

Giới thiệu Cơ Giới Khách

Xuyên suốt nội dung truyện Cơ Giới Khách, tác giả Trương Lang Vương cho người đọc thấy nỗ lực của bản thân chính là nơi duy nhất hấn đặt niềm tin. Hấn quan niệm, chỉ cần đưa ra một cái giá xứng đáng, hấn sẵn sàng giúp người tiêu tai dị giới.

Cùng đọc truyện và dõi theo bước chân của Vương Lang trên quá trình trở thành cơ giới hiệp khách khoa huyền huyền thoại của mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Sau 5h chiều người từ bốn phương tám hướng ùn ùn đổ ra đường. Về mặt mệt mỏi, hơn nửa phần người quần áo lấm lem chen chúc nhau tìm về nhà.

Lan Đông thành, là thành thị cấp 3 theo qui định phân chia từ tổng cục. Cách đây hơn 20 năm, Lan Đông vẫn còn là thành thị cấp 4, chỉ có khả năng tự cung tự cấp cho cư dân trong thành. May mắn trong một lần làm nhiệm vụ, đội “sinh tồn giả” của La gia thương hội đã vô tình phát hiện một mỏ hắc tinh có trữ lượng lớn cách Lan Đông thành không xa.

Hắc tinh là khoáng sản có mức giá và thị trường tiêu thụ ổn định. Số lượng mỏ hắc tinh có trong tự nhiên cũng tương đối nhiều nhưng đa phần tập trung ở khu hoang dã hay vành đai sinh tồn, việc khai thác thập phần khó khăn. Dù khai thác được thì giá mua vào của thị trường cũng không đủ để bù vào chi phí sản xuất. Do vậy, đối với thành thị cấp thấp như Lan Đông thành việc xuất hiện mỏ hắc tinh có vị trí “địa lợi” này chính là cơ hội ngàn năm để phát triển.

Tiếp theo, sau khi La gia thương hội giành được quyền khai thác đã đầu tư xây dựng đặc khu La Tinh ở ngoại ô Lan Đông thành. Nhờ vậy Lan Đông thành đạt chuẩn thành thị cấp 3, diện mạo thành thị bắt đầu thay đổi nhanh chóng. Hơn 3 phần người dân làm việc cho đặc khu La Tinh, còn lại đa phần cũng vây quanh đặc khu La Tinh làm những công việc liên quan mà kiếm sống. Có thể nói đặc khu La Tinh là xương sống lớn nhất và duy nhất nâng đỡ La Đông thành. Còn tầm quan trọng của La gia thì khỏi bàn tới, vài người vô tình hay hữu ý nhắc tới La Đông thành lại gọi nhanh thành “La thành”

Ngược với dòng người ầm ầm, dưới bóng chiều mờ mịt, Vương Lang sải bước tiến gần tới vòng ngoài của đặc khu. Xuyên qua dãy phòng trọ xập xệ bước vào một căn phòng ẩm mốc, Vương Lang quăng cái bao trên lưng phịch xuống nền, vơ lấy bình trà nguội lạnh tu liền vài hơi rồi nói:

Lão bản xấu xa, đồ lão cần nhiều hơn mấy lần trước nhiều lắm, được rồi, không chiếm tiện nghi của lão, tiền công gấp đôi, 20 tiểu ngân thạch, miễn khuấy nợ.

Khắc khắc. Từ trên gác xếp một lão đầu mặt mày gian xảo từ từ bước xuống, nhìn sơ qua thì thấy lão khoảng ngoài 70, da mặt ngăm đen. Hàm răng lia chia ó vàng còn vài cái, râu ria lụm thụt, nhìn hướng nào cũng thập phần đáng để phòng. Lão liếc nhìn Vương Lang rồi buồn ra nụ cười khá ố.

Tiểu Lang tử, ta già chứ chưa có lú lẫn à nha, tiền công gấp đôi, tính đòi luôn cái mạng của lão đầu ta sao.

Gương mặt Vương Lang cực kì nghiêm trọng, số lần ăn thiệt thòi trong tay lão đầu trước mặt khó dùng ngón tay để đếm. Nghiêm túc lấy đồ từ trong bao ra vừa xếp vừa nói:

Thanh trụ tinh hình ống 10 thanh, thanh trụ tinh hình hộp 10 thanh. Mỗi thanh giá 1/2 tiểu ngân thạch. 5 hắc cầu tinh giá 10 tiểu ngân thạch. Tổng cộng là 20 tiểu ngân thạch. Thêm mấy lần trước lão nợ tổng hết 52 tiểu ngân thạch. Đưa đây. Vương Lang nói chắc từng từ, mắt tròn nhìn lão đầu, một tay ngửa ra, lộ vẻ vì tiền quên mạng.

He he, he he, cứ từ từ, ta già rồi, không cần vội, trước cứ kiểm hàng trước đã. Lộ rõ gương mặt gian thương lão đầu cảm từng kiện đồ lên nhìn.

Chật chặt, khắc cũng đều tay đó, nét khắc chính xác, y. Sao nét khắc hai đầu thanh trụ tinh lại nông thế này. Thôi kệ, gương ép cũng đạt tiểu thành. Thờ dài một hơi lão lại cầm hắc cầu lên. chà chà, tạo hình khá đó, rất đạt, rất đều. Y. Kêu lên một tiếng Lão lại nhìn chăm chăm vào hắc cầu vừa thờ dài vừa lắc đầu ra vẻ tiếc hận.

Vương Lang đứng yên này giờ nhìn lão đầu kiểm hàng, thờ mạnh cũng không dám. Lúc nghe thanh trụ hình hộp và hình ống chỉ miễn cưỡng đạt tiểu thành mặt Vương Lang hơi đỏ lên. Thấy biểu tình lão lúc này thì không nhịn được nữa, dồn hơi, sao vậy, có gì sai à.

Khỏe miệng lão đầu hơi nhếch lên vẻ nham hiểm. Cá đã dính câu. Nhưng rất nhanh phục hồi vẻ tiếc nuối nói:

Hắc cầu này tạo hình không sai. Nét khắc cũng đúng chuẩn, độ sâu đậm cũng đạt, nhưng đáng tiếc. Chỗ này, chỗ này. Ngón tay lão chỉ vào hai cực trên dưới của hắc cầu. Người biết rồi đó, vòng khắc hình dáng giống nhau, nhưng nhỏ dần về hai cực, càng về gần thì càng nhỏ. Tới vòng cuối thì chỉ còn mảnh bằng cây tăm, cực hạn có thể chỉ bằng sợi tóc. Tất nhiên với trình độ của tiểu tử người thì không cần mơ tới. Nhưng dù sao cũng phải làm cho tạm

được, ai đòi 3 vòng gần cực lại xấp xỉ nhau đã vậy còn to như ngón tay cái.

Vương Lang định nói: ngón cái gì mà ngón cái, rõ ràng chỉ hơn đầu đũa một chút, có ngón cái của ai nhỏ như thế không. Nhưng nhìn về mặt sắt không rèn thành thép của lão thì lại nuốt vào. Dù sao việc khắc năng lượng này là do lão dạy mình. Việc khác thì tuyệt không tin nhưng việc này thì chắc là đúng rồi. Lấy giọng nhẹ nhàng hơn hỏi.

Vậy đợt hàng này lão tính sao?

Khoan thai ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng pha bình trà mới, nhấp một ngụm. Thở hắt ra một hơi rồi lão nhẹ nhàng nói.

Dù sao cũng là mối lâu dài. Tiểu tử ngươi cũng coi như nửa đệ tử của ta, không để ngươi thiệt đâu. Thanh trụ tinh lấy nửa giá 20 thanh 5 tiểu ngân thạch. Hắc cầu đồng giá 1/2 tiểu ngân thạch. Tổng cộng hết 7.5 tiểu ngân thạch. Giá tốt nhất rồi đó. Không cần cảm ơn ta đâu.

Cảm ơn, cảm ơn cái rắm. Giá còn chưa tới nửa ban đầu, còn nói là nửa đệ tử, nếu không phải chắc là cướp không rồi. Mà thế này cũng đâu khác gì cướp cạn. Vương Lang dù ngu ngốc tới mấy cũng tuyệt không chấp nhận giá tiền này. Hai người bắt đầu ra sức trả giá.

Một lúc sau lão bản hai tay run run, bộ dạng già yếu bị ức hiếp móc 11 tiểu ngân thạch đưa cho Vương Lang. Người ngoài nhìn vào chắc chắn nghĩ rằng Vương Lang chiếm tiện nghi của lão. Sự thật ra sao thì chỉ người trong cuộc mới biết.

Uống chén trà, Vương Lang một hơi thở dốc, nói chuyện tiền bạc với lão đầu này còn mệt hơn cả mấy ngày ngồi khắc mạch.

Có điều lạ là trong tiệm này bàn ghế phòng ốc cái gì cũng xập xệ, cũ kỹ. Chỉ có trà là đặc biệt ngon, nhiều lúc mệt mỏi hay căng thẳng uống ngụm trà là thấy thư thái ngay. Lão bản cũng hay cho Vương Lang một ít để mang về nhưng luôn đặc biệt dặn là chỉ cho người nhà dùng thôi, người ngoài tuyệt đối không. Vương Lang cũng biết là lão có ý tốt nhưng cũng không cảm kích cho lắm. Dù sao mình ăn thiệt thòi trong tay lão cũng nhiều rồi, chút trà này có là gì. Còn lời dặn của lão chắc cũng do keo kiệt mà ra, sợ mình xin nhiều mà thôi.

Lão bản mà biết chắc sẽ lập tức cầm thanh trụ tinh mà dần chết Vương Lang ngay. Thanh tâm trà cực kì trân quý này chỉ có ở tầng cao của tổng thành thôi. Nơi khác lỡ mà có được cũng không dám lộ ra, một chút mùi cũng không. Nhớ năm xưa, trừ thứ đặc biệt kia ra, trà này chính là thứ quý giá nhất mà lão mang theo.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chân Nhân Lộ Tướng

Khoảng hơn 20 năm trước. La Đông thành vẫn còn là thành thị cấp 4. Lấy nông nghiệp là kinh tế chính. Cha mẹ của Vương Lang là nông dân, một lần cha Vương Lang là Vương Thạch ra đồng thì tìm thấy lão đầu bị thương nặng đang hôn mê. Thấy vậy Vương Thạch vốn lương thiện nên mang lão đầu về nhà chăm sóc.

Sau khi tỉnh lại lão đầu nói không nhớ vì sao bị thương nên cha mẹ Vương Lang cũng không hỏi nhiều. Chỉ chăm sóc cho lão rồi dần dần coi lão như người thân trong nhà. Lão đầu không giỏi việc đồng án nhưng lại biết sửa chữa các thiết bị năng lượng. Chức nghiệp kĩ thuật ở thành thị cấp 4 rất được coi trọng. Dù sao thành thị cấp 4 cũng không có trường lớp dạy kĩ thuật. Mà người may mắn được học cũng không về thành thị “nông thôn” để làm gì.

Nhiều món đồ hư hỏng vốn bỏ xó qua tay lão đầu lại phục hồi hoạt động được. Dần dà tên tuổi của lão được nhiều người biết đến, thu nhập cũng ngày một tốt hơn.

Cho đến khi mỏ hắc tinh được phát hiện, đặc khu La tinh được xây dựng, rồi La Đông trở thành thành thị cấp 3. Lượng lớn vật tư, thiết bị công nghệ cao được đổ vào. Nông dân trở thành công nhân. Thiết bị năng lượng bậc cao cũng trở nên đại trà. Đi theo là trung tâm sửa chữa, bảo hành mọc ra. Việc làm ăn của lão đầu kém dần đi.

12 năm trước khi Vương Lang 2 tuổi, cha Vương Lang qua đời trong một vụ sập hầm khai thác. Kinh tế chính mất đi, con lại còn nhỏ nên mẹ Vương Lang đành bán mảnh đất tổ tiên rồi chuyển vào sống trong khu chung cư cấp thấp. Vì quá đau buồn nên bà cũng đổ bệnh, sức khỏe ngày một kém. Năm Vương Lang học xong cấp tiểu đồng thì quyết định nghỉ học, đi theo lão đầu học sửa chữa mà kiếm sống.

Lúc mới đầu Vương Lang hăng hái bưng bưng theo học nghề của lão bản. Về sau thì mỗi ngày mỗi nản. Tiệm quanh năm ế khách, lâu lắm mới có người đem đồ đến sửa, đa phần là thiết bị lỗi thời hay hết hạn bảo hành. Lão đầu cũng chỉ sửa theo kiểu chấp vá, đảm bữa nửa tháng thì lại hư tiếp. Thậm chí có lần vừa sửa xong thì ngày mai khách quay lại mang vốn, tới tiệm chỉ thấy lão bản nằm khoèo than thở.

Phải nói thêm lão bản bình thường keo kiệt thì thôi đi, tới dạy nghề cho Vương Lang cũng keo kiệt nốt. Chưa bao giờ dạy về thiết bị năng lượng, một chút kiến thức cơ bản nhất cũng không. Thậm chí nhiều món đồ Vương Lang còn không biết tên, chỉ biết dựa theo hình dáng đại khái mà gọi. Vương Lang năm nay 14 tuổi, học nghề cũng gần 5 năm rồi mà tới cái bánh xe cũng chưa từng tháo lắp, ở tiệm khác ai học nghề 5 năm là bắt đầu tự sửa chữa

Kiểm ăn được rồi còn ở đây thì miễn đi.

Thứ duy nhất lão dạy là khắc mạch, mà Vương Lang cũng không biết khác như vậy để làm gì, công dụng gì chứ đừng nói là lắp ráp vào thiết bị nào.

Việc khắc mạch cơ bản là dùng bút chứa năng lượng đặc thù để chuyển hóa dòng năng lượng cao nén vào vật liệu tích trữ. Viên năng lượng đặc thù có nhiều loại. Dù hình dáng, màu sắc khác nhau. Theo lâu nay Vương Lang học thì viên lớn nhất cũng chỉ to hơn nắm đấm một chút, một viên như vậy đủ để khắc hơn trăm thanh trụ tinh mà vẫn dư lại non nửa. Nghe lão bản nói hình như thế giới bên ngoài có viên to tới vài khối thậm chí vài chục khối cũng là bình thường. Lúc đầu nghe vậy Vương Lang nổi hết da gà nhưng về sau bình tĩnh lại thầm nhủ ai tin lão mới là con gà con.

Viên năng lượng tuy đa dạng nhưng có điểm chung là cực kì cứng rắn, khó bị tổn hại. Dù có dùng búa đập hay ngâm nước, dùng lửa thiêu thì nó vẫn vậy. Cơ bản là có nuốt vào, ăn thêm cơm rồi đi ngoài thì chỉ có bụng người đau thôi chứ nó không tổn hao gì.

Cách duy nhất sử dụng viên năng lượng đặc thù mà Vương Lang được dạy là dùng bút chuyển hóa. Cây bút mà Vương Lang đang dùng là được lão đầu cấp cho. Nhìn rất thô kệch, đầy mối chấp vá, thoạt nhìn giống như cây kèn loa dài hơn 2 gang tay một chút. Đầu bút nhọn, thân bút kéo dài đều một bên phẳng, một bên thon tròn, giống hình trụ tròn bị gọt phẳng một phần từ trên xuống dưới. Phần đuôi bút thì loe ra như cái phễu, có thể xếp lại. Khi xếp lại thì nhìn giống lưỡi liềm thu nhỏ nhưng ít cong hơn.

Đang mông lung suy nghĩ thì Vương Lang bỗng thốt lên: “còn 32 tiểu ngân thạch lão nợ nữa, hừ hừ, hôm nay nhất định lão phải trả, không cho khuất”.

Đang yên lành thì thì lão đầu giật nảy người lên, nước trà sặc sụa, mặt đen thui, hai mắt đầy gân đỏ: “ta hỏi tiểu tử ngươi còn lương tâm hay không, tình nghĩa thầy trò bao nhiêu năm, nay chỉ vì vài tiểu ngân thạch mà ngươi định mưu sát ta à, ta cũng là người trọng danh dự, vì tổn hại sức khỏe vừa rồi của ta, chỉ một câu thôi, không trả” lão vung tay chém đĩnh chặt sắt, mặt đầy chính khí lộ rõ vẻ chiến sĩ không quay đầu thốt lên.

Không chỉ hôm nay không trả, mà sau này cũng không trả. Chỉ có cái mạng già này thôi, làm gì cũng không trả.

Vương Lang hai tay rung rung, ngực nghẹn một cục phần uất đang định đứng lên thì lại nhìn thấy nụ cười đầy nham hiểm của lão

Thoạt nhìn bình tĩnh nào, tuổi trẻ cứ hay xung động, nhắc tới tiền bạc làm gì cho mất lòng nhau, đừng nhắc đến nữa. Cứ coi như là học phí đi. Hôm nay đẹp trời, để lão đầu ta dạy ngươi cách lắp ráp mạch năng lượng. Tất nhiên, nếu ngươi không muốn biết khắc mạch xong để làm gì thì không cần phải học, lão đầu ta không gượng ép. Tiểu ngân thạch đây ngươi cứ cầm về.

Vừa nói lão vừa đưa tay vào túi ra vẻ như muốn lấy tiền, mắt thì hí lên liên liếc nhìn Vương Lang.

Lão nói thật không, lần này phải dạy cái gì thực tế một chút, có thể đem ra ngoài kiếm ăn được, nếu không dù có dọn hết tiệm của lão đi bán phế liệu, ta cũng quyết kiếm đủ vốn mang về.

Hừm, sao lại thiếu lòng tin vào sư phụ như thế, đúng là thời đại suy đồi mà. Không biết gì là kính trên nhường dưới. Để hôm nay ta cho ngươi sáng mắt ra, biết cái gì là thiên hạ rộng lớn. Nói xong lão cúi đầu xuống lăm lăm “cá lại cần câu,”

Lão kêu Vương Lang ngồi, tự pha thêm bình trà nữa mà uống, còn lão hạ cái bàn dựng sát tường xuống, rồi bày ra một đồng đồ linh kinh. Lúc này thần thái lão cực kì ngưng trọng phủ đầy nét tôn nghiêm, thoạt nhìn tuyệt không chút liên quan đến kẻ gian xảo vừa rồi.

Lão lôi ra một đồng quặng kim loại, chăm chú ước lượng từng miếng một, sau đó lại xếp một dãy viên năng lượng đặc thù đầy màu sắc, bỗng một cây bút năng lượng xuất hiện trên tay lão. Vương Lang bỗng giật mình, lúc này mới nhớ hình như lão đầu này giờ chỉ đứng yên một chỗ, còn những thứ có trên bàn đều như tự hiện ra từ không khí. Nhưng rất nhanh Vương Lang tập trung vào cây bút năng lượng trên tay lão đầu.

Kiểu dáng của nó cũng tương tự như cây bút của Vương Lang, nhưng thập phần sắc xảo hơn. Một màu đen bóng huyền ảo kéo dài trên thân bút, kèm thêm hàng chục vòng sáng lấp lờ hình xoắn ốc, lúc chớp lúc tắt xoay đều từ mũi đến đuôi bút. Nếu nhìn kĩ thì mỗi vòng sáng lên một màu khác nhau, cũng có thể là mỗi vòng thay đổi màu mỗi lần sáng lên. Lão đầu nhìn Vương Lang một cái rồi nói: nhìn kĩ, nếu như tâm thần loạn quá thì nhớ uống trà.

Sau đó lão bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đại Tiểu Hồ Ly

Lão cầm lên một viên năng lượng đặc thù màu xanh dương: “đây là thanh thạch, hay còn gọi là định hình thạch, năng lượng của thanh thạch có thể sắp xếp và định hình kim loại ở cấp độ phân tử, bước một chính là làm phôi chứa mạch năng lượng” vừa làm lão vừa nói, còn Vương Lang thì há hốc mồm chăm chú. Lão đặt viên thanh thạch lên phần loe của cây bút, năng lượng nhanh chóng truyền vào, vòng sáng trên thân bút lấp lờ ánh lên màu xanh dương. Khi vòng sáng đầy hết thân bút thì lão đặt viên thanh thạch đã nhỏ đi gần một nửa xuống.

Trên bàn có sẵn một tháp kim loại màu xanh nhạt cao khoảng 3 tấc, có phần mũi nhọn như đầu kim, đặt mũi bút năng lượng vào phần nhọn đó lão nói tiếp: “năng lượng vốn không có trọng lượng, nếu vẽ ra trong không khí sẽ nhanh chóng tiêu tán, ngọn tháp nhỏ này được cô đọng từ nhiều loại năng lượng khác nhau, đã mất đi nhiều tính chất ban đầu. Nó có khả năng giúp ổn định dòng năng lượng được vẽ ra, có thể gọi nó là đế, ta bắt đầu vẽ, nhìn kĩ đây, quan trọng nhất là nét vẽ phải liền mạch”

Bắt đầu từ mũi nhọn của đế, ngòi bút vẽ ra không trung một vòng tròn, từ ngòi bút một vòng tròn năng lượng hiện ra. Khi vòng tròn hoàn thiện lão vẽ thẳng lên một đường thẳng khoảng 4 tấc, từ điểm cuối của đường thẳng lại vẽ một vòng tròn nữa. Sau đó là liên tục những đường thẳng song song từ trên xuống, dưới lên kết nối hai vòng tròn. Cuối cùng là những vòng tròn đồng tâm nhỏ dần kết nối bằng các đường chéo đều nhau ở hai mặt đáy hình trụ. Một hình trụ tròn bằng năng lượng được vẽ ra.

Từ mũi nhọn của đế lão vẽ một đường thẳng dài hơn 1 mét, sau đó dùng thân bút đẩy hình trụ năng lượng ra ngoài đầu mũi của đường thẳng. Vương Lang tròn xoe mắt nhìn hình trụ vẫn thẳng đứng trượt dần ra xa theo thân bút của lão. Nhìn liên tục cả quá trình, thời gian chỉ hơn nửa phút nhưng đầu Vương Lang hơi đau, hai mắt rừ xuống như thức trắng cả đêm, ngón tay vô thức xoa xoa trán. Lão bản liếc mắt, quát lên: “uống trà, cầm sẵn chén trên tay, mỗi 5 phút nhấp một ngụm”. Vương Lang giật mình, nhấp vội ngụm trà, hương trà vừa tới đầu óc đã dần thanh tỉnh. Tay cầm chén trà, mắt tiếp tục chăm chú nhìn lão bản.

Một tiếng đồng hồ tiếp theo lão bản liên tục tạo ra hàng chục khung năng lượng đủ chủng loại. Những khung hình cơ bản như hình trụ hình hộp hình cầu vậy mà chiếm số lượng ít nhất, đa phần là những hình dáng cực kì phức tạp, nhiều loại Vương Lang chưa từng thấy hay nghĩ tới bao giờ. Đã năng lượng đặc thù đủ kích thước, màu sắc liên tục tiêu hao, xung quanh đế những khung năng lượng bao trùm, nhìn từ xa xa giống như bó hoa sắc sỡ ai đó cắm vội.

“Đừng nhìn vào khung năng lượng nhiều quá, đây là năng lượng tinh thuần được chiết xuất từ viên năng lượng đặc thù. Với cơ thể sinh vật thì không hại gì nhiều nhưng năng lượng này có thể cộng hưởng với dòng năng lượng trong não người, nhẹ thì hoa mắt chóng mặt nặng thì ngu ngơ thậm chí thành người thực vật.” Có việc khác lão chưa nói, việc khác mạch của Vương Lang suốt mấy năm chính là bài tập vừa tiêu hao vừa rèn luyện tinh thần, cộng thêm sự bồi bổ của tinh tâm trà. Có thể nói trình độ tinh thần của Vương Lang mặc dù không bằng đại sư như lão nhưng so với người bình thường thường phải hơn chục lần là ít nhất. Thử đem một người bình thường đặt trong phòng này sợ chưa tới 3 hơi thở là chết ngất nay. Chính vì vậy lão mới chờ tới ngày hôm nay, khi tinh thần Vương Lang đủ để trong thời hạn nhất định khắc xong gấp đôi lượng thanh năng lượng bình thường thì mới bắt đầu dạy về năng lượng tinh thuần. Hazzz, đúng là dụng tâm lương khổ mà.

Thờ một hơi nghỉ tay, lão bản nhắc nhở Vương Lang rồi vươn tay cầm lấy bình trà: “khâu tạo khung này là đơn giản nhất, hình dáng mỗi khung chỉ cần nhớ là được. Loại đơn giản làm khoản ngàn lần, phức tạp hơn thì vạn lần, tới khi nào có thể tùy tâm làm liền mạch không chút đứt quãng là được. Nên biết dòng năng lượng vẽ ra càng liền mạch đứt khoát thì về sau năng lượng chảy qua hay tích trữ lại càng thông suốt hiệu suất hoạt động của thiết bị cơ giới năng lượng sẽ càng cao, tiêu hao càng ít. Y. tiểu tử vô ơn, trà hết rồi không biết pha thêm à.”

Vương Lang như bừng tỉnh, lật đặt pha bình trà mới, hai tay dâng trà, khua môi múa mép: “sư phụ lão nhân gia, mời dùng trà, hôm nay được thấy phong phạm xuất thần của lão nhân gia đệ tử như được khai sáng, lòng kính trọng ngưỡng mộ của đệ tử với người phải nói là lớn như trường giang đại hải, liền miền không đứt, không ngôn từ nào có thể kể hết, phải nói là....”

“Xuy, tiểu tử nguoi cái gì thì chưa biết, bản lĩnh xảo trá có lẽ tăng lên không ít.” lão bản khinh bỉ nói.

“Có thể bắt chước phần nào phong phạm của lão nhân gia ngài đệ tử cầu còn không được “Vương Lang không chút xấu hổ gật gù. “mời sư phụ dùng thêm chén trà nữa rồi tiếp tục ra tay, đệ tử kính cần học hỏi”. Khi nghỉ cũng biết Vương Lang mong mỏi ra sao, chờ đợi suốt gần 5 năm, hôm nay mới bắt đầu thấy được chút kiến thức, chưa nói tới mấy chục tiểu ngân thạch ra đi không ngày về.

Hai hàm ria mép của lão bản giựt giựt, có đệ tử như người sợ ngủ cũng phải mở một mắt, có khi bị bán lúc nào cũng không hay.

Hai con hồ ly một già một trẻ vờn nhau một hồi, khi tinh thần đã phục hồi đầy đủ lão bản lại đứng lên, nét nghiêm túc trở về.

“Bước kế tiếp là nhập nguyên, tức đem vật liệu kim loại nhập vào khung năng lượng. Cả hai khi hòa vào nhau sẽ tạo thành hình dáng ban đầu của từng linh kiện trong thiết bị năng lượng cơ giới. Đồng thời tạo ra chức năng riêng của từng bộ phận. Khi có năng lượng nạp vào nó sẽ có khả năng dẫn, truyền, chứa, nén, phát, kích phát. Xa hơn là khả năng chuyển hóa quang, cơ, xạ, nhiệt, từ...thậm chí là dẫn động tinh thần, kích thích cơ sở tế bào của sinh vật sống...nói chung thiết bị năng lượng cơ giới có thể chuyển hóa năng lượng thành mọi thứ. Các bước thực hiện của bước nhập nguyên không khó, phải nói là đơn giản. Điều quan trọng là phải có kiến thức, mỗi loại năng lượng tinh thuần, mỗi hình dáng, kích thước của khung năng lượng lại cần một hỗn hợp kim loại khác nhau, tỉ lệ pha trộn khác nhau. Phải nhớ, không có một con số nào là tốt tuyệt đối, chỉ có từ thực nghiệm để rút ra kết quả, chỉ có tốt hơn, không có tốt nhất. Khâu nhập nguyên này là đơn giản nhất nắm kĩ năng là làm được, nhưng lại là khâu khiến các chuyên gia, các trung tâm nghiên cứu thiết bị năng lượng cơ giới tốn nhiều thời gian, tiền bạc, công sức nhất.” Đăng bởi: Nha Trang Biển

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Kiến Thức Tới Dồn Dập

Chương 4: Kiến thức tới dồn dập

Lấy ra một cái khay vuông vức, đặt vào đó một miếng quặng kim loại, dùng một viên năng lượng trong suốt để nạp đầy năng lượng cho bút. Theo ngón tay lão đầu hoạt động, đầu bút bỗng sáng lên một chùm sáng hình nón. Chùm ánh sáng cũng không phân tán ra, luôn tập trung lại trong khoảng gần 1 tấn xung quanh đầu bút, đầu bút chạm vào miếng quặng rồi bắt đầu xoay tròn. Điểm kim loại tiếp xúc với đầu bút nhanh chóng lồm vào, kim loại cứng rắn bỗng vô thanh vô thức hóa lỏng, vòng xoáy kim loại lỏng lớn dần lên, chẳng mấy chốc miếng kim loại trở thành quả cầu kim loại lỏng xoay tròn trên khay. Mỉm cười nhìn về mặt ngọc trệ của Vương Lang, lão đầu giải thích.

Viên năng lượng ta vừa dùng gọi là dung thạch, nó có chức năng hóa hình kim loại mà không tạo ra nhiệt. Cái khay này có thành phần chất liệu gần giống như đất, có thể gọi nó là khuôn, khuôn có thể tạo ra từ tính ổn định, từ đó giúp kim loại khi lỏng có hình dáng quả cầu. Sau khi hóa lỏng đủ loại kim loại cần thiết thì bắt đầu pha trộn lại thành hợp kim, bước này người chỉ cần quan sát kỹ năng của ta thôi, không cần quan tâm nhiều hơn.

Vương Lang vừa chăm chú quan sát vừa gật đầu. Sau khi tạo ra hơn chục quả cầu kim loại lỏng xoay tròn trên khuôn lão bản xếp phần nón của đuôi bút lại, tạo thành hình lưỡi dao cong nhìn rất sắc bén. Khi đưa lưỡi dao vào, quả cầu kim loại lỏng nhanh chóng phân tách thành 2 quả cầu một to một nhỏ liên tục xoay tròn. Tiếp tục như vậy, có viên lão phân làm 2 có viên phân nhiều hơn thành 5, 6 quả cầu nhỏ. Trên khuôn thoáng chốc xuất hiện mấy chục quả cầu to nhỏ đủ màu sắc xoay tròn theo cùng một hướng.

Xoay đầu bút ra lại thành hình nón ban đầu, lão đầu dùng phần lõm hình nón đẩy hai quả cầu khác màu sắc một to một nhỏ lại gần với nhau. Ngay khi bắt đầu tiếp xúc quả cầu nhỏ dần dần kết hợp với quả cầu lớn, chỉ vài giây sau một quả cầu với thể tích lớn hơn và có màu sắc khác với hai quả cầu ban đầu được tạo ra. Liên tục làm như vậy, một lúc sau số lượng quả cầu còn lại đúng 10 quả. Lại xếp đầu bút vào, lão bản dùng lưỡi dao cắt đứt phần tiếp xúc của khung năng lượng và đường năng lượng dính vào đất. Khung năng lượng đang lơ lửng bị lão đầu nắm lấy, lão chạm nhẹ một góc khung năng lượng vào quả cầu kim loại đang xoay. Có thể thấy rõ từ từ, bắt đầu từ điểm tiếp xúc, một dòng kim loại lỏng từ quả cầu chảy vào khung năng lượng, nhanh chóng phủ đầy khung năng lượng. Khi kim loại đã phủ đầy, lão nâng tay lên tách rời hai thứ ra, trong tí tắc kim loại lỏng đang sáng bóng hóa cứng, nhanh chóng hóa thành mặt phẳng hoặc mặt cong láng bóng, một phôi hình được tạo ra.

Mặt Vương Lang đơ ra, miệng ấp úng, trời ơi, đó chính là phôi năng lượng mà lão bản hay đưa cho Vương Lang để khắc mạch. Tới hôm nay mới biết cách nó được tạo ra.

“không cần phải ngạc nhiên, với trình độ của người hôm nay, tiếp xúc với những tri thức này vẫn còn miễn cưỡng lắm”. Vừa nói lão vừa hoàn thiện những phôi năng lượng khác.

Mỗi phôi khác nhau, dựa vào tính chất và yêu cầu khác nhau để quyết định loại kim loại cần kết hợp. Đơn giản là công cụ cơ giới năng lượng cần chức năng gì thì sẽ có bấy nhiêu công thức kết hợp. Với những chức năng đặc thù hay phức tạp thì mỗi khung năng lượng có thể cần 3, 4 hay hàng chục sự kết hợp khác nhau. Yêu cầu chung là càng nhiều sự kết hợp thì yêu cầu về độ chính xác càng tăng, nói sai một ly đi một dặm cũng không quá đáng đâu.

Kết hợp xong phôi năng lượng cuối cùng, lão bản gương mặt đầy thỏa mãn bước về phía bàn trà khoan thai ngồi xuống, nhìn có chút thoát lực. Rất biết điều, Vương Lang miệng cười nịnh nọt hai tay dâng trà, muốn bao nhiêu cung kính thì có bấy nhiêu. Nhấp xong ngụm trà, lão đầu thờ dãi: “già rồi, gân cốt không còn như xưa nữa, nhớ ngày nào chế tạo liên tục mấy ngày, mỗi lần dừng tay là làm xong chục món công cụ, còn bây giờ mới chỉ làm một món mà phải nghỉ mấy lần, mệt mỏi quá. Không biết có còn gắng gượng được nữa hay không, ừm, hơi mỏi hai vai rồi”.

Đề con, đề con. Vương Lang lảng xãng vừa bóp vai vừa hót, nước miếng văng ra không hồi tiếc: “sư phụ lão nhân gia ngài cứ hay khiêm tốn, nhìn ngài vẫn còn sinh long hoạt hổ lắm, chế một món đồ là cái gì, mỗi ngày chế vài món với ngài cũng chỉ như tập thể dục thôi mà, hôm nay cũng xin trải lòng với sư phụ ngài, mấy lời tâm can mà lâu nay con vẫn muốn nói, đối với đệ tử lão nhân gia ngài không chỉ là sư phụ, tận sâu trong lòng con ngài chính là gia gia ruột thịt, vừa tôn kính vừa tràn đầy tình thân gia đình, phải nói là..”.

Nín. Nghe tới đây lão bản không nhịn được nữa, da gà nổi đầy người. Nhớ vừa rồi bước vào ta còn là lão già hà tiện, gần chút nữa người còn định dọn hết tiệm ta thanh lý phế liệu, sao giờ lại thành gia gia ruột thịt, có nhanh quá không hả, trở mặt lẹ vừa chứ, đúng là hậu sinh khả ố mà.

Nghỉ một chút lão lại đứng dậy, không thèm nhìn Vương Lang đang vừa xoa tay vừa cười, dù sao hôm nay cũng phải làm cho xong, ai biết tiểu tử này khi nào trở mặt tiếp. Chắc, hình như mình mới là chuyên gia trong chuyện này mà.

Bước kế tiếp thì tiểu tử người cũng biết rồi, là quá trình khắc mạch. Khắc mạch chính là nền tảng cơ bản nhất để phân biệt đẳng cấp thiết bị cơ giới cao hay thấp. Khắc mạch là gì? Đó cơ bản là qui định hướng đi của dòng năng lượng trong mỗi phôi năng lượng, đồng thời mạch năng lượng nếu khắc trên phôi sẽ tăng thêm hiệu suất của thiết bị mà năng lượng hao phí cũng sẽ giảm đi. Những thiết bị đa chức năng hoặc có chức năng đặc thù thì việc khắc mạch là không thể thiếu. Nếu không có mạch khắc giữ ổn định thì với từng đó phôi cùng hoạt động thiết bị sẽ nổ tung ngay. Nên biết một phôi khi chứa đầy năng lượng khi kích phát chưa chắc gì thua kém bom mìn đâu.

Kết cấu mỗi loại mạch khắc vốn đã được nghiên cứu từ lâu, lập thành qui ước chung. Đối chiếu với yêu cầu chung của thiết bị chia làm 3 loại chính là dẫn truyền năng lượng, tích trữ kích phát năng lượng và chuyển hóa năng lượng đặc thù. Với hai loại đầu theo thời gian thì đã hình thành hệ thống tương đối hoàn thiện, mỗi loại khoản hơn 100 mẫu, người chỉ cần theo học thuộc rồi ứng dụng cho thành thạo là được. Loại thứ ba thì khác, cực kỳ phức tạp, không gian phát triển cũng vô cùng, luôn biến hóa, không thể lập thành hệ thống. Cách duy nhất để học hiện tại là kế thừa kinh nghiệm của các thế hệ đi trước, đồng thời mỗi đại sư phải luôn tự hoàn thiện thêm. Tính luôn cả ta, thế giới này người dám tự nhận có thể hiểu được hơn ba phần của mạch chuyển hóa năng lượng đặc thù chắc chắn không quá năm người.

Nói tới đây giọng lão chợt ngậm ngùi, có chút xót xa, thì thảo” nếu là 20 năm trước có lẽ là hơn 10 a....”

Vương Lang không nghe được lời cảm thán của lão, chỉ nghe tới khúc không quá năm người. Bỗng cảm thấy rừng mình, có phải tại mình nhìn lão bay cao quá hay không, khoắc lác thì được nhưng xa rồi thực tế thế này thì không tốt. Có lẽ mình phải giảm cấp độ xuống một chút. Uống thêm ngụm trà, lại bắt đầu há mồm quan sát tiếp. Đăng bởi: Nha Trang Biển

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tinh Thần Rửa Tội

Việc khắc mạch năng lượng là một quá trình luyện tập và học hỏi không ngừng.

Lão bản nói tiếp: “ở cấp bậc đại sư việc khắc mạch cấp độ cơ bản có thể được tự động hóa bằng phần trí nhớ tích hợp lưu trong bút khắc. Chỉ cần chọn mẫu mạch thích hợp có sẵn rồi ghi vào phôi năng lượng là được.” Vừa nói lão vừa xoay vòng cây bút xung quanh phôi, theo đó những hình khắc liên tục hiện trên phôi năng lượng. Liên tục khắc xong một loạt phôi có hình dáng đơn giản thì lão dừng lại.

Bây giờ ta sẽ khắc mạch năng lượng đặc thù, quá trình này không thể dùng mạch khắc lưu sẵn được, mà vốn cũng không cách nào lưu trữ được. Để thực hiện phải có trình độ thật cao kết hợp với kinh nghiệm phong phú mà mức độ tinh thần của người bây giờ vẫn chưa quan sát được đâu, cảm theo bình trà ra phía cửa mà đứng, có thể lui xa hơn, không cần quá gượng ép.

Vương Lang đứng dậy nhưng cũng không lui xa quá, chờ bao lâu mới có cơ hội này, sống chết gì cũng phải nhìn cho bằng được. Mà ai biết được có phải lão lại định giấu nghề tiếp hay không, không sai, chắc là vậy rồi.

Lão đầu mỉm cười rồi nhắm mắt lại, ra vẻ cực kỳ thần bí. Trong phút chốc, Vương Lang cảm thấy bầu không gian xung quanh lão bản chợt biến đổi, hình ảnh cứ như bị vặn vẹo, mọi thứ mờ đi. Cảm giác như thấy được từng dòng xoáy hơi nước mờ ảo xoay xung quanh lão. Lão vung tay, một phôi năng lượng có hình dáng phức tạp cách không bay lên xoay tròn trước mặt lão. Chậm chậm đưa nét bút, từng vòng khắc năng lượng xuất hiện rồi xoay quanh phôi nhưng không tiếp xúc, từng chút từng chút số lượng vòng khắc ngày một nhiều rồi dần dần bọc kín phôi năng lượng.

Tới lúc này thì Vương Lang phát hoảng, không gian như thực chất tác động vào tinh thần Vương Lang, liên tục không ngừng, Vương Lang không chịu thêm được nữa, đầu đau như búa bổ, hai mắt hoa lên. Uống vội chén trà rồi lui ra sau mấy bước, tới khi nhìn lại được thì mới dám thở ra, cảm giác vừa rồi thật quá đáng sợ đi.

Lão bản không nhìn tới Vương Lang, tiếp tục thực hiện với các phôi khác. Lượng phôi càng nhiều thì mức ảnh hưởng tới xung quanh càng lớn, tới phôi cuối cùng thì Vương Lang đã cách xa cửa tiệm hơn chục bước chân mà vẫn thấy tinh thần bị áp bức tới không chịu nổi. Dù chịu sức ép cực lớn nhưng Vương Lang vẫn kiên trì đứng thẳng, hàm răng nghiến chặt, hơi thở dồn dập, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước.

Thấy biểu hiện của Vương Lang, đôi mắt lão bản thoáng chút nhu hòa, thâm nhủ. Có lẽ tiểu tử, rõ hơn ai hết lão bản biết, cửa ải lớn nhất, khó khăn nhất của một người theo đuổi năng lượng cơ giới là chính mình, phải có lòng khát khao và ý chí vô cùng kiên định, có một sự chấp nhất không bao giờ bỏ cuộc, nếu thiếu dù chỉ một thứ, thì dù điều kiện có tốt tới mấy, cũng chỉ là rác rưởi mà thôi.

Về xong vòng khắc mạch năng lượng cuối cùng, lão bản để cây bút dựng thẳng lơ lửng. Từ đuôi bút tỏa ra một luồng năng lượng có đường kính đến hơn một mét, xung quanh là những phôi năng lượng được phủ đầy các vòng khắc xoay quanh. Bỗng hai tay lão đang rộng ra, khí thể bộc phát đến tột cùng, hai mắt như phát sáng, lão hét to: “có lẽ tiểu tử, sắp tới ta sẽ quán lĩnh mạch năng lượng đặc thù, với kẻ nhập môn như người khi tiếp xúc chính là một hồi tai nạn, nhưng cửa ải này cũng là cơ duyên, gọi là tinh thần rửa tội, nếu vượt qua được sẽ vô cùng có ích cho người. Người có thể từ bỏ, nhưng phải biết cơ hội này chỉ có một lần duy nhất mà thôi.

Vương Lang khẽ gật đầu, toàn thân như lâm đại địch, ngón tay siết chặt, các cơ bắp gồng lên, gương mặt đang lại, ánh mắt kiên quyết, thoáng chốc từ trong thân ảnh của thiếu niên 14 tuổi lộ ra nét hào hùng như một vị danh tướng thuở xưa.

Khí thể của lão bản không ngừng tăng lên, hai lòng bàn tay từ từ khép lại, có thể thấy bằng mắt thường không gian xung quanh lão đang bị nén lại tạo thành một vòng xoáy hình xoắn ốc xoay không ngừng lấy tâm là cây bút năng lượng. Khi không gian được nén chặt đến cực hạn, đầu ngón tay của lão bản bỗng phát sáng, liên tục tạo ra những thủ quyết kì lạ, mỗi lúc mỗi nhanh hơn. Theo đó, những vòng mạch liên tục co rút bám sát vào phôi năng lượng.

Bỗng” ỳnhh “ một âm thanh kì lạ vang lên, từ trung tâm vòng xoáy phát ra ánh sáng chói lóa, một vòng năng lượng lan tỏa ra không gian xung quanh, không nhanh không chậm, nhìn như con sóng do viên sỏi ném vào mặt hồ yên tĩnh, chỉ người trong cuộc mới biết nó đáng sợ ra sao.

Khi nhìn thấy làn sóng đó đang lan dần tới mình, toàn thân Vương Lang run lên, sâu trong tiềm thức như đang kêu gào, bỏ chạy đi, nhanh lên, hoặc nằm úp mặt xuống đất, đừng đối chọi với nó, nhưng rất nhanh suy nghĩ đó bị dập tắt. Vì lời nói vừa rồi của lão đầu, vì một cơ hội cho chính mình, hơn hết là vì chính nhân sinh của bản thân mình, nếu như lúc này bỏ cuộc, chôn chạy, thì suốt đời sẽ bỏ cuộc, mãi mãi chỉ là kẻ thất bại mà thôi. Không được, Vương Lang ta có thể sinh ra hèn kém nhưng tuyệt không chấp nhận suốt đời hèn kém, phải là một nam nhi chân chính, cái gọi là khó khăn chính là để ta vượt qua. Cửa ải kia, tới đây đi.

Khi làn sóng đi xuyên qua, Vương Lang cảm thấy như xương cốt trong cơ thể bị vặn vẹo vài vòng, đau đớn không thể nào tả hết. Nhưng ác mộng thật sự chính là sự tra tấn trong tinh thần của Vương Lang. Cảm giác như liên tục có hàng trăm cây đinh chọc ngoáy, đâm vào, rút ra trong đầu, đau đớn đến muốn ngất xỉu nhưng khi sắp ngất lại bị cơn đau làm tỉnh lại. Ý thức như muốn sụp đổ, mọi dòng suy nghĩ đều bị chặn lại, có thể nói là muốn chết không được muốn sống cũng không xong. Nếu cơn đau thể xác là một thì cơn đau tinh thần chính là hàng trăm hàng ngàn.

Bỗng một dòng ý thức của Vương Lang tụ lại, Vương Lang cảm thấy mình như đang lơ lửng trong một không gian tăm tối. Giống như bầu trời đêm mà không có ánh sao. Lúc này, cảm giác đau đớn đã biến mất, đầu óc đã có thể suy nghĩ trở lại, hai mắt cố nhìn nhưng tất cả không gì ngoài bóng tối. Chợt từng vòng sáng lần lượt xuất hiện trước mặt Vương Lang, từng cái từng cái một, từ gần tới xa, kéo dài thành một con đường thẳng tắp. Có khoảng một trăm vòng sáng, càng xa thì càng lớn, vòng sáng đầu tiên đường kính khoảng nửa mét, cái cuối cùng thì trông như mặt trời thu nhỏ.

Đây là đầu, có lẽ mình đã hôn mê, còn đây là trong giấc mơ, cũng tốt, cảm giác đau đớn vừa rồi thật quá đáng sợ đi. Tự nhéo mình một cái, ouch, đau, sao lại giống như thật thế này, ngốc thật, không giống thật thì sao gọi là mơ. Vòng sáng này là gì nhỉ, chạm vào thử coi. Á, ngay khi chạm vào giác đau đớn vừa rồi lại ập đến, nhưng ít nhất lần trước đã có chuẩn bị, còn lần này thì không. Ta đâu có làm gì đâu, không lẽ chạm vào vòng sáng thì kích phát cơn đau, đúng là cái tay làm hại cái đầu mà. Đúng là đau đớn đến tột cùng, tột cùng của đau... ủa..... bỗng cơn đau biến mất. Mặt Vương Lang đàn ra. Có cần phải như vậy không, đồng ý gọi là cơn đau nhưng cũng không nhất thiết là đau thì phải theo cơn, như vậy là không tốt a. Lão keo kiệt chết tiệt này, sao lại nói trước, đúng là không có ý tốt. Đăng bởi: Nha Trang Biển

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tinh Thần Tăng Tiến

Bình tĩnh lại Vương Lang chợt nhận ra, bản thân mình đã di chuyển đến vòng sáng thứ 2. Quay đầu nhìn lại, vòng sáng đầu tiên phía sau từ từ thu nhỏ, khi chỉ còn là một điểm thì bay tới nhập vào đầu Vương Lang.

Vài giây sau Vương Lang chợt cảm thấy tinh thần khoan khoái lạ kì, cảm giác như đang bay bổng, vô thức hắn chợt nhận ra, không gian xung quanh không chỉ là bóng tối vô tận, hình như còn có những cơn sóng vô hình tấn công, chấp chôn lúc có lúc không, rất khó miêu tả.

Đây không lẽ là điều lợi do linh hồn rửa tội mà lão đầu nói tới đem lại, cảm giác tinh thần của mình được đề thăng rất nhiều, cùng với đó là sự miễn cảm với mọi thứ xung quanh.

Nhe răng cười thỏa mãn “có lợi là tốt rồi, nhưng không lẽ phải chịu tra tấn từ vòng sáng này thì mới nhận được “. Nghĩ tới đó mặt Vương Lang sụ ngay xuống, cảm giác địa ngục đó không bao giờ hắn muốn thêm, đã vậy vòng sáng mỗi cái một to, có khi nào cơn đau cũng tăng theo hay không, đáng sợ a. Mà xung quanh cũng đâu có gì giống lối ra, không lẽ cứ nằm yên chờ tỉnh lại. Lỡ không tỉnh luôn thì sao, không được thiếu niên anh hùng như ta không thể mặc số phận đưa đẩy được, phải bước hết con đường vòng sáng này, ít nhất như vậy cũng không phải là vô ích, đúng vậy. Không thể buồn bỏ được, thấy lợi mà không làm tuyệt không phải là Vương Lang ta, tiếp tục thôi. Cẩn rằng, hắn một tay rung rung khẽ chạm vào vòng sáng thứ hai, rất nhanh, cơn đau lại đến. Một chốc sau...

Vương Lang biết mình đã sai rồi, tuyệt đối không phải là cơn đau tăng thêm, nó vốn đã là cực hạn rồi, tăng lên trừ khi là chết luôn. Cái tăng thêm là thời gian đau. Lần đầu chỉ mười mấy giây, lần này tới nửa phút, bình thường nửa phút không là gì, nhưng trong đau này, cảm giác cứ như vừa sống qua một kiếp. Thử thách gì ác hơn vậy trời, tại sao không phải là thi đẹp trai, thi anh minh thần võ, mấy cái đó mình cực kì tự tin, không thi cũng là thi ăn uống gì đó, ai lại đem sự già yếu ra mà kiểm tra chứ, thật là phi nhân đạo mà...

Cảm nhận rõ hơn dao động xung quanh, biết là tinh thần mình có tăng tiến nhưng Vương Lang không vui nổi, nhìn đường dài vòng sáng kia kìa, qua hai cái rồi, còn gần trăm cái nữa thôi, cổ lên Vương Lang ơi, coi như dạo chơi địa ngục trăm lần, gặp diêm vương vỗ vai vài cái rồi về. Lại cẩn rằng, tiếp tục chạm vào vòng sáng thứ ba.

Bên ngoài, cơ thể Vương Lang vẫn đang đứng, giữ nguyên tư thế như khi vòng sóng năng lượng vừa lan tới. Tất cả mọi thứ bày ra vừa rồi đều đã được thu dọn, cái bàn cũng được dựng lên như lúc ban đầu, còn lão bản thì lấy bình trà kết trong tay Vương Lang, pha một bình mới, vừa uống trà vừa lặng im nhìn Vương Lang, gương mặt trầm lặng, lão trầm ngâm: bắt đầu rồi sao, từ giờ con phải tự bước tiếp thôi, tâm thần già này chỉ làm được bấy nhiêu, cố lên cháu ngoan của ta, con là kẻ thất vọng cuối cùng của ta. Một tiếng gia gia vừa rồi của con, dù có thể nào, với ta cũng là đủ rồi.

Toàn thân lão như hư thoát, gương mặt vốn già nua càng thêm suy nhược. Lão đứng dậy, chấp tay ra sau, thân áo cũ kỹ lay nhẹ trong gió, ngẩn đầu nhìn về chân trời. Đáng suy tư.

Chuyện vốn phải kết thúc từ hai mươi năm trước, có thể kéo dài đến hôm nay, ông trời với ta đã không bạc rồi. Các lão bằng hữu, các huynh đệ, chờ ta, sẽ sớm thôi. Bao lâu rồi ta chưa hề uống rượu, đợi ngày gặp lại, chúng ta sẽ cùng say. Các người thật khôn, rủ nhau cùng đi, bỏ ta lại một mình. Cái gì mà nhiệm vụ truyền thừa chứ, một lũ lừa gạt, được lắm, nay ta đã làm xong rồi, chuẩn bị uống rượu phạt của ta đi. Ha ha ha...

Ngẩn đầu nhìn bầu trời, trong không gian vô tận, lão như nhìn thấy những thân ảnh quen thuộc, kí ức năm xưa ủa về, hai hàng lệ nóng lạnh trôi, rồi tan đi

trong cơn gió vô tình. Đứng bởi: Nha Trang Biển

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Buổi Họp Tra Tán

Cùng lúc khi Vương Lang đang “hôn mê”. Trong trung tâm ghi nhận xung động năng lượng tinh thần đặt tại thành thị tổng bộ cấp s là một hồi não động. Nguyên nhân là máy tính trung tâm đã đưa ra một dãy phân tích kì lạ, không hợp với thói thường. Rất nhanh chóng, bản phân tích được đưa lên phòng điều khiển, rồi từ phòng điều khiển liên tục thông qua các cấp cao hơn.

Phải nói là hiệu suất làm việc của các phòng ban khá tốt, chỉ hơn một tiếng sau bản phân tích đó đã được đưa tới phòng họp bầu dục của tổng hành dinh cơ giới, nơi tập trung quyền lực lớn nhất hành tinh. Buồng bản phân tích xuống bàn, thờ dài một hồi, nhìn một lượt các thành viên có mặt, một lão già tóc bạc khoảng 7, 8 mươi tuổi nói: “tính chính xác của máy tính cơ giới trung tâm thì không cần phải bàn rồi, tuyệt đối là chính xác. Từ đó với tiền đề bản phân tích này là chính xác, mọi người hãy nói suy nghĩ của mình”

Bất kì ai trong bàn họp nếu ở bên ngoài đều là kẻ hô mưa gọi gió một phương, quyền lực tốt cùng, một quyết định đưa ra có thể quyết định vận mệnh của nhiều thành thị. Nhưng lúc này mọi người đều bốn mắt nhìn nhau, không ai dám lên tiếng trước. Tất cả là vì lão già vừa lên tiếng.

Ông ta chính là lãnh tụ của liên minh các lãnh thổ và vùng lãnh thổ cơ giới. Đồng thời ông là gia chủ của gia tộc Morgan, gia tộc giàu có nhất thế giới, nắm đa phần thị trường sản xuất và phân phối các sản phẩm cơ giới đặc biệt là dòng sản phẩm chất lượng cao. Từ đó gia tộc morgan qui tụ được rất nhiều các đại sư năng lượng cơ giới, 70% các bằng sáng chế cùng quyền khai thác độc quyền có giá trị nhất là do gia tộc morgan nắm giữ. Theo thời gian không ai nhớ tới tên khai sinh của ông, chỉ biết là khoảng hơn 60 năm trước, sau khi trở thành gia chủ, ông đã đổi tên và họ chỉ thành một chữ: Morgan. Sự lãnh đạo của ông đã dẫn dắt gia tộc Morgan từ một trong thất đại gia tộc trở thành gia tộc dẫn đầu. Có thể ví von thế này, cái bánh thế giới chia làm 10 phần, gia tộc Morgan nắm 5 phần. 5 phần còn lại chia cho lục đại gia tộc.

Nhưng nếu chỉ tiền và quyền lực thì chỉ vừa đủ để mọi người coi trọng thôi. Những người ngồi ở đây đều là bậc kiêu hùng kiệt xuất trong thời đại của mình, nếu có cơ hội, họ đều khả năng nắm bắt để đạt được những thứ đó. Điều khiến họ vừa kính phục vừa sợ hãi lão già là vì ông chính là vũ sư cơ giới đầu tiên và duy nhất trên thế giới đạt cấp sss. Là người có sức chiến đấu cường đại nhất của nhân loại. Sự dũng mãnh và thiết huyết của ông trên chiến trường năm xưa đã đem lại cho nhân loại 60 năm bình yên phát triển. Không một ai dám nghi ngờ cống hiến đó của ông, có thể nói, ông là người khiến cho kẻ thù cũng phải tôn trọng.

Bản phân tích trên bàn liên quan đến một quyết định 20 năm trước của lãnh tụ Morgan. Đa phần mọi người đều biết quyết định đó là gì, thậm chí có người còn tham dự vào. Người khác cho dù không biết tường tận thì cũng biết vừa đủ rằng đó là một bí mật không cho phép công bố, là một lần duy nhất lãnh tụ buộc phải ra lệnh do sức ép từ bên ngoài, nghe nói sau sự việc đó, dù là thần nhân như ông cũng đã suy sụp và đổ bệnh suốt một quãng thời gian dài. Khi chưa biết suy nghĩ của ông, không ai bại não tới mức nói trước ý kiến của mình. Đặc biệt là những người có liên quan đến sự việc năm xưa. Nhưng chủ tịch liên tục nhìn quanh, đôi lúc lại vô tình nhìn chăm chăm vào một người bất kì, điều đó thật khiến mọi người rung mình. Không ai dám thở mạnh. Trong phòng lạnh mà mồ hôi vẫn cứ tuôn ra.

Nói thì không dám, mà im lặng thì... nhìn gương mặt ôn hòa tỏ rõ vẻ mong chờ của lãnh tụ, bất một người vĩ đại như vậy phải chờ đợi cũng là tội lỗi a. Mà lãnh tụ cũng thật là, muốn gì thì cứ nói đi, lời của ngài có đánh chết ta cũng không dám cãi, nhớ năm xưa khi ngài ra lệnh, ai dám dùng dằng một chút thôi đã bị ngài xử ngay tại chỗ rồi. Sao giờ lại cần dân chủ thế này, van ngài đó, cứ tùy ý đi, muốn gì cũng được, không cần phải dân chủ đâu, tuyệt đối không cần. Cùng lắm ngài tùy tiện chỉ vài đũa trong bàn rồi kêu ta đánh, đảm bảo với ngài, hoặc bọn nó hoặc ta, sẽ rời khỏi đây bằng cán. Như vậy còn dễ chịu hơn, chứ cần não kiểu im lặng như thế này, đáng sợ quá.!

Thời gian trong phòng như bị kéo dài ra vô tận, có người không biết làm gì thì thờ tay bắt mạch để tự trấn an, nhăm nhăm mạch đập hơn trăm nhịp rồi kiểm lại thời gian thì chỉ mới qua hơn chục giây. Chết tiệt, đồng hồ hư rồi sao, sao tim đập nhanh vậy nè, cứ như vậy thêm chút nữa có khi nào đột quỵ không nhỉ, mà nếu được như vậy thì cũng tốt. Qua được ải này. Còn đám xảo quyết kia nữa, ngày thường tranh giành lợi ích thì ai cũng phồng mang trợn má, ăn to nói lớn ghê gớm lắm kia mà, sao giờ im thin thít hết rồi, thật không có chút tôn nghiêm gì. Hừm, nếu mạch lên 200 thì có ngắt được không nhỉ, để thử xem sao.

Cái gì cũng có ngoại lệ, khi mọi người trong phòng thần kinh căng thẳng như đang đi trên dây đàn thì có một người vẫn ung dung thông thả, từ đầu tới giờ vẫn đang mãi ngắm mấy bức họa trang trí trên vách. Thậm chí gã còn không biết trong bản phân tích kia viết gì.

Người đó là Hoắc Cách, hay còn được gọi là Đại Hùng Hoắc Cách. Hoắc Cách khoảng gần 50 tuổi là đại tướng cấp 3 sao, cấp độ cao nhất trong binh quyền. Trong quân đội hiện nay chỉ có 4 tướng quân đạt cấp 3 sao mà thôi. Lý do Hoắc Cách vô tư cũng đơn giản, là tướng quân, nhiệm vụ là đánh giặc. Quanh năm quanh quẩn ở chiến trường, lâu lâu mới vào tổng thành mỗi lần. Mà mấy năm nay chiến sự vẫn yên bình, có hợp hành gì thì cũng không liên quan đến gã, từ đó hình thành thói quen chỉ cần ngồi cho có mặt là được, im lặng từ đầu tới cuối, lần này chắc cũng như vậy thôi. Chờ họp xong thì quắc vài kẻ rồ đi uống rượu là được.

Quan trọng nhất là chọn nơi nào thật sang trọng, đắt kèm thêm vài huynh đệ, uống cho thật say, cứ vậy bất tỉnh lịng ra đó tự khắc có người trả tiền còn

huynh đệ thì đưa mình về, gói thêm vài chai mang về là tốt nhất. Gã cũng không muốn như vậy, khổ cái là rượu ngon thì quá mắc, mà rượu đủ để gã say thì không tính bằng đơn vị lít. Tiền lương tướng quân thì löt hết vào tay vợ, có vào mà không có ra, không lẽ mình uống rượu mà lại bắt cấp dưới trả tiền. Dù sao cái đám trước mặt ai cũng là đại phú gia cả, löt chút da cũng chẳng xá gì. Minh đường đường là đại tướng 3 sao, bọn họ dám không cấp cho mặt mũi, mà không nể mặt mình cũng phải nể mặt vợ mình, dù gì cũng là cục trưởng bộ phận phát triển trang bị quân sự cơ giới, nghe nói sắp lên bộ trưởng rồi. Có vợ có chức có quyền cũng thật là tốt.

Từ đầu buổi họp Hoắc Cách đã suy nghĩ hôm nay tới phiên ai đây. Dù sau đều là đồng liêu cả, không thể nhất bên trọng nhất bên khinh được, làm người quan trọng nhất là công binh. Ngắm tới ngắm lui thì chỉ còn tên La Phúc, nghĩ tới đây Hoắc Cách bỗng tức giận. Tên La Phúc này đường đường là gia chủ của La gia, giàu nứt tường đổ vách ra, vậy mà keo kiệt nổi tiếng. Chưa có ai ăn được của hắn một xu nào. Lần nào rù, hắn cũng kiếm có thoái thác, không thì cũng lẩn nhanh như trạch, thậm chí có lần còn lấy có đau bụng đi vệ sinh, đứng chờ một hồi mới biết hắn lúi cựa sau từ lúc nào. Không được, hôm nay cho dù phải lấy dây trời lại cũng phải khiến tên nhà giàu La Phúc này đi “giao lưu tình cảm”. Vì cái tên Đại Hùng Hoắc Cách vì mười mấy huynh đệ chờ mình bên ngoài, hôm nay phải quyết tâm ra tay. Nghĩ đến đây, theo thói quen khi dẫn binh, Hoắc Cách đập tay cái “rầm” trên bàn rồi gào lên: “đá đánh là phải thắng”.

Bầu không khí im lặng trong phòng họp chợt vỡ tan, khi tiếng đập bàn vừa phát ra, có vài người ngay lập tức theo đà ngã xuống úp mặt trên bàn, người khác thì ngã đầu ra phía sau, mắt lìm đim, vài người khác thì không sai biệt lắm đầu quẹo sang bên trái hoặc bên phải tùy ý. Theo mắt thường nhận định, có thể là ngất, xỉu, hoặc đột quỵ gì đó. Còn vài người nữa thì do chưa kịp chuẩn bị, hay do chậm chạp không phản ứng kịp nên vẫn chưa có động thái gì đáng kể. Riêng ngài lãnh tụ thì vẫn giữ thái độ trầm ngâm.

Mọi việc diễn ra rất nhanh, khi tiếng hét kế tiếp vang lên, tất cả mọi chột khựng lại. Người đang sắp nằm xuống bàn, chỉ còn cách vai phân là va chạm bỗng mở mắt, xoay đầu nhìn về phía Hoắc Cách, rồi từ từ ngồi thẳng dậy, người khác thì đơn giản hơn chỉ cần thẳng đầu lên thôi. Cùng nhìn về một hướng, ai cũng như thấy thú lạ, chăm chăm nhìn vào mặt Hoắc Cách. Đăng bởi: Nha Trang Biển

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đại Hùng Hoắc Cách Đại Tướng Quân

Biểu tình của mọi người khi nhìn Hoắc Cách vô cùng đa dạng. Nhưng có một điểm chung là thay đổi vô cùng nhanh chóng. Đầu tiên là ngạc nhiên sững sờ, phải nói Hoắc Cách là người cuối cùng cùng họ nghĩ tới sẽ có ý kiến gì trong buổi họp hôm nay. Không lẽ bao năm không ra tay, khi xuất thủ lại là lỗi đình bão tố, đúng là không hợp với thói thường a

Sau đó là trầm ngâm suy nghĩ, hẳn định làm gì đây. Luận về quyền lực hắn là đại tướng 3 sao, nắm trong tay một sư đoàn thiết giáp cơ giới hạng nặng. Quân số không phải nhiều nhất nhưng tuyệt đối là tinh anh, có sức chiến đấu lớn nhất. Còn vợ hắn thì nắm trong tay quyền tài phán cùng với danh ngạch thu mua quân trang hàng năm. Nhưng quan trọng nhất là nghe nói cha vợ của hắn là bạn cùng chiến đấu của ngài lãnh tụ, thỉnh thoảng có người còn thấy hai người uống rượu kể chuyện xưa.

Luận về năng lực chiến đấu cá nhân thì càng ghê gớm, trong bàn này ít nhất cũng phải top 5, nếu bộc phát có thể tiến vào top 3 cũng không biết chừng, biệt danh Đại Hùng Hoắc Cách đâu phải vô duyên vô cớ mà sinh ra. Công nhận ấn đầu sâu thật, chắc chắn, hẳn định làm gì đây, mà vừa nãy hắn hét gì nhỉ; đánh là phải thắng, uhm... đánh là phải thắng,,, a, khặc khặc, biết rồi, đánh là phải thắng. .

Lúc này thì mặt mọi người dẫn ra, đưa mắt nhìn nhau mặt ai cũng có nét cười cười, vài người còn hờ hả rằng, rõ vẻ sung sướng khi thấy người gặp họa, trừ tên vừa đập bàn ra chẳng có ai là nai tơ cả, từ đầu tới cuối chỉ vài giây thì ai cũng hiểu ra được vấn đề.

Câu “đánh là phải thắng” lần nào duyệt binh hắn chẳng gào lên. Quan trọng nhất là trong bàn rượu khi say lên lúc cạn chén thì luôn miệng hò hét. Thắng con này chắc chắn là ngủ mơ này giờ rồi giật mình đập bàn la hét đây mà. Nhìn bản mặt ngơ ngác ngốc trệ của hắn bây giờ thì tuyệt đối không sai rồi, lợi hại, lợi hại. Lúc này mà không châm dầu vào lửa thì đúng là có lỗi với bản thân rồi.

Người đầu tiên lên tiếng không ai khác chính là La Phúc, gia chủ của La gia, đã tức thẳng này lâu rồi, từ khi bước chân vô nó đã nhìn chăm chăm vào mình, không lẽ lần nào họp xong cũng phải chón về bằng cửa sau. Ta đường đường là gia chủ, tiếc gì với người mấy đồng uống rượu, chỉ là con gấu người ngoài uống ra thì cái gì cũng không biết, đặc biệt là không biết điều. Cũng vì là gia chủ nên ta phải bảo toàn phương châm của La gia “thấy lợi thì không buông, không lợi thì không làm”. Cái hổ này là tự người đào, ta chỉ tiện chân thôi. La Phúc trịnh trọng hắn lên.

“ngưỡng mộ Đại Hùng tướng quân đã lâu, nhiều lần La mỗ muốn thân gặp mà không được, lần này thấy đúng là anh minh thần võ, chính khí ngất trời, xin hỏi Đại Hùng tướng quân có quan điểm thế nào về vấn đề cấp ss này. Xin nói ra để mọi người cùng bàn luận”

Da đầu Hoắc Cách giựt giựt, mẹ mày cái thứ chui nhà xí, ông còn không biết tờ giấy viết gì, làm quái có cái rắm quan điểm nào, mà cái gì cấp ss, vấn kiện bổ nhiệm ta thành tướng 3 sao cũng chỉ cấp a thôi mà. Vợ ta lỏng kính treo ở phòng khách kìa. Mồ hôi trên trán Hoắc Cách bắt đầu tuôn ra, im lặng neho mắt nhìn La Phúc.

Người kế tiếp lên tiếng là gia chủ Lý gia, Lý Khang.

“Đầu tiên phải cảm ơn Đại Hùng tướng quân, toàn bộ vật tư của tổng hành dinh là do Lý gia ta đóng góp, phải nói Đại hùng tướng quân ngài là người đầu tiên ra tay kiểm tra tính chắc chắn của tổng hành dinh đó a, Cái bàn này có thể chịu được một chút bá khí của đại tướng quân, thật khiến Lý gia ta tự hào, cái đập bàn vừa rồi đối với Lý gia phải nói là công đức vô lượng đó nha. “tiểu hùng ơi là tiểu hùng, người với ta cũng không có oán thù gì, chuyện uống rượu chùa của người ta cũng không thêm quan tâm, nhưng vợ người thì không được, mấy năm rồi danh ngạch cung ứng của Lý gia ta liên tục bị cắt giảm đó. Hôm nay người mà qua không được cửa ải này, thì Đại Hùng sẽ tiểu cầu mà thôi.

Vài người tròn mắt nhìn Lý Khang, thằng này đúng là nham hiểm thật, ai mà tin cái vẻ ngoài mập mập hiền lành của hắn thì coi chừng chết không có chỗ chôn. Nghe nói La gia với Lý gia thân nhau lắm, việc xấu nào cũng làm chung, hôm nay nhìn lại chắc là không sai rồi. A miê a cầu này đúng là đồng thanh đồng khí. Tên Lý Khang này biết chắc là Hoắc Cách sẽ chọn cách giả ngu qua ải nên khui cái việc đập bàn ra, đường nào con gấu kia cũng chết, cái bàn của chủ tịch cũng không dễ đập vậy đâu. Chúc mừng người, vui lòng làm con cừu tể lễ đi.

Có người dẫn đầu, liên tục thêm nhiều người nữa lên tiếng, nào là ngưỡng mộ đại hùng, đại hùng lợi hại, đại hùng anh minh, có người còn khui ra công trạng mấy chục năm trước của đại hùng. Dù sao nín nhịn này giờ, không xả ra, có khi lại thành âm bệnh thì không tốt. Phải nói là chưa bao giờ đám đại đầu này thống nhất đồng lòng đến như thế, cái hố đào cho Hoắc Cách càng lúc càng sâu. Tất nhiên cũng có người lương thiện hơn một chút chọn im lặng hay gật đầu hưởng ứng mà thôi.

Da mặt Hoắc Cách càng lúc càng đen, khỏi suy nghĩ cũng biết đám người kia đưa mình lên cao để lát nữa đập mình té xuống. Chắc chắn là chuyện này rất nghiêm trọng rồi, chục năm nay đâu có vấn đề nào cấp ss, mà hình như còn liên quan tới lãnh tụ. Lỡ mà nói gì bất kính với lãnh tụ thì cha vợ đánh mình chết, nghe nói năm xưa lãnh tụ cứu mạng cha vợ cũng không phải một hai lần.

Không được, phải tìm cách giải quyết thôi, đám lang sói kia tuyệt đối không buông tha mình. Người khác không bồi thêm đã là quá tốt rồi, làm gì có tâm giúp đỡ. Phải tự chống cự vào mình thôi. Làm sao đây, làm sao đây.

Như người ta hay nói, đại ba năm thì cũng có một giờ đề khôn. Dưới áp lực cường đại thì bộ não của Hoắc Cách cũng đã làm tốt việc của nó. Một phương án giải quyết được đưa ra, vô cùng đơn giản, lại cực kì thích hợp với Hoắc Cách, chỉ có một chữ: “đánh”.

Đúng vậy, phải đánh rồi khoanh tay chịu trói, từ đầu tới cuối không cần phải nói gì cả. Như vậy, cũng chỉ là phạm luật thôi, có thể hợp lý rồi khỏi phòng, cùng lắm là ra tòa án binh. Có thể lãnh tụ sẽ giận nhưng chắc không nhiều lắm, dù sao như vậy còn tốt hơn là trực tiếp nói gì sai hay bất kính. Đó mới thật là tai họa. Đã vậy vấn đề chỉ còn có một, đó là đánh ai.

Chuyện khác thì có thể nhưng chuyện đánh nhau thì Hoắc Cách tuyệt đối sáng suốt. Nếu không đánh nhau giờ thì làm sao thành đại tướng ba sao. Cái đầu của hắn bắt đầu lạnh lại.” hơn một nửa người ở đây đều đáng bị đánh cả, La Phúc với Lý Khang thì tuyệt đối không thoát rồi, hai thằng này cần phải chăm sóc đặc biệt. Tiếp theo là ai đây, dù gì cũng phải đánh, đã như vậy thì đánh nhiều một chút, chuyện có truyền ra thì cũng không làm mất mặt Đại Hùng tướng quân ta. Phải thật nhanh, thật bất ngờ, không nên chọn người ngồi xa quá, cũng phải né mấy cao thủ ra, sẽ làm giảm hiệu suất, đồng thời cũng phải..... “

Trong lúc “âm mưu”, khí thế của Hoắc Cách chợt biến đổi, khí thế của một tướng quân quanh năm suốt tháng sát phạt nơi chiến trường dần hiện ra, không gian xung quanh gã dần dần cô đọng lại.

Người đầu tiên phát hiện biến đổi của Hoắc Cách không ai khác chính là ngài lãnh tụ, nhưng ông vẫn bảo trì thái độ điềm nghiêm ban đầu. Kế tiếp, rất nhanh các cao thủ khác cũng phát hiện, phản ứng trước nhất là ba vị đại tướng quân 3 sao khác, có người còn âm thầm dẫn động vùng không gian tinh thần của mình. Năng lực chiến đấu cá nhân của mọi người ở đây đều thuộc vào tầng đỉnh cấp, đều là cao thủ nhất đẳng. Biến hóa của Hoắc Cách không giấu được ai, không khí xung quanh bàn họp dần dần ngưng trọng, căng thẳng hiện lên. Nhưng nhìn chung thì sức ép vẫn không bằng lúc trước. Nói gì thì nói, tiểu hùng sao so với lãnh tụ được. Chỉ khổ cho Hoắc Cách, cái gì mà bất ngờ với nhanh chóng kia chứ.

Biểu tình của mọi người rất đa dạng, có ngạc nhiên, có tức giận, có trầm lặng, vài người còn tỏ ra hứng thú. Không tốt nhất là mấy người vừa ném đá Hoắc Cách, mặt ai cũng tối sầm. Thằng này tính làm gì đây, khí thế lớn tới như vậy, tính mạnh động à. Không giả ngu vượt ải được thì định điên cuồng xông qua sao. Lãnh tụ thì thách rượu hân cũng không dám rồi. Tính đánh ai đây. Vài người còn lăm bắm, không phải ta, không phải ta nha, người muốn bao nhiêu rượu ta cũng cho mà.

Kém sắc nhất là La Phúc với Lý Khang, ai ngờ nó định làm thật chứ. Mà mình cũng sơ hở thật, thằng óc nho này ngoài đánh đám ra thì còn làm được gì. Giờ thì tốt rồi, chắc chắn nó nhắm vào mình. Chơi tâm kế thì được, chứ ai ngu mà so nắm đầm với con gấu ngốc này, hình như chục năm trước lúc vừa thăng chức hắn đã là trung cấp kim cơ giới đấu sĩ rồi. Ai biết bây giờ tăng lên bao nhiêu.

Khi đã chuẩn bị xong “mưu kế” khề nhìn một chút, thấy lãnh tụ vẫn “bình thường” Hoắc Cách an tâm. Nhíu mày, liếm môi một cái, mắt xoay vòng, kiểm tra lần cuối vị trí của mấy mục tiêu, hân mập mấy môi” ba, hai, một. Bắt.... “Đặng bởi: Nha Trang Biển

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thư Kí Raphen

Vốn đang là tâm điểm chú ý, nhất cử nhất động của Hoắc Cách đều không thoát được ánh mắt của mọi người. Cái nheo mắt điểm danh của hắn cũng quá lộ liễu đi, mọi người đều đã đoán được ai sẽ là mục tiêu của tên gấu điên kia. Người không liên quan thì thờ phào nhẹ nhõm, từ từ thu lại khí thế, lòng vui như đang xem kịch, nhìn chung Hoắc Cách chính là cứu tinh của họ, chuyện nào lên thì chắc chắn buổi họp không thể tiếp tục được rồi, mọi người đều vui. Chỉ tội cho mấy người kia phải chịu nỗi đau thân xác một chút thôi. Trình độ bọn họ nếu chịu trọn một quyền toàn lực của Hoắc Cách, thì chỉ cần nằm tĩnh dưỡng vài năm là có thể bắt đầu tự thờ được rồi. Không cần lo quá.

Trong lòng sáng như trăng rằm, ba vị tướng quân liếc mắt nhìn nhau, rồi từ từ hạ thấp vòng không chế tinh thần của mình lại. Cứ mặc thẳng ngực đó ra tay, lát nữa chỉ giả vờ bảo hộ lãnh tụ là được, mà mấy kẻ kia cũng không tốt lành gì, đáng đánh, có người còn bắn khoản “liệu lát nữa có nên lên bồi thêm vài cú không nhỉ, đầu phải lúc nào cũng có dịp”

Khó tâm nhất là mấy kẻ bị điểm danh, đầu to ra như cái đầu, liên tục dùng ánh mắt để trao đổi với nhau, đều là kẻ ăn to nói lớn cả, ngày thường chỉ cần họ nhẹ một cái là tự khắc thành bão. Không lẽ hôm nay phải nằm cán mà đi ra. Mà trốn thì không được, lãnh tụ còn đang ngồi, chỉ có cách cùng hợp tác, nếu chặn được vài đòn đầu của tên điên kia thì có thể tạo thế để thoát thân. Quan trọng nhất là phải nắm trước thời điểm phải chặn được đòn đầu tiên. Cũng không khó gì lắm, nhìn mặt hắn là biết ngay thôi.

Lúc Hoắc Cách bắt đầu đầu đếm nhắm trong miệng thì mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc rồi, bom đã đếm ngược, dùng hết sức bú sữa mẹ đi, dùng ai bảo lưu, sống chết chỉ một khắc này thôi.

Đúng lúc đó, một giọng nói nhẹ nhàng, trầm ấm vang lên, mọi người đều như tỉnh lại, tình huống ngay lập tức biến hóa, tụ thể của tất cả đều tan biến, tất cả đều tập trung lắng nghe.

“Thưa lãnh tụ, vấn đề này hơn 20 năm trước đã được xếp vào cấp độ ss, cấp độ liên quan đến tồn vong của nhân loại. Mặc dù chuyện đó vốn dĩ đã kết thúc nhưng nếu xác định bản báo cáo này là thật thì sẽ vẫn được liệt vào cấp độ như cũ. Theo luật nếu là việc liên quan đến tồn vong nhân loại, cụ thể là từ cấp s trở lên. Cơ cấu chính quyền sẽ đổi thành chế độ quân chủ tập trung, mọi thứ đều do lãnh tụ ngài quyết định, mọi phản đối đều vô hiệu. Có lẽ chính vì vậy mọi người ở đây mới không lên tiếng, chính là chờ đợi mệnh lệnh của ngài đó thôi.”

Mọi người đều ngỡ ngàng, đúng vậy, quá chính xác. Không phải là mình không dám nói mà chính là không được nói, bị vô hiệu rồi mà. Đơn giản thế mà sao không nghĩ ra từ đầu, đáng ghét nhất là mấy tay bên lập pháp kia. Vài người dương lên ánh mắt bất thiện. Ở không lâu quá nên đầu óc đóng rêu hết rồi hay sao, nhẽ ra phải nghĩ ra từ đầu chứ, tới tháng cầm lương không thấy xấu hổ à, phải chỉnh đốn mới được, làm mọi người quá khổ cực đi.

Giống như gió xuân tràn qua, mọi người đều sản khoái tới tận cùng. Mắt cảm kích nhìn người vừa lên tiếng. Thì ra chính là ngài thư kí Raphen anh minh vĩ đại đây mà. Từ lâu đã biết ngài cực kì thông thái rồi, hôm nay thấy rõ, trí tuệ của ngài đúng là sáng như ánh dương, khó ai bì kịp, câu nói vừa rồi của ngài thật là làm cho cảm kích không thôi, coi như ta nợ ngài một cái ân tình đi.

Khác với mọi người ở đây, Raphen chỉ là một người bình thường, không khai mở được năng lượng tinh thần, không có sức chiến đấu, không biết chế tạo, cũng không có hậu trường cường đại gì. Đứng được ở đây cũng chỉ nhờ trí tuệ và sự tận tâm trong công việc mà thôi. Mặc dù chỉ mang chức thư kí, không có thực quyền, nhưng không ai dám coi thường Raphen. Phải xem là thư kí của ai cái đã. Mọi người đều biết nhiều năm rồi mọi quyết định hay văn bản có liên quan đến lãnh tụ đều là do Raphen một tay soạn thảo. Mà Raphen cũng chưa bao giờ làm người khác thất vọng. Ngoài làm việc hiệu quả ra, nhân phẩm của Raphen cũng rất tốt, hành sự vô cùng điệu thấp, luôn giữ khoảng cách vừa phải với mọi người. Không xa cách cũng không nịnh nọt, tuy không có khả năng sử dụng năng lượng cơ giới hay tăng phúc tinh thần, nhưng có thể xem thư kí Raphen là cỗ máy lao động hình người, việc gì cũng có thể chu toàn, đạt hiệu quả tối ưu cả. Lần này chính là mình chứng tốt nhất, cần gì phải giải cái nạng để do lãnh tụ đặt ra, chỉ cần tuân thủ theo luật mà giao lại cho ngài là được rồi.

Ngài lãnh tụ vốn luôn trầm ngâm bỗng thờ dài một hơi tiếc nuối, đầu gật khẽ:

Ta chỉ là muốn biết suy nghĩ của mọi người, xem thử có ý mới gì tốt hơn không thôi. Nếu đã vậy Raphen người hãy lập phương án đi, rồi đưa ta kí, theo giao thức mà làm là được.

“Thư lãnh tụ, tôi đã soạn thảo sẵn phương pháp sử lý. Chủ yếu là dựa vào tổng kết từ thông tin và kinh nghiệm của các lần trước. Bố cục bày ra không lớn nhưng tuyệt đối đủ để giải quyết mọi tình huống phát sinh.” vừa nói Raphen vừa đặt một tập văn bản xuống bàn.

Raphen đúng là Raphen a, vấn đề vừa phát hiện không bao lâu đã làm xong phương án giải quyết, lại còn bài bản thế kia. Thật là không đơn giản, hiệu quả làm việc tốt thế này thật không hổ là thân tính bên cạnh lãnh tụ, mọi người gật gù tấm tắc.

“Vậy là tốt rồi” lặng im đọc qua một lượt, nâng bút lên định kí vào thì lãnh tụ bỗng ngẩn đầu lên hỏi: “có ai có ý kiến gì khác không, cứ nói ra đi”.

“không, không, tuyệt đối không, ai có ý kiến thì đúng là đồ con lừa, ta tuyệt liều mạng với hắn, lãnh tụ cứ buông tay đi, không cần quan tâm tới bọn ta”. Thấy mọi người không nói gì, lãnh tụ buông bút kí, rồi nói thêm một vài câu thông lệ, cuối cùng với vẻ mệt mỏi ông chậm chậm đứng dậy rồi khỏi phòng, theo sau là thư kí Raphen. Buổi họp cứ vậy chấm dứt. Nếu có gì đáng nói tiếp theo thì chính là việc hai người gia chủ của La gia và Lý gia tay bắt mặt mừng với Hoắc Cách, thoát nhìn cứ tưởng anh em lâu ngày gặp lại, có chiến cá thì cũng không lật mặt nhanh như vậy đi. Rủi một chút cả ba mặt mày tươi rói dắt tay cùng đi, nói gì thì nói, không ai muốn xích mích với một phần tư quân lực của hành tinh. Còn Hoắc Cách thì đơn giản hơn, có người mời rượu là được rồi, mọi vấn đề không phải chỉ từ đó mà ra sao, chắc chắn, hai con gà béo này, phải rủ thêm mấy chục huynh đệ mới được, kéo thêm tiêu đội cấp dưới để chúng khiên rượu, quên, khiến mình về luôn, “ngần hà nhất lâu” “thăng tiến.

Quay lại chuyện chính là Vương Lang, lúc này vẫn đang chìm trong thử thách tinh thần của mình. Ngoài thế giới thật vẫn chưa tới một canh giờ nhưng

trong thế giới tinh thần của Vương Lang cứ như vài năm trôi qua. Đứng bởi Nha Trang Biển

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thầy Trò Vô Vọng

Chương 10

Lúc này thì Vương Lang đang nằm thờ sấp, mặt méo tó không còn méo hơn được nữa. Vốn khi hết thời gian tra tấn thì không có cảm giác gì lưu lại, phải thấy thoải mái mới đúng. Nhưng việc một chân thiên đường, một chân địa ngục như thế này thật quá đáng sợ đi. Đã là vòng sáng thứ 40 rồi, lúc này thì vòng sáng đã to bằng ngọn đồi nhỏ, thời gian chịu đựng từ vài giây ban đầu giờ đã tính bằng tuần. Cảm tưởng của Vương Lang là mỗi vòng sáng là một tên không lồ, còn mình thì chủ động chui vào đít để mặc cho chúng nó dày xéo. Thân xác này mà là thật thì chắc đã bị chà đạp tới một mảnh bụi cũng không còn.

Quan trọng nhất vẫn không thấy dấu hiệu gì của lối ra. Có đi học thì cũng có giờ ra chơi, đi làm cũng có giờ nghỉ, đua xe thì cũng có điểm dừng chứ. Như vậy đúng là hành hạ đơn thuần mà. Cực đoan như vậy, có khi nào qua hết trăm vòng này lại dùng dùng hiện ra trăm vòng khác hay không. Nghe nói địa ngục có tới 18 tầng, mà nơi này chỉ hơn chứ không kém. Nghĩ tới đây da đầu Vương Lang rung lên.

Biến hóa về tinh thần cũng không làm Vương Lang hứng thú nữa, tốt hơn thì được gì, có làm bớt đau đầu. Mà có khi đây chỉ là mơ, lúc tỉnh dậy tất cả trở về không thì khốn. Sợ hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn thôi. Không biết mấy người hôn mê nằm trong bệnh viện có cảm giác giống mình lúc này không nhỉ. Haizzz, nhân gian thật là nhiều bi ai quá đi.

Cảm thán xong Vương Lang mặt không biểu cảm, thậm chí không thèm nhìn, tay quơ ra vầy vẩy về hướng vòng sáng, giống như sáng sớm đập đồng hồ báo thức vậy. Thật sự lúc này hẳn chẳng còn cái gì là ý chí hay quyết tâm nữa, chỉ chịu đựng trong vô thức thôi. Dù sao không còn đường nào khác để đi, lỡ sa vào rồi thì phải làm tới cùng thôi, mặc cho vòng sáng đẩy đưa đi, thân ta là con bướm tã toi đập diều trong chiều hoang lộng gió(p.s: có lẽ mấy cô gái ăn sương cũng nghĩ vậy a, không chống cự được thì phải buông xuôi thôi, nghe nói đau đớn cũng là một dạng của hưởng thụ).lại qua thêm một ải nữa.

Lão đầu đã thôi suy tư, mặt đang đơ ra nhìn Vương Lang, thẳng thắn này làm cái gì đây.

Việc một bậc đại sư dùng tinh thần lực bản thân để tạo chấn động, kích thích khai mở vùng chứa tinh thần của học đồ vốn không xa lạ gì. Đương nhiên ở thành thị cấp thấp như La Đông thành thì sẽ không xuất hiện, chẳng ai cấp bậc đại sư lại về đây cả.

Nhưng ở các thành thị cấp cao lại diễn ra thường xuyên, đã hình thành qui luật chung. Mỗi học viện, hay trung tâm huấn luyện, giảng dạy, cứ cách đoạn thời gian sẽ tổ chức khai mở rửa tội đồng loạt cho người mới thường là trẻ đã học xong trung cấp, từ 14 tới 20 tuổi, cũng có thể hơn. Các nơi đó đôi khi lại trả giá không nhỏ để mời những đại sư danh tiếng trực tiếp ra tay. Trước đây lão đã từng được mời nhiều lần, cũng đã chọn những những nơi tốt tiếng nhất để giúp đỡ.

Qui tắc của quá trình lão nắm rất rõ. Khi lần sóng tinh thần xâm nhập. Người không chịu được, bị hôn mê lập tức xỉu xuống sẽ xem là không có cốt cách, chỉ là người bình thường. Nên chọn học ở trường bình thường để có kiến thức phổ thông, sau này cũng khó làm được gì lớn. Người như vậy là nhiều nhất, chiếm khoảng hơn kém 8 phần.

Còn lại là những người có thể khai mở, coi như đặt chân bước đầu vào lĩnh vực tinh thần cơ giới, sẽ được đầu nhập vào học viện chuyên môn. Phụ thuộc vào lĩnh vực họ khai mở, ví như người có tinh thần thuộc khả năng khống chế, điều khiển sẽ đi theo hệ vận động, chiến đấu, vì họ có thể phát huy hiệu suất của sản phẩm tinh thần cơ giới đạt đến mức cao nhất.

Người có khả năng phân biệt, sắp xếp sóng tinh thần chủ yếu là giảng dạy, quản lý.

Phụ thuộc vào cơ địa bẩm sinh, cũng có vài người được xếp vào dạng đặc thù, ví dụ như cảm giác từ xa; tương tác được với sinh vật, cây cối; ẩn nặc; tạo vòng bảo vệ; cách không khống chế; thay đổi nhiệt độ nóng, lạnh; đọc suy nghĩ; tương tác được với máy tính; dẫn động trọng lực; điều khiển gió, mây....nói chung là nhiều lắm. Việc phân biệt đã có chuyên gia lo liệu, người như vậy rất được coi trọng, hướng đi tương lai vô cùng rõ ràng, sẽ có bộ phận riêng đào tạo.

Những người kể trên lại có thể xếp thành các thứ hạng cơ bản; trung bình, khá, tốt, sau đó dựa vào xếp hạng để phân biệt nhận được đãi ngộ ít nhiều. Cách phân biệt cũng đơn giản, chính là dựa vào số vòng sáng họ vượt qua. Các đại sư có thể dễ dàng nhìn thấy số lượng vòng sáng trong vùng tinh thần dẫn động của học viên. Có thể coi mỗi vòng sáng là một kho tích trữ tinh thần. Số lượng tích trữ được càng nhiều thì khả năng tiếp thu, học tập, vận dụng, phát huy càng lớn. Càng đáng được đào tạo.

Theo vậy, từ 1 tới 3 vòng là trung bình. 4 tới 8 là khá. Cao hơn là giỏi.

Tiếp theo phải nói tới những trường hợp đặc biệt. Chiếm chưa tới 1% tổng số. Nhiều khi cả ngàn người khai mở mà không có được 1 người đạt được. Đó là những người vượt qua được hơn 15 vòng sáng.

Những người như vậy được coi là tinh anh, không còn phụ thuộc vào lĩnh vực khai mở nữa. Dù có chọn làm gì thì tuyệt đối đạt đến đỉnh cao, thử hỏi người cảm muốn xúc cát còn ta lái xe mức, so cái rắm à. Họ luôn là trọng điểm giành giật của các tổ chức. Không ít lần vì muốn tuyển được mà trở mặt đầu đá nhau không thôi.

Thường chỉ có hai ngành là có thể cạnh tranh tuyển dụng với nhau, là học viện chiến sĩ cơ giới và học viện tinh thần cơ giới sư. Chiến sĩ thì khỏi nói rồi, an nguy cả hành tinh phụ thuộc vào người, nhưng không lẽ người coi trường đi đánh nhau, liệu chịu được mấy đòn. Không có trang bị của cơ giới sư ta người chỉ là con gà con thôi.

Thường thì người thắng cuộc là học viện cơ giới sư, vì dù sao qua rèn luyện người kém chút vẫn thành chiến sĩ được. Còn muốn là đại sư tinh thần năng lượng cơ giới người tuyệt đối phải là tinh anh, nếu không thì mạch năng lượng đặc thù người cũng không khác được, đừng nói tới quán lĩnh. Nhưng số lượng học viện cơ giới sư cũng không ít, mỗi vùng lãnh thổ cao cấp vài cái, thuộc liên minh gần chục, chưa nói tới những học viện phụ thuộc các gia tộc. Chi riêng gia tộc Morgan đã chần chừ rồi. Mấy gia tộc khác kém hơn một chút nhưng cũng không quá nhiều, đầu tư vào tương lai thì không bao giờ sai cả, đôi khi chỉ cần một bằng sáng chế là đủ để bù tổn thất, thậm chí có thể thay đổi vị thế của cả gia tộc. (p.s:chắc La gia đứng thứ 2, không lợi không làm, thấy lợi không buông mà)

Lý do lão đầu đơ mặt là vì khi khai mở tinh thần, thời gian vượt qua một vòng mặc kệ người cảm giác ra sao, thì thời gian thực chỉ khoảng 3 phút, các vòng sáng đều giống nhau nên lấy con số 3 phút làm trung bình là tương đối chính xác, người kinh nghiệm có thể phụ thuộc vào tổng thời gian để đoán số vòng sáng người vượt qua. Đó là cách các người tuyển lựa xác định trước đối tượng trọng điểm cần tranh giành.

Nhưng thẳng nhai này đứng hơn hai tiếng rồi a, lúc lão còn mong Vương Lang kéo dài một chút, khi gần một giờ thì mặt hờ hững không thôi, thậm chí còn hét lên vui sướng “ta có người kế thừa rồi”. Còn bây giờ thì mặt lão như chồng trẻ lần đầu dắt vợ đi đẻ. Lo lắng không thôi, mỗi giây trôi qua lại càng hồi hộp thêm. Thình thoảng lại lẩm bẩm:

“không lẽ thẳng này xiu đứng, nhưng sao động tinh thần quanh nó vẫn đang tăng, nhịp thở vẫn bình ổn, dấu hiệu này nghĩa là vẫn đang trong quá trình. Nhưng hơn 2 tiếng rồi, không lẽ nó nhân phẩm bộc phát vượt qua được hơn 40 vòng.”

Lão lắc đầu quầy quậy, như biết tin phụ nữ quanh năm ngủ một mình là lại có con.

“Không thể nào, tiểu hồ ly này làm gì có chút tốt đẹp nào mà nói tới nhân phẩm. Nhớ năm xưa ta vượt qua 22 vòng đã là kì tích rồi, chần chừ suốt mấy năm liền, về sau chỉ có tiểu sư muội là vượt qua được, dù sao cũng là con gái của sư phụ, hơn ta cũng không lấy làm lạ, nhưng nhớ là cũng chỉ có 25 vòng thôi mà, đã là kì tích trong kì tích rồi, còn thẳng ôn này thì sao đây.”

Mắt lão sáng lên, đầu lão bắt đầu gật gù như hiểu ra, ngủ một mình thì đúng rồi, ai không vậy, quan trọng là trước khi ngủ người làm cái gì kia.

“Đúng rồi, chắc tại ta mạnh tay quá nên phát sinh biến cố, có khi khiến thời gian trung bình vượt qua mỗi vòng tăng lên, gấp đôi hay gấp 3 đây, có khi một tiếng một vòng cũng nên, dù sao cũng không cần hi vọng nhiều quá, chỉ cầu sao vừa đạt chuẩn là tốt rồi, tội nghiệp đứa nhỏ này, vừa sinh ra đã là mạng khổ. Dù thế nào đi nữa ta cũng ráng thu xếp cho con, không cầu công thành danh toại, chỉ cầu sống tốt qua ngày là được rồi.”

Tự biên tự diễn xong, lão bắt đầu cảm thán, tiếp tục lặng im nhìn Vương Lang, cảm giác như trường bối nhìn con trẻ tập đi, vô cùng thân ái. Đăng bởi: Nha Trang Biển

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vòng Sáng Thứ 50

Vương Lang như con thiêu thân, liên tục đâm đầu vào bóng đèn, chỉ khác là đâm hoài mà không chết thôi. Lại qua thêm 9 vòng nữa rồi, thêm vòng này là qua nửa đường rồi, người ta nói đường đời chồng gai, nếu ví von vậy thì chắc đây là con đường bán gai quá.

Thời gian chịu đựng mỗi lần đã lên đến gần một tháng, giới hạn của Vương Lang đã đến tột cùng rồi, không thêm được nữa. Thà ngồi yên đây rồi mặc kệ tất cả, khi nào tỉnh lại thì tùy, nghỉ chơi thôi, điên cuồng nhiều đó đủ rồi, biết thế thì lúc đầu nhanh chân chạy cho xong, lão đầu kia có nhìn thế nào cũng thấy không phải là người tốt, sao mình lại tin cơ chứ. Vương Lang nằm lăn ra, ở trong nơi này dù đã rất lâu nhưng vẫn không thấy mệt mỏi, cũng không thấy đói hay buồn ngủ, dù nằm bao lâu thì vẫn tỉnh táo như thường.

Trong vô thức, đầu Vương Lang chợt vang lên mấy bài hát trữ tình, thường hay được phát lúc chiều chiều, từ máy phát thanh của hàng xóm. Đa phần là mấy bài hát chủ đề yêu đương hay thân phận gì đó, bình thường Vương Lang cũng không chú ý lắm, lúc này đây lại vô thức vang lên, dần dần Vương Lang cũng nhảm hát theo “... làm sao anh dám, trao trọn cho em. Cuộc tình không đầu, cuộc tình phiêu linh, như đôi thuyền tàu, ngược khuất hang sâu, chưa một lần cùng ga, ... làm sao em dám, đặt trọn tay anh. Tình này mơ hồ, tình này như mây, như đem phần hồng, rải lối không tên, mong một người

dùng chân”

Mẹ rất thích bài hát này, khi lời bài hát được cất lên, bà hay dùng tay để lắng nghe, có lúc mình còn thấy hai mắt bà rung rung khi hát theo ca từ, hình như lúc còn sống bố hay hát chung cùng mẹ ca khúc này. Lạc ở đây lâu rồi, không biết bên ngoài như thế nào, nếu thật mình hôn mê lâu như vậy thì chắc mẹ thương tâm lắm

Không được, thiếu niên anh tuấn hoàn mỹ ta đứng lên thôi, nghỉ ngơi đủ rồi. Còn năm mươi vòng chứ năm trăm vòng ta cũng chấp, gian khổ làm nên đời trai mà, xá gì chứ. Vương Lang lấy đà, dùng mảnh nhảy vào vòng sáng.

Thử thách vòng thứ 50 này khác với những vòng trước. Không còn cảm giác đau đớn nữa, xuất hiện trước mặt Vương Lang là một quả cầu năng lượng lớn, sự xao động diễn ra mãnh liệt trên bề mặt quả cầu. Từng tia sáng vút ra rồi tan biến, trông cứ như tập hợp của muôn ngàn tia sấm sét. Bỗng một tia sáng chiếu vào bả vai của Vương Lang, cảm giác đau đớn thể xác đơn thuần xuất hiện, bả vai ửng đỏ lên như bị dội nước sôi. Xoa xoa vai, Vương Lang thầm nhủ :“ đôi mồn rồi à, dù có thế nào ta đây cũng không ngại đâu”.

Thử tập trung thật nhiều sóng tinh thần vào phía trước, ý đồ của Vương Lang là tạo thử lá chắn xem sao, nếu không được thì tìm cách khác sau. Một tia sáng khác lại chiếu đến, khi xuyên qua vùng năng lượng tinh thần dày đặc thì chiếu vào thân Vương Lang. Vậy mà có hiệu quả, lần này chỉ đau như bị nhang chích thôi, mặt mày hớn hờ, Vương Lang liên tục tập trung năng lượng xung quanh tụ lại làm áo giáp.

Lần này thì có hai tia sáng một trước một sau phát ra cùng một hướng. Tia sáng đầu thì bị suy yếu không gây ra tổn thương gì. Nhưng tia sáng sau lại len vào khi sóng tinh thần chưa kịp tụ lại nên vẫn nguyên sức mạnh ban đầu, một điểm trên cơ thể Vương Lang bị đốt nóng. “Âm mưu, tuyệt đối là có âm mưu, được lắm để xem ta đối phó với mi ra sao”

Vương Lang dẫn động thật nhiều sóng tinh thần, đồng thời khiến nó xoay vòng, chuyển động không ngừng. Quả nhiên lần thứ tư phát động là 3 tia sáng thẳng hàng, nhưng đều lần lượt bị tiêu hao bởi vòng xoay năng lượng tinh thần. Bộ dáng hả hê Vương Lang liên tục bổ xung cho vòng xoay, gương mặt cực kì tự tin.

Lần kế tiếp nữa thì làm Vương Lang tròn tròn mắt, tia sáng không đi thẳng, nó vẽ một vòng cung vòng ra sau rồi chiếu vào lưng hắn. “ con bà nó, khôn vừa thôi chứ, ai dạy mi chiêu đánh lên đó hả, như vậy là không quân tử đâu, được lắm, xem ta tiếp chiêu đây”. Lấy bản thân làm tâm, Vương Lan tạo một quả cầu năng lượng tinh thần vây xung quanh. Cách này đúng là hiệu quả, liên tiếp vài lượt kẻ không làm gì được hắn. Chưa kịp an tâm, bỗng một tia sáng lớn mạnh mẽ xuyên qua vòng chắn, chiếu vào trán hắn, tạo thành vết bỏng tròn xoe như cái chén trên đầu.

“ âm mưu, tuyệt đối là có âm mưu, phải nói là có âm mưu tầng tầng lớp lớp, dùng mưu không được thì chuyển sang cường công à, dùng tướng là ông đây bó tay chịu trời”. Ngoài lớp bảo vệ ban đầu, Vương Lang liên tục tạo thêm hai lớp nữa, tầng năng lượng bao bọc đã lớn bằng quả kính khí cầu. Lúc này thì tinh thần Vương Lang đã bắt đầu mỏi mệt, nhưng hắn vẫn gắng gượng duy trì, lại có chút thích thú, dù sao thế này vẫn hơn là thúc thủ chịu đau đớn mà không cách nào phản kháng.

Theo thời gian, “ chiêu số” của quả cầu càng biến hóa, mạnh mẽ hơn. Cũng nhiều lần Vương Lang ăn thiệt thòi nhưng cũng nhanh chóng tìm ra đối sách. Qua khoảng mấy ngàn lượt quả cầu nay đã nhỏ bằng một phần mười ban đầu. Rồi lại dần dần teo nhỏ, cuối cùng trở thành một vòng sáng màu xanh dương bay vào đầu Vương Lang.

Kế tiếp, không gian xung quanh dần dần tan biến, một tia sáng xuất hiện từ phía chân trời rồi lớn dần lên ,bao trùm xua đi không gian tăm tối. Lễ rửa tội đã kết thúc, Hai mắt Vương Lang từ từ mở ra. Đăng bởi: Nha Trang Biển

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Không Hợp Thói Thường

Chương 12: Không hợp thói thường

Mở mắt ra được vài giây, ngơ ngác nhìn xung quanh, khi xác định đây đúng là thế giới thật thì Vương Lang mừng đến phát điên. Ngồi bệch ngay xuống, tay xoa xoa vỗ vào nền gạch rồi áp vào má, thậm chí còn ngửi ngửi vài hơi. Sau đó lại thò tay vào ngực bóp bóp, khi thấy túi đựng tiểu ngân thạch vẫn còn nguyên thì nở ra nụ cười nham nhệch, nếu mọi thứ vẫn còn nguyên thì chắc mình không hôn mê lâu lắm, cũng lắm vài canh giờ thôi, an tâm rồi. Đầu Vương Lang gật gù rồi nằm ngửa cả ra, vừa cười vừa lảng qua lảng lại la lên “ đúng rồi, đúng là nơi đây rồi, ta đã về rồi, thiếu niên anh tuấn phi phạm Vương Lang ta đã trở lại, ha ha ha”

Lão bản vẫn luôn quan sát Vương Lang từ đầu, chưa kịp vui khi thấy Vương Lang tỉnh lại thì đã bắt đầu đau lòng, đấm ngực dậm chân mà ca thán: “ xong rồi, vậy là xong thật rồi. Ta lỡ tay làm nó điên luôn rồi, ông trời ơi, là tại ta, hoàn toàn là lỗi của ta, trừng phạt ta đây này, đừng trút lên đầu đứa nhỏ này. “ Lấy tay quệt nước mắt, lão than tiếp:“ còn gì là hi vọng, là truyền thừa, sau này xuống suối vàng sao dám nhìn mặt, đại ca, ngũ muội đây. Mấy người kia chắc cũng sẽ không tha thứ cho ta đâu.”

Rồi lão bậm môi nghiêm túc :“ Giờ thì phải tìm một bệnh viện thật tốt mà gửi gắm, hi vọng có thể khôi phục lại phần nào, ít nhất cũng phải có thể tự ăn cơm, chứ bóc đất thế kia....” Lão thở dài không nói nên lời.

Lần này tới phiên Vương Lan sưng sờ, lão keo kiệt này đang làm gì đây, múa à, hay tập dưỡng sinh. Hại ta xong mà vẫn thoải mái thế sao, không được, phải kiểm chút đền bù, hấn hét lên “ lão keo kiệt kia, vừa rồi lão làm gì ta, có biết là đã gây ra tổn thương nghiêm trọng cho ta không, đền bù đi, nợ cũ nợ mới lấy chẵn 100 tiểu ngân thạch là được rồi, đưa liền đi, để càng lâu thì tổn thương sẽ càng nghiêm trọng đó “

Lon ton chạy tới, cuối đầu nhìn Vương Lang đang nằm, lão đầu hỏi với giọng nghi ngờ : “ người không điên à, thử trả lời xem, một cộng một có phải bằng ba hay không?”

“ ba cái đầu lão, có lão điên thì có, đưa 100 tiểu ngân thạch đây, đừng đánh trống lảng nữa, nếu hôm nay mà không đưa đủ thì hừ..hừ” nói tới đó thì Vương Lang bắt đầu nhìn từ trên xuống dưới lão bản, rồi liếc vào gia sản bên trong nhà.

“Phù, nhắc tới tiền mà nhiệt tình thế này thì đúng là nó không điên rồi, không lẽ ông trời làm việc hiệu quả tới như vậy, mình vừa cầu xong tức thì mà, chính là người lương thiện được báo đáp trong truyền thuyết đó sao” ,lão bắt đầu nói vào chuyện chính :“ nói ta nghe xem, vừa rồi người đã trải qua những gì, qua được bao nhiêu vòng sáng thì bỏ cuộc nhảy vào lối ra?”

“ năm mươi, mà lối ra nào, có thấy lối ra nào đâu” Vừa đứng dậy phui mông, Vương Lang vừa nói :“ mà lão đầu người cũng thật là, ít nhất phải nói nhiều chút để ta còn chuẩn bị, cảm giác vừa đi vừa mò mẫm vừa rồi thật tệ quá đi, may mắn là tới nửa đường thì thoát ra được, chứ gắng gượng thêm nữa thật là không nổi đâu “

Không thèm nghe hết câu nói nhảm, lão bản bắt đầu tám tặc ;” năm là tốt rồi, chỉ sợ người không khai mở được thôi, đừng lo lắng, có ta ở đây, cái khác thì không nói, việc kiếm sống sau này của người không cần phải lo. Mà người vừa nói gì, ta nghe không rõ , nhắc lại coi“. Vừa nhắc lại câu vừa rồi, Vương Lang vừa đi tới chỗ bình trà uống liên mấy ngụm, thầm nghĩ ;” trong nhà chỉ có trà này là đồ tốt, giữ lại cho mẹ, còn mấy thứ khác bán sạch, cầu sao vừa đủ tiền lão bóc lột bao năm trời “

Đứng như trời trồng vài giây,lão chỉ vào mặt Vương Lang mà gào lên :“ lão toét vừa thôi, uống cho ta vẫn lo lắng cho người, cái gì mà năm mươi, chưa tỉnh ngủ nên đếm nhầm sao, để ta kiểm tra thử xem, oắt con người có khi một vòng cũng không có “ nói đến đây sóng năng lượng tinh thần của lão tràn ra,nhẹ nhàng bao bọc lấy Vương Lang,

Lúc này lão mới thật sự “đứng hình”, ta đang nhìn cái gì đây, không lẽ mình nằm mơ. Trong vùng chứa tinh thần của Vương Lang, lấy tâm là vòng sáng to nhất màu xanh dương, bốn mươi chín vòng sáng còn lại từ to tới nhỏ, xếp thành một vòng xoắn ốc hoàn mỹ xung quanh. Trong đó vòng sáng ngoài cùng nhỏ nhất thì có kích thước bằng với những vòng sáng thường gặp, còn mấy vòng to kia thì lão thật không biết nói gì, nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới, đừng nói là gặp.

Mất một lúc sau lão mới tỉnh lại, chụp lấy bả vai Vương Lang, thần tình nghiêm túc ra lệnh :“ nghe rõ đây, người kể lại hết quá trình đã xảy ra, từng chút một, không bỏ sót chi tiết nào, chuyện này vô cùng quan trọng, nghiêm túc đi”

Thấy được sự ngưng trọng trong mắt lão bản, Vương Lang không dám đùa giỡn ,nghiêm túc kể lại tất cả, không quên thứ gì. Nói xong thì đứng im để mặc lão bản nhắm mắt suy nghĩ. Khoảng mười giây sau lão mở mắt ra nhìn Vương Lang rồi bắt đầu nói:

“ Chuyện người trải qua có nhiều điểm không giống với lẽ thường, bây giờ ta sẽ nói cho người biết, nhưng đầu tiên ta muốn người hứa một việc. Đó là sau này tuyệt đối không được kể lại chuyện người đã trải qua cho bất kì ai, người làm được không “.

Thấy Vương Lang gật đầu, lão bản nói tiếp :

_ Đầu tiên, thông thường khi bắt đầu rửa tội thì chỉ xuất hiện một vòng tròn, khi người qua được một vòng thì vòng kế tiếp mới xuất hiện. Chưa ai có thể vượt qua hết tất cả nên tổng số lượng vòng sáng là điều bí mật.

_ Điểm thứ hai, kích thước mỗi vòng sáng là như nhau, khi nhập vào vùng chứa tinh thần của người cũng vậy, nếu khác thì chỉ xê xích nhau rất ít. Tương tự, thời gian chịu đựng mỗi lần cũng giống nhau.

_ Thứ ba, rửa tội là quá trình kích thích, giúp khai phá những khu vực, những tế bào, đặc biệt là tế bào thần kinh trong cơ thể người, có thể coi như là quá trình tăng lên hiệu suất của cơ thể. Sau khi hiệu suất đạt mức thì sẽ có thể thấy được sự tồn tại của không gian tinh thần. Cứ coi hành tinh này là một người, vậy thì vừa rồi người vừa bước vào tinh thần của người đó, gọi là miền ảo ảnh (vùng zone) . Mỗi vòng sáng người thấy là một vùng không gian đặc biệt có thể chứa đựng năng lượng tinh thần, chỉ có trong vùng zone , sự đau đớn người chịu đựng là cảm giác của việc xé rách, kéo căng vùng tinh thần của riêng người để dọn chỗ đặt vòng sáng đó vào. Càng nhiều vòng sáng, tức là nhiều kho tích trữ, thì càng tốt. Quan trọng nhất ở đây là, cảm giác đau đớn mỗi vòng không tự nhiên biến mất, nói sẽ kéo dài tới khi vượt quá giới hạn mở rộng vùng chứa tinh thần của người, khi đó quá trình kết thúc.

_ Thứ tư, trong suốt quá trình, sẽ luôn có một vòng xoáy xuất hiện bên cạnh người tham dự. Khi vùng chứa tinh thần của người chưa mở rộng tới cực hạn, nhưng người không chịu đựng nổi nữa, thì có thể chọn vòng xoáy đó để rời khỏi.

_ cuối cùng, tất cả các vòng đều giống nhau, kể cả màu sắc hay kích thước, cũng như cách vượt qua. Vòng tròn thứ 50 của người... ta cần nghiên cứu thêm. Đăng bởi: Nha Trang Biển

Chương 13: Buổi Kiểm Tra Kinh Hoàng

“Tạm thời ta chưa thể nói biến hóa trong quá trình rửa tội của ngươi là do đâu, nhưng cũng không quan trọng, quan trọng là phải kiểm tra thành quả của ngươi hiện giờ, xem có khác biệt gì không”.

Lặng im suy nghĩ, Vương Lang cũng nhận ra điểm khác biệt của mình, nếu mọi người đều đồng nhất, mình thì không. Thì chỉ xảy ra hai trường hợp, một là đặc biệt tốt, hai là đặc biệt xấu. Hắn thầm nhủ “người lương thiện như mình, chắc không có vấn đề gì đâu”

“hãy tập trung, đầu tiên là kiểm tra khả năng cảm nhận, ngươi hãy thử xem có thấy gì khác thường xung quanh ta, không”. Lão bản nghiêm túc hẳn lên.

Nhìn nhìn một hồi Vương Lang giờ ngón trở lên rồi nói :“ có phải như thế này không”. Trên đầu ngón Vương Lang hiện ra hình ngôi sao năm cánh do năng lượng tinh thần cô đọng lại tạo thành.

Trợn mắt hồi lâu, nhìn ngôi sao Vương Lang tạo ra, tuy có nhỏ hơn của lão nhưng hình dáng cô đọng sắc nét hơn nhiều, thấy Vương Lang lắc lắc đầu ngón tay làm ngôi sao quay qua quay lại thì lão muốn á khẩu, triệt thoái luôn ngôi sao của mình. Minh là trường bối, không cần so đo với tiểu tử hắn, lão bản tiếp tục: “tốt, vậy thì bỏ qua luôn bước điều khiển, tiếp tục kiểm tra khả năng vận dụng, ngươi thử cách không điều khiển thử gì đó chuyển động xem, không cần vội, chọn thử gì nhỏ nhỏ thôi, tự luyện tập khoảng nửa tiếng, khi nào nhúc nhích được thì gọi ta,” Nói xong, khi lão vừa định xoay lưng rút một chén trà thì thấy Vương Lang từ từ bay lên, hải quả hồng còn xanh trên cây, lăm lăm “nhỏ thế này là được rồi, kiểm tra thì cần phải nghiêm túc mà”.

Tiếp tục xoay người, hai tay rung rung rút chén trà, khi chén trà lên đến miệng thì vung vãi ra phân nửa “đúng vậy, ngươi cứ nghiêm túc ,nghiêm túc nhiều vào, ta đau tim quá đi!”

Thanh Tâm trà quả là có tác dụng, định thần lại lão nói tiếp :“ không cần tập nữa, bây giờ kiểm tra khả năng tự thể và kích phát, nhìn kĩ đây”. Lão giờ ngang cánh tay, đầu ngón trở chia ra, năng lượng tinh thần xung quanh nhanh chóng tụ tập, rồi nén lại nhỏ dần, khi nén đến cực hạn thì đầu ngón tay như phát sáng, cuối cùng lóe sáng lên, một tia năng lượng tinh thần phát ra, lao nhanh đi rồi biến mất. Quay đầu nhìn lại, lão hỏi với giọng ngờ vực : “ cái này cũng đơn giản thôi, ngươi làm đi, nhanh còn kiểm tra cái khác”. Nhanh chóng, Vương Lang làm theo, các bước giống y hệt lão bản. Nhưng bước cuối cùng, khi tia năng lượng phát ra thì giống như nước tiểu em bé, vừa ra khỏi ngón tay thì cong xuống thành một dòng, năng lượng tan ra, chưa kịp chạm vào mặt đất thì tan sạch. Phải nói là không bằng nước tiểu em bé mới đúng.

Lão đầu cười lên ha ha, liên tục vỗ vai Vương Lang ha ha nói :“ tốt rồi, vậy là tốt lắm rồi, quên nói với ngươi đây là chiêu thức tâm xa cơ bản của bọn chiến sĩ cơ giới, còn chúng ta là đại sư chế tạo, làm không tốt cũng không sao, sau này sẽ khá hơn, muốn thì cứ làm tiếp đi, ta vào trong nghỉ ngơi một lát”. Nói xong lão hào hứng bước vào nhà, bộ dạng như chiến sĩ khai hoàn trở về, bỏ lại Vương Lang đứng với bộ dáng như mèo bị dẫm đuôi, “vậy mới tốt chứ, cho tiểu tử ngươi biết thế nào là trời cao đất dày,”

Khi lão vừa đặt chân lên thềm cửa thì chợt phát hiện không gian tinh thần xung quanh mình biến đổi, tạo thành từng dòng lưu chuyển nhanh chóng về phía sau. Quay đầu lại, lão hoảng sợ khi nhìn thấy, trước đầu ngón tay Vương Lang là một quả cầu năng lượng tinh thần cô đọng to như cái bồn nước, liên tục xoay động, cực kì không ổn định. Nhanh chóng lao tới, hơn ai hết lão hiểu rõ sự nguy hiểm của tình huống này, bản thân sóng tinh thần lúc bình thường thì không gây ảnh hưởng gì đến mọi thứ, chỉ tồn tại như không khí trong tự nhiên. Nhưng khi tập trung lại, nó chính là năng lượng đơn thuần, khi bộc phát ra thì tác động lớn hơn thuốc nổ nhiều, quả cầu trước mặt chính là như thế. Không chế mức năng lượng lớn tới thế này đừng nói là Vương Lang, chính lão cũng không thể, cách duy nhất lúc này là tạo vỏ bọc rồi đẩy Vương Lang đi thật xa, may mắn thì có thể làm xong trước khi quả mụm.

Về phần Vương Lang, sau khi được lão đầu “động viên” thì không cam tâm, quyết thử lại lần nữa. Nếu ít năng lượng mà bản không được thì thêm thật nhiều vô. Ban đầu, khi vùng cô đọng mới to khoảng nửa mét thì rất dễ dàng điều khiển, hắn quyết tăng thêm chút nữa. Đến khi vùng năng lượng cô đọng to đến hơn mét thì phát sinh biến hóa, từ tâm quả cầu một vòng xoáy hiện ra rồi xoay nhanh lớn dần. Lúc đó Vương Lang phát hiện mình không điều khiển được nữa, sóng tinh thần xung quanh nhanh chóng tụ tập lại rồi cuốn vào theo vòng xoáy. Quả cầu năng lượng cô đọng càng lúc càng lớn, bản thân Vương Lang cũng bị lực hút cố định lại, không di chuyển được nữa. Lúc này mới biết là bản thân chơi ngu rồi (p.s: thật đúng theo câu ở đời ngu mà chết chứ không có ốm đau gì)

Khi lao tới nơi, lúc cố gắng tạo lớp bọc cho Vương Lang lão đầu mới nhận ra, cố gắng của mình là vô ích. Năng lượng tinh thần vận động được đều bị quả cầu cuốn vào. Thậm chí bản thân lão cũng bị cố định, không di chuyển được nữa.

“thôi xong rồi, kết thúc ở đây rồi, cầu cho nổ to một chút, xuống dưới đó kể lại vì sao chết thì cũng là ra đi oanh liệt a” hai thầy trò tâm ý tương thông cùng nghĩ. Đàng bởi: Nha Trang Biển

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chính Thức Bái Sư

Lúc năng lượng cô đọng đã tích trữ tới cực hạn, sẵn sàng bộc phát bất kì lúc nào thì tình huống lại phát sinh biến hóa.

Một vòng sáng màu xanh dương từ trong vùng tinh thần của Vương Lang bay ra, từ từ lớn lên, bao trùm rồi nuốt trọn quả cầu năng lượng cô đọng. Sau đó, nó lóe lên một chút ánh sáng lấp lánh rồi lại từ từ thu nhỏ trở về vị trí cũ, cả quá trình diễn ra rất nhịp nhàng, có thể tóm tắt bằng ba bước : thức dậy, ăn, rồi về ngủ.

Khi Vương Lang còn chưa hoàn tỉnh thì lão đầu ngồi sụp xuống, tay rung rung chỉ về phía trước, miệng thều thào : “ là giới, nó chính là giới, hôm nay ta lại được thấy nó rồi, chính là giới của sư phụ” lão lau đi mấy giọt nước mắt “ đại ca, tiểu muội.. giá hai người còn sống để thấy cảnh này, giới của sư phụ đã được truyền thừa xuống rồi, hi sinh của mọi người đã được đền đáp rồi, hức hức !”

Vương Lang cũng lặng im, không nói gì, nét tang thương của lão bản cũng khiến hắn dâng lên một hồi xúc động. Hắn phát hiện, dù lão bản đã chăm sóc mình từ nhỏ cho tới bây giờ, nhưng bản thân mình hoàn toàn không biết gì về lão. Thậm chí đến tên của lão bản cũng không biết, có lần nghe mẹ nói vì lão bị tai nạn nên mất trí nhớ, tên cũng quên luôn, từ đó ai cũng gọi là lão bản mà thôi . Nhưng nhìn tình huống hôm nay thì chắc không phải vậy, có lẽ lão có bí mật không thể nói được. Không khí im lặng kéo dài một lúc lâu, rồi lão bản đứng dậy, nghiêm trang nói với Vương Lang : “ ngươi ra nhà sau tắm rửa sạch sẽ, chỉnh trang lại quần áo, sau đó lại vào phòng khách gặp ta.”

Bình thường thì nhìn lão bản không khác gì phường con buôn, ngập tràn gian xảo. Nhưng khi lão nghiêm túc thì như trở thành một người khác, khí thế toàn thân biến đổi, khiến cho người khác tin phục.

Một lúc sau, Vương Lang tiến vào phòng. Lúc này lão bản đang mặc bộ áo bào màu trắng, thêu rất nhiều hoa văn trên vai và viền áo. Tóc lão được búi gọn gàng, hàm râu cũng được vuốt thẳng. Lúc này lão đang ung dung đứng chấp tay, đưa lưng về phía cửa. Trước mặt lão, cái bàn đã được hạ xuống, phủ bên trên là tấm khăn nhung màu đỏ. Đặt giữa bàn là một dãy 6 cái huân chương tinh xảo màu vàng lấp lánh. Bên cạnh là bình trà mới pha còn nghi ngút khói. Lão ngồi xuống ghế, nhìn Vương Lang lúc lâu rồi chậm rãi nói:

Ta tên Lý Khanh, là người dòng chính của Lý gia. Danh hiệu trước đây của ta là đại sư năng lượng cơ giới cấp s. Lĩnh vực ta tâm đắc là vòng bảo hộ và trang bị cơ giới bảo hộ, có lẽ cũng vì vậy mà hôm nay vẫn còn ngồi ở đây. Bây giờ , ta hỏi ngươi, có muốn bái ta làm thầy hay không?

“Đệ tử nguyện ý. “ Vương Lang lập tức quỳ xuống, sau đó dập đầu ba cái ,rồi rót nước cung kính dâng trà.

“ tốt, tốt, tốt”, nói liền ba tiếng, nhấp một ngụm rồi đặt chén trà xuống, lão nói tiếp :

“ lại đây, khẩu đầu trước những tấm huân chương này đi, đây là di vật cuối cùng của sư bá, sư thúc của con, “. Lặng im, trùi mền nhìn Vương Lang hành lễ, ánh mắt lão hiện lên một tia quyết tâm. Lão nói tiếp :“ thu những huân chương này vào đi, coi như là quà ra mắt của họ cho con, còn đây là của ta” lão đưa cho Vương Lang thêm một cái nữa, tổng cộng là 7 cái. Những cái huân chương thoạt nhìn rất giống nhau, nhìn chung là có hình ngôi sao năm cánh, kích thước cũng tương tự nhau, nhỏ nhắn nằm vừa lòng bàn tay .Khác chẳng là ở những đường nét trang trí , rõ ràng nhất là ở tâm của mỗi cái đều khắc chữ khác nhau, cái của lão bản thì khắc chữ “lý “

“Vương Lang” lão bỗng quát khê, Vương Lang đang chăm chú nhìn mấy tấm huân chương thì giật mình cắt luôn vào bụng, tiếp tục lắng nghe :“ Vì sư năm xưa chưa đầy 30 đã đạt danh hiệu đại sư cấp s, các sư bá sư mẫu của ngươi cũng chỉ hơn chứ không kém, nay ta ra cho ngươi mệnh lệnh đầu tiên là trong vòng 10 năm phải tiến vào tổng thành, đạt được danh hiệu đại sư cấp s, ngươi có làm được không “

“ Đệ tử làm được “. Không hiểu lắm lời của lão đầu nhưng Vương Lang vẫn tự tin trả lời. Nếu bản thân mình còn không tin mình, thì đừng mong người khác tin mình, hắn hiểu rõ điều đó.

“Tốt lắm, sư phụ tin là ngươi có thể làm được, đây là phần quà ta chuẩn bị cho mẫu thân ngươi, cảm về đi. Còn đây là thiết bị cơ giới vừa rồi ta chế tạo, sau này chắc sẽ có ích cho ngươi “ lão đầu đưa ra hai cái túi lớn, một đựng tiểu ngân thạch, một đựng thanh tâm trà. Cùng một tấm huy chương màu đồng.

Hai cái bao thì làm Vương Lang mừng thôi rồi, đặc biệt là bao tiểu ngân thạch, bao to thế này chắc cũng phải mấy ngàn tiểu ngân thạch a, sư phụ ngài ăn sâu thật, biết thế bái sư lâu rồi, hai mắt Vương Lang ươn ướt, biết ơn nhìn lão đầu.

“ Đừng không có tiền đồ như vậy, kiểm tra thiết bị cơ giới kia đi” lão bản vừa cười vừa nói. Vương Lang gãi gãi đầu xấu hổ, cầm cái huy chương màu đồng lên xoay qua xoay lại, nhìn nhìn một hồi rồi giương ánh mắt “ thơ ngây “ nhìn sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Áo Giáp Đặc Thủ Đồng Cấp

Chương 15: áo giáp đặc thủ cấp đồng

“Đó là trang bị cơ giới đặc thù hệ phòng hộ cấp đồng, do ta tự tay chế tạo, nên có thể xếp vào hạng cao nhất trong cùng cấp, trình độ của người lúc này chưa sử dụng được đâu. Trong lúc chế tác ta đã đặt khóa kích hoạt rồi, nhưng vẫn chưa đặt mã. Quan trọng với người lúc này là tự nhập mã cho nó, làm vậy thì sau này, ngoài người ra không ai có thể sử dụng được.”

Nghe tới đây mắt Vương Lang sáng rực lên, lúc nhìn lão bản chế tác hẳn đã muốn hỏi rồi nhưng chưa có dịp, hẳn nóng lòng muốn biết sản phẩm cơ giới đầu tiên mình tiếp xúc này là gì. Vừa nghe vừa nuốt từng lời của lão bản, cố gắng làm theo.

“Đầu tiên người dùng năng lượng tinh thần bao bọc cái huân chương đó lại. Không được dùng năng lượng bên ngoài, phải lấy từ trong vùng chứa của người, tức là lấy từ mấy vòng sáng đó, đúng rồi”

“Đừng dùng mắt nhìn nữa, phải để sóng năng lượng bao bọc lấy rồi cảm nhận, có phải thấy một chiếc hộp nằm trong huân chương đúng không, là nó đó, bây giờ người, điều khiển năng lượng cô đọng thành một mũi nhọn, được chưa, rồi dùng mũi nhọn đó vẽ một mạch năng lượng bằng ngang qua hai mép hộp, chọn mạch nào người thuộc lòng nhất đó, nhớ vẽ một nét thôi, không được đứt quãng. Vẽ xong thì gạch một đường thẳng bằng ngang mạch năng lượng, đúng rồi, đúng rồi, khá lắm”

Lão đầu thật không ngờ Vương Lang lại vận dụng sóng năng lượng tinh thần thành thạo tới thế, quá trình vừa rồi tuy chỉ là nhập môn thôi, nhưng với người vừa khai mở ít phút trước như Vương Lang thì thật đáng kinh ngạc. Theo giáo án bình thường của các học viện thì phải mất mấy tháng học viên mới được tiếp xúc với bước này, còn muốn làm được thì mất bao lâu chưa biết.

Mà ngẫm lại thì cũng đúng, phải hỏi xem là do ai dạy nữa chứ, có sự phụ tài hoa cái thế như mình, thằng nhóc này tiến bộ nhanh là đúng rồi. Chỉ tiếc là không còn nhiều thời gian nữa, không kịp dạy nó cách sử dụng thiết bị cơ giới này. Giá có thể dạy nó nhiều hơn, một năm thôi, không, ba tháng... một tháng là được rồi. Từ giờ phải trông vào cố gắng của nó thôi, cầu sao sự sắp xếp năm xưa của đại...

“Trời ơi, đẹp quá !” đang suy nghĩ mông lung thì lão bị tiếng hét của Vương Lang làm giật mình, quay đầu lại, chưa kịp giáo huấn thì lão lại rùng mình kinh sợ, hàm râu được vuốt gọn gàng quăn hết cả lên.

Lúc này đây Vương Lang đang đứng thẳng, trên thân khoác bộ áo giáp sáng lấp lánh, đây chính là bộ áo giáp lão vừa chế tạo xong lúc chiều cho hắn. Là một bộ áo giáp hoàn chỉnh, che kín toàn thân, chỉ chừa lại khoảng 1/3 gương mặt. Bộ giáp được tạo hình cực kì sắc sảo, tạo góc nhọn ở một số vị trí cử động như đầu gối, cùi trỏ, mũi chân, gót chân, đầu ngón tay. Tại những vị trí dễ chịu tác động như ngực, lưng, đầu thì làm trơn láng, gồm nhiều lớp mỏng xếp chồng lên nhau. Đường vân của mỗi lớp đều đặn khít vào nhau. Tất cả hợp lại, nếu chỉ nói về mặt thiết kế thì đúng là hoàn mỹ. Khi Vương Lang thử đưa tay vung chân, mọi cử động đều thoải mái, từng điểm khớp của bộ giáp, trượt lên trượt xuống, lồng vào nhau hay giãn xa đều vô cùng nhịp nhàng.

Nhưng điều làm lão đầu kinh sợ không phải bộ áo giáp, mà là việc làm sao Vương Lang mặc nó lên người. Minh chưa có dạy mà ta, hay dạy rồi mà mình không nhớ. Chắc vậy rồi, già rồi nên hay quên cũng là chuyện bình thường mà, ài, tìm lại đâu rồi.

“Làm sao người sử dụng được, nói rõ một chút”

Vương Lang thành thật trả lời.” đầu tiên để từ mở cái hộp đó ra, thấy trong đó là một không gian có một đồng phôi năng lượng bay lơ lửng. Sau đó để từ dùng năng lượng bọc lại, rồi sắp xếp chúng lại với nhau, thử vài lần cuối cùng lại thành hình một bộ áo giáp, nhưng vẫn có vài chỗ không khớp nên để từ dùng năng lượng cô đọng để thay thế không ngờ lại thành công, bộ giáp tự nhiên khoác lên người để từ.”

Hết nói nể, đúng là hết nói nể, bỏ qua việc hắn rửa mà xếp đúng đi, những chỗ chưa khớp mà hắn nói chính là chừa lại để đặt thanh chứa năng lượng vào (pin). Chính là nguồn để kích hoạt, muốn thay thế chỉ có thể dùng năng lượng tinh thuần trong vùng chứa của bản thân mà thôi. Chẳng ai lại làm thế cả, sài hết năng lượng trong vùng chứa chỉ đủ để thay thế vài viên pin mà thôi, chưa nói tới phải bỏ xung tiêu hao liên tục, còn phải chừa cho hoạt động khác nữa. Rốt cuộc thì vùng chứa của tiểu tử này lớn tới bao nhiêu đây.

Cũng không thêm gì nhiều, lão đầu chỉ như cái máy hướng dẫn Vương Lang từ đầu cách sử dụng, quan trọng là hướng dẫn cách lưu ấn kí, sau khi lưu xong thì những lần kế tiếp muốn dùng chỉ cần kích hoạt ấn kí là được, không rườm rà như ban đầu.

Kế tiếp là cách dẫn năm lượng tinh thuần truyền vào nạp đầy cho mỗi bộ phận áo giáp, làm như vậy thì khi tác động chỉ có năng lượng tiêu hao thôi, kết cấu của áo giáp không việc gì, áo giáp càng tốt thì càng chứa được nhiều năng lượng, hiệu quả bảo vệ càng cao.

Quan trọng nhất là chỉ Vương Lang cách kích hoạt chức năng đặc thù của bộ giáp, chính là khả năng phản chấn, nếu khéo vận dụng có thể coi như một phương pháp tấn công hiệu quả.

Chỉ tới đâu thì Vương Lang làm ngay được tới đó, hẳn còn hỏi xem bộ giáp còn chức năng gì hay không, ví dụ như tàn hình hay biến to nhỏ chẳng hạn, làm da mặt lão đen không thôi, đây là đồng cấp, không phải kim cấp. Mà làm hết được như người nói thì chắc thuộc vào hạng thiên cấp hay tinh cấp rồi.

. Lão chợt nghĩ nếu ai cũng như tiểu tử này thì không cần mở học viện làm gì, ghi hình lại để học viên tự học ở nhà là được rồi. Thôi bỏ qua, là học trò của mình thì tư chất như thế này là vừa đạt, phải xem sự phụ là ai chứ.

Còn thanh chứa năng lượng vốn là vật tiêu hao nên lão cũng không còn nhiều lắm, chỉ lấy ra cho Vương Lang nhìn rồi bày sơ cách sử dụng thôi, sau đó lại cất vào, mặc kệ cái bữu môi khinh bỉ của Vương Lang. Mà nếu có nhiều thì lão cũng lười cho, đâu phải ai cũng chứa được nhiều năng lượng tinh thuần trong vùng chứa như thằng này, để nó sai cho đã đi.

Xong hết, lão quay lưng lại ngồi uống trà, không thèm nhìn Vương Lang mặc vào cỡi ra bộ giáp liên tục, y như con nít có đồ chơi mới.

Chơi chán một hồi, Vương Lang chợt liếm môi nghĩ ngợi, sau đó bắt đầu tròn xoe hai mắt, ngây thơ nhìn sư phụ, bàn tay thì như vô thức ngửa ra rồi vấy. Chỉ thiếu cái lon với cây gậy nữa là không khác gì ăn mày. Đáng bởi: Nha Trang Biển

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhân Sinh Của Lý Gia

Nhìn bộ dáng của Vương Lang lúc này, lão sém chút nữa là sặc nước trà. Tức giận nói:

_ Tiểu tử nhà ngươi, quanh đi quẩn lại cũng không thoát được bộ dáng đòi tiền. Không còn gì nữa đâu, chỉ có cái mạng già của ta thôi, muốn thì lấy đi.

_ Sư phụ tại thượng, đệ tử sao dám, nhưng dù gì ngài cũng là cái gì đó cấp s a, không lẽ ngoài bộ giáp này ra, không còn súng hay kiếm ánh sáng gì đó hay sao, kiếm thương cũng được mà. Không thì cái phi thuyền cũng được, đệ tử sẽ mỗi ngày bay qua bay lại mua đồ ngon hiếu kính sư phụ.

Vương Lang không buông tha nói. Còn lão đầu không nghe thì thôi, nghe rồi thì càng thêm giận, mấy thứ đó năm xưa lão thiếu gì, vung tay ra là một đồng. Còn bây giờ thì bỏ tay a, mọi thứ còn giữ lại được đúng thật là đưa Vương Lang hết rồi, chính là bảy cái huân chương đó, không lẽ bộ áo bào đang mặc này cũng phải lột ra đưa luôn, đúng là tiểu tử vô lương tâm mà.

_ Phi cái đầu ngươi thì có, chính là đại sư tinh thần cơ giới cấp s, nhớ kĩ cho ta, mười năm nữa mà ngươi không đạt được thì đừng rêu rao là đệ tử của ta, làm xấu mặt sư môn. Nói thử ta nghe xem suy tính ngày sau của ngươi là gì, ngươi lý tưởng gì cho tương lai.

Nói tới đây thì lão thật có chút mong chờ, đây chính là nơi lão kí thác mọi hi vọng đó. Còn Vương Lang thì vẫn cười cười nịnh nọt, hết sức lấy lòng nói:

_ Suy tính ngày sau của đệ tử đương nhiên là ngày ngày kề cận, nhận chỗ tốt, ý quên, nhận sự chỉ bảo của sư phụ rồi. Còn lý tưởng ư..

Vương Lang ngẩng đầu lên, ánh mắt quyết tâm tiếp tục nói:

_ Đã là nam nhi phải là nam nhi anh hùng nhất, vì thiên hạ mà gánh việc thiên hạ, dù có thể nào cũng chỉ một câu, không thẹn với lòng là được. " còn một ý sau nữa Vương Lang không dám nói, sợ làm hỏng biểu hiện của mình, gánh thì gánh nhưng gánh xong cũng phải lấy chút tiền công, cơm cũng phải ăn mà. Còn không thẹn với lòng mình thì đúng rồi, còn thẹn với người khác thì cũng không sao."

Như đọc được suy nghĩ của Vương Lang, lão đầu bữu môi:

_ Tiểu tử ngươi không ăn hết chỗ tốt thiên hạ thì thôi, ở đó mà đòi gánh vác gì, bót khoác lác đi.

Tuy nói vậy nhưng lão cũng rất hài lòng với câu trả lời của Vương Lang, ít nhất cũng không phải là kẻ cam chịu tầm thường, vậy là được rồi. Đúng đây, chấp tay ra sau, bước tới vài bước, mắt nhìn vào khoảng không xa xăm, lão thở dài nói:

_ Ta cũng không còn gì dạy ngươi nữa, sợ có muốn cũng không còn dịp, lúc này chỉ muốn nói cho ngươi biết một phần nhân sinh của ta, cũng là nhân sinh của gia tộc Lý gia ta. Ngươi muốn hiểu sao thì tùy ngươi. Chính là câu, "Kẻ thông minh sẽ chuẩn bị nước là lạc đà để băng qua sa mạc, còn người thông thái thì không".

Quay đầu lại, lão nói tiếp:

_ Cũng trễ rồi, ngươi về đi, kéo mẫu thân ngươi lại lo lắng. Nhớ những gì đã nói với ta, đừng làm ta thất vọng, về đi.

Không để Vương Lang kịp trả lời, lão phát tay, quay đầu lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài.

Vương Lang cũng cảm thấy sự kì lạ trong lời nói của sư phụ, nhưng cũng không dám nói nhiều, chỉ lặng lẽ cúi đầu từ biệt rồi ôm hai cái bao bước ra về. Ra tới giữa sân thì hắn bắt đầu tung tăng, thử bay lên nhưng chỉ được một chút rồi lại hạ xuống. Cứ như vậy hắn vừa bay, vừa chạy về nhà, mặt mày hớn hở không thôi.

Lão đầu lặng im nhìn bóng dáng Vương Lang dần dần khuất xa, trên môi nhếch nở nụ cười thân ái, đôi mắt mờ đục như chìm trong hồi ức. Hay cho câu

gánh việc thiên hạ, hay cho câu không thẹn với lòng. Mấy chục năm trước đây cũng có một gã hán tử cười cười với lão, rồi nói mấy câu đó. Khiến lão đến chức gia chủ cũng không mãn. Ngẫm lại, hán lúc nào cũng cười được, ăn cũng cười ngủ cũng cười, bị vậy đánh cũng cười. Dùng nụ cười đó mà lừa gạt một đám thiếu niên đi theo hán liều sống liều chết, rồi gạt luôn trái tim của ngũ muội. Giận nhất là trong giây phút cuối cùng, khi thân xác đã tiêu hao non nửa, hán vẫn dùng nụ cười đó để gạt lão đi xa. Để rồi hơn hai mươi năm sau lão như thấy lại nụ cười đó, nhưng trên gương mặt non nớt, gian xảo hơn. Không biết sau này có bao nhiêu thiếu niên ngây thơ sẽ bị kẻ lừa gạt con dụ dỗ nữa đây. Đúng là gia truyền mà.

" Tiểu hài tử, hãy sống tốt nha, con đường này ngươi phải đi một mình rồi "

Một lúc sau lão ngẩng đầu lên, lẩm bầm " với hiệu xuất của Raphen, chắc cũng sắp tới rồi, phải chuẩn bị đón tiếp thôi". Tới đây thì lão vung tay ra, cả khu phòng trọ cũ kỹ đổ sập xuống, không quay đầu lại, lão bay lên, hướng về vùng ngoài khu thành thị.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Phi Tinh Bạc Hùng

Thiếu tướng Lâm Bạc Hùng, năm nay khoảng 30 tuổi, trong danh sách cùng cấp của quân đội thì nằm trong top 10 người trẻ tuổi nhất, bình thường cũng sẽ là có tiền đồ nhất. Nhưng tình trạng Bạc Hùng thì có hơi khác một chút, chính là vì y có xuất thân bình thường, không từ các đại gia tộc, thậm chí y còn từ chối lời mời của bọn họ.

Năm xưa, lúc mới đầu sau lễ nửa tội, khi phát hiện Bạc Hùng khai mở được 21 vòng sáng, là số lượng cao nhất trong mấy năm gần đó, y đã nhận được vô số lời mời của các học viện. Cuối cùng do muốn theo đuổi binh nghiệp nên Bạc Hùng chọn theo học tại học viện chiến sĩ cơ giới trực thuộc liên minh. Khi còn trong học viện, y là ngôi sao sáng, đạt thành tích tốt ở nhiều lĩnh vực, thậm chí còn đạt giải nhất ở cuộc thi chiến sĩ cơ giới liên học viện, lúc đó hán được mệnh danh là Phi Tinh Bạc Hùng. Khi tốt nghiệp y liền gia nhập quân đội. Nhờ tài năng cùng sự cố gắng, Bạc Hùng liên tục lập công, thăng tiến. Nhưng cuộc sống vốn không đơn giản như vậy, trong bữa tiệc mừng y thăng quân hàm thiếu tướng, Bạc Hùng đã công khai từ chối mọi lời mời đầu nhập của 7 đại gia tộc. Biểu ý chỉ trung tâm với quân đội hành tinh mà thôi.

Nhưng cả lực lượng quân đội vốn do 7 đại gia ban đầu chung tay góp sức tạo thành, rồi cũng chia ra quản lý. Việc đó vốn cũng không bí mật gì, mọi người cũng ngầm coi như là việc đương nhiên. Bởi nếu không có tiền của các gia tộc, chỉ dựa vào thuế của người dân, sợ rằng quân sĩ tới đạn cũng không có đủ để tập bắn đừng nói tới quân trang cơ giới cao cấp hơn. Đồng thời lượng tài nguyên thu được từ chiến tranh, chủ yếu đến từ các hành tinh mà nhân loại chiếm đóng, cũng sẽ được chia cho các gia tộc. Đó là mối quan hệ cộng sinh.

Trong hệ thống quân đội chỉ có duy nhất tên Đại Hùng Hoắc Cách là không nằm trong mối quan hệ đó. Nằm trong tay 1/4 quân lực, tương đương với 1/4 tài nguyên, lại không chia cho ai, chỉ chăm chăm nộp về cho liên minh. Việc liên minh có thể có đủ năng lực để tự vận động, là ác mộng của các đại gia tộc, vì như vậy mức khống chế của họ sẽ giảm đi, theo sự phát triển thậm chí có thể trở thành mối quan hệ phụ thuộc.

Nhưng họ không thể làm gì được Hoắc Cách, chiến tích của hán liên tục là một dãy toàn thắng, quân kỉ thì nghiêm minh, đã vậy, nắm một đồng tài nguyên trong tay mà không thấy hán sơ mũi gì, nhìn cái kiểu mặt dày đi xin rượu chùa của hán là biết. Chỉ hận là ngày xưa thấy hán già khò nên không đề phòng, lúc nhìn lại thì đã là đại tướng ba sao rồi, vượt qua khả năng khống chế của họ. Một tên tiểu hùng đã là quá đủ, không thể xuất hiện thêm một tên Bạc Hùng nữa. Đề bạt một người thì còn hao chút công sức, chứ nhân chìm kẻ không gia thế như Bạc Hùng đối với họ chỉ như ăn bữa sáng thôi.

Chính vì vậy, suốt mấy năm nay, thiếu tướng Bạc Hùng lặng im đảm nhận vị trí giám quân, nhiệm vụ chính là đào tạo, rèn luyện quân sĩ, lâu lâu lại duyệt quân một lần, thì thoảng lăm mới được về tông thành đề dự họp. Nói chung, công việc của Bạc Hùng là nghi dưỡng có lương, không có hạng mục nào để lập công trạng. Bình thường, nếu theo luật thì khoảng chục năm nữa, nếu mọi đánh giá công việc đều tốt, hán sẽ được đề bạt thăng chức trung tướng lần thứ nhất. Sau vài lần đề bạt thì sẽ được thăng chức, rồi thật lâu nữa sẽ là đề bạt chức đại tướng, mà lúc đó thì Bạc Hùng cũng già sắp xuống lỗ rồi, có được thăng thật thì cũng phải xem hán có đủ sức xuống giường để nhận không đã. Hán lúc này có thể nói là tương lai mờ mịt, phi tinh ngày xưa giờ đã trở thành sao quá tạ rồi.

Hôm nay cũng theo lệ thường, điểm quân buổi sáng rồi dạo qua mấy phòng ban một chút, dù sao Bạc Hùng cũng là chỉ huy cao nhất ở căn cứ này. Kế tiếp là luyện tập chiến đấu cá nhân, rồi luyện tập nâng cao hiệu suất cơ giới trang bị, cuối cùng là luyện đối kháng trong mạng lưới tinh thần ảo. Xong rồi lại dậm dẫu vào phòng thể lực, tập đến kiệt sức. Vãn ôn võ luyện, dù thế nào thì Bạc Hùng vẫn luôn giữ thói quen rèn luyện của mình, chưa lúc nào xao nhãng. Khoảng đầu giờ chiều, Bạc Hùng trở lại phòng chỉ huy, coi bỏ quân phục rồi nằm dài trên ghế, miệng ngâm điếu xì gà, tự thưởng thêm ly rượu, trong tai văng vẳng ca khúc phát ra từ máy phát thanh.

Bài hát này thật buồn, trước đây mình có nghe rồi thì phải, hình như nói về một người bị lạc lối. Cũng có chút hợp với mình lúc này, hán thả hồn theo lời bài hát phát ra ".....người lang thang, đi trong thành phố, mắt mù lòa, miệng cười ngây ngô, nào có hay, mặt trời, đã chết bên kia đồi vắng. Cầm suy tư, gom cho thật đặng, ly rượu đây, chẳng muốn say, nào có ai, sẽ đến, bên ta lần cuối.....". theo dòng nhạc nhẹ vang, cùng hơi rượu thơm nồng, Bạc Hùng ngủ thiếp đi.

Khoảng nửa đêm, khi máy phát tinh hiệu vang lên, Bạc Hùng lơ mơ tỉnh dậy, lúc đọc nội dung tin nhắn thì hán đã hoàn toàn tỉnh táo. Sau khi đọc xong thì khí thể toàn thân hán bộc phát. Gương mặt cực kì nghiêm trọng, nhanh chóng khoác lên bộ quân phục, đập tung cửa phòng, vận dụng không gian tinh thần của mình, hán hô lên một tiếng to như sấm nổ:

_ Toàn quân tập trung, trạng thái chiến đấu cấp cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thôn Kim Thú

Đúng 2 tiếng sau, tính từ lúc nhận được quân lệnh. Một chi quân đội gồm 5000 chiến sĩ cơ giới của sư đoàn f16, trực thuộc quân lực liên minh nhân loại, đóng trên 5 phi thuyền cơ giới hạng trung, đã tập kết trên bầu trời của thành thị cấp 3 La Đồng thành.

Đọc lại văn bản được lưu trong tin nhắn ảo thêm một lần nữa. Đây là tin nhắn lưu trữ quân lệnh cấp s, cấp độ liên quan đến sinh tồn của nhân loại, được truyền đi trực tiếp từ tổng hành dinh cơ giới, đặt tại tổng thành, trên văn bản là chữ kí và ấn kí tinh thần của lãnh tụ Morgan. Đây là văn kiện có cấp độ cao nhất mà thiếu tướng Bạc Hùng từng tiếp xúc, thậm chí trong trí nhớ của Bạc Hùng, văn kiện cấp s phát ra gần đây nhất cũng đã hơn hai mươi năm.

Sự kiện lần đó cũng được đưa vào chương trình học tại học viện, theo đó, hai trong bốn quân đoàn của nhân loại đã được điều động. Là quân đoàn trang bị hạng nhẹ cận chiến cơ giới phoenix (phượng hoàng) và quân đoàn phi cơ tiềm kích cơ giới (ghost) bóng ma. Tuy bên ngoài công bố là chiến dịch đã toàn thắng tổn thất không đáng kể, nhưng ở cấp độ của mình, Bạc Hùng biết rõ hai quân đoàn đã tổn thất hơn 10% quân số, đó chính là hơn 5% quân lực của nhân loại, có thể đoán sự kiện đó thảm liệt đến mức nào.

Văn bản quân lệnh viết rất rõ ràng, đồng thời cũng ghi các bước cần làm, Bạc Hùng chỉ cần làm theo là được rồi. Nội dung cơ bản là khoảng sáu tiếng đồng hồ trước, mạng lưới máy tính thông tin tinh thần đã phát hiện dao động năng lượng khác thường ở La Đồng thành, theo phân tích thì năng lượng này có cùng bước sóng với năng lượng phát ra từ Thôn Kim thú. Là quân nhân, Bạc Hùng hiểu rõ Thôn Kim thú là gì. Đây cũng là một trong những kiến thức cơ bản nhất được dạy tại các học viện tinh thần.

Cách đây hơn một trăm năm, sau khi phi thuyền tinh thần cơ giới không gian đầu tiên được tạo ra, nhân loại đã bắt đầu quá trình khám phá và khai thác không gian vô tận của vũ trụ. Sau năm năm, nhân loại đã đặt chân lên hành tinh đầu tiên, cũng là hành tinh có khoảng cách gần nhất với địa cầu. Đó là ngân tinh, gọi như vậy có lẽ là vì nó có màu bạc khi nhìn từ địa cầu, mặc dù điều kiện tự nhiên của Ngân tinh không thích hợp cho sinh vật tồn tại, nhưng đó vẫn là bước tiến lớn của nhân loại.

Sau khi thăm dò, mọi người rất vui mừng khi phát hiện ngân tinh có trữ lượng kim loại rất lớn, về sau được gọi là ngân thạch. Ngân thạch là kim loại có độ cứng, độ bền và nhiệt độ nóng chảy cao, các tính chất đó còn được đề thăng khi pha chế thành hợp kim, đáng giá hơn là ngân thạch khả năng dung nạp được rất nhiều năng lượng tinh thần, rất thích hợp để chế tạo thiết bị tinh thần cơ giới. Quan trọng nhất là ngân thạch ở Ngân tinh có trữ lượng rất lớn, cũng dễ khai thác.

Mặc dù trên địa cầu cũng có nhiều tài nguyên có tính chất tương đương, nhưng sản lượng rất ít, phân bố rải rác, lại thường nằm ở khu vực sinh tồn, nơi có nhiều tinh thần thú, việc khai thác số lượng lớn là không khả thi. Chỉ một phi thuyền đầu tiên đã hao tổn mấy phần trong lưu trữ nhiều năm của nhân loại. Vì vậy, lượng ngân thạch trên Ngân tinh đã trở thành bước đệm quan trọng cho sự phát triển của thiết bị tinh thần cơ giới.

Nhờ nguồn tài nguyên dồi dào mới khai thác được. Hàng loạt phi thuyền cùng cơ sở vật chất được tạo ra, việc khám phá và khai thác vũ trụ được mở rộng, nhiều hành tinh xa xôi hơn được con người đặt chân đến, chủng loại và số lượng tài nguyên khai thác được ngày càng nhiều. Kéo theo đó sự phát triển của thiết bị cơ giới cũng đạt nhiều tiến bộ vượt bậc, ví dụ như một phi thuyền thế hệ mới xuất phát từ địa cầu chỉ mất khoảng ba tuần là có thể hạ cánh ở Ngân tinh.

Vũ trụ đem đến cho nhân loại tài nguyên vô hạn, đồng thời cũng đem đến hiểm nguy vô cùng, thậm chí chỉ chút nữa là tận diệt. Cách đây hơn sáu mươi năm, một ngôi sao chổi đã bay ngang vùng tinh hà của địa cầu, mặc dù vẫn cách rất xa nhưng với độ sáng và kích thước của nó, ta vẫn có thể nhìn thấy khi đứng trên trái đất. Theo cùng nó, một chủng sinh vật kì lạ, có thể sinh tồn trong không gian đã xuất hiện. Đó là ác mộng đầu tiên mà vũ trụ mang lại.

Lần đầu tiên nhân loại tiếp xúc với sinh vật đó là tại một hành tinh xa xôi mà nhân loại vừa khám phá. Trong hình ảnh truyền về, một nhóm khoảng 300 sinh vật đã lao vào tấn công 5 phi thuyền viễn trình được trang bị vũ khí hạng trung của nhân loại. Ngay khi phát hiện sinh vật đang lao về phía mình, hạm đội phi thuyền đã phát động tấn công. Hỏa pháo và pháo lazer không gây được tổn thương lớn cho cơ thể chúng, tối đa chỉ làm chúng di chuyển chậm hơn hoặc đổi hướng, ở tầm gần hơn, đạn kim loại kích thước lớn phát từ súng cao năng lượng chỉ có thể gây chút tổn thương ngoài da của chúng.

Khi nhóm 5 phi thuyền quyết định rút lui thì phát hiện tốc độ di chuyển trong không gian của chúng đã vượt qua tốc độ tối đa của phi thuyền, nỗ lực cuối cùng của nhóm phi hành đoàn là cố gắng ghi lại thật nhiều thông tin hình ảnh của sinh vật để chuyển về địa cầu, thậm chí có phi hành gia đã rời khỏi phi thuyền, dùng máy ghi hình cầm tay tiếp tục ghi lại quá trình, đồng thời dùng lời nói miêu tả những gì quan sát hay dùng tinh thần cảm nhận được xung quanh, hình ảnh cuối cùng truyền về là cảnh phi hành gia đó bị cắn đứt nửa người trong nháy mắt của sinh vật, nhất cử nhất động thì cả người và máy ghi đều nằm trọn trong miệng sinh vật.

Về sau, đoạn hình ảnh đó luôn được chiếu trong buổi học đầu tiên về Thôn Kim thú tại các học viện. Bạc Hùng còn nhớ rõ việc, khi đứt nửa người sau nhất căn đầu tiên, mấy giây tiếp theo khi vẫn còn ý thức, người phi hành gia đó vẫn liên tục cập nhật thông tin, câu cuối cùng mà người đó nói là: "sinh vật không có lưỡi, răng của nó rất sắc...." Điều đó đã khiến không chỉ Bạc Hùng, mà tất cả đồng học có mặt đều chung cảm xúc bùi ngùi, vừa đau đớn, vừa tự hào, ý chí chiến đấu dân trào.

Lý do khiến sinh vật đó được đặt tên là thôn kim thú là vì trong quá trình tiếp xúc, chiến đấu về sau. Các chuyên gia phát hiện sinh vật chủ yếu thích ăn kim loại, đặc biệt là kim loại đã được tích trữ năng lượng tinh thần bên trong. Nghiên cứu sâu hơn cho thấy, sau ăn đủ mức kim loại cần thiết, thôn kim thú trưởng thành có thể tự sinh sản theo hình thức phân chia, cá thể con mới sinh ra có kích thước bằng 1/5 thôn kim thú trưởng thành, kế thừa đầy đủ đặc điểm bên ngoài, nhưng độ cứng hay tính chất cơ thể, thì phụ thuộc vào tính chất kim loại mà cơ thể mẹ ăn.

Thôn kim thú cũng đặc biệt nhạy cảm với năng lượng tinh thần, nếu một người phát động vùng không gian tinh thần của mình ra, sẽ trở thành đích ngắm của thôn kim thú, thậm chí còn khiến nó bỏ qua kim loại trước mặt. Khi những con Thôn Kim thú có thể ăn đủ xác sinh vật chứa năng lượng tinh thần, ở đây là xác chiến sĩ đã hi sinh. Thì cá thể con khi sinh ra có thể dẫn động được năng lượng tinh thần, thậm chí năng lượng tinh thần đặc thù.

Điều đó đã đặt địa cầu vào sự nguy hiểm chưa từng có. Vì theo phán đoán chung, chỉ có hành tinh có sự sống, mới có thể tồn tại năng lượng tinh thần. Mà địa cầu chính là hành tinh duy nhất có sự sống trong vùng tinh hà gần nhất này. Có thể nói, địa cầu là cái bánh ngọt mà thôn kim thú hướng tới.

(p,s lời tác giả: bạn nào hảo tâm xin hãy giới thiệu truyện gửi mình, không thì viết nhận xét cũng được, người viết truyện vốn vô cùng cô đơn, sự chia sẻ của các bạn chính là nguồn động viên rất lớn cho mình, cảm ơn)

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tình Trạng Giới Nghiêm

Mặc dù nhân loại đã chiến thắng trong cuộc chiến cuối cùng, tiêu diệt được lượng lớn Thôn Kim Thú, khiến số cá thể còn lại của chúng trong tinh hà nằm trong mức khống chế được, nhưng sự nguy hiểm và mối đe dọa của Thôn Kim Thú chưa bao giờ bị lãng quên. Vậy nên Bạc Hùng vô cùng rõ mức quan trọng của nhiệm vụ này. Hắn lần lượt sắp xếp theo các bước quân lệnh đã đề ra.

Đầu tiên là sắp xếp quân đội chia ra làm bốn hướng, phát động lưới năng lượng từ tính, bao vây cả bầu trời và mặt đất La Đông thành. Kế tiếp là phát động lệnh giới nghiêm, sử dụng quân đội địa phương làm lực lượng bảo vệ và giám sát trị an, không ai được ra khỏi nhà hoặc rời nơi trú ẩn khi chưa hết lệnh giới nghiêm.

Trừ những gì trực thuộc quân đoàn F16 ra. Mọi thiết bị năng lượng cơ giới tinh thần đều phải dừng hoạt động, kể cả thiết bị của quân đội địa phương. Việc theo dõi sẽ do mạng lưới máy tính tinh thần đảm nhiệm, bất kỳ hành động không tuân lệnh, làm trái hay chống đối nào đều sẽ xếp vào tội gây nguy hiểm cho nhân loại, tùy tình huống có thể tiêu diệt ngay tại chỗ.

Nội dung phần thứ hai trong văn bản quân lệnh, chỉ một mình người chỉ huy chiến dịch là thiếu tướng Bạc Hùng được biết. Cả quá trình không được dùng bất kỳ phương pháp nào để lưu trữ lại. Sau khi nhận được lệnh kết thúc, thiếu tướng Bạc Hùng phải lập tức di chuyển tới tổng thành, báo cáo trực tiếp tại phòng bầu dục.

Sau khi làm xong các bước chuẩn bị ban đầu, thiếu tướng Bạc Hùng lặng im, lặng không đứng một mình trên bầu trời La Đông thành. Lúc này Bạc Hùng đang khoác trên người bộ chiến giáp cấp bạch ngân của mình, tay phải cầm trường thương dài hơn hai mét, nâng thẳng, mũi thương hướng lên trời. Tay trái là chiếc khiên tròn màu bạc, thân khiên ôm sát vào cánh tay đang buông xuống. Sau lưng Bạc Hùng là súng năng lượng dài khoảng một mét, báng súng và thân súng được thiết kế sắc bén một bên, khi cận chiến có thể dùng như một thanh đao.

Toàn bộ đều là trang bị cấp bạch ngân, cấp trang bị tiêu chuẩn cho quân hàm thiếu tướng và trung tướng. Trong đó đặc biệt nhất là thanh trường thương, thiết kế bên ngoài của nó được tối giản tới cực kỳ, thân thương thẳng không chạm khắc hoa văn, mũi thương nhọn, mỏng, tạo hình như hạt lúa kiểu mạch, phần tua quân trên ngù thương là một chùm những sợi kim loại nhỏ đang vào nhau, khi chuyển động sẽ không tạo ra tiếng động. Cây thương này chính là một trong số ít trang bị cấp bạch ngân có năng lượng đặc thù.

Rất ít bất đại sự cơ giới nào lại khắc mạch năng lượng đặc thù lên trang bị cấp bạch ngân. Vì mỗi mạch năng lượng đặc thù đều khiến họ cực kì hao tổn năng lượng tinh thần trong vùng chứa, khi khắc xong họ đều rơi vào trạng thái "suy yếu". Cần một thời gian dài bổ sung mới phục hồi lại được. Vì vậy, đa phần họ đều chọn cấp hoàng kim hoặc cao hơn để thực hiện quá trình khắc, đương nhiên cũng là vì lý do giá trị của thiết bị cấp hoàng kim cao hơn rất nhiều lần thiết bị cấp bạch ngân, danh tiếng mang lại cũng lớn hơn nhiều. Lợi hại có thấy rõ, nên số lượng trang bị đặc thù cấp hoàng kim trở xuống là vô cùng ít ỏi.

Cây thương này là phần thưởng năm xưa Bạc Hùng nhận được khi chiến thắng tại học viện. Hắn đặt tên nó là Thanh Thương, chữ thanh trong thanh bạch, giản dị. Khả năng đặc thù của Thanh Thương là "kích phát". Khi nạp đầy năng lượng, phần ngù thương sẽ tích trữ riêng năng lượng, không giảm đi trong quá trình sử dụng, chỉ khi năng lượng tinh thần của Bạc Hùng truyền vào rồi kết hợp lại, nó sẽ kích phát ra một chiêu duy nhất, có thể mạnh gấp 10 lần bình thường. Mặc dù chỉ có thể sử dụng một lần, muốn dùng tiếp thì phải nạp đầy lại năng lượng, nhưng đó cũng là tuyệt chiêu bảo mạng của Bạc Hùng. Cũng nhờ đó hắn mới liên tiếp lập công, nhanh như vậy trở thành thiếu tướng.

Theo như trong văn bản quân lệnh, sau khi tắt toàn bộ thiết bị của La Đông thành, mạng lưới máy tính tinh thần sẽ dễ dàng dò tìm khu vực có bước sóng lạ hơn. Nhiệm vụ của Bạc Hùng lúc này là, luôn trong trạng thái sẵn sàng trực chiến, ngay khi nhận được vị trí chính xác sẽ bắt đầu thực hiện phần thứ hai của quân lệnh.

Theo kiến thức ghi nhận được của Bạc Hùng, tính cho tới nay, ít nhất đã có hơn ba mươi triệu quân sĩ hi sinh trong cuộc chiến với Thôn Kim thú. Tiêu

diệt được hơn 60 ngàn cá thể cả sơ sinh và trưởng thành. Như vậy tính ra, trung bình phải hi sinh 500 chiến sĩ đã được vũ trang mới tiêu diệt được một cá thể Thôn Thiên thú. Trong không gian huấn luyện thực tế, một Thôn Kim thú trưởng thành có thể dễ dàng xuyên qua vòng bảo hộ do 5000 chiến sĩ cấp thấp tạo ra, từ đó nó dễ dàng bào mòn, tiêu diệt từ từ chi quân đội đó. Việc tương tự cũng xảy ra với nhóm 500 chiến sĩ bậc trung hay 50 chiến sĩ bậc cao.

Theo phân tích chuyên môn, nếu tính sức chiến đấu của một chiến sĩ bậc thấp là một điểm chiến lực. Mỗi cấp tiếp theo tăng lên mười lần, thì để chiến thắng 1 cá thể Thôn Kim thú trưởng thành cần ít nhất là 5000 điểm chiến lực. Con số 5000 đó được gọi là giới hạn tinh anh, nếu chi quân đội nào có thể đạt giới hạn tinh anh, tức có tổng chiến lực bằng hoặc thấp hơn 5000 mà có thể tiêu diệt được một cá thể Thôn Kim thú trưởng thành thì sẽ được xem là chi quân đội tinh anh. Trong nhiệm vụ trước đây, Bạc Hùng đã từng chỉ huy một chi quân đội có 20 ngàn điểm chiến lực tiêu diệt 9 cá thể Thôn Kim thú, trong đó có 7 con trưởng thành. Chiến tích đó đã gây tiếng vang lớn, khiến chi quân đội của Bạc Hùng được xếp vào hạng tinh anh trong tinh anh, sau trận chiến đó, đa phần đội viên trong chi đội được thăng cấp, còn Bạc Hùng được đề bạt, ít lâu sau thăng lên cấp thiếu tướng.

Nhưng Bạc Hùng hiểu rõ, tình huống hôm đó khác rất nhiều với lúc này, tuyệt đối không thể chủ quan. Đầu tiên điểm chiến lực chỉ chính xác với những đơn vị hay cá nhân chiến sĩ đã được huấn luyện chiến đấu ngoài không gian. Chi quân đội F16 này có nhiệm vụ chính là bảo vệ vùng lãnh thổ của nhân loại, chỉ được huấn luyện trong môi trường có trọng lực của địa cầu, mặc dù Thôn Kim thú cũng chịu tác động của trọng lực nhưng chỉ làm chậm động tác của nó một chút thôi, những năng lực còn lại hao tổn không đáng kể lắm.

Thứ hai, cũng là quan trọng nhất, chi quân đội F16 không được trang bị hay huấn luyện sử dụng thiết bị tinh thần cơ giới chuyên dụng để đối phó với Thôn Kim thú. Vũ khí có hỏa lực lớn nhất lúc này là pháo phóng xạ đặt trên phi thuyền vốn đã được chứng minh là không gây thương tổn cho cơ thể Thôn Kim thú. Nếu gượng ép chiến đấu thì không khác gì dùng kiến giết voi, kết quả cuối cùng chắc chắn là toàn quân bị diệt.

Tất cả thành bại lúc này chỉ có thể trông cậy vào năng lực chiến đấu cá nhân của Bạc Hùng mà thôi. Quân hàm tướng quân trong quân đội tương đương với việc đã đạt cấp chiến sĩ tinh anh, ít nhất mỗi vị tướng quân phải đạt một ngàn điểm chiến lực. Bạc Hùng là tinh anh trong tinh anh, tổng chiến lực gồm sức chiến đấu bản thân, vùng chứa tinh thần, vũ trang cơ giới... có thể đạt đến 2500 điểm chiến lực. Trong trận chiến trước, Bạc Hùng có thể tiêu diệt được nhiều Thôn Kim thú như vậy là nhờ trang bị và chiến thuật hợp lý của của quân đoàn. Liên tục nhiều chiến thuật như vây quanh, tạo vòng bảo vệ, lured khống chế, đánh lạc hướng, tấn công tầm xa... được tạo ra luân phiên, đã giúp Bạc Hùng có cơ hội dùng năng lực đặc thù của Thanh Thương để ra đòn kết liễu, cũng như thời gian cần thiết để nghỉ ngơi, nạp lại năng lượng cho đòn tấn công kế tiếp.

Lần này thì không, Bạc Hùng phải đơn độc đối kháng với kẻ thù có chiến lực hơn gấp đôi mình. Nhưng hắn không sợ hãi. Chết trên sa trường cũng là một phần trong lí tưởng của Bạc Hùng, hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần từ khi lựa chọn nghiệp binh gia. Hắn xác định, trận chiến này dù có chết thì trước đó cũng phải bạo nổ vùng chứa tinh thần, quyết kéo theo một con Thôn Kim thú làm gỏi nằm. Càng nghĩ, mắt hắn càng sáng lên quyết tâm, tay nắm chặt Thanh Thương, gương mặt có chút chờ mong. Đúng lúc này thì máy phát tín hiệu vang lên, Bạc Hùng thầm nghĩ: "Đến rồi à, tốt lắm, bắt đầu thôi, vinh quang đang chờ ta"

_ Mẹ nó, thằng ngu nào lại gọi lúc này, làm ông tụt hết khí thế, muốn chết mà.

Trên máy phát là số hiệu của sĩ quan cấp dưới, tại thiết bị của quân đoàn vẫn được hoạt động mà Bạc Hùng thì quên dặn đừng làm phiền. Bực mình, Bạc Hùng gắng giọng: "có chuyện gì, báo cáo ngắn gọn"

Giọng sĩ quan bên kia ngập ngừng vang lên:

_ Thừa tướng quân, tam thiếu gia của La gia muốn bắt máy phát tín hiệu, để báo tin cho....

Chưa nghe hết câu Bạc Hùng đã phát nộ:

_ La gia cái đầu ***,bật cái con ****, đập nó một trận rồi giam lại, còn ai khác muốn hó hê thì cứ thẳng tay, đây là tình huống cấp s, đừng để ta dạy người phải làm sao, còn nữa, từ giờ cứ theo luật mà làm, không cần hỏi ý kiến ta, hạn chế liên lạc.

Bực mình nạt nộ một hồi, Bạc Hùng cúp máy rồi khôi phục tư thế." Hồi nãy mình nghĩ tới đầu rồi nhì, ừ đúng rồi, vinh quang, tiến lên vinh quang đang chờ ta...."

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Gặp Lại Cố Nhân

Ít phút sau, tọa độ chính xác được gửi tới. Đó là ngoại vi của La Đông thành, may mắn là nằm bên ngoài vòng bảo vệ từ tính, thuộc khu vực không có người sinh sống.

Bạc Hùng từ không trung chậm rãi tiếp cận khu vực được đánh dấu. Đó là một vùng thảo nguyên rộng lớn. Lúc này đã qua nửa đêm, dưới ánh sáng dịu dịu của ánh trăng non, thảm cỏ xanh đang rung rinh trong gió đêm se lạnh ánh lên loang loáng màu bạc. Nhìn kĩ thêm một chút sẽ thấy mấy bông hoa dại tả tơi, lắc lư vô định, đôi lúc lại mắc vào mấy nhánh cỏ khô, hay bụi hoa cỏ may, khẽ rung một lát rồi lặng im, như tìm được nơi nghỉ chân trong đêm dài hoang lạnh. Bao trùm cả thảo nguyên là bầu không khí tiêu điều, chậm buồn, và tĩnh lặng.

Chính giữa bầu không khí tĩnh lặng đó, trên một đồi nhỏ, một người đàn ông lặng im đang ngồi trên ghế, đôi mắt nhắm hờ chậm rãi mở ra, nhìn bình trà trên bàn rồi khẽ lắc đầu:

_ Chờ người lâu quá, đến trà cũng đã lạnh rồi, đến đây, ta pha bình mới, đêm lạnh thế này không gì tốt hơn một chén trà ngon.

Bạc Hùng chậm rãi đi tới, ngồi xuống ghế, Thanh Thương cắm thẳng vào đất, hai tay cung kính nhận chén trà từ tay người đàn ông trung niên, rồi chậm rãi đưa lên miệng, nhấp một ngụm, cảm khái nói:

_ trà ngon, đúng là tuyệt phẩm. Hình như không gian tinh thần của ta vừa nhận được chỗ tốt, đa tạ đại sư.

Bạc Hùng xưng hô như vậy là vì bộ áo bào người kia đang khoác. Trong lĩnh vực chế tạo thiết bị cơ giới tinh thần, phụ thuộc vào đẳng cấp cao thấp của thiết bị được tạo ra mà chia người chế tạo thành nhiều cấp. Quyền lợi và trách nhiệm cũng theo đó mà phân định, trang phục là cách cơ bản nhất để nhận định cấp độ đạt được của người chế tạo, cơ bản là:, cấp học đồ thì mặc áo bào màu đen, cấp luyện sư là màu nâu, kiện sư là màu xám, chúc sư là màu vàng, tạo sư là xanh da trời, chỉ cấp bậc đại sư là được mặc màu trắng, không chỉ thế, những hoa văn trên tay áo, cổ áo, vai áo chứng minh người kia đã đạt thêm ba cấp trên cấp đại sư là A ; A A ; và S.

Vấn đề là trên địa cầu chỉ có 6 đại sư cấp s. Thuộc 6 đại gia tộc. Riêng Lý gia và liên minh, thì mức cao nhất chỉ mới là đại sư cấp A A mà thôi. Đó cũng là lý do vì sao Lý gia mở 6 học viện, thì có tới 5 trong đó là học viện tinh thần cơ giới sư. Bạc Hùng đều đã biết mặt 6 vị kia, họ đều là phượng mao lân giác, là tài sản quý của nhân loại. Hình ảnh được quảng bá rộng rãi từ lâu. Người bên cạnh thì hẳn chưa từng gặp, hẳn cũng không dám hỏi nhiều.

Đó là vì nội dung trong phần thứ hai của quân lệnh; nếu tại tọa độ xác định là Thôn Kim thú, thì Bạc Hùng phải toàn lực tiêu diệt, nếu là nhân loại, thì Bạc Hùng phải nghe theo sự phân phó của người đó, dù mâu thuẫn với mệnh lệnh ở phần đầu tiên, tiếp tục tới khi nhận được chỉ thị khác từ tổng thành. Theo như đó, người bên cạnh chính là cấp trên trực tiếp của Bạc Hùng lúc này.

Như thấy được nét nghi hoặc của Bạc Hùng, người đó cất giọng:

_ Ta họ Lý, là người của Lý gia, người có thể gọi ta là Lý Khanh.

Như vậy một chút, rồi như bừng tỉnh, Bạc Hùng đứng bật dậy, chấp tay cúi đầu nói:

_ Ngài là Lý Khanh, là người nhận danh hiệu đại sư tinh thần cơ giới cấp s khi mới hơn 30, là người trẻ tuổi nhất khi nhận danh hiệu đó từ trước tới nay. Ngưỡng mộ danh tiếng của ngài đã lâu. Mạc tướng là Bạc Hùng, chỉ huy quân đoàn F16, hiện có 5000 quân đang đóng tại La Đông thành, nguyện nghe ngài chỉ huy.

Lão bản mặt không biến sắc, vẫn giữ nguyên nét phong khinh vân đạm, nâng lên chén trà, nhẹ giọng nói:

_ Chuyện xưa rồi, không đáng kể, cần gì nhắc lại. (p.s: nếu có Vương Lang ở đây, thì chắc chắn hẳn sẽ dùng ánh mắt vô cùng khinh bỉ để nhìn lão, ai vừa rồi nhắc đi nhắc lại mấy lần bắt ta phải nhớ vậy nhỉ)

Hạ chén trà xuống, lão nói tiếp:

_ Mà người nói như vậy nghĩa là sao, có thể nói rõ hơn không?

Bạc Hùng ngay lập tức mở thiết bị thông tin ra, hai tay đưa trang quân lệnh ra trước mặt:

_ Đây là mệnh lệnh của chiến dịch, ngài đọc thì sẽ rõ, mạc tướng tuyệt đối tuân theo.

Đọc xong bản quân lệnh, lão cười khò rồi nói:

_ Raphen ới là Raphen, lại muốn chứng minh người là thần toán ư, bao nhiêu năm rồi cũng không bỏ được tật xấu, lúc nào cũng háo thắng không thôi.

Quay sang nhìn Bạc Hùng lão nói tiếp:

_ Sắp xếp như vậy là tốt rồi, bây giờ người hãy liên lạc tới phòng bầu dục, chắc sẽ có người đang chờ ta.

Khựng lại một chút, nhưng rất nhanh Bạc Hùng khởi động máy truyền tin. Thông thường chỉ có cấp đại tướng trở lên mới được phép liên lạc trực tiếp với tổng hành dinh, đừng nói tới phòng bầu dục, việc làm này của Bạc Hùng chính là vượt cấp, nếu xử nặng có thể bị lột lon cách chức. Nhưng hẳn vẫn dứt khoát lắm.

Vài giây sau, giọng liên lạc viên trong máy truyền tin phát ra:"....đã kết nối với tổng thành... tổng hành dinh đồng ý kết nối... phòng bầu dục đồng ý kết nối... phòng bầu dục yêu cầu kết nối qua mạng tinh thần máy tính thực tế ảo... yêu cầu xác nhận, ấn nút xanh để đồng ý kết nối, ấn nút đỏ để...." Bạc Hùng lật đặt ấn nút màu xanh, hẳn biết rõ phòng bầu dục đại diện cho ai, sao hẳn dám để ngài chờ chứ. Giọng liên lạc viên tiếp tục vang lên:"..... yêu cầu được xác nhận thông qua, kết nối thực tại ảo trong... 3..2...1"

Không gian xung quanh hai người chợt biến đổi như bị cuốn vào một vòng xoáy, theo đó khung cảnh xung quanh dần mờ đi, rồi vòng xoáy xoay ngược chiều lại, khung cảnh mới dần hiện lên, vài giây sau khung cảnh thảo nguyên ban đầu đã trở thành khung cảnh trong phòng bầu dục. Trước mặt hai người là bàn họp dài hình bầu dục, ngồi đầu bàn là ngài lãnh tụ, hai bên là 6 vị gia chủ của 6 đại gia tộc, còn thư ký Raphen thì lặng im đứng sau lưng ngài lãnh

tự. Mọi người đều im lặng nhìn nhau.

Phản ứng đầu tiên chính là Bạc Hùng, hẳn biết rõ nhiệm vụ của mình, lúc này đây tinh thần của hắn và đại sư Lý Khanh đều đang ở trong không gian thực tế ảo của mạng lưới máy tính tin thần. Phần thân xác bên ngoài đang ở trong trạng thái vô thức, như vậy là không an toàn. Điều hắn cần làm là quay lại thế giới thực để bảo vệ cho đại sư Lý Khanh. Hắn lập tức khoanh tay, cúi đầu, nói ngắn gọn "mặc tướng xin phép tiếp tục nhiệm vụ bảo vệ", rồi lui về một bước, rời khỏi không gian ảo.

Khi xác định đã "an toàn" Bạc Hùng như té ngồi xuống ghế, cầm bình trà đưa lên miệng tu liền mấy hơi, thở phào lẩm bẩm: "sống rồi, may mà mình thông minh, ở thêm chút xíu nữa thôi là lăn ra xỉu rồi, tưởng chỉ gặp Thôn Kim thú thôi chứ, ai mà ngờ lại gặp chuyện đáng sợ thế này. Thật đúng là nhiệm vụ cấp s mà"

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Khúc Đạo Đầu Của Lý Khanh

Đại sư Lý Khanh rung rung, hơi cúi đầu nhìn ngài lãnh tự, hai tay chấp dài, lưng khom xuống nói:

__ Đệ tử Lý Khanh bái kiến sự phụ, đệ tử bất hiếu, đến hôm nay mới dám gặp ngài, xin hỏi sư phụ lão nhân gia ngài sức khỏe có được bình an.

Ngài lãnh tự bồng ho lên hừ hự, người rung lên, rồi ngẩn đầu ho lên mấy tiếng dài nữa, một tay vỗ ngực, một tay ghì lên bàn, giọng khàn khàn:

_ Ta khỏe hay không cũng không cần người lo. Lũ vô on bọn người thì tốt rồi, vui vẻ rù rê, kết bè kết phái kéo nhau đi, bỏ lại cái thân già này...

Nói tới đây thì ngài lãnh tự lại ho lên sù sụ, ngón tay đưa lên chỉ chỉ, rồi lại đặt xuống vỗ vào bàn, tay kia thì vẫn xoa xoa ngực, hơi thở dồn dập, rồi lại nhắm mắt không nói gì. Nhìn vào thì rõ là do quá nghẹn ứ, quá tức giận nên không nói nên lời nữa.

Lúc này thì sáu vị gia chủ đưa mắt nhìn nhau, thấy rõ sự hồ nghi trong ánh mắt mỗi người, "lão chủ tịch bị ho lúc nào vậy ta, mấy chục năm nay vẫn khỏe như vâm mà, mới hồi này còn bình thường sao giờ phát tác dữ dội vậy, có vấn đề, tuyệt đối là có vấn đề ". Còn Lý Khanh thấy vậy liền quỳ sụp xuống, dập đầu liên tục, hai mắt ửng đỏ, nói liên hồi:

_ Sư phụ tại thượng, không phải là lỗi của đệ tử đâu, đệ tử nào có gan làm những chuyện như vậy, ngài biết là tính tình của đệ tử vốn rất hiền lành mà. Là đại sư huynh, tất cả là tại đại sư huynh, chính huynh ấy rù rê, cưỡng ép đệ tử. Huynh ấy còn nói là làm theo lệnh của sư phụ, cái gì mà là quyền huynh thế phụ, cái gì mà phải gánh vác gùm sư phụ. Hu hu, sư phụ minh giám, đệ tử đã cố gắng ngăn cản mà không được, huynh ấy chỉ dùng một ngón tay là đủ nghiền chết đệ tử rồi. Suốt bao năm qua đệ tử vẫn hối hận, nếu khi đó mình mạnh hơn một chút, chống đối mạnh mẽ hơn một chút, là có thể ở bên cạnh chăm sóc lão nhân gia ngài sớm chiều rồi hu hu, đệ tử thật ân hận không thôi...

Càng nói thì giọng càng tha thiết, đến khúc cuối thì như vừa gào vừa khóc, đã vậy lúc nói xong thì Lý Khanh úp mặt xuống luôn, không ngẩng lên nữa. Bộ dáng phải nói là vô cùng ủy khuất, vô cùng đáng thương. "đại sư huynh ơi là đại sư huynh, mấy người chết đi thì dễ quá rồi, ta phải gánh hết phần của mấy người, đối phó với lão sư phụ này thật không dễ dàng đâu a, cho ta mượn bờ vai của huynh mà đỡ bớt chút xíu, đừng trách ta, cái này gọi là nghĩa khí đó"

Càng nghe thì gương mặt của mọi người càng biến dạng. Đầu tiên phải nói tới ngài lãnh tự, lúc Lý Khanh vừa quỳ xuống thì ngài hí mắt ra nhìn một chút, nghe mấy câu đầu thì môi nhếch lên cười cười, tới mấy câu sau thì tắt luôn, cuối cùng thì ria mép giựt giựt tức giận, hận không thể đập vào cái mõng đang quỳ của Lý Khanh một cái. Tưởng ta mù sao, năm xưa người với tên La Phong cá mè một lứa, trò quỷ nào không do bọn người bày ra, có việc xấu nào người chưa làm không hả. Ở đó mà bản chất hiền lành, ta mà để người chăm sóc thì tức chết từ đời nào rồi.

Kế tiếp là mấy vị gia chủ, người há hốc mồm, kẻ bĩu môi khinh bỉ. Năm xưa học chung ở học viện, người có biệt danh là Bất Tử Nhân Lý Khanh, cứ tưởng là vì áo giáp và khả năng phòng hộ của người tốt. Bây giờ mới phát hiện, té ra là nhờ da mặt dày quá không gì đâm thủng được. Dù sao người cũng là đại sư cấp s, cũng coi như là tinh anh trong cùng thế hệ, đừng làm mất mặt nhau như vậy chứ, cái bộ dáng con rùa này của người, nếu mà tạo hình thành khiên thì đúng là vô địch thiên hạ rồi.

Riêng gia chủ của Lý gia thì mặt sáng như sao, đầu liên tục gật gù. Đại ca đúng là đại ca, không hổ là trưởng tôn của Lý gia ta. Chỉ một hành động nhỏ thôi đã phát huy đến cực hạn nhân sinh của Lý gia ta rồi. Cái gì mà người thông thái không đi một mình, so với đại ca là quá kém rồi. Tới người đã khuất đại ca cũng kéo vào chung xuống được, đã vậy còn thành công đập người ta xuống nước để lấy đà cập bến thành công. Hành động minh oan như nước chảy mây trôi của đại ca thật khiến tiểu đệ ngưỡng mộ không thôi, chẳng lẽ bao lâu nay đại ca mất tích là để luyện chiêu này, thật là hi sinh quá lớn mà. Đại ca an tâm, đệ sẽ đem phong thái ngày hôm nay của đại ca truyền xuống, để đời sau của Lý gia liên tục học hỏi và phát huy. Đầu của Lý Khang hơi ngẩng lên, mắt nhìn xa xăm, như đang thấy một tương lai huy hoàng của Lý gia.

Bình thường nhất đương nhiên là thư ký Raphen rồi, vẫn nguyên nét bình lặng ban đầu, đôi mắt như có như không nhìn về phía trước. Cứ bày trò tiếp đi, đừng mong lừa được ai. Năm xưa ai lừa rồi đập ta rớt khỏi phi thuyền hả, lúc ta sắp trèo lên lại được thì lấy sọt rác đập vào đầu ta. Quỳ yên đó đi, quỳ tới chết luôn cũng được. Đừng tưởng ta quên được cái bản mặt phè phỡn, hờn hờ của bọn người khi bỏ rơi được ta. Uống cho ta khi đó trề người non dạ, vẫn coi bọn người là anh em. Nếu khi đó ta có thể đi cùng thì tốt biết mấy....

_ Thôi đứng lên đi, đừng vờ vịt nữa, chuyện đó để lúc khác ta hỏi tội người sau. Nói vào chuyện chính đi, vì sao tới hôm nay người mới chịu xuất hiện, còn bước sóng đó là sao.

Được sự phụ "khai ân", Lý Khanh lom khom đứng dậy, mặt vui hẳn ra, cười cười nhìn mọi người xung quanh, rất nhanh ánh mắt Lý Khanh tập trung vào một thiếu phụ xấp xỉ 50, thân hình đầy đặn, gương mặt phù nét đoan trang, diễm lệ, đang ngồi bên trái ngài lãnh tụ. Nhíu nháu đôi chân mày, nở nụ cười vô cùng khả ố Lý Khanh gửi lời chào:

_ Chắc chắn, đã lâu rồi không gặp Tạ Phương Uyên muội, không biết lâu nay muội có tốt không, mọi thứ vẫn đầy đủ như xưa chứ hả. Liếc phần "đầy đủ" của thiếu phụ một cái Lý Khanh nói tiếp:

_ Từ ngày xa cách, Lý huynh đối với muội phải nói là ngày nhớ đêm mong, thỉnh thoảng ở một mình ta lại nhớ cái đêm không trăng sao ấy, khi muội một mình tìm đến ta, hai đứa mình đứng là tâm đầu ý hợp, cùng nhau thâu đêm suốt sáng, đối với ta phải nói là một đêm không thể nào quên, một kỉ niệm không thể nào phai...

Thiếu phụ đưa tay chặn ngang lời Lý Khanh, mặt hầm hầm tức giận, lên tiếng thanh minh:

_ Người ngậm máu phun người, đêm đó ta là có lý do chính đáng, do không thể làm được một mình nên mới tìm tới người, người là tên vô sĩ, khi đó đã hứa là không bao giờ nhắc lại rồi.

Mọi người cùng ồ lên một tiếng, đầu liên tục gật gù, môi bĩu ra. "thì ra là có lý do chính đáng, lại không thể giải quyết được một mình, nên mới nửa đêm tìm đến Lý Khanh, rồi hai người cùng nhau giải quyết tới sáng, chỉ có vậy thôi, rõ quá rồi, không cần phải hiểu nhầm đâu. Lý Khanh này cũng thật là, đã hứa rồi mà bây giờ lại nói ra, dù sao người ta cũng là gái chưa chồng, ý quên, là phụ nữ chưa chồng đó"

Gương mặt tức giận của Tạ Phương Uyên Tạ gia chủ đỏ hớt cả lên, càng giúp mọi người "không hiểu nhầm" cái gật đầu càng dứt khoát. Sự thật thì hơn ba mươi năm trước, khi đó Phương Uyên chỉ mới mười mấy tuổi, còn chưa tốt nghiệp học viện cơ giới sư. đam mê duy nhất của Phương Uyên là chế tạo thiết bị tinh thần cơ giới, đặc biệt là thiết bị đặc thù.

Lúc đó việc nghiên cứu đã tới bình cảnh, vô tình biết tin Lý Khanh đang là đại sư cấp A A, ghé thăm học viện, nên quên mất việc đang là nửa đêm tung tăng chạy tới xin chỉ dạy. Lý Khanh cũng nhiệt tình giúp đỡ, Phương Uyên đã được lợi rất nhiều, đó là một phần tiền đề để nhiều năm sau Phương Uyên trở thành đại sư cấp s, rồi thành gia chủ Tạ gia. Chuyện chỉ có thể thôi, thật ra sau chuyện đó Phương Uyên cảm kích Lý Khanh rất nhiều, cũng có chút thiện cảm. Nhưng hôm nay, sau chuyện vừa rồi thì bao nhiêu ý tốt đã bay sạch, thậm chí bắt đầu thấy chán ghét. Phương Uyên cũng lười giải thích thêm, vô ích thôi, đám người kia làm gì biết nghĩ tốt cho người khác.

Mọi người xôn xao một hồi thì bắt đầu im lặng, Lý Khanh vẫn chưa trả lời câu hỏi của ngài lãnh tụ. Nhìn quanh một vòng, biết là không né tránh thêm được nữa, Lý Khanh nhẹ nhàng trả lời:

_ Đó là bước sóng của Mẫu thủ cấp một, đang tồn tại trong vùng chứa của đệ tử, chính xác là nằm trong vùng năng lượng không gian tinh thần đặc thù của đại sư huynh, đang đặt trong vùng chứa tinh thần của đệ tử.

Không khí phòng họp trở nên trầm lắng, họ đều hiểu rõ lời nói Lý Khanh có nghĩa gì. Lần đầu tiên sau nhiều năm, ánh mắt của ngài lãnh tụ trở nên ngưng trọng. Trầm lắng, ngài hỏi tiếp;

_ Còn bao nhiêu lâu nữa?

_ Tối đa là 30 phút nữa, chỉ có thể ít hơn.

Lý Khanh đáp, giọng nói càng nhẹ nhàng hơn.

Ngài lãnh tụ ngồi thẳng dậy, hơi quay đầu về phía sau. Mọi người cũng nhìn về phía sau ngài chủ tịch, mọi ánh mắt đều đặt vào thư ký Raphen.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Một Chút Chuyện Xưa

Vẫn nguyên nét bình lặng, thư ký Raphen nói với giọng đều đều:

_ Việc này tôi cũng đã soạn ra đối sách, đã bắt đầu từ khi ngài lãnh tụ kí vào quân lệnh, nhưng chỉ còn 30 phút sợ là không kịp, lúc này tốt nhất là thông báo cho thiếu tướng Bạc Hùng, để có sự chuẩn bị tốt nhất. Tôi sẽ làm ngay.

Nói xong, thư ký Raphen mở máy phát tính hiệu rồi bắt đầu nhập lệnh.

_ Ta không phục, đó là vì ngươi mặt dày giò nịnh nọt mà thôi.

Tần gia chủ vừa nói vừa nhìn ngài lãnh tụ, ý muốn xin xác nhận.

Còn vị lãnh tụ anh minh lúc này thì đầu lẳng qua một bên, nhìn vào hoa văn tinh xảo trang trí trên vách tường, giống như rất tập trung, ai nói gì cũng không nghe, người nào cũng không biết, vừa nãy đã kêu là đừng quan tâm rồi, cứ làm vậy đi. Lý Khanh nói tiếp:

__ Lời vừa rồi không phải ta nói, là đại sư huynh ta nói, nguyên văn thế này "...tiếc cho Chính Khuê vẫn coi ngươi là đối thủ, ta thấy, cả đời này hẳn không cách nào bằng Lý Khanh ngươi được..." , ngươi có thể không tin, nhưng với ta, lời đại sư huynh là tuyệt đối đúng rồi.

"Lời của đại sư huynh thì đúng rồi, ta không thêm gạt ngươi đâu, chỉ là lâu quá nên ta quên mất khúc giữa, cái gì ấy nhỉ, về mặt vô si, hay là về mặt gian xảo, haiz, không nhớ nữa, nhớ nhiều đó là đủ rồi "

Tần Chính Khuê trầm mặc, "nếu thật sự Vương Nhất đại ca nói thì ta sẽ tin, nhưng ngươi nói thì không, ai biết được, mới vừa rồi ngươi đổ tội nhiệt tình lắm mà, với trình độ vô si của ngươi, giả truyền chút lời của Vương Nhất đại ca chắc cũng không áy náy gì. Không được, một chút khẩu khí này, ta không thể thua cho ngươi được " Tần Chính Khuê nghiêng răng:

_ Ta vẫn không phục.

_ Được, tên ngoan cố nhà ngươi, ta nói thì ngươi không tin, vậy thì ta cho ngươi xem.

Từ vùng chứa tinh thần của Lý Khanh, một nửa cái khiên, và một chuỗi kiếm xuất hiện, bay tới trước mặt Tần Chính Khuê.

_ Nhìn kĩ đi, năm xưa khi tứ sư đệ Tần Chính Cát tự bạo vùng chứa, khiên ta cho hẳn chỉ vỡ một nửa, còn kiếm của ngươi tới chuỗi cũng không lành. Còn muốn so với ta.

Mọi người trầm mặc, đều đã hiểu Lý Khanh muốn làm gì. Một khiên một kiếm, một người là sư huynh, một người là đại ca ruột thịt, cả hai đều không thể bảo vệ được tiểu đệ của mình, tranh hơn thua có ích gì. Ân oán của hai người, chấm dứt từ đây.

Mặc dù biết thứ trước mặt, chỉ là do năng lượng tinh thuần của Lý Khanh, thông qua mạng không gian ảo ngưng tụ mà thành. Tần Chính Khuê vẫn coi là thật, cầm chuỗi kiếm lên, ngón tay hơi rung chạm vào những vết nứt gãy. Năm xưa nhờ chế tạo thành công cây kiếm này, Chính Khuê mới được công nhận danh hiệu đại sư cấp s, là cấp bậc cao nhất trong suốt lịch sử của Tần gia. Cây kiếm này là mặt mũi của gia tộc khi đó, định sẽ truyền xuống làm trấn tộc chi bảo. Chính Khuê bình thường rất khô khan, nhỏ mọn, nhưng với đệ đệ Chính Cát thì vô cùng bảo bọc. Khi biết Chính Cát định theo đại ca Vương Nhất lưu lạc thì Chính Khuê bất chấp phản đối của gia tộc, đưa cho đệ đệ cây kiếm này làm vật bảo mạng. Cho tới nay Chính Khuê cũng chỉ mới tạo ra được ba món vũ khí cùng cấp này thôi.

Lại nhìn mảnh khiên vỡ nát kia, chính là thứ khiến Chính Khuê ức chế suốt bao năm, tên La Khanh đó vậy mà đi trước mình một bước. Có lần trong cuộc họp cấp đại sư, hẳn còn huênh hoang tới mức đem nó ra làm gối dựa lưng, họp xong còn giả vờ để quên, khiến mấy đại sư khác phát hoảng phải nhờ quân đội giao về tận nhà. Hẳn còn rêu rao, chờ khi rảnh rồi lại làm vài cái nữa. Cuối cùng thì sao, cũng là lọt vô tay đệ đệ mình đó thôi, vẫn là người Tần gia ta giỏi nhất. Cái này không phải là ta không tranh với người, người cũng đừng tranh với ta(*), mà là người phải tự giác đưa hết cho ta. Đệ đệ Chính Cát của mình thật là tài giỏi mà.

"Đa tạ" chỉ nói hai từ ngắn gọn rồi Tần Chính Khuê tiếp tục im lặng. Biết nhau cả đời rồi, nói gì thêm nữa cũng chỉ dư thừa.

Lý Khanh lại hướng về phía Tạ gia chủ mỉm cười:

_ Phương Uyên muội, đại tỷ của muội, Tạ Chung Tinh là ngũ sư muội của ta. Ta gọi người một tiếng tiểu muội muội, chắc là không sai chứ.

__ Không sai, nhưng ta không dám nhận, có thể cho ta biết chuyện của đại tỷ không, trong dữ liệu truyền về chỉ dừng ở lúc phi thuyền bị tổn hại thôi.

Tạ Phương Uyên nửa hờn nửa giận đáp.

Lý Khanh bắt đầu kể.

_ Khi đó, lúc thoát khỏi Tinh Mẫu, cả bảy người bọn ta đều mang trong mình hạt nhân của Mẫu thú. Đại sư huynh đã dùng không gian tinh thần đặc thù của mình để dịch chuyển và phát nổ những hạt nhân đó. Việc đó đã khiến đại sư huynh suy kiệt, ngũ muội đã tiêu hao rất lớn mới giữ được tín hiệu sống của đại sư huynh. Trên đường quay về địa cầu, bọn ta đã gặp sự truy sát của nhiều bảy Thôn Kim Thú, bảy lớn nhất cũng gần trăm con. Chỉ như vậy thì cũng không gây nguy hiểm gì lớn, bọn ta vừa di chuyển, vừa tiêu diệt cho tới khi phi thuyền cách trái đất khoảng 5 ngày lộ trình, Mẫu thú bắt đầu xuất hiện, ban đầu là mẫu thú cấp 1.

Nói tới đây thì thân ảnh Lý Khanh chớp chớp, lúc sáng lúc tắt, chỗ đậm chỗ nhạt, méo mó giống như màn hình bị rè.

Thư ký Raphen giật mình:

__ Tới lúc rồi sao, chỉ mới qua 23 phút.

(*) nhân sinh của Tần gia.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tiên Nữ Chung Tình

Thân hình Lý Khanh dần ổn định, vẫn tỏ ra bình thường, tiếp tục kể:

__ Việc chống lại Mẫu thú cấp 1 cũng không khó khăn lắm, nhưng đã làm giảm tốc độ của phi thuyền, sau vài trận chiến, mẫu thú cấp 2 bắt đầu xuất hiện.. Cuối cùng khi còn cách địa cầu ba ngày lộ trình thì phi thuyền đã bị vây quanh bởi hơn 20 con Mẫu thú cấp 2 cùng rất nhiều Mẫu thú cấp 1 và Thôn Kim Thú, lúc này thì thất đệ Trương Thạch lao vào vòng vây của chúng rồi tự bạo vùng chứa tinh thần. Vụ nổ đã tiêu diệt khoảng 1/ 10 số lượng bọn chúng. Quan trọng hơn là tạo ra lỗ hổng để phi thuyền thoát khỏi vòng vây.

Lý Khanh thở một hơi, hai mắt hơi đỏ lên, nói tiếp:

__ Mẫu thú liên tục xuất hiện, lại vây kín phi thuyền. Lần này tới phiên tứ đệ Tàn Chính Cát tự bạo. Kế tiếp là nhị ca La Thần và lục đệ Mạc Thiên Sầu. Còn ngũ muội..

Lý Khanh lặng đi một chút, nhìn vào mắt Tạ Phương Uyên:

__ Tỷ tỷ của muội đã dùng hết năng lượng tinh thuần trong vùng chứa, rồi thiêu đốt luôn năng lượng của bản thân để làm hồi tỉnh đại ca, ngay khi đại ca mở mắt, ngũ muội mỉm cười rồi gục xuống, nằm trong lòng đại ca, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Lý Khanh ngẩn mặt lên trời, cổ ngăn dòng nước mắt trực chảy xuống:

__ Lúc đó, một con Mẫu thú cấp 3 đã cản nát phi thuyền, vì để bảo vệ di hài ngũ muội, bảo vệ ta. Đại ca đã mất đi một nửa cơ thể, mất đi tay trái và chân trái. Khi ta định lao ra thì bị đại ca đánh ngất, lúc tỉnh lại đã thấy mình ở La Đông thành. Điều cuối cùng ta còn nhớ là đại ca một tay ôm ngũ muội, lơ lửng giữa không gian, cười cười nhìn ta. Nụ cười đáng ghét đó...

Tới đây thì giọng Lý Khanh đã khàn, tắc nghẹn, không nói được nữa, quay lưng lại về phía mọi người rồi đứng yên đó.

Phòng bầu dục bị bao trùm bởi một tầng im lặng. Dù đã biết kết cục, nhưng khi nghe Lý Khanh kể lại quá trình, không ai nỡ được đau thương. Biểu lộ rõ ra nhất đương nhiên là Tạ Phương Uyên.

Để mặc cho nước mắt không ngừng tuôn ra, Phương Uyên nức nở "tỷ tỷ tên là Chung Tình, cuối cùng cũng vì chung tình mà chết, có một tỷ phu như vậy, có một mối tình như vậy, ta nên mừng cho tỷ mới đúng, có lẽ nụ cười cuối cùng của tỷ là nụ cười hạnh phúc nhất trong đời".

Là người nhỏ tuổi nhất ở đây, hai mươi năm trước Phương Uyên vẫn chưa là gia chủ Tạ gia. Vị trí đó vốn là dành riêng cho tỷ tỷ Tạ Chung Tình. Chung Tình từ khi còn nhỏ đã là thiên tài, là niềm hy vọng và tự hào lớn nhất của Tạ gia. Ngay khi vừa sinh ra, nàng đã dẫn động được sóng tinh thần xung quanh mình.

Còn nhớ về mặt hoảng sợ của bà mẹ khi thấy đứa bé sơ sinh bay lơ lửng trong phòng, chuyện đó về sau đã trở thành truyền kỳ. Đáng lưu truyền hơn là việc gia gia của Chung Tình, cũng là gia chủ Tạ gia lúc bấy giờ, đi dạo trong tông thành từ quảng trường trung tâm tới tổng hành dinh, trên tay cột một sợi dây, miệng cười đến phát méo, đầu bên kia của sợi dây là một bé gái mặc váy hồng, xinh đẹp mũm mĩm, ai nhìn cũng yêu.

Ngay lần đầu gặp, ngài lãnh tụ đã nhận Chung Tình làm dưỡng nữ, cưng chiều nàng hết mức. Có lẽ vì vậy, khi lớn lên tiên nữ Chung Tình có chút cứng đầu. tới năm hai tuổi nàng mới chịu tập cách đi trên mặt đất, nhưng chỉ để làm gia gia với ngài lãnh tụ vui thôi, nếu nhìn kĩ sẽ thấy chân nàng vẫn cách mặt đất một khoảng.

Khi lớn lên nàng vẫn giữ thói quen đó, việc đó, cùng với vẻ đẹp và tấm lòng lương thiện của mình, nàng đúng là tiên nữ không dính bụi trần. Năm Chung Tình 9 tuổi, đã được đích thân ngài lãnh tụ làm lễ rửa tội, lúc đó nàng kể lại, không hề cảm thấy đau đớn gì cả, thậm chí, khi chìm trong vòng sáng lại có cảm giác ấm áp như nằm trong lòng mẹ, đặc biệt thoải mái.

Khi ngài lãnh tụ kiểm tra, đã phát hiện trong vùng chứa của nàng không hề có vòng sáng nào cả, mà cả vùng chứa của nàng đều là ánh sáng. Ngài lãnh tụ kết luận rằng thể chất của Chung Tình là tinh thuần cơ thể, có thể liên thông với năng lượng tinh thuần của tinh cầu. Chính là nói, nếu Chung Tình còn ở trên tinh cầu này, thì năng lượng tinh thần và năng lượng tinh thuần (*) của nàng, sẽ không bao giờ cạn kiệt.

Lớn thêm một chút, Chung tình không thích học chiến đấu, cũng không thích học chế tạo thiết bị, nàng chỉ thích trồng cây, cho cá ăn, chơi với mấy con vật nhỏ mà thôi. Chính vì nàng, diện tích của tổng hành dinh đã mở rộng gấp đôi, trong đó một phần ba được cải tạo thành khu vườn lớn mà chủ nhân chính là nàng.

Năm Chung Tình 12 tuổi, có một hôm nàng bỗng nhiên mất tích, ngài lãnh tụ phát hoảng, vận dụng cả tông thành để đi tìm. Cuối cùng nhờ mạng mấy tinh tinh thần mới tìm được nàng ở khu sinh tồn, đang chơi đùa với tinh thú, kì lạ là tinh thú vốn hung dữ, luôn tấn công nhân loại lại vô cùng hiền lành chơi đùa

với nàng, chúng còn bỏ qua cạnh tranh lãnh thổ, tụ thành một đàn đủ chủng loài vây quanh nàng, có chút nịnh nọt. Ngài lãnh tụ lúc vừa mới thấy sợ không thời thì sém chút nữa vận dụng " giới " của mình. Lúc đưa nàng về buồn rở ra, có con vầy đuôi, có con vầy tay tạm biệt.

Lúc bị ngài lãnh tụ trách mắng, cảm nàng như thế nữa thì Chung Tinh cúi mặt bậm môi, nước mắt giọt ngấn giọt dài hứa nghe theo, tội nghiệp không thôi. Được vài ngày thì máy tính tinh thần lại phát hiện nàng ở khu sinh tồn. Cuối cùng, ngài lãnh tụ đành phải cho xây một con đường kéo dài từ tổng thành tới khu sinh tồn, về sau người dân gọi đó là đường đi chơi của tiểu tiên nữ. Nhưng vẫn cấm không cho nàng mang tinh thú về tổng thành, để rồi lâu lâu từ phòng riêng nhìn ra vườn lại thấy mấy con thú nhỏ kì lạ nhảy nhót xung quanh, ngài chủ tịch lắc đầu không thôi.

Lần đầu tiên Chung Tinh sử dụng năng lượng tinh thần đặc thù của mình là năm nàng 14 tuổi, khi cùng ngài lãnh tụ đi thăm các thương bệnh binh của liên minh quân đội hành tinh. Đó là một sự kiện lớn, tổ chức tại vùng lãnh thổ dành riêng cho liên minh, là nơi cư ngụ chủ yếu của những thương bệnh binh không có người thân chăm sóc, được tổ chức mỗi 5 năm một lần mục đích là ca ngợi, vinh danh khích lệ tinh thần của mọi người. Lúc ngồi cạnh ngài lãnh tụ, khi xem hình ảnh lưu trữ chiến tích và cuộc sống hàng ngày của các thương bệnh, do quá cảm động, nàng bật khóc nức nở, rồi nàng đứng dậy, đi tới trung tâm của hội nghị.

Đó là lần đầu tiên trong đời hai chân nàng chạm vào mặt đất.

(*) năng lượng tinh thần là năng lượng vận dụng từ không gian xung quanh, có thể qua rèn luyện để tăng lên hiệu suất vận dụng. Muốn dùng phải lấy năng lượng tinh thuần làm vật dẫn. Ví dụ quả cầu mà Vương Lang tạo ra. Vòng xoáy tại tâm cầu chính là năng lượng tinh thuần. Nếu có thể dùng càng ít năng lượng tinh thuần mà điều khiển được càng nhiều năng lượng tinh thần tức là có hiệu suất càng cao.

Năng lượng tinh thuần có 2 loại, loại thứ nhất là có trong tự nhiên, phân bố không đều, có thể coi là "tế bào não" của hành tinh. do hành tinh điều khiển để vận động sự sống.

Loại thứ hai là do con người vay mượn của hành tinh để sử dụng cho bản thân. là năng lượng trong vòng sáng, đặt trong vùng chứa của mỗi người. Giới hạn nhiều ít phụ thuộc vào số lượng vòng sáng, là loại tiêu hao, nếu dùng hết phải nạp lại. Thông qua hấp thụ tự nhiên từ tinh cầu (địa cầu,) hoặc từ thanh năng lượng (là do nơi có mật độ cao ngưng tụ lại)

Tác giả đã soạn ra hệ thống, sẽ rõ hơn khi Vương Lang khai mở được 7 tấm huy chương. Nói trước ở đây để các độc giả hiểu cách thức chiến đấu trong những chương tiếp theo. Khởi dùng lại giải thích.

Qua hết mấy chương đó thì lấy búa đập vào đầu quên dùm, để khỏi làm mất tính thú vị của " học viện bác đầu " cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đại Ca Vương Nhất

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Chung Tinh nhắm mắt lại, hai tay chấp trước ngực, đầu cúi xuống như đang cầu nguyện. Trên bầu trời một vòng xoáy hình phễu hiện ra, rồi lớn dần, phần nhọn của vòng xoáy dừng ngay trên đầu nàng. Thoạt nhìn thì vòng xoáy giống như cơn bão, nhưng lại chuyển động rất chậm, tốc độ xoay vòng chỉ tựa như vòng quay ngựa gỗ.

Chung Tinh vẫn tiếp tục cầu nguyện, vòng xoáy trên đầu nàng lúc này đã bao trùm cả vùng lãnh thổ, không còn là hình phễu nữa, giống như một đóa hoa đang nở rộ thì đứng hơn. Rồi Chung Tinh ngẩng đầu lên, hai tay đang chấp ngựa ra, bàn tay hơi xòe ra hướng lên trên. Từ mặt đất dưới chân nàng, một dòng ánh sáng thông qua nàng, rồi từ hai tay bay thẳng lên trời, quện vào vòng xoáy đang xoay chậm phía trên. Lúc này Chung Tinh như đứng giữa ngọn thác ánh sáng lung linh.

Cảnh tượng trước mắt quá kì lạ, lại đẹp vô cùng, mọi người đều im lặng ngắm nhìn, họ biết tiểu tiên nữ sẽ không bao giờ làm tổn thương ai, còn an toàn của nàng có lãnh tụ phụ trách, ngài còn ở đây thì nàng sẽ không sao đâu. Bỗng ngài lãnh tụ nhíu mày, đứng dậy. Ngài là người đầu tiên nhận ra vòng xoáy hình đóa hoa kia, đang dần dần biến thành năng lượng tinh thuần, chính xác là năng lượng tinh thuần đặc thù.

Dòng năng lượng này rất dịu dàng, khi dùng tinh thần để kiểm tra thì cảm giác như đang chạm vào nệm bông êm ái. Khi đóa hoa đã được phủ đầy năng lượng, dòng thác ánh sáng nhỏ dần rồi biến mất. Rồi đóa hoa ngừng quay, Chung Tinh chấp tay lại, mở mắt ra nhìn lên bầu trời. Đóa hoa năng lượng chợt tan vỡ thành muôn vạn mảnh nhỏ lấp lánh, đung đưa, rồi chậm chậm xuống đất rồi vỡ tan trong không khí, như mưa tuyết trong ngày gió lạnh, như hoa anh đào cuối tháng ba.

Khi chạm vào người, những mảnh vỡ năng lượng thấm thấu rồi cuộn thành dòng đi vào mọi nơi trong cơ thể, tới khi tràn đầy từng tế bào, thì lan vào vùng chứa tinh thuần, tại đó nó quán quanh vòng sáng rồi hòa vào năng lượng tinh thuần của mỗi người, tạo thành năng lượng tinh thuần đặc thù. Dòng năng lượng đó lại di chuyển ra khỏi vòng sáng, ra khỏi vùng chứa trở lại từng tế bào của cơ thể. Tại đó, nó kết hợp một lần nữa với năng lượng đã tràn đầy tại tế bào vừa rồi, bắt đầu tác dụng. Từng người được chữa trị và cường hóa ở cấp độ tế bào.

Theo tế bào được khôi phục, những căn bệnh hành hạ họ lâu nay tan biến. Những người bị mất một phần cơ thể thì hấp thu nhiều mảnh vỡ hơn. Dần phần cơ thể bị mất hiện ra. Phần cơ thể này không cấu thành từ xác thịt, nó hoàn toàn là năng lượng tinh thuần trong suốt. Nó được liên kết với các tế bào thần kinh, họ có thể dùng suy nghĩ điều khiển nó như cơ thể thật, có thể cảm giác được nóng, lạnh, đau đớn.

Những nghiên cứu về sau cho thấy. Nếu là tay hay chân, chỉ cần cung cấp đủ năng lượng tinh thuần thì có thể dùng như vũ khí cơ giới bậc trung, nạp càng nhiều thì lực phát ra càng lớn. Vì phần cơ thể này đã được "lưu trữ thông tin" trong trong tế bào thần kinh bằng năng lượng tinh thuần đặc thù, nên có thể tự phục hồi khi chịu tổn hại. Thậm chí có thể tạo đòn kích phát bằng cách tự bạo một phần. Chỉ là sẽ vẫn đau đớn và hao tổn nhiều năng lượng tinh thuần để hình thành lại, có thể nói là một bộ phận "bắt từ" của cơ thể. Tuy nhiên, nếu tiếp tục bị mất đi, là một bộ phận mới thì không có tác dụng.

Lúc này tại vùng lãnh thổ tổ chức sự kiện là một mảnh náo loạn, tiếng la hét reo hò vui mừng vang lên khắp nơi, có người lâu nay phải nằm một chỗ, mù lòa, ngồi xe lăn, hay phải chống nạng thì chạy qua chạy lại không ngừng, còn trèo lên nóc nhà rồi nhảy xuống để tự kiểm tra. Đặc biệt là những người bị cụt tay, đứng rình rình rồi kiểm đại ai đó sơ hở lao vào đánh nhau để đánh giá chất lượng sản phẩm mới. Xung nhất là mấy vị lão tướng có chức cao ngồi ở phía trên, việc tế bào được phục hồi và cường hóa cũng khiến họ trẻ và khỏe ra, có vị còn tuyên bố một chấp hai, chấp ba, bị đánh te tua rồi nằm đó nhe răng cười. Đỉnh cấp nhất là mấy vị thua rồi lòi vũ khí cơ giới ra báo thù. Có người thứ nhất rồi có người thứ hai, thứ ba. Tiếng "cheng cheng" vang lên không ngừng.

Đều là quân nhân, nên sự việc phát sinh tiếp theo rất có trình tự. Đầu tiên là đơn đả độc đấu, rồi quần đấu, cuối cùng là bốn quân đoàn chia phe ra đấu, luật lệ và quân pháp cũng áp dụng rất công bằng. Quân đoàn nào yếu thì bị ba quân đoàn kia bu vô đánh rồi cứ theo luật vậy mà làm. Được một hồi thì thấy không đủ hùng tráng nên lại quay về quần đấu.

Ngài lãnh vẫn đứng im, để mặc cho mọi người phát tiết. Đều là kẻ kiêu hùng mọi thời, nay phải mòn mỏi làm người vô dụng, ngài biết họ tuyệt không cam tâm. Biến hóa lần này với mọi người không khác gì được sinh ra lần nữa, có quá khích một chút, cũng là dễ hiểu. Cho tới khi thấy mấy lão bằng hữu đồng đội năm xưa bắt đầu không nhận được nữa, mon men vận dụng vùng không chế tinh thần, ngài lãnh tụ lắc đầu, phát ra "giới" của mình.

Khi thấy năng lượng của bản thân bị hút sạch vào một vòng sáng khổng lồ, mọi người đều bình tĩnh. "xong rồi, mấy người kia chộc giận ngài lãnh tụ rồi, tới "giới" cũng đem ra rồi, lãnh tụ anh minh, ta không làm gì hết, này giờ vẫn ngoan ngoãn đứng ở đây, này vết màu tím trên mặt này là cái bớt thôi, bẩm sinh đó.

Khi mọi việc đã yên tĩnh lại, Ngài lãnh tụ đi tới khẽ chạm vào vai Chung Tinh, lúc này vẫn như đang cầu nguyện. Bỗng nàng ngã xuống hôn mê, nhịp sống yếu ớt, không ai có thể tìm ra cách đánh thức nàng.

Sau khi sự việc truyền ra, đã tạo thành cơn sóng cảm xúc mãnh liệt dân trào khắp hành tinh. Độ chấn động có lẽ chỉ thấp hơn một chút so với ngày lãnh tụ tuyên bố liên minh nhân loại đã dành chiến thắng. Nhưng lần này dòng cảm xúc của người dân đa dạng hơn nhiều, chủ yếu là vì Chung Tinh vẫn chưa tỉnh lại.

Những chiến sĩ được khôi phục, qua sàng lọc đã tạo thành một chi quân đoàn, chủ yếu là những người còn trẻ có một phần cơ thể được tái sinh, được gọi là Bất Tử quân đoàn, có điểm chiến lực trung bình là 500 (cấp cao là 100, tinh anh là 1000), về sau được sát nhập vào quân đoàn hạng nhẹ cận chiến cơ giới Phụng Hoàng. Trước đó, quân đoàn Bất Tử đóng quân ở Tổng thành nhiệm vụ chính là bảo vệ khu vườn và con đường đi chơi của tiểu tiên nữ. Thế rằng nếu thật sự Chung Tinh không tỉnh lại, họ sẽ mãi mãi canh gác bảo vệ nàng, cho tới người cuối cùng.

Từ khắp mọi nơi trên địa cầu, mọi người lũ lượt kéo nhau về Tổng thành, dù không thể gặp, nhưng họ vẫn muốn được ở gần tiên nữ, được thăm nơi nàng sống. Lúc đầu Tổng thành vẫn hoan nghênh chào đón, nhưng khi số người tới quá nhiều, chật kín cả Tổng thành, nhiều người còn dựng lều ở vùng sinh tồn bên ngoài tường thành, nhiều nhất là dọc theo con đường đi chơi của tiểu tiên nữ. Ngài lãnh tụ phải ra lệnh cấm một chiều các chuyến bay tới tổng thành.

Không bay được thì họ đi bộ, nhiều dòng người hành hương kéo dài không thấy cuối hướng về tổng thành. Việc di chuyển qua vùng sinh tồn là vô cùng nguy hiểm, điểm chiến lực của Tinh thú cấp cao, nếu bỏ qua khả năng phi hành trong không gian, tuyệt đối không thấp hơn Thôn Kim thú. Lực lượng quân đội buộc phải theo bảo hộ cho người dân, đã có tổn thất xảy ra, nhưng dòng người vẫn tăng lên không ngừng.

Rồi không biết từ đâu truyền ra ý tưởng, đem hoa, cây con, thú cưng tới tổng thành để tặng tiên nữ Chung Tinh khiến cho mọi người tay xách nách mang, vô số món quà dễ thương được đem đến tổng thành. Mặc cho mọi người có hy vọng, có cầu nguyện nhiều đến bao nhiêu, tiên nữ Chung Tinh vẫn không hề tỉnh lại.

Cho đến một ngày hai năm sau, đại ca Vương Nhất, người đại ca tinh thần của mọi thanh niên trong cùng thế hệ, trở về địa cầu.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Bom Của Lý Khanh

Phải sống sau khi chứng kiến những huynh đệ của mình lần lượt chết đi, điều đó còn đau khổ hơn là chết. Mọi người đều có thể tưởng tượng cảm giác của Lý Khanh lúc bấy giờ, họ còn biết một điều nữa. Nếu nói ở trong phòng họp này, ai là người mất mát nhiều nhất, thì chính là ngài lãnh tụ.

Con trai và con dâu, cũng là con gái nuôi của ngài, cùng với bốn người học trò ra đi trong cùng một ngày, người học trò cuối cùng còn lại thì mất tích hơn hai mươi năm, khi gặp lại thì thời gian sống còn lại có thể tính bằng phút. Không chỉ sự mất mát đó, còn một điều khác đã dẫn vạ ngài và mọi người suốt bao năm nay.

Khi phi thuyền bọn họ về tới vùng tỉnh hà, hệ thống thông tin đã ghi nhận được. Đồng thời cũng ghi nhận được bước sóng tinh thần của Mẫu thú cấp 3. Điểm chiến lược của Mẫu thú cấp 3 gấp 1000 lần Thôn Kim thú trưởng thành, đó chỉ là con số tính chung thôi, trong chiến đấu thực tế dù dùng quân đội có tổng chiến lực gấp 10000 lần Thôn Kim thú cũng là vô dụng với Mẫu thú cấp 3. Trong chiến đấu đỉnh cấp, số lượng không còn là lợi thế. Đặc biệt khi số chiến sĩ chết đi, lại trở thành thức ăn cho Thôn Kim thú và Mẫu thú, giúp chúng sinh sản thế hệ tiếp theo mạnh mẽ hơn, thì số lượng chính là tai họa.

Chiến lược được thông qua lúc đó là, đích thần ngài lãnh tụ sẽ thực hiện quá trình giải cứu, hai quân đoàn gần nhất sát nhập lại, tạo phòng tuyến cách địa cầu một ngày lộ trình đợi ngài lãnh tụ quay về thì tổng tấn công. Nhưng khi Mẫu thú cấp 3 thứ hai xuất hiện, tiến thẳng về phía địa cầu thì chiến lược ban đầu bị buộc phải loại bỏ. Nếu không có ngài lãnh tụ tham gia, chỉ với 2 quân đoàn, sẽ không thể đối phó với Mẫu thú cấp 3, chưa tính tới bảy thú cấp thấp hơn đi kèm, dù cố gắng kéo dài thì khi ngài lãnh tụ giải cứu xong quay về, tổn thất sẽ cực kỳ trầm trọng, thậm chí có thể toàn quân bị diệt.

Phương án duy nhất là, ngài lãnh tụ cùng hai quân đoàn, cùng đối phó với Mẫu thú cấp 3 đang hướng về địa cầu, sau khi tiêu diệt thành công, sẽ tiếp tục đối phó Mẫu thú cấp 3 còn lại. Nhưng nếu làm vậy, tương đương với việc, bỏ mặc phi thuyền đang gặp nạn kia. Là Lãnh Tụ của liên minh nhân loại, ngài lãnh tụ buộc phải lựa chọn phương án tốt nhất cho loài người.

Không ai có thể trách ngài, nhưng ngài vẫn có thể tự trách mình. Nỗi đau đó đã khiến ngài suy sụp nhiều năm liền, nhưng vì chưa tìm được người thay thế, mỗi ngày ngài vẫn phải bước đi với tư cách là lãnh tụ vĩ đại, chiến sĩ mạnh nhất hành tinh. Còn bóng lưng cô độc tuổi xế chiều của ngài, có mấy ai thấy được đây.

Người đầu tiên lên tiếng, phá tan sự im lặng trong phòng, chính là thư kí Raphen. Năm xưa, nếu không có hai tên La Thần và Lý Khanh liêu sống liêu chết năn nỉ ngài lãnh tụ, rồi lập mưu bắt nhốt Raphen vào kĩ viện, lại kiếm đâu ra mấy bà bầu đi khắp nơi rêu rao khóc kể. Làm Raphen quá xấu hổ bỏ đi, thì có lẽ Raphen đã là đệ tử thứ tám của ngài lãnh tụ rồi. Cuối cùng nhờ đại ca nhận Raphen làm tiểu đệ kết nghĩa, nhìn bản mặt hai tên khốn kiếp đó gọi mình một tiếng tiểu sư ca, Raphen mới nuốt được cục giận.

Hai mươi năm trước, Raphen chính là người lập ra chiến lược thứ nhất rồi tự tay loại bỏ, lập ra chiến lược thứ hai. Khi chiến lược thứ hai được chấp nhận, Raphen thu xếp mọi việc rồi lên phi thuyền hướng về phía đại ca. Trên phi thuyền là khối năng lượng tinh thuần khổng lồ đã được gắn ngòi kích hoạt. Nếu năm xưa không thể đi cùng đại ca thì bây giờ đi cùng cũng không muộn. Chỉ tiếc là khi tới nơi, tất cả đã không còn. Raphen hỏi, một câu hỏi dành cho mình, chỉ tiếc là hỏi sai người rồi. Năm xưa, đại ca có nhắc gì đến ta không.

Lý Khanh quay đầu, mắt nhướng lên nhìn Raphen

_ Thì ra là tiểu sư ca, để ta nhớ coi...ừm...ừm...không, chưa bao giờ nghe đại ca nhắc tới ngài, ngủ mơ cũng không. Xém chút nữa là ta cũng quên là đại ca có tiểu sư ca ngài a.

Lý do La Thần và Lý Khanh năm xưa chơi xỏ Raphen cũng đơn giản. "đại ca thì thoải mái hào sảng, ngũ muội thì hiền lành, bọn kia thì là đám cuồng, không thêm quan tâm gì, ta với người mới dễ thở lâu nay. Giờ nếu thêm tên đầu đầy sạn lại không biết điều Raphen vào, mảnh mung gì cũng vỡ lở, ta với người đừng mong sống yên. Không được, tuyệt đối không được".

Mặt Raphen đen thui, nín luôn không nói gì, mình đúng là tự đưa đầu cho hấn đánh mà. Lần trước cũng vậy, sẹo do cái thùng rác đập vào vẫn còn đây nè.

Lúc này thân ảnh Lý Khanh lại bị "rè" lúc tạm ổn định lại thì ném quả bom cuối cùng rồi cười cười biến mất luôn:

____ Thừa sự phụ, Raphen nhắc con mới nhớ. Đại sư huynh có dặn là đừng để cháu nội ngài cho Raphen dạy dỗ, thói xấu của hấn không ít đâu. Với lại ngài an tâm bữa trước đệ tử kiểm tra thì "giới" của cháu nội ngài vẫn hoạt động rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Mẫu Thú Cấp 1

Mặc kệ việc gì sẽ xảy ra trong phòng bầu dục, Lý Khanh thông thả nhấp ngụm Thanh Tâm trà rồi quay qua nói với Bạc Hùng vẫn đang đứng hộ vệ:

_ Ngươi biết gì về Mẫu thú cấp 1.

_ Thừa đại sư, thông tin đó vốn vượt quá cấp bậc của mạc tướng, nhưng tổng thành đã gửi tới bản phân tích rất chi tiết, mạc tướng vừa xem qua, xin mời đại sư.

Vừa nói Bạc Hùng vừa đưa bản phân tích cho đại sư Lý Khanh, bản phân tích này là do Raphen vừa gửi tới, rất chi tiết và chính xác.

Mẫu thú là sinh vật được phát hiện cách đây khoảng 30 năm, bởi Anh Hùng Nhân Loại Morgan Kingsun, con trai ngài lãnh tụ, người thừa kế của gia tộc Morgan, đồng thời là "không gian giả" duy nhất của nhân loại.

Mẫu thú cấp 1 là do các Thôn Kim thú có năng lượng đặc thù, thôn phệ lẫn nhau sau ba tới bốn đời tạo thành. Mẫu thú cấp 1 vẫn giữ được hình dáng cơ bản của Thôn Kim thú, nhưng có kích thước lớn hơn bốn đến năm lần. Chiều dài trung bình dao động từ 25 đến 35 mét. Các thông số chung về độ bền cơ thể, sức chịu đựng, tốc độ, trí năng... của Mẫu thú cấp 1 đều lớn hơn nhiều lần so với Thôn Kim thú. Ngoài ra, có ba điều đặc biệt khiến mỗi đe dọa từ Mẫu thú cấp 1 trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Thứ nhất, mỗi cá thể Mẫu thú cấp 1 đều có khả năng vận dụng năng lượng tinh thần đặc thù, chủ yếu là các dạng đặc thù thuộc chủng tăng sức chiến đấu như kích phát, phòng hộ, gia tốc...

Thứ hai, khi gặp nguy hiểm hoặc chịu tổn thương lớn, mẫu thú cấp 1 có khả năng tự bạo. Cá nhân dưới 5000 điểm chiến lực không có khả năng sống sót sau vụ nổ.

Thứ ba, cũng là quan trọng nhất, sinh vật được sinh ra sau quá trình phân chia của mẫu thú cấp 1 là Thôn Kim thú trưởng thành, có năng lượng tinh thần đặc thù giống với cơ thể mẹ. Những Thôn Kim thú được sinh ra sẽ quần cư quanh cơ thể mẹ. Chịu sự chi phối của cơ thể mẹ, tạo thành một chỉ "quần đội" có hiệu suất cao.

Theo như đó, muốn chống lại Mẫu thú cấp 1 ít nhất cần vận dụng chi quân đội tinh anh được huấn QfRMkH luyện chuyên nghiệp, có điểm chiến lực trung bình trên 2000 và có sự lãnh đạo của chiến sĩ cấp hoàng kim, được trang bị đầy đủ, cấp thấp nhất là thiết bị tinh thần cơ giới cấp bạch ngân.

Bạc Hùng chấp tay nói:

_ Đại sư có thể nói cho mặc tướng được rõ, chuyện này là thế nào không.

_ Nội tại vùng chứa của ta có một vùng không gian cô đọng. Trong đó niêm phong một cá thể Mẫu thú cấp 1. Trước đây ta có thể dùng năng lượng tinh thuần để khống chế nhưng bây giờ thì không thể. Thương tích tổn động bao nhiêu năm đã phát tác, ta lúc này có thể nói là sức cùng lực kiệt, có lẽ chỉ chịu đựng được đến hết tuần trả này thôi. Liên lụy người rồi.

Thở dài một hơi, Lý Khanh tiếp tục nói:

_ Việc này đã có phương án giải quyết, nhiệm vụ của người lúc này chính là rời khỏi đây, cố gắng bảo vệ tốt cho người dân, nếu có thể thì thay ta nói với Raphen. Hắn đã làm tốt hết mức rồi, có một người huynh đệ như hắn, là niềm tự hào của đại ca, và của tất cả chúng ta. Nói với hắn, cốt nhục của đại ca và ngũ muội, không cần phải đi tìm. Một ngày không xa nó sẽ trở thành nam nhi đỉnh thiên lập địa, hắn sẽ tự biết thôi.

Nói đến đây, Lý Khanh đứng dậy, bước tới đỉnh đồi, hai tay đưa ra sau, cúi đầu nhìn mấy đóa hoa đại đang đua trong gió. Nét mặt thanh thản, ung dung, không hề bận tâm đến điều sắp xảy ra.

Bạc Hùng một chân quỳ xuống, chấp tay đưa lên đầu, kiên quyết nói:

_ Đa tạ ý tốt của đại sư. Bạc Hùng tự biết bản thân không có tài đức gì, nhưng tuyệt không phải kẻ hèn nhát ham sống sợ chết. Bảo hộ đại sư là chức trách của Bạc Hùng. Hôm nay, dù có tan xương nát thịt, Bạc Hùng tuyệt không lùi bước. Nhìn Bạc Hùng tay phải đầm ngực, hành lễ theo qui cách lúc xuất quân, Lý Khanh thở dài rồi lại mỉm cười, trên tay hư không xuất hiện một bộ giáp màu vàng, đưa cho Bạc Hùng:

_ Nếu người quyết tâm như vậy thì hãy nhận lấy, đây là Thăng Khuê giáp, là thứ lúc rảnh rỗi ta chế tạo ra, là trang bị cơ giới đặc thù cấp hoàng kim, có 3 chức năng đặc thù khác nhau. Có nó, người phần nào có thể có tác dụng. Hãy nhanh làm quen đi, không còn nhiều thời gian đâu.

Bạc Hùng sững sờ một hồi rồi cắn răng cầm lấy, mặc nhanh vào người rồi phát động năng lượng tinh thần cảm giác. Ba chức năng đặc thù lần lượt là, tích trữ, phản chấn và tự phục hồi. Dù không nói tới chức năng đặc thù, trang bị cấp hoàn kim đã là vô cùng quý giá. Đa phần thiết bị chế tạo ra, đều được liên minh huy động, chỉ cấp phát cho cấp bậc đại tướng trở lên hoặc các đặc thù sư có chức nghiệp đặc biệt. Với ba chức năng đặc thù, đặc biệt là chức năng tự phục hồi, nó đã thuộc vào phạm trù tinh hà cấp thậm chí là thánh cấp. Mức độ trân quý của bộ giáp này, không thể nói thêm nữa. Bạc Hùng chỉ chấp tay, kiên định:

_ Đa tạ đại sư, Bạc Hùng tuyệt đối không phụ sự tin nhiệm của đại sư.

Lý Khanh nghiêm túc sắp xếp:

_ Liên hệ với quân sĩ của người, đóng quân tại chỗ, tắt hết mọi thiết bị tinh thần cơ giới, kể cả vòng bảo hộ, máy thu phát sóng hay phi thuyền. Dặn kỹ, cho dù phát sinh chuyện gì cũng không ai được vận dụng vùng không chế tinh thần, đặc biệt là năng lượng tinh thuần trong vùng chứa.

Bản thân người hãy nạp đầy năng lượng tinh thuần cho Thăng Khuê giáp, khai mở vùng không chế rồi liên kết với ta, khi bắt đầu sẽ không được nói chuyện, chỉ dùng liên kết tinh thần thôi. Nên nhớ, phải tuyệt đối nghe theo sự phân phối của ta, đừng bao giờ nghĩ đến việc tự bạo vùng chứa, chỉ vô ích thôi. Không được quên, nhiệm vụ của chúng ta là cố gắng kéo dài thời gian càng lâu càng tốt, ta tin Raphen đã có sự sắp xếp thỏa đáng, chúng ta chỉ cần cố gắng chờ thôi.

_ Mặc tướng tuân lệnh.

Bạc Hùng nhanh chóng làm theo lời đại sư Lý Khanh rồi cầm chắc Thanh Thương đứng phía sau. Khí thế tích tụ đến cực điểm.

Một lúc sau Lý Khanh hét lên: "Đến lúc rồi!" sau đó lẳng không bay lên.

Từ trong vùng chứa của Lý Khanh, một quả cầu trong suốt bay ra, lớn dần rồi nổ tung, trong không gian chợt xuất hiện một sinh vật to lớn, dài hơn ba mươi mét, đang quay đầu nhìn xung quanh.

Đó là Mẫu thú cấp 1. Dù đã chuẩn bị tinh thần trước nhưng Bạc Hùng vẫn chấn động không thôi. Trước mắt là một sinh vật màu xám to lớn kì dị, sinh vật nửa giống cá sấu nửa giống đuôi bò cạp. Phần đầu to chiếm gần nửa thể tích cơ thể, miệng dài hơi nhọn, rộng ra ở hai bên hàm, đầy những răng sắt nhọn lôm nhôm, từ hàm tới gần khoe miệng là những răng nanh dài, cong ngược ra, bén nhọn như mũi giáo. Sinh vật có 3 cặp mắt xếp đều từ phía trên miệng lên đỉnh đầu, cặp mắt trên đỉnh đầu to lộ ra như một nửa quả cầu. Dưới thân là đôi tay dài gấp làm ba khúc, bắp thịt căng ra, có ba móng móng vuốt nhọn hoắt lấp lánh nhìn như kim loại mỗi tay. Phần dưới như cái đuôi có nhiều khớp nhỏ dần, xoay qua lại rất linh hoạt. Đỉnh cuối cùng nhọn hoắt như đầu mũi tên.

Mẫu thú cấp 1 giống như bản phóng to của thôn kim thú, chỉ khác không phải màu xanh lá. Sức ép đến từ mẫu thú cấp 1 quá cường đại. Không gian tinh thần xung quanh nó biến dạng như hơi nước bay ra, không ngừng tỏa ra xung quanh. Chỉ hơi thở của nó thôi đã khiến vùng không chế của Bạc Hùng xén chút nữa tiêu tan.

Lý Khanh truyền sóng tín hiệu " dừng cử động, năng lượng đặc thù của Mẫu thú cấp 1 này là kích phát, chỉ dư âm của nó thôi cũng đủ ta và ngươi tiêu tan. ". Sau đó Lý Khanh lấy một nhóm thanh năng lượng quăng vào hai con mắt trên đỉnh đầu của Mẫu thú cấp 1, dẫn động cho nó tan ra nhẹ nhàng. Không gian xung quanh đôi mắt dần bao trùm bởi năng lượng tinh thuần từ thanh năng lượng.

Mắt của Mẫu thú cấp 1 không có mí, nó nhô lên thụp xuống rồi dần chuyển qua màu trắng đục. Khí tức bạo liệt của nó thu giảm, phần đuôi sau xoắn lại thành hình lò xo rồi thẳng ra liên tục. Có vẻ đang hưởng thụ.

La Khanh liên tục ném thanh năng lượng về phía Mẫu thú cấp 1, trên mặt có chút vui mừng. Đến khi thấy phần thân giữa của nó bắt đầu phình to ra thì mất hẳn. Khi phần thân giữa to bằng 1/2 phần đầu thì bắt đầu trôi lên phía trước, tiến về phía miệng của nó. Bỗng nó khạc ra một khối thịt nhóp nhúa, những giọt dịch nhiều ra từ khối thịt làm khô héo rồi bốc cháy đám cỏ dại bên dưới. Sinh vật bên trong khối thịt động đậy mỗi lúc càng mãnh liệt rồi xé rách lớp vỏ ngoài chui ra. Nói nhanh chóng co dẫn toàn thân rồi lao vào ăn lớp vỏ vừa rồi. Khi kết thúc, cơ thể nó đã hoàn thiện, nó phát ra vùng không chế tinh thần của mình. Đó là thôn kim thú trưởng thành. Nó xoay xung quanh phần năng lượng tinh thuần trên đầu cơ thể mẹ như không dám tới gần.

Khi Mẫu thú cấp 1 gừ lên một tiếng nó nhanh chóng nhe răng thẳng đuôi bay về phía Bạc Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bạc Hùng Chiến Thôn Kim Thú

Bạc Hùng đã sớm có chuẩn bị, tự thể đưa Thanh Thương về phía trước. Trận đấu với Thôn Kim Thú là điều ngu ngốc, Bạc Hùng quyết định sẽ sử dụng chức năng đặc thù của Thanh Thương ngay đòn đầu tiên, nhất kích tất sát.

Khi thương thể đã hoàn thành, chỉ khoảng khắc nữa sẽ tiếp xúc, Thôn Kim thú bỗng mở miệng gầm lên một tiếng, từ trong miệng nó một quả cầu năng lượng cô đọng bay ra, đó chính là năng lực đặc thù được kế thừa từ cơ thể mẹ, năng lực kích phát.

Không kịp tránh né, Bạc Hùng đâm Thanh Thương vào tâm quả cầu năng lượng, dư chấn phát ra khiến Bạc Hùng bị đánh bay, va đập, lăn lộn nhiều vòng trên mặt đất, cuối cùng bẹp dí nằm trong hố đất rộng vài mét. Chưa kịp hoàn hồn, chân hắn đã bị quân bởi đuôi của Thôn Kim thú, cả cơ thể bị nâng lên, rồi bị đập qua đập lại xoay vòng vào mặt đất. Khi đã thỏa thuê, Thôn Kim thú quăng Bạc Hùng lên trời rồi bay tới dùng móng vuốt chộp lấy, lực siết của Thôn Kim thú mạnh dần, móng vuốt sắc bén bóp méo Thắng Khuê giáp, từ từ cắm sâu vào cơ thể Bạc Hùng.

Thân thể Bạc Hùng lúc này toàn là máu, bết hết mặt mũi, phun ra một ngụm máu đỏ tươi, nghe tiếng xương cốt phát ra tiếng rệu rạo, đau đớn không thể tả siết, Bạc Hùng biết mình đã quá khinh địch rồi. Nếu không có Thắng Khuê giáp, Bạc Hùng đã chết đến không thể chết thêm, Thắng Khuê giáp lúc này bị bóp méo nhưng vẫn chưa xuất hiện vết rách hay lỗ thủng nào, nếu không có nó, Bạc Hùng đã bị xuyên lỗ bởi móng vuốt bén nhọn kia. Hắn biết là do mình quá yếu, không thể phát huy hết năng lực của Thắng Khuê giáp, cảm giác bất lực, hận tự hận sự yếu đuối của bản thân mình.

Đúng lúc đó, một tia năng lượng tinh thần cô đọng bắn vào con mắt trên đỉnh đầu của Thôn Kim thú. Gào lên đau đớn, nó vút Bạc Hùng qua một bên rồi quay đầu về phía kẻ vừa " đánh lên", chính là Lý Khanh. Từ con mắt bị thương, một dòng dịch đặc quánh màu xanh lá từ từ rỉ ra, cái đuôi que quẩy, Thôn Kim thú hướng về Mẫu thú cấp 1 phát ra những tiếng kêu gào gào trầm thấp. Không thêm quan tâm, Mẫu thú cấp 1 vẫn tiếp tục hưởng thụ màn năng lượng tinh thuần do Lý Khanh liên tục cung cấp.

Gào thét một hồi, Thôn Kim thú hận thù giương móng vuốt cào cào về phía Lý Khanh, chán chê, nó quay đầu lại, tính toán dùng Bạc Hùng như nơi phát tiết.

Một tiếng xoạt trầm thấp vang lên, Thanh Thương của Bạc Hùng đâm xuyên từ cuốn huyệt lên tới đỉnh đầu Thôn Kim thú, khẽ lắc tay một cái, vòng năng lượng tinh thần hình xoắn ốc cuốn quanh Thanh Thương khoét rộng ra lỗ thủng trên cơ thể Thôn Kim thú. Liên tiếp nhiều nhất đâm nữa xé rách, khoét rộng thêm lỗ thủng. Sinh cơ của Thôn Kim thú mất dần, rơi xuống mặt đất, tiếng va chạm như ngọn núi đang đổ sụp.

Cùng lúc với tia năng lượng tinh thần phá hư mắt của Thôn Kim thú, Lý Khanh cũng phóng ra chùm năng lượng tinh thuần bao bọc Bạc Hùng. Phản xạ

chiến đấu của Bạc Hùng rất nhạy, lập tức tranh thủ thời cơ để nạp đầy năng lượng tinh thuần cho Thanh Thương, xúc tích chờ một cơ hội. Trong ánh trăng nhàn nhạt, khi gió cuốn bụi đất tan đi. Thân thể Bạc Hùng dần hiện ra, lúc này hắn đứng thẳng, tay chống Thanh Thương đang cắm vào thi thể Thôn Kim thú, máu chảy ra thành dòng tấm đồ Thăng Khuê giáp. Giương mắt nhìn Mẫu thú cấp 1 như ngọn núi nhỏ đang lơ lửng. Chút năng lượng ít ỏi còn lại của hắn chỉ đủ để duy trì nhịp thở, nhưng đôi mắt vẫn ánh lên quyết tâm, còn sống là còn chiến đấu.

"Tốt rồi, vậy là tốt rồi". Lý Khanh thầm nhủ, Mẫu thú cấp 1 cũng không phải tùy tiện là có thể sinh sản, chỉ cần giữ nguyên tình thế này, kéo dài thêm chút thời gian, sắp xếp của Raphen sẽ tới, với hiệu xuất của Raphen, chắc chắn sẽ nhanh thôi. Lý Khanh mỉm cười nhìn Bạc Hùng đang đứng "khá lắm, cũng giống được vài phần phong phạm của ta khi xưa, chỉ là không tuấn tú bằng thôi, ta năm xưa phải nói là, ngọc thụ lâm phong, tài năng tốt đỉnh, khi chất phi thường hào hoa phong nhã, trừ đại ca ra, là đệ nhất thần tượng trong lòng của các thiếu...."

"Xoạt" một âm thanh trầm thấp khác vang lên. Mẫu thú cấp 1 dùng đuôi đâm vào thân Lý Khanh, cong ra phía trước đưa vào miệng, hàm răng nhọn hoắt có chút nhóp nhép.

Kế tiếp đuôi của nó cắm vào xác Thôn Kim thú, nâng lên, hất văng Bạc Hùng đang đứng, đưa vào miệng, tiếp tục nhóp nhép.

Bạc Hùng ngờ ngẩn quan sát từ đầu, mọi việc diễn ra quá nhanh, khi định thần lại thì nước mắt đã vô thức kéo dài trên mặt, làm nhanh hơn dòng máu đang tuôn ra không ngừng. Mẫu thú cấp 1 vẫn đang thoải mái cảm thụ, cái đuôi đập diu thình thoảng cuốn xoắn lại. Năng lượng tinh thuần trên hành tinh này làm nó sáng khoái, đôi mắt hình bán cầu trên đỉnh đầu không ngừng nhấp nhô, liên tục hấp thụ, không khác gì thiên đường. Chợt nó nhận thấy năng lượng tinh thuần phía dưới có chút đậm đặc hơn một chút.

Đại sư Lý Khanh đã chết, đến thân xác cũng trở thành thức ăn, nhiệm vụ đã không thành, Bạc Hùng quyết định hôm nay, cũng không cần sống quay về. Hắn vận dụng toàn bộ năng lượng còn lại, dùng luôn cả năng lượng sống của cơ thể, dồn hết vào Thanh Thương, dù biết là vô ích, nhưng ít nhất làm vậy vẫn có thể ngăn đầu mà đi xuống cửu tuyền.

Mẫu thú cấp một hạ thấp xuống, khi tới gần, khí tức của nó đánh bay chút năng lượng vừa tập trung được của Bạc Hùng, cái đuôi ngoe nguẩy chuẩn bị đưa ra phía trước. Chợt nó ngẩn đầu lên, như phát hiện sự nguy hiểm nó gào lên một tiếng kinh khủng, từ trong miệng nó, quả cầu năng lượng cô đọng không lồ vút ra, thẳng hướng La Đông thành. Sau đó nó im lặng ra về hồ nghỉ, được một hồi thì sự chú ý lại tập trung vào Bạc Jzr9koz Hùng tay đang nắm chặt Thanh Thương, một chân quỳ gối, gắng gượng đứng lên nhưng vô lực. Cái đuôi của nó tiếp tục ve vẩy, rồi hướng thẳng về phía Bạc Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Mẹ Của Vương Lang

Bỗng từ trên trời một người vóc dáng to lớn, mặc bộ giáp màu hoàng kim bay xuống, nhanh như chớp, đứng chắn giữa Mẫu thú cấp 1 và Bạc Hùng. Đưa tay trái lên chụp lấy mũi nhọn của cái đuôi đang vung tới. Tay phải người đó khẽ vung lên, rồi hạ xuống, chặt đứt phần cuối cái đuôi của Mẫu thú cấp 1. Không dừng lại, người đó bay lên, tung một đấm vào chính giữa hàm răng sắc nhọn của Mẫu thú cấp 1, khi hàm răng đã vỡ vụn, người đó lẳng không đá một cước vào không khí. Năng lượng phát ra như vết đao chém, cắt đôi từ miệng lên đến sát đỉnh đầu Mẫu thú cấp 1.

Sợ hãi, Mẫu thú cấp 1 phóng ra toàn bộ năng lượng định phát động tự bạo. Nhưng không thể, người kia đã di động lên phía trên nó, tay phải chụm lại hướng ra phía trước rồi đâm xuống, khoét một lỗ đường kính hơn năm mét, xuyên qua cơ thể nó. Lại vung tay thêm một lần, cơ thể Mẫu thú cấp một bị cắt làm đôi rồi rơi xuống. Hoàn toàn mất hết mọi sinh cơ.

Xác định việc tiêu diệt đã hoàn thành, người đó thu lại khí thế, bay về hướng Bạc Hùng đang ngỡ ngàng hoảng sợ, miệng lầm bầm: "con giun chết tiệt, làm bốn tướng quân huyệt mất bữa nhậu" suy nghĩ một chút lại tự nói tiếp: "không sao, lát lấy có thắng trận lại rù hai tên đó tới ăn mừng, tuyệt không thể xảy được."

Người đó còn là ai khác ngoài Đại Hùng Hoắc Cách đại tướng quân đây. Không nói gì nhiều, đại tướng 3 sao Hoắc Cách ném một thanh năng lượng màu đỏ về phía Bạc Hùng, ra lệnh: "Người có 3 VTFtYzN phút để hồi phục, sau đó theo ta về tổng thành báo cáo, việc ở đây sẽ có người khác giải quyết". Sau đó Hoắc Cách bay về phía phi thuyền đang đậu trên không, liếc mắt nhìn về Bạc Hùng đang hấp thụ thanh sinh lực năng lượng, ánh mắt có vẻ tán thưởng.

Lúc này phải nói về Vương Lang. Lúc chiều sau khi vui vẻ cảm hai bao chiến lợi phẩm rồi khỏi nhà sư phụ, Vương Lang ghé mua thêm mấy món ăn ngon rồi mang về cho mẹ.

Mẹ của Vương Lang là người rất dịu dàng, hiền lành, được mọi người sống xung quanh yêu mến, ngày thường do sức khỏe không tốt nên bà chỉ nhận mấy món đồ thủ công nhỏ về nhà làm. Bà sống rất tiết kiệm, tiền bán đất năm xưa ngoài việc mua căn hộ nhỏ này ra, còn lại bà đều giữ nguyên, nói là để dành tiền cưới vợ cho Vương Lang. Mấy năm trước lúc bệnh bà trở nặng, khi biết Vương Lang lên lấy tiền để mua mấy loại thuốc đắt tiền cho bà, bà giận suốt mấy ngày liền, về sau Vương Lang phải dỗ dành mãi bà mới chịu dùng thuốc. Bà không học đủ nhiều để dạy dỗ Vương Lang, điều duy nhất bà hay nói, cũng là lời của cha Vương Lang năm xưa, "có làm gì thì chỉ cần đúng với tâm của mình là được". Hôm nay, khi thấy Vương Lang lại mua đồ đắt tiền về bà lại giận, chỉ ăn một miếng nhỏ, còn lại nhường hết cho Vương Lang. Ăn không hết thì gói lại để dành. Lúc nghe Vương Lang kể lại chuyện hôm nay thì bà lặng im suy tư, nói là đã trễ rồi, đi ngủ sớm đi.

Khi Vương Lang đã ngủ, bà lấy ra một cái hộp nhỏ cũ kĩ, bên trong là bộ đồ em bé và miếng ngọc bội trong suốt được gói cẩn thận. Cả hai đều rất tinh xảo, thoát nhìn đã biết ngay không phải thứ tầm thường, trầm tư vuốt ve một hồi bà lại lấy ra tấm hình cưới năm xưa, nhìn người đàn ông trong hình rồi ôm mặt khóc. "mình ơi, đã đến lúc rồi, Vương Lang cần phải biết sự thật, nó cần phải tìm được cha mẹ ruột của mình, có lẽ mười mấy năm nay không có nó, họ cũng đau lòng nhiều lắm". Ôm lấy tấm hình, bà lặng im nhìn Vương Lang say ngủ, nhẹ nhàng đắp lại mền cho con mình, trong đôi mắt hiền dịu có một tia quyết tâm hiện ra.

Khi lệnh giới nghiêm được ban ra thì Vương Lang vẫn đang ngủ, ngày hôm nay hẳn đã quá mệt mỏi rồi. Sáng mai còn phải qua sư phụ sớm để "học nghề".

Khi đại sư Lý Khanh qua đời, gần như cùng lúc, cái huy chương khắc chữ Lý mà Vương Lang để trên đầu giường phát ra ánh sáng rồi bay lên. Nhanh chóng, sáu tấm huy chương còn lại cũng bay lên, chúng xoay vòng một hồi rồi ráp lại với nhau tạo thành một tấm huy chương lớn hơn, hình ngôi sao 7 cánh. Ngay khi hợp lại, một khí tức ấm áp tỏa ra từ tấm huy chương, đây là năng lượng tinh thuần đặc thù nhất, thuộc hệ sinh mệnh, đây là thứ khiến Mẫu thú cấp 1 cảm thấy nguy hiểm, phát động năng lực đặc thù để tấn công, mà đồng thời tấm ngọc bội trong tay mẹ Vương Lang cũng tỏa ra năng lượng cộng hưởng tương tự. Khi tấm huy chương vẫn đang lơ lửng xoay tròn. Vòng ánh sáng màu xanh trong vùng chứa của Vương Lang chợt bay ra, dịch chuyển tức thời tới phía trước quả cầu năng lượng cô đọng do Mẫu thú cấp 1 phát ra, nhanh chóng thôn phệ rồi dịch chuyển trở về, trước khi trở về vùng chứa của Vương Lang, nó "tiền đường" hấp thụ luôn tấm huy chương đang xoay tròn.

Cả quá trình Vương Lang đều không hề hay biết, vẫn say trong giấc nồng, nhưng mẹ của hắn thì chứng kiến tất cả, bà vẫn lặng im như từ đầu, nhưng sự lưỡng lự trong lòng bà đã hoàn toàn chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Niềm Hy Vọng Mới

Sau bốn tiếng phi hành, Bạc Hùng đã đặt chân lên tổng thành. Thông thường, để đi hết quãng đường vừa rồi, phi thuyền dân dụng phải mất hơn hai ngày, nhưng phi thuyền này của đại tướng quân Hoắc Cách, là chiến cơ cấp bách ngân của quân đội, chuyên dụng để di chuyển trong môi trường có trọng lực, tốc độ nhanh hơn không chỉ vài lần.

Bạc Hùng đang bước sau đại tướng Hoắc Cách trên hành lang tiếng vào phòng bầu dục, khác với mấy tiếng trước đây trong không gian ảo, lần này tâm trạng Bạc Hùng lại rất bình tĩnh. Cái chết của đại sư Lý Khanh, cùng trận chiến đầu vừa rồi, đối với hắn mà nói, chính là một lần tâm cảnh đột phá. Bạc Hùng lúc này đã khôi phục lại không ít, năng lượng sinh mệnh tinh thuần vô cùng quý giá, nếu chỉ tính giá trị vật chất đơn thuần, thanh năng lượng tinh thuần màu đỏ vừa rồi Bạc Hùng nhận được, có lẽ gấp đôi giá trị của Thanh Thương. Nó là thứ có thể giữ lại một mạng của tướng quân trên sa trường, độ trân quý không phải dùng tiền có thể so sánh. Bạc Hùng lòng vô cùng cảm kích đại tướng quân Hoắc Cách.

Khôi phục lại quân trang cấp bách ngân như cũ, cầm trong tay tấm huy chương màu vàng kim, là bản thu gọn của Thắng Khuê giáp, hai tay để tấm huy chương lên bàn, Bạc Hùng nghiêm trang, cúi đầu chấp tay nói:

_Mặc tướng Bạc Hùng, tham kiến ngài lãnh tụ, cùng các tổng lãnh sự. Nhiệm vụ của mặc tướng đã thất bại, xin chịu trừng phạt, nhưng xin cho mặc tướng được ra chiến trường không gian, lấy công chuộc tội.

Trong phòng bầu dục lúc này vẫn là những người vừa rồi, chỉ có thêm Hoắc Cách tướng quân đang nhìn chăm chăm vào hoa văn trên tường, thỉnh thoảng liếc nhìn gia chủ La gia và Lý gia.

Tay cầm lên tấm huy chương, người lên tiếng nói chuyện với Bạc Hùng là ngài thư ký Raphen:

_ Nếu đây là do Lý Khanh đưa cho người, người cứ việc giữ lấy, người đã làm rất tốt rồi, sau này cố gắng thêm, đừng phụ tấm lòng của Lý Khanh.

Bạc Hùng rung động, thật sự hắn rất muốn có được Thắng Khuê giáp, không phải chỉ vì sự quý giá của nó, Bạc Hùng lý tưởng, sẽ có một ngày mặc Thắng Khuê giáp ra chiến trường, anh dũng diệt địch, dùng chiến công để báo tể đại sư Lý Khanh.

_ Có thể cho ta xem nó một thoáng không.

Gia chủ Tần gia Tần Chính Khuê lên tiếng, tay cầm tấm huy chương, im lặng cảm nhận một hồi, trầm trọng nói tiếp,:

_ Giáp tốt, đúng là giáp tốt, ngoài ba năng lượng đặc thù ra, ta còn cảm nhận được dòng năng lượng sinh mệnh ẩn chứa, đẳng cấp của bộ giáp này, đã vượt qua cấp hoàng kim, đạt đến cấp hằng tinh rồi. Lý Khanh nói gì về nó.

Bạc Hùng chấp tay:

_ Đại sư gọi nó là Thắng Khuê giáp, nói là thứ lúc rảnh rồi chế tạo ra.

_ Thắng Khuê giáp, Thắng Khuê giáp... Tên Lý Khanh đó đến phút cuối cùng, thật sự đã hơn được ta. Ha ha ha tên hay lắm, suy cho cùng, chính hắn

mới là kẻ hẹp hòi.

Ngâm ngùi một hồi, Tần Chính Khuê ném tấm huy chương lại cho Bạc Hùng, khôi phục vẻ trầm lặng.

Liếc nhìn gia chủ Lý gia Lý Khang cử động, định lên tiếng rồi lại thôi, thư kí Raphen nói tiếp:

_ Mọi người đều đã đọc bản báo cáo người gửi về, nay chỉ muốn biết Lý Khanh trước đó có di ngôn gì không.

Mạc Hùng nói lại không sai một chữ:

_ Dạ có, trước đó đại sư có dặn mạc tướng nói lại với ngài " ngài đã làm tốt hết mức rồi, có một người huynh đệ như ngài, là niềm tự hào của đại ca, và của tất cả chúng ta. Nói với ngài, cốt nhục của đại ca và ngũ muội, không cần phải đi tìm. Một ngày không xa nó sẽ trở thành nam nhi đỉnh thiên lập địa, ngài sẽ tự biết thôi". Chỉ nhiều đó thôi.

Raphen vẫn giữ nguyên nét điềm nghiêm không đổi:

_ Được, người lui về đi. Ở lại tổng thành trong hai ngày, sau đó sẽ có quân lệnh mới. Đi đi, nhớ đừng phụ tấm lòng của đại sư Lý Khanh.

Sau khi Bạc Hùng lui ra, cuộc họp trong phòng bầu dục bắt đầu giai đoạn chính, xoay quanh di ngôn của Lý Khanh. Người đầu tiên lên tiếng là ngài lãnh tụ, từ khi " quả bom " của Lý Khanh được quăng ra, cảm xúc của ngài xao động rất nhiều, có lẽ điều hiếm hoi của một " cây đại thụ " chống đỡ cả nhân loại như ngài. Nhưng cũng vì vậy ngài càng không được xao động:

_ Raphen, người nghĩ sao?

Máy tính hình người Raphen bắt đầu N8b6hle phân tích.

_ Sự việc quan trọng như vậy, Lý Khanh sẽ không nói sai. Việc lâu nay vẫn không công bố ra, chắc chắn là do ủy thác của đại sư huynh. Từ lời nói của Lý Khanh ta có thể rút ra ba điểm chính.

_ Thứ nhất, sư huynh và sư tẩu có con trai, vẫn còn sống, hiện nay khoảng hơn 20 tuổi

_ Thứ hai, Lý Khanh đã có sự sắp xếp, có thể là phân phối của sư huynh dành cho đứa trẻ.

_ Thứ ba, quan trọng nhất đứa trẻ đó có thể đã kết thừa " giới " của ngài lãnh tụ. Đây là điều liên quan đến sinh tồn của nhân loại trong tương lai.

_ Thưa lãnh tụ, dựa trên việc các tiền đề trên là đúng, tôi đã soạn sẵn phương án giải quyết, mời ngài xem qua.

Ngài lãnh tụ phẩy tay nói:

_ Không cần, người cứ tùy ý là được rồi, một chút chuyện nhỏ thôi. Điều ta muốn hỏi là việc của Lý Khanh, người định ra sao.

Raphen lui lại, chấp tay cúi xuống thật sâu với mọi người:

_ Việc của phi hành đoàn tàu hy vọng năm xưa cho tới nay vẫn chưa thể công bố ra. Đó là điều tốt nhất cho nhân loại lúc này. Một lần nữa, xin mọi người chọn lại phương án năm xưa.

Trừ Hoắc Cách vẫn đang ngờ ngác ra, mọi người ở đây đều hiểu rõ điều Raphen nói, việc người thân của họ, việc bảy người anh hùng của nhân loại lần lượt hi sinh vì bảo hành tinh, lại phải dấu kín, vô thanh vô thức đều khiến họ ngâm ngùi. Nhưng ở vị trí của mình, họ phải chọn điều đúng đắn nhất. Mọi người đều lặng im không nói gì. Thảo luận thêm một chút nữa, khi cuộc họp kết thúc, mọi người rời đi với nhiều nét suy tư. Chỉ có Hoắc Cách là đang háo hức đứng chờ ở cửa chính.

Trở về phòng riêng, Raphen đóng cửa lại rồi ngồi cảm lên khung hình đặt trên bàn làm việc. Rung rung, nhìn vào những thân ảnh thân thương trong khung hình, tám người năm xưa giờ chỉ còn lại mình hắn. Tới tên Lý Khanh xấu xa nhất cũng đã đi rồi. Nhớ ngày nào hắn lon ton chạy theo đại ca, lúc nào cũng phải đề phòng hai tên Lý La ám toán. Trương đệ thì thật thà, ai nói gì cũng nghe, hắn với Tần đệ là hay bị hai tên đó gạt nhất, Mạc đệ thì suốt ngày ở trong phòng, lần nào bước ra cũng đầu tóc bù xù, chạy đi kiếm cơm ăn. Đại tẩu thì hiền lành, chữa trị cho mọi người tới kiệt sức mà vẫn mỉm cười. Còn đại ca, nụ cười vừa ngốc nghếch vừa ấm áp như ánh mặt trời của đại ca là động lực để hắn từ một người bình thường phấn đấu đến vị trí ngày hôm nay. Nhớ lần đầu tiên hắn phi hành, là nhờ đại ca mang theo, giống như anh trai cưng em út đi dạo vậy. Tất cả giờ đã không còn nữa, chỉ còn một mình hắn mà thôi. Nhưng lúc này, hắn đã có niềm hy vọng mới, cũng là niềm hy vọng mới của nhân loại. Con trai của đại ca và đại tẩu, hắn nhất định tìm được, lời của tên gian xảo Lý Khanh, mấy chục năm trước hắn đã không thêm nghe theo rồi. Nắm chặt tay ngồi xuống bàn làm việc, Raphen bắt đầu soạn thảo hàng loạt văn bản. Trong đó có một cái cho Bạc hùng. Chủ yếu là bãi bỏ tình trạng giới nghiêm, giữ nguyên vòng bảo vệ, hạn chế việc ra vào xuất nhập thành, thông tin công bố bên ngoài là do tai nạn sập lở mỏ hầm.

Ngài lãnh tụ đang đứng trước cửa sổ trong căn phòng rộng rãi nhất của tổng hành dinh, đây là phòng của Chung Tinh, nghĩa nữ của ngài. Khu vườn trước mặt vẫn luôn được chăm sóc cẩn thận, mấy con thú nhỏ kì lạ năm xưa đang nằm uể oải trên thảm cỏ, nhìn đám con của chúng nhảy nhót xung quanh. Đứa nghĩa nữ này của ngài thật khờ khạo, lại bị thằng con trai đốn mặt của ngài dụ dỗ dắt đi. Đi một lần là không bao giờ về nữa. Giá nó có thể mãi là đứa bé ham chơi bay vòng quanh khu vườn này thì tốt rồi. Tốt nhất vẫn là Chung Tinh, vẫn nhớ để lại đứa cháu trai cho ông, không biết nó giống mẹ hay giống thằng nhóc chết tiết kia. Giống mẹ là tốt nhất, không biết nó có người yêu chưa, tìm được thì phải bắt nó sinh ra một đàn con cho ông bồng bế, khu vườn kia có lẽ sẽ không còn thiếu sức sống như bây giờ nữa. Ài, mơ mộng đủ rồi, lỡ nó lại giống cha nó thì khổ rồi, tám thân già này phải gắng

gương thêm vài năm nữa thôi. Bước được vài bước ngái lại nghĩ, cùng lắm bắt nó sinh một đàn con rồi muốn đi đâu thì đi, không biết trong mấy nhà kia có đứa con gái nào tốt không, cái gì mà tự do yêu đương chứ, nhốt vào phòng tắt đèn vài ngày là gạo nấu thành cơm thôi, trong chuyện này dân chủ là không cần thiết, cứ vậy mà làm.

Lần đầu tiên sau nhiều năm, ngài lãnh tụ bắt đầu mơ mộng, gương mặt già nua của ngài đã có thêm vài phần sức sống, cái lưng cũng bớt đau hơn. Nhìn ngài bước đi có vẻ tung tăng, mấy hộ vệ thân tín như bị hoa mắt, không lẽ lục đại gia tộc muốn tạo phản, tính dùng xuân dược đầu độc ngài, giờ đang phát tác, thật là vất vả cho ngài lãnh tụ quá, trăm tuổi rồi chứ ít đâu, gắng chịu đựng a.

Còn nhân vật chính của chúng ta lúc nào thì đang vừa bay vừa chạy tiến tới nhà sư phụ, sáng ngủ dậy không thấy mấy tấm huy chương đâu, Vương Lang cũng không lo gì lắm. Vợ lấy bọc đồ ăn sáng, thừa mẹ một tiếng, Vương Lang phóng đi ngay. Chắc chắn là hôm qua suy nghĩ lại, tiếc của, sư phụ lão bản đó lên lấy lại đây mà, may là túi tiểu ngân thạch vẫn còn. Dù sao, tình cảm thầy trò đã thương tổn trầm trọng rồi, phải dùng thật nhiều đồ tốt để bù đắp mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thư Của Sư Phụ

Vương Lang ngơ ngác, đứng trong sân như người mất hồn, nhìn căn nhà của sư phụ giờ chỉ còn là một đống hỗn độn. Lòng hắn dâng lên nỗi hồ nghi, nhớ tới biểu hiện lúc từ biệt hôm qua, sự bất an dần trở dậy. Mãi tìm kiếm hồi lâu, hỏi thăm hết mọi nơi có thể nhưng vẫn không tìm ra tung tích, đến trưa thì Vương Lang đành thất thiểu đi về.

Nhìn con trai buồn bã, đến cơm sáng vẫn chưa ăn, mẹ của Vương Lang biết có việc không hay. Khi biết chuyện của lão bản, bà suy nghĩ một chút rồi xuống bếp nấu cơm trưa.

Bữa ăn hôm nay thật thịnh soạn, dù lòng đang rối bời nhưng Vương Lang vẫn ăn thật ngon miệng. Pha sẵn một ấm Thanh Tâm trà, bà lấy ra một cái hộp cũ kĩ, để QRN5mmZ trước mặt Vương Lang.

_ Có một chuyện mẹ cần phải cho con biết, đây là bí mật mẹ vẫn giấu kín mười bốn năm nay. Đã có lúc mẹ mong sẽ không bao giờ phải nói cho con, để cuộc sống mãi như thế này, rồi con lấy vợ sinh con, mẹ có cháu bông bẻ, chỉ cầu hai chữ bình an là được.

Cầm cái áo trẻ con đặt trong hộp trên tay, bà khẽ vuốt mấy sợi tóc trên trán Vương Lang, quay lưng nhìn tấm hình gia đình treo trên tường, bà chìm vào hồi ức rồi bắt đầu kể.

Mười bốn năm trước, khi cha Vương Lang là Vương Thạch ra đồng, đang giữa buổi cày, bỗng từ không trung xuất hiện một quả cầu không gian, từ trong quả cầu, một người đàn ông trung niên mình đầy thương tích xuất hiện, người đó là lão bản. Cha mẹ Vương Lang đem về chăm sóc lão bản suốt một tháng, nhưng lão vẫn chìm trong hôn mê. Cho đến một buổi chiều, một vòng sáng bay ra từ người lão bản, khi tan đi thì để lại một bé trai chỉ hơn vài tháng tuổi đang say ngủ. Lão bản cũng nhanh chóng tỉnh lại, khi biết tên người cứu mình là Vương Thạch, lão tin rằng đó là ý trời. Giao đứa bé nhờ vợ chồng họ Vương chăm sóc, lão bản chỉ nói rằng đứa bé này mệnh khổ. Sinh ra được vài tháng đã là cô nhi, mất cả cha lẫn mẹ, khó khăn lắm mới còn giữ được mạng. Ôm đứa bé kháu khỉnh trong lòng, vợ chồng họ Vương vô cùng hạnh phúc nhận đứa con từ trên trời rơi xuống.

Những chuyện sau này thì Vương Lang đã biết rồi.

Mẹ Vương Lang nói tiếp:

_ Trong hộp này là những thứ năm xưa con mang theo, còn có một phong thư do lão bản để lại, nói nếu lão có chuyện gì, hãy giao nó lại cho con.

Vương Lang nhanh chóng đọc nội dung trong thư.

Hài tử của ta.

Con là con trai của đại ca ta, con có thể gọi ta một tiếng thúc phụ.

Nếu con đã đọc bức thư này thì có lẽ ta đã đi theo phụ mẫu con rồi, đừng buồn, nếu không phải vì con, có lẽ ta đã chết từ lâu, chỉ là sớm muộn thôi.

Chuyện của cha và mẹ của con, xuất thân của con, lúc này ta chưa thể nói con biết được, điều đó phụ thuộc vào con.

Nếu con chọn cuộc sống yên bình thì không biết là tốt nhất.

Nếu thật sự con muốn biết về xuất thân của mình, hãy đi đến tổng thành, trở thành đại sư tinh thần cơ giới cấp s hoặc chiến sĩ cấp hoàng kim. Con sẽ đủ tư cách tìm hiểu nó.

Thật sự, ta mong con chọn cuộc sống bình yên mà thôi.

Điều cuối cùng ta muốn nói, cha của con, đại ca của ta, là một người đàn ông chân chính, là người vĩ đại nhất mà ta kính phục. Ta mong một phần nào của huynh ấy có trong con.

Tạm biệt, hài tử của ta.

Đặt lá thư xuống, Vương Lang lòng rối bời, cả hôm qua và hôm nay, quá nhiều việc đã xảy ra với hắn. Không lẽ sự phụ thật đã gặp chuyện không may, việc hôm nay và việc cha mẹ ruột của mình năm xưa mất đi liệu có liên quan hay không. Tình trạng giới nghiêm của thành phố không lẽ là trùng hợp. Chỉ có một điều chắc chắn, dù là tìm hiểu xuất thân của mình, hay lời hứa với sự phụ, mình đều cần đến tổng thành, đạt được danh hiệu mà sự phụ nói. Nhưng còn mẹ thì sao đây, dù thế nào trong lòng mình bà vẫn luôn ở vị trí thứ nhất, chăm sóc thật tốt cho mẹ chính là tâm nguyện của mình.

Như hiểu được lòng Vương Lang đang nghĩ gì, mẹ Vương Lang quay đầu lại mỉm cười nói với hắn:

__ Mẹ biết con đang nghĩ gì, là nam nhi có những việc con phải làm, cứ làm đi, đừng lo cho mẹ. Sức khỏe của mẹ mấy năm nay rất tốt, nhà lại có tiền để dành, cộng với phần hôm qua con mang về, cuộc sống sau này không phải lo nghĩ nữa. Con cứ đi đi, vài năm nữa dắt con dâu về cho mẹ là được.

Hai mẹ con trò chuyện với nhau hồi lâu, cuối cùng Vương Lang quyết định, việc quan trọng bây giờ là phải tìm hiểu tung tích sự phụ, nếu không, hắn không thể nào yên lòng được.

Đêm hôm đó, Vương Lang một mình tiến về vùng thảo nguyên ngoại thành, theo tin tức phát ra, đây là nơi khởi nguồn việc giới nghiêm, vì thời gian quá trùng hợp, Vương Lang chọn nơi này làm nơi tìm kiếm đầu tiên. Từ ngọn đồi cao nhất hắn nhanh chóng xác định vùng được đưa tin. Đang lao nhanh về phía trước bỗng "bốp" một tiếng vang lên, trước khi ngất xỉu, Vương Lang lơ mơ nghe thấy:

__ Ừa, chỉ là một tên nhóc thôi à, đúng là thanh niên mạnh động mà, không sao, vẫn được tính là một quân công.

Phải nói về chi quân đội F16 của Bạc Hùng, sau khi nhận được quân lệnh mới, kết thúc giới nghiêm, hạn chế người xuất nhập thành. Rút kinh nghiệm lần bị "mắng" trước, phó tướng chỉ huy rõ là làm theo quân lệnh, cho quân vây quanh thành, ai ra hay vô cũng đều bắt lại. Lúc đầu quân lính dưới trướng chỉ thoải mái làm theo quân lệnh, thông báo, nhắc nhở là chính. Nhưng khi chi quân đội đóng quân phía bắc không chế được một nhóm cả trăm người tò mò, rồi được ban thưởng quân công, không khí sôi sục hẳn ra, ganh đua bắt đầu.

Ai cũng ra sức lùng sục, ráng gom đủ trăm người thì báo lên lĩnh quân công. Trong mắt quân sĩ nào cũng không nhìn thấy người, chỉ thấy quân công. Thật là chỉ hận sao cả thành không kéo ra hết đi, tóm được một mẻ như vậy là dư sức thăng cấp rồi. Có nhóm còn dùng mưu, nói lỏng vòng không chế, chờ có con dê nào vừa vượt qua đường ranh là tóm ngay. Nhóm khác thì áp dụng binh pháp triệt để hơn nữa, cho người mặc quần áo thường dân chạy qua chạy lại, làm "mồi" dụ mấy kẻ tò mò khác. Áp dụng quân lệnh nghiêm túc như vậy, kỉ luật của chi quân đội F16 đúng là không việc gì phải bàn mà.

Lơ mơ tỉnh lại, vừa đứng lên, chưa kịp quan sát xung quanh thì Vương Lang bị đập một cái vào mõng, té xấp cả ra, trong tai sang sang một giọng nói trịch thượng:

__ Tiểu tử kia, hôm nay đúng là ngày may mắn của ngươi mà, lại đây ngoan ngoãn làm người hầu cho La thiếu gia ta, thấy mặt ngươi ngu ngốc, trước cứ làm ghế ngồi cái đã. An tâm, một cộng lòng của ta rót ra, cũng đủ để ngươi sung túc cả đời.

Ngần đầu dậy, phun ra một ngụm đất, nhìn thiếu niên quần là áo lượt, mặt kên kênh, đang phe phẩy quạt kia. Vương Lang thật không nhận được nữa, cuối cùng tích trữ trong lòng giờ cũng được phát tác. Bật dậy, giương nắm đấm ra, hẳn như con trâu điên lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 31: Chuyện Trong Phòng Giam

La Thiên cảm thấy hôm nay đúng là xui xẻo không thôi, đường đường là nhị thiếu gia dòng chính của của La gia, một trong thất đại gia tộc, hôm nay lại xa cơ lọt vào cái phòng giam bẩn như chuồng heo này. Hắn ở La Đông thành này cũng là bất đắc dĩ mà thôi, chẳng qua trên đường tới Nha Trang thành (*), thành thị cấp một, phi cơ của hắn gặp trục trặc, phải đáp vào đây để sửa chữa. Mà thành thị cấp thấp này thì làm gì sửa được, hắn đành chờ vài ngày để đón phi thuyền khác.

Đã buồn bức rồi, lại gặp tình trạng giới nghiêm, mà nơi đây thì có tình trạng gì mà phải giới nghiêm. Rồi lại gặp tên sao quả tạ Bạc Hùng đó, đúng là tên nào phẳng không biết điều, mới nói được vài câu đã ra lệnh quăng mình vô đây. Đợi đó La thiếu gia ta mà ra được thì cho ngươi bạc đầu luôn. Cũng may, có tên nhóc này lọt vô đây để bổn thiếu gia sai vặt.

Nhìn tên nhóc này xem, quần áo quê mùa, nắm đấm to hơn cái đầu, thấy bổn thiếu gia mà không lo nịnh nọt, lại còn hùng hổ thế kia, gọi là ngốc là còn nhẹ mà. Đánh đấm kiểu gì thế này, vòng không chế cũng không có, vòng tinh thần bảo hộ cũng không. Có cho ngươi đấm mỗi tay cũng không chạm được vào người ta. Lát dùng một ngón tay là được rồi, dù gì mình cũng là chiến sĩ thanh đồng cấp 4, một ngón tay cũng là quá mất thân phận rồi.

"bốp, bốp, bốp, bốp, bốp, bốp, bốp, bốp"

Tiếng đá văng lên không ngừng, người bị đánh như bao cát là La thiếu gia cao quý. Vừa đánh Vương Lang vừa gào lên, "dám đánh ông mày nè, dám đập ông mày nè, này thì ghê nè, này thì cọng lông, dám nói ông mày ngu nè..." được một hồi khoảng mười phút sau, Vương Lang thỏa mãn đứng dậy, nhìn bao cát bầm dập trước mặt, hấn nhân từ bồi thêm hai đập nữa rồi đặt mông ngồi xuống. Thở dài một hơi, bắt đầu quan sát xung quanh.

La thiếu lúc này thậm đến không thể nào thậm hơn được nữa. Lần đầu tiên trong đời hấn chịu đựng nỗi đau thể xác kinh khủng như thế này. Đáng sợ hơn là hấn không biết vì sao vùng không chế và vòng bảo hộ tinh thần của mình lại vô tác dụng, nếu bị phá vỡ thì còn dễ hiểu, đằng này vẫn tồn tại rõ ràng nhưng lại vô tác dụng. Hôm nay gặp quí rồi, dù vẫn còn tỉnh nhưng La thiếu quyết định giả chết luôn, mặc tên ôn thần đó ngồi trên người. Ai biết được, lỡ nhúc nhích lại chọc hấn lên con thì khôn.

Vương Lang đưa tay vỗ vỗ vào đầu của "ghế ngồi".

__ Dậy đi, muốn giả thì ta cho ngươi thành thật luôn đó, nói nghe xem, đây có phải là phòng giam của La Đông thành hay không.

"Chết rồi, không qua mặt được hấn rồi, thôi kệ, đường đường là con cháu danh gia, phải có cốt khí, không thể làm La gia ta mất mặt được ". Quay mặt lại, La Thiên trả lời, phải nói là tuyệt xứng đáng với ngạo khí của La gia:

__ Đại ca anh minh, đây đúng là phòng giam của La Đông thành, đại ca rộng lượng, đừng chấp tiểu đệ vừa rồi vô lễ, mạo phạm đại ca. Tiểu đệ đúng thật là đầu bị vô nước mà, mong đại ca đừng chấp nhặt. Nhìn phong thái anh tuấn phi thường của đại ca, tiểu đệ thật là ngưỡng mộ không thôi, phải nói trong lòng tiểu đệ, đại ca là núi cao vạn trượng, là sông dài...

__ Nói ít thôi, có đồ tốt gì thì mau mang ra, nếu không hừ hừ.

Vỗ đầu ghế thêm cái Nk5zoQd nữa, Vương Lang ngồi sang một bên dựa nạt. Thoát khỏi tạ đề, La Thần lồm cồm bò dậy, phui phui quần áo. Cũng may hấn đã khai mở vùng chứa, có thể dùng năng lượng tinh thần để thúc đẩy phục hồi cơ thể, chứ bộ đáng sung như đầu heo vừa rồi thật là quá khó coi. Hấn khúm núm móc từ trong túi ra mấy thanh năng lượng hình hộp dài hơn gang tay đưa cho Vương Lang:

__ Đây là chút lòng thành của tiểu đệ, 5 thanh năng lượng tinh thuần này đều là hàng cao cấp, có độ tinh khiết rất cao, có thể liệt vào cấp A A, giá trị phi thường cao. Tiểu đệ có đã lâu mà không dám dùng, xin hiếu kính đại ca.

Mặc dù đã bị phong ấn, nhưng Vương Lang vẫn mơ hồ cảm giác được sự xao động của năng lượng tinh thuần tản mát ra từ 5 thanh năng lượng, nhìn về mặt tiêu nuôi của thiếu niên bảnh bao kia, biết đúng là đồ tốt rồi, Vương Lang nhanh chóng thu lấy nhét vào trong áo. Lại dùng ánh mắt dò xét nhìn con dê béo trước mặt.

La Thần thật là khóc không ra nước mắt. 5 thanh năng lượng này chính là phần thưởng của gia tộc cho hấn 3 năm trước, khi hấn khai mở thành công 21 vòng sáng, được nhận định là người có tiềm lực nhất của gia tộc mất năm nay.

Đối với tinh thần sư hay chiến sĩ tinh thần, việc có nhiều vòng sáng đúng thật quan trọng, chứa đựng được càng nhiều thì chính là sẽ có nhiều hơn để sử dụng. Nhưng nếu người không có nhà kho lớn thì dùng nhiều nhà kho nhỏ cũng được mà. Thanh năng lượng chính là như thế, nó có thể giúp nạp thêm cho những vòng sáng đã hao kiệt, năng lượng tinh thuần càng tinh khiết thì tốc độ nạp càng nhanh, hiệu suất sử dụng càng cao. Nếu hai người so đấu có điểm chiến lược bằng nhau, người có ít vòng sáng hơn vẫn có thể chiến thắng nếu có thanh năng lượng này. Chỗ tốt rõ ràng như thế, giá trị đương nhiên không thể thấp rồi, nếu đem bán ra 5 thanh năng lượng này có thể mua được đủ bộ trang bị cấp bạch ngân. La Thần lúc này chỉ có cái quạt này là trang bị cấp bạch ngân thôi. Không phải La Thần không thể có thêm, mà đây là cách rèn luyện chung của các gia tộc, không thể quá phụ thuộc vào trang bị được, nếu vậy sẽ làm giảm hiệu suất sử dụng về sau.

Nhờ ra La Thần không định giao ra, nhưng hấn bị bắt quá đột ngột, trừ cái quạt và 5 thanh năng lượng bảo mệnh này ra, làm gì kịp mang theo thứ khác. Tên trước mặt đúng là lòng tham không đáy mà, nhận được chỗ tốt như vậy rồi mà còn không buông tha, không lẽ đây là "thầy lợi không buông" La Thần ngờ ngờ không biết có phải gặp con cháu thất lạc của La gia không đây.

Mặt kệ La Thần suy nghĩ Vương Lang lúc này cũng buồn bực không thôi. Năm thanh năng lượng vừa rồi vừa đặt vào người đã biến mất không thấy đâu. Lại là cái vòng sáng xanh dương chết tiệt đó đây, có cái bụng không đáy như thế, Vương Lang muốn phát tài, không biết là phải chờ tới ngày tháng năm nào. Đụng tới năng lượng là bị nó nuốt mất, vậy phải kiếm thứ khác bù vào, tiểu ngân thạch chẳng hạn.

Hai tiểu hồ ly đáng co hồi lâu, sau khi nửa tin nửa ngờ cái quạt không biết có phải là di vật của người đã khuất gì đó hay không, Vương Lang mới chịu buông tha cho La Thần. Đang rảnh rồi, hai người bắt đầu trò chuyện rôm rả. Thì ra La Thần là vì thần tượng mà gặp nạn, hấn đến Nha Trang thành là vì đặc thù sư Tạ Oanh Oanh sẽ đến đó biểu diễn. Hấn đòi dùng mấy phát tính hiệu cũng không phải để gọi về nhà, mà là gọi cho đồng bạn qua đây rước hấn đi chung.

Tạ Oanh Oanh là đặc thù sư hệ âm thanh. Có thể thông qua thanh nhạc để tiếp xúc với vùng tinh thần của người khác, có thể giúp họ thanh thần, giảm bớt áp lực hay gánh nặng tinh thần. Xuất thân của Tạ Oanh Oanh cũng không tầm thường, là dòng chính của Tạ gia, một trong các đại gia tộc. Là gia tộc xuất phát ra nhiều đặc thù sư nhất, đại tướng quân thống lĩnh quân đoàn hệ tinh thần cơ giới đặc thù chính là người của Tạ gia. Chính vì vậy Tạ Oanh Oanh là người trong mộng của rất nhiều thiếu niên tuấn kiệt, La Thần cũng là một trong số đó mà thôi.

Việc đó Vương Lang cũng không quan tâm đến nhiều lắm, điều hấn quan tâm là hiện nay La Đông thành đã bị phong tỏa, muốn rời đi thì vô cùng khó khăn, nhưng tên trước mặt thì có thể. Vấn đề là nhìn sao cũng thấy hấn không phải là người đơn thuần chất phát như mình. Ai biết hấn có nhớ thù vừa rồi không. Có lẽ lúc này phải giúp hấn khắc cốt ghi tâm a.

(*) Tác què ở Nha Trang, nên mới xin lạm quyền chút xíu, lúc viết chương này tác đang ngồi nghỉ ngơi trên bãi biển. Các bạn đọc tiếp đi, nghỉ đủ rồi, tác

phải tiếp tục lượm lon đầu, ráng vài lon nữa là đủ tiền mua gói mì rồi. Hazzz.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Dạy Đỗ Tiểu Đệ

Thấy Vương Lang lờm lờm nhìn mình, phát ra khí thế, lại còn dẫn động cả vùng không chế tinh thần, La Thần giật nảy mình.

"Có chuyện gì đây, không lẽ hần cũng thần tượng Tạ Oanh Oanh, thấy mình quá anh tuấn tiêu sái nên sinh lòng ghen ghét, định trảm thảo trừ căn, chắc đúng vậy rồi, không lẽ một đời thiếu niên thiên tài như mình lại chấm dứt ở đây, trời ghét người hiền đúng là không sai mà".

La Thần cũng chuẩn bị tư thế, tiếp tục nghĩ:

"Nếu đẳng nào cũng chết thì phải chết có tư thế, này giờ nhẫn nhịn đủ rồi, phải lộ ra bản lĩnh thật sự thôi, để ta cho người biết vì sao ta là người được kì vọng nhất của La gia". Hần bắt đầu phát động.

__ Hu hu, đại ca, đại ca, tiểu đệ biết sai rồi, đệ với Tạ Oanh Oanh đó một chút cũng không liên hệ, nữ nhi thường tình sao mà so được với tình nghĩa của huynh đệ ta chứ. Đại ca an tâm, đệ sẽ một lòng một dạ chúc phúc cho đại ca hạnh phúc trăm năm với chị dâu. hu hu.

Vương Lang mặt thộn ra nhìn La Thần vừa ôm chân mình vừa khóc kể, "không được, độ gian xảo càng cao thì độ nguy hiểm cũng càng lớn, phải diệt trừ từ trong trứng nước, thanh niên lương thiện như mình mà yếu lòng là không được, cùng lắm cho hần bất tỉnh trường kì, khi tỉnh dậy thì con mình đã lấy vợ sinh con, con cháu lúc nhúc là được.". Nghĩ vậy, khí thế Vương Lang bộc phá ra càng mạnh, còn bắt đầu tụ tập năng lượng tinh thần trên nắm đấm.

La Thần hoảng sợ thật rồi, chết tiệt, sao sát tính của tên ôn thần lại lớn đến thế, không lẽ đều coi thanh niên trong thiên hạ yêu thích Tạ Oanh Oanh là thù giết cha mẹ sao. Phải đem tuyệt chiêu bảo mệnh ra thôi. La Thần đứng dậy, tay phải cổ áo rồi chấp ra phía sau, lưng thẳng đầu ngẩng lên, mắt nhìn hư vô nói:

__ Tiểu đệ tuy bất tài, lâu nay cũng chưa làm được việc gì lớn, nhưng cũng tự tin bản thân là biết trọng hai chữ nghĩa khí. Hôm nay hữu duyên gặp đại ca ở đây, lòng đệ vô cùng ngưỡng mộ, nếu đại ca không chê, hôm nay đệ nguyện kết bái huynh đệ với đại ca. Tuy không sinh cùng năm cùng tháng, nhưng nguyện chết cùng tháng cùng năm, từ hôm nay, việc của đại ca là việc của tiểu đệ, chỉ cần đại ca phản phó một NGikCHs tiếng, dù là núi đao biển lửa đệ cũng không khurót từ. Nếu đệ dám nói sai một tiếng, tinh cầu bắt dung, tinh thần bắt nhập.

Nói tới đây La Thần quỳ xuống, tay phải giơ ba ngón lên trời lập thệ. Nghiêm trang không thôi.

"Được". Vương Lang dứt khoát nói: Hôm nay Vương Lang ta cũng nguyện kết bái huynh đệ với La Thần. sống vì huynh đệ, chết vì huynh đệ, thân vô bất hối.

Có lẽ cả hai người đều không ngờ, sự việc tưởng chừng như bất đắc dĩ do bị ép buộc hôm nay, về sau đã trở thành giai thoại lưu truyền. Mà La Thần do có cái may mắn đầu tiên này mà về sau cũng đắc ý không thôi.

Một màn kết bái cảm động diễn ra, một hồi sau xong xuôi, La Thần thoải mái cười khề khề, ngồi chồm hồm ghé sát vai âm mưu với Vương Lang: "Đại ca buru mẫn như thế này, chắc không cần phải theo đuổi đại tẩu như bọn phạm phu kia, cứ thẳng tay cướp về rồi hí hí gạo nấu thành cơm chẳng phải xong rồi sao, "

Nghe cao kiến của La Thần, Vương Lang thật muốn đau đầu. Thằng này mặt mũi sáng sủa mà đầu óc thì tăm tối không thôi, không biết mình đã sa chân vào cái hố nào đây. Mặc kệ La Thần tưởng tượng sao thì tùy, Vương Lang nói vào chuyện chính:

__ Điều ta muốn chỉ là có thể rời khỏi La Đông thành, ta còn có việc quan trọng hơn muốn làm, người có cách gì không.

__ Tưởng gì, chỉ là chuyện nhỏ thôi, La Đông thành chính là địa bàn của La gia Đệ, chắc sẽ mau chóng được thả ra thôi, chờ vài ngày nữa, bằng hữu của tiểu đệ tới, đại ca muốn đi đâu chỉ cần nói một tiếng, nếu cần thì đệ đệ tặng đại ca luôn một chiếc phi thuyền, mặc đại ca sử dụng.

Nhìn bốn vách phòng giam, rồi nhìn về mặt đắc ý của La Thần, không biết có tin được không đây, nhưng dù sao trong lòng cũng có thêm hy vọng, càng sớm rời khỏi đây thì càng mau hoàn thành lời hứa với sư phụ, cũng như tâm nguyện của bản thân. Quả thật, chỉ nửa ngày sau, tất cả mọi người trong đợt "kiểm quân công" đều được thả ra. Lúc chia tay, La Thần xúm xít hẹn Vương Lang tới tư sản ở đặc khu La tinh.

Thu xếp xong việc nhà, Vương Lang có ý tìm kiếm tung tích sư phụ thêm một vòng nữa, khi đã biết là vô ích, hần tới đặc khu La tinh tìm La Thần.

La Thần đúng là cũng không tệ lắm, vừa nghe Vương Lang tới tìm, đã lật đật chạy ra, mặt mày hớn hờ không thôi. Nói La Đông thành là La thành cũng không sai, phủ đệ của La gia ở đây còn lớn hơn nhà hành chính của La Đông thành, lớn hơn vài lần là ít. Vấn đề là nhà hành chính thì có tới mấy ngàn người cùng ở, còn tư gia này chỉ lâu lâu mới có người của La gia tới ở vài ngày. Đạo hết một vòng cũng mất gần nửa ngày, cuối cùng La Thần dẫn Vương Lang đến sân tập luyện, chỉ vào nam tử khoảng hơn 30 vóc người cao lớn, nói:

__ Giới thiệu với đại ca, vị này là Nhiếp Cung, chiến sĩ bạch ngân cấp 2, là hộ vệ của đệ. Nhiếp hộ vệ sau khi nghe kể lại, đã rất sùng bái đại ca, hôm nay muốn được thí luyện với đại ca để được mở rộng tầm mắt. Đại ca dùng từ chối nha.

" Là đại ca thì đúng rồi, La Thần đệ tuyệt đối coi trọng nghĩa khí, không bao giờ phản bội kết bái, nhưng một chút ảm ức hôm qua phải cho đệ lấy lại chút công đạo chứ, Nhiếp Cung này tuy chỉ là cấp 2, nhưng vượt cấp chiến thắng cấp 3 là bình thường, hôm nay phiên đại ca phải nằm mà uống trà rồi "

Nhìn tiểu tử mới mười mấy tuổi trước mặt, Nhiếp Cung thật có chút coi thường. Thiếu gia thật là trẻ người non dạ, chưa tiếp xúc sự đời nhiều, lâu lâu ra ngoài lại bị tên nhóc này dùng mãnh mung giang hồ để lừa gạt. Không được, phải cho nó một trận rồi khuyên bảo thiếu gia thôi, coi như lập chút công cho La gia, biết đâu, gia chủ biết chuyện lại trọng thưởng mình, có cơ hội được thăng cấp. Nghĩ nghĩ, đầu khí của Nhiếp Cung phát ra không che dấu.

Vương Lang thật thấy phiền quá mà, chuyện đánh đấm vô bổ này hắn thật không muốn làm, lại nhớ tới sự phụ bảo phải che dấu năng lực của vòng sáng xanh dương, cần phải tốn thêm một hồi tâm tư nữa. Thôi kệ, dù sao cũng có việc nhờ, ra tay một chút để tên tiểu đệ tận tâm thêm một chút.

Không thèm thủ thế, Vương Lang nhanh chóng tụ tập năng lượng tinh thần xung quanh, cô đọng nhiều hơn ở hai nắm đấm, lao thẳng vào Nhiếp Cung, đâm đá loạn xạ. Nhiếp Cung cũng là người có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, phân phối năng lượng cho vùng không chế, vòng bảo vệ đều cân đối hoàn mỹ. Tính dễ mặc cho tên nhóc ấy tiêu hao, bộc phát một hồi sẽ cạn kiệt, cuối cùng thì dùng một ngón tay (p,s: lại là ngón tay, bọn này không có chiêu gì khác sao) mà hành hạ hắn là được.

Đời không phải là mơ, lúc đầu Nhiếp Cung còn mừng khi thấy Vương Lang ra đòn không tiết chế gì cả, vậy chỉ cần hóa giải vài đòn là được, tiêu hao cho vòng bảo vệ luôn ít hơn so với tấn công, hắn vừa phòng thủ vừa nở nụ cười thong dong.

Một chiêu, hai chiêu, một chục chiêu rồi một trăm chiêu, tất hắn nụ cười, mồ hôi đổ xuống như mưa, Nhiếp Cung gặp quỷ thật rồi. Có còn là người không vậy, chỉ một đứa nhóc như thế này lấy đâu ra nhiều năng lượng như thế này. Không được, phải tính cách khác, khẽ động một chút, Nhiếp Cung khoát lên bộ giáp cơ giới tinh thần cấp thanh đồng, có nó, hắn sẽ tiêu hao ít hơn cho phòng hộ. Chịu trận như thế này không phải là cách, phải tấn công thôi.

Đã nói đời không phải là mơ rồi, khi thấy bộ giáp thanh đồng xuất hiện, Vương Lang mừng không thôi, có thể đánh thật rồi. Cứ nhìn nhìn loạn xạ như này giờ cũng phải mỏi tay a. Bị điều động, năng lượng tinh thần xung quanh cuốn về phía Vương Lang như xoáy nước, chỉ một đám tung ra, phá tan vùng không chế, phá tan vòng bảo vệ, phá luôn thanh đồng giáp, đánh thẳng vào người Nhiếp Cung, khiến hắn bay khoảng nửa phút mới rớt xuống, lăn lộn chục vòng rồi ngửa ra nằm im luôn. Trời xanh mây trắng, cầu cho hắn có giấc mơ thật đẹp.

Chưa dừng lại, Vương Lang giữ nguyên khí thế xoay người nhìn La Thần, liếm môi nói:

__ Đáp lại sự ngưỡng mộ của đệ, để ta mở rộng tầm mắt cho đệ luôn, không cần phải cảm ơn ta đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Công Tinh Thần

Thông thả nhấp ngụm trà, Vương Lang bữu môi nhìn tiểu đệ La Thần đang mặt mày sùng húp, méu máo nửa khóc nửa cười nịnh nọt:

__ Trà này không ngon lắm, vậy mà cũng mang ra đãi khách sao.

La Thần biện minh:

__ Đại ca giỡn đệ hoài, trà này là cực phẩm nhất rồi đó, đệ khó khăn lắm mới lấy được một chút từ gia tộc, chỉ khách quý như đại ca đệ mới đem ra đãi thôi, người khác thì đừng hòng.

Vương Lang có chút hồ nghi, không lẽ khẩu vị của người giàu lại khác với mình. Cũng khó trách, từ nhỏ Vương Lang đã uống Thanh Tâm trà, là cực phẩm của tinh cầu, có chứa năng lượng tinh thuần của hành tinh, dù là con cháu thế gia thì chỉ những ngày gần lễ rửa tội mới được uống thôi. Không vừa mắt với mấy loại trà " cực phẩm " kiểu này là bình thường.

Trò chuyện được mấy câu Vương Lang ngáp dài về buồn chán, nếu ngày thường lúc này hắn đang ngồi khắc mạch cho sư phụ rồi, thật sự, hắn thích làm việc đó hơn. La Thần rất nhạy, hắn te te chạy vào trong rồi lấy ra một thiết bị tinh thần hình quả cầu, nói với Vương Lang:

__ Đại ca chơi thử trò này xem sao, đây là thiết bị kết nối với mạng máy tính tinh thần của hành tinh, gọi là công tinh thần, dùng nó để cá cược là vui nhất đấy.

La Thần cũng tự giác hướng dẫn Vương Lang. Đầu tiên là dùng năng lượng tinh thần thâm nhập, tạo ấn kí riêng. Rồi dùng ấn kí để đăng ký tài khoản cá nhân, dùng tài khoản cá nhân để mở tài khoản giao dịch tiền ảo, đơn vị tính là tinh thần tệ. Sau khi có khoảng tiền ban đầu thì có thể mua hay cá cược các loại. Sử dụng thì chỉ cần đưa năng lượng tinh thần trong vùng chứa vào là được, giống như đang ngồi thiền, chủ động cắt đứt lúc nào cũng được.

Đây là sản phẩm chủ lực của gia tộc Morgan, giá của mỗi công tinh thần tương đối cao, nhưng khoản lợi nhuận từ tiền ảo mới là quan trọng nhất. Muốn đổi được tiền ảo phải dùng tiền giao dịch ở thể giới thật để đổi. Thường chỉ có ở thành thị cấp hai trở lên, dùng tiểu kim thạch hoặc thanh tinh thần các cấp độ để giao dịch, tiểu ngân thạch dùng ở thành thị cấp 3 như La Đông thành đặt ở đó cũng chỉ là ve chai thôi, coi như vật liệu là chính, một tiểu kim thạch mua được vài trăm kí ngân thạch là bình thường.

La Thần cũng rộng rãi tặng luôn công tinh thần cho Vương Lang, vì mỗi cái chỉ cho một người dùng thôi, muốn đổi thì phải xóa đi, nhập ấn kí tinh thần khác vào, tuy nhiên, nếu đã có ấn kí và tài khoản rồi, thì dùng công tinh thần nào cũng được, vài cái cùng lúc cũng không sao. Vấn đề người có đủ tiền mua không thôi, giá của một công tinh thần tương đương với giá một phi thuyền cấp thấp đó. Thường chỉ có các học viện mới mua số lượng lớn để học sinh rèn luyện thôi.

Gia tộc Morgan cũng vô cùng giỏi kinh doanh, nắm một nửa kinh tế của địa cầu, có những sản phẩm họ chỉ cho giao dịch bằng tinh thần tệ thôi, đa phần là những sản phẩm cao cấp, quang trọng với tinh thần sư và chiến sĩ tinh thần. Điều đó khiến giá trị của tinh thần tệ không ngừng nâng cao, kéo theo lượng người đã khai mở vùng chứa tham gia ngày càng nhiều. Ở những thành thị cấp cao, các phòng trà hay nhà nghỉ đều đặt sẵn công tinh thần cho khách hàng sử dụng, thời gian sử dụng sẽ tính vào phí dịch vụ sau.

Còn có một loại công tinh thần khác, tính năng cao hơn, có thể cho phép nhiều người cùng đăng nhập tài khoản và sử dụng cùng lúc, nhưng số lượng bán ra rất hạn chế và đặt yêu cầu giới hạn người sử dụng, chủ yếu là dùng huấn luyện chi quân đội trong học viện và quân đội thôi.

Trong thế giới của mạng lưới máy tính tinh thần, cũng có sự phân biệt rất rõ ràng giữa các cấp. Lấy tính thực tế làm chủ đạo, phụ thuộc vào số lượng tiền ảo người mua, bán, trao đổi, cá cược thắng, làm nhiệm vụ... Mà phân loại thành các cấp thấp, trung bình, cao, thượng tầng. Ví dụ người chỉ là thằng nhóc mười mấy tuổi không làm gì kiếm được tiền ảo, nhưng gia đình người giàu có, chuyển cho người thật nhiều tiền ảo, thì người vẫn được xếp vào cấp cao hoặc thượng tầng. Ngược lại, người là đại sư nhưng không tham gia nhiều thì cũng chỉ là cấp thấp mà thôi.

Đa phần, những người đã khai mở đều coi mạng lưới máy tính tinh thần là nơi chính để giao dịch, tương tác với thế giới. Sự an toàn của mạng tinh thần được đảm bảo bởi gia tộc Morgan. Từ trước đến nay chưa từng xuất hiện vấn đề UpU7n9f gì lớn. Nếu có người vi phạm sẽ nhanh chóng bị truy ra và áp dụng phương pháp một đèn mười. Quy đổi tiền ảo ra mức tiền thật rồi sử phạt cả nhân đó theo luật của hành tinh.

Tóm gọn là, công tinh thần là ngăn cách rõ nhất của người bình thường và người đã khai mở vùng chứa. Là giới hạn không thể chạm đến của 80% nhân loại - những người bình thường.

Khoản tinh thần tệ La Thần chuyển qua đủ để Vương Lang trở thành phú hào ở La Đông thành, nhưng trong mạng lưới chỉ vừa đủ đạt cấp thấp mà thôi. Không phải La Thần keo kiệt, chỉ là thu nhập tiền ảo từ mạng lưới đa phần mất nhiều hơn được, hắn cũng không còn nhiều lắm, nhiều đó đã là gần nửa số hắn còn rồi.

ở tầng mạng lưới cấp thấp chỉ có ba khu chính, khu đấu luyện trả phí cấp thấp, khu giao dịch sản phẩm cấp thấp và khu nhiệm vụ cấp thấp. Cái La Thần nói tới, cũng là cái hắn mất nhiều tinh thần tệ nhất chính là khu đấu luyện trả phí cấp thấp. Tại khu này mọi người đều nhận thông số chung là 15 vòng sáng, dựa vào hiệu suất sử dụng năng lượng tinh thuần và kĩ năng cá nhân để phân định thắng thua. Trang bị cao nhất cho phép là cấp thanh đồng mà thôi.

Vương Lang tạm bỏ qua khu đấu luyện và khu giao dịch. Nhiệm vụ trước mắt sư phụ giao cho hắn là đạt đại sư cấp s. Nếu vậy khu nhiệm vụ là thích hợp nhất.

Xem qua bản nhiệm vụ, đa phần là yêu cầu tạo khung và khắc mạch đơn giản. Vì hai thứ này tồn tại dưới dạng năng lượng tinh thần, có thể lưu chuyển trực tiếp bằng mạng lưới. Người mua đa phần là các chế tạo sư, do không muốn mất thời gian và năng lượng tinh thuần nên mua sẵn rồi tích trữ vào bút khi cần thì lấy ra thôi. Lợi nhuận từ nhiệm vụ này rất bèo nhèo, lại mất thời gian. Cơ bản là dùng tiền ảo để mua công cụ và nguyên liệu từ mạng lưới, làm xong nếu sau nghiệm thu đạt thì có thể bán lại. Trừ chi phí các thứ, tính luôn thời gian hay năng lượng tinh thuần bản thân hao tốn, lời lãi không đáng là bao. Chưa nói tới việc, phải tốn nhiều thời gian hấp thụ trong thế giới thật để phục hồi vùng chứa đã tiêu hao. Còn nếu dùng thanh năng lượng đương nhiên sẽ phục hồi nhanh hơn nhưng làm vậy chính là phá gia, rảnh rồi đi phí phạm đơn thuần rồi.

Thờ dài một hồi, Vương Lang chọn mấy nhiệm vụ khắc mạch đơn giản có số lượng thấp. Chính là vì hắn muốn duy trì thói quen lâu nay, cũng là vì sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bước Đầu Làm Ăn

Trong mạng lưới tinh thần (zone s, viết tắt của zone simulation) Vương Lang đang cần mẫn khắc mạch tại phòng trọ vừa thuê. La Thần chuyển cho hắn 10 000 tinh thần tệ, tiền thuê phòng, mua nguyên liệu với dụng cụ đã hết 2 ngàn một. Nếu làm xong nhiệm vụ sẽ nhận được gần 2 ngàn ba tinh thần tệ, chỉ lời gần 200 thôi, nhưng nếu tiếp tục nhận sẽ không tốn tiền mua dụng cụ với thuê phòng nữa, tiền lời sẽ nhiều hơn.

Trong zone s người tham gia sẽ không thấy đói hay mệt, mọi hao tổn đều chuyển thành hao tổn năng lượng tinh thuần, cũng có thể dùng năng lượng tinh thuần để khống chế biên độ thời gian. Giới hạn cao nhất của zone s cấp thấp là gấp 10 lần thời gian thật, tức nếu ở trong zone s 10 ngày thì bên ngoài chỉ

qua 1 ngày thôi. Nhưng chẳng ai làm vậy cả, kể cả nếu dư thừa năng lượng đi nữa, vì tiêu hao bắt buộc phải là năng lượng tinh thuần trong vùng chứa của bản thân. Cứ cho là sai hết 20 vòng sáng cũng không duy trì đủ 24 tiếng, mà nạp lại từ thanh năng lượng cũng cần thời gian để loại bỏ tạp chất. Nhanh nhất cũng phải vài ngày mới nạp đầy được, vậy cũng đã nhanh hơn hấp thu từ môi trường năm, sáu lần rồi. Phải hiểu điều cơ bản là, liên quan tới thời gian, không gian, chữa trị, thôn phệ... những thứ thuộc dạng đặc thù huyền thoại, dù có trong vùng zone s, đã giảm đi rất nhiều, người bình thường cũng không gánh nổi.

Vương Lang không quan tâm điều đó, ngay khi biết có thể dùng năng lượng tinh thuần để kéo dài thời gian, hắn thoải mái đổ vào luôn, bó tay nhất là lúc đi dạo vòng vòng trong zone s hắn cũng kéo dài luôn. Đúng là lấy bả ngư câu cá lia lịa, ai mà biết được chắc cắn gỏi không thôi.

Loại mạch khắc Vương Lang nhận lần này là loại mạch đơn giản nhất, chỉ có tác dụng dẫn truyền, các bước cũng đơn giản. Đầu tiên dùng bút khắc vào phôi bất kỳ, khắc xong thì dùng bút thu lại cất trong phần chứa có sẵn, khắc đủ số lượng thì đem tới quầy giao dịch để bàn giao. Nếu kiểm tra xong tất cả đều đạt thì nhận đủ tinh thần tệ luôn. Phải xong nhiệm vụ này thì mới nhận được nhiệm vụ khác, nếu trễ hạn thì tiền nhận được sẽ bị trừ khoảng 10%, nếu quá lâu mà chưa xong nhiệm vụ thì sẽ trừ trực tiếp vào tài khoản giao dịch. Hệ thống này rất kín kẽ, có lợi cho cả hai bên, quan trọng nhất là tính an toàn, không lo bị lừa gạt như trong thế giới thật.

Trước đây, mỗi hai ba ngày Vương Lang mới khắc xong khoảng trên dưới mười mạch, việc khắc mạch thuộc về phạm trù tinh thần, thông thường người chưa khai mở không thể nào làm được. Vương Lang có thể làm là nhờ công của Thanh Tâm trà, giúp tăng cường lực tinh thần tự nhiên của Vương Lang, nhưng sự mệt mỏi lúc đó khiến việc khắc không thể nào liên tục được.

Bây giờ thì khác, Vương Lang như con ong cần mẫn liên tục khắc không ngừng, càng quen tay thì càng nhanh hơn. Hắn như chìm vào thế giới của riêng mình, chỉ còn bản thân và mạch khắc, cảm giác loại bỏ mọi suy nghĩ, mọi lo lắng như thế này, đối với hắn chính là sự hưởng thụ, quá nhiều điều xảy ra gần đây, với một thiếu niên 14 tuổi như hắn, sức ép thật là quá lớn rồi.

Chưa tới 3 ngày trong vùng zone s, Vương Lang đã khắc xong hơn 2500 mạch dẫn truyền, tính trung bình mỗi một giờ hắn có thể g371Gwm khắc hơn 30 mạch, lại còn liên tục. Tốc độ chưa tính là cao, bậc đại sư nếu khắc mạch đơn giản thế này thì chỉ mất vài giây thôi. Nhưng nếu tính trung bình thì hiệu suất này rất tốt, kể cả chuyên gia khắc mạch cũng chưa chắc đã làm được.

Trong zone s, cũng có những nhiệm vụ làm chức nghiệp, ví như chủ quầy giao dịch nhiệm vụ đây, tinh thần tệ kiếm được không nhiều, nhưng so cuộc sống bên ngoài vẫn là tạm ổn. Do có thể tự do chọn hình ảnh hiển thị của bản thân trong zone s, nên đa phần các chủ quầy đều chọn hình dáng trung niên béo mập, có bộ ria mép ngắn, nhìn là biết ngay thương gia. Lúc mới đăng nhập, Vương Lang cũng tùy ý chọn thân hình đại diện có sẵn, nhìn như búp bê nam vừa xuất xưởng, mọi thứ đều trơn láng, dọc đường đi tới, Vương Lang cũng thấy không ít người chọn giống mình.

Trung niên mập mạp chủ quầy cầm lấy bút của Vương Lang, cắm vào thiết bị kiểm tra, từng mạch khắc bay ra rất nhanh, khi đến một ống thủy tinh, mạch nào đạt sẽ đi tiếp, đến thiết bị chứa, mạch chưa đạt sẽ bị tiêu hủy luôn. Vương Lang có 2561 mạch khắc, trong đó có 53 mạch không đạt, vậy là còn 2508 mạch. Nhiệm vụ yêu cầu 2300 mạch là được, phần còn lại Vương Lang bán luôn cho chủ quầy với giá thấp hơn 10% so với nhiệm vụ. Đây là giá đã được qui định, nếu không muốn bán thì Vương Lang có thể giữ lại cho bản thân dùng, hoặc dành cho nhiệm vụ sau. Một mạch dẫn truyền cơ bản có giá thống nhất là 1 tinh thần tệ, tương đương 1 tiểu kim thạch trong đời thật, tức là một đồng lớn tiểu ngân thạch. Vậy mới biết bao lâu nay bản thân Vương Lang bị lão sư phụ gạt đi không ít, "hừ, hừ, may là lão trốn đi rồi, thử còn ở đây xem ta có vật sạch bộ râu của lão không". Giận hờn một chút Vương Lang lại tiếp tục ngâm ngùi "không thì sư phụ cứ về đi, con vật vài cọng thôi cũng được".

Đây là lần đầu tiên, cầm tiền lòi trong tay, mà lòng Vương Lang không chút vui sướng. Thoát ra khỏi zone s, lúc này bên ngoài đã qua khoảng 7 tiếng, trời đã về chiều. La Thần sau bài học thứ hai vừa rồi giờ đã rất tận tâm, vẫn ở cạnh Vương Lang, thỉnh thoảng mới vào zone s đánh nhau một chút. Nhìn nét mặt buồn buồn của Vương Lang, tỏ vẻ thông minh, La Thần nịnh nọt nói:

__ Đại ca đừng buồn, zone s vốn là nơi tiêu phí, một chút tinh thần tệ mất đi đó chẳng đáng là bao. Lát đệ liên lạc về gia tộc, nạp luôn cho đại ca 10 vạn tinh thần tệ. Đại ca cứ thoải mái mà dùng.

Lời La Thần không quá khoa trương, với La gia, 10 vạn chữ 10 triệu cũng chỉ là con số nhỏ. Vấn đề là nguyên tắc "không lợi không làm" của La gia, là người có khả năng thành gia chủ nhất, La Thần buộc phải càng nghe theo, cứ nhìn gia chủ La Phúc thả lấy cố đau bụng chui công sau chứ không bao ăn nhậu vô ích là biết tư tưởng đó đã ăn sâu thế nào rồi. Dùng nhiều tiền để tiêu phí ăn sài thì được, không ai nói gì, nhưng nếu dùng để đầu tư, đặc biệt là đầu tư vào một người, thì các tiền bối của La gia sẽ quan tâm, xem xét lợi hại, cũng là cách để nhận định tương lai của La Thần.

Đã là huynh đệ, La Thần cũng không muốn

Tính toán nhiều như vậy, nếu nói hắn không có sức ép thì là không phải. Nhưng La Thần cảm giác được, Vương Lang tuyệt không phải là người tầm thường, dù là huynh đệ hay đầu tư, đều là xứng đáng.

Vương Lang cũng lười nói nhiều hơn với La Thần, sắp tối rồi, hắn cũng phải về nhà. Sau khi hướng dẫn Vương Lang cách liên lạc bằng công tinh thần, La Thần ra tận cửa tiễn Vương Lang.

Trở về nhà, ăn cơm với mẹ xong, nói muốn ngủ sớm, Vương Lang lúi cồng tinh thần ra rồi tiến vào vùng zone s. Lần này hắn quyết định chơi lớn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Khắc Mạch Không Ngừng

Nhìn đồng nguyên liệu tinh thần trước mặt Vương Lang trợn mắt thờ dài một hơi rồi tiếp tục khắc. Vẫn là mạch dẫn truyền đơn giản, đây là loại được đặt hàng nhiều nhất trong bảng nhiệm vụ, là loại mạch thông dụng được dùng nhiều nhất, gần như bất kì thiết bị cơ giới nào, từ thấp đến cao cũng đều cần.

Trong thực tế cũng có dây chuyền sản xuất hàng loạt, nhưng sản phẩm mạch tạo ra có hiệu suất cố định không cao, mức hao phí trung bình khoảng 15 đến 20%, không được các chế tạo sư ưa thích, chỉ thích hợp cho các loại thiết bị dân dụng cấp thấp hoặc trung bình thôi. Sản phẩm khắc đạt yêu cầu của vùng zone s thì khác, chỉ cho hao phí tối đa là 10%. Chênh lệch chỉ nhiều đó thôi là đủ để nâng chất lượng thiết bị lên một mảng lớn, khiến thị trường tiêu thụ phải nói là cung không đủ cầu. Nhìn chung giá một mạch khắc bằng tay cao hơn mạch sản xuất hàng loạt khoảng 10 lần.

Nhưng việc hao tổn thời gian và năng lượng tinh thần này, khiến chẳng mấy ai mặn mà với cách kiếm tiền này. Có thể tự khắc mạch, dù là mạch đơn giản nhất cũng đã là cấp kiện sư tinh thần rồi, địa vị cũng đã bắt đầu có, tiền kiếm cũng không khó, không ai rảnh rỗi lụm mót kiểu này, thời gian tốt nhất nên học tập để mau lên chức chức sư hay tạo sư. Có khắc cũng là cho mình dùng thôi, hoặc cho các bậc đại sư mà mình đang theo học.

Mà cũng không ai giống Vương Lang, chưa hề tạo khung, dung luyện hay nhập phối đã đâm đầu vào khắc mạch, bỏ qua mấy bước của học đồ và luyện sư. Đã vậy còn khắc điên cuồng, khiến người giao nhiệm vụ mừng không thôi, khắc nào là trải áo cho người ta đi chứ, đồng nhiệm vụ khắc mạch cấp thấp này năm đây không phải vài ngày thì cũng mấy năm, đại sư nào mà không muốn tiết kiệm thời gian chứ, mà không sai đem bán san tay cũng có khối người mua mà. Vậy nên tên trung niên chủ quầy tỏ ra rất khách khí với Vương Lang, còn thoải mái bỏ luôn thời gian định mức của nhiệm vụ, phải tốt vậy thôi, dù sao mỗi nhiệm vụ được hoàn thành hẳn cũng kiếm được chút lợi tức mà. Haizz, kinh doanh ở thế giới thật đã khó, làm ăn ở zone s cũng không dễ đâu a.

Không quan tâm đến những việc đó, Vương Lang vẫn như cái máy không ngừng khắc mạch, lúc đầu hẳn còn đếm, nhưng bây giờ thì khỏi luôn, chỉ khắc, khắc, khắc và khắc thôi, tốc độ càng lúc càng nhanh. Ngoài thế giới thật đã là buổi sáng, khoảnh mười tiếng đã trôi qua, vậy là hơn 4 ngày trong zone s, ráng thêm một ngày nữa, Vương Lang dừng tay. Không phải là hẳn muốn dừng, mà là nguyên liệu thạch đã hết rồi, "hết rồi sao" Vương Lang thầm nhủ" mình nhận nhiệm vụ chỉ có 15 ngàn mạch, mà số nguyên liệu này lão chủ quầy nói đủ để khắc hơn 20 ngàn mạch mà, thôi kệ để bàn giao rồi đếm luôn một thể"

"Chắc chắn, chắc chắn" lão chủ quầy hết nhìn con số thống kê rồi nhìn Vương Lang, gương mặt thân ảnh đại diện trong zone s vốn luôn lạnh tanh mà giờ cũng sùng sốt không thôi. Hơn 24 ngàn năm trăm mạch đạt chuẩn, số mạch không đạt cũng ít hơn 50. Nhớ là mới giao nhiệm vụ cho hẳn chỉ hơn 4 ngày thôi mà, đừng nói đại sư, cho dù tông sư trong truyền thuyết cũng không nhanh như vậy đi, mà nhìn hẳn cũng bình thường, đâu có giống hao hụt tinh thần do khắc mạch quá mức.

Hiểu rồi, hiểu rồi, chắc lại có tên viện trưởng học viện chế tạo sư nào đó cá cược thua, thâm hụt công quỹ, cưỡng ép học viên toàn trường phải đi khắc mạch kiếm tiền bù vào đây mà, lấy cớ luyện tập là danh chính ngôn thuận thôi. Đúng là nhân gian hiểm ác, tại sao có người lại vô lương tâm như vậy chứ, bóc lột sức lao động của bao thiên tài tuổi trẻ, giá mà ngày nào cũng gặp vài người như vậy thì mình phát tài rồi, không được, phải tiếp sức thêm cho quá trình bóc lột này, liên hệ với mấy mối quen thôi.

Thanh toán đủ tinh thần tẻ cho Vương Lang, chủ quầy mập mạp nói Vương Lang hãy chờ thêm một chút rồi hãy nhận nhiệm vụ mới. Nói rồi lão ngay lập tức bật máy truyền tin lên, tất nhiên phải tính sao để Vương Lang không nghe được rồi.

__ Tin tin tin, ta nghe nè, chuyện gì đó

__ Trưởng quỹ, có mối hời, 20 ngàn mạch dẫn truyền đạt chuẩn trong 4 ngày, hốt không

__ Phải không đó, người dùng gạt ta nha, chẳng lẽ lại có tên viện trưởng nào thua cá cược nữa sao.

__ Chắc không sai đâu, muốn hốt thì phải nhanh tay lên, mấy tên càng xấu xa thì càng trọng mặt mũi, chắc chỉ làm vài cú đủ bù rồi sẽ dừng thôi. Sợ bị phát giác mà.

__ Làm, đương nhiên phải làm, làm lớn là đằng khác, ta đặt 50, không, 100 ngàn mạch, tăng thêm 10% giá trung bình, không hạn thời gian, càng nhanh càng tốt.

__ Ăn chia sao đây.

__ Theo lệ cũ mà làm.

__ Chắc chắn, mối hời thế này, khó kiếm lắm, mà con vợ mập của đệ lại đòi đi điện máy xanh dạo một vòng.

__ Bớt than đi, cho người thêm 1 phần, tốt nhất rồi đó, lần sau lại có nhớ gọi ta.

__ Biết ngay trưởng quỹ đại nhân là tốt nhất mà, an tâm, đệ sẽ thu xếp tốt nhất cho..

Cúp máy.

"Ồ quý khách phát tài rồi, chúc mừng, chúc mừng". Chủ quầy mập mạp vừa nói vừa chỉ vào nhiệm vụ mới xuất hiện trên bảng.

Nhiệm vụ vẫn là mạch dẫn truyền, nhưng số lượng lên đến 150 ngàn, lại được tặng 8% khi hoàn thành. Vương Lang mừng không thôi 8QHAK6X (chú Lang nhà ta vẫn còn non và xanh lắm). Trong nụ cười hòa ái của chủ quầy, Vương Lang nhanh chóng nhận nhiệm vụ, lấy nguyên liệu rồi chạy về phòng. Lúc quay đầu lại còn thấy chủ quầy mập mập thân ái đứng vẫy tay. (chăm sóc khách hàng tốt thế này đúng là không chê vào đâu được).

Trở về thế giới thật, Vương Lang ăn sáng với mẹ, bật máy truyền tin cho La Thần, hỏi khi nào phi thuyền tới, làm thêm vài việc vặt nữa, hẩn ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt đi vào vùng zone s.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tinh Thần Tệ

Quá trình buồn chán lại tiếp tục, không có gì mới để kể thêm, vẫn là nạp năng lượng đầy cho bút, cầm phôi lên khắc vào, khắc xong thì dùng bút hút vào cất đi. Rồi lại tiếp tục mạch khác, cứ như vậy mà làm, trong vô thức hẩn lại nhớ về chuyện cũ lúc 7,8 tuổi đi theo sư phụ học khắc mạch. Cây bút khi đó của hẩn là sư phụ làm QMEuip8 cho, thô kệch không thôi, sao so được với cây bút này. Hồi đó sư phụ ngồi một bên, cầm tay chỉ hẩn từng chút, lúc hẩn tự khắc được rồi thì vẫn ngồi bên dò xét, thấy sai chút là quát tháo không thôi. Làm hẩn ức chế vô cùng, cố mà khắc cho thật đạt, nhớ nhất là sư phụ lúc nào cũng pha sẵn ấm trà, thấy hẩn hơi mệt là bảo uống đi rồi khắc tiếp, ngấm lại, sư phụ vừa là cha, vừa là thầy của Vương Lang, thật mong lúc này lại được nghe giọng trách mắng đó.

Giật mình tỉnh lại, Vương Lang chợt nhận ra tay mình không cử động, nhưng mạch khác vẫn tự hoàn thành.

Đúng rồi, việc chuyển hóa đá nguyên liệu thì mình không làm được, nhưng nếu chuyển hóa xong thì nó sẽ tồn tại dưới dạng năng lượng, mà năng lượng thì mình điều khiển được mà.

Nghĩ là làm, Vương Lang dùng năng lượng tinh thuần của mình điều khiển dòng năng lượng bay ra khỏi đầu bút, rồi nhập vào phôi để thành mạch khác. Lúc đầu còn bỡ ngỡ, về sau thì nhuần nhuyễn hơn nhiều, tốc độ quả nhanh hơn khắc bằng tay, hứng trí, Vương Lang làm liên tục, số mạch khắc ra càng nhanh hơn. Sau đó hẩn lại phát hiện ra. Đầu nhất thiết phải khắc vào phôi mới được, cho nó tự hiện ra rồi thu vào không phải nhanh hơn sao.

Mà cách này cũng có cái lợi nữa là, hình dáng mạch khác Vương Lang đã sớm thuộc lòng, nghĩ sao thì ra vậy mạch khác đều thống nhất giống nhau, không có tình trạng sơ xuất như khắc bằng tay, điều quan trọng là phải giữ được tập trung cao độ, tránh việc hình dạng mạch khác hiện ra có sai sót, việc này thì hẩn làm dễ thôi. Mười mấy năm uống Thanh Tâm trà không phải là vô ích.

Được một hồi Vương Lang lại không hài lòng với tốc độ hiện tại, điều khiển năng lượng bay ra từ đầu bút thật vẫn quá chậm, hẩn tháo luôn phần loe ở đuôi bút ra. Chia làm hai phần, phần loe thì chuyển hóa đá nguyên liệu, phần đầu bút thì thu mạch khác vào. Đã lỡ rồi thì làm tới cùng luôn, hẩn cách không điều khiển đá nguyên liệu và hai phần bút luôn, dù sao nếu chỉ là tiêu hao năng lượng tinh thuần, thì Vương Lang cũng không qua tâm lắm, cực khổ chịu hành hạ rồi, phải xem 50 vòng sáng kiếm được làm ăn ra sao chứ. Quan trọng nhất vẫn là tinh thần tệ mà.

Vương Lang ngồi yên chống cằm, trước mặt thì đá nguyên liệu với hai phần bút bay qua bay lại không ngừng. Tốc độ của hẩn hiện giờ có thể so với dây chuyền sản xuất hàng loạt. Thật ra cách này cũng không mới, đạt trình độ của Lý Khanh sư phụ hẩn cũng làm được thôi. Nhưng phải xem Lý Khanh sư phụ hẩn là ai, là một trong 7 vị đại sư cấp s của nhân loại, thậm chí đạt gần đến cấp tổng sư, hiệu xuất điều khiển năng lượng tinh thuần là khỏi phải bàn. Nhưng bình thường Lý Khanh cũng không dám chơi liều như Vương Lang bây giờ, dùng năng lượng tinh thuần để làm ra mạch dẫn truyền cơ bản, lại liên tục thế này, suy kiệt năng lượng mà chết lúc nào không hay a. Lần gần đây nhất Lý Khanh làm thế này cũng là mấy chục năm trước, khi được truyền hình trực tiếp, không phải là Lý Khanh muốn thể hiện, chẳng qua đại sư cấp s là phải giữ gìn hình tượng như thế thôi, biết bao thiếu nữ xinh đẹp đang nhìn mà.

Tiệc nuôi nhìn đồng đá nguyên liệu đã hết, mới qua ba ngày thôi mà, còn nhanh hơn lần trước. Vương Lang thu gom rồi đi tới quầy trả nhiệm vụ.

Nhìn nụ cười tươi rói của trung niên mập mập chủ quầy, Vương Lang như bị sét đánh thẳng vào đầu, tất cả tế bào thần kinh đều hoạt động, trí thông minh tích tụ mười mấy năm đều kích phát cả ra. Đây chính là nụ cười của sư phụ khi sắp cho mình ăn thiệt thòi đây mà. Không được, thanh niên chất phát như mình không được quá cả tin, mập mập này chắc không phải người tốt rồi.

___ Chắc chắn, chắc chắn, gần 200 ngàn mạch cơ à, theo cách cũ nhé, 150 ngàn cho nhiệm vụ, còn lại giảm 10% tổng cộng là...

___ Không.

Chặng đường lòi của chủ quầy mập mập, Vương Lang nói tiếp:

___ Chỉ giao nhiệm vụ thôi, phần còn dư để đó ta mang về, vừa mới kiếm được mới mua bán tốt lắm, vốn dĩ ta có rất nhiều, định làm ăn lâu dài với chủ quầy đây, nhưng biết sao được, ta chỉ đại diện thôi. Chỗ nào được hơn thì phải theo thôi, đều là người làm ăn cả. Dù sao cũng cảm ơn huynh đài đây, đã chiếu cố thời gian qua.

Nghe Vương Lang vờ vịt, hai má chủ quầy rung của lên. Hẩn sao không nghe ra ý của Vương Lang chứ. Tất luôn nụ cười, bảo Vương Lang chờ một chút, hẩn nhanh chóng móc máy truyền tin ra. Liên lạc với hơn chục người, giằng co hồi lâu, hẩn vung tay đập bàn, nghĩa bất dung tình nói:

__ Một giá thời, thêm 17% mỗi mạch, có bao nhiêu thu hết bấy nhiêu. Không giới hạn thời gian.

Sau đó hắn lại cười cười về nịnh nọt nhìn rất tội nghiệp:

_ Ta nói huynh đài nghe nè, giá này là tốt nhất rồi đó, bao năm nay làm ở đây ta chưa thấy giá tốt hơn đâu, trong việc này ta đã xuất bao công sức rồi đó, mà thu lại cũng chẳng có chén cháo nào đâu, chút nước lã là đã tốt lắm rồi.

Kẻ tiếp hắn lại đành mặt, dứt khoát chém tay:

_ Nếu không tin ta, thì huynh đài cứ cắt bước ra đi, ta tuyệt không lôi kéo nửa đường. Coi như nhân duyên hai ta cắt đứt từ đây.

Cuối cùng thì dùng tay xoa xoa vằn trán, che một mắt lại tội nghiệp nhìn Vương Lang. Kỹ năng diễn xuất phải nói là quá chuyên nghiệp rồi.

Giả vờ rò cảm suy tư một chút, Vương Lang cũng đập bàn dứt khoát nói:

_ Được, tin huynh đài một lần nữa, lấy cho ta số lượng lớn đá nguyên liệu, chậm nhất 1 tuần sau giao hàng.

Cuối cùng mới dám thở phào nhẹ nhõm, nụ cười lại hiện ra trên khuôn mặt chủ quầy mập mạp, khó khăn lắm mới bắt được con cá lớn này, chưa gì đã để mất thì hắn cũng không cần ra đường lằng lộn nữa. Đúng là lần này tiền lợi tức hắn kiếm được ít đi nhiều, nhưng nếu so với số lượng đơn hàng ngày một tăng thế này thì cũng là khoản lớn. Bẵng lương mấy năm làm công rồi. Chi buồn là cuối cùng cũng lọt vào cái động không đáy là lão bà hắn thôi, oan nghiệt mà.

Trừ hết chi phí hiện Vương Lang có hơn 200 ngàn tinh thần tệ. Đã gấp 20 lần số La Thần chuyển cho rồi. Nếu tên không lợi không làm đó mà biết chưa tới một ngày Vương Lang đã kiếm được nhiều như vậy chắc đặt Vương Lang lên bàn thờ mà thần tượng luôn quá.

Rùng rinh tiền trong tài khoản Vương Lang bước vào khu giao dịch xem thử có đồ tốt gì không.

Tới đây Vương Lang mới biết mình nghèo như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Học Viện Lý Tinh Độ Nhất

Khu giao dịch mặc dù đặt ở khu cấp thấp nhưng giá thì không thấp chút nào. Cũng phải thôi, nếu là hàng hóa bình thường thường thì dùng tiểu kim thạch hay thanh năng lượng mua ở bên ngoài không tốt hơn sao. Hàng hóa ở đây nếu là thiết bị thì đều là tinh phẩm do cơ quan nghiên cứu của gia tộc Morgan chế tạo ra, cũng có nhiều thiết bị độc quyền của các gia tộc khác gửi bán. Đương nhiên có cả hàng của gia tộc La Thần.

Ngoài thiết bị ra những thứ còn lại cũng rất đa dạng, như nguyên vật liệu quý hiếm, bản chép tay của các nhà chế tạo nổi tiếng, thẻ lưu trữ hình ảnh dạy chiêu thức của chiến sĩ cấp cao, những món đồ cá nhân có ẩn kị của người nổi tiếng, bộ phận hoặc cả cơ thể của sinh vật...

Nhưng đắt tiền nhất chính là những thứ có liên quan đến năng lượng đặc thù, ví như một mạch nặng có chức năng đặc thù là chữa trị vết thương được khắc sẵn của đại sư cấp s Tạ Phương Uyên đặt ở đây, có giá tới 20 triệu tinh thần tệ. Đó chỉ là một mạch khắc thôi, chưa nói tới thiết bị hoàn thiện. Hay thanh năng lượng tinh thuần đặc thù hệ phục hồi màu đỏ mà Hoắc Cách cho Bạc Hùng, giá cũng tính bằng triệu hoặc chục triệu.

Để khỏi làm ảnh hưởng đến tâm cảnh, Vương Lang chỉ nhìn mặt hàng giá thấp dưới 6 con số thôi, cũng may là hắn làm vậy, nếu hắn dừng cảm hơn đi vào khu bên trong, thấy giá của Thanh Tâm trà chắc đứng tim mà chết, truyện dừng ở đây luôn rồi.

Vương Lang tập trung vào hai thứ, đó là cây bút khắc cấp thanh đồng bậc 5 giá 500 ngàn tinh thần tệ và phi cơ cá nhân một người lái cấp thanh đồng bậc 3 giá gần 1 triệu. Hai thứ này là thực dụng nhất với Vương Lang hiện nay. Nhưng hắn chỉ xem rồi chặc lưỡi thôi, chứ không muốn mua, chỉ là cần thôi chứ không bHhHTsH bắt buộc. Chờ tới khi nào dư dả đã rồi tính, giờ hắn vẫn còn nghèo lắm. Còn một việc hắn để tâm là đa phần chủ quầy ở đây đều chọn hình ảnh là thiếu nữ xinh đẹp, tướng tượng ngoài đời thật của hình ảnh đó là ông lão móm mém hay bà già sắp xuống lỗ làm hắn rùng mình.

Theo bảng giới thiệu đặt ở đây thì hắn có muốn cũng chưa mua được, có mấy điều chính là:

+ Giá niêm yết chỉ dành cho khách hàng tầng cao hoặc thượng tầ, khách hàng ở cấp thấp hơn phải trả thêm chiết khấu 30% đối với cấp trung bình 50% đối với cấp thấp. (mục đích khuyến khích các khách hàng tham gia nhiệt tình hơn, có động lực thăng cấp tại zone s)

+ Khách hàng có tổng hóa đơn lớn hơn 10 triệu phải giải trình thông tin cá nhân chính xác và mục đích sử dụng, nếu là học viên tại học viện, sĩ quan trong quân đội thì phải có giấy cho phép của cơ quan trực thuộc (tránh trường hợp đầu cơ tích trữ hoặc dùng vào mục đích xấu)

+ Việc giao hàng là miễn phí ở thành thị cấp s, cấp 1 và 2 phải chịu phí vận chuyển tùy khoảng cách xa gần tính từ tổng thành. Trừ trường hợp có bảo

lãnh của khách hàng cấp thượng tầng và đóng phí di chuyển đặc biệt, nếu không, không nhận giao hàng tới thành thị cấp 3, cấp 4, cấp 5 và vùng sinh tồn.

+ Mặt hàng có thể chuyển giao thông qua zone s phí tính chung là 2%.

+ Hàng sau khi mua chỉ được tự sử dụng, nếu chuyển giao phải tuân theo hợp đồng kí khi mua hàng. Chỉ được phép bán lại cho zone s, mọi trường hợp mua bán khác đều tính là vi phạm, sẽ xử lý theo hợp đồng.

+ Các mặt hàng đặc biệt, được treo cờ vàng đối với thiết bị, cờ trắng đối với các thể loại khác. Khách hàng muốn mua phải đạt được yêu cầu mà zone s đề ra.

+ Đối với các mặt hàng đã đăng ký sáng chế độc quyền, hoặc giấy phép kinh doanh độc quyền. Thì nghiêm cấm mọi hành vi sao chép, sản xuất, kinh doanh trái phép. Phát hiện sẽ xử lý theo luật của hành tinh.

.....

+ Tất cả các điều luật trên không áp dụng đối với chế tạo sư cấp bậc đại sư, chiến sĩ cấp hoàng kim, đặc thù sư cấp bạch ngân, công chức trực thuộc tổng hành dinh, 10 người trong danh sách đại diện của thất đại gia tộc. Trường hợp nếu có vi phạm nghiêm trọng tới quyền lợi của zone s sẽ do hội đồng thẩm định và ra quyết định cuối cùng.

Không biết tiêu đệ mình có thuộc nhóm 10 người gì đó không, dù sao trước mắt cũng phải kiếm nhiều tiền mới được. Vừa nghĩ Vương Lang vừa rời khỏi khu giao dịch, mở rộng tầm mắt vậy đủ rồi, tiếp tục khắc mạch thôi.

Trở về phòng trọ trong zone s, Vương Lang đổ hết đá nguyên liệu ra, khoanh chân ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại như ngoài thế giới thật, bắt đầu vận dụng năng lượng tinh thuần để khắc mạch. Cảnh tượng hiện ra, nếu ai nhìn thấy phải nói là huyền diệu không thôi.

Khi Vương Lang chìm đắm trong việc khắc mạch, tại một nơi xa xôi cách La Đông thành quãng đường non nửa vòng địa cầu, tại phòng viện trưởng của học viện đại sư tinh thần Lý tinh đệ nhất. Đây là học viện qui mô lớn nhất trực thuộc Lý gia, do đại sư cấp A A Lý Phùng Nhân làm viện trưởng.

Trong phòng viện trưởng lúc này là toàn bộ giảng viên, giám thị cao cấp nhất của học viện. Nội dung cuộc họp liên quan đến lượng lớn mạch dẫn truyền năng lượng mà bộ phận tài vụ của học viện vừa thu mua được. Phó viện trưởng kiêm trưởng bộ phận nghiên cứu Lý Chính Thắng đọc bản nghiên cứu vừa hoàn thành.

_ Thứ nhất, 150 ngàn mạch ở đây đều là mạch dẫn truyền năng lượng (chắc trường quỳay mập mập ăn bớt 50 ngàn còn lại rồi)

_ Thứ hai, tất cả các mạch đều đạt chuẩn của zone s, tức có hiệu xuất cao hơn 90%

_ Thứ ba, là điều quan trọng nhất, cũng là điều chúng ta cần thảo luận, có tới 140 ngàn mạch trong tổng số đó, đạt mức hiệu xuất 96%, là mức cao nhất từng ghi nhận tới nay của mạch dẫn truyền. Tất cả đều là 96% không chênh lệch dù chỉ 0.1%. Đây là điều rất kì lạ. Xin mọi người cho ý kiến.

Viện trưởng Lý Phùng Nhân nghiêm giọng nói:

_ Chắc mọi người ở đây đều hiểu tính quan trọng của vấn đề này, ta mong mọi người hãy nghiêm túc suy nghĩ, và đưa ra ý kiến của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Sóng Ngầm

Quá trình bàn luận trong phòng viện trưởng lúc đầu rất bình thường, từng người một lên tiếng, về sau thì tranh nhau nói, từ tranh luận chuyển qua tranh cãi, nhiều người còn lôi tên cúng cơm của nhau ra mà mắng, đầu đầu nhất là có vài người trong phòng có vai vế họ hàng với nhau, sau một hồi thì ông ông tui tui loạn xạ cả lên, lời cả bà thím bà đi nào đó đang ở nhà ra làm bía đỡ đạn. Cuối cùng phải tới khi ngài viện trưởng phát nộ thì mọi người mới chịu yên tĩnh lại.

Việc mọi người xao động lớn đến như vậy cũng là có lý do, đa phần người ở đây đều mang họ Lý, nếu không cũng là một tay Lý gia đào tạo nên, tình huống này liên quan đến nội tình an nguy của Lý gia.

Một gia tộc muốn giữ vững vị thế của mình phụ thuộc vào hai việc chính ; sức ảnh hưởng trong quân đội liên minh và thị phần trong nền kinh tế của hành tinh.

Chiến sĩ cấp hoàng kim Lý gia có cũng nhiều nhưng không có ai đạt chức đại tướng quân 3 sao. Cao nhất chỉ có Lý Thắng, cháu ruột của gia chủ là đang giữ chức đại tướng 1 sao mà thôi. Khiến sức ảnh hưởng trong quân đội của Lý gia chỉ ở mức dưới trung bình, nếu xem là thấp nhất trong các đại gia tộc cũng không sai. Hiện giờ chiến sự đang trong tình trạng yên bình, Lý gia muốn có bước đột phá trong quân quyền là điều vô cùng khó khăn.

Vậy thì chỉ còn trông vào kinh tế thôi, mà kinh tế của Lý gia thì càng bế tắc. Mất đi Lý Khanh, Lý gia hiện giờ là gia tộc duy nhất không có đại sư cấp s. Điều đó khiến thương hiệu của Lý gia trong thị trường thiết bị cơ giới tinh thần cấp cao không được mấy coi trọng. Chỉ có thể tập trung vào thị trường cấp thấp và trung bình. Nhưng thị trường cấp thấp này cạnh tranh vô cùng quyết liệt, không chỉ thất đại gia tộc, có một số vùng lãnh thổ hay gia tộc nhỏ cũng tham gia vào. Dù đã cố gắng hết sức tập trung vào đào tạo và phát triển các cơ giới sư nhưng nhiều năm nay vẫn không có bước ngoặt nào đáng nói.

Cùng với việc thị trường cung ứng quân trang cấp thấp và trung bình cho quân đội của Lý gia mấy năm gần đây liên tục bị giảm, phải nói tình trạng chung của Lý gia là rất nguy cấp, nếu tiếp tục kéo dài có thể không giữ được danh hiệu một trong thất đại gia tộc. Cũng may là nhờ nhân sinh của mình, Lý gia có mối liên kết rộng với nhiều gia tộc khác, trong nhiều lĩnh vực, đó chính là sợi dây cuối cùng giúp giữ vững Lý gia.

Viện trưởng Lý Phùng Nhân chính là đại sư cao cấp nhất của Lý gia hiện nay đạt cấp A A. Dưới ông chính là viện phó Lý Chính Thắng cũng là em họ gần của ông hiện là đại sư cấp A. Gánh nặng gia tộc, trừ gia chủ Lý Khang ra, có lẽ đặt hết trên vai hai người này. Từ khi tranh luận bắt đầu, hai người vẫn lặng im không nói gì. Quay đầu qua bên cạnh, viện phó Lý Chính Thắng nói:

__ Nhi Nhi con, con hãy đọc bản tổng kết buổi họp đi.

Nhi Nhi năm nay 14 tuổi, tên đầy đủ là Lý Nhi Nhi, là cháu nội ruột của gia chủ Lý Khang, cùng với đại ca Lý Bá của mình, hai người họ chính là niềm hy vọng lớn nhất của Lý gia hiện nay, sau lễ rửa tội EqVahRw, số vòng Lý Bá mở ra bằng với bác nội Lý Khanh khi xưa đạt 23 vòng, còn Lý Nhi Nhi chỉ kém hơn một chút đạt 22 vòng. Năm đó, sau lễ ăn mừng, gia chủ Lý Khang đã triệu tập một cuộc họp, thành viên là những người quan trọng nhất của Lý gia. Sau khi thống nhất, một quyết định được đưa ra, cơ bản là sẽ để Lý Bá toàn tâm toàn ý học tập, nếu may mắn thì có thể lập lại kì tích của Lý Khanh năm xưa, trở thành đại sư cấp s trước năm 30 tuổi, mà chậm hơn cũng không sao, đạt cấp s là được. Còn Lý Nhi Nhi, kết hợp với việc học tập, sẽ tham gia vào quá trình quản lý gia tộc, sau này nếu Lý Bá không muốn trở thành gia chủ, chức vụ ấy sẽ giao cho Lý Nhi Nhi. Đây là quyết định cao nhất trong mức cấp độ gia tộc, tất cả mọi người phải nghe và làm theo, người dám nghi ngờ hay làm trái, sẽ xem là phản bội gia tộc, xử theo gia qui.

Lý Bá và Lý Nhi Nhi chính là sự trung tâm của gia tộc, là điểm sáng nhất để gia tộc hướng vào. Chính vì vậy, từ nhỏ Lý Bá đã được sắp xếp theo học những đại sư danh tiếng có mối quan hệ với Lý gia. Còn Lý Nhi Nhi thì đi theo cậu nội Lý Phùng Nhân vừa học tập, vừa làm quen cách quản lý. Lý Nhi Nhi vẫn là học viên, có mặt trong cuộc họp chỉ với tư cách thư ký ghi chép mà thôi. Nhưng không ai thiếu coi trọng nàng, không nói việc nàng là gia chủ tương lai của Lý gia, chỉ so về tư chất thôi trong đây nàng cũng là người đứng đầu rồi. Càng nói việc Nhi Nhi vốn luôn hiền hòa, khiêm tốn lại thông minh luôn tỏ ra lễ phép biết điều, mọi người với nàng chỉ có yêu mến mà thôi. Lý Nhi Nhi tay cầm văn bản, đứng dậy nhẹ nhàng đọc:

_ Theo thống kê có thể phân làm 3 lý do và 2 cách giải quyết.

+ Lý do thứ nhất: đây là việc do một gia tộc hay tổ chức nào đó sắp xếp, cố tình tung ra lượng lớn mạch dẫn truyền này. Có thể đã qua lựa chọn để tạo tính đồng nhất, mục đích tạm đoán là để tạo sự chú ý, nhằm gây danh tiếng hoặc tiếng vang cho sản phẩm sắp công bố. Đây là việc được nhiều người đồng thuận nhất.

+ Lý do thứ hai: đây là sản phẩm của một dây chuyền sản xuất hàng loạt vừa được sáng chế ra. Nếu là thật, người nắm giữ dây chuyền này sẽ tạo sự lũng đoạn rất lớn trong thị trường hiện tại. Hồ nghi lớn nhất là gia tộc Morgan, gia tộc nắm nhiều bằng sáng chế nhất trong lĩnh vực sản xuất dây chuyền. Đương nhiên không thể loại bỏ những đối tượng khác. Vì tính không khả thi của việc chế tạo dây chuyền như thế này nên số người đồng thuận xếp thứ hai

+ Lý do thứ 3: cũng là ít người đồng thuận nhất. Số mạch này không phải là do người chế tạo ra, mà là có sẵn trong tự nhiên, có thể khai thác được. Giống như việc chiết xuất mạch năng lượng từ quang thạch, hỏa thạch, lôi thạch... Hay tinh hạch của tinh thú. Do quá trình chiết xuất rất kì công và tốn kém, chỉ có thể tạo ra số lượng nhỏ nên nhìn chung là rất không thực tế

Hai cách giải quyết áp dụng cho lý do thứ nhất và thứ hai là:

+ Tăng cường mối quan hệ với các gia tộc, chủ động nắm thêm thông tin, nên tìm biện pháp hợp tác trước khi sản phẩm được tung ra, có thể không cần lợi nhuận, chỉ cần tăng danh tiếng gia tộc là được.

+ Nếu thật là sản xuất dây chuyền, chắc chắn sẽ đăng kí sở hữu trí tuệ độc quyền và quyền kinh doanh độc quyền. Việc chúng ta có thể làm là cố gắng thu mua thật nhiều lúc này, tránh bị động trong thời gian đầu khi các sản phẩm được tung ra.

Nói một hơi dài, Lý Nhi Nhi khiêm tốn ngồi xuống. Cuộc thảo luận tiếp theo kết thúc nhanh chóng, hai biện pháp được thông qua, gửi thông báo cho thành viên trọng yếu của gia tộc, chú ý vào vấn đề này.

Vách tường thì có tai, bụi thì nơi nào cũng vào được, các gia tộc khác nhận được thông tin gần như cùng lúc với Lý gia, sự tình diễn ra cũng không khác mấy, các quyết sách liên tục được đưa ra, máy truyền tinh của các thành viên trọng yếu liên tục sáng đèn, con sóng ngầm kinh tế trời dậy, sức mạnh của gián điệp kinh tế được phát huy hết mức.

Vui nhất là có 2 người thuộc hai gia tộc gặp nhau, huynh huynh đệ đệ một hồi, lúc cúi đầu uống trà thì người này liếc nhìn người kia, thấy hần cũng đang nhìn dò xét nhìn thì đứng bật dậy, móc máy ra truyền tinh cho gia tộc chú ý nhiều hơn đến gia tộc đối phương. Xong rồi lại cười cười nhìn nhau tiếp tục uống trà. Thông tin thật thật, giả giả đúng là khó lường, giá thu mua sang tay của các mạch có hiệu xuất cao cũng tăng lên gấp chục lần giá thị trường rồi, không ai muốn mình là người bị động cả mà.

Chỉ tội cho chủ quầy trong thế giới thật, thông tin cá nhân của hần vốn không bí mật gì, ai ngờ ngoài đời hần còn mập hơn thân ảnh đại diện, lúc này hần liên tục nhận được tin nhắn, toàn là từ các tai to mặt lớn không thôi, dụ dỗ có, hợp tác có, đòi đánh đòi giết cũng có. Sau việc này hần không cần phải giám cân, mỡ hời chảy ra không đủ thì còn có mỡ mà. Cầm đồng tiền đặt cọc cưỡng ép trong tay, bước xuống giường hần còn không dám chứ đừng nói

là đi điện máy xanh.

Vương Lang nhà ta vẫn miệt mài với đồng đá nguyên liệu, bồng máy phát của hấn nhá lên báo hiệu nhận được tin nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lịch Trình

Tin nhắn là của La Thần, phi thuyền tới rồi, hình như còn có người anh em muốn giới thiệu. Nhìn đồng đá nguyên liệu còn gần một nửa, Vương Lang thờ dài rồi trở về thế giới thật, dù sao cũng không gấp, việc lần này không có giới hạn thời gian, nghỉ ngơi một chút cũng tốt.

Điều đầu tiên Vương Lang nhận ra khi trở lại là cảm giác của mình về không gian tinh thần xung quanh có sự chuyển biến rõ rệt. Tập trung sử dụng năng lượng tinh thuần để dò xét, làn sóng tinh thần trước đây vốn tản mát, giờ lại hiện hữu như vật chất, Vương Lang còn phân biệt được làn sóng phát ra từ sự vật xung quanh, ví như từ chậu hoa trước nhà. Làn sóng nó tỏa ra thật êm dịu, nhẹ nhàng tan ra rồi biến mất, hòa vào không gian, của mấy cậu bé vui đùa trước nhà thì không như vậy, vòng sóng tinh thần bao xung quanh nhấp nhô như quả cầu gai, phóng ra mạnh mẽ hơn nhiều, của mấy người lớn tuổi trong xóm cũng như vậy, nhưng ít nhấp nhô hơn, phát ra cũng nhẹ nhàng hơn. Không lẽ sóng tinh thần cũng biểu đạt cho sức sống, Vương Lang lắc đầu, quả thật mình còn thiếu nhiều kiến thức cơ bản, phải tìm cơ hội học tập thêm thôi.

Im lặng nhìn mẹ đang hâm lại đồ ăn trong bếp, sóng tinh thần của bà không quá nhấp nhô, nhưng kích thước mỗi vòng sóng bao quanh tương đối lớn, phát ra cũng đều đặn. Vương Lang yên tâm thu lại năng lượng tinh thuần của mình, ngồi vào bàn ăn cơm với mẹ. Hấn cũng nói sơ cho bà biết về dự định chuyển đi sắp tới, ý chính là chọn thành thị cao cấp hơn để học tập, lấy việc rèn luyện bản thân làm mục đích cơ bản. Điều duy nhất hấn lo lắng là sức khỏe của bà. Mỉm cười đôn hậu, mẹ Vương Lang nói:

__ Con cứ đi đi, đừng lo cho mẹ, chú ý giữ gìn sức khỏe, ráng học tập, khi nào rảnh rồi thì về cũng được. Sức khỏe mẹ tốt lắm, việc nhà cũng chẳng có gì đâu.

Lặng im nhìn bóng dáng con trai dần khuất xa, thân tựa vào cửa, hai dòng nước mắt bà chảy dài trên má, "đi đi con trai, hãy đi đến chân trời thuộc về con, làm một nam nhi chân chính, niềm tự hào của mẹ"

Lần này thì La Thần đứng chờ sẵn ngoài cửa chính, thấy Vương Lang tới thì nhiệt tình kéo luôn vào phòng khách, tay chỉ vào một thiếu niên cũng trạc tuổi hấn, gương mặt sáng sủa, chỉ có thân hình thì hơi gầy gò chút thôi:

__ Giới thiệu với đại ca, đây là anh em tốt của tiểu đệ, Lý Bắc, hấn là chi trưởng của Lý gia, đừng nhìn mặt hấn có vẻ hiền lành, tử tế, so với hấn, về độ lương thiện, đệ chỉ thuộc hàng tép riu thôi.

Gương mặt Lý Bắc đen kịt, chỉ mới giới thiệu thôi, có cần bán đứng nhau sớm thế hay không, dù gì ta với người cũng biết nhau lâu hơn mà, đúng là có mới cũ mà. Lý Bắc cũng chấp tay nói:

__ Tiểu đệ cũng vừa nghe La Thần kể về sự tích của Vương Lang huynh, thật ngưỡng mộ không thôi, hấn hạnh được gặp.

La Thần nhanh nhẩu:

__ Huynh ấy là đại ca của ta, vậy cũng là đại ca của người, quỳ xuống ra mắt đi, an tâm,ta có thể nói cho người biết, Vương Lang đại ca là rồng trong loài người, cơ giới sĩ vô địch dưới cấp bạch ngân. Không nghĩ tình quen biết nhiều năm, đừng hòng ta cho người cơ hội này.

Vương Lang nhẹ nhàng nhìn Lý Bắc, nhớ đến lời của sư phụ, vậy Lý Bắc này chính là hậu nhân của người, một chút ám áp dâng lên trong lòng Vương Lang, ánh mắt nhìn Lý Bắc hòa hoãn như cái nhìn bậc trưởng bối trong nhà.

Cái nhìn thân ái của Vương Lang làm Lý Bắc nổi hết da gà, La Thần chết tiệt, quen biết bao lâu rồi giờ mới biết hấn có sở thích này. Người thích thì cứ tự bạo một mình đi, bày đặt nhận anh em rồi kéo ta vào, ta là nam nhân chân chính a, chỉ thích mẫu đơn thôi, còn cúc hoa thì miễn đi. La Thần khề lui một bước, miệng liên hồi "không dám, không dám."

Vương Lang dứt khoát, bước tới một bước, dùng tay phải nắm chặt vai Lý Bá:

__ Ta là Vương Lang, từ bây giờ nhận Lý Bá làm huynh đệ, coi như ruột thịt, từ bây giờ việc của đệ là việc của ta, nguyện sinh tử có nhau.

Nói xong, Vương Lang trừng trừng nhìn Lý Bá, tay vẫn nắm chặt không buông, chờ Lý Bá lên tiếng.

Lý Bá khổ tâm không thôi, ai đời chưa nói câu gì đã gộp chung một nhà rồi, đây là tiếng sét ái tình trong truyền thuyết đó sao. Vội gì dữ vậy, ít nhất phải trò chuyện vài câu, hỏi thăm sở thích của nhau đã chứ, xem có tâm đầu ý hợp không đã, tay gì mạnh dữ, đau vai quá. Cường bạo kiểu này thật là khó tiếp nhận quá đi, nhẹ nhàng một chút, ta vẫn còn trong trắng đó. Quay đầu nhìn La Thần vẫn mặt mày tươi rói, hấn biết hôm nay mình sập bẫy rồi, không chống cự được thì chỉ còn cách xuôi theo thôi, ít nhất phải qua ải cái bàn tay này đã:

__ Dạ dạ, là huynh đệ, đại ca nói chí phải, đại ca sao thì đệ vậy, sinh đẻ,... Không, sinh từ có nhau, đau vai quá đại ca ơi.

Buông tay ra, Vương Lang tiếp tục vỗ vỗ vào vai Lý Bá:

__ Từ giờ ngươi là tam đệ, La Thần là nhị huynh của ngươi, đưa tài khoản trong zone s của ngươi đây, ta cho ngươi quà gấp mặt.

Lát sau Lý Bá ngớ ngàng khi nhìn số dư trong tài khoản của mình, 100 ngàn tinh thần tệ a, 100 ngàn lộn đó. Đồng ý hán là dòng chính của đại gia tộc, nhưng mỗi tháng chỉ được phát hơn 10 ngàn để tiêu sài thôi, phải làm lễ trưởng thành xong mới được tùy ý vận dụng tiền của gia tộc. Đồng ý là cả gia tộc dồn hết cho hán, hồi giờ hán cần gì cũng đều có, nhưng Lý gia đâu phải giàu có như nhà Morgan, cần thì có nhưng muốn thì chưa chắc. Hán phải nghĩ cho cảm nhận của mấy ngàn con cháu cùng thế hệ nữa chứ, so với mình bọn họ thua thiệt nhiều lắm, nhớ có lần hán muốn mua bán chếp tay của đại sư Jedi Morgan, dù chỉ là bán sao lại, cũng phải để dành cả năm mới mua được. Giờ chỉ cần bị nhìn trộm một cái là có 100 ngàn, không lẽ thị trường cục hoa phát triển, giá bán thân đã cao vậy rồi. Cái bầy này đúng là càng giờ càng dính mả. Lý Bá chưa kịp nói gì thì La Thần đã chen ngang:

__ Đại ca, đệ cực khổ lắm, sáng giờ chờ đại ca nắng cháy đen luôn nè, vết bầm bị đại ca dạy dỗ vẫn chưa tan. Tinh thần tệ trong zone s đệ thua hết ở đâu trường rồi, đại ca, đại ca, he he.

Không nghe thì thôi, nghe rồi thì Lý Bá càng sợ hãi, lúc thấy La Thần kéo tay áo chỉ vào mấy vết bầm hán xem chút quy xuống. Bạo lực thế cơ à, lại còn bạo hết toàn thân nữa, chỉ hai chữ biến thái là chưa đủ để hình dung mà. Nhìn La Thần sung sướng kiểm tra tài khoản, Lý Bá lắc đầu cảm thán " suy đồi, thời đại này thật là quá suy đồi rồi ".

Một lát sau, trong phòng khách:

__ Ta hỏi La Thần ngươi lần cuối, có chắc là La gia ngươi không liên quan đến việc này không.

__ Cái gì mà La Thần, gọi ta là nhị ca, nói mãi rồi ngươi cũng không tin là sao, lúc đầu ta còn định hỏi ngươi đây. Ngươi cũng không gạt ta đó chứ.

__ Coi như ta tin ngươi.

Nhấp ngụm trà cho đỡ khô họng, Lý bá nói tiếp:

__ Vậy thì còn lại năm nhà, mà ta nghĩ loại Tần gia ra luôn cũng được, ta tin sư phụ của ta. Mà gia tộc ngươi ra giá thu mua là bao nhiêu, của ta là gấp sáu lần.

__ Ngươi nói lại với mấy lão già nhà ngươi đi, Trương gia kia mà cũng đã 7 lần rồi kia, nhà ta là 8, gần đây nhất ta biết thì nhà Morgan đã lên thẳng 10 lần rồi. Lý gia ngươi sao nắm thông tin chậm vậy chứ.

La Thần cũng nhẹ nhõm trở lại, hán biết Lý Bá kia tuy không tốt lành gì nhưng chắc chắn sẽ không gạt hán đâu. Thật tình cả La Thần và Lý Bá đều không muốn dính vô chuyện này, nhưng vì gia tộc, tốn chút nước miếng cũng bớt cần rứt hơn.

Vương Lang ngồi trên, này giờ vẫn im lặng nghe hai tiểu đệ nói chuyện, mặt điềm tĩnh nhưng lòng hán suy nghĩ không thôi. Vừa nghe là đã biết có liên quan đến mình rồi, may mà không có dấu vết gì dẫn đến mình. Vương Lang đủ thông minh để biết việc này nếu công bố ra, thì với hán, họa nhiều hơn là phúc. Hán cũng quá bất cần rồi, tốt nhất là lập thêm vài tài khoản nữa, dùng một lần rồi bỏ luôn, gì chứ ẩn kín thì muốn bao nhiêu mà chả được.

Tốt nhất là dùng một tài khoản chính để thăng cấp, mấy tài khoản phụ thì cho giao dịch kiểu này, cũng không nên chỉ tới một quầy nhận nhiệm vụ, nên thay đổi thường xuyên. Ngoài ra thay vì nhận, mình cũng có thể ra nhiệm vụ NEDTaLA mà, chế tạo xong thì tìm người mua, vậy sẽ ít bị động hơn, không thì..

__ Đại ca, đệ quên hỏi, tinh thần tệ ở đâu ra vậy, nhớ bữa trước đệ đưa đại ca có 10 ngàn mà.

La Thần cắt ngang dòng suy nghĩ của Vương Lang. Không muốn nói dối, Vương Lang lảng qua việc khác:

__ Chuyện phi thuyền thì sao rồi, ta muốn đến thành thị cấp một gần nhất.

Lý Bá đáp lời, biết lúc trước là do mình hoang tưởng, lúc này hán kính cẩn hơn nhiều, có một đại ca rộng rãi như vậy cũng không phải là việc xấu, mà đi theo cái tên không lợi không làm La Thần kia, mình cũng không chịu thiệt đâu:

__ Đệ đang sử dụng phi thuyền của gia tộc, là phi thuyền bạch ngân cấp 5, theo hành trình thì đệ và La Thần sẽ đến thành thị cấp 1 Nha Trang thành trước, sẽ ở lại vài ngày. Mặc dù đó không phải là gần nhất, nhưng nếu đại ca vẫn chưa có mục tiêu đến cố định thì hãy đi chung cùng bọn đệ. Mà có thể cho đệ biết, đại ca định làm gì ở thành thị cấp 1.

__ Ta sẽ vào học viện cơ giới sư

Vương Lang đáp gọn gọn, làm Lý Bá tròn xoe mắt. Sao vừa này nghe La Thần nói đại ca là cơ giới sĩ, cơ giới sư với cơ giới sĩ khác nhau một trời một vực à nha. Đồng ý là đều liên quan đến năng lượng tinh thuần nhưng lại đi theo hai hướng hoàn toàn khác nhau, một bên đánh đấm một bên ngồi nhà chế tạo sao mà giống nhau được. Mà tính lực một người thì có hạn, muốn đi đến đỉnh cao thì phải chuyên tâm rèn một thứ thôi, ngược lại chính là lãng phí vô ích, chẳng đi đến đâu. Việc này sớm đã được chứng minh, rõ như ban ngày rồi. Hán xoay nhìn La Thần cũng đang kinh ngạc không thôi.

Chương 40: Lựa Chọn

_ Đại ca thật sự chọn học viện cơ giới sư sao, với năng lực chiến đấu của đại ca, đệ nghĩ chiến sĩ học viện sẽ giúp đại ca tiến xa hơn, đây là quyết định quan trọng, ảnh hưởng cả đời đó.

La Thần thật sự quan tâm khuyên bảo, có nằm mơ hán cũng không nghĩ kẻ hung tàn bạo lực như Vương Lang lại chịu có ngồi yên miệt mài làm mấy việc li ti chăm chút. Vương Lang cảm kích, nhưng hán có lý do riêng của mình, lúc này vẫn chưa thể nói ra được, hán không muốn nói dối huynh đệ của mình, chỉ nhẹ nói:

_ Cảm ơn đệ, nhưng ta có định hướng của riêng mình, có thể cho ta biết, khi nào các học viện bắt đầu tuyển sinh.

Lần này tới phiên Lý Bá nói:

_ Ta nghĩ đại ca có lý do của mình, La Thần huynh cũng không cần nói thêm. Còn về việc học viện, cái này thì tùy vào việc đại ca khai mở được bao nhiêu vòng sáng, nếu số vòng đạt chuẩn, hơn 3 vòng, thì có thể tùy ý đăng ký nhập học. Nhưng chọn học viện nào cũng là việc quan trọng, đại ca có thể cho đệ biết, hiện tại đại ca đã khai mở bao nhiêu vòng sáng, đệ sẽ đưa ra vài lựa chọn phù hợp với đại ca.

Nghe tới đây thì Vương Lang giật mình, theo lời sư phụ, thì chỉ cần người có năng lực cao hơn mình một chút, thì có thể quan sát được vùng chứa của mình, nếu vậy thì 50 vòng sáng của mình sẽ không còn là bí mật nữa. Phải nghĩ cách thôi, quan trọng là phải tìm ra trước khi bước vào học viện, Vương Lang trả lời, dù sao cũng không phải là nói dối:

_ Ta có hơn 20 vòng, không cần chọn học viện tốt nhất, chỉ cần đạt chuẩn là được rồi, quan trọng là phải có không gian thoải mái, ta không thích bị ràng buộc.

La Thần lại nhanh nhẩu:

_ Đại ca đúng là đại ca, nếu hơn 20 vòng thì dễ tính rồi, dù đặt ở học viện nào cũng đều được ưu đãi tốt nhất, không cần học phí, thậm chí mỗi tháng còn được phát tiền. Đệ nói thế này cho đại ca dễ chọn. Nếu là học viện thuộc liên minh, đãi ngộ rất tốt, tương lai khi tốt nghiệp cũng dễ tìm công việc tốt, đạt cấp tạo sư thôi là đã được cấp một phòng nghiên cứu riêng rồi, nếu có sản phẩm mới gì thì có thể tự đứng tên bằng sáng chế cũng như giấy phép kinh doanh độc quyền. Tuy nhiên trong quá trình học hay sau khi tốt nghiệp, cơ giới sư đạt cấp tạo sư trở lên sẽ được phong quân hàm, nhận lương chính thức, khi đó, sẽ thường xuyên nhận yêu cầu của liên minh, tốt nhất nên hoàn thành, nếu không đãi ngộ sẽ bị cắt giảm. Đôi lúc còn bị xử phạt như trốn nghĩa vụ. Cái này gọi là ăn cơm liên minh, làm việc cho liên minh. Để Vương Lang vài giây suy nghĩ, La Thần nói tiếp:

_ Lựa chọn thứ hai là học viện của các gia tộc, chất lượng dạy có cao hơn một chút, quan trọng nếu đạt thành tích cao, thăng đến cấp tạo sư, sẽ được theo học các đại sư cấp A, A A, thậm chí cấp S nếu có biểu hiện xuất sắc. Sẽ không bị ép phải làm gì, vấn đề là, thông thường các học viện này sẽ ưu ái nhiều hơn cho con em trong gia tộc, hoặc các thành viên trung tâm, đã kí hợp đồng hợp tác lâu dài. Theo hợp đồng thì đa số sau khi tốt nghiệp sẽ làm việc luôn cho gia tộc đó, có sản phẩm mới sẽ do gia tộc đứng tên và kinh doanh sau đó chia lại lợi nhuận theo thỏa thuận ban đầu. Nếu sắp xếp theo thành tích sau tốt nghiệp thì học viện tốt nhất thuộc về gia tộc Morgan, gia tộc đệ đứng thứ hai, còn thấp nhất là...

Nói đến đây thì La Thần chợt im lặng, quay nhìn Lý Bá, hán biết mình nói hăng quá rồi. Lý Bá cũng ngậm ngùi." đệ đệ nói tiếp, thấp nhất chính là học viện của Lý gia đệ, lý do chính là vì không có đại sư cấp s, việc đào tạo từ cấp bậc tạo sư trở về sau không được chuyên sâu như các gia tộc khác, nói thật với đại ca, bản thân đệ đây cũng đang theo đại sư cấp s Tàn Chính Khuê của Tàn gia để học tập". Nói xong thì Lý Bá im lặng, nếu xét riêng bản thân hán, việc có đại sư cấp s làm sư phụ chính là điều vô cùng vinh quang. Nhưng ở góc độ gia tộc, thì là xấu hổ không thôi, sau này nếu hán trở thành gia chủ, người độc miệng có thể nói, Lý gia chỉ là học trò của Tàn gia mà thôi, vậy nên mới hiểu được, quyết định năm xưa của gia tộc, là khó khăn đến mức nào. Con cháu trong nhà còn phải ra đi, mặt mũi đâu mà ZIRfBwK mời người khác tới.

Lúc đầu Vương Lang còn suy nghĩ, nhưng nghe Lý Bá nói xong thì hán ra quyết định cuối cùng luôn: " ta hiểu rồi, ta quyết định sẽ nhập học tại học viện của Lý gia, đừng hiểu nhầm, ta chỉ thích tự do thôi, đãi ngộ tốt hay không đều không quan trọng, sau khi tốt nghiệp ta với Lý gia sẽ là quan hệ hợp tác, không phải lệ thuộc. Nhờ đệ thêm một việc nữa, không cần phải thông báo với ai, đặc biệt về số vòng sáng của ta, ta có hướng đi của mình".

Lý Bá cảm động không thôi, sao mà hán không biết lý do lựa chọn của Vương Lang, với hơn 20 vòng sáng thiếu gì nơi trải thảm mời chứ. Chính vì chỗ thiếu hụt của mình, đã nhiều năm nay học viện của Lý gia không chào mời được các thiên tài có vòng sáng từ 18 trở lên, dù có ra bao nhiêu ưu đãi đi nữa. Thiên tài nào không thông minh, cao ngạo, ai lại không muốn chọn nơi tốt nhất giúp mình đến đỉnh cao, chính hán là một ví dụ đó thôi.

Hơn hai mươi vòng sáng, dù chỉ cố gắng một nửa thôi cũng nắm chắc chức đại sư trong tay rồi. Ráng thêm chút nữa thì A hay A A cũng không quá khó khăn. S thì chưa dám nói tới, đó là lịch trời không phải ai cũng qua được. Với Lý gia, chỉ cần đào tạo được đại sư cấp A thôi là đủ nâng cao uy tín lên một mảng lớn rồi. Hiện nay tính tổng 4 học viện cơ giới sư của Lý gia, nếu không tính muội muội Lý Nhi Nhi, người cao nhất chỉ đạt 19 vòng mà thôi. Mà người đó cũng là con cháu Lý gia, tình thế bất buộc thôi, nếu không chắc cũng chọn học viện khác rồi. Lý Bá đứng dậy, chấp tay cúi đầu trước Vương Lang:

___ Đệ thay mặt gia tộc cảm ơn đại ca, đại ca an tâm, đệ xin lấy tư cách ra đảm bảo, sau này Lý gia tuyệt không ràng buộc hay ước thúc đại ca. Trong quá trình học hay sau khi tốt nghiệp, đại ca có thể làm gì tùy thích, đầu nhập vào gia tộc khác cũng không sao. Lúc này thì chưa, nhưng tin rằng, sau này lời nói của đệ, cũng chính là lời nói của Lý gia.

Vương Lang không nói gì, chỉ mỉm cười vỗ vai Lý Bá. Lúc này tới phiên con hàng "thầy lợi không buông" lên tiếng "đại ca, đại ca còn em út cháu chất gì không, gửi vào học viện La gia đệ vài đứa đi, không thể nhất bên trọng nhất bên khinh a". Trả lời hần là song phi cước của Vương Lang, một vào mông trái, một vào mông phải. Nhìn kĩ thì Lý Bá cũng có ra chiều, nhưng rất tình cảm, chỉ nhắm vào đầu ngón chân út mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tai Nạn

Mặc hai tiểu đệ rù rê, Vương Lang quyết định nhanh chóng nhập học. Lý Bác đành đưa cho Vương Lang phi thuyền loại nhỏ một người lái của mình. Phi thuyền này thiết bị thanh đồng cấp 2, có kích thước nhỏ, chỉ chuyên chở được một người, thường có số lượng nhiều trên các phi thuyền lớn, dùng như phi thuyền cứu nạn. Cách sử dụng rất đơn giản, nạp đủ năng lượng tinh thần, đặt tọa độ đến, vận tốc phi hành, chọn chế độ tự lái. Như vậy, Vương Lang có thể nghỉ ngơi suốt hành trình, không phải lo gì cả, vậy cũng hợp ý của hần, có thể tranh thủ thời gian vào zone s, giải quyết cho xong đồng đá nguyên liệu kia.

Không rề rã, sau hỏi thăm Lý Bác những thông tin cơ bản về học viện, dặn dò La Thần nhờ người trông nom mẫu thân, Vương Lang bắt đầu ngay chuyến đi. Ngay khi phi thuyền vừa cất cánh, Vương Lang đã vào trong zone s. Quá trình buồn tẻ lại tiếp tục, mặc dù đã gây ra chấn động không muốn, nhưng Vương Lang không muốn thay đổi phương pháp khắc mạch của mình. Vì tốc độ, vì rèn luyện bản thân, thậm chí Vương Lang còn cố gắng thử tăng thêm hiệu suất của mạch dẫn truyền.

Theo lịch trình thì khoảng ba ngày sau Vương Lang sẽ tới nơi, đó là vì vận tốc của phi thuyền cứu sinh này không cao, chỉ được cái là ít tiêu hao năng lượng. Vương Lang tính toán, xong đợt này cũng không vội bán ra mạch khác, mà sẽ mua thêm đá nguyên liệu để tiếp tục sản xuất, cuối cùng phân làm 7 gói, lấy giá gấp 10 để ra nhiệm vụ thu mua. Như vậy sẽ duy trì được sự hồ nghi của mọi người, bản thân càng an toàn.

Dùng hết những tinh thần tệ cuối cùng để thu mua đá nguyên liệu, số lượng nhiều tới mức Vương Lang phải thuê thêm một phòng nữa để chứa. May là trong zone s, những thứ mang tính năng lượng như đá nguyên liệu có thể tự do lưu chuyển, chứ nghĩ cảnh xách bao to bao nhỏ về phòng thật là tốn thời gian.

Lần này Vương Lang quyết định làm một thí nghiệm mới, tìm cách tăng hiệu suất và tốc độ tạo mạch bằng cách không dùng phần loe bút để chuyển hóa đá nguyên liệu, hần thử trực tiếp dùng năng lượng tinh thần xem có được không. Đây là việc không hề dễ dàng, trên lý thuyết, đá nguyên liệu là tập hợp của sóng năng lượng tinh thần trong không gian. Sóng năng lượng này có biên độ và khoảng cách các bước sóng bằng nhau luôn giữ ổn định ở cùng kích thước. Chính sự ổn định này tạo điều kiện để dòng năng lượng truyền qua mạch khác ít bị hao tổn, khắc mạch dẫn truyền chính là vẽ những đường sóng ổn định này trên phôi, tạo thành không gian hình học hợp lý, để dòng năng lượng lớn từ thanh năng lượng (pin) truyền vào có thể phân phối thành dòng đều đặn, bằng nhau về mức năng lượng của mỗi dòng, chạy xuyên suốt BFLC46x qua phôi. Tức là yêu cầu cơ bản của mạch dẫn truyền là cân đối và đều đặn. Nếu dùng bút phải chú ý đến kĩ thuật tay chính xác, nhịp nhàng, liền mạch và đều từng nét bút.

Cái này thì Vương Lang không phải lo rồi, hần "chơi sang" dùng năng lượng tinh thần để làm khung có hình dáng chính xác, kế tiếp "nhúng" khung đó vào năng lượng đã chuyển hóa, lúc lấy ra thì dòng năng lượng có bước sóng đều dính trên khung chính là mạch khác hoàn thiện, chỉ cần thu vào thôi. (giống như hồ dán dính vào da tay vậy đó)

Còn về thí nghiệm mới, để thực hiện được ý tưởng này cần hiểu rõ về cấu tạo của đá nguyên liệu cũng như cách hoạt động của phần loe bút.

Những dòng năng lượng có bước sóng đều sẽ không kết hợp với dòng năng lượng có bước sóng không ổn định. Có thể coi như nó đã "yên bề gia thất", nó chỉ kết dính một mặt (không phải kết hợp) với năng lượng tinh thần có trong tự nhiên mặt còn lại cũng sẽ kết dính với dòng năng lượng tinh thần khác (bằng keo hai mặt). Tổ hợp nhiều lớp như vậy quấn vào nhau (nguyên cuộn băng keo hai mặt) đạt đến mức bão hòa sẽ vô cùng ổn định. Dưới sức ép từ nhiều phía của các nguồn năng lượng lớn, tổ hợp đó sẽ co rút, cô đặc lại, theo thời gian khi đạt sức ép tối đa sẽ trở thành cái mà ta gọi là đá nguyên liệu, (cacbon là phi kim trở thành kim cương).

Việc chuyển hóa của phần loe bút thì dễ hiểu hơn. Chỉ là tạo ra năng lượng tinh thần dạng sợi mảnh, sợi mảnh này sẽ thâm nhập và chia cắt các lớp năng lượng tinh thần của tổ hợp, năng lượng chia cắt được sẽ bị lấy ra khỏi đá nguyên liệu, bị loe bút hút vào làm năng lượng hoạt động. Mất đi năng lượng tinh thần làm chất kết dính các bước sóng đều nhau sẽ được giải phóng.

Việc của Vương Lang chính là phải làm sao cho năng lượng tinh thần của bản thân mình có thể trở thành sợi mảnh đạt mức như vậy. Trong việc này ưu thế về số lượng tích trữ nhiều của Vương Lang không có tác dụng, cái cần là khả năng vận dụng, điều khiển chính xác để có thể tạo hình thành công.

Thử vài trăm lần rồi mà vẫn không thành công, viên đá nguyên liệu vẫn nằm trơ ra đó. Vương Lang không cam tâm, cái gọi là khó khăn chính là để ta vượt qua, một trăm lần không được, thì một ngàn lần, nếu vẫn không được thì một trăm ngàn lần. Vương Lang liên tục thử không ngừng. Khi đến khoảng hơn 50 ngàn lần, Vương Lang chợt phát hiện, có lẽ đã đến cực hạn điều khiển của bản thân, độ mảnh này đã không thể giảm được nữa. Thôi, cứ thử thêm 50 ngàn lần nữa rồi tính tiếp.

Đúng lúc này, Vương Lang chợt thấy sóng tinh thần của mình biến đổi, giống như màn hình bị nhiễu, đây là dấu hiệu cơ thể ngoài thể giới thật có vấn đề, nhanh chóng thoát ra, hần phát hiện phi thuyền đang bị tinh thú tấn công. Việc tinh thú tấn công khi phi thuyền bay qua vùng sinh tồn là rất thường gặp. Cũng có nhiều cách để giải quyết vấn đề này ;+ Chế tạo phi thuyền kích thước lớn, vỏ ngoài bao bọc có độ dày và độ cứng cao.

+ Tăng tốc độ của phi thuyền, sao cho nhanh hơn tốc độ của tinh thú có thể phi hành.

+ Bay lên thật cao thoát khỏi tầng không gian săn mồi của tinh thú.

+ Mang theo tinh thú sư để giao tiếp với tinh thú.

+ Dùng phi thuyền có thể tàng hình, dịch chuyển không gian tức thời khoảng cách ngắn... (phi thuyền cấp hoàng kim trở lên)

+ Sử dụng hỏa lực để tấn công và tiêu diệt tinh thú (việc này bị cấm theo bộ luật liên minh lãnh thổ và vùng lãnh thổ)

.....

Nói chung tất cả những điều trên, phi thuyền này đều không có. Trước khi nói về sự nguy hiểm sẽ xảy ra. Hãy nói về sinh vật đang tấn công và phương pháp tấn công của nó.

Sự phân cấp của tinh thú cũng giống như sự sắp xếp của các thành thị, tinh thú cấp thấp nhất là 5 và cao nhất là ss. Sinh vật đang tấn công phi thuyền có tên là Dực Dực Long, con trưởng thành có thể xếp vào cấp 4, là loài ăn tạp, khẩu phần đa số là thực vật. Dực Dực Long có chiều dài khoảng 11 m nửa thân trên gần giống con dơi, khác ở phần đỉnh cánh dài ra cánh tay với ba móng vuốt sắc nhọn, nửa thân dưới dài ra giống rắn nhưng có thêm hai chân có vuốt nhọn. Phần đầu không nhọn lại mà tù ra, nhìn như đầu ngón tay, có vây xương xò ra hình quạt tác dụng như bánh lái.

Cách nó dùng để tấn công phi thuyền là ; cánh đang rộng ôm lấy phần mũi phi thuyền, phần vuốt nhọn ở hai cánh tay bấu vào nhau, xiết lại. Hai chân sau cầm móng vuốt xuyên qua lớp vỏ phi thuyền, bấu chặt. Toàn thân nó từ đầu tới đuôi áp sát vào mặt phía trên của phi thuyền. Nó dùng lưỡi liếm lớp kính trong suốt phía trước của phi thuyền. Phần từ phía trên bụng đến gần đuôi hơi hờ ra rồi hạ xuống đập mạnh vào thân phi thuyền. Nó liên tục lặp lại với tần suất nhanh dần, liếm nhiều hơn, nước miếng chảy ra liên tục, độ va đập ở phần giữa liên tục, dồn dập thỉnh thoảng có nghiêng qua lại một chút ở hai bên, những lúc như vậy nó le lưỡi ra thở hắt hắt. Có thể thấy rõ sự phấn khích của nó sau mỗi lần va đập. Khi sự va đập đã lên đến đỉnh điểm nó gục xuống, nhích nhích phần thân dưới thêm một chút, cơ thể uốn éo có vẻ thoát lực, nó liếm láp lớp kính thêm vài cái nữa rồi buông vuốt ở tay và chân ra, liếm liếm lớp kính thêm một cái cuối cùng rồi rời khỏi phi thuyền. Lúc này trên thân phi thuyền xuất hiện lỗ lủng lớn, nằm ở khúc giữa ngay vị trí va đập. Đây là nơi chứa năng lượng của phi thuyền, năng lượng xị ra từng tia, từng tia rồi phóng tràn cả ra thành một mảng lớn.

Phi thuyền nhanh chóng lao về phía mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Học Viện Bắc Đẩu

Vương Lang thức dậy, đầu hần đau như búa bổ, mọi thứ xung quanh như đang xoay vòng, lúc này hần vẫn chưa cử động được, hai mắt mở ra rồi nhanh chóng đóng lại, bởi cùng với việc ý thức hiện hữu, cảm giác đau đớn càng rõ ràng hơn. Con đau này tương đương với quá trình rửa tội, nhưng rõ rệt hơn, nhận thấy ở cả tinh thần và thể xác. lát sau, Vương Lang kinh ngạc khi dò xét vùng chứa của mình, 50 vòng tròn không phát sáng nữa, các vòng đều mờ nhạt, hiện ra như hơi nước chập chờn, có thể tan bất cứ lúc nào, vòng sáng xanh dương to nhất ở trung tâm cũng vậy, màu cũng nhạt đi, gần trở nên trong suốt, không còn đậm màu như ban đầu.

Đây chính là cảm giác suy kiệt năng lượng đó sao, thật không dễ chịu mà. Vương Lang cảm thấy bất lực, không thể cử động, dù chỉ một ngón tay, ý thức chỉ vừa đủ để tăng thêm cơn đau, quá mệt mỏi, hần quyết định để mặc, nếu được thì ngủ một chút thôi.

Lần thứ hai tỉnh lại, ngạc nhiên vô cùng, hần thấy cơ thể hoàn toàn bình thường, cứ như mọi cảm giác vừa rồi chỉ là mơ. Rồi sự ngạc nhiên lại càng tăng thêm, đúng hơn là hoảng sợ, Vương Lang không thể cảm nhận sóng năng lượng tinh thần xung quanh nữa, năng lượng bản thân hần cũng không, đương nhiên vùng chứa cũng không thể dò xét được rồi. Để dễ hình dung, Vương Lang lúc này chính là một người bình thường đúng nghĩa.

Bình tĩnh lại, đầu tiên phải quan sát xung quanh đã. Vương Lang đang đứng trên một mặt phẳng màu trắng đục, láng bóng, to lớn, trải dài không thấy giới hạn, xung quanh ngoài bản thân ra, không còn thứ gì khác. Bầu trời trên đầu cũng màu trắng, hơi nhạt, giống như mặt đất, không hề có gì khác, dù chỉ một đám mây. Bỏ qua sự kì lạ, ít nhất bản thân lúc này vẫn an toàn. Vương Lang bắt đầu nghĩ về chuyện đã xảy ra.

Ngay khi phi thuyền bắt đầu lao xuống, Vương Lang đã tạo vòng bảo vệ quanh thân mình, nhờ nguồn năng lượng tinh thuần dồi dào, vòng tinh thần bảo vệ nhanh chóng lớn hơn rồi bao bọc cả phi thuyền. Chưa an tâm, Vương Lang còn thực hiện việc tự thể, tạo vòng xoáy năng lượng bao bọc bên ngoài vòng bảo vệ. Cuối cùng, để chắc chắn hơn, khi gần va chạm, Vương Lang dồn hết năng lượng tinh thuần có thể, kích phát về hướng mặt đất nhằm giảm xóc cho cú va chạm. Tiếp nữa là hôn mê.

Ngẫm lại, Vương Lang gXGLyFb thấy nếu thật mình mình bị suy kiệt năng lượng cũng là đáng đời. Sự phụ nói sự khác biệt của các vòng sáng trong vùng chứa của mình là điều tích cực, giúp dự trừ được nhiều năng lượng tinh thuần hơn. Nhưng là nhiều chứ không phải vô hạn, dù là cả tinh cầu thì vẫn dùng một con số để tính được mà. Lâu nay hắn sai thật quá thoải mái rồi, tai nạn lần này đúng là hồi chuông cảnh tỉnh. Chợt nghĩ đến một điều khác, khiến hắn đỏ mồ hôi hột, có cái kho lớn như vậy, phải mất bao lâu mới kiếm đủ năng lượng tinh thuần nhét vào cho đầy đây, nan đề, đúng là nan đề.

Tính thử xem, một vòng sáng bình thường muốn nạp đủ cần khoảng 1000 thanh năng lượng có độ tinh khiết mức khá. Vậy là 10 ngàn thanh trung bình. Một thanh trung bình bán ra là 10 tiểu kim thạch, cũng là 10 tinh thần tệ. Vậy nạp 1 vòng sáng bình thường sẽ mất 100 ngàn tinh thần tệ. Nhưng đó chỉ là vòng nhỏ nhất của hắn thôi, còn 48 vòng thứ tự to thêm kia, vòng bự nhất màu xanh dương thì khỏi bàn đi. Tới bây giờ Vương Lang mới ý thức được phương pháp dùng năng lượng tinh thuần khắc mạch của mình là chơi ngu tới mức nào, đã vậy còn bày đặt cách không điều khiển nữa, chút tiện nghi đó đổi bằng tiền đó. Đừng nói giá bán tăng gấp 10, dù có gấp 100 cũng không đủ để bù vào. Cảm giác của Vương Lang lúc này giống như lúc 5 giờ chiều, thấy con số để mình bán nhà để ghi ở đài chính, lại ra ở đài phụ vậy đó. Đã nói là trên đời không có bán thuốc hồi hận đâu.

Khi Vương Lang lòng đang đau xót, ngờ ngẩn như người mất hồn thì không gian trắng phát sinh biến hóa. Xuất hiện trước mặt Vương Lang là hai tấm bìa lớn, tấm bìa màu vàng ghi " giới thiệu về học viện bắc đầu ", tấm bìa màu trắng ghi " hợp đồng nhập học vào học viện bắc đầu ". Vương Lang bắt đầu đọc.

Giới thiệu về học viện bắc đầu.

Học viện Bắc Đầu được thành lập vào năm xx của thời đại tinh thần cơ giới, thành viên sáng lập là phi hành đoàn gồm 7 người của phi thuyền Hy Vọng, người khởi xướng là " đại ca mọi thế hệ " Vương Nhất.

Mục đích của việc thành lập học viện là muốn phá bỏ truyền thống trong việc giảng dạy kiến thức tinh thần lâu nay, thoát khỏi sự khống chế mang tính gia tộc hay các tổ chức thế lực khác. Đồng thời mở rộng việc giảng dạy đến khắp mọi nơi, các thành thị cấp thấp, vùng đặc khu sinh tồn thậm chí các hành tinh có con người sinh sống trong tương lai.

Phương châm của chúng tôi, tất cả mọi người đều bình đẳng, không phân biệt giàu, nghèo hay giai cấp sang hèn. Tất cả đều có quyền học tập, rèn luyện và phát triển bản thân giống nhau. Chính vì vậy, khi đứng ở đây, đọc những dòng chữ này tất cả các bạn đều giống nhau, không mang theo gì từ thế giới bên ngoài.

Chúng tôi cho các bạn hành trang giống nhau để cùng học tập kiến thức như nhau. Thành công hay thất bại, có thể đi xa được đến đâu, hoàn toàn phụ thuộc vào ý chí, nỗ lực và sự cố gắng của các bạn.

Mong rằng tất cả mọi người ở đây trong tương lai sẽ đạt được giấc mơ của mình.

Không có đích đến, chỉ có con đường, thành công chỉ đạt được, khi bạn không ngừng cố gắng.

Thân ái.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đăng Ký Nhập Học

Hợp đồng nhập học vào học viện Bắc Đầu.

Đối với học viện:

- _ Đối xử công bằng với tất cả các học viên.
- _ Đáp ứng kiến thức từ sơ cấp đến nâng cao trong 4 lĩnh vực chính: cơ giới sĩ, fXHSgN cơ giới sư, năng lượng đặc thù, các tầng zone.
- _ Không có bất cứ ràng buộc gì với học viên trong quá trình học và sau khi tốt nghiệp.
- _ Đối với học viên yếu kém không thể tốt nghiệp, sẽ chọn chương trình đào tạo chức nghiệp phù hợp, đảm bảo đầu ra ổn định.
- _ Đối với học viên xuất sắc, sẽ tạo điều kiện tham gia vào hệ thống thành lập và phát triển học viện (phụ thuộc vào ý định của học viên).
- _ Giữ vững tính khách quan của học viện, không thay đổi trước mọi sức ép.
- _ Học viện không phải là tổ chức thế lực, nếu học viên hình thành tổ chức thế lực cũng không ảnh hưởng và liên quan đến học viện.
- _ Tạo điều kiện thuận lợi nhất cho học viên về mặt ; viện phí, chương trình học, định hướng chức nghiệp,...

_ Thường xuyên nâng cấp hệ thống kiến thức, phương pháp giảng dạy để phù hợp với sự phát triển của học viên.

_ Những người kế thừa có thể thay đổi tính năng của học viện cho phù hợp với thời đại của mình, nhưng tính chất ban đầu về sự công bằng và khách quan là không được thay đổi.

Đối với học viên:

_ Thanh toán viện phí theo các cách, trả một lần, trả nhiều lần, trả sau khi tốt nghiệp. Không được nhận bằng tốt nghiệp khi chưa thanh toán hết viện phí.

_ Được phép đem kiến thức nhận từ học viện, truyền đạt lại cho người khác.

_ Huy chương sao bắc đẩu là chìa khóa để vào học viện, kiến thức nhận được sẽ đi vào tiềm thức của học viên. Huy chương đầu tiên được phát miễn phí, nếu mất phải dùng điểm tích lũy để mua lại. Mất nhiều hơn hai lần phải dùng tiền để mua. _ Điểm tích lũy chỉ dùng trong học viện, không thể qui đổi về tiền ở thế giới thật. Sau khi tốt nghiệp, nếu không dùng hết, điểm tích lũy còn lại sẽ trở về 0.

_ Học viên yếu kém hoặc thiếu cố gắng không đủ điểm hoàn thành chương trình học phải đóng tiền để học lại. Hoặc chọn chương trình đào tạo chức nghiệp để tiếp tục học.

_ Sau khi tốt nghiệp, mọi vấn đề xảy ra với học viên, dù tích cực hay tiêu cực, đều không quan hệ với học viện.

_ Các gói chương trình học cơ bản có thể nợ, các gói yêu cầu phải thanh toán xong mới có thể bắt đầu học. Có thể dùng điểm tích lũy để thanh toán.

_ Nghi học giữa chừng sẽ không trả lại viện phí.

_ Mọi cạnh tranh, dù lành mạnh hay không lành mạnh, trong thế giới tiềm thức tại học viện đều được khuyến khích. Trong thế giới thật thì học viện không chịu trách nhiệm.

_ Học viên chịu án phạt của liên minh nhân loại trong thế giới thật sẽ buộc bảo lưu kết quả, khi kết thúc có thể tiếp tục học. Không giới hạn thời gian.

_ Nếu không hài lòng với kết quả kì thi tốt nghiệp cuối cùng, có thể đóng tiền để thi lại, không giới hạn số lần. Trường hợp này không dùng điểm tích lũy để thanh toán...

.....

.....

_ Nếu đã đọc và đồng ý với những điều trên, học viên muốn nhập học vào học viện bắt đầu hãy xác nhận bằng cách lưu dấu tay tại nơi đánh dấu cuối hợp đồng. Ngay khi xác nhận, bạn đã là học viên của học viện bắt đầu phải tuân theo quy định của học viện, đặc biệt là về vấn đề viện phí.

Đọc đi đọc lại, Vương Lang tin chắc hai phần của hợp đồng là do hai người khác nhau viết. Phần của học viện thì đều là những điều tốt đẹp, khiến hắn tán thưởng không thôi, phần của học viên thì cái gì cũng dính tới tiền(*), chữ tiền xuất hiện nhiều đến chóng mặt. Vương Lang nghĩ không biết có phải mình đã lọt vào ô lừa đảo nào đó không đây. Không được, bút sa gà chết, in dấu tay là trả nợ cả đời, thanh niên lương thiện như mình phải bình tĩnh suy nghĩ mới được.

Nếu đây là trong tiềm thức của mình, vậy việc bị đau đớn kia là trong thế giới thật, tạm thời vậy cũng tốt, mình đâu phải biến thái đâu mà thích chịu hành hạ, thoát tạm thời cũng là thoát mà.

Còn về cái huân chương bắc đẩu kia, Vương Lang thấy quen quen, hình như gặp ở đâu rồi. Có khi nào liên quan đến 7 cái huân chương sư phụ cho mình không, nếu thật liên quan đến sư phụ, thì việc này chắc không xấu với mình đâu, đằng nào cũng đang trên đường nhập học, nơi này cũng coi như tiện đường. Đằng nào mình cũng đã là con nợ của 50 cái vòng đó rồi, thêm cái này nữa, mình vẫn là con nợ thôi. Nghĩ là làm, Vương Lang đặt bàn tay vào nơi đăng ký.

Một đường ngang ánh sáng màu xanh diệu, chạy lên xuống tấm bia hợp đồng. Từ tấm bia một vùng ánh sáng xanh diệu lan ra, bao lấy Vương Lang. Chỉ thoáng sau, Vương Lang chợt nhận ra mình đang ở một không gian hoàn toàn mới, một không gian đầy màu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Lễ Khai Giảng

Đây là một hội trường, một hội trường đẹp lộng lẫy, mái là cả không gian vô tận với muôn ngàn ánh sao. Xung quanh là những trụ đá hoa cương dựng thẳng, giữa các trụ là băng rôn, khẩu hiệu, tràng hoa,.. Xung quanh Vương Lang là hàng ngàn bộ bàn ghế xếp đều đặn, bàn phủ vải đỏ, ghế phủ vải trắng, trên bàn là giỏ hoa và trái cây lộng lẫy, hoa trên mỗi bàn lại mỗi khác nhau. Đây là không gian mở, không có tường chắn ở bốn bên, thay vào đó lại

là hoa và hoa, cổng hoa, rào hoa, thềm hoa, ...muốn hoa gì cũng có. Sau đó là chim và bướm, và mấy con thú nhỏ biết bay, hoa bao nhiêu thì chúng nhiều bấy nhiêu, rồi thêm hàng mớ, hàng mớ những thứ bày biện linh tinh khác nữa, ;đài phun nước, tháp ly, tượng bằng, bong bóng, mấy con thú nhỏ xinh nhẩy nhót, trông không khác gì nơi đang diễn ra vài chục đám cưới cùng lúc, vấn đề là chúng chỉ nhiều thôi, chứ không có sự sắp xếp nào cả, mọi thứ cứ lộn xộn cả lên. Phải tả sao đây, giống như phòng mà một nhóm bé gái vừa chơi trò công chúa, vừa chơi nấu ăn giả, lại vừa rượt đuổi nhau.

May sao còn có cái sân khấu phía trước là có chút gọn gàng, giữa sân khấu là bục phát biểu có gắn mấy thiết bị phóng thanh.

Vương Lang nhìn quanh một hồi, rồi chọn một chỗ tùy ý ngồi xuống, đưa tay chọn vài loại trái cây đẹp mắt ăn thử, biết không phải là thật nhưng vẫn rất ngon nha. Miệng Vương Lang không ngừng nhóp nhép.

Bỗng trên sân khấu, một nam tử cao lớn xuất hiện. Nam tử có mái tóc dài, chải ngược về phía sau, không cột, mặc gió thổi bay. Vầng trán cao, đôi mắt tỏa sáng, gương mặt vừa phong trần lãng tử lại vừa đỉnh đạc trang nghiêm. Đặc biệt nhất là nụ cười, nụ cười như tia nắng mới, tỏa ra thật tự nhiên, vừa nhìn đã khiến người khác có hảo cảm và tin tưởng. Nam tử vừa cười vừa nói:

_ Thiên Sầu nè, khi nào bắt đầu quay thì nói ta nha.

Người tên là Thiên Sầu đáp lại:

_ Umm, một hai ba, rồi bắt đầu quay rồi đó.

_ Nhanh vậy, ta chưa kịp chuẩn bị mà, lại đi Thiên Sầu.

Nam tử kia quỳnh cả lên, lật đặt chỉnh lại trang phục. Người tên Thiên Sầu lại nói:

_ Umm, một hai ba, rồi quay lại rồi đó.

Nam tử cao lớn cao lớn bước đến bục phát biểu, cất giọng hào hùng:

_ Chào mừng tất cả các học viên mới của học viện Bắc Đẩu, ta là Vương Nhất, là viện trưởng của các trò. Ta chỉ muốn nói một điều, hôm nay, không biết cần biết các trò là ai, các trò từ đâu đến. Ta muốn các trò chỉ cần nhớ một điều, các trò là học viên của học viện Bắc Đẩu, từ hôm nay, đây sẽ là nơi để các trò bắt đầu giấc mơ của mình, hãy cố gắng lên, thành công chỉ đến khi các trò không ngừng cố gắng.

Viện trưởng Vương Nhất lại quay về phía người tên Thiên Sầu:

_ Tới đây được rồi, cất đi Thiên Sầu, đội Chung Tinh ra rồi quay tiếp.

_ Umm, một hai ba, rồi cất rồi đó, sao hồi nãy nói ngũ muội thay đồ xong rồi.

Giọng người tên Thiên Sầu lại thờ ơ vang lên:

_ Lần này thôi nha, lần sau đại ca nhờ tứ ca đó. Việc trong phòng nghiên cứu của đệ còn nhiều lắm.

_ Rồi, rồi, ta biết rồi, nếu không phải Chính Cát còn mấy ngày nữa mới ra khỏi phòng mKbwSg2 trọng lực ta cũng không phiền đệ đâu.

Giọng đại ca Vương Nhất hòa hoãn, lục đệ này cái gì cũng tốt, chỉ là khi dính vào nghiên cứu mới thì cái gì cũng không quan tâm. Đúng lúc đó một giọng nói ngọt ngào vang lên:

_ Muội xong rồi nè, ca thấy muội mặc cái váy hồng này có đẹp không. Đại ca Vương Nhất vội cười nịnh nọt:

_ Đẹp, đẹp, màu đẹp, váy đẹp, Chung Tinh của ta mặc cái gì cũng đẹp nhất.

Chung Tinh dậm chân:

_ Không biết đâu, ca không có thật lòng, muội thấy cái váy màu xanh đẹp hơn, muội về thay đây.

_ Rồi rồi, thương, thương, thương, đẹp thật mà, hay là quay thử với cái váy hồng này trước, lát xem lại nếu không thích thì chuyển qua màu xanh sau. Nha,nha, thương.

Có vẻ đại ca Vương Nhất rất có kinh nghiệm trong chuyện này, một hồi sau Chung Tinh bước tới bục phát biểu. Không còn từ ngữ nào để miêu tả vẻ đẹp và khí chất của tiên nữ Chung Tinh, nói bao nhiêu cũng không đủ đâu. Hôm nay tóc Chung Tinh không buông dài mà bới lên tạo thành hình một đóa hoa, trong chiếc váy màu hồng, nếu nhìn kĩ sẽ thấy phần bụng Chung Tinh hơi nhô ra một chút, có lẽ đã mang thai vài tháng rồi, trong gương mặt rạng rỡ, không cười mà lại như đang cười, Chung tinh nói:

_ Lục đệ nè, ta chuẩn bị xong rồi đó, đệ bắt đầu quay đi.

Giọng thờ ơ của Lục Đệ Mạc Thiên Sầu lại phát ra:

_ Umm, một, hai,ba bắt đầu quay rồi đó.

Chung Tinh bắt đầu bằng một nụ cười, nếu nụ cười của đại ca Vương Nhất là nắng sớm khiến người phấn chấn, thì nụ cười của tiên nữ Chung Tinh là gió xuân mang theo sức sống cho tất cả:

_ Ta là Tạ Chung Tinh, là viện phó của các trò, các trò có thể gọi ta là tiên nữ Chung Tinh viện phó cũng được, không sao đâu, để chào mừng các trò ta đã tự tay trang trí nơi này đó, các trò thấy sao, đẹp lắm đúng không, ta còn định trang trí sân khấu này nữa nhưng viện trưởng của các trò lại không cho. Nếu không đã đẹp hơn nhiều rồi, ta chỉ dạy các trò ở học phần yêu cầu thôi, học phần cơ bản thì không, ngoài ra, nếu có trò nào bị thương thì hãy tìm đến, ta sẽ chữa trị cho, sau này tốt nghiệp rồi cũng vậy, đừng ngại, để bị thương là không tốt đâu. Vậy nha, chào các trò, nhớ ráng học tốt đó.

Nói rồi Chung Tinh tung tăng tiến về phía đại ca Vương Nhất:

_ Ca thấy muội phát biểu có tốt không, có tính sư phạm không, muội thấy nếu mặc váy màu xanh sẽ còn tốt hơn nữa.

_ Rồi, rồi, tốt, tốt, tốt, Chung Tinh phát biểu là tốt nhất đó. Để ca đưa muội về thay váy, kế tiếp là giám thị với tài vụ phát biểu nữa, ý, đi từ từ thôi, đừng có nhanh như vậy, thôi để ca công cho.

Vừa khom người xuống đại ca Vương Nhất vừa nói:

_ Tất mảy đi Thiên Sầu, đợi lát nữa La Phuong ra rồi quay tiếp.

_ Umm, một hai ba, rồi tất rồi đó.

Vương Lang ngồi đó, im lặng, hai mắt đỏ hoe, hai dòng nước mắt tuôn ra không ngừng. Hắn khóc mà không biết vì sao mình khóc, nước mắt chỉ thế tuôn ra thôi. Biết đó chỉ là cảnh quay lại, biết đây chỉ là trong tiềm thức, biết kia là những người sáng lập ra học viện, biết xung quanh là thế giới do họ mô phỏng ra, biết tất cả đều được tạo ra trong quá khứ. Cái gì hắn cũng biết. Cái gì hắn cũng hiểu.

Chỉ không biết vì sao nước mắt mình chảy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Học Phần

Khoảng mười phút sau, trên sân khấu lại xuất hiện bóng người, người này thân hình hơi đầy đặn một chút, mặt hồng hào, hàng ria mép cắt gọn, hơi dài chút ở hai bên. Người đó nói với Mạc Thiên Sầu đang ở trong cánh gà:

_ Lục đệ, quay ta trước đi, lão Lý lại tía tốt nữa rồi, nhớ chuẩn bị sẵn cái bảng như ta aJUc1dx dặn nha.

Giọng Mạc Thiên Sầu lại vang ra:

_ Umm, một hai ba, rồi quay rồi đó.

Giọng sang sảng cất lên:

_ Ta là La Chính, là trưởng quỹ của học viện, trước hết các trò hãy xem bảng quy định về học phần này đi cái đã.

Nói xong La Chính đưa tay chỉ về phía trước, chờ một hồi mà không thấy gì, La Chính quát lên:

_ Mạc Thiên Sầu, làm gì đó, cái bảng đâu, nhanh lên cho ta.

_ Umm, một hai ba, rồi có bảng rồi đó.

La Chính chưa hết bực nói:

_ Chú tâm vào cho ta, không lát nữa ta kêu thất đệ dắt người đi rèn thể lực đó.

Nói rồi lại làm động tác đưa tay ra phía trước, khi thấy cái bảng hiện ra lệch qua một bên thì dịch hướng tay qua, mặt La Chính nhìn vào cánh gà tỏ vẻ giận không thôi.

Phía trước sân khấu hiện ra một cái bảng lớn, trên bảng ghi: quy định về học phần của học viện Bắc Đầu.

_ Kiến thức truyền dạy ở học viện Bắc Đầu chia làm bốn lĩnh vực chính: cơ giới sư, cơ giới sĩ, năng lượng đặc thù, các tần zone.

_ Theo đó chương trình dạy cũng chia thành bốn phần tương đương, mỗi phần lại chia thành ba gói.

+ Gói sơ cấp: là gói bắt đầu cho tất cả các học viên, tương đương với chương trình năm một và năm hai ở các học viện truyền thống. Học viên có điểm kiểm tra đạt chuẩn ở gói sơ cấp sẽ được phép học tiếp ở gói trung cấp. Học viên không đạt chuẩn sẽ chuyển qua đào tạo chức nghiệp (dạy nghề)

+ Gói trung cấp: kiến thức ở gói trung cấp nhìn chung đã bao quát hết những gì các học viên cần biết, hoàn thành gói trung cấp tương đương việc tốt nghiệp ở các học viện truyền thống. Học viên có điểm kiểm tra đạt chuẩn ở gói trung cấp sẽ tiếp tục học ở gói cao cấp. Học viên không đạt chuẩn có thể chọn lấy bằng chức nghiệp hoặc chuyển qua làm nghiên cứu sinh.

+ Gói cao cấp: kiến thức chủ yếu của gói cao cấp là kinh nghiệm của các giảng viên hoặc do học viện tiếp nhận được. Ở gói này các học viên sẽ học trực tiếp các giảng viên, quá trình chủ yếu là nghiên cứu, rèn luyện. Học viện sẽ cố gắng truyền tải nhiều kiến thức chuyên sâu cho học viên. Học viên có nghiên cứu hoặc thành tích tốt được xác nhận bởi giảng viên sẽ được nhận bằng tốt nghiệp. Không có giới hạn thời gian ở gói cao cấp. Học viên sau tốt nghiệp có thể lựa chọn ở lại hoặc rời khỏi học viện. Tuy nhiên, trừ khi trở thành giảng viên hoặc trợ giảng. Nếu không, mọi vấn đề phát sinh ở học viên đã tốt nghiệp đều không liên quan đến học viện.

_ Học viên có thể tùy ý chọn một hoặc nhiều lĩnh vực để chọn gói kiến thức mình muốn học tập. Trường hợp đó vẫn phải theo quy định bên trên.

_ Học viên quá yếu kém, không thể hoàn thành gói sơ cấp hoặc chương trình chức nghiệp có đăng ký làm cộng tác viên của học viện tại thế giới thực. Làm nhiệm vụ có lương của học viện.

_ Học viên sau khi hoàn thành gói sơ cấp ở lĩnh vực bất kỳ sẽ được phép, chọn gói yêu cầu để học.

_ Phải đạt chuẩn ở gói yêu cầu đã chọn, mới được phép học thêm gói yêu cầu khác.

_ Số điểm vượt chuẩn của học viên ở bài kiểm tra mỗi gói, sẽ được tính thành điểm tích lũy. Cách tính điểm tích lũy phụ thuộc vào cấp độ gói học phần, cao hơn một cấp sẽ gấp mười lần. Gấp hai mươi ở gói yêu cầu bất kỳ. Vượt mức cao nhất ở thang điểm đánh giá sẽ được miễn phí 1 gói yêu cầu.

.....

.....

Một hồi sau, La Chính bắt đầu nói:

_ Sao, các người đọc xong hết chưa, thấy thích lắm hả, toàn là việc tốt đúng không, cái gì mà học tốt thì học thêm, không tốt thì học nghề, không học nghề nổi thì cũng kiếm được việc... Lại còn có điểm tích lũy gì nữa, cứ như trong mơ ấy nhỉ chà chà, thật không hiểu đại ca nghĩ gì nữa, may là còn có ta, có tên nào đang reo hò phía dưới đó không. Im hết cho ta, nghe đây.

La Chính gào lên, gương mặt chuyển từ hồng hào sang đỏ ửng:

_ Đọc xong hết rồi chứ gì, nghe ta hỏi đây, cả cái bảng học phần này viết nhiều như vậy nhưng vẫn thiếu một chữ, là chữ quan trọng nhất đó, sao hả có ai biết không, dừng cảm lên, cứ nói đi, mấy thanh niên tài tuấn, được rồi, ta cũng không keo kiệt, ai nói được ta tặng miễn phí cho một học phần.

Giả vờ nhìn quanh một chút La Chính lại đập bàn (quên, bực phát biểu) hét lên:

_ Không biết à, là không biết thật hay giả vờ không biết, chà chà vậy mà cũng tự nhận là thế hệ tương lai của nhân loại, uống cho đại ca hi vọng vào các người.

La Chính lúc này thật đến sức bú sữa mẹ cũng vận dụng luôn rồi, gào thét điên cuồng, nước mưa văng tùm lum, nếu đây là thật chắc mấy người ngồi hàng đầu có dùng hai tay cũng không chắn hết được cơn mưa này đâu:

_ Là chữ " tiền", chính là chữ tiền đó, sao hả, có biết chữ tiền viết sao không, có cần ta dạy không hả. Các người thì giỏi rồi, chà chà, không tốn một xu nào cũng ngồi được ở đây, còn nhận được huy chương miễn phí, có biết để tạo ra nó bọn ta phải vất vả đến thế nào không, hao tổn nhiều đến mức nào không, đều là tiền cả đó. Kẻ nào đang mơ mộng dưới đó thì tỉnh hết cho ta. Nói cho các người biết, học phần, học phần yêu cầu, chức nghiệp, kiểm tra lại... Cái gì cũng phải mua bằng tiền cả đó, chà chà, kẻ nào ở đây nghĩ có thể học chùa, thì khỏi nghĩ nữa đi, còn tên nào tính kế quýt tiền của ta, nhảm, quýt tiền của học viện, thì chuẩn bị nói chuyện với giáo vụ của các người đi, chà chà, cho các người biết, so với hắn, ta vẫn rất là ôn nhu đó.

Đúng lúc đó thì một giọng nói quen thuộc với Vương Lang vang lên, một giọng nói Vương Lang đã nghe từ lúc mới lọt lòng, chưa thấy mặt người, chỉ nghe nửa câu thôi Vương Lang đã biết giọng nói đó là của ai.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Sao Bấy Cánh

_ Nhị ca xem nè, tên nhãi Mạc Thiên Sầu này đúng là không trông cậy được mà, đeo kính giả lập, chắc tính vừa ở đây vừa ở đây vừa làm việc trong phòng thí nghiệm đây mà.

Một nam nhân nhỏ con, quần áo lượm lượm, tóc tai bù xù bị ném từ cánh gà bay ra giữa sân khấu, trên mắt còn đeo cặp kính to màu đen, theo sau chính là gDAv9ja Lý Khanh, sư phụ của Vương Lang.

Lý Khanh trong hình chiếu lúc này vẫn còn khá trẻ, chỉ khoảng gần 40, nếu không phải bởi giọng nói, chắc Vương Lang cũng không nhận ra Lý Khanh ngay được. Thân hình cao gầy, dáng đứng thẳng lưng, gương mặt tuấn lãng, trên mép có hàng ria con kiến, lúc nói chuyện thì cảm hơi đưa ra trước một chút, ra vẻ cao ngạo, đây đúng là hình mẫu thần tượng của mấy thiếu phụ chán chồng hay mấy thiếu nữ có sở thích ái phụ. Thật khó để liên kết hình ảnh lúc này với lão bản sư phụ trong ký ức của Vương Lang.

Người tóc bù xù lom côm đứng dậy, tháo cặp kính to ra, để lộ cặp mắt hắc hắc trên gương mặt xanh xao:

_ Không phải tại đệ, tại đại ca nói đệ phải soạn thêm hai học phần yêu cầu nữa. mới trả lại chìa khóa phòng thí nghiệm cho đệ, mà nghiên cứu của đệ lại sắp có bước đột phá rồi, cho nên mới tranh thủ chút.

_ Mặc xác ngươi.

Hai người Lý, La đồng thanh đáp, riêng Lý Khanh bồi thêm câu nữa làm Mạc Thiên Sầu phát hoảng:

_ Trình của ngươi chưa đủ để lôi đại ca ra làm bia đỡ đạn đâu, đợi Trương Thạch về, ta giao phòng thí nghiệm của ngươi cho hắn làm phòng luyện tập, xem ngươi có đột phá nổi nữa hay không. Không cần ngươi nữa, tắt máy quay đi, biết vậy chờ Chính Cát về rồi quay luôn một thể.

Nói xong Lý Khanh bước tới chụm đầu rù rì với La Chính, vấn đề là lúc này cái thiết bị phóng thanh vẫn đang bật:

_ Nhị ca đúng là nhị ca, bài phát biểu vừa rồi thật hùng hồn quá đi, khiến đệ vừa nghe đã cảm xúc không thôi.

La Chính lắc đầu về không hài lòng nói:

_ Ta thì thấy vẫn chưa được, để lần sau quay lại, ta phải nhấn mạnh nhiều hơn đến tầm quan trọng của viện phí, chắc phải tạo thêm hiệu ứng chữ tiền bay qua bay lại, như vậy mới có thể khắc cốt ghi tâm vào đầu bọn nhỏ. Mà đại ca cũng thật là, đầu ra cái lý học xong rồi trả tiền cũng được, vậy mấy đứa bỏ học giữa chừng khỏi đóng tiền cũng được à, vậy sao được.

Lý Khanh đầu gật gù, tay giơ ngón cái về tán thưởng:

_ Nhị ca anh minh, dù sao lúc này hệ thống học viện vẫn chưa hoàn thiện, đợi thêm thời gian nữa, khi các gói học phần đều soạn xong hết rồi. Đệ biết tính đại ca, mấy cái tiểu tiết về sau đại ca không quan tâm đâu, lúc đó anh em mình bắt đầu dụng võ cũng được mà.

Đúng là không gì bằng gặp được tri kỷ, La Chính bắt đầu lộ nét con buôn:

_ Nguyên tắc của đại ca thì ta không dám đổi, nhưng thêm chút cũng được mà, học phí có thể nợ, những đã là nợ thì phải tính lãi. Mỗi lần kiểm tra không đạt chuẩn, muốn kiểm tra lại thì tăng thêm phí, học phần yêu cầu thì giá cái sau cao hơn cái trước, tăng độ khó yêu cầu lên để khỏi tốn điểm tích lũy, còn nhiều lắm, cái gì vĩ đại cứ dành cho đại ca, còn việc vặt kiếm lợi này, cứ để ta phụ trách cho. Còn tam đệ thì sao, là giám thị của học viện, cũng phải hỗ trợ trường quỹ ta chút chứ.

Đứng thẳng, lấy bộ dáng nghiêm trang, Lý Khanh nói:

_ Con người đệ công chính ra sao, thì nhị ca biết rồi, đại ca vì thế mới giao đệ việc này, không thể làm đại ca thất vọng được. Nguyên tắc của đệ, chỉ một câu thôi, " đối với học viên, mọi sai lầm đều phải trả giá bằng tiền mặt "

__ he he he he

__ hí hí hí hí

__ Thiên Sầu, sao chưa tắt máy quay.

__ Umm.

Đến đây thì không gian buổi lễ khai giảng dần biến mất, mọi thứ mờ nhạt dần rồi tan đi, không gian trở thành màu xanh diệp, nhỏ dần, bao bọc lấy Vương Lang. Khi không gian màu xanh diệp đó tan đi, thì Vương Lang thấy mình trở về vùng màu trắng lúc trước. Chỉ khác là lúc này không thấy tấm bia giới thiệu học viện nữa, thay vào đó là một tấm huy chương kim sắc bảy cánh, to khoảng nửa sải tay, đang xoay vòng chậm chạp.

Cũng may là hình ảnh quay lại chỉ dừng ở đó, nếu kéo dài thêm nữa, sợ hình ảnh sư phụ trong lòng Vương Lang sẽ biến dị nghiêm trọng. Sư phụ này thật là. Có cần phải nghiêm túc bóc lột thể hệ tương lai như vậy không.

Lúc này thì Vương Lang đã dần ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Thứ nhất, cơ thể mình đang thương tổn và hôn mê trong thể giới thật. Việc vùng chứa bị suy kiệt cũng là thật.

Thứ hai, mình đang ở một nơi nào đó, gọi là học viện bắc đầu, chỉ có thể đến đây bằng tiềm thức thông qua cái huy chương bảy cánh kia.

Thứ ba, học viện này là do sư phụ và các huynh đệ tạo nên, mục đích thì biết rồi. Vấn đề là nơi này vẫn chưa hoàn thiện, đoạn hình chiếu vừa rồi là bằng chứng rõ nhất, không ai lại khai giảng kiểu đó cả.

Thứ tư, những người sáng lập nên nơi này dù còn tồn tại hay không thì mình cũng không giao tiếp hai chiều với họ được. Cái gọi là học phần kia có thể là kiến thức đã được ghi lại. Mình phải dựa theo yêu cầu của hệ thống để học và hoàn thành nó.

Thứ năm, nơi này mình không thể vận dụng năng lượng tinh thần hay năng lượng tinh thuần. Kiến thức nhận được trong tiềm thức phải đem ra thế giới thật để học và rèn luyện sau đó mới vào đây để trả bài. Nếu đạt tiêu chuẩn thì mới học thêm được cái khác. Nhìn chung là không có giới hạn về thời gian trả bài.

.....

.....

Vương Lang luôn làm vậy, khi gặp vấn đề gì mới hay khó khăn hắn đều chọn cách suy nghĩ thật kỹ rồi mới ra quyết định. Thói quen này có một phần là do sư phụ hướng dẫn hắn. Việc học khắc mạch vốn không hề đơn giản, trước đây, sau khi truyền đạt xong thông tin cơ bản rồi, sư phụ hay để hắn tự mày mò lấy, tìm cách thực hiện hợp với hắn nhất, sư phụ chỉ nhắc nhở về kỹ thuật thôi. Ông thường nói, trong lĩnh vực chế tạo này, không có tốt nhất, phương pháp nào hợp với mình nhất chính là tốt nhất, nhớ mỗi lần thấy Vương Lang vò đầu bứt tai là sư phụ lại rút hắn chén Thanh Tâm trà, giễu cợt, "khó quá thì bỏ cuộc đi, gian xảo như người làm con buôn thì hợp hơn đó". Nhưng Vương Lang chưa bao giờ từ bỏ.

Đầu tiên phải xem xét ngôi sao bảy cánh này đã.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chuyện Hai Tiểu Đệ

Đứng nhìn ngôi sao bảy cánh xoay vòng một hồi, không tìm thấy thông tin gì cần thiết, Vương Lang quyết định chuyển qua chế độ sờ mó. Đầu tiên là chạm nhẹ nhẹ, sau đó cào cào, tiếp thì đu lên xoay vòng vòng, cuối cùng thì hắn nhảy lên luôn đứng nhún nhún như khi. Hậu quả là trượt chân té xuống, lúc té cổ áo mắc vào mũi nhọn của cánh sao xém chút làm hắn á thở. Đang loay hoay hoài không gỡ ra được, bỗng một dòng ý thức truyền vào đầu Vương Lang. "mức năng lượng còn dưới 10% không đủ duy trì hoạt động của cổng zone z, trở về trạng thái bảo toàn năng lượng trong 4, 3, 2, 1" tới đó thì huy chương bảy cánh thu nhỏ lại vừa lòng bàn tay, bay vào đầu Vương Lang. Làm hắn té xuống cái bịch.

Cùng lúc, không gian màu trắng cũng biến mất, đúng hơn là Vương Lang đã rời khỏi không gian màu trắng đó, trở về thế giới thực.

Điều đầu tiên đón chờ Vương Lang chính là cơn đau, vẫn là nỗi đau cả tinh thần và thể xác. Dù sao cũng đã có kinh nghiệm chịu đựng ở quá trình rửa tội, Vương Lang vẫn nhắm mắt, cố gắng làm sao để tinh thần phục hồi cái đã. Lúc này thì đã có thể vận dụng năng lượng tinh thần rồi, việc đầu tiên phải làm là kiểm tra vùng chứa.

Có lẽ nhờ việc tự hấp thu năng lượng tinh thuần từ tự nhiên, những vòng sáng đã hiện ra rõ rệt hơn, dù vẫn chưa là gì so với lúc tràn đầy, nhưng điều đó cũng khiến Vương Lang an tâm không ít, nếu tình trạng suy kiệt năng lượng đã giải quyết được, thì L61Ph87 cơn đau tinh thần cũng sẽ mất theo.

Chợt Vương Lang chú ý đến vòng sáng xanh dương, hình như nó có một đốm gì đó ở giữa. Dùng tinh thần thâm nhập sâu thêm. Thì ra là tại thăng ôn xanh dương này, đồ ham ăn, cái gì cũng ăn, tới bảy ngôi sao sư phụ đưa cho hắn nó cũng nuốt luôn, hèn gì lâu nay tìm không thấy.

Cũng may là nhờ năng lượng bị hao hụt, khiến tinh thần của Vương Lang có thể dễ thâm nhập hơn, nên mới nhìn thấy được bên trong vòng tròn xanh dương. Phát hiện này lại khiến Vương Lang bắt đầu suy nghĩ. Dù sao cũng không làm gì được, có việc để nghĩ cũng là tốt mà.

Tạm thời xác định 7 ngôi sao này chính là hình thái ở trạng thái bảo toàn năng lượng của ngôi sao 7 cánh kia. Nếu vậy thì mình đã hiểu mục đích của sư phụ khi giao 7 ngôi sao này lại cho mình, đó là muốn mình tiếp thu kiến thức ở học viện Bắc Đầu, dù sao nó cũng do sư phụ góp phần tạo ra. Nếu đã biết rồi thì cũng dễ thôi, chờ mình khôi phục lại các vòng sáng, nạp năng lượng tinh thuần cho 7 ngôi sao, rồi lại vào vùng zone z gì đó để tìm hiểu thêm.

Vấn đề 7 ngôi sao giải quyết xong rồi, tiếp theo là tới vòng sáng xanh, mình đã biết nó có thể chủ động hút cả năng lượng tinh thần và năng lượng tinh thuần, bây giờ lại biết nó có thể chứa luôn vật khác vào nữa. Không biết có phải cái gì nó cũng chứa được hay không, nếu thật vậy thì bản thân mình đúng nghĩa là cái nhà kho di động rồi.

Vấn đề là mình vẫn chưa biết làm cách nào để điều khiển nó cả, cũng không biết cách nó hoạt động, đến sư phụ cũng nói là phải nghiên cứu thêm còn gì. Cũng là mình quá chủ quan, từ bữa khai mở đến nay, mình cũng chưa thật sự kiểm tra nó. Với một người luôn suy tính mọi việc như Vương Lang, lỗi thiếu sót này thật khiến hắn khó chịu. Theo thời gian qua, năng lượng trong vùng chứa đã nạp được nhiều hơn, cơn đau tinh thần cũng đã dễ chịu đi nhiều. Vương Lang mở mắt ra, bắt đầu quan sát không gian xung quanh.

Lúc này đang khoảng gần sáng, cảnh sắc cũng có thể nhìn tương đối rõ ràng. Lấy Vương Lang là trung tâm, chỗ Vương Lang đang nằm là một hố đất bị lõm sâu xuống vài mét, đường kính khoảng hơn chục mét. Rải rác xung quanh là những mảnh linh kiện vỡ vụn của chiếc phi cơ loại nhỏ, có lẽ đã có đám cháy, bây giờ chỉ còn một chút khói phát ra thôi. Vương Lang nghĩ thầm, may mắn là mình có nhiều năng lượng để sai, nếu không cơ thể mình còn nát vụn hơn cái phi cơ kia. Vì không thể cử động nên trong tầm mắt Vương Lang cũng không quan sát được nhiều, nếu cố thêm chỉ có thể thấy vài thân cây cao vút đằng xa.

Khi Vương Lang bắt lực nằm trong vùng sinh tồn, thì hai tiêu đề của hắn cũng rơi vào tình huống không mấy tốt đẹp. Chuyện là sau khi đưa tiền Vương Lang, hai tên này cũng đi theo tiếng gọi trái tim, nhảy lên phi thuyền tiến về Nha Trang thành, dù phải vài ngày nữa buổi biểu diễn của Tạ Oanh Oanh mới bắt đầu, nhưng tới sớm cũng tốt mà, biết đâu lại có cơ hội gặp được thần tượng, dù gì họ cũng là thiếu niên tài tử của thời đại này, cơ hội không phải là không có a.

Khi đến nơi mới biết, do sức khỏe không tốt Tạ Oanh Oanh chỉ diễn một buổi thôi, dời lại tới hơn mười ngày sau, lại chuyển từ diễn công khai sang thỉnh phòng. Sẽ hoàn lại tiền cho những người đã mua vé. Còn vé của buổi diễn trong thỉnh phòng thì có hạn chỉ gần 100 vé. Trong đó ban tổ chức đã phát gần 90 vé cho các nhà hảo tâm, các quan chức ở Nha Trang thành và liên minh, vậy là chỉ còn đúng 10 vé, mà hai vị viện trưởng hai học viện cơ giới sư và cơ giới sĩ tại Nha Trang thành lại chia nhau mỗi người hai vé. Vậy là chỉ còn đúng 6 vé thôi.

Những vé mời kia đều đã được ghi tên xếp chỗ, dù khách mời không đến được thì chỉ đặt hoa mừng và bản tên vinh danh, vì đa phần người được mời đều là những người có nhiều cống hiến cho Nha Trang thành và liên minh. Muốn sang nhượng cũng không sang nhượng được.

Sáu tám vé, người Tạ gia đương nhiên có một tám rồi, vậy là còn 5 tám. Cứ cho là không còn ai tranh giành nữa, vậy sáu thanh niên tài tử của sáu gia tộc chia sao đây. Mà nếu chỉ đơn giản là buổi trình diễn thì cũng không sao, mỗi người mỗi sở thích, nể mặt nhau chút bỏ qua cũng không sao, dù gì tám gương cao nhân lãnh đời không màn thế sự cũng nhiều, bắt chước cũng có cái lợi của nó. Vấn đề là sau phần trình diễn sẽ là buổi đấu giá từ thiện, vật phẩm chính áp trực lại là một thiết bị cơ giới tinh thần hệ đặc thù cấp cao, hệ không gian. Nghe nói đầu mạch khắc chính của thiết bị này lại là do chính tay đại ca Vương Nhất năm xưa khắc ra.

Lúc mới đầu nghe tin thì mọi người đều hồ nghi, có thứ quý giá đến như vậy thì ai lại nỡ đem ra bán, coi làm trấn gia chi bảo cũng còn chưa đủ đó. Đến khi đích thân đại sư cấp s cũng là đương nhiệm gia chủ của Tạ gia là Tạ Phương Uyên lên tiếng thì mọi người mới sôi trào cả lên. Nghe nói việc chuyển chương trình lần này là có sự nhúng tay của liên minh, tất nhiên chỉ là nghe nói thôi, bảy đại gia tộc kia đều là người ăn chay hết cả mà.

Việc lớn dẫn đến việc nhỏ, 5 tám vé vô chủ này chính là bài kiểm tra của các gia tộc dành cho thế hệ tương lai. Chính vì vậy La Thần với Lý Bá mới xảy ra cơ sự này.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Năm Chiếc Vé

Chuyện từ năm chiếc vé mà ra, nên sẽ kể theo con đường đi của năm chiếc vé.

Đầu tiên, khi ý kiến đem trình diễn kết hợp với đấu giá từ thiện được thông qua, ban tổ chức quyết định chỉ phát giấy mời, không bán vé. Sau khi chốt xong danh sách khách cuối cùng, ban tổ chức phát hiện vẫn còn dư mấy chục ghế ngồi, rất nhanh có bàn tay của mấy đại gia tộc thò vào, rồi tới hai vị viện trưởng, năm tám vé này chính là dựa theo yêu cầu của Tạ gia-nhà tổ chức. Chừa lại để tạo cơ hội cho thế hệ trẻ của các gia tộc, được tham gia buổi trình diễn của Tạ Oanh Oanh, quan trọng hơn là có thể tiếp xúc với thiết bị cơ giới tinh thần hệ huyền thoại, mà người góp phần tạo ra cũng là một huyền thoại, không gian giả duy nhất từng được biết đến của nhân loại, đại ca Vương Nhất.

Đặc biệt hơn, trong chương trình đấu giá, hai đại sư cấp s của hai gia tộc, đại sư Tạ Phương Uyên và đại sư Morgan Raddi sẽ thực hiện quá trình phân tách mô phỏng mạch khắc hệ không gian đặc thù có trong thiết bị. Cơ hội được tiếp xúc với năng lượng hệ không gian, đối với cả cơ giới sư và cơ giới sĩ mà nói, chính là dùng tiền cũng không mua được. Cuộc chiến giành vé của con cháu 6 đại gia tộc, từ mới đầu ganh đua, giờ đã thành bắt buộc.

Nếu là người dân bình thường, thì chỉ cần biết nhiều đó là đủ để uống trà tán dóc với nhau rồi. Còn những người thuộc lớp cao tầng thì biết nhiều hơn một chút, căn nguyên xa hơn thì phải xét đến vị trí của nhà đứng ra tổ chức buổi đấu giá, Tạ gia.

Nếu là gia tộc khác, kể cả gia tộc số một là nhà Morgan, đứng ra mua bán vật để lại, dù chỉ là một phần, của đại ca Vương Nhất, thì phản ứng đầu tiên của công chúng, sẽ là sự phản nộ. Bất kỳ vật gì, dù chỉ là chiếc dép, nhưng nếu thuộc sở hữu của đại ca Vương Nhất, thì cần phải đặt tại viện bảo tàng hành tinh, để mọi người cùng thưởng lãm. Huống hồ lại là thứ quý giá, có tác dụng thực tế như thế này.

Nhưng Tạ gia thì lại khác, không nói tới cái gọi là của chồng công vợ, mối lương duyên của tiên nữ Chung Tinh với đại ca Vương Nhất. Nhắc lại chuyện đó chỉ khiến người người thêm đau lòng, nhớ năm xưa khi chuyện tình đó được công bố ra, nam thanh nữ tú cả hành tinh gào thét kêu khóc hận trời không thời, mười người thì hét chín dùng đầu để kiểm tra độ cứng của tường, người còn lại thì lấy thân thử vận tốc của phương tiện giao thông, thị trường bông băng thuốc đỏ năm đó phải nói là cung không đủ cầu, nhiều nhà buôn bông gòn năm đó, phát lên, mua ba bốn cái nhà, bây giờ về hưu thì chuyển qua kinh doanh phòng trọ, có người còn mở cả công ty địa ốc.

Chỉ cần bàn về tầm quan trọng đặc biệt của Tạ gia đối với hành tinh cũng tạm đủ rồi.

Trong kinh doanh, khác với những gia tộc khác, Tạ gia không cố gắng mở rộng thị trường hay tìm cách quảng cáo, tăng thương hiệu, đánh bóng sản phẩm của mình. Cửa hàng của Tạ gia chỉ gói gọn trong thành thị cấp s của mình. Ai muốn mua thì tự tìm tới mà mua. Chưa bao giờ Tạ gia sản xuất đủ sản phẩm để bán, Tạ gia cũng không tiếp nhận những đơn đặt hàng có số lượng lớn. Trên thị trường, cũng như trong khu giao dịch tại zone s tính trung bình một thiết bị tinh thần cơ giới Tạ gia bán ra, gấp khoảng hơn 10 lần, so với giá một thiết bị cùng cấp nơi khác sản xuất.

Trong giáo dục, Tạ gia chỉ có hai học viện phụ thuộc. Một cơ giới sĩ, một cơ giới sư. Ít nhất trong các gia tộc, lượng học viên thu nhận mỗi năm cũng là ít nhất. Học viên tốt nghiệp có khoảng 60% tiếp tục làm việc cho Tạ gia, số còn lại đều giữ những chức vụ quan trọng trong liên minh.

Trong quân sự và chính trị, Tạ gia không hình thành thế lực với mục đích chia chác nguồn tài nguyên khai thác được từ các hành tinh được nhân loại khai khẩn trong tinh hà. Cơ giới sĩ xuất thân từ Tạ gia luôn được chào đón tại mọi chi quân đội hoặc quân đoàn bất kỳ. Hiện tại, đại tướng quân 3 sao Tạ Phách, chỉ huy của quân đoàn hệ tinh thần cơ giới đặc thù chính là tiền nhiệm gia chủ Tạ gia, cha ruột của Tạ Phương Uyên. Ông là tướng quân tại vị lâu nhất hiện nay của quân đội liên minh.

Nhiều cái không của Tạ gia, khi hợp lại, lại trở thành có. Lý do cho việc đó, là vì Tạ gia là gia tộc nắm giữ tri thức cao nhất về năng lượng tinh thuần hệ đặc thù. Con cháu Tạ gia khi sinh ra, có tỉ lệ nắm giữ năng lượng đặc thù bẩm sinh, cao gấp 20 lần so với mức trung bình của hành tinh. Từ đó dẫn đến sự phát triển vượt bậc của Tạ gia trong lĩnh vực cơ giới đặc thù, và số lượng các đặc thù sư.

Có người ví von thế này, nếu thế giới mất đi gia tộc Morgan, sẽ có gia tộc Morgan mới, nhưng nếu mất đi Tạ gia, thì sẽ là một thế giới không có Tạ gia.

Vì những lý do trên, việc Tạ gia tổ chức buổi đấu giá, cũng là việc có thể chấp nhận được, chưa nói đến việc, nếu đại sư Tạ Phương Uyên và đại sư Morgan Raddi có thể giải mã được mạch hệ không gian đặc thù, đó chính là công lớn đối với nhân loại.

Nói tiếp về chuyện 5 tấm vé, vì sao lại dùng nó để kiểm tra thế hệ trẻ của các gia tộc trừ Tạ gia. Căn nguyên cũng là bắt đầu từ sự đặc thù của Tạ gia.

Mọi thứ luôn có sự công bằng theo cách của nó, Tạ gia có ưu thế về tỉ lệ các đặc thù sư được sinh ra, đi kèm đó, khả năng sinh sản của Tạ gia cũng cực kỳ thấp, nam nhân bình thường cưới 5, 7 bà vợ rồi sinh hơn chục đứa con là thông thường, nhưng nam nhân của Tạ gia dù cưới 10 vợ cũng khó khăn lắm mới kiếm được một hai đứa con. Để tránh tình trạng gia tộc bị tuyệt hậu, việc ở rể, hay thậm chí bắc con rể hoặc hài nhi sinh ra phải mang họ Tạ được áp dụng. Hài nhi đó vẫn được tính là con dòng chính của Tạ gia.

Theo thời gian, mọi người nhận ra một nguyên tắc, nếu nữ nhân mang huyết thống thuần của Tạ gia, kết hôn với nam nhân có tố chất tốt, hay có số vòng sáng khai mở nhiều, thì thế hệ tiếp theo sinh ra, sẽ đều vô cùng nổi bật, tuyệt đối là thiên tài. Tỉ muội Chung Tinh và Phương Uyên chính là minh chứng rõ ràng nhất, một người là đặc thù giả hệ huyền thoại, một người là đại sư cấp s. Không liên quan ở đây nhưng xin nói thêm một chút, tên trước đây của tướng Tạ Phách là Lý Phách, điều này có lẽ liên quan đến nhân sinh của Lý gia.

Ở thế hệ này, nữ nhi thuần huyết thống của Tạ gia có rất ít, mà người nổi bật nhất, xuất sắc nhất, không ai khác chính là Tạ Oanh Oanh, đặc thù sư hệ âm thanh, có khả năng tăng phúc tinh thần. Thử thách của Tạ gia có mục đích gì, mọi người đều đã hiểu.

Lại nói về chuyện của 5 chiếc vé, Tạ Oanh Oanh không thích sự tính toán của gia tộc dành cho mình. Nàng tin tưởng nếu một ngày mình đạt vị trí đủ cao, thì có thể giống như gia chủ Tạ Phương Uyên (*), không cần phải lệ thuộc vào đàn ông, nhưng lúc này chưa thích hợp để chống đối với gia tộc. Tốt nhất là phải làm sao, để không kẻ nào cầm được 5 tấm vé này, mà không liên quan gì đến nàng, như vậy có thể tranh thủ thêm chút thời gian, để nàng tiến cấp đặc thù sư cao cấp, lúc đó mới đủ trọng lượng để nói chuyện với gia tộc. Nàng giao nhiệm vụ này cho một người bạn tâm giao mà nàng tin tưởng, người theo một cách nào đó, còn nổi tiếng hơn cả nàng. Chính là con gái của thành chủ Nha Trang thành, cháu gái của ngài thư ký Raphen, tuệ nữ Mộng Băng Doanh.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Mộng Băng Doanh

Mộng Băng Doanh tên thật là Richard Doanh Doanh, hai chữ Mộng Băng trong tên của nàng là lấy từ tên của mẹ nàng. Nàng làm vậy có lẽ một phần là vì muốn oán trách cha nàng. Năm xưa, vì quá mê mải theo đuổi lý tưởng của mình, ông đã không ở bên cạnh mẹ của nàng trong những ngày cuối cùng. Rồi về sau, ông cũng không ở bên cạnh chăm sóc nàng, mà giao nàng cho chú ruột Richard Raphen nuôi nấng, nhớ năm đó nàng vừa hơn 6 tuổi.

Mộng Băng Doanh khai mở được 19 vòng sáng, là con số tương đối cao, thuộc vào hàng tinh anh. Nhưng điều khiến nàng nổi tiếng cũng như tạo ra danh hiệu "tuệ nữ" của nàng, chính là trí thông minh hơn người của nàng.

Năm 13 tuổi, sau bảy năm tiếp nhận sự dạy dỗ của ông chú Raphen, Mộng Băng Doanh trở về Nha Trang thành. Lúc đó, cha của nàng vẫn như thường lệ, mặc dù là thành chủ, lại luôn thường xuyên vắng mặt trường kì. Nàng xin làm thư kí thực tập của thành chủ, làm việc trong văn phòng chỉ có một mình nàng. Mộng Băng Doanh nhanh chóng thể hiện tài năng của mình, ban đầu chỉ là những góp ý, đề xuất nhỏ, về sau nàng bắt đầu xây dựng những chương trình, nghị quyết lớn hơn, tất nhiên trên danh nghĩa vẫn là cha nàng làm chủ, nhưng dần dần uy tín của nàng được xây dựng ngày một lớn hơn.

Năm 16 tuổi, sau lễ trưởng thành, Mộng Băng Doanh chính thức tham gia vào hội đồng thành phố, nàng nghiêm nhiên trở thành người có tiếng nói quan trọng nhất của Nha Trang thành. Nhờ có những chính sách đúng đắn của nàng, Nha Trang thành từ một thành thị cấp 1 bình thường, trong hai năm, đã trở thành đệ nhất thành thị, phát triển về mọi mặt, của liên minh. Nếu đem so với một số thành thị cấp 5 trực thuộc các gia tộc, có lẽ chỉ hơn chứ không kém. Quan trọng là chính sách mở của Nha Trang thành, khiến nó vẫn đang ngày một phát triển.

Một thành thị không trực thuộc gia tộc phát triển, chính là liên minh đang phát triển, quan trọng là nó tạo ra một hướng đi cho các thành thị khác. Với các đại gia tộc, việc này là không tốt, đối với tuệ nữ Mộng Băng Doanh, họ có hai lựa chọn. Tốt nhất là thu về dưới trướng, bằng đãi ngộ, hứa hẹn, lợi ích, tuyệt nhất là bằng hôn nhân, có một nhân tài như thế này, đường lối phát triển về sau của gia tộc chắc chắn rộng mở, khiến gia tộc mình có thể bước thêm một bước nữa, cũng không phải là không thể.

Còn lựa chọn thứ hai, là tìm cách áp chế nàng, nghĩ thì có thể, còn đem ra bàn thì họ không dám. Chỗ dựa sau lưng nàng không hề tầm thường. Khoan nói đến ông chủ thư kí riêng của lãnh tụ thâm sâu khó dò. Cha ruột của nàng, ngài Richard Alfred, vị thành chủ vắng mặt trường kì của Nha Trang thành, là người duy nhất dám coi đại ca Vương Nhất là đối thủ, và nhận được sự coi trọng cùng lời ước hẹn tái chiến của đại ca Vương Lang. Nội tình chuyện này, chỉ có vài người cao tầng biết, nhưng vậy cũng đủ để họ kính nhi viễn chi với ông rồi, không ai đủ đại để âm mưu với con gái ruột của ông.

Vậy chỉ còn cách đầu, bình thường, dù không có buổi diễn của Tạ Oanh Oanh, Nha Trang thành cũng không thiếu những "thanh niên tài tuấn" vật vờ lãng vãng mong được nhìn thấy nhan sắc tuyệt mỹ của tuệ nữ Mộng Băng Doanh.

Việc Tạ Oanh Oanh và Mộng Băng Doanh quen biết, ban đầu cũng chỉ là biết qua danh tiếng của nhau. Hai người đều có mặt trong danh sách thất tiên nữ do các "thanh niên tài tuấn" chọn ra. Thật ra là bát tiên nữ, nhưng vì tiểu tiên nữ La La của La gia chỉ mới có 11 tuổi, đảm "thanh niên cảm thụ" đành phải ráng nhịn nước miếng thêm vài năm nữa.

Sau vài lần gặp mặt, có lẽ vì hoàn cảnh tương liên, tâm ý tương thông, hai người trở thành bạn tốt, chị em kết nghĩa, cuối cùng thì còn thân hơn tỷ muội ruột thịt. Một ngày trước có lần hai tiên nữ mỹ nhân cùng nhau đi dạo trên đường phố Nha Trang thành, để rồi con đường đó, mất tới ba ngày nắng sau, vẫn chưa khô hết nước miếng của các "thanh niên cảm thụ" chảy ra. Cảm năm tám về trên tay, Mộng Băng Doanh cười nói với Oanh Oanh:

_ Ta nghĩ Oanh Oanh muội cũng không cần phải bày trò làm gì, tỷ thấy mấy người đó cũng thật lòng với muội lắm đấy, chọn đại một người đi, có người ôm ấp rồi thì khô tới làm phiền tỷ.

Oanh Oanh lúc này đang mãi chơi với mấy con thú bông nhỏ xinh xắn, bậm môi giận hờn nói với tỷ tỷ Băng Doanh, gương mặt có hơi đỏ lên một chút:

_ Tỷ mà còn nói như vậy nữa, từ nay svFMuQr muội không thêm tới đây nữa đâu.

Nói rồi Oanh Oanh ném con thú bông nhỏ vào bộ ngực mọng sữa của Băng Doanh, biết da mặt tiểu muội mòng. Băng Doanh cũng không đùa nữa, nàng tháo cặp gương đeo mắt để xuống bàn. Thật ra nàng không bị cận, chỉ dùng cặp kính để nguy trang nét nghiêm nghị thôi, mong sao bớt được mấy cặp mắt lang sói nhìn vào phần đung đưa của nàng. Mà cũng vô ích thôi về đẹp rạng rỡ tuổi mười tám tròn trịa làm sao mà che giấu, có chăng chỉ rủ thêm mấy tên có hứng thú khác biệt. Băng Doanh lấy tay bẹo vào bờ má quả hồng của Oanh Oanh:

_ Được rồi, để đó cho tỷ, mấy tên kia mà muốn tiếp cận muội, qua được ái này của tỷ thì cũng không mấy toàn vẹn đâu.

_ Muội biết Băng Doanh tỷ là tốt nhất mà.

Nói rồi Oanh Oanh nhào tới ôm lấy tỷ tỷ Băng Doanh, úp mặt vào hai ngọn đồi cao vút lác quạ lác lại mãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Tinh Thú

Lúc này lại nói về Vương Lang, hắn đang đang ở trong một tình thế mà tạm thời vẫn chưa tìm được thành ngữ nào có sẵn để diễn tả cho chính xác.

Sau khi xác định bản thân thông qua hấp thụ năng lượng tinh thuần từ tự nhiên, đang dần hồi phục, phần cơ thể ngoài đau đớn do suy kiệt, và mấy vết bầm dập do va chạm, cũng không có gây vỡ gì nghiêm trọng. Vương Lang quyết định nhắm mắt ngủ, nếu không làm được gì thì phải cố hết sức nghỉ ngơi thôi.

Khi hắn ngủ dậy thì trời đã qua trưa, mở mắt ra nhìn quanh, hắn tưởng mình vẫn đang mơ, lúc biết là không phải, thì hắn phát hoảng, da đầu rung lên bần bật, cái chỗ ở dưới chắc cũng sun lại bằng con giun. Hắn biết là mình lại chủ quan quá rồi, hắn đã quá coi thường sự nguy hiểm của vùng sinh tồn.

Trước mặt, xung quanh Vương Lang, đúng hơn là một vòng tròn trên mép của cái hồ mà Vương Lang đang nằm, một đàn Tinh thú đủ chủng loại, đang ngóc đầu nhìn Vương Lang, tất cả đều là tinh thú có năng lượng tinh thần, vùng không chế của chúng dày đặc, làm biến dị cả không gian xung quanh. Con to nhất cao khoảng 7, 8 mét nhìn gần giống với loài đà tỵ (một loài thú hiền lành có kích thước lớn, thường được nuôi để chờ hàng ở các thành thị cấp thấp) nhưng nhanh với vậy thì cong, lớn và bén nhọn hơn nhiều. Con loại nhỏ thì nhìn giống linh cẩu, nhưng đuôi và chân dài hơn với móng vuốt cong như lưỡi liềm. Nhiều nhất là tinh thú thuộc loại trâu rừng, ở phần đốt xương sống trên lưng, khúc gần cổ, nhô ra nhìn như vây cá mập. Và còn nhiều

loại nữa mà Vương Lang chưa từng thấy. Ví như có con bốn chân đuôi dài, đang đu trên sừng của tượng thú, hẳn chưa từng thấy con thú nào có hai viên to đến như vậy, mỗi viên còn to hơn cái đầu của nó, nhìn cặp tròn tròn màu đỏ đỏ lắc lư, cảm giác không khác gì bị thôi miên.

Chúng đều nhìn chăm chăm vào Vương Lang, ghê nhất là mấy con thuộc bộ rắn, quấn cái đuôi vào sừng của mấy con khác, cổ vươn thân ra, ngóc đầu le lưỡi nhe nanh, uốn éo sát lại gần Vương Lang, những con dài thì cái lưỡi đỏ lôm của nó, cách Vương Lang chỉ hơn gang tay. Giống như nhìn thấy gái đẹp đang đánh nhau tuốt quần, rồi rủ anh em khác tới nhìn chung, bày thú mỗi lúc một đông, từ một vòng ban đầu giờ đã xếp thành lớp, chen chúc nhau cố nhìn cho được Vương Lang, trên không tinh thú loại phi cầm lượn qua lượn lại, trên lưng còn chở thêm mấy con loại nhỏ như khách tham quan. Số lượng và chủng loại không ngừng tăng lên.

Đúng rồi, cái này gọi là tứ diện sở ca, bốn bề thọ địch, tính luôn trên không nữa là thành năm bề. Không biết là liệu có con nào đang đào dưới đất, sắp ngóc đầu lên không đây. Vấn đề là tại sao địch chỉ vây mà không đánh, nói bọn nó không có ý gì thì có chết Vương Lang cũng không tin, tới mấy con rõ ràng là loài ăn cỏ, lại vừa nhìn hẳn vừa chảy nước miếng, lại chảy nhiều đến thế kia. Chẳng lẽ đạo này thịt người trong vùng sinh tồn là đồ hiếm, tinh thú muốn ăn cũng phải chờ đông đủ mở tiệc mừng rồi mới ăn. Vậy thì Vương Lang thăm quá rồi, chỉ mong sao có con tinh thú nào to con một chút, nhanh miệng một chút, làm một phát hết luôn, thế thì không đến nỗi, muốn mảnh phân ly a. Sự tích anh hùng của Vương Lang ta phải dừng ở đây sao, sứ mệnh anh hùng nào lại vô hậu như thế này, vừa ra khỏi nhà là đứt bóng luôn.

Khi Vương Lang đang ngậm ngùi ca thán, trách tinh thú sao quá ham vui, thì tình hình phát sinh biến hóa mới.

Một tiếng ăng ăng nhỏ khê vang lên, bày tinh thú như rừng mình, vài con yếu bóng vía còn giật mình sém rơi khỏi vách hố, mấy loài ăn thịt hung dữ khuy chân cúi đầu xuống, cái con có hai viên to đang đu đưa kia thì rút cái bịch xuống, rồi núp luôn dưới bụng tượng thú, cảnh nó bỏ đi mà hai viên lúc lắc cạ vào mặt đất phải nói là rất đặc sắc. Bầy tinh thú tự giác xê xích lại, tách ra tạo thành một đường thẳng kéo dài về phía sau của vòng vây. Mấy con tinh thú hai bên đường quay ngang người lại, khuy thấp xuống hạ đầu, cảm chạm vào mặt đất, những con khác cũng vậy, thu hết không gian tinh thần khổng lồ, im thin thít tới tiếng thở cũng không phát ra, không con tinh thú nào dám nhìn thẳng, cả bày trông hiền lành như một đám mèo con.

Từ phía cuối con đường, một con tinh thú, mà cũng chưa chắc là tinh thú, đi tới. Nó cao khoảng gần hai gang tay, nhìn như con chó cảnh con béo ú, lông ngắn xù ra, nhìn kĩ sẽ thấy nó có 4 chân ngắn ngắn phía dưới và cục bông tròn phía sau giống như đuôi, toàn thân màu trắng, chỉ có hai tròng mắt nằm trên cái đầu ngắn ngơ ngáo là đen. Mũi thì màu hồng, hai tai ngắn bị che lấp bởi lớp lông xù quăn quăn trên đầu, kích thước chung là dài khoảng hai gang, cao khoảng hai gang rộng cũng khoảng hai gang. Nhìn bề ngoài thì chỉ có hai từ dễ hình dung: dễ thương.

Nếu là người khác nhìn thấy, chắc sẽ vui sướng ôm nó vào lòng cưng nựng, nhưng kẻ có cái đầu lạnh như Vương Lang thì không, dựa vào biểu hiện của mấy con tinh thú kia, thì con chó trắng tròn xù lông chân ngắn lùn tịt này rõ ràng là cực kì nguy hiểm. Sự thật đã minh chứng, con chó trắng tròn xù lông chân ngắn lùn tịt không chỉ là nguy hiểm mà chính là cực kì nguy hiểm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tinh Cún

Lúc này cơ thể Vương Lang chỉ mới bắt đầu phục hồi, chưa đủ ổn định để có thể cử động. Vùng chứa thì vẫn đang làm việc của nó, do năng lượng tinh thuần tại khu sinh tồn nồng đậm hơn những nơi khác, nên việc nạp đầy các vòng sáng cũng nhanh hơn, tốc độ này nếu rằng thêm một ngày nữa, thì có thể nạp đầy vòng sáng thứ hai rồi, khi đó hẳn sẽ không bị động như bây giờ. Việc duy nhất hẳn có thể làm là nằm đó, nhìn việc "khủng khiếp" sắp xảy ra.

Con lùn tịt đó đi nghênh ngang giữa đường, mỗi bước nó ngang qua, tinh thú hai bên càng cúi rạp xuống. Có thể thấy bốn chân nó cử động, nhưng nhìn kỹ hơn thì bốn chân đó không hề chạm đất, chỉ quơ quơ trong không khí thôi, gọi là bay tà tà thì đúng hơn là đi. Khi nó tới sát miệng hố thì nó dừng lại, chân chạm vào đất, đứng sát mép hố. Con đường phía sau nhanh chóng khép lại, bày tinh thú vây quanh phía sau con mập ú đó, vẫn biểu hiện vừa sợ hãi vừa kính trọng.

Con xù lông đó đứng trên mép hố, cái cổ ngắn quá, không biết là nó đang ngưỡng hay đang cúi, nó hơi đu đưa một chút rồi kêu lên hai tiếng ăng ăng, giống tiếng kêu của con chó con, từ giờ sẽ gọi nó là tinh cún. Nghe tinh cún kêu lên, đàn tinh thú hoảng sợ, có con quỳ không vững té bạch xuống đất, tình huống này không khác gì quần thần khúm núm khi hoàng thượng lộ phát long uy, chỉ khác là hoàng thượng tinh cún này chỉ bằng cái móng chân của quần thần tinh thú thôi.

Cũng là cái con bốn chân đuôi dài có hai hòn to tổ chẳng kia, nó đang núp dưới thân của tượng thú, khi con tinh cún kêu lên, tượng thú cũng cúi rạp xuống, đè bẹp hai hòn của nó, chắc là vì đau quá ở chỗ nhạy cảm nên nó kêu ré lên khét khét. Tinh cún vừa dương oai xong bỗng giật mình, té lăn khỏi mép hố như trái banh lông, lúc dừng lại vướng vào chân Vương Lang thì ngửa lên, bốn chân chống lên trời.

Lúc này mới nhìn rõ bốn chân của nó, giống như bốn cái bánh bao dính vào quả dưa hấu. Ngón chân, lòng bàn chân đều phủ kín lông trắng, lắc lắc cào cào nhưng không cách nào lật người lên được. Lúc tinh cún rút xuống thì bày tinh thú như bị sét đánh, run cả lên, nhưng chỉ dám đứng nhìn, không con nào dám động đậy gì cả. Con tượng thú kia thì thuận thế cũng đè luôn xuống, lần này thì con có hai hòn bự nín luôn, không dám phát ra tiếng nào.

Ngoe nguẩy một hồi thì tinh cún như sức nhớ ra, nó bay lên rồi lật người lại. Lúc này bày tinh thú mới dám thở phào, mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn hành động tiếp theo của tinh cún. Nó hạ người xuống đầu gối của Vương Lang, nhìn nhìn một hồi, rồi dờ hai chân sau lên, đưa mặt xuống liếm liếm vào da Vương Lang, sau đó nó hạ hai chân sau xuống, hai chân trước cố bám vào mảnh quần bị rách của Vương Lang, lấy thế bắt đầu làm TpldKs4 động tác

nhấp nhấp phần thân dưới vào đầu gối Vương Lang, mắt nó nheo lại, lưỡi thè ra, thở hổn hển. Có lẽ do quá mập, chân lại ngắn, bám không vững nên sau vài chục cú nhấp nó trượt chân té ngang ra đất. Rút kinh nghiệm đợt một, nó liền bay lên rồi lại tạo thế, tiếp tục hành động nhấp nhấp rất nhiệt tình.

Được một hồi thì nó ngã ngửa ra, lằng lằng bay bồng bênh thỏa mãn, bày tính thú cũng gật gù tỏ vẻ hạnh phúc. Phê hơn chục giây, tinh cún lật người lại, xà vào rốn của Vương Lang, đánh hai chân sau lên, le lưỡi liếm láp lỗ rốn của Vương Lang, rồi hạ hai chân sau xuống, hai chân trước lại cố bám tạo thế, phần thân dưới lại tiếp tục hành động nhấp nhấp vĩ đại trong cái nhìn trầm trồ của bầy quần thần xung quanh.

Sĩ khả sát, bất khả nhục, Vương Lang thật muốn móc hai mắt mình vứt đi, để khỏi nhìn thấy bản thân phải chịu đựng hành vi ô uế, vô liêm sỉ, thú tính, dâm tiện của con tinh cún này. Đã vậy nó còn thực hiện công khai trước bàn dân thiên hạ như thế này nữa chứ, không lẽ con hàng này thuộc loại dâm ô mà yếu sinh lý nhất trong vùng sinh tồn, nên mấy con kia mới đứng đó hướng ứng nhìn nó làm cái việc duy trì nòi giống đòi bại này. Ta không phải là cún cái a. Mà con tinh cún này cũng thuộc dạng tồn hàng tích trữ lâu năm, mấy con chóá gần gần đồng loại của mi ngoài đường, ta thấy mỗi lần bẹo xong thì cũng phải nghỉ ngơi chút ít, còn mi có cần lật mình là nhấp nhấp như vậy không, bộ mới ăn nhảm xuân được hả. Ai nói vùng sinh tồn nguy hiểm, bị tiền dâm hậu sát như thế này phải nói là cực kì nguy hiểm mới đúng.

Có lẽ vì mặt bằng hành sự lần này rộng rãi hơn so với đầu gối, nên quá trình nhấp nhấp của tinh cún thuận lợi hơn nhiều, lần này khi thỏa mãn nó nằm bẹp xuống một chút, mắt lim dim, thật có chút thoát lực rồi, mấy con tinh thú phía trên cũng lo lắng không thôi.

Chút sau, tinh cún lại lằng lằng bay lên, trong cái nhìn ủng hộ của muôn vàn tiểu đệ, nó hạ xuống mặt Vương Lang, đánh hai chân sau lên, đưa mặt xuống, le lưỡi liếm vào lỗ mũi Vương Lang. Lần này nó liếm kỹ hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Mưu Thành

Đúng là cầu huyết mã, thật không thể nhìn được nữa, lỗ thờ cũng không tha, đến là phạt cũng nhảy xuống bàn thờ mất thôi. Vương Lang bật người dậy, chụp cái bụng béo phì của con tinh cún, đập vào mặt đất mấy cái rồi nằm lên nhìn vào mặt nó.

Lúc này thì đàn tinh thú giật mình, tinh cún bị bằm giập cũng giật mình, Vương Lang cũng giật mình không kém. Bọn kia vì sao thì biết rồi, còn Vương Lang giật mình là vì mới ít phút trước, cơ thể còn không động đậy nổi một ngón tay, sao giờ lại thấy khỏe khoắn lạ thường như thế này. Không lẽ phạt tỏ hiển linh, thấy cảnh oan nghiệt vừa rồi, biết mình chết không nhắm mắt nên cho mình hồi quang phản chiếu, giải quyết con cầu huyết này xong mới chết, được, nếu vậy thì làm cho xong luôn, chết cũng cam tâm.

Nghĩ sao làm vậy, Vương Lang thuận tay đập thêm vài phát nữa, chưa hả giận, hất một tay đè con tinh cún xuống, một tay dằm bẹp bẹp vào bụng nó, rồi lấy đầu gối ghì nó xuống, hai tay dằm liên hoàn trái phải, cuối cùng mệt quá, hất chân chó nằm lên con tinh cún luôn. Nó có lẽ đã hôn mê bất tỉnh.

Biểu cảm của bầy tinh thú là hoảng sợ không thôi, lúc đầu còn có mấy con gằm gừ tức giận, bây giờ thì che mặt quay đầu, thật không dám nhìn nữa. Nhưng tất cả vẫn chỉ đứng đó, không con nào dám bước xuống hố, đúng hơn là không dám manh động.

Khi đã giải quyết xong phần tâm lý bị ức chế, Vương Lang bình tĩnh lại, thật ra từ đầu hấn vẫn luôn bình tĩnh, chỉ là việc "dạy dỗ" con tinh cún này là bắt buộc, không làm không được thôi. Khoan tìm lý do vì sao mình khỏe lại, trước hết phải tìm cách đối phó với bầy tinh thú đang giương vuốt nhe nanh kia cái đã. Chắc chắn con tinh cún cuồng dâm này là rất quan trọng với bọn nó, chỉ là không biết quan trọng tới bao nhiêu, có đủ để làm con tin cho mình rồi khỏi đây hay không.

Vương Lang đứng lên, cầm con tinh cún gờ về phía trước, mấy con tinh thú đứng trước mặt trên miệng hố lật đật lùi lại. Vương Lang xoay qua hướng khác thì bọn nó cũng làm vậy. Có vẻ con tinh cún này vừa quan trọng lại vừa khiến bọn nó sợ hãi. Ít nhất cũng có thể dùng nó làm khiên để rời khỏi đây. Cơ thể đã hồi phục nhưng vùng chứa thì chưa, chỉ còn cách đi bộ ra khỏi đây thôi.

Vương Lang tay quơ quơ con tin, chân thận trọng bước từng bước. Cách này quả nhiên hiệu quả, bầy tinh thú không dám tới gần, chúng giãn ra cho Vương Lang đi qua. Vương Lang chậm chậm thoát khỏi vòng vây rồi hấn cầm đầu chạy thật nhanh, vẫn giữ chặt tinh cún trong tay. Lúc nhìn lại thì thấy bầy tinh thú vẫn đuổi theo sát nút, Vương Lang thử vài lần, dù cố chạy nhanh hơn thì cũng vậy, bọn nó vẫn giữ nguyên khoảng cách ban đầu, chỉ cách Vương Lang chỉ hơn 20 bước chân.

Không làm thì thôi, đã làm thì làm cho chuyên nghiệp, Vương Lang thực hiện bước thứ hai của kế hoạch, từ không chế chuyển sang uy hiếp con tin. Vương Lang vạch một đường thẳng dài trên mặt đất rồi nhảy nhanh ra sau khoảng hơn mấy chục mét, một tay cầm con tinh cún gờ ra trước mặt, một tay dí nầm dằm vào mặt nó, gương mặt hung dữ thấy rõ. Khi có một con tinh thú bước qua vạch kẻ, hấn lấy tay dằm bẹp bẹp vào con tinh cún rồi chỉ về phía vạch kẻ, ngoắc ngoắc chỉ hướng lui lại.

Tinh thú là con cưng của địa cầu, không chỉ có năng lượng tinh thần bẩm sinh mà trí tuệ cũng cao hơn các loài thú thông thường khác. Bầy tinh thú nhanh chóng hiểu yêu sách của Vương Lang bọn nó lục đục lùi lại, đứng sau vạch mà gào thét liên hồi, tỏ vẻ không cam tâm. Thấy có hiệu quả, Vương Lang giữ nguyên tư thế uy hiếp, từ từ bước lùi về phía sau, khi khoảng cách hơn 50 mét, thì lại là con bốn chân đuôi dài có hai hòn khùng bỏ mon men vượt qua vạch kẻ.

Tiếp tục là một màn búp búp không thương tiếc vào con tinh cún, lần này để tăng hiệu quả rắn đê, Vương Lang giờ hai ngón tay nhá vào sát mắt con tinh cún, bặm môi hắt đầu tỏ ý liễu mạng. Bầy tinh thú hiểu ý, một con dài khoảng chục mét nhìn giống bò cạp, nhanh chóng lấy đuôi quấn vào hai hông của con mạnh động kia, rồi vứt nó ra phía sau cái véo, mấy con còn lại vẫn tiếp tục kêu la ầm ĩ. Vương Lang tiếp tục lui về phía sau, được một khoảng thì hắn quay đầu cắm cổ chạy, tiếng gào thét phía sau mỗi lúc một nhỏ dần.

Được một lúc, tại chỗ vạch kẻ, một con tinh thú hệ phi cảm nhìn giống bạch hạc bay xuống, đáp trên đầu một con tinh thú to lớn hệ bảo, con báo này vừa nhìn là biết thuộc dạng hung dữ, nhưng lúc này lại ngoan ngoãn tỏ ra sung sướng khi được làm chỗ đậu của bạch hạc kia. Khép cánh lại, con bạch hạc không mở miệng nhưng âm thanh của nó lại vang ra xung quanh: _ Im lặng hết đi, đã đi đủ xa rồi, không cần phải diễn nữa.

Từ giữa bầy, một con linh miêu trắng, phía sau có năm cái đuôi dài uốn lượn, cao hơn hai mét nhảy ra, đáng vẻ cao quý:

_ Cái gì mà diễn, hạc người đừng suy bụng ta ra bụng người, phải nói là chúng ta thật lòng hộ giá nhưng vì tình thế bắt buộc nên mới lực bất tòng tâm a. Không như tinh hạc vương người, tinh miêu vương ta đây luôn là một lòng trung tâm đó.

Lên tiếng kế tiếp chính là con tượng thú khổng lồ, cao tới hơn 30 mét, to lớn nhất trong bầy tinh thú, âm thanh nó phát ra như tiếng sấm đánh thẳng vào tai, mấy con tinh thú cấp thấp như muốn ngã lún quay ra:

_ Đừng nhõn nữa, việc hai thái tử cùng xuất hiện thế này, chúng ta không quản được đâu. Cứ làm theo lời đại tỷ là được rồi. Mà tên Thiên hạt kia, mi ném lão hầu đi đâu rồi, lần này thoát nạn thì công của hắn là lớn nhất đó.

Thiên hạt là tên của con bò cạp hai đuôi lúc này, âm thanh nó phát ra nghe như tiểu hài tử ngọng nghịu:

_ Lão hầu cố tình đó, ta ném nhẹ lắm, ai biết hắn muốn bay đi đâu, việc xong rồi, giải tán được chưa tượng vương, ta có hẹn với bằng hữu gấp lắm.

_ Mi mà cũng có bằng hữu à, hay lại đi lằng nhằng, để mai ta hỏi lão bà người xem bằng hữu người tên gì.

_ Miêu, đừng nhõn nữa, có việc cho người đây. Hướng hai thái tử đang đến kia chính là địa bàn của lão hùng, người qua đó thông báo lão một tiếng, cứ theo lời đại tỷ mà làm, nhanh đi.

Linh miêu ai cũng dám chọc nhưng gặp tượng vương thì không, bỏ sau lưng cái nhìn căm hận của thiên hạt, nó bay như một tia sáng vô hình tiến về hướng phía trước của Vương Lang.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Nghi Hoặc

Miệt mài chạy hơn nửa ngày, Vương Lang mới dám dừng lại, hi hục thở một hồi, hắn liệng con tinh cún xuống đất rồi kê móng ngồi lên. Mập béo tròn như con này đúng thật là một cái nệm tuyệt vời. Xác định là bầy tinh thú không đuổi theo, Vương Lang nhẹ nhõm hẳn, vậy là qua được một ải. Vừa rồi thật quá nguy hiểm đi, may là mình thông minh nếu không đi lượm xác cũng phát mệt rồi. Bây giờ phải tính bước kế tiếp thôi, để xem nạp năng lượng tinh thuần được mấy vòng rồi.

Kiểm tra vùng chứa xong thì mặt Vương Lang thộn ra, hai vòng nhỏ nhất lúc này vừa nạp đầy giờ lại trống không. Vô lý, việc hấp thụ năng lượng tinh thuần vốn là quá trình tự nhiên của cơ thể người đã khai mở, diễn ra liên tục. Nửa ngày nay hắn chạy bộ, đâu có sai tới năng lượng, vòng sáng không đầy thêm thì sOY7e8K thôi chứ sao lại cạn đi. Mà cạn sạch kiểu này còn thảm hơn là khi hắn suy kiệt, mà vậy thì còn vô lý hơn, nếu vòng sáng quá thiếu hụt thì sẽ rút năng lượng sống của cơ thể để bù vào, người bị mất quá nhiều năng lượng của cơ thể thì có thể bị tử vong, vậy sao hắn vẫn khỏe phây phây như thế này, trừ hoi mỗi chân một chút ra thì cái gì cũng tốt cả, thậm chí đầu óc còn có chút minh mẫn, sáng khoái. Không lẽ thường thức cơ bản đều bị đảo lộn hết trong vùng sinh tồn.

Tạm đóng ngoặc mấy dấu hỏi to đừng đó, Vương Lang ngồi dậy, lôi đầu con tinh cún ra. Chẳng trách sao con hàng này lại béo tốt đến thế, có ai bị bắt làm con tin mà lại ngủ ngon như thế này không, miệng gáy khô khô, nước dãi nhiều ra, thỉnh thoảng còn chớp chớp, cái lỗ mũi màu hồng còn xuất hiện bong bóng nữa chứ, cái mặt phê rõ ra, nhìn sao cũng muốn đập. Vương Lang tiện chân sút nó một cái luôn.

Tinh cún lẳng vại vòng thì tinh ngủ, nó chậm chậm bay lên, sủa ăng ăng mấy tiếng, rồi nó nhắm mắt lại, về tập trung. Một dòng năng lượng kì lạ tác động vào ý thức Vương Lang, cùng lúc một giọng nói giống nam hải vang lên trong đầu Vương Lang:

_ Tiểu tử không biết điều kia, ta vất vả lắm mới chữa trị xong cho người, lại dám đối xử với ân nhân cứu mạng như thế đó à.

Vương Lang sửng sốt, lia lia nhìn xung quanh, rồi lại nhìn vào con tinh cún, ngờ vực:

_ Là người nói chuyện với ta, người biết nói à.

_ Ta khinh thường nói chuyện kiểu nhân loại các người, đồ quê mùa, đây là tinh thần giao tiếp, cũng đúng thôi, ngó bộ dạng ngu ngốc của người, không

biết mấy năng lực cao cấp thế này cũng là bình thường.

Vương Lang không khách khí tiến lên mấy bước, bồi thêm vài cú bộp bộp vào bụng tinh cún, dù sao anh đây vẫn không tốt tính tới mức, nhìn được con cầu con như người chê gốc mà.

_ Ấy ấy, quân tử động khẩu không động thủ, tên không biết điều kia gặp thần thú như ta chính là cơ duyên của người, còn không mau quỳ xuống..

_ Đã nói là không động thủ rồi, người nghe không hiểu à, ta rộng lượng không chấp kẻ gốc như người, không quỳ cũng được, thành tâm xin lỗi là được rồi.

_ Đừng đánh nữa mà, ta nhảy cảm lắm, không xin lỗi cũng không sao, ta bỏ qua được mà.

_ Thôi thôi, đừng đánh nữa, đau quá, là ta sai được chưa.

Bốp bốp bịch bịch bốp bốp, phải nói là đánh con da dày thịt béo này rất sướng tay, Mặc kệ nó nói gì trong đầu, Vương Lang sẵn tiện dợt lại mấy đường cơ bản luân, hàng long thập bát chưởng, tiểu lý phi đao, như lai thần chưởng, tịch tà kiếm phổ, thất thương quyền, vô tình kiếm...cái gì có trong túi quần là hần móc ra hết, chiêu thức biến hóa không ngừng.

_ Đại ca đừng đánh nữa, tiểu đệ biết sai rồi, tiểu đệ xin lỗi mà, hu hu.

_ Hu hu, đau quá, chịu không nổi nữa rồi, người còn đánh nữa là ta tự bạo luôn đó, đừng trách ta kéo người chết chung.

_ Hu hu, tiểu đệ biết sai nữa rồi, tiểu đệ không biết tự bạo đâu, nói xạo đó, đừng đánh nữa mà.

_ Chết mất thôi, thêm chút nữa là đệ đứt bóng đó, xương như lăm rồi, hu hu.

_ Hu hu là đệ không tốt, hút năng lượng tinh thuần của đại ca, nhưng cũng là để cứu đại ca mà.

Lúc này thì Vương Lang dừng lại, một tay nắm chầm lông bụng của tinh cún, một tay vẫn nắm lại đang giương lên, hỏi: _ Năng lượng trong vùng chứa của ta mất đi là do người.

Tinh cún mặt tội nghiệp đầu hơi gật gật tỏ vẻ đồng ý. Vương Lang hỏi tiếp:

_ Năng lượng tinh thuần ta hấp thu được dọc đường mất đi cũng là do người.

Thấy tinh cún lại gật, Vương Lang giọng tay cao hơn nói:

_ Vậy thì càng đáng đánh, tốt hơn là diệt trừ người luôn, thứ phá hoại như người để làm gì cho chật đất.

Tinh cún sợ hãi, vội vàng truyền tin:

_ Đừng đại ca, đệ làm vậy là có ý tốt mà, nếu không với thương tích đó, đại ca nằm một tuần cũng không đứng lên nổi đâu, chết đói cũng không biết chừng.

Vương Lang hạ tay xuống, trầm giọng nói:

_ Cho người một cơ hội, nói cho rõ ràng, người là gì, mọi chuyện là như thế nào, nếu còn có ý dẫu điểm, hừ hừ, ta cũng khỏi mất công đi săn, ăn thịt cây giữa đồng hoang như thế này cũng là một ý không tệ.

Thấy vẻ mặt gian ác của Vương Lang, tinh cún làm gì còn ý xấu nào, nó vội vàng truyền âm liên hồi:

_ Mọi người đều gọi đệ là Đệ Nhất Thần Thú Mỹ Mỹ Sinh Mệnh Vương, đệ là tinh thú duy nhất nắm giữ năng lượng hệ sinh mệnh của địa cầu, là độc nhất vô nhị, tên thân mật của đệ là Đệ Nhất Mỹ Mỹ Vương, sở thích là du lịch đây đó, ăn đồ ngon, thích màu hồng, không thích màu đen, ghét người già dối..

Không chịu nổi màn tự sướng của tinh cún, Vương Lang tiếp tục giọng nắm đấm lên, thấy vậy, nó hết hồn, nói luôn vào chuyện chính:

_ Vừa rồi là đệ thực hiện quá trình trao đổi sinh mệnh với đại ca, hấp thu năng lượng tinh thuần trong vùng chứa của đại ca rồi trả về năng lượng sinh mệnh, chữa trị cho đại ca, lúc đại ca ôm đệ trong tay chạy cũng vậy, nói chung đại ca nếu đệ có thể hấp thu đủ năng lượng từ vùng chứa, thì đại ca không phải lo chuyện bị thương mà chết. Tất nhiên nếu đại ca chết thật rồi thì đệ cũng bó tay.

Vương Lang suy nghĩ thật nhanh rồi tiếp tục hỏi:

_ Coi như người nói thật, nhưng vì sao lại cứu ta.

Ngập ngừng một chút, tinh cún trả lời:

_ Năng lượng sinh mệnh thì cũng tốt, nhưng muốn hoạt động được, bay được.. Thì đệ cũng cần năng lượng tinh thuần a, mà cái đó thì đệ không thể tự

hấp thu từ thiên nhiên được, cứ coi như là luật bù trừ của tự nhiên đi. Tại đệ thấy số vòng sáng của đại ca nhiều, tính cứ rồi để dành sài, ý quên không phải, là đệ thấy ngưỡng mộ đại ca nên ra tay giúp đỡ để kết thiện duyên. Tin đệ đi, đệ hoàn toàn có ý tốt mà, đệ với đại ca, là ngưỡng mộ liên miên không dứt là nhất kiến tương thân là...

Vương Lang lắc đầu, đầu năm nay gặp người còn chưa đủ, tới con cún mà cũng vô si đến mức này, tin nó mới là việc lạ.

Dù sao nghi hoặc cũng đã giải khai, việc kế tiếp bây giờ là tính sao với nó đây. Tuyệt không thể thả ra, ai biết nó có rủ thêm bầy tinh thú nữa tới trả thù mình không, dám lắm à. Để lật thuyền trong tay con cún con này thì mình khỏi ra đường kiếm ăn nữa đi.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Sinh Mệnh Thú

Vương Lang nhếch mép cười một bên, một tay nắm cổ một tay vuốt vuốt trên đầu con tinh cún:

_ Vậy à, ta gọi mi là Mỹ Mỹ nhé, Mỹ Mỹ ngoan, vậy là ca mắc nợ Mỹ Mỹ rồi, Mỹ Mỹ muốn ca thưởng gì nào.

Nói xong Vương Lang chụp tay trên đầu con tinh cún, đầu lưỡi khẽ liếm mép môi, mắt liếc xuống hồ hững nhìn nó. Tinh cún cũng thuộc dạng thành tinh, sao mà nó không hiểu ý của Vương Lang, nó vội vàng bám vào mọi cái phao có thể:

_ Đại ca, đệ biết cách để đại ca nhanh phục hồi vùng chứa, có một mỏ thanh tinh thần gần đây, vẫn chưa có ai khai thác, phẩm chất rất cao, dư sức cho đại ca phục hồi.

Vương Lang mừng rỡ, mắt sáng hẳn lên, sao mà không được, phục hồi lại vùng chứa chính là điều hần đau đầu nhất lúc này, nếu mỏ đó mà đủ lớn thì hần khỏi lo cơm áo về sau rồi, hần dồn dập, không dấu diếm hỏi:

_ Thật không, nếu vậy thì người lập công lớn rồi đó. Mỏ đó bao lớn, ở đâu, cách đây bao xa.

Nhìn mặt là biết đã bắt trúng đài rồi, tinh cún thở phào nhẹ nhõm, thông thả nói:

_ Chỗ đó thật ra chính là nơi nghỉ ngơi của đệ, tuyệt đối an toàn, dù năng lượng cô động đệ cũng không dùng được nhưng nhìn thì cũng thích mà, cũng không xa lắm, nếu đại ca chạy liên tục thì khoảng vài năm là tới. Đại ca an tâm, trữ lượng tuyệt đối không ít, nếu không làm sao lọt vào mắt đệ chứ, dù sao đệ cũng là thần thú mà.

Vương Lang cụt hứng:

_ Nói nghe hay lắm, chạy vài năm, vùng sinh tồn này sợ ta chưa đi được mấy bước thì đã gặp đám đàn em của mi, âm mưu gì, đúng là không đánh thì sẽ không khai sáng được mà.

Thấy Vương Lang nổi hung tính, tinh cún lại quăng ra cái phao khác:

_ Lo gì đại ca, không phải tùy tiện chọn một con phi thú để cười là xong rồi sao, đệ sẽ chọn con phi thú cấp 1 cho đại ca, đảm bảo hai ba ngày là sẽ tới nơi. Yên tâm, tới giờ vẫn chưa có con tinh thú nào dám không nghe lời đệ đâu. Đành tạm tin lời con mập này, dù sao lúc này đó cũng là lựa chọn tốt nhất rồi, Vương Lang cũng hòa hoãn:

_ Cầu mập người nói ta nghe xem, vì sao bọn tinh thú lại nghe lời người như vậy, đừng nói là vì người xinh xắn dễ thương nha, ta buồn nôn lắm.

Tinh cún giận hờn:

_ Thì đệ cũng dễ thương thật mà, mà cái gì cầu mập, khó nghe quá, tên đệ là Đệ Nhất Thần Thú Mỹ Mỹ Sinh Mệnh Vương, không thì đại ca cứ gọi đệ là Mỹ Mỹ như lúc nãy cũng được. Việc đại ca muốn biết là bí mật lớn của đệ, cũng là của tinh thú. Thật coi nhau là huynh đệ thì gọi đệ là Mỹ Mỹ đi, với lại đại ca phải hứa, không được kể lại với ai, đệ mới nói, việc này quan trọng lắm đó.

_ Được rồi, Mỹ Mỹ thì Mỹ Mỹ. Ta Vương Lang hứa, xem Mỹ Mỹ là huynh đệ, việc gì quan trọng với Mỹ Mỹ thì cũng quan trọng với ta, tuyệt không nói ra, được chưa.

Thấy thái độ của Vương Lang trở nên nghiêm túc, khác hẳn với nãy giờ, Mỹ Mỹ cũng an tâm không ít, đây thật sự là bí mật lớn của vùng sinh tồn, trước nay nhân loại chỉ có một mình tiên nữ biết thôi, ai chứ tiên nữ thì Mỹ Mỹ tin, tiên nữ sẽ không bao giờ làm việc xấu đâu. Còn thanh niên trước mặt này, có lẽ nếu không phải việc xấu thì không làm, nhưng không biết sao lúc này, Mỹ Mỹ lại cảm thấy tin tưởng hẳn, có chút gì đó giống với tiên nữ năm xưa. Có lẽ là bị đánh nhiều quá nên đầu óc phát sinh hoang tưởng thôi, tình thế bất buộc, không nói thì cũng không yên với hần đâu.

Theo như lời truyền âm của Mỹ Mỹ, tinh thú bẩm sinh có được khả năng vận dụng năng lượng tinh thần là nhờ kế thừa từ cơ thể mẹ, cứ như vậy theo sự

sinh sản các đời mà truyền thừa xuống. Đời đầu tiên, hay tổ tiên của mỗi loài tinh thú, tạm gọi là tổ tinh thú. Mỗi cá thể tổ tinh thú là con cưng của địa cầu, được địa cầu thai nghén ra và truyền cho khả năng điều khiển một năng lượng đặc thù riêng biệt, năng lượng này không thể truyền cho đời sau, nhưng nó có thể giúp cho đời sau có định hướng tích cực trong việc vận dụng năng lượng tinh thần.

Ví dụ, nếu năng lực đặc thù của tổ tinh thú là gió, thì tinh thú đời sau sẽ có hiệu suất vận dụng năng lượng tinh thần để điều khiển gió sẽ cao hơn các loại khác. Tương tự như vậy với các năng lực lửa, nước, phong thủ, tấn công, tốc độ.....

Nhưng tổ tinh thú không sống mãi, qua thời gian nó sẽ chết đi, khi đó hiệu suất vận dụng năng lượng tinh thần của tinh thú đời sau sẽ giảm dần, thậm chí có thể mất đi, trở thành động vật bình thường, các loài động vật mà nhân loại nuôi trong vùng lãnh thổ chính là do như vậy mà ra.

Ở một số loài, sau khi tổ tinh thú chết đi, thế hệ sau sẽ xuất hiện cá thể con cháu có huyết thống phân tổ, có thể vận dụng năng lực đặc thù của tổ tiên, nếu thành công, sẽ giúp hiệu suất vận dụng năng lượng của chúng loài không bị giảm đi, tránh khỏi bị tuyệt chủng hay thuần hóa. Nhưng đó là phần tổ, không phải thuần tổ huyết. Việc cá thể đó có thể kế thừa năng lực đặc thù là vô cùng hiếm hoi và khó khăn, dù bản thân và tộc đàn có cố gắng hết sức, thì đạt một nửa khả năng của tổ tinh thú là hết mức rồi, như vậy huyết mạch của bầy đàn chỉ giảm chậm đi thôi, việc thành công của cá thể phân tổ đời sau nữa lại càng khó khăn.

Có lẽ vì vậy địa cầu mới tiếp tục khai nghén ra sinh mệnh thú, một sinh vật độc nhất. Cũng là cô đơn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Mỹ Mỹ

Sinh mệnh thú giống như tên gọi, nắm giữ lực lượng của sinh mệnh, nó không chết đi, vẫn luôn tồn tại từ khi được sinh ra, có lẽ vì vậy mà nó không thể sinh sản, nó là cá thể duy nhất thuộc loài của mình trên hành tinh này.

Cơ thể của sinh mệnh thú được cấu thành bởi năng lượng sinh mệnh, cho dù cơ thể ngoài bị nát bấy thì chỉ cần tụ tập đủ năng lượng, nó sẽ tái sinh. Sinh mệnh thú không thể hấp thụ năng lượng tinh thuần từ tự nhiên hay năng lượng cô đọng, chỉ có thể mượn dùng từ năng lượng đã hấp thu của các sinh vật khác, việc mượn này là tự nhiên của sinh mệnh thú, giống như nam châm, nó không điều khiển được. Quá trình đó có thể diễn ra hai chiều, nó lấy đi năng lượng tinh thuần và trả lại năng lượng sinh mệnh, giúp phục hồi và chữa trị cho sinh vật.

Đối với cá thể tinh thú có huyết mạch phân chủ, tác dụng của tinh thần thú là vô cùng quan trọng. Khi sinh mệnh thú hấp thu hết năng lượng tinh thuần trong cơ thể nó, thì sẽ chỉ còn lại năng lượng huyết mạch đặc thù tinh khiết nhất. Năng lượng đặc thù đó sẽ được kích thích, nuôi dưỡng bởi năng lượng sinh mệnh truyền vào. Giúp năng lượng đặc thù truyền xuống từ tổ tinh thú nhiều hơn, nồng đậm hơn. Nếu lượng sinh mệnh truyền vào dồi dào, đầy đủ, cơ thể của nó sẽ chỉ còn chứa đầy năng lượng đặc thù của tổ tiên. Như vậy, việc kế thừa sẽ hoàn thiện, nó chính là tổ tinh thú mới của tộc đàn. Giúp tộc đàn một lần nữa đạt được hiệu suất vận dụng năng lượng tinh thần ở mức cao nhất.

Vai trò của sinh mệnh thú quan trọng là vậy, nhưng mỗi loài tinh thú bình thường cần phải mất một quãng thời gian dài, thường là qua hơn 7, 8 đời mới nhờ tới sinh mệnh thú để kích phát huyết mạch, khoảng thời gian trông đó đối với bọn chúng, sinh mệnh thú là cục nợ không hơn không kém.

Lý do là vì sinh mệnh thú có thể mượn sai, mà lại không thể chứa đựng năng lượng tinh thuần, chứa ở đâu bây giờ, cả cơ thể nó kín mít toàn là năng lượng sinh mệnh. Để hoạt động, sử dụng năng lượng tinh thần bình thường thì quá trình mượn phải diễn ra liên tục, ví như lúc này đây, để có thể thực hiện việc giao tiếp tinh thần, nó vẫn đang mượn của Vương Lang liên tục, mà hiệu suất sử dụng của sinh mệnh thú rất kém, mượn 10 sai 1 hao hết 9, đại gia tới vậy cũng chịu không nổi a.

Mà cách thức chứa đựng và thời gian hấp thu năng lượng tinh thuần của tinh thú khác với nhân loại. Tinh thú theo thời gian sinh trưởng sẽ dồn hết năng lượng hấp thu được vào một chỗ trong cơ thể, gọi là tinh hạch, trong tinh hạch, năng lượng tinh thuần sẽ kết hợp tinh huyết của chúng, tạo thành một khối, dựa vào tính chất khác nhau của tinh huyết, mà tạo thành khả năng tinh thú đạt hiệu suất cao, ở một lĩnh vực điều khiển năng lượng tinh thần. Tinh hạch chính ngọn nguồn sống của tinh thú, khi tinh thú trưởng thành hoàn toàn, tinh hạch sẽ đạt kích thước lớn nhất, từ đó theo thời gian nó sẽ bị hao hụt, mài mòn, nếu tinh thú bị thương mà chết, tinh hạch sẽ bị phong ấn, qua thời gian kết hợp thêm với các năng lượng tàn mất trong tự nhiên sẽ thành tinh thạch, nếu tinh thú chết đi đó có huyết mạch nồng đậm thì tinh hạch có thể sẽ trở thành tinh thạch đặc thù. Là nguyên liệu cực kỳ quan trọng để chế tạo thiết bị tinh thần cơ giới hệ đặc thù. Mà chỉ tinh thạch bình thường cũng đã đủ quý giá rồi.

Ngoài ra, năng lượng tinh thuần hấp thu được còn chứa đựng trong cơ thể tinh thú, xen lẫn trong các tế bào, tạo thành sự vượt trội về sức mạnh và độ bền cơ thể so với nhân loại. Sức chứa của cơ thể tinh thú là có hạn, quá trình hấp thu và sử dụng là cân bằng, chỉ khi gặp nguy hiểm chúng mới dùng đến năng lượng trong tinh hạch.

Nói về việc mượn năng lượng của sinh mệnh thú. Chỉ cần tiếp xúc ở khoảng cách vừa đủ, là sinh mệnh thú (Mỹ Mỹ) có thể thực hiện việc hấp thu, còn việc có trả lại năng lượng sinh mệnh hay không thì không bắt buộc, nếu nhớ thì nó sẽ làm. Có vài lần Mỹ Mỹ buổi tối ngủ quên trên người một con tinh thú, sáng hôm sau thì bầy đàn thấy con tinh thú đó đã xuống uống trà nghe kể chuyện xưa với tổ tinh thú rồi. Việc tinh thú bị Mỹ Mỹ hấp thu hết năng lượng trong cơ thể, tiện đường hấp thu luôn năng lượng trong tinh hạch là bình thường, mà nên nhớ là sau khi đạt kích thước tối đa, tinh hạch chỉ có hao hụt đi chứ không thể tăng thêm, mất một miếng thì chính là mất một miếng, không thể bù vào được.

Thương tổn là thế, nhưng không con tinh thú nào dám nửa câu oán hận với Mỹ Mỹ, thậm chí chúng còn tỏ ra vui mừng chào đón, con nào giám giỡn, lỡ Mỹ Mỹ không vui, lần sau không kích phát truyền thừa cho, thì tộc đàn đó lo mà tập mặc váy, lắc vòng, múa lửa đi, mai sau làm thú diễn xiếc để còn kiếm cái ăn.

Lúc đầu Mỹ Mỹ còn thấy vui về kết bạn với bọn chúng, nhưng về sau khi biết được sự thật, nó bắt đầu chủ động xa lánh. Nó không muốn làm thương tổn đến tinh thú đâu, cũng có lần nó thử kết bạn với con người, nhưng khi vùng chứa của người đó cạn kiệt, chỉ cần tránh xa nó một chút, là bắt đầu chịu đau đớn của sự suy kiệt ngay, thậm chí chết luôn. Còn người bình thường không khai mở vòng sáng, mà vừa tới gần nó, là tinh thần sẽ rơi vào hôn mê bất tỉnh ngay.

Nắm giữ năng lực của sự sống, nhưng nó tạo ra cái chết còn nhiều hơn, nó thật sự cô độc, cô độc và cô đơn, chỉ có một mình, không có bạn bè hay giống loài, bình thường nó chọn cách tự chơi đùa một mình ở mỏ năng lượng cô đọng, cứ như vậy vài trăm năm, tinh thú nào cần nó sẽ tới độ nhờ nó giúp. Nó thích du lịch nhưng cũng không thể du lịch được, không có năng lượng tinh thuần để mượn, nó không bay được, mà chân nó thì ngắn quá, đi cả ngày chỉ nhích được một chút mà thôi. Lần này là nhờ đại tỷ có việc nhờ đến nó, nên nó mới có mặt ở đây, nhưng đại tỷ cũng tốt với nó, nó không muốn làm tổn thương đại tỷ.

Trong ký ức của Mỹ Mỹ, chỉ có một người là chân thành với nó, tốt với nó nhất, cũng có thể ở bên nó mà không bị thương tổn. Đó là tiên nữ, tiên nữ thích vui đùa với Mỹ Mỹ, hay cho Mỹ Mỹ ăn đồ ngon, kể chuyện cho Mỹ Mỹ nghe. Có lần tiên nữ còn mang Mỹ Mỹ về nhà, ôm Mỹ Mỹ ngủ trên giường bông ấm áp của tiên nữ. Đó là những ngày tháng hạnh phúc nhất mà Mỹ Mỹ từng có suốt muôn vạn năm qua. Nhưng đã lâu rồi Mỹ Mỹ không được thấy tiên nữ, lần này chính là vì muốn tìm tiên nữ, Mỹ Mỹ mới rời khỏi mỏ năng lượng, Mỹ Mỹ thật sự nhớ tiên nữ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Năng Lượng Sinh Mệnh

Im lặng suy nghĩ về những gì Mỹ Mỹ truyền đạt. Vương Lang trước nay không phải là kẻ dễ tình cảm lẫn ắt lý trí, nhưng thật sự hắn rất cảm động. Không phải là hắn thương hại Mỹ Mỹ, từ điển của hắn trước nay không có từ thương hại, mỗi sinh vật có lý trí đều có số phận của mình, chọn con đường nào là quyết định của nó, còn đi là còn tồn tại, tỏ ra thương hại chính là ngu ngốc và khinh thường. Nếu chưa đi đến cuối con đường của mình, không ai có quyền nói về con đường của người khác.

Điều khiến Vương Lang cảm động là việc Mỹ Mỹ lang thang một mình đi tìm người từng tốt với nó, nếu Mỹ Mỹ đã có tình, thì Vương Lang cũng không thể vô nghĩa được, tính ra tới lúc này hắn vẫn đang mắc nợ Mỹ Mỹ, Vương Lang quyết định dứt khoát, rồi nói với Mỹ Mỹ:

_ Mỹ Mỹ, từ giờ hay theo Vương Lang ta, ta hứa, bằng mọi khả năng có thể, sẽ giúp ngươi tìm được người ngươi muốn tìm. Đi theo ta, ở bên cạnh ta, trừ khi ta chết, nếu không sẽ không bao giờ bỏ ngươi một mình.

Mỹ Mỹ không ngốc, phải nói là nó rất thông minh, nó biết lời Vương Lang nói là thật lòng, nó biết việc mang mình theo sẽ là gánh nặng như thế nào đối với Vương Lang, mặc kệ chuyện gì sẽ xảy đến, nó gật đầu, cô đơn quá lâu rồi, có một người chịu làm bạn là quá tốt với nó, dù là hung thần như người này cũng được.

Xác minh mối quan hệ xong rồi, bây giờ phải vào việc chính đầu tiên là phải kiểm tra xem tác động của Mỹ Mỹ tới Vương Lang như thế nào.

Sau khi Mỹ Mỹ lui ra đủ xa để dừng việc mượn năng lượng, Vương Lang bắt đầu kiểm tra cơ thể mình. Con đau do suy kiệt đến rất nhanh, Vương Lang khụy một chân xuống, giờ tay ngăn Mỹ Mỹ định tiến tới, dùng chút năng lượng tinh thần cuối cùng còn vận dụng được, Vương Lang kiểm tra vùng chứa của mình.

Các vòng sáng đúng thật đang rất mờ mịt, vòng xanh dương cũng vậy, tốc độ thu nạp ở vùng sinh tồn đúng là nhanh hơn nơi khác không ít, nhưng muốn nạp đủ hai vòng sáng để cơ thể có thể hoạt động bình thường, chắc cũng phải mất một hai ngày, đó là đã nhờ việc tốc độ hấp thu của Vương Lang nhanh hơn người bình thường nhiều rồi. Nếu cứ thế này thật không phải là cách hay, tốc độ vay mượn của Mỹ Mỹ so ra còn nhanh hơn tốc độ hấp thu của Vương Lang gấp đôi.

Đúng lúc này thì Mỹ Mỹ truyền âm, vì không mượn được năng lượng nên âm thanh trong đầu Vương Lang cũng không rõ ràng lắm, nhưng cũng đủ để hắn hiểu. Đại ý là bảo Vương Lang dùng năng lượng hấp thu được để điều khiển các vòng sáng, di chuyển nó vào vòng sáng trung tâm màu xanh dương. Vương Lang cũng không hiểu lắm mục đích để làm gì, nhưng hắn vẫn thử, coi như là làm thí nghiệm, mà hắn tin Mỹ Mỹ có ý tốt mới nhắc vậy.

Quả thật là Vương Lang có thể điều khiển được các vòng sáng, hắn lần lượt nhét từng vòng sáng vào vòng màu xanh dương, bắt đầu từ vòng nhỏ nhất, cũng không có gì khác lạ lắm xảy ra, Vương Lang liên tục nhét cho đến vòng 49, vòng cuối cùng.

Lúc này thì có chuyện mới xảy ra, con đau do suy kiệt đã biến mất, Vương Lang ngạc nhiên kiểm tra, tốc độ hấp thu vẫn như vậy, các vòng sáng nằm bên trong vòng sáng xanh vẫn mờ mịt như cũ, chỉ có con đau là biến mất thôi. Vương Lang đứng lên, vui sướng nói cho Mỹ Mỹ biết, Mỹ Mỹ cũng vui không kém, lẳng lặng bỏ tới:

_ Đề độ, đề độ kiểm tra thử xem.

Nói rồi Mỹ Mỹ nhắm mắt cảm nhận:

_ Hay quá rồi, đệ vẫn hấp thu được năng lượng tinh thuần từ đại ca, có thật là đại ca thấy không sao không, để đệ lui ra lần nữa xem sao.

Nói rồi Mỹ Mỹ lẳng xăng lui lại, nhiệt tình tới tội nghiệp, quả thật Vương Lang không cảm thấy đau đớn nữa, mọi chức năng của cơ thể hoàn toàn bình thường.

Một hồi trò chuyện sau, Vương Lang biết phương pháp vừa rồi chỉ là Mỹ Mỹ nhất thời nhớ ra thôi, hình như trước đây có nghe ở đâu đó rồi. Tạm thời cứ coi như vòng sáng xanh dương là một không gian riêng biệt, các vòng sáng khác khi đặt vào trong xxxc không gian đó chỉ có thể thông qua vòng sáng dương để hấp thu năng lượng thôi, không tác động trực tiếp đến cơ thể Vương Lang được nữa, mà Vương Lang lúc cần vẫn có thể lấy các vòng sáng đó ra, sử dụng bình thường.

Để yên tâm hơn, từ bây giờ Mỹ Mỹ chỉ dùng năng lượng mượn được của Vương Lang để duy trì việc giao tiếp thôi, di chuyển thì cứ để Vương Lang bồng trên tay là được rồi. Cố gắng cân bằng mức năng lượng thu vào và mất đi của Vương Lang. Kế tiếp là tìm một con tinh thú phi hành, tới mở thanh năng lượng, để Vương Lang nhanh chóng nạp đủ các vòng chứa rồi mới tính tiếp.

Còn một vấn đề nữa, Vương Lang cũng sẵn tiện hỏi luôn:

_ Mỹ Mỹ, đệ có cách nào để người khác không nhìn được bên trong vùng chứa của ta không.

Theo lời dặn của sư phụ, Vương Lang thật không muốn người khác biết được bí mật của mình, mà cứ như thế này thật không khác gì còi chuông chạy rông giữa đường vậy, gần như ai cũng thấy được. Hắn chỉ hỏi câu may thôi, không ngờ Mỹ Mỹ lại có cách giúp thật, đúng là may mắn thật mà.

_ Đơn giản thôi, theo cách nói của nhân loại thì năng lượng sinh mệnh của đệ xếp vào loại năng lượng đặc thù huyền thoại, đã là huyền thoại rồi thì không có ai nắm bắt được đâu, ví như đệ, nếu đệ không muốn thì không ai có thể nhìn thấy đệ hết, xem nè.

Nói rồi Mỹ Mỹ biến mất trước mặt Vương Lang, dùng mắt nhìn hay lấy tay sờ thử cũng đều không thấy được, kể cả dùng năng lượng tinh thần dò xét cũng không. Vương Lang chợt nghĩ, nếu Mỹ Mỹ này mà đi ăn trộm thì đúng là số một rồi. Được một lúc thì Mỹ Mỹ hiện ra rồi nói tiếp:

_ Chỉ cần đệ dùng năng lượng sinh mệnh bao bọc vùng chứa của đại ca lại, thì không ai có thể nhìn thấy gì được đâu.

Nói rồi Mỹ Mỹ truyền năng lượng sinh mệnh vào vùng chứa của Vương Lang. Quả đúng như vậy, vùng chứa của Vương Lang hoàn toàn biến mất, không khác gì người bình thường, tới chính bản thân hắn cũng không tự dò xét được.

Yên tâm vì đã giải quyết được mấy mối lo trước mắt, một người một sinh mệnh thú bông bé nhau lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Sinh Tồn Giả

Tính toán thì lúc nào cũng tốt đẹp lắm, cứ mơ đi những điều tốt đẹp, lúc tỉnh là không có đâu.

Một người một cún lang thang trong vùng sinh tồn, lúc đầu Vương Lang còn hơn đề phòng, về sau thì cứ bon bon mà chạy, thậm chí còn có tình gào thét, vậy mà không thấy một bóng tinh thú nào cả, loại chuột nhắt cũng không có, đừng nói là tinh thú phi hành hệ cấp cao. Thậm chí khi hắn tìm được một hang ổ của tinh thú, tổ vẫn còn, thức ăn vung vãi ra đó, rò vào thì vẫn còn hơn ấm, vậy mà tinh thú biến đâu mất hết rồi.

Sao nghe nói vùng sinh tồn nguy hiểm lắm mà, mới lúc trước còn có cả bầy gào thét đuổi theo mình, giờ đi đâu hết. Không lẽ có sơ diễn nào đó hay lắm lại không bán vé nên bọn chúng rù nhau đi xem, vậy thì cũng chưa lại mấy con con ở nhà chứ, con nít biết gì đâu mà thương thức. Thật không có ai như Vương Lang, năng lượng thì không còn, vào vùng sinh tồn mà cứ mong gặp được tinh thú cấp cao.

Cái này thì phải nói về sự ám ảnh quá mức của tinh hồ vương dành cho Mỹ Mỹ. Tinh thú có thể xưng là vương thì phải hoàn toàn thành công quá trình thức tỉnh huyết mạch. Hồ vương cũng vậy, nhớ lần đó khi nhờ Mỹ Mỹ thức tỉnh thành công thì nó vui quá, mang đồ ăn ngon ra phè phỡn với thuộc hạ. Ngu một cái là nó không chịu về tới địa bàn rồi hãy ăn mừng, mới ra khỏi mỏ năng lượng một chút đã bày ra ăn uống.

Mỹ Mỹ nhà ta tài năng gì thì không biết, nhưng nếu không có tài ăn uống thì sao mập được đến như vậy, theo sự thôi thúc của mùi thức ăn cuốn trong gió, Mỹ Mỹ mò ra để chung vui. Lúc này thì bầy đàn của hồ vương đã ngủ, Mỹ Mỹ ăn no xong cũng lăn ra ngủ. Lúc hồ vương tỉnh dậy thì phát hiện lính gác đã kiệt quệ không thôi, năng lượng bản thân cũng hao hụt đi mấy phần. Không dám đánh thức hắc tinh kia, hồ vương chỉ dám âm thầm dọn bãi. Cũng vì lý do đó mà địa bàn khổng lồ của hồ vương mất đi một mảng lớn.

Vậy nên khi nhận được tin báo của tinh miêu vương, hồ vương ra lệnh tổng động viên toàn bộ tinh thú trên địa bàn rút hết đi, tránh xa đường đi của thái tử ông trời con kia. Con nào còn ở lại coi như xóa sổ.

Chỉ tội cho Vương Lang, tay xách nách mang cục thịt chạy mãi miết không thôi. Còn Mỹ Mỹ từ đầu tới cuối vẫn gáy đều đều, thật không biết nó kiếm đâu ra lòng tin để ra quyết định một mình rong ruổi dặm trường đi tìm người thân nữa.

Cuối cùng cảnh vật cũng có biến, sau một quãng đường dài miệt mài không ngừng nghỉ, Vương Lang đã thấy sinh vật sống, đúng ra là cả một nhóm. Từ cách một ngọn đồi, Vương Lang thấy một nhóm người đang chiến đấu với tinh thú. Tới gần hơn, đây là một nhóm sinh tồn giả đang trong quá trình thực hiện chức nghiệp.

Từ lâu nhân loại và tinh thú đã có hiệp ước sinh tồn, các cơ giới sĩ hay những người đã khai mở sẽ không tùy tiện săn bắt tinh thú. Đổi lại, tinh thú sẽ không tấn công vào vùng lãnh thổ có con người sinh sống. Hiệp ước này đã được thỏa thuận từ rất lâu, do người đứng đầu của nhân loại khi đó và đại tỷ của tinh thú ký kết. Hiệp ước vẫn được bảo tồn cho tới ngày nay là vì nó thật sự có lợi cho cả hai bên và cả địa cầu.

Nếu so sánh, tổng sức chiến đấu của nhân loại và tinh thú là như nhau, thời gian gần đây nhân loại có thêm nhiều lợi thế từ sự phát triển của thiết bị cơ giới nhưng khoảng cách tạo ra là không đáng kể. Số lượng cá nhân có chiến lực đỉnh cấp của tinh thú luôn luôn nhiều hơn nhân loại. Nhân loại cần tốn nhiều thời gian và công sức mới có thể đào tạo ra một cơ giới sĩ cấp hoàng kim, còn tinh thú vốn là con cưng của địa cầu, nếu một tinh thú vương chết đi, sẽ nhanh chóng có một cá thể khác đủ năng lực thay thế.

Quan trọng hơn, những tinh thú từ cấp 3 trở đi, đã bắt đầu hình thành ý thức và trí tuệ, ở những cấp cao hơn thì trí lực của chúng không thua gì nhân loại. Điểm yếu duy nhất của tinh thú chính là sự mâu thuẫn bầy đàn, nhưng nếu gặp nguy hiểm, dưới sự chỉ huy của đại tỷ, tinh thú vẫn có thể đoàn kết lại. Khi đó, sợ rằng nhân loại không đủ sức để chống chịu, dù chỉ một đợt tổng tấn công của tinh thú. Nhưng việc đó sẽ không xảy ra, cả nhân loại và các tinh thú đứng đầu đều biết hậu quả mà chiến tranh có thể gây ra cho cả hai và địa cầu.

Về sau thì hiệp định có thay đổi đi một chút, đó là cho phép người bình thường (không được khai mở) của nhân loại và các tinh thú cấp thấp cấp 4, cấp 5, có thể tùy ý xâm nhập vào vùng lãnh thổ của nhau, không giới hạn bởi hiệp ước ban đầu. Nguyên nhân của sự thay đổi cũng xuất phát từ nguyên tắc lợi ích.

Tinh thú và nhân loại đều cần đá mài dao để rèn luyện. Đối với tinh thú, việc này còn giúp giảm đáng kể các cuộc chiến mâu thuẫn bầy đàn.

Nhân loại có thể thông qua việc thâm nhập để tìm kiếm thêm các nguồn tài nguyên quý hiếm, nếu may mắn có thể sẽ tìm được tinh hạch, tinh thạch, nhất là tinh thạch đặc thù.

Tàn khốc nhưng thực tế, thịt của nhân loại và tinh thú, đều có thể giúp đối phương tăng thêm khả năng khả năng khống chế năng lượng. Đối với tinh thú, tốt nhất là thịt của người đã khai mở vùng chứa. Còn với nhân loại, mọi bộ phận của tinh thú, da, lông, răng, nanh, xương, máu đều vô cùng quý giá.

Một lượng nhỏ các loài tinh thú, thông qua thời gian, không còn huyết mạch đặc thù, đã bị đào thải khỏi thang cấp bậc tinh thú, những khu vực lân cận với lãnh thổ của sImJlQF nhân loại, là nơi duy nhất chúng có thể sinh tồn.

Duy trì hiệp định thứ hai, vẫn là nguyên tắc cơ bản nhất của hiệp định ban đầu. Cao tăng cả hai bên, chỉ được giám sát, không được can thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Hiệp Hội

uy hiểm chính vẫn đến từ tinh thú, nhưng sự cách tranh giữa người với người là không thể tránh khỏi, lúc cao trào, số lượng người chết do tranh đoạt còn nhiều hơn trong nanh vuốt của tinh thú.

Việc đó đã chấm dứt từ hơn ba mươi năm trước, một người đã đứng ra sát nhập tất cả các nhóm sinh tồn giả lại thành một, đó là hiệp hội sinh tồn giả hiện nay. Nguyên tắc hoạt động mới của hiệp hội đã gây thiệt hại không ít đến lợi ích của các thế lực, theo đó, nếu ai có nhu cầu về những thứ có trong vùng sinh tồn thì có thể thông qua hình thức phát nhiệm vụ cùng phần thưởng tương đương. Nhóm sinh tồn giả nào hoàn thành nhiệm vụ sẽ có được phần thưởng. Ngoài ra sản phẩm dư thừa tìm được cũng có thể thông qua hiệp hội để bày bán công khai, tìm người mua cao nhất. Hiệp hội chỉ giữ lại khoảng phần trăm nhỏ để duy trì hoạt động và trợ cấp phúc lợi về sau. Còn nhiều nguyên tắc nữa nhưng nhìn chung đều có lợi hơn cho các sinh tồn giả so với việc lệ thuộc vào gia tộc.

Các gia tộc đương nhiên vẫn có thể duy trì được tổ chức của mình nhưng lợi nhuận giữa thu và chi, không còn tốt như lúc trước nữa, trên hết, việc mất đi quyền khống chế trong tay, mới là điều khiến các gia tộc lo sợ. Tuy nhiên, ngoài ngâm quả đắng ra, họ không thể làm được gì khác, thậm chí còn phải lên tiếng ủng hộ, đứng nhìn hiệp hội sinh tồn giả ngày càng vững chắc. Đó là vì chủ tịch danh dự của hiệp hội, không ai khác, chính là đại ca Vương Nhất.

Ngày nay, chỗ đứng của hiệp hội sinh tồn giả đã vững, tồn tại thành một thế lực độc lập, xác định mối quan hệ hợp tác với liên minh và các gia tộc.

Thành phần chủ yếu, chiếm đa số trong hiệp hội sinh tồn là những người bình thường, họ dựa vào sức mạnh và năng lực chiến đấu đơn thuần của cơ thể để hoạt động, làm nhiệm vụ trong vùng sinh tồn. Họ được gọi chung là sImJlQF là sinh tồn giả, gồm các vũ sư và vũ sĩ.

Vũ sĩ là những người đã học và rèn luyện phương pháp chiến đấu mà lấy nền tảng là võ học được tích lũy nhiều năm của nhân loại, như quyền pháp, đao pháp, kiếm pháp... Sức chiến đấu của các vũ sĩ, dù là vũ sĩ cao cấp, đương nhiên vẫn không thể so sánh với các cơ giới sĩ được. Sự thiếu hụt về năng lượng tinh thần không thể chỉ dùng cơ bắp để bù đắp.

Vũ sư là những người đã lĩnh hội được tinh hoa võ thuật đỉnh cao, đặc biệt hơn, nhờ sự miệt mài rèn luyện với phương pháp chính xác, nhất là là rèn luyện để nâng cao tâm cảnh của bản thân. Họ có thể mượn dùng được một lượng rất nhỏ năng lượng tinh thần thường được gọi là "khí", để hòa vào chiêu thức của mình, tăng sức mạnh của chiêu thức lên nhiều lần.

Việc sử dụng khí là một hành động đánh đổi, họ phải trả giá bằng năng lượng sống và năng lượng trong ý thức của bản thân. Rất ít vũ sư nào có thể sống qua năm mươi tuổi, người có thể sống, cũng thường rơi vào tình trạng tâm thần phân liệt, ý thức mơ hồ, đôi lúc tới những hoạt động sinh hoạt, sinh lý bình thường nhất cũng không thể tự làm được, nói chung là một phế nhân, may mắn là nhờ phúc lợi của hiệp hội, họ có thể có nơi chăm sóc cho tới cuối đời.

Con đường tàn khốc là thế, gần như chỉ có một điểm đến tang thương cuối cùng. Nhưng việc trở thành vũ sư, vẫn là khao khát, giấc mơ, nỗ lực không ngừng của các vũ sĩ.

Năng lượng tinh thần là cái lạch trôi, gần như chia cắt nhân loại ra làm hai tầng thứ, những người có thể, và những người không thể. Dù có phải trả giá lớn đến như thế nào, để có thể bước qua, dù chỉ là vài bước, gần với bờ bên kia, họ vẫn chấp nhận. Nhiều người coi đó, là minh chứng cho sự tồn tại của mình.

Nói tiếp về trận chiến đang diễn ra giữa nhóm sinh tồn giả và tinh thú.

Con tinh thú này, thuộc họ nhà linh cầu, có thể nhận ra nó bằng hình dạng các đốm trên da, cũng như chùm lông trên đỉnh đầu. Nó là tinh thú cấp 4, thuộc vào hàng đỉnh trong cấp 4, về sức mạnh có thể tương đương nhưng trí lực thì thua kém rất nhiều so với tinh thú cấp ba. Kích thước cơ thể nó cao hơn 3 mét, răng nanh và móng vuốt rất phát triển. Cách chiến đấu của con linh cầu này hoàn toàn phụ thuộc vào bản năng, đơn thuần là các đòn cào và cắn, cách di chuyển đơn giản, chủ yếu là xoay theo hướng bị tấn công.

Nhóm sinh tồn giả có tám người, bảy nam một nữ, vũ khí là đao, thương và dây thừng. Riêng người nữ dùng roi dài có gắn mũi kim loại nhọn ở cuối. Các thành viên trong nhóm hợp tác rất bài bản, dần dần đã vây quanh con linh cầu, hai người đứng đối diện đã quấn được dây thừng vào một chân trước và một chân sau của nó, các thành viên đứng hai bên liên tục dùng vũ khí để gây ra vết thương mới trên cơ thể con linh cầu, miệng vết thương hở ra, máu của nó chảy đầm đìa, nhiều nơi máu còn xịt ra thành tia. Người nữ cầm roi thì cố tấn công vào mắt của con linh cầu, rất nhanh ngọn roi đã đâm vào mắt trái của nó.

Đúng lúc đó, con linh cầu gào lên, dùng chút sức cuối cùng giãy giụa, giật tung sợi dây thừng khỏi tay người đứng phía sau, nó lao lên cắn vào đầu người cầm đao đứng gần nhất, nó xoay cổ, quơ cái xác vẫn đang dính vào răng trũng người bên cạnh, khi người đó ngã xuống, nó giơ chân trước lên, hạ xuống, cắm 4 móng sắc nhọn lún sâu vào bụng người đó. Nhà cái xác kia ra, nó cắn vào chân của người đang bị ghim dưới đất, một cái lắc đầu, cơ thể người đó bị xé toạc ra làm hai, rồi nó quay người một chút chân sau đá ra, hất tung người nữ cầm roi bay lên trời. Hướng về phía Vương Lang đang chạy tới.

Cùng lúc đó, một nam tử trung niên cảm thương hô lên một tiếng, nhảy lên không trung, ra một chiêu duy nhất, cầm cây thương vào giữa trán của con linh cầu. Cả người và tinh thú cùng đổ sầm xuống đất. Mọi việc diễn ra quá nhanh, nữ tử đang bị đá bay chỉ kịp hô một tiếng "đừng" rồi ngất đi, may mắn rơi vào lòng Vương Lang đang chạy tới.

Bonus: truyện ngắn của tác giả. Không thích thì đừng đọc.

Nhật ký khách sạn hoa anh đào đỏ.

Ngày 1. Có một đôi nam nữ muốn thuê phòng, tôi từ chối. Một lát sau họ quay lại, lần này tôi đồng ý. Vì thứ theo sau họ đã hứa để họ yên trong vài ngày nữa. Vậy thì tốt rồi, chỉ cần bắt họ trả phòng trước lúc đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Doanh Trại

_ Có cần Mỹ Mỹ cứu tính cô ta không đại ca.

Mỹ Mỹ đang tàng hình, ngồi trên vai Vương Lang nói. Ôm nữ nhân vừa bị hất bay trong lòng, Vương Lang vẫn bình tĩnh dò xét. Đây là một thiếu nữ, khoảng mười bảy, mười tám tuổi, nhìn phục trang bên ngoài có lẽ là con cháu của gia đình giàu có. Bộ nhuyến giáp cô ta đang mặc trên người, tuy không phải là thiết bị cơ giới, nhưng cũng thuộc vào hàng võ trang tinh phẩm, đắt tiền, được làm từ da của tinh thú, có lẽ từ cấp 3 trở lên. Chính nhờ bộ nhuyến giáp này, cơ thể thiếu nữ không bị tổn thương gì nhiều, Vương Lang xác định cô ta bị ngất đi là do choáng và bị kích động quá mức, tạm thời vẫn không sao. Vương Lang truyền âm với Mỹ Mỹ:

_ Không cần đâu, từ giờ đừng lộ diện, không nên tự tạo ra phiền phức.

Vương Lang bồng thiếu nữ lên, tiến tới, chọn một nơi thích hợp rồi đặt thiếu nữ nằm xuống. Bốn sinh tồn già còn sống, chưa hết bản thân, vội chạy tới kiểm tra thiếu nữ. Khi biết cô ta không sao, họ nhẹ nhõm hẳn, cử một người lại trông coi, số còn lại dọn dẹp chiến trường. Người ở lại là nam tử trung niên, lớn tuổi nhất trong nhóm người còn sống sót, tên là Tô Kinh.

Sau vài câu trò chuyện, khi nghe Vương Lang, là sinh tồn giả thực tập, do thiếu kinh nghiệm nên bị lạc khỏi tổ đội, nhìn bộ dạng rách rưới của Vương Lang, Tô Kinh cũng không nghi ngờ gì nhiều lắm, còn cảm thấy may mắn cho Vương Lang, ở nơi này, dù là sinh tồn giả có kinh nghiệm, nếu đi một mình thì cơ hội sống cũng chẳng có bao nhiêu. Tô Kinh rủ Vương Lang đi chung với tổ đội của mình, sau khi thu gom xong sẽ cùng về doanh trại ở khu đình chiến.

Thịt của tinh thú loại linh cầu cũng có thể ăn được, nhưng cần qua quá trình xử lý Xk1Aq12 cẩn thận, để loại bỏ độc tố tồn đọng, nên giá cũng không cao. Nhóm ba người kia chủ yếu là thu lấy da, răng, vuốt... Khung xương và thịt thì để lại. Chợt nghe tiếng hò reo vui mừng, thì ra họ tìm thấy tinh hạch của con linh cầu, lại còn tương đối nguyên vẹn. Thường thì rất ít khi tinh hạch được tìm thấy ở tinh thú bị thương trước khi chết, khi đó tinh thú thường chủ động kích phát năng lượng trong tinh hạch để giãy giụa, phản kháng. Chỉ tính riêng viên tinh hạch này thôi, gần nguyên vẹn, tiếp cận với cấp 3, lợi nhuận đã vượt qua phần thưởng của nhiệm vụ họ đăng ký lúc ban đầu.

Công này chính là nhờ nhất thương tuyệt mệnh của nam tử trung niên tên là Bá Thắng kia. Cái chết đột ngột khiến con linh cầu chưa kịp kích phát hoàn toàn tinh hạch thì đã chết đi. Đổi lại, tình huống của Bá Thắng lúc này cũng không quá tốt, đang chìm vào hôn mê sâu, các dấu hiệu của sự sống cũng chập chờn, có lẽ rất khó tỉnh lại.

Người có chiến lực cao nhất trong đội là Tô Kinh, võ sư đạt chuẩn, vì tình huống phát sinh quá nhanh, Tô Kinh lại lo cho thiếu nữ, nên mới phản ứng chậm hơn Bá Thắng, nếu không thì cũng không đến mức này.

Bá Thắng tuổi vừa bốn mươi, vẫn chưa đạt chuẩn cấp võ sư, đòn thương vừa rồi hẳn đã cưỡng ép vận dụng khí, mặc dù thành công, nhưng đã gây ra thương tổn không thể phục hồi cho cơ thể, tình trạng Bá Thắng lúc này, nếu may mắn còn sống, sợ cũng sẽ sống đời thực vật.

Thu gom xong chiến lợi phẩm, việc kế tiếp là chôn cất người đã khuất, mọi việc diễn ra trong trầm lặng, không có nước mắt, không có điệu tang, ngôi mộ không bia cũng được là cho bằng phẳng. Về sau cỏ xanh mọc lên, sẽ không ai biết bên dưới có người nằm lại. Bước chân vào con đường sinh tồn giả, họ đã tự xác định kết cuộc của mình, hôm nay của người khác, chính là ngày mai của mình. Ngay cả khi người thiếu nữ tên Trương Mạn Mạn tỉnh lại, cũng chỉ im lặng mà khóc. Thu xếp xong, Vương Lang cùng nhóm người trở về doanh trại, Bá Thắng thì được mọi người luân phiên nhau cõng.

Được một lúc thì Mỹ Mỹ đang ngủ đã tỉnh dậy, truyền âm với Vương Lang:

_ Đại ca, nhìn kìa, thấy gì không.

Vương Lang bước chậm lại, nhìn quanh, về đề phòng:

_ Sao, có tinh thú à, hướng nào, cấp bao nhiêu.

Mỹ Mỹ hướng dẫn:

_ Nhìn cao quá rồi, thấp xuống, hàng cấp cao đó.

_ Không phải bên đó, nhìn đâu vậy, phía trước kia, cực phẩm vậy mà không thấy à.

_ Bỏ tay đại ca luôn, kém vậy sau này ra đường đừng nói là quen biết đệ, mất mặt lắm. Nhìn kỹ lần nữa đi.

_ Cặp móng cực phẩm vậy mà không để ý à, đại ca có phải nam nhân không đó, nhìn nó đưng đưa kìa, nhíp nhàng làm sao, đó đó. Đúng là kì quan của tạo hóa mà.

Lúc này thì Vương Lang đã được "khai sáng" cũng có chút trộm nhìn cặp móng xinh xắn, đầy đủ của thiếu nữ đi trước, lấp ló đưng đưa dưới tà nhuyễn giáp. Có chút bụi đất dính vào móng quần tạo thành hai đốm tròn, thật là làm tăng hiệu quả thôi miên. Vương Lang sức tỉnh, không thể cá mè một lứa với con tiểu cầu đâm ô này được, mình là nam nhân chân chính a. Truyền âm si và Mỹ Mỹ một hồi, Vương Lang tiếp tục tập trung vào hành trình, chỉ thỉnh thoảng mới bị thôi miên một chút thôi.

Dự tính ban đầu của Vương Lang là hành trình một mình, tìm tinh thú hệ phi cầm. Nhưng thế này cũng không có gì xấu, dù sao vẫn hơn là lang thang không mục đích.

Khi tới lượt Vương Lang cõng Bá Thắng, vừa cõng hẳn vừa truyền âm với Mỹ Mỹ:

_ Mỹ Mỹ, dùng năng lượng tinh thuần của ta trao đổi, có đủ để cứu tinh người này không.

Mỹ Mỹ thoát khỏi thôi miên, trả lời:

_ Sao vậy, công mệt quá à. Không đủ đâu, nhưng nếu đại ca chịu đựng được, đệ sẽ gieo hạt sinh mệnh vào cơ thể người này, bây giờ thì không tác dụng gì nhiều, nhưng theo thời gian hạt giống sinh mệnh hòa tan, sẽ giúp cơ thể dần phục hồi tự nhiên, chữa trị hoàn toàn cũng có thể.

_ Ta chịu được, cứ làm đi.

Việc khác Vương Lang còn suy tính thiệt hơn, nhưng là cứu người thì hấn lười nghĩ nhiều như vậy. Thật sự hấn cũng rất kính nể hành động liều mình của Bá Thắng, nếu là Vương Lang trong trường hợp đó, chắc cũng sẽ làm vậy thôi.

Thật ra ngay lúc này Vương Lang vẫn trong tình trạng suy kiệt, dù việc di chuyển các vòng sáng giúp hấn thoát khỏi nỗi đau cơ thể, nhưng tinh thần dù ít hay nhiều vẫn đang chịu sức ép. Năng lượng sinh mệnh trao đổi liên tục của Mỹ Mỹ đã giúp đỡ hấn rất nhiều. Nhưng để cứu Bá Thắng, Mỹ Mỹ phải mượn nhiều hơn mà không trả lại, Vương Lang thật không dễ chịu như lời hấn nói.

Khi quá trình chữa trị của Mỹ Mỹ sắp hoàn thành, Vương Lang thật không chịu được nữa, hấn khụy chân xuống, té úp trên mặt đất, đầu hấn đau điên cuồng, gương mặt nhấn nhó.

Trung niên Tô Kinh đang đi phía sau chạy tới hỏi:

_ Anh bạn tuổi trẻ, sao vậy, mới công chút đã không chịu nổi à. Tuổi trẻ bây giờ thật là càng ngày càng kém mà, nhớ năm xưa bằng tuổi ngươi, ta công một lúc ba người, không, bốn người mà vẫn chạy bằng bằng.

Nói rồi Tô Kinh nghiêng người thay Vương Lang công Bá Thắng, Vương Lang nén đau mặt cười cười nói là do bị trật chân. Tô Kinh cũng cười không nói gì, tiếp tục đi. Thiếu nữ đi phía trước có chút quay đầu về mặt không vui nhìn Vương Lang. Hấn có nhận ra nhưng cũng không quan tâm gì mấy. Lúc này Mỹ Mỹ truyền âm nhận công:

_ Xong rồi đó đại ca, thật là vất vả cho Mỹ Mỹ quá mà, muốn đền đáp thì đại ca đi nhanh chút nữa, để đệ nhìn rõ hơn cái kiệt tác kia.

Tiếp tục nhận được năng lượng sinh mệnh trao đổi của Mỹ Mỹ, Vương Lang thấy tốt hơn rất nhiều, nghe truyền âm của Mỹ Mỹ, hấn lắc đầu cười cười, không biết người năm xưa có phải là cố tình bỏ rơi nó không đây, lỡ sau này tìm được, họ lại chạy mất dép thì khổ.

Trương Mạn Mạn lại liếc nhìn Vương Lang, đúng là tên xảo trá mà, vừa nói là trật chân, giờ lại tung tăng cười cười thế kia. Không biết lúc này đỡ lấy mình, hấn có làm thêm gì xấu không nữa. Nhìn bản mặt kia chắc là có rồi, đợi đó mà xem.

May mắn là dọc đường đi cũng không có chuyện gì xảy ra, cuối cùng doanh trại của hiệp hội sinh tồn giả đã hiện ra trước mắt mọi người.

Bonus: Nhặt ký khách sạn hoa anh đào đỏ.

Ngày 2: mặt tròn là tiếp viên của quán bia bên cạnh, cô hay đưa khách sang đây. Vì đã quen nên tôi không đòi giấy tờ gì nhiều, mặt tròn tương đối đắt khách, điều đó tốt cho khách sạn của tôi. Một hôm cô vào với người đàn ông đeo kính đen gọng vàng, suy nghĩ một phút, tôi quyết định đưa hai người lên tận phòng. Khi họ vào phòng tôi dẫn dò chủ trước của khách sạn đang ở trong phòng vài câu. Hôm sau mặt tròn trả phòng, cô hỏi tôi có biết khách của cô về lúc nào hay không, tôi lắc đầu. Từ đó khách sạn có bảo vệ mới.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thực Đường

Hiệp hội sinh tồn giả có nhiều doanh trại đặt rải rác trong khu sinh tồn, được dùng như nơi cư trú và bàn giao nhiệm vụ của các sinh tồn giả. Vùng đất đặt doanh trại được gọi là vùng đình chiến, đây là một phần trong hiệp định mở rộng của nhân loại và tinh thú. Trong vùng đình chiến, hai bên sẽ không giao tranh với nhau, coi như có một nơi để giám sát. Tương tự, tinh thú cũng có vùng đình chiến trong lãnh thổ nhân loại, chúng thường dùng nơi đó như đường tắt nối liền các khu vực liền kề, là tuyến đường di cư theo mùa của các loài tinh thú cấp thấp.

Các doanh trại thường có một kiểu kiến trúc chung, hội trường lớn ở giữa, kế tiếp là khu tập luyện, võ đường, thực đường, sàn trao đổi, khu quản lý, phòng y tế... Vòng tròn xung quanh các nơi đó là các dãy nhà ở cỡ vừa, dùng làm nơi lưu trú cho các sinh tồn giả. Vật liệu xây dựng chủ yếu của doanh trại là đá và gỗ, cùng một số thứ có sẵn xung quanh. Hàng rào và trạm gác ở vòng ngoài chỉ mang tính tượng trưng, chủ yếu là để giám sát người bên trong, không hiệu quả nhiều nếu dùng để đối phó tinh thú.

Nhóm bảy người Vương Lang nhanh chóng thông qua trạm gác, việc đầu tiên phải làm là đưa Bá Thắng đến khu y tế. Nhận định của chăm sóc viên cũng không khác lắm với dự đoán của mọi người, Bá Thắng có lẽ sẽ khó tỉnh lại, hiệp hội sẽ nhanh chóng đưa hấn về nơi an dưỡng đặt trong thành thị, người nhà của hấn sẽ nhận được trợ cấp như trong hợp đồng. Mọi người cũng không nói gì nhiều, đó đã là cách tốt nhất cho Bá Thắng hiện giờ. Vương Lang cũng an tâm, hấn tin tưởng khả năng của Mỹ Mỹ, như thế này sẽ không ai hồ nghi gì đến hấn, mà Bá Thắng kia coi như được miễn phí kì nghỉ dài ngày.

Kế tiếp, dù không liên quan nhưng Vương Lang cũng theo tiểu đội đi đến hội trường lớn, bàn giao nhiệm vụ và gửi bán vật phẩm. Nhiệm vụ của tiểu đội Tô Kinh là thăm dò địa chất, có độ nguy hiểm thấp, phần thưởng cũng không quá cao, công việc chính là đến những nơi được đánh dấu trên bản đồ, thăm dò và viết báo cáo lưu lại, là coi như đã hoàn thành.

Vương Lang liếc sơ qua những nhiệm vụ được tóm tắt trên bảng. Nhìn chung là các nhiệm vụ được phân cấp theo độ nguy hiểm được tính toán trước, phân làm các cấp: nguy hiểm thấp, trung bình, cao, và cực kì nguy hiểm, các nhiệm vụ cũng không giới hạn thời gian hay điều kiện được nhận, chỉ cần cá nhân hay nhóm hoàn thành xong là có thể nhận được phần thưởng. Các nhiệm vụ rất đa dạng, có thám thính, tìm kiếm, khai thác, thu thập,... các thứ vật

liệu càng quý thì độ nguy hiểm càng cao. Và đa phần nếu liên quan đến nguyên liệu đặc thù đều xếp vào hạng cực kỳ nguy hiểm. Tiểu đội sinh tồn già nào 3yL9YHI càng có thể hoàn thành nhiều nhiệm vụ cấp cao thì càng được coi là tinh anh, đãi ngộ và phúc lợi về sau càng tốt. Như tiểu đội của Tô Kinh chỉ được xếp vào hạng dưới mức trung bình.

Việc tiểu đội của Tô Kinh gặp tình huống cấp 4 loài linh cầu trên đường về hoàn toàn là tai nạn ngẫu nhiên, nhưng cũng khiến tiểu đội chết mất hai người, hôn mê một người, vậy mới biết nguy hiểm ở vùng sinh tồn là khó lường đến mức nào.

Có chút an ủi là giá trị của những thứ thu được từ tinh thú rất cao, chỉ riêng tinh hạch thôi đã có giá đến 7 ngàn tiểu kim thạch. Gấp mấy lần so với phần thưởng của nhiệm vụ thăm dò. Những thứ linh tinh khác giá cũng rất tốt. Mọi người cùng thống nhất, toàn bộ số tiền kiếm được sẽ chia đều, với những người đã chết thì sẽ chuyển cho thân nhân của họ, cách chia này cũng là quy ước thường thấy của các tổ đội. Riêng Vương Lang lơ ngơ đứng ở đó cũng được lì xì cho 100 tiểu kim thạch, mọi người còn bảo hắn cứ cầm đi đừng ngại, giống như cho tiền con cháu trong nhà, riêng Trương Mạn Mạn thì vẫn giữ nguyên nét không vui nhìn hắn.

Nhìn niềm vui hiện ra trên gương mặt mọi người Vương Lang có chút buồn. Toàn bộ số tiền họ kiếm được cộng lại, sợ chưa đủ để mua thanh nạng lượng nạp đầy một vòng sáng bình thường của trong vùng chứa của người đã khai mở bất kỳ. 100 tiểu kim thạch được lì xì này giá trị chỉ tương đương với số năng lượng mà Vương Lang hấp thụ trong vài phút. Vậy mà họ phải đánh đổi quá nhiều mới có được. Vậy mới biết sinh hoạt của những người tầng dưới, khó khăn đến mức nào. Chỉ cảm thấy một chút thôi rồi Vương Lang bình tâm lại ngay. Với mỗi người không phải điều quyết định là họ đứng ở đâu khi sinh ra, mà là sẽ cố gắng để đi được đến đâu.

Tạm bỏ hết những mối lo ra sau lưng, nhóm sáu người quyết định đến thực đường để ăn mừng trước đã, đến khi tuyển đủ thành viên thì mới nhận nhiệm vụ tiếp theo. Tô Kinh có hảo ý nhắc Vương Lang tạm thời lúc này, hãy xin việc làm ở doanh trại trước đã, tiền lương cũng hậu hĩnh hơn nhiều so với các nơi khác. Chờ tới khi nào trưởng thành hơn hãy tính tới việc ra ngoài làm nhiệm vụ. Tốt bụng hơn nữa, Tô Kinh còn giới thiệu Vương Lang cho người bạn đang làm bếp trong thực đường, nếu được nhận thì hẳn khỏi phải lo cuộc sống về sau nữa. Vương Lang cũng cười cười không nói gì, còn Mạn Mạn thì bĩu môi khinh thường hẳn không thôi.

Số người có mặt trong doanh trại lúc này tương đối nhiều, tại thực đường người ra vào tấp nập, nhóm bọn họ cũng nhanh chóng tìm được chỗ, rồi gọi ra một bàn thức ăn thịnh soạn, nguyên liệu chính của các món ăn ở đây đều đến từ tinh thú, được chế biến bởi những chuyên gia ẩm thực có kinh nghiệm, chất lượng và sự ngon miệng là không phải bàn tới, đương nhiên giá tiền cũng như vậy, không phải lúc nào tiểu đội của Tô Kinh cũng dám xa hoa như thế này.

Một điều quan trọng nữa cũng cần nói tới, nếu có thể hấp thu được thịt của tinh thú, nhất là những tinh thú cấp cao thì khả năng cảm nhận và lĩnh hội được khí của vũ sĩ sẽ được tăng lên. Đây là nguyên tắc kế thừa, tinh thú vốn bẩm sinh đã có thể sử dụng được năng lượng tinh thần, ngoài tinh hạch ra, năng lượng còn được cất trữ trong tế bào của nó. Mặc dù đã hao hụt nhiều, nhưng khi ăn vào, vũ sĩ vẫn kế thừa được một phần năng lượng đó. Dù là ít, thì vẫn được coi là có. Vậy nên việc ăn uống là một phần quan trọng trong chương trình rèn luyện của sinh tồn giả. Trong doanh trại, vị trí của thực đường chỉ thua phòng nhiệm vụ thôi.

Mọi người đang dùng bữa ngon miệng thì bỗng nghe tiếng tranh cãi gay gắt từ phía xa. Ngẩng đầu nhìn lên, thì là hai tiểu đội tinh anh đang tranh cãi về phân chia lợi ích, mâu thuẫn càng lúc càng leo thang, rồi dẫn đến xung đột. Việc đánh nhau diễn ra, võ sư trong một tiểu đội tinh anh dùng tay chưởng vào cái bàn bị ném về phía mình, mảnh vụn bay ra tung tóe, nhiều mảnh trong số đó bay về phía bàn Vương Lang đang ngồi.

Bonus: Nhật ký khách sạn hoa anh đào đỏ.

Ngày 3: có một cô gái tóc hoe vàng đến thuê, đặt cọc trước cả tháng. Thường xuyên có đàn ông lên phòng của cô, có ngày tới ba bốn người, tôi vui lắm, mỗi lần như vậy lại có thêm tiền phụ thu. Có lần tóc hoe vàng hỏi xin tôi vài viên thuốc ngủ. Cô đã khó ngủ vài ngày rồi. Tôi đưa cô một mẫu nén và bảo cô thả lên thử xem. Một lát từ phòng tóc hoe ào ra khoảng ba bốn chục "người". tiếc thật, nếu thu được tiền phụ thu thì tốt rồi. Từ đó cô gái tóc hoe vàng không bị mất ngủ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Vạ Lây

Mạc Ba Tư và Hoa Đốn là hai đội trưởng của hai tiểu đội tinh anh đó, mâu thuẫn bắt nguồn từ việc cả hai đội cùng làm chung một nhiệm vụ. Đây là việc rất hay xảy ra, vì tính khó lường của vùng sinh tồn, các nhiệm vụ đều không giới hạn người tham gia, chỉ quan tâm ai là người đầu tiên bàn giao được thôi, thông thường việc này sẽ giải quyết trong im lặng, tiểu đội đến sau sẽ tìm nhiệm vụ khác.

Nhiệm vụ hai tiểu đội đó làm cùng lúc là nhiệm vụ cấp 2 - cấp nguy hiểm. Nhiệm vụ đó thuộc loại sưu tầm, nguyên liệu yêu cầu là các phần cơ thể cùng tinh hạch của tinh thú thuộc lớp hổ từ cấp 4 trở lên.

Không được nhắc đến trong nhiệm vụ nhưng theo thường thức chung, nếu có thêm vật liệu đến từ tinh hổ, thiết bị vũ khí cơ giới có thể tăng thêm sự sắc bén và tốc độ ra đòn, đối với người thường, da lông của tinh hổ có thể tạo thành nệm giáp có độ bền cao cũng như khả năng giữ ấm. Quan trọng nhất, cũng là tạo nên yêu cầu bắt buộc về tinh hạch có trong nhiệm vụ, tinh hạch của tinh hổ cùng vài nguyên liệu khác, thông qua sự chế tạo của các cơ giới sư hệ đặc thù hệ chữa trị, có thể tạo thành một loại cao, mà khi bôi ngoài cơ thể. Có thể khiến xương cốt bị gãy nát liền lại, khai thông và gia tăng sự lưu

chuyển năng lượng trong cơ bắp, giúp cường hóa cơ thể.

Nhiệm vụ nghe ra có vẻ đơn giản, chỉ cần bắt một con tinh hồ thú là được, nhưng không phải như vậy. Tinh hồ là lớp tinh thú cấp cao, có thiên phú đặc thù là cường hóa cơ thể, giúp gia tăng cả tốc độ và sức mạnh, khiến sức chiến đấu của tinh hồ so với các tinh thú đồng cấp lớn hơn không chỉ vài lần. Quan trọng hơn là Vương của tinh hồ vừa hoàn thành thức tỉnh huyết mạch cách đây không lâu, khiến các thể hệ tinh hồ sinh ra gần đây, có nồng độ và hiệu suất sử dụng năng lượng thiên phú đặc thù rất cao. Cuối cùng, tinh hồ vốn là tinh thú thích sống đơn lẻ, nhưng sự xuất hiện của Vương mới đã khiến chúng tập trung lại, sống quần cư. Tất cả những điều trên đã khiến cho nhiệm vụ vượt qua cấp nguy hiểm thông thường, gần tiếp cận với cấp cực kỳ nguy hiểm. Nhiệm vụ treo trên bảng cũng đã lâu, phần thưởng rất hậu hĩnh, nếu có thì thể trọn vẹn còn được thưởng thêm nhiều lần, nhưng vẫn chưa có tổ đội nào bàn giao.

May mắn là khoảng thời gian gần đây, diễn biến của bảy tinh hồ xảy ra tình huống rất bất thường, hiện chưa rõ nguyên nhân. Chúng liên tục di cư, chuyển ra khỏi địa bàn cư trú cố hữu, việc này diễn ra rất vội vã và đông loạt, chúng ồ ạt kéo nhau đi, thậm chí còn chưa kịp tập trung lại đầy đủ cả bảy. Đây là cơ hội hiếm có của các sinh tồn giả.

Tổ đội tinh anh của Mạc Ba Tư có mười lăm thành viên, có ba võ sư, hai người cấp hai, riêng Mạc Ba Tư là võ sư tinh anh cấp 4. Trên đường trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ, họ may mắn phát hiện một cá thể tinh hồ thú cấp 3 đang di chuyển một mình. Họ nhanh chóng quyết định nắm bắt lấy cơ hội, việc vây giết tinh hồ cấp 3 diễn ra vô cùng khó khăn, nó đã vùng vẫy để thoát khỏi hai vòng vây đầu, làm chết và bị thương nghiêm trọng hai thành viên của tổ đội Mạc Ba Tư. Sau khi thoát khỏi vòng vây bắt thứ ba, tinh hồ giết chết thêm một người nữa, nhưng nó cũng đã chịu nhiều vết thương, nghiêm trọng nhất là vết thương lớn ở chân sau do kiếm của một vũ sư gây ra, làm sức chiến đấu và tốc độ của nó giảm đi nghiêm trọng, tử vong chỉ là vấn đề thời gian.

Trên đường tẩu thoát cuối cùng, thì tinh hồ đã gặp phải tiểu đội tinh anh của Hoa Đốn. Không mất bao nhiêu công sức, tiểu đội của Hoa Đốn nhanh chóng tiêu diệt tinh hồ đang hấp hối, rồi thu thập chiến lợi phẩm đem về bàn giao. Phần thưởng nhiệm vụ, và khoảng thưởng thêm hậu hĩnh do thu thập đầy đủ các bộ phận, tương đương với mấy năm cây cuộc vật và của tiểu đội Hoa Đốn, họ vui sướng không thôi, kéo nhau ra thực đường ăn mừng, chuyện trò, khoác lác rôm rả.

Còn tiểu đội của Mạc Ba Tư khi đuổi đến nơi, ngoài vũng máu mờ mờ ra, thì đến cộng lõng của tinh hồ cũng không thấy. Các thành viên đều ôm ghen ứ ở trong lòng, nhất là khi mất đi hai huynh đệ, còn thêm một người chưa rõ sống chết. Tại thực đường, khi nghe lời khoác lác của tiểu đội Hoa Đốn thì họ không nhận được nữa, nộ khí xung thiên, quyết ăn thua đủ, nếu không cục tức này có thể khiến họ ghen mà chết.

Đây là màn đối đáp trước khi xung đột tay chân diễn ra, vì nền tảng phương thức chiến đấu của sinh tồn giả là kế thừa võ học từ xưa của địa cầu, nên ngôn từ và hành động cũng có đôi chút lạc thời.

Mạc Ba Tư đứng dậy, bóp nát chén trà trong tay, chỉ vào mặt Hoa Đốn, tức giận nói:

__ Ta không cần biết nhiều, chỉ một lời thôi, hôm nay nếu không đòi được công đạo cho huynh đệ của ta, Mạc Ba Tư này cũng không còn mặt mũi nào mà lần lộn ở vùng sinh tồn này.

Hưởng ứng theo lời của Mạc Ba Tư, các thành viên trong đội đứng lên, tay lăm lăm vũ khí, vài người trên y phục còn chưa khô vết máu, thật hận không thể nào lao tới ngay được.

Hoa Đốn gương mặt tĩnh rụi, thần nhiên như không, nét cười nhếch mép, một tay hạ xuống, một tay nâng ly rượu, giọng châm biếm đối đáp:

__ Không lẽ con tinh thú nào bị thương ở vùng sinh tồn này, cũng đều là Mạc Ba Tư người góp phần. Tinh hồ là do ta giết, phần thưởng cũng là ta lấy, Hoa Đốn ta đường đường chính chính, không làm việc gì sai cả, còn Mạc Ba Tư người, có phải là quá ngang ngược hay không.

Hạ ly rượu xuống, Hoa Đốn nói tiếp:

__ Lâu nay đã nghe nói, bài thiên chương đuổi ruồi của người lợi hại lắm, lại chuyên dùng để vỗ mông Mạc gia, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bản lĩnh mặt dày của người, không phải hạn thường a.

Nói xong thì Hoa Đốn cùng đám huynh đệ phá lên cười, có mấy người a dua gần đó cũng cười theo, không khí bàn ăn của tổ đội Hoa Đốn phải nói là vui vẻ hết sức.

Cũng có vài người khác xung quanh âm thầm quan sát, chuẩn bị chờ xem cuộc vui, không biết khoái đao của Hoa Đốn có bao nhiêu lợi hại, nhưng bản lĩnh miệng lưỡi của hắn thật đúng là không tầm thường. Chỉ hai câu đã danh chính ngôn thuận xóa sạch hiềm nghi, lại thuận lợi đẩy cho Mạc Ba Tư tội hồ đồ, vu khống. Quan trọng nhất là câu thứ hai, đánh ngay vào chỗ yếu m4J45F4 trong tâm cảnh của Mạc Ba Tư.

Hắn họ Mạc, tổ tiên của hắn vài đời trước vẫn được xem là một chi của Mạc gia, nhưng vì sa sút, lại không xuất hiện người nổi bật, nên bây giờ đến đời hắn đã bị coi là ngoại tộc, không còn nằm trong gia phả của Mạc gia nữa. Đây là điều ám ảnh, tâm nguyện không yên của Mạc Ba Tư, nhất là năm xưa khi biết mình không thể khai mở được vùng chứa, chấp niệm không cam tâm, hắn đồ bao xương máu mới đạt được vị trí võ sư tinh anh ngày hôm nay, mong nín chút thể diện cho dòng họ. Để rồi lúc này bị Hoa Đốn tóm gọn bởi ba chữ " vỗ mông ngựa". Hắn sao nhận được, nhưng võ sư nếu tâm cảnh không yên sẽ không vận dụng khí lưu loát được, cường ép sẽ dễ bị phản phệ, vậy mới thấy sự không đơn giản của Hoa Đốn.

Sắc mặt Mạc Ba Tư không còn gì để nói, đội viên trong đội cũng vừa tức giận vừa lo lắng nhìn đội trưởng. Chương thủ của Mạc Ba Tư hơi đưa lên một chút, đúng lúc này bàn tay đặt dưới bàn của Hoa Đốn vùng lên, hất cái bàn về phía Mạc Ba Tư, theo sau là khoái đao vẫn luôn đeo bên hông của Hoa Đốn đang chém tới. Vũ khí của đội viên hai bên đều được vùng lên.

Chưởng pháp vừa tụ thể xong của Mạc Ba Tư phải vung ra để đánh nát cái bàn, nhưng nó mạnh hết đà, làm sao đủ sức để kịp thời chống lại ánh đao của Hoa Đồn.

Nói về nhóm người của Vương Lang, Hoa Đồn ra tay thật quá dứt khoát, không ai kịp đề phòng, chỉ có Tô Kinh kịp ra chiêu chặn được vài mảnh nhỏ. Nhưng mảnh gãy chân bàn lớn nhất, tước ra nhọn hoắt, vẫn đang lao về phía Trương Mạn Mạn, mọi người chỉ có thể bắt lực ngược mắt nhìn, thanh gỗ nhọn đó sắp cắm thẳng vào gương mặt xinh đẹp của nàng.

Còn Vương Lang vẫn tay cầm đũa tay cầm chén, đang vờ thức ăn cho vào miệng, từ lúc rời khỏi nhà hán vẫn chưa ăn gì, mà mấy món này đúng thật quá ngon, nhìn miếng thịt hấp này xem, vừa trắng vừa mềm vừa mịn, thật là ngưỡng mộ đầu bếp quá không thôi.

Bonus: không thích thì đừng đọc

Nhật ký khách sạn hoa anh đào đỏ

Ngày 4: tôi thích những ngày mưa, khi đó khách thuê sẽ ở lâu hơn. Có một ngày mưa thật nhiều, mưa đến tận nửa đêm. Một người đàn ông có gương mặt lạnh lẽo đến thuê. Tôi hỏi ông có muốn lấy phòng gia đình không. Ông nói không vì chỉ đi một mình. Tôi nói nếu vậy thì chỉ còn phòng đôi thôi, giá cao hơn một nửa. Có lẽ vì mưa nên ông lạnh lẽo đồng ý, dù không vui. Còn tôi thì vui vì lời cảm ơn của người phụ nữ và ba đứa bé, lâu rồi mới có một đêm họ không phải đứng nhìn ông lạnh lẽo ngủ. Tất nhiên thêm một nửa tiền thuê khiến tôi vui nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chấp Pháp Giả

Trong ánh mắt sừng sờ của mọi người, Vương Lang đưa tay qua, dùng đũa kẹp mảnh gỗ chỉ cách tròng mắt của Trương Mạn Mạn chưa tới một ngón tay, để xuống mặt bàn. Lấy đầu đũa chùi chùi vào khăn ăn vài cái, rồi tiếp tục ăn tiếp. Phía bên kia, khoái đao của Hoa Đồn đang vung tới bỗng lệch qua một bên, Mạc Ba Tư chớp lấy cơ hội, lùi lại một bước rồi tiếp tục vung chưởng đánh tới, đội viên hai bên cũng bắt đầu tham chiến, bàn ghế đổ gãy khắp nơi, hai bên chiến đấu kịch liệt, tình thế rơi vào giằng co. Đương nhiên đường đao bị lệch của Hoa Đồn, cũng là tác phẩm của Vương Lang. Thấy Tô Kinh nhìn mình đang định lên tiếng, Vương Lang khẽ nhắm mắt, nhẹ lắc đầu, Tô Kinh đành im lặng, Vương Lang cố gắng gấp cho đến miếng cuối cùng.

Tình huống trong thực đường vô cùng đặc sắc, vòng người xung quanh hò reo, chính giữa là một nhóm khoảng ba mươi người lấy Hoa Đồn và Mạc Ba Tư làm trung tâm, đánh nhau loạn xạ, tiếng đao kiếm va vào nhau, tiếp la hét ầm ĩ, thỉnh thoảng còn văng ra tiếng mắng chửi thô tục. Cách chiến trường đó một khoảng vài bước chân, một bàn sáu người giống như thế ngoại cao nhân, lặng lẽ ngồi ăn uống, không màng tới xung quanh. Có thiếu nữ xinh đẹp khoảng mười bảy, mười tám tuổi, tay nâng ly trà chăm chú nhìn một thiếu niên đang ăn như hồ điệp, thỉnh thoảng thiếu nữ còn gấp vài miếng ngon bỏ vào chén thiếu niên, không khác gì mẹ hiền chăm con.

Tình thế diễn ra như thế này, là nhờ đến tài năng lớn nhất, đặc biệt nhất của Mỹ Mỹ, tài ăn và ngủ. Khi vừa bước vào doanh trại, lỗ mũi nó khịt khịt lên một chút, vội vàng truyền âm tới Vương Lang, nói là đi hưởng thụ vị nhân sinh, sau đó mất dạng về hướng nhà bếp của thực đường.

Nhờ công lớn đó của Mỹ Mỹ, Vương Lang tranh thủ được một khoảng thời gian để hấp thu năng lượng tinh thuần vào vòng sáng, có lẽ nhờ đặt trong vòng sáng xanh dương, nên tốc độ hấp thu của Vương Lang nhanh hơn nhiều, chưa tới nửa ngày đã lấp đầy được vòng sáng đầu tiên nhỏ nhất, thêm một chút nữa ở vòng thứ hai.

Nhiều đó thôi là đủ để Vương Lang sai rồi, khi tranh cãi mới nổ ra, Vương Lang theo thói quen, bật vòng không chế, dùng năng lượng tinh thần để thăm dò, mặc dù cầm đầu ăn uống nhưng hẳn nắm rõ mọi việc trong thực đường như lòng bàn tay.

Những mảnh vỡ bay tới mang theo khí của võ sư cấp bậc tinh anh đối với người bình thường đúng là nguy hiểm chết người, nhưng với cơ giới sĩ thì chẳng là gì cả, chỉ dùng vòng năng lượng tinh thần bảo hộ thôi là quá đủ để ngăn rồi. Vương Lang cũng vậy, nhưng hẳn nghĩ làm thế là quá khoa trương, dù sao xung quanh cũng chỉ là những người bình thường, nên mới vờ dùng đũa để bắt lấy.

Người vô tình, kẻ hữu ý, trong mắt mọi người thuộc tổ đội của Tô Kinh, Vương Lang bây giờ là cao thâm không lường được, nếu đổi lại, mảnh gỗ đó chắc đủ xuyên qua họ tới mấy lần, đừng nói là hành động ngăn cản tùy tiện của Vương Lang. Vài người "thâm sâu" hơn còn liên tưởng đến đôi đũa không chút sứt mẻ của Vương Lang, đây phải chăng là cảnh giới võ học như trong huyền thoại, dùng nhánh liễu để chống lại đao thương hay sao.

Có người khẽ liếc đám đông vây quanh s60D8jy đang hò reo cổ vũ, thỉnh thoảng phải tránh trước né sau, thậm chí còn bị thương do văng mảnh, kiêu ngạo mà lắc đầu, nơi đây mới là an toàn nhất nha, cảm giác nâng chén trà giữa muôn trùng kiếm địch, chính là đây sao, thật là cảm khái quá đi mà, nếu thêm cái quạt phe phẩy thì đúng là hộp cảnh mà, nghĩ là làm, có người không có quạt thì thay bằng đũa gà, gió thì không có nhưng mờ văng ra thì không thiếu.

Chợt Vương Lang khựng lại, có gì đó vừa lọt vào vùng tinh thần cảm nhận của hắn, hắn chỉ vừa loáng thoáng cảm nhận được, vấn đề là vừa nhận thấy thì biến mất ngay. Trực giác báo hiệu sự nguy hiểm, Vương Lang khếch đại vòng không chế của mình, lập vòng bảo hộ, tay từ từ hạ chén xuống, không ngừng cảm nhận sóng tinh thần xung quanh, các giác quan đều tập trung hết mức. Minh lại quá chủ quan rồi, Vương Lang thầm nhủ.

Đúng là có nguy hiểm, nhưng sự nguy hiểm đó không hướng vào hắn. Một bóng mờ màu đen vụt xuất hiện trong thực đường, nhanh như chớp len lỏi vào đám người đang ầu ẩu. Khoán khắc sau, Hoa Đốn và Mạc Ba Tư dừng lại, xung quanh hai người bọn họ, đám đội viên ngã như rạ cùng lúc. Tất cả mọi người trong thực phòng đều im lặng kinh ngạc, gần như nín thở. Bỗng một người chỉ tay lên trên, rung rung nói:

_ Dạ..khách, là dạ khách.

Lơ lửng trên không trung của thực phòng, một người mặc áo choàng đen phủ kín, đeo mặt nạ đen trên mặt, khí thế hoàn toàn thu liễm, đôi mắt lạnh lẽo ẩn hiện dưới lớp mặt nạ, phát ra một giọng nói trầm khàn:

_ Người nào loạn, đến hình đường, những người khác,giải tán.

Không một âm thanh nào khác vang lên, mọi người im lặng làm theo, nhiều người sau khi rời khỏi thực đường, về tới phòng riêng của mình mới dám thở mạnh một hơi.

Vương Lang cũng hòa vào dòng người rời khỏi thực đường, hắn cố tình tránh mặt, không đi chung với tổ đội Tô Kinh, hắn có một cuộc hẹn cần phải đến.

Khi ra lệnh xong, thân ảnh người áo đen mờ dần rồi biến mất, trước lúc đó một tin nhắn được truyền âm đến Vương Lang, vang trong đầu hắn là giọng trầm khàn vừa nãy: "Nửa tiếng nữa, hiện diện tại hình đường "

Vương Lang không thích đánh bạc với bản thân, những việc không nắm chắc hắn sẽ không tùy tiện đâm đầu vào. Việc đầu tiên hắn làm là tìm hiểu tung tích của người vừa rời, việc cũng không khó lắm, lúc mọi người định thân lại cũng là lúc những lời bàn tán vang ra.

Dạ khách là tên của một tổ đội cũng là tên chung của các thành viên trong tổ đội đó. Tổ đội gồm sáu người, luôn đi theo chấp pháp giả của vùng sinh tồn. Nhiệm vụ của họ là đại diện cho nhân loại giám sát sự thực thi của hiệp định ban đầu.

Chấp pháp giả là chức vụ truyền thừa, một đời đều được chọn ra bởi chấp pháp giả đời trước. Tại thế lực nhân loại trong vùng sinh tồn, mệnh lệnh của chấp pháp giả là cao nhất, thậm chí vượt qua tiếng nói của liên minh hay các đại gia tộc, còn tổ đội sáu người dạ khách là người thực hiện mệnh lệnh đó.

Thân phận của chấp pháp giả là tuyệt đối bí mật, số người có thể biết chỉ đếm trên đầu ngón tay, đều thuộc tầng cao nhất của nhân loại. Còn tổ đội dạ khách là do đích thân chấp pháp giả chọn lựa, từ trước đến nay luôn duy trì ở con số sáu người, không thêm hay bớt.

Năng lực, độ tuổi, giới tính, tên gọi...của chấp pháp giả luôn là bí mật. Nhưng chưa từng có ai nghi ngờ về năng lực của chấp pháp giả, kể cả tính thú cấp cao cũng không dám tùy tiện chọc giận, số lượng tính thú vương phạm luật, chết trong tay chấp pháp giả không phải chỉ một hai.

Trương tự, nhân loại cũng vậy, trước đây, khi hiệp hội sinh tồn giả chưa được thành lập, đã từng có trường hợp vài gia tộc hợp tác với nhau, đưa lượng lớn cơ giới sĩ và thiết bị cơ giới cấp cao vào vùng sinh tồn, trong đó cũng có vài cơ giới sĩ cấp hoàng kim,mục đích là muốn khai thác qui mô lớn một mỏ nguyên liệu cao cấp họ tìm được.

Kết quả là có đi mà không có về, theo lời những người bình thường còn sống sót kể lại, cuộc chiến diễn ra nhanh chóng, chỉ một mình chấp pháp giả ra tay, dạ khách chỉ làm người dọn bãi. Từ đó các gia tộc đành phải thành thật tuân theo hiệp ước, một tiếng ho cũng không dám phát ra.

Từ trước đến nay chỉ có duy nhất một người có thể không tuân theo qui định, thoải mái đi khắp mọi nơi, tiếp xúc với tính thú trong vùng sinh tồn, lại đặc biệt được hoan nghênh chào đón, có người còn thấy người đó vui chơi với hơn chục tính thú vương cùng lúc. Vấn đề là chồng của người đó lại là đời chấp pháp giả duy nhất chủ động công khai danh tính của mình. Cả tính thú và nhân loại đều nhắm mắt cho qua, không bên nào nói tới luật lệ cả, lý do chung là, coi như vợ đi đến chỗ làm thăm chồng, chuyện nhà người ta, bàn làm gì. Cặp vợ chồng đó là ai hẳn mọi người đều đã đoán ra rồi.

Trường hợp vừa nói trên coi như không tính. Là người thực thi luật thi bản thân cũng phải tuân theo luật. Bản thân chấp pháp giả và tổ đội dạ khách tuyệt đối không phải là người đã khai mở vùng chứa, lý do cho năng lực của họ là điều bí mật, chỉ có thể nói rằng, vị trí của họ là gác mơ, là cái đích cao nhất muốn hướng tới của những người bình thường.

Không biết thi thôi, biết rồi thì Vương Lang lại càng phát hoảng, rõ ràng mình đã phạm vào điều luật không khai mở vùng chứa quang trọng nhất, đã vậy còn thêm tội giả mạo thành viên hiệp hội sinh tồn giả, nếu tính luôn đến lệnh cấm tiếp xúc thì Mỹ Mỹ nhà mình còn tự xưng là thần thú đó nha. Pháp luật nghiêm minh, tội chồng thêm tội, búng tay một cái Vương Lang ra quyết định, giải quyết tình trạng này chỉ có một cách thôi, đó là trốn.

Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách, quyết định rồi thì phải nhanh chóng làm, như có thần giao cách cảm, Vương Lang chạy vào bếp tìm Mỹ Mỹ, quả nhiên vừa tới gần đã nhận được truyền âm của nó. Không nói nhiều,hai huynh đệ dứt khoát ngay lập tức lên đường, lúc ngoái đầu nhìn mảng hỗn độn trong nhà bếp, Vương Lang thầm nghĩ, sợ là chờ thêm chút nữa sẽ gánh thêm tội bỏ đói cả doanh trại, bụng con hàng này có khi nào cũng không đầy như vòng sáng xanh dương của mình không.

Việc canh phòng của doanh trại cũng không cần mất lắm, Vương Lang dễ dàng tìm cơ để thoát ra, để Mỹ Mỹ tàng hình ngồi trên vai, Vương Lang chọn một hướng rồi cắm đầu chạy, còn vận dụng một chút năng lượng tinh thuần để gia tốc. May là ở trạng thái vô hình mức năng lượng mà Mỹ Mỹ mượn cũng thấp đi. Vương Lang vẫn có thể cân bằng giữa việc hấp thu và hao tổn.

Khoảng lúc nửa đêm, tuy đã rời khỏi doanh trại một khoảng khá an toàn, nhưng Vương Lang vẫn không giảm tốc độ, có năng lượng sinh mệnh trao đổi của Mỹ Mỹ,hắn không cảm thấy mệt, hắn định sẽ không dừng lại cho đến khi tìm thấy tính thú hệ phi hành. Chủ quan chính là thiếu thận trọng, hậu quả của nó không bao giờ là tốt. Thời gian gần đây Vương Lang thật đã chủ quan quá nhiều rồi, hắn tự hứa với lòng từ giờ không chủ quan coi nhẹ bất kỳ

việc gì nữa, phải như vậy mới có thể hoàn thành nhiệm vụ của sư phụ, tâm nguyện của bản thân. Lòng quyết tâm làm hấn tự tin hấn lên.

Nghĩ tới đây, lúc nhìn về phía trước thì hấn xem té xấp mặt, gần đây mà có cục đá nào vừa tay chắc Vương Lang sẽ cầm lấy đập ngay vào đầu. Ông trời có truơng người quá không, con vừa mới tự hứa đã đập con thêm phát nữa rồi.

Trước mặt Vương Lang có bảy người, sáu người đứng xung quanh khoát áo choàng đen, đeo mặt nạ đen âm trầm đứng nhìn hấn. Người đứng ở giữa thì quay lưng, ung dung đứng chấp tay ngắm nhìn bầu trời. Có ngu đến mấy thì cũng biết đám người đó là ai, nguyên bộ xâu a.

Bonus:

Nhật ký khách sạn hoa anh đào đỏ

Ngày 5: hột mít là tạp vụ của khách sạn, cô đã hơn 40 và luôn nói dối về tuổi của mình. Cô hay khoe khoang về người yêu sống ở nước ngoài của mình. Những lúc vậy cô luôn tỏ ra đắc ý. Lần nọ tay bảo vệ mới nói rằng hột mít nói dối, người hột mít quen là tay vô công rồi nghề sống gần đây, chính người trên cây phía trước nói cho hấn biết. Tôi không thích người nhiều chuyện nên bẻ đi cái kính đen gọng vàng của hấn. Thế là hấn không ra khỏi tầng hầm được. Hột mít vẫn đắc ý như xưa.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Dạ Khách Số 6

Một giọng nói nam giới vang lên, âm thanh này được hòa cùng với khí nên vang vọng khắp nơi trong không khí, Vương Lang không thể xác định nó đến từ ai:

_ Đây là hội đồng phán xét của chấp pháp giả, ta là dạ khách số bốn, thành viên chấp pháp của hội đồng, từ giờ người chỉ được trả lời đúng hoặc sai, mọi lời nói khác đều không được tính. Câu hỏi đầu tiên, tên người là Vương Lang.

Vương Lang thật nản lòng, biết là mấy ngài chấp pháp nghiêm minh rồi, nhưng có cần làm lớn vậy không, mở luôn phiên tòa ở nơi đồng không mông quạnh này. Ta chỉ là đứa trẻ vô tri, vô tình đi lạc ở đây thôi mà, thật không có biết gì đâu. Nghĩ nhiều cũng vô ích, Vương Lang chỉ có thể chấp hành theo, một chút suy nghĩ phản kháng vừa hiện ra đã bị dẹp bỏ ngay, dù không cảm thấy vùng không chế tinh thần của bảy người này, nhưng hấn chắc chắn, chỉ một đầu ngón tay của họ, cũng đủ khiến mình ra đi mấy lần rồi. Vương Lang đáp:

_ Đúng.

Không gian vang lên câu hỏi kế tiếp:

_ Người không phải là thành viên của hiệp hội sinh tồn giả.

Chết tiệt, có cần vào chủ đề chính nhanh vậy không, sao không hỏi thêm bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu, ba mẹ làm gì, có sở thích, nguyện vọng gì không, ta nguyện chăm chăm trả lời từng câu a. Chỉ câu sao đúng như lời Mỹ Mỹ nói, họ không nhìn được vùng chứa của mình, vậy may ra vẫn còn đường thoát. Vương Lang li nhí trả lời, cô tớ về vô tội không biết gì.

_ Đúng.

Lại là giọng nói vô tình đó:

_ Bị cáo đã xác nhận, tội trạng là giả mạo và xâm nhập hiệp hội sinh tồn giả. Áp dụng hình phạt số 0 2. Người chấp pháp, dạ khách số hai. Phán bác vô hiệu, chống cự tăng gấp đôi, tiếp tục sẽ tiêu diệt. Chấp hành lập tức.

Trong vẻ mặt ngơ ngác của Vương Lang, dạ khách đứng thứ hai từ bên trái qua, đưa tay lên, ngón trỏ chỉ về phía Vương Lang. Từ đầu ngón tay, một đốm sáng màu đỏ hiện ra, tỏa sáng rồi thu liễm lại, dài ra thẳng ra phía trước. Rồi tạo thành một thanh trụ tròn dài khoảng một mét, phát ra ánh sáng mờ mờ màu đỏ, dính vào đầu ngón tay, hướng về phía Vương Lang. Sau đó tại điểm tiếp xúc với đầu ngón tay có chút ánh sáng lóe lên. Thanh trụ màu đỏ đó bay ra cắm thẳng vào bả vai trái của Vương Lang. Nó không xuyên qua mà hòa vào da thịt của Vương Lang.

Như một người vô tội bị hành hung, Vương Lang la hét thảm thiết. Cảm giác lúc này của Vương Lang cũng bình thường thôi, không có gì phức tạp hết, chỉ giống như lấy một cái mũi đục bị tạt đầu, nung đỏ lên, rồi lấy búa đóng nó xuyên qua bả vai, không có gì để mà khó hiểu. Nếu muốn mọi người đều có thể tùy tiện làm thử, không ai ngăn cản.

Còn Vương Lang thì hiểu thêm một điều về thang hình phạt của chấp pháp giả, hình phạt số không hai, tức là có hai thanh, đơn giản đến không ngờ.

Khi hai vai trái phải đều đã ăn đủ, Vương Lang gục xuống đất, ngất xỉu. Thanh trụ màu đỏ này nóng như lửa đốt, không chỉ tác động vào một điểm, nó lan ra như thiêu đốt các phần da thịt kề bên, hấn không chịu nổi cũng bình thường.

Sau cái mặt nạ vô tình màu đen, từ người đứng thứ sáu từ trái qua, một giọng nữ nhỏ nhẹ cất lên, lần này chỉ là nói chuyện bình thường, không có sự hòa âm của khí:

_ Nhị ca ra ra tay có nặng quá không, hòa nguyên tố tác động rất đau đớn và kéo dài, đứa trẻ này sợ không vượt qua được.

Người trả lời chính là vị dạ khách số bốn vừa nãy, giọng nói hòa hoãn:

_ Đừng trách số hai, chúng ta chỉ làm theo luật thôi, biết đâu lại là tốt cho đứa trẻ này, hi vọng về sau hẳn sẽ biết tôn trọng vùng sinh tồn hơn.

_ Đi thôi, tiện tay thế đủ rồi, ta còn việc chính phải làm. Để hẳn năm đó, nơi này vẫn thuộc vùng đình chiến, không có chuyện gì đâu.

Người lên tiếng chính là dạ khách số một theo thứ tự đứng. Người trung niên mặc bào trắng đứng ở giữa đang chấp tay, này giờ vẫn không nói gì, quay người lại nhìn Vương Lang đang nằm một chút, rồi lại quay đầu nhìn về hướng khác, thờ nhẹ nói:

_ Đi thôi.

Rồi nhóm bảy người cùng vút bay về một hướng. Dẫn đầu là ngài chấp pháp giả.

Một lát sau, giữa nơi đồi nguyên hoang vắng của vùng sinh tồn, lúc này cũng đã qua nửa đêm một khoảng, một thiếu niên ngóc đầu lên, lén lút nhìn xung quanh, rồi lồm cồm bò dậy, phui phui áo quần, về mặt hí hửng, tự lầm bầm, "may là ca thông minh, già chết vượt ải, không thì lòi ra thêm mấy cái hình phạt 03, 04 thì khổ rồi "

Vương Lang truyền âm cho Mỹ Mỹ, " cũng là năng lượng sinh mệnh của đệ lợi hại, coi như ca thiếu đệ thêm một lần ", lúc này Mỹ Mỹ vẫn đang vô hình ngủ trên vai Vương Lang, nó âm ỉ một chút rồi lại tiếp tục ngủ tiếp.

Thật ra lúc này là Vương Lang ngắt xui thật, cảm giác bị thiếu đốt như vậy thật quá sức chịu đựng bình thường. Nhưng hẳn chỉ xui vài giây thôi, năng lượng sinh mệnh ở ạt của Mỹ Mỹ tràn vào đã giúp hẳn rất nhiều.

Kiểm tra hai vai, cơ bản là không có tổn thương gì hết, chỉ có một chút cảm giác khác lạ, hình như vẫn còn năng lượng dư thừa từ trụ tròn màu đỏ đó phát ra, cảm giác hơi nóng ấm. Có lẽ theo thời gian sẽ nhanh tan thôi, biến hóa này không liên quan đến thể chất nên năng lượng sinh mệnh không có tác dụng.

Hắn cũng nghe được màn đối thoại vừa nãy, thì ra đám người đó chỉ là tiện đường thôi. Cũng tại hắn xui xẻo, nhắm mắt chọn đại mà cũng chung đường với bọn họ, cái gì mà tôn trọng vùng sinh tồn chứ, nguy hiểm lớn nhất của ta chính là mấy người đó. Nhưng giờ thì không sao rồi, cứ chọn hướng ngược lại với bọn họ mà chạy là được rồi. Phải nhanh chóng làm xong những việc trong dự tính, gấp sự có nhiều quá rồi. Tạm biệt chấp pháp giả, không hẹn ngày gặp lại.

Giống như khi đi học, hết tiết một thì còn tiết hai, tiết ba, tiết bốn, hết ngày hôm nay thì còn ngày mai ngày mốt. Khi học trò đã hiểu thông kiến thức được mUxBYMz dạy thì giáo viên lại đưa ra bài mới. Giống như có ông đầu hói nào đó đã từng nói, học, học chữa học đê.

Vương Lang đang định đi thì một âm thanh vô tình vang vọng:

_ Ta nói với các ngươi rồi, tiểu tử này không phải hạng vừa đâu, sao? số sáu, còn muốn nói tốt cho hắn không thôi.

Vương Lang nổi da gà toàn thân, tới gót chân cũng nổi, cúc hoa co lại, mắt giựt giựt nhìn lên trên, thấy bảy người đang lơ lửng, sáu đen một trắng, tay hắn rung rung chỉ lên trên, run run nói:

_ Sao..sao các người quay lại rồi?

Dạ khách số bốn nhìn chấp pháp giả mặc bào trắng một cái rồi buông ra một câu, chỉ dùng giọng thường, không hòa với khí:

_ Đi nhằm hướng.

Vương Lang không phục, tuyệt đối không phục, mặt hắn nhăn như miếng bùi nhùi, ức khóc không ra nước mắt, không chỉ vì hắn, mà còn vì người trong thiên hạ. Mấy ngài quyền cao là thế, được trọng vọng là thế, vậy mà lại làm ăn kiểu này sao, nói nhằm là nhằm, uống cho nhân loại đặt niềm tin vào các ngài, chẳng lẽ cuối tháng cầm lương mà không tự vấn lương tâm. Với lại có việc gấp thì cứ đi luôn đi, ráng hoàn thành cho nhanh, dừng lại ở đây làm gì, ta chỉ là đứa trẻ bình thường thôi, không cần phải quan tâm quá mức đâu.

Số bốn cũng không nói gì thêm, không lẽ nói là bảy người bọn họ dùng tâm cơ, sài kế điệu hồ ly son với đứa trẻ này, mặt mũi tuy che lại rồi nhưng mặt nạ thì cũng phải giữ chứ, dạ khách số bốn vào luôn việc chính:

_ Áp dụng hình phạt số 108, người chấp pháp, dạ khách số sáu, chấp hành ngay lập tức, mọi phản đối đều vô hiệu.

Xong rồi, xong thật rồi, Vương Lang lắc đầu cam chịu. Không hai là hai cây, một không tám...nghĩ tới con số này thì Vương Lang không muốn nghĩ nữa, sau vài cây đầu thì mình sẽ ngắt xui, rồi sẽ bị cấm thêm trăm cây nữa. Đây không phải là phạt, đây là già đậu xanh nấu chè mới đúng.

Khi Vương Lang đang tuyệt vọng thì một giọng cười nữ nhân lạnh lạnh vang lên, dạ khách số sáu còi ra áo choàng đen và mặt nạ. Lộ ra một mỹ phụ

khoảng hơn 30, dung nhan chính mũi, thân hình tuyệt mỹ, sợ là mấy thiếu nữ đôi mươi phải thẹn không bằng. Mỹ phu nhân đó mỉm cười nói với Vương Lang:

_ Đừng nghe, bọn họ dọa ngươi đó, mặc cái này vào, tạm thời ngươi thay ta giữ vị trí dạ khách số sáu.

Nói rồi mỹ phu nhân ném bộ đồ cùng mặc nạ vẫn còn vương mùi nữ nhân cho Vương Lang, còn ấn ý nhắc nhở "do không có dư nên tiểu đệ chịu khó chút, có mùi lạ cũng đừng giận nha." nói rồi nở nụ cười như hoa như ngọc, đúng là yêu phụ mà, câu dẫn không thôi. Chỉ tiếc là Vương Lang đầu đất nhà ta vẫn chưa hết há mồm ngạc nhiên, không biết hưởng thụ.

Xong rồi mỹ phu nhân quay lại nói với những người khác:

_ Số sáu xin đi trước, hẹn gặp lại mọi người.

Chấp pháp giả vung tay, hiện ra một ngôi sao màu trắng sáng lấp lánh. Ngôi sao nhanh chóng hóa thành thiết bị cơ giới hình dáng như một chiếc cổng vòm, không gian chính giữa chiếc cổng nhấp nhô như mặt hồ. Không nói thêm, mỹ phu nhân bay vào cách cổng đó, thân ảnh nhanh chóng biến mất sau màn không gian. Sau đó cánh cổng biến mất, trở về hình dạng ngôi sao, lúc này thì ánh sáng của nó không còn lấp lánh như lúc trước nữa, ảm đạm hơn nhiều. Thu ngôi sao lại, chấp pháp giả mặc áo bào trắng nhẹ nhìn Vương Lang rồi nói:

_ Không hỏi, không nói, chỉ cần làm theo lệnh là được. Vương Lang đứng không, từ giờ ngươi là dạ khách số sáu. Mặc áo bào vào đi.

Nói rồi chấp pháp giả lại vung tay lên, lần này hiện ra là một ngôi sao sáng lấp lánh màu vàng kim, nó nhanh chóng biến thành một phi thuyền lớn hình đĩa bay. Cửa chính mở ra, mọi người cùng tiến vào, Vương Lang mặc đồ xong cũng lục đục vào theo, Mỹ Mỹ vẫn đang ngủ ngon trên vai hắn.

Bonus: Nhật ký khách sạn hoa anh đào.

Ngày 6: tôi ghét tay chủ nhà hàng đối diện, ông nội tôi cũng ghét hắn, không ai trong gia đình tôi từng bước chân vào đó cả. Ông nội từng nhờ bạn của ông vào "nói chuyện" với hắn. Giờ người đó đang sống trong phòng chứa rượu của hắn. Có lần con mèo của tôi chạy vào nhà hàng đó, khi về nó no căng bụng và ngủ rất lâu. Khốn kiếp, lâu nay dù có đến mấy tôi vẫn không thể khiến nó ăn no, rốt cục thì trong nhà hàng đó có bao nhiêu người.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Tìm Hiểu Thị Trường

Phi thuyền này là thiết bị cơ giới hoàng kim cấp 4, là phẩm cấp rất cao. Nên nhớ phi thuyền của gia tộc mà Lý Bá đang sử dụng chỉ mới thuộc cấp bạch ngân thôi. Yêu cầu chung của những phi thuyền cấp hoàng kim là có thể di chuyển ngoài không gian, trang bị vũ khí từ cấp bạch ngân trở lên, và có khả năng tự phục hồi ở mức hao tổn thấp. Thông thường một phi thuyền như thế này có thể làm nơi đóng quân của một chi quân đội hơn 500 người, vừa rèn luyện, sinh hoạt và chiến đấu. Đó là mới nói tới những phi thuyền cấp hoàng kim đạt chuẩn cấp 1, còn phi thuyền cấp 4 này các tính năng có lẽ còn ưu việt hơn nữa. Vậy mà luôn luôn chỉ có 7 người trong danh sách phi hành đoàn thôi, nên không gian phải nói là rất rộng rãi, thoải mái.

Vương Lang được phân vào khoang số 06 là khoan cá nhân của mỹ phu nhân - dạ khách số 6 tiền nhiệm lúc trước. Vương Lang được dặn là chỉ nên ở trong khoang của mình thôi, nếu không có việc gì quan trọng thì không nên làm phiền người khác, sáng bảy ngày sau tập hợp tại phòng trung tâm nhận lệnh mới. Chỉ vậy thôi, không ai hỏi han hay dò xét gì Vương Lang cả, mà hắn cũng nghiêm túc tuân thủ lệnh không hỏi, không nói.

Đóng cửa khoang cá nhân lại, Vương Lang vẫn như người trong mơ, cú trở mình này thật là quá nhanh đi, dùng một cái từ một kẻ phạm tội lại trở thành thành viên của đội chấp pháp giả. Cái này đúng là thể sự khôn lường mà, bộ máy chính quyền này thật làm người ta lo lắng, bước đi này là lợi hay hại đây.

Bỏ lại những hồ nghi sau lưng, dù sao việc cũng đã xảy ra, đành đi một bước tính một bước thôi. Vương Lang bắt đầu dò xét nơi ở mới của mình.

Gọi là khoang cá nhân nhưng thật sự nó không khác gì doanh trại thu nhỏ, có nhà bếp, phòng ăn, nhà vệ sinh, phòng ngủ, phòng khách... Còn có cả phòng luyện tập và giải trí nữa, thật quá tiện nghi đi. Những vật dụng sinh hoạt đều đầy đủ, tất cả đều là thiết bị có phẩm chất tốt, ví như cái màn hình truyền tải thông tin trong phòng giải trí, Vương Lang thấy nó còn to hơn cái đặt ở quảng trường trung tâm La Động thành của hắn. Còn những vật dụng cá nhân của vị mỹ phu nhân kia, đều được gói ghém cẩn thận. Biết đây chỉ là tạm thời nên Vương Lang cũng không muốn đụng chạm.

Thứ làm Vương Lang phản khởi nhất chính là thiết bị công tinh thần trong phòng ngủ, nhìn là biết nó tốt hơn cái La Thần cho hắn, mà nó cũng đã chung số phận với cái phi thuyền kia rồi. Cái nhiệm vụ tại vùng zone s kia vẫn làm hắn cần rút bữa giờ, tiền mà để lâu không kiếm cũng là có tội đó.

Nhưng có một việc hắn phải giải quyết trước đã, đó là mấy chục vòng sáng trống không đang nằm trong vùng chứa, nếu không nạp đầy thì khó mà khắc mạch để kiếm tiền. Mỹ Mỹ thì bỏ rơi hắn trong phòng ăn rồi, công nghệ thật tiện nghi, chỉ cần ấn nút chọn món thì thức ăn sẽ được tự động chuyển tới ngay, đây là hạnh phúc quá lớn đã đến trong cuộc đời của Mỹ Mỹ. Dù sao vẫn là đang ở trong nhà của người khác, Vương Lang dặn Mỹ Mỹ không nên lộ thân ảnh ra, cứ tàn hình mà ăn là được rồi, nếu việc nhỏ vậy mà cũng làm khó được, thì Mỹ không cần phải mập có ích như vậy rồi.

Giải quyết xong cục nợ hút năng lượng đó, coi như vai nhẹ đi một chút rồi, nhưng nếu chỉ dựa vào tốc độ hấp thụ như thế này thì vẫn không đủ, cần tìm thêm cách khác thôi.

Mở màn hình lên, đọc thông tin giới thiệu về phi thuyền và công việc, bỏ qua mấy phần giới thiệu khô khan, mắt Vương Lang bỗng sáng rực khi thấy phần nói về quyền lợi của dạ khách, mà nội dung chính là nói về tiền lương được lĩnh, đây chính là chức nghiệp hợp pháp, mà đã là công việc thì phải có lương. Mức lương cơ bản mỗi tháng của chức vụ dạ khách là 5 thanh năng lượng cực phẩm, vị chi mỗi năm là 60 thanh.

Cực phẩm, tinh phẩm, tốt, khá, trung bình, vậy là tương đương với sáu trăm ngàn thanh năng lượng cấp trung bình, đủ để nạp sáu mươi vòng sáng. Chắc chắn, Vương Lang không biết liệu có thể xin công tác trường kỳ tại vị trí này hay không, đãi ngộ thế này đừng nói là quần áo choàng, bát hán chum mười cái miễn lên người hán cũng chịu. Tìm thêm chút nữa thì Vương Lang trừng mắt, chấn động còn hơn lúc tỉnh lại thấy bầy tinh thú đang nhìn mình.

Các đời thế hệ dạ khách số sáu trước hán, tính luôn vị mỹ phụ nhân tiền nhiệm, đã hơn 80 năm rồi chưa lĩnh lương, đúng hơn là chưa rút tiền ra khỏi tài khoản cố định dành cho dạ khách số sáu. Một tháng sáu trăm ngàn, nhân cho mười hai tháng, rồi nhân cho tám mươi.

Quá chấn động, Vương Lang không biết làm gì, hán chạy như điên vào phòng ăn, kêu Mỹ Mỹ hiện hình ra, đấm đá nó một trận túi bụi, rồi khoan khoái trở về tính toán tiếp. Tội cho Mỹ Mỹ đang ngơ ngác nức nở trong phòng ăn, khóc nhiều tới mức đĩa đồ xào cũng thành món canh, nó vừa húp sùm sụp vừa khóc.

Nhờ tiểu đệ tốt, Vương Lang đã bình tâm trở lại, suy xét một hồi, hán thấy điều này cũng không quá ngạc nhiên lắm. Các dạ khách cũng như chấp pháp giả đều không khai mở được vùng chứa, họ có cách khác để hấp thụ và sử dụng năng lượng tinh thuần. Còn nếu cần đề tiêu sai, thân phận bí mật của họ là rào cản rất lớn, mà thân phận thật của họ chắc cũng không tầm thường, mấy thứ tiêu sai cấp thấp chắc không cần, ở đây đều đủ cả. Còn những món cấp cao, vùng sinh tồn này chính là kho báu lớn nhất, cần gì chạy đi chỗ khác để kiếm, quan trọng hơn họ đều là cao nhân khổ tu, nhờ máu và mồ hôi mới có được ngày hôm nay, coi khinh vật chất cũng là bình thường. Vậy thì đành để tiện nghi cho người thấp kém, chưa thoát khỏi vòng danh lợi như Vương Lang thôi, mấy ngài cứ tại thượng hưởng hương nhang trầm đi, đồ cúng để con ăn dùm cho.

Đấu tranh tư tưởng một hồi, Vương Lang quyết định chỉ "đại diện" rút ra một năm tiền lương thôi, chuyển vào tài khoản chính trong zone s của mình, cụ thể là 60 thanh năng lượng cực phẩm, nhiều đó là đủ rồi, không nên tham lam quá, dù sao vẫn còn 7 ngày nữa, lúc đó hốt cú chót cũng chưa muộn mà.

Thu xếp xong mọi thứ, Vương Lang nhập tinh thần ấn ký vào cổng tinh thần, tiến nhập vào zone s.

Việc đầu tiên là rút ra sáu mươi thanh năng lượng khỏi tài khoản. Cực phẩm đúng là cực phẩm, vùng chứa của Vương Lang nhẹ nhàng hấp thụ nó như kem que tan chảy, không gặp chút trở ngại nào,

Hấp thụ xong hết, Vương Lang lại vô đầu bút tại, với người đã khai mở bình thường, trung bình mỗi thanh năng lượng cực phẩm là đủ cho 1 vòng sáng, sáu mươi thanh là được sáu mươi vòng, vậy mà hán chỉ mới đây được năm vòng, chưa được một nửa của vòng thứ sáu, tính ra cho tới hôm nay, cuộc đời ngắn ngủi của hán chỉ gặp toàn thứ ham ăn bụng bự. Không lẽ phải nghèo hoài cả đời hay sao.

Kế tiếp là đọc tin nhắn của hai tên tiểu đệ La Thần và Lý Bá, La Thần thì vẫn vô mộng như thường, còn Lý Bá thì có chút lo lắng hơn cho Vương Lang, hồi đã đăng ký nhập học chưa. Vương Lang chỉ đáp là mọi việc đều bình thường, không có gì mới, dặn thêm La Thần nhớ nhờ người quan tâm đến mẫu thân của Vương Lang. Hán không muốn nói dối, chỉ là có việc chưa nên nói thôi.

Không vội bắt tay vào khắc mạch liên, Vương Lang đi lòng vòng một chút, dạo qua các quầy nhiệm vụ, xem giá cả thị trường dạo này như thế nào, giá mạch dẫn truyền tăng hay giảm. Tin tức thu nhập được thật là khiến hán sản khoái.

Quầy hàng nào cũng treo bảng thu mua mạch dẫn truyền có hiệu xuất cao, nếu đạt trên 96% sẽ thu với giá 20 tinh thần tệ một mạch, tức gấp hai mươi lần giá trị của mạch dẫn truyền đạt chuẩn, không giới hạn số lượng. Liếc nhìn quầy nhiệm vụ mới quen lần trước, thì Vương Lang thấy mọi nhiệm vụ khác đều được gỡ xuống, chỉ còn nhiệm vụ thu mua mạch dẫn truyền thôi, ngoài mức giá vừa rồi ra, còn ghi thêm dòng chữ có thương lượng.

Vì hình ảnh đại diện mà Vương Lang đang dùng tương đối phổ biến, không lo bị nhận dạng, hán giả vờ la cả hỏi thăm ông chủ mới quen kia:

__ Ta hỏi lão bản này, ba chữ có thương lượng kia là ý làm sao, nói chút cho ta nghe có được không.

Tội nghiệp ông chủ quầy ở thế giới thật, từ lúc sự việc mạch dẫn truyền kia phát sinh chỉ mới vài ba ngày, mà hán đã gầy đi thấy rõ, da mặt chảy xệ, hai mắt hốc hác. Mấy ngày nay hán không hề ra khỏi nhà, trừ lúc đi vệ sinh hay ăn uống ra, lúc nào cũng túc trực bên cổng năng lượng, vào zone s để canh quầy hàng.

Không tra ra được chính chủ, mọi mũi dùi đều dồn vào hán, tin nhiệm vụ đặt hàng gửi đến liên tục, ngoài việc nói sẽ thưởng hậu hĩ ra, cái nào cũng nhắc đến hậu quả về sau.

Năm xưa khi được rửa tội ông chủ quầy chỉ khai mở được ba vòng sáng, hi0kKZv về sau lại thiếu tư chất nên không tốt nghiệp nổi ở học viện. Hán không kiếm được chức vụ gì ngon lành. Nhưng dù sao cũng là người đã khai mở, thuộc lớp tầng trên của nhân loại, hán không khó khăn lắm xin được một xuất giao dịch viên của zone s. So với lớp thượng tầng thì chẳng là gì, nhưng với người bình thường thì thu nhập của hán cũng thuộc vào hàng phú ông rồi. Chủ quầy tính chỉ làm thêm chút nữa rồi nghỉ hưu, an hưởng tuổi già, một kiếp vậy là đẹp rồi.

Cuối cùng lại gặp phải chuyện này, mà cũng là do hán tham lam, nếu chỉ giao nhận nhiệm vụ như bình thường thì làm gì có ai chú ý, đừng nói vài trăm, chứ vài triệu mà chia cho vô số nhiệm vụ thì cũng chỉ là con số nhỏ, ai quan tâm đến mạch cấp thấp làm gì. Đàng này hán lại đầu cơ bán dòn để tăng giá, đánh động đến mấy đại gia tộc, thị trường thiết bị có hiệu xuất cao vốn rất nhạy cảm, gió thổi thì ngọn sóng cũng dư sức đánh sập tòa nhà.

Việc này mà giải quyết không ổn thỏa thì ai biết mấy vị đó vui buồn lúc nào, sợ là không chỗ nào chịu chứa chấp mình a. Không lẽ xuống mấy thành thị cấp thấp mà ở, sinh hoạt ở đó với hẳn thật không khác gì địa ngục, còn con cháu, người thân tính sao đây...thật là tai họa mà.

Vậy nên lúc mới đầu khi có người tới quầy hỏi thăm thì ông chủ mừng lắm, nhưng rốt cuộc chỉ là bọn dò giá, ông chủ tăng lên 1 tinh thần tệ thì tí nữa tất cả đều đồng loạt tăng lên, riết rồi không khác gì ông chủ quầy này là đại đầu số 1, người chi phối giá cả thị trường. Cái chức nghe thì oách lắm nhưng ta không muốn đâu. Do tinh thần suy sụp nên ông cũng không còn nhiệt tình nữa, khi nghe Vương Lang hỏi ông chỉ đáp gọn gọn một câu:

_ Có hàng bán thì biết giá, không thì đi đi.

Bonus: từ giờ mỗi chương sẽ hơn 2000 chữ, mỗi ngày hai chương, cảm ơn mọi người đã đọc, nếu tốt bụng hãy comment. Thankk

Nhật ký khách sạn hoa anh đào đỏ

Ngày 7: một buổi sáng tôi mở cửa thì thấy mặt tròn và môi đỏ đang ngồi khóc phía trước (môi đỏ là đồng nghiệp của mặt tròn). Hôm qua hai người bị đánh bởi nhóm ma cô của khu phố. Môi đỏ nói mặt tròn đừng khóc, khi anh trai cô về thì bọn nó sẽ biết tay, anh ấy là tay găng- tơ nổi tiếng. Tôi thì nghĩ không cần chờ đâu. Khi thấy tôi mở cửa thì anh trai môi đỏ gật đầu chào rồi bay đi, có lẽ là về hướng ở bọn ma cô. Tôi bảo mặt tròn với môi đỏ đi chỗ khác mà khóc, đây là chỗ tôi kinh doanh, họ nhìn tôi với ánh mắt u oán. Hzzzz

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Đầu Cơ

Vương Lang cũng không ngại mặt dày:

_ Ta nói lão bản này, dù sao ta cũng là khách nha, đâu lại có cái lệ khách chưa vô tới cửa đã đuổi đi thế này.

Rồi lại bộ cười nịnh nọt:

_ Cứ cho ta biết một giá đi, cái thương lượng kia là như thế nào, biết đâu ta lại kiếm được mối cho ông chủ thì sao, nói ta biết đi mà, có mất mát gì đâu.

Thứ cò lẽ như vậy lão bản không gặp tám trăm cũng một ngàn, toàn là bọn mua đi bán lại, tranh thủ giá chênh lệch của các nhiệm vụ cùng loại mà kiếm phần trăm, người làm ăn chân chính như lão đây thật là khinh thường bọn hắn. Lão cũng đối đáp cho qua chuyện:

_ Cao hơn giá thị trường một tinh thần tệ, có bao nhiêu thu bấy nhiêu, được chưa, đi đi để ta còn làm ăn, mà ta cũng tốt bụng khuyên người, kiếm một quầy như vậy mà làm ăn, đừng chụp giựt như thế này nữa, không phải kể lâu dài đâu.

Vương Lang cảm ơn không thôi, ra về nghe lời lắm. Còn lão bản, mặc dù hình đại diện của lão được thiết kế để tạo nét thân thiện, vui vẻ, nhưng lúc này thật không khác gì cái bánh bao chiều.

Trở về phòng thuê trong zone s, soạn ra đồng nguyên liệu, Vương Lang bắt đầu quá trình khắc mạch đơn điệu của mình. Rút kinh nghiệm lần trước, Vương Lang phải tính toán xem sẽ dùng năng lượng tinh thuần vào việc gì. Kéo giãn thời gian, tạo khung mạch khắc tự động là bắt buộc rồi, đó là tiền đề cho tốc độ và chất lượng sản xuất sản phẩm của hắn.

Còn việc nghiên cứu cách chuyển hóa mới thay thế cho phần lọc bút thì đành tạm gác lại, những khâu như vận chuyển đá nguyên liệu, hay dùng bút để chuyển hóa và thu lại cất giữ thì phải thật thà dùng tay mà làm. Năng lượng tinh thuần chính là tiền, tiền nghi là đốt tiền đó, Vương Lang thật không dám hưởng thụ đâu.

Các mạch khắc dẫn truyền liên tục được tạo ra, Vương Lang tắt bật không ngừng, hai tay vung vẩy như đang dOg8sbO vẽ, một tay dùng phần lọc bút để chuyển hóa đá nguyên liệu, một tay dùng đầu nhọn bút để hút mạch đã hoàn thành vào, thỉnh thoảng phải đứng dậy gom đồng đá nguyên liệu tới gần thêm một chút, cứ như vậy mà nhịp nhàng như cái máy, Gương mặt của Vương Lang tuy không có biểu cảm nhưng trong lòng hắn rất hưng phấn, không khác gì một người lượm ve chai yêu nghề, ông chủ nào mà thuê được người làm công như thế này thì tha hồ đếm tiền mỗi tay.

Sau khoảng hơn bốn ngày theo thời gian đã kéo giãn trong zone s, Vương Lang dừng tay lại, lý do là vì năng lượng tinh thuần đã gần hết, tốc độ hao hụt thật quá nhanh, chỉ còn lại hai vòng nhỏ nhất thôi. Nặng nề mới lại được đặt ra cho Vương Lang, không lẽ lại đi rút thêm tiền lương, làm chưa được một ngày mà đã rút hết một năm rồi, việc thiếu phẩm giá thế này thật không dễ làm, tám mươi năm hình tượng của dạ khách số sáu bị hắn bảo nát rồi còn đâu.

Nằm vắt tay lên trán suy nghĩ, thật không còn cách nào sao, trên vai phải nuôi một bầy ham ăn, khó khăn lắm mới có được cách kiếm tiền, không lẽ mình sinh ra đã mang tên con số nhà nghèo. Mỹ Mỹ thì tốn cả hai đường, vừa com nước vừa năng lượng, cái vòng xanh tuy chưa tùy ý sai bảo được nhưng cũng đã giúp mình nhiều, lợi nhất là giúp tăng tốc độ hấp thu thêm vài lần. Mà...đứng rồi.

Vật chất khác thì mình chưa biết nhưng nếu là năng lượng thì mình điều khiển ra vô vòng sáng xanh được, đá nguyên liệu cũng chỉ là các loại năng lượng

cô đọng lại mà thành thôi. Nghĩ là làm, Vương Lang cầm lên một viên đá nguyên liệu, thử hấp thu bằng vòng sáng xanh dương.

Hắn mau chóng thất vọng, chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Không vội nản, Vương Lang chuyển hóa đá năng lượng rồi thử lại lần nữa, vậy mà lại được, vòng sáng xanh đã hấp thu nó nhanh chóng. Vì không bị hấp thu bởi các vòng sáng thường, năng lượng đã chuyển hóa đó lơ lửng bên trong không gian của vòng sáng xanh dương.

Phần khởi, Vương Lang bắt đầu thử các bước của việc khắc mạch. Không điều khiển được vòng sáng xanh dương nhưng năng lượng bên trong nó thì hẳn thoải mái, thậm chí còn dễ hơn bên ngoài, không cần tập trung tinh thần quá nhiều để tạo khung cho mạch dẫn truyền, nhưng độ chính xác và đồng nhất của các mạch lại cao hơn.

Các bước bây giờ là, dùngloe bút chuyển hóa đá năng lượng, đưa năng lượng đó vào vòng sáng xanh dương để khắc mạch, rồi lấy các mạch khắc đó ra, dùng đầu bút thu vào. Tốc độ khắc mạch bên trong vòng sáng nhanh hơn nhiều so với bên ngoài. Và có một điều nữa, một điều cực kỳ tuyệt vời, mà phải sau khi khắc xong mấy ngàn mạch Vương Lang mới nhận ra.

Năng lượng tinh thuần trong hai vòng sáng còn lại kia, không hề hao hụt đi, mà còn đều đều tăng lên theo sự hấp thu của cơ thể ngoài thế giới thật. Nhận ra lý do thật đơn giản, từ đầu tới cuối Vương Lang đâu có đem năng lượng ra bên ngoài, chỉ vận chuyển bên trong vòng sáng xanh dương thôi, năng lượng sai xong thì lại bị các vòng sáng thường hút vào, lấy ra sai rồi cất lại chỗ cũ, cứ lập một vòng tuần hoàn như vậy, năng lượng tinh thuần trở thành công cụ, không còn là vật liệu tiêu hao nữa. Nói nôm na, Vương Lang bây giờ là buôn bán không cần vốn.

Sững sờ, quá bất ngờ, tình yêu đã đến cho con tim đại khờ, Vương Lang vui mừng đến không kìm chế được nữa, tiền tự kiếm được vẫn quý giá hơn tiền người khác ban cho. Vương Lang trở về thế giới thật, chạy vào phòng ăn, gọi Mỹ Mỹ vẫn đang hưởng thụ nhân sinh, thăm hỏi sức khỏe của nó một chút rồi khoan khoái trở vào vùng zone s. Tội cho Mỹ Mỹ lúc này, nước mắt đã biến món chiến thành nỗi lâu, nó vừa khóc vừa húp sùm sụp.

Thuyền lớn sóng lớn, đã xong khoảng đầu vào rồi thì phải tính đến đầu ra. Vương Lang biết việc này không thể làm lâu dài được, tốt nhất là đánh một cú thật lớn rồi bỏ. Hủy luôn mấy tài khoản phụ mới tạo ra luôn.

Hắn đem theo số mạch khắc đã hoàn thành tới quầy giao dịch của lão bản kia. Khi xác nhận Vương Lang chính là khách hàng lúc trước thì lão bản mặt mày mừng hết lớn, nhưng nụ cười vừa hé ra đã vội tắt ngay, khôi phục lạnh tanh vừa nãy. Không phải là vì muốn ép giá Vương Lang, lúc này lão không trông mong gì đến lợi nhuận nữa. Là cáo già lâu năm, lão bản thừa biết xung quanh đây không năm trăm thì cũng một ngàn cặp mắt đang nhìn vào, là mặt thám của các thế lực hay các đối thủ cạnh tranh.

Vương Lang lúc này vừa là cây đao vừa là tấm bùa hộ mệnh của lão. Dù thế nào cũng không thể để mất được. Miệng nói tay làm, vừa giả dờ trách Vương Lang rề rề vừa dứt đầu bút vào máy đếm. Con số năm trăm năm mươi ngàn mạch đạt chuẩn, không mạch nào không đạt, hiện ra làm lão hớn hờ, xém chút là cười ra miệng. Tuy chưa bằng một phần mười số đơn đặt hàng lão đã nhận nhưng vẫn là mưa rào mùa hạn. Nếu khéo léo có thể giải quyết tốt cho mấy vị chức sắc trong thành thị mà lão đang ở, tránh được việc phải cuốn gói ra đi.

Lão dứt khoát dùng luôn giá hai mươi hai tinh thần tệ để thu vào, không cò kè một hai, Vương Lang cũng im lặng đồng ý, giá này đã tốt hơn giá lúc trước hẳn hoi rồi.

Khi biết Vương Lang sẽ dùng mười triệu trong hơn mười hai triệu tinh thần tệ kiếm được để mua đá nguyên liệu, lão như bị sét đánh. Nếu thật sự số nguyên liệu đó đều trở thành mạch dẫn truyền thì dư sức giải quyết đồng đơn đặt hàng còn lại, nếu đem tiêu thụ hết thì thị trường sẽ bão hòa, nhu cầu giảm thì sức ép giảm, mà giá thành cũng sẽ giảm, tốt nhất nên dồn hàng rồi bán ra một lần.... Cái đầu đầy sạn nhanh chóng tính toán, lão bản luôn giá gốc cho Vương Lang, rẻ hơn thị trường cũng phải hai mươi phần trăm. Từ đầu tới cuối mọi việc đều diễn ra trong im lặng và nét bức mình của hai bên, không một ai bên ngoài nghi ngờ gì cả.

Với hơn hai triệu trong tài khoản, Vương Lang nhanh chóng vào vòng ngoài của khu giao dịch, mua năm cây bút khắc loại khá với giá ba trăm ngàn tinh thần tệ một cây, số còn lại chia đều chuyển cho hai tiểu đệ, rồi xóa luôn số tài khoản đó. Với anh em hắn không tính toán nhiều, hưởng hồ còn làm tan nát cái phi cơ của Lý Bá.

Trở về phòng trọ, chia đôi các cây bút ra, một tay cầm sáu cái loe bút một tay cầm sáu mũi bút, Vương Lang nằm lên luôn đóng đá nguyên liệu vừa chuyển tới, mỉm cười một cái rồi nhắm mắt lại, chìm vào quá trình khắc mạch.

Còn ở thế giới thật, lão bản cũng mỉm cười, khôi phục lại sức sống, nhẩy xuống giường, miệng la sang sảng:

_ Cả nhà thay đồ, đi nhí nhất lâu, ăn xong rồi tới điện máy xanh.

Bonus: lời tác giả (buổi tối tác làm thêm ở điện máy xanh, bị ám ảnh nên anh em thông cảm, thôi mọi người đọc tiếp, xe tới rồi, tác phải ra ghi số đây)

Nhật ký khách sạn hoa anh đào đỏ

Ngày 8: cứ cách vài ngày thì tay đưa thư lại tới. Hắn ta là một kẻ tò mò, hay nhìn khắp nơi, có lần còn lấy có để vào phòng tôi đi vệ sinh, lúc ra lại khen con mèo của tôi đẹp quá. Một ngày kia hắn tới lúc tôi đi vắng, hắn lại tò mò, từ đó có người đưa thư mới. Hi vọng hắn không phải là kẻ tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: Hạt Giống Sinh Mệnh

Vương Lang bây giờ không khác gì một nhà máy sản xuất, năng lượng chuyển hóa từ sáu phần loe bút ở ạt tiến vào vòng sáng xanh. Tại đó hàng chục khuôn định hình mạch làm từ năng lượng tinh thuần đang chờ sẵn, mạch khắc được dập khuôn xong thì trở ra ngoài rồi bị sáu đầu bút hút vào. Một dây chuyền liên tục, khép kín.

Thật ra Vương Lang vẫn có thể chế tạo mạch khắc nhanh hơn, bằng cách tăng số lượng khuôn năng lượng. Nhưng hắn lại duy trì ở con số vừa phải, phù hợp với mức độ tập trung không chế của hắn. Như vậy sẽ đảm bảo chất lượng của mạch khắc và quá trình sẽ duy trì liên tục.

Đá nguyên liệu liên tục tiêu hao, chỗ Vương Lang nằm bây giờ đã trũng xuống gần chạm đất. Bốn ngày trong vùng zone s đã trôi qua, lượng đá nguyên liệu đã hao hụt đi một phần mười, Vương Lang dùng tay lại, mặc dù cơ thể đại diện trong zone s không cảm thấy đói hay mệt nhưng cơ thể thật thì có, gần mười tiếng đồng hồ đã trôi qua, Vương Lang cần phải ăn uống.

Vào phòng ăn, nhờ tinh thần liên lạc, Vương Lang biết Mỹ Mỹ đang ở đây, nhưng dù hắn có dụ dỗ đến thế nào, Mỹ Mỹ cũng không chịu hiện thân. Cuối cùng hắn phải hăm dọa cắt đi dịch vụ chuyển thức ăn thì Mỹ Mỹ mới chịu lộ mặt ra, nó bay sát góc tường, là ở đó không chịu xuống, mắt oán nhìn Vương Lang.

Vương Lang nhảy lên kéo Mỹ Mỹ xuống, ôm nó hun hít nựng nịu một hồi, tay xoa tay gối, rồi truyền âm xin lỗi nó, hứa là từ giờ sẽ không thế nữa đâu. Lúc này Mỹ Mỹ mới bắt đầu hết giận, nó truyền âm giới thiệu cho Vương Lang những món ăn mà nó thích nhất.

Bàn ăn nhanh chóng được chọn ra, hai huynh đệ cầm đầu hì hục ăn, món ăn được chế biến tự động này về phẩm chất thì tương đương, nhưng về mùi vị thì hơi kém hơn một chút so với trong doanh trại của hiệp hội. Nó hơi nhạt so với khẩu vị của Vương Lang, hắn phải thêm nhiều nước chấm vào, nhưng dù sao cũng rất ngon, hắn ăn rất ngon miệng, ăn còn nhiều hơn so với bữa ăn trong thực đường, đồ chùa lúc nào cũng là ngon nhất.

Biết Vương Lang muốn tập trung làm việc, Mỹ Mỹ vừa ăn vừa truyền âm gợi ý cho Vương Lang, "hay là để Mỹ Mỹ cấy hạt giống sinh mệnh cấp cao vào cơ thể đại ca, về sau không lo thương tổn nữa, quan trọng nhất hạt này có thể tự sinh trưởng, trừ khi đại ca chết hẳn, nếu không sẽ có tác dụng mãi "

Vương Lang có chút kinh ngạc:

_ Thật tốt vậy sao, như vậy không phải là trường sinh bất tử rồi à, đệ có nhiều không, cho ca khoảng trăm viên đi.

_ Đệ chỉ có một hạt này thôi, có được như đại ca nói hay không thì đệ không biết, trí nhớ của đệ về nó không rõ ràng, chỉ biết là tốt hơn nhiều so với hạt bình thường, mà hạt bình thường thì đại ca muốn nhiều đệ có bấy nhiêu.

Vương Lang có chút cảm động, nghe là đã biết hạt giống sinh mệnh đó không tầm thường rồi, vậy mà Mỹ Mỹ lại chủ động cho hắn. Tính ra từ lúc quen biết đến nay, chỉ toàn là hắn mắc nợ Mỹ Mỹ. Vương Lang vẫn chưa yên tâm, hỏi:

_ Đệ có chắc là sẽ không ảnh hưởng gì tới đệ không, việc này với ca cũng không gấp lắm.

_ Đại ca yên tâm, đệ nhớ là nếu đệ trao đi, thì hạt giống mới sẽ tự động sinh ra. Chỉ là phải chờ khá lâu thôi, còn bản thể đệ là năng lượng sinh mệnh, muốn bị gì cũng khó.

Mỹ Mỹ nhai thêm miếng bánh nữa rồi nói tiếp:

_ Hình như trước đây đệ đã từng giao cho vài người rồi, chỉ là không nhớ nổi mà thôi, mà năng lượng tinh thuần của đại ca còn nhiều không, quá trình này cần nhiều lắm đó.

Nếu đã như vậy thì Vương Lang cũng đồng ý nhận, có thêm bữa bảo mệnh cũng tốt, coi như nợ thêm Mỹ Mỹ lần này.

May là hắn còn hơn ba vòng sáng, nếu không sợ quá trình nhận hạt giống phải dừng lại nữa chừng. Khi hoàn thành, các vòng sáng của hắn hoàn toàn suy kiệt, thay vào đó, một viên ngọc màu xanh lá, to cỡ chén trà trôi lơ lửng trong vùng chứa của Vương Lang, nghe lời Mỹ Mỹ hắn bắt nó vào vòng sáng xanh dương.

Viên ngọc này chính là hạt giống sinh mệnh, bên trong ẩn chứa năng lượng sinh mệnh thuần khiết nhất, lúc này nó vẫn chưa có tác dụng gì, Vương Lang cần thường xuyên "tưới" nó bằng năng lượng tinh thuần đến khi nó nảy mầm, trở thành cây sinh mệnh, khi đó nó có thể tự động chuyển hóa năng lượng tinh thuần trong vùng chứa thành năng lượng sinh mệnh, công dụng không khác gì lắm với quá trình trao đổi của Mỹ Mỹ. Còn khi cây sinh mệnh hoàn toàn trưởng thành, thì Mỹ Mỹ không nhớ rõ lắm, mang máng là chỉ có lợi, không có hại gì. Có chăng là phải tưới nhiều hơn thôi, mà cái này Vương Lang lo được.

Mỹ Mỹ sau khi gieo hạt vào người Vương Lang xong thì vẫn tỏ ra bình thường, tiếp tục ăn nết chọn món, tính ra nó đã ăn hết vài lượt các món ăn có trong danh sách rồi, không biết thật có phải là được miễn phí không, nếu không thì gánh trên vai Vương Lang lại nặng thêm rồi.

Tình thế bất buộc, Vương Lang đành phải rút thêm một năm tiền lương của dạ khách số sáu, sau đợt này hắn sẽ tìm cách bù vào, coi như chỉ mượn tạm thôi. Nếu lần này thuận lợi thì hắn sẽ bù vào, cùng lắm thêm chút nữa coi như tiền lãi. Nhanh chóng vào vùng zone s, nạp thanh năng lượng cực phẩm vào

cơ thể, Vương Lang chìm vào việc khắc mạch.

Tại lúc đó thì tại phòng họp chính của phi thuyền, một cuộc họp đang diễn ra, nội dung chính là về Vương Lang.

Cuộc họp gồm sáu người còn lại trong phi thuyền, ngồi đầu bàn là ngài chấp pháp giả, năm vị dạ khách lúc này đã thay thường phục, không còn vẻ âm trầm nữa. Người lên tiếng là ngài chấp pháp giả:

_ Hẳn mọi người đều đã rõ ý của ta, ta mong mọi người có thể cố hết sức làm theo.

_ Lời của ngài là mệnh lệnh của chúng tôi, nhưng xin cho tôi thay mọi người được hỏi, có thể chậm lại một chút không, năm năm thật là quá ngắn, Vương Lang đến lúc đó, cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi.

Người lên tiếng a3RwuSc là một trung lão niên khoảng hơn sáu mươi, đầu cao trọc, da ngăm đen, cằm vuông, có hàm râu quai nón trắng bạc, thấy rõ sự nghiêm nghị qua nét mặt. Tên thật thì đã lâu rồi chưa dùng đến, tạm chỉ gọi ông là dạ khách số 1. Là người đầu tiên đi theo và ở bên cạnh chấp pháp giả lâu nhất. Dạ khách số 1 có quyền đại diện cho những người khác lên tiếng. Vấn đề đưa ra lần này, liên quan đến tương lai của nhân loại, và cũng liên quan đến cấp trên, và cũng là người bạn của ông, ngài chấp pháp giả.

Việc chấp pháp giả muốn chọn Vương Lang làm người kế tục, không có gì lạ, phải nói là thông thường. Đơn giản là một người đứng đầu, tuổi xé chiều, chọn một hậu bối có tiềm năng, vừa mất để huấn luyện làm người thay thế. Đó lại càng là đặc quyền đã được qui định của chấp pháp giả, bất kể lựa chọn ra sao, không ai có quyền nghi ngờ. Đã từng có trường hợp, chấp pháp giả mới được chọn, là người không có năng lực chiến đấu, bù lại là sức mạnh của trí tuệ, với sự giúp đỡ của các dạ khách, luật pháp của vùng sinh tồn vẫn được duy trì nghiêm minh.

Vấn đề ở đây chính là, thời gian rèn luyện kế thừa của Vương Lang quá ngắn, chỉ có năm năm tính từ lúc này, khi đó hẳn mới vừa thành niên, gánh nặng trọng trách đặt trên vai thật quá nặng nề. Nhưng nếu Vương Lang cố gắng, đội dạ hành vẫn có thể sang sẽ được. Con số năm năm có một ý nghĩa khác, đó là kì hạn của cuộc hẹn ba mươi năm do ngài chấp pháp giả và người tiền nhiệm đại ca Vương Nhất đặt ra.

Sự ra đi của đại ca Vương Nhất là thông tin vẫn được che giấu với công chúng, nhưng với thân phận của mình, những người ở đây đã sớm biết từ đầu. Điều số một lo sợ là ngài chấp pháp giả sẽ hoàn thành định ước năm xưa bằng một phương pháp khác, sẽ diễn ra bên ngoài không gian. Đó là con đường một chiều, có đi không có về. Với tính cách của ngài, điều đó chắc chắn sẽ diễn ra.

Điều số một muốn, là kéo dài thời gian thêm chút nữa, để mọi người có thể giúp Vương Lang tạo thêm nền tảng vững chắc. Nhất là tầm ảnh hưởng đối với các tinh thú vương, mối quan hệ vừa kẻ thù vừa đồng minh này cần rất nhiều năng lực mới có thể giữ được sự cân bằng.

Khi đó số một có thể đi cùng ngài chấp pháp giả, cùng ngài đi trên con đường cuối cùng đó. Mấy chục năm theo sau bóng lưng của ngài rồi, hẳn không thể để ngài ra đi cô độc.

_ Ta biết mọi người nghĩ gì.

Ngài chấp pháp giả lên tiếng, giọng thân tình:

_ Đây là quyết định cuối cùng, không thay đổi nữa, ta mong mọi người có thể giúp ta hoàn thành nguyện vọng.

Nói xong ngài nhắm mắt lại, cuộc họp coi như đã kết thúc, đưa mắt nhìn nhau, năm vị dạ khách đều ánh lên quyết tâm, một quyết định khác của riêng họ đã được lập ra.

Vương Lang đương nhiên không biết gì về những việc đó, hẳn nhưng cỗ máy đang làm việc không biết mệt mỏi, không cần nghỉ ngơi, sự tập trung tuyệt đối đã giúp tăng tốc độ sản xuất lên rất nhiều, số khuôn đã nhiều hơn gấp đôi so với ban đầu. Đã qua thêm chín ngày trong vùng sinh tồn, đồng đá nguyên liệu voi đi thấy rõ, chỉ còn khoảng một phần ba.

Bonus:

Nhật ký khách sạn hoa anh đào đỏ

Ngày 9: hay có vài kẻ nghiện đến thuê phòng, tôi thấy chẳng sao cả, chỉ cần chúng trả đủ tiền là được. Tôi luôn dặn chúng khi phê hãy khóa trái cửa và ở yên trong phòng. Có lần có kẻ phê thuốc và lang thang trong cầu thang bộ. Vài năm sau, tôi kéo hắn ra, khi đó hắn rất tức giận, vì mấy khi có cơ hội được phê lâu đến như thế. Tôi suy nghĩ, có cần thu thêm tiền không nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ngày Hội Ở Nha Trang Thành

Tại Nha Trang thành, ngoài buổi trình diễn kết hợp với đấu giá do Tạ gia tổ chức, một sự kiện liên quan bên lề cũng là đề tài bàn tán xôn xao mấy ngày

nay. Đó là thử thách đoạt vé mà tuệ nữ Mộng Băng Doanh dành cho các thiếu niên tài俊.

Thử thách này được tổ chức công khai, chỉ cần là người dưới hai mươi lăm tuổi là có thể tham gia. Nếu muốn người có thể nhờ người khác tham gia, giao lại vé cho người, nhưng người được nhờ cũng phải không quá hai mươi lăm.

Quy tắc rất đơn giản, năm chiếc vé được đặt trong năm quả cầu thủy tinh, trọng lượng mỗi quả là hai mươi ký, được thiết kế để chỉ có thể khiên lên, không thể lặn, nằm giữa phòng trọng trường thí luyện, trọng lực điều chỉnh ở mức gấp 100 lần so với bình thường. Người tham dự chỉ cần đi vào, mang ra được quả cầu nào thì sẽ lấy được chiếc vé đó, nếu đủ khả năng, người đó lấy hết năm chiếc vé cũng được, nhưng phải đi đủ năm lượt, mỗi lượt một vé.

Để thêm phần hấp dẫn, cũng như tạo thêm cơ hội thành công cho các thí sinh, phía trước phòng thử thách đặt một vòng quay may mắn, bên trên là các con số từ mười đến một trăm, các con số càng lớn thì số lần xuất hiện càng nhiều, ví như chỉ có một ô số mười nhưng có đến bảy tám ô số chín mươi, chín lăm, tỉ lệ để quay trúng ô số mười là khoảng một phần sáu mươi.

Người tham gia có thể trả tiền để quay chọn số, trúng số nào thì mức trọng lực của phòng trọng trường sẽ điều chỉnh theo con số đó. Số tiền để quay một lượt là một vạn tinh thần tệ, có thể dùng tiền tệ khác tương đương để thay thế, cùng một người nếu muốn quay thêm, thì số tiền sẽ tăng lên gấp đôi sau mỗi lần, không giới hạn số lần quay. Tổng số tiền thu được sẽ gửi vào quỹ từ thiện của Nha Trang thành. Người sau tám lần quay mà chưa chọn được số như ý. Sẽ được quay các lần sau với mức giá cố định là một trăm vạn tinh thần tệ, vẫn không giới hạn số lần quay.

Khi qui định của thử thách chọn vé được đưa ra, đã là tâm điểm chú ý của mọi người, nhiều tổ chức truyền thông liên tục đến để đưa tin, cũng như cập nhật tình hình thi đấu mỗi ngày, không chỉ giới hạn trong nội vi Nha Trang thành. Thông tin về thử thách đã được lan truyền đến mọi thành thị từ cấp hai trở lên. Tạo thành tin FL6MY91 nóng hổi được cập nhật mới ở mỗi bản tin. Thành thị nào nếu muốn truyền tải hình ảnh trực tiếp thì phải trả phí bản quyền cho Nha Trang thành.

Tiền đã đó, cơ quan thông tấn của Nha Trang thành cũng truyền thêm thông tin, sẽ tổ chức buổi vũ hội hóa trang dành riêng cho người trẻ tuổi vào đêm trước buổi đấu giá. Cũng như tổ chức riêng một giao dịch hội của cơ giới sư, lời đãi hội của cơ giới sĩ, đều không thu phí vào cổng, giới hạn độ tuổi tham dự thi đấu là dưới ba mươi. Người bình thường cũng có thể vào tham quan và cổ vũ, tất cả chỉ được mua vé cược do ban tổ chức bán ra, nghiêm cấm mọi cá cược cá nhân. Thí sinh nếu phát hiện gian lận sẽ hủy tư cách tham gia và bố cáo công khai. Trọng tài ra quyết định cuối cùng là hai vị viện trưởng của Nha Trang thành.

Ban tổ chức còn cho dựng thêm lều trại dã ngoại, kết hợp với ẩm thực đường phố, trình diễn nghệ thuật công khai, thêm các quầy bày bán đồ mỹ nghệ, đồ cổ, đặc sản vùng miền. Hiệp hội sinh tồn giả được cấp khu vực rộng rãi để bày bán những sản phẩm của vùng sinh tồn, yêu cầu là phải đóng năm phần trăm thuế thu nhập, bù lại được thuê gian hàng miễn phí và có sự bảo hộ của lực lượng an ninh Nha Trang thành.

Và còn nhiều điều thú vị khác kèm theo. Người đưa ra chủ ý này không ai khác chính là tuệ nữ Mộng Băng Doanh, nhờ muội muội Oanh Oanh của mình lấy cơ sức khỏe không tốt, xin Tà gia lui buổi đấu giá thêm vài ngày, có tay trong là Oanh Oanh giúp đỡ, Tà gia đồng ý với con số ba ngày.

Nhờ nhiều sự kiện hấp dẫn liên tục diễn ra, lại thêm lời đồn nhóm thất tiên nữ sẽ lần đầu tập trung đầy đủ, đến tiên nữ dự phòng La La cũng theo gia tộc đang trên đường đến. Nha Trang thành lúc này chính là điểm nóng của hành tinh, các chuyến phi cơ dân dụng chở đầy khách liên tục cập bến. Trên đó nhiều nhất, đương nhiên là các thanh niên cảm thú, (nhằm,) thanh niên tài俊 rồi. Đương nhiên cũng có không ít thiếu nữ đương tuổi xuân thì, hay bà cô vừa quá lứa, rục rịch mê trai, (lại nhằm,) muốn thưởng thức tiệc vui nên tung tăng kéo nhau tới. Đông vui như trẩy hội, đường phố nhộn nhịp không tắt ánh đèn.

Các nhân vật cao tăng đều lặng im theo dõi, có chút tán đồng, càng thêm thưởng thức tài năng của tuệ nữ Mộng Băng Doanh, khao khát muốn dắt nàng về làm dâu càng thêm mãnh liệt. Lâu lắm rồi địa cầu không có dịp vui như vậy, họ cũng rất nhăm nhăm mở cho lũ trẻ trong nhà. Coi như đây là dịp để bọn nhỏ cọ xát với nhau, lệnh trên truyền xuống, người nào có thể thì hãy đến tham gia, nếu có được thành tích, hay tạo tiếng vang tốt thì gia tộc sẽ có thưởng.

Ông cậu Raphen cũng muốn góp vui cho cháu mình, ra lệnh tám mươi trong số một trăm sĩ quan trẻ tuổi có tiềm năng của quân đội liên minh, dẫn theo tổ đội tinh anh của mình, mặc thường phục đến Nha Trang thành giám sát an ninh. Khi trở về cũng không cần báo cáo lại. Đơn giản là thả hổ về rừng, để hổ vẫy vùng như cá gặp nước. Còn về an ninh thật sự của Nha Trang thành thì không cần lo lắng, lượng tai to mặt bự đang ở đó, đủ ngồi chặt kín vài cái phòng bầu dục.

Kinh nghệ vui thú kinh nghệ, Tép tôm thì lại vui bề tép tôm. Ngoài sự hấp dẫn của năng lượng đặc thù huyền thoại hệ không gian, cũng có vài vị chức sắc đến Nha Trang thành với lý do riêng. Nghe nói đầu người chủ trì buổi đấu giá chính lần này, là Tà Phi Phi, người tình trăm năm của thanh niên thế hệ trước.

Tà gia ngoài năng lượng đặc thù ra thì còn có " đặc sản " khác chính là sinh ra con gái các đời đều là mỹ nhân đương thời, xa xa có Chung Tinh, gần đây có Oanh Oanh, còn ở giữa cách đây vài mươi năm chính là Tà Phi Phi. Hai người trước một thánh thiện một ngây thơ. Còn Phi Phi là yêu nữ mỹ nhân phong tình vạn chủng, nói về độ quyến rũ hấp dẫn nàng chính là cực phẩm trong cực phẩm, nhớ năm xưa vì vài giọt nước mắt của nàng mà nhân loại xém mất đi mấy chiến sĩ hoàng kim. Về sau mấy người đó có chức tước trong quân đội, mỗi lần diễn binh với nhau, thấy máu chưa chắc đã dừng.

Đáng tiếc mỹ nhân tựa đa tình, đa tình tự chung tình, lão thiên không thích hai chữ tình chung, Tà Phi Phi vì chống lại quyết định của gia tộc mà rời khỏi, nghe đầu năm đó đã chôn thân ở vùng sinh tồn. Nhớ năm ấy bao nam nhân đỉnh thiên lập địa, đổ máu không đổ lệ vì chết đi một mối tương tư mà mượn rượu giải sầu, sầu lại sầu thêm, sự thật đã chứng minh cho câu nói đó.

" nhớ năm đó, rượu nấu ra bao nhiêu cũng không kịp bán, khách tới tận nhà để mua, vài người xấu bụng trong chúng tôi, lấy cớ pha với nước là mà bán, vậy mà vẫn đắt như tôm tươi, có khách uống tới ói ra máu mà vẫn vừa đi vừa cầm hai bình rượu trông tay". Một ông chủ khách sạn trước đây đã từng kinh doanh rượu hồi tưởng lại cho hay.

Người tưởng đã chôn, nay lại chưa chết, kỉ niệm xưa còn đó, mối tình nồng còn đây. Hơn một nửa số phi thuyền cá nhân cấp cao cập bến Nha Trang thành, là của những người chôn vợ mà đến, lòng rạo rức như tuổi mới đôi mươi.

Sự tình ở Nha Trang thành vui vẻ là thế, nhưng hai tiểu đệ La Thần và Lý Bá của Vương Lang thật không dám hưởng, người khác thì đến đây vui chơi nhưng bọn họ lúc này là đang chấp hành nhiệm vụ. Hành động của hai người lúc này chính là đại diện cho mặt mũi và chỗ đứng của gia tộc. Mặt mũi của La Thần và Lý Bá có thể mất, nhưng của gia tộc thì không.

Lý Bá thì còn đỡ, hấn chính là Lý gia luôn rồi, mâm cỗ Lý gia dọn ra là dành riêng cho hấn, không muốn cũng phải ăn. Nhưng nếu chỉ ăn không thì cũng kỳ, lần này nếu hấn kiếm được chút mặt mũi thì tình thế bức bách của Lý gia cũng vui được phần nào, dù là tâm lí thôi cũng được, nổi nước Lý gia sôi quá lâu rồi.

Còn La Thần thì không tốt đẹp được như vậy, đồng ý hấn là ứng viên sáng nhất của La gia, đại ca tài năng của hấn thì theo nghiệp binh quyền rồi, không quản chuyện gia tộc nữa. Nhưng với một gia tộc coi trọng lợi ích như La gia thì như vậy là chưa đủ, nếu không có khả năng tìm được chỗ tốt thì làm gia chủ chỉ cho mất công. La gia cũng không bắt buộc con dòng chính mới được là gia chủ, ai đủ năng lực thì sẽ có được một xuất, mà con cháu dòng chính ngoài La Thần ra ít cũng hơn trăm người nữa. Nếu chỉ nhìn bên ngoài thì sẽ không biết được, sức ép của hấn thật không nhẹ.

Lúc này hai huynh đệ La Lý đang nín thở nhìn vòng quay từ từ chậm dần, sắp dừng lại:

Chết tiệt, lại là chín mươi, tối qua người tắm có rửa tay không thế, mấy lần rồi hả, hay trước lúc ngủ có mơ về Oanh Oanh muội, tay làm điều gì mờ ám rồi, xê ra, đừng chạm vào ta, đồ xui xẻo.

La Thần đang phun nước miếng như mưa vào khuôn mặt buồn thiu của Lý Bá, lúc này hấn đã sai hết tiền để dành của mình rồi.

Bonus:

Nhật ký khách sạn hoa anh đào đỏ

Ngày 10: khách sạn có vài khách thuê dài hạn, có những người đã thuê từ trước khi tôi sinh ra. Mr bay đêm là khách như vậy, chưa bao giờ tôi thấy ông ấy. Có lần con mèo nói với tôi là mr bay đêm vừa mang về một người nữa, tôi quyết định sẽ lên thu thêm tiền phòng. Tối nơi thì thấy trước phòng đã đặt tiền và một cái hộp, trên hộp ghi "quà cho con mèo". Tôi đưa cái hộp cho con mèo, còn tôi thì đếm tiền. Hôm sau tôi thấy con mèo mất đi hai cái đuôi. Tôi cười cười, có lẽ mr bay đêm cũng không thích người nhiều chuyện. Tác giả. Trương lang vương

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Sự Kiện Đoạt Vé

Con số một trăm lần trọng lực là một con số phi thực tế, ngay cả chuẩn huấn luyện của các cơ giới sĩ cấp hoàng kim cũng chỉ dao động từ bốn mươi đến năm mươi. Trong lịch sử người trước hai mươi lần đạt chuẩn chiến sĩ hoàng kim mới chỉ có một người, mà với người này, người khác có muốn so cũng không dám so, chính là đại ca Vương Nhất.

Ngoài ra, người dưới hai mươi lần tuổi từng đạt cấp cao nhất chỉ là cơ giới sĩ bạch ngân cấp 2 (cấp khá). Chuẩn trọng lực trường cho cấp bạch ngân là từ hai mươi đến hơn ba mươi. Những người như vậy cũng đã cực kỳ hiếm hoi rồi, ví như Bạc Hùng, một ngôi sao sáng gần đây, năm hai mươi lần tuổi Bạc Hùng mới đạt chuẩn bạch ngân cấp 1 (cấp trung bình).

Như vậy đa phần người tham gia đều thuộc cấp thanh đồng, tính từ trung bình đến tinh anh, mức chuẩn trọng lực trường dao động từ năm cho đến gần hai mươi.

Con số một trăm lần, chỉ là tiền đề tạo tiếng vang, kết hợp với vòng quay may mắn đã biến đổi hoàn toàn tính chất cơ bản của trọng lực tràng cũng như của cuộc thi. Từ kiểm tra sức chịu đựng cùng năng lực cá nhân, trở thành đo độ may mắn cùng so xem ai nhiều tiền hơn.

Bởi vì cách duy nhất để thành công là phải quay được vào ô có số nhỏ hơn ba mươi. Những người cấp thấp hơn, thì phải vào được những con số nhỏ hơn. Lấy mốc cao nhất là ba mươi, tỉ lệ thành công để quay trúng là một phần bốn mươi. Lúc này thì phải nói đến âm mưu hay món quà tặng cho muội muội Oanh Oanh của tuệ nữ Mộng Băng Doanh.

Thật ra trong thử thách đoạt vé, có một lỗ hổng rất rõ ràng trong qui định của tuệ nữ Mộng Băng Doanh, ẩn ý phía sau của nàng cũng dễ hiểu, muốn giảm đi lợi thế tiền bạc của thành viên các gia tộc lớn. Vì không quá phức tạp nên nhiều người đã nhanh chóng hiểu rõ, khiến dòng người muốn đến thử sức chỉ tăng không giảm.

Mấu chốt nằm ở ba điểm, một là người nào quay vòng thì người đó vào trọng lực tràng để lấy vé, hai là vé lấy được có thể luân chuyển tùy ý. Và điều thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất lại đơn giản nhất, chỉ hai chữ "mặt mũi"

Giải thích theo cách đơn giản nhất về điều số một và hai, nếu người muốn có được chiếc vé, thì thuê một trăm người có năng lực một chút, đưa mỗi người một vạn tinh thần tệ, để họ quay vòng quay may mắn. Chắc chắn sẽ có những người quay được những con số rất thấp, mà tốt nhất là số mười. Người đó sẽ dễ dàng vượt qua thử thách, lấy được tấm vé, rồi đưa lại cho người. Nếu vậy người chỉ cần kiếm đủ tiền và người, cùng sự thỏa thuận hợp lý. Cách này tuy hơi phức tạp nhưng rất hiệu quả. Thích hợp cho các gia tộc nhỏ hay những người có chút tiền.

Khó nhất là kiếm đủ người, yêu cầu thấp nhất cũng phải làm thành đồng bạc một, có thể chịu được mức gấp mười lần trọng lực, mức thấp nhất. Người bình thường khỏi mong được tính vào, vì tối đa người bình thường chỉ có thể vừa di chuyển vừa nâng được vật nặng gấp ba lần cơ thể mình thôi, còn xa lắm mới đến số mười. Còn mấy thanh niên đã khai mở, lặn lội đường xa đến đây, không lẽ cam tâm làm cu li cho người khác, đa phần đều ráng gom góp quay được một hai vòng cho hả dạ cái đã. Phương pháp đã có có rồi, nhưng có làm được hay không cũng là cả một vấn đề.

Còn những gia tộc lớn thì sao, họ vương mắc ở điều số ba, hai chữ mặt mũi. Cũng như câu quân tử không chui lỗ chó, phương hoàng chỉ đậu cành ngô, những thiếu niên tài tuấn không thể làm theo cách con buôn đó được. Chỉ có thể đường đường chính chính lấy tấm vé bằng hai cách cơ bản, độ sức và độ tiền. Chỉ có chính bản thân mình thành công bằng hai cách đó mới thể hiện được sức mạnh và chỗ đứng của gia tộc.

Mà nền tảng cơ bản, vẫn là vấn đề tiền, phải quay nhiều một chút, mới chọn được con số thích hợp, gần với năng lực của mình rồi mới bắt đầu tính tới chuyện dùng sức được.

Nếu lấy thang chuẩn là ba mươi, tỉ lệ quay được là một phần bốn mươi, nhưng với người có năng lực cao, thang chuẩn tối đa có thể là năm mươi, tỉ lệ sẽ giảm còn một phần ba mươi. Cứ cho người có khí vận nhà giàu, may mắn gấp đôi người thường, vậy con số sẽ là một phần mười lăm. Tức trung bình quay được mười lăm lần thì sẽ ra được con số thích hợp, trong tầm chịu đựng của mình.

Nhưng mỗi lần quay lại tăng lên gấp đôi, phải qua lần thứ tám mới dùng đến mức một trăm vạn tinh thần tệ, nếu thuận lợi chỉ cần mười lăm vòng quay, thì con số đã gần đến một ngàn vạn, mà xui thêm một chút thì con số lại tăng thêm một đồng. Nếu có gia tộc hậu thuẫn thì không sao, quay đủ một trăm lần chỉ coi như cái phẩy tay. Nhưng vậy thì đâu còn là thử thách, mấy lão già ở nhà nào tốt tính như vậy, huống hồ mấy lão còn thỏa thuận với nhau, thả theo kiểu sống chết mặc bay.

Vậy nên đám tương lai gia tộc này mới đau đầu, nên nhớ tiền tiêu vặt mỗi tháng của Lý Bá, chỉ có một vạn tinh thần tệ, mấy người khác có nhiều hơn thì cũng quanh quẩn khoảng đó mà thôi. Vậy mới biết hai chữ tuệ nữ của Mộng Băng Doan

Vậy là xong phần bình luận và phân tích, bây giờ ta đến với thực tế hiện trường.

Nếu là du khách mới đến thăm Nha Trang thành, theo địa chỉ mà tìm đến nơi tổ chức đoạt vé, chắc sẽ nghĩ mình lạc đường. Nơi đây không khác gì một cái chợ, mà mặt hàng giao dịch chính là thanh thiếu niên đã khai mở vùng chứa.

Các quầy hàng được dựng tạm thời mọc san sát trên đoạn đường gần trọng lực trăng, bên trong là hình ảnh các thiếu niên, một tay cầm cuộn sổ đăng ký, quần lại đập chan chất vào mặt bàn, một tay cầm cái loa, la hét chào mời giống người bán cá chết, rau héo lúc bốn giờ chiều:

_ Lại đây vào đội của bốn thiếu gia, người chưa quay lần nào trả công ba ngàn tinh thần tệ, người đã quay một lần trả năm trăm. Người nào lấy được vé thì trả năm vạn.

_ Cậu chủ nhà ta ra giá ba ngàn một, ai đắt tới một người thưởng hai trăm, ai quay hai lần rồi thì chia đôi tiền lần thứ ba, được vé thưởng năm vạn..mọi dzô..

_ Đây ta nói kia cậu kia, cậu vòng tới đây bốn vòng rồi đó, ký hợp đồng dùm ta cái đi, nói nhiều cũng hao tổn tâm lực lắm đó... này này, axXWNCg đi đâu vậy, đừng đi nữa mà.

_ Những nhóm nào gom người không nổi nữa thì cứ tới đây, một người ba ngàn hai, nhóm hơn năm người thì thưởng thêm một ngàn, hơn mười thì thêm ba ngàn, tới đi tới đi, cơ hội sẽ đến nhiều lần, đừng ngại...

_ Ta là người trọng chữ tín, ta hứa với mọi người, ngoài mức giá đã đưa ra, nếu ta có cơ hội chạm vào móng, nhảm, chạm vào tay của Oanh Oanh, ta sẽ không rửa tay. Cho mỗi người mười lăm phút áp mặt vào, là nam nhi, nói được làm được.. Hãy tin vào ta.

.....

.....

Người rao thì nhiệt tình, người đến xem thì hồ hững. Mấy người kia ngày thường luôn giữ nét nghiêm chỉnh, thể hiện phẩm giá thế hệ tinh anh của nhân loại. Nay không khác gì kẻ nhà quê lên thành phố chọn gái uống bia ôm, tay chăm ra phía sau, lưng khòm khòm, đầu ngóc ra bĩu môi so đo mức rẻ, nhỏ to, căng hay xít. Cứ vòng vòng rình rình, chọn con hàng thơm nhất rồi mới đáp xuống.

Kết cuộc cũng có hai tấm vé đầu tiên được lấy ra khỏi trọng lực trăng. Nó đã thuộc về hai vị học trưởng của hai học viện cơ giới sĩ và cơ giới sư của Nha Trang thành.

Lợi dụng địa thế sân nhà, cùng sự đầu tư bí mật của hội trưởng hội phụ huynh học sinh. Hai vị học trưởng đã kéo hết đám học viên đàn em của mình ra, ngửi mùi và kiểm tra bàn tay mỗi người cẩn thận, phát tiền rồi tiễn lính ra đi.

Bãi bán là vậy, thế mà học viện cơ giới sĩ phải mất đến hơn chín mươi lượt mới có người quay được số hai mươi và lấy vé thành công. Trước đó cũng có người quay được số hai mươi, nhưng người quay chỉ mới là thanh đồng cấp một, đi được đến nơi, vừa ôm quả cầu chứa tấm vé lên, thì gục luôn, phải tạt

ba thau nước mới tinh lại được.

Còn học viện cơ giới sư thì lại càng thê thảm, mất tới một trăm ba mươi lần mới lấy được vé. Họ quay được con số hai mươi, đến hai lần, nhưng thể chất của cơ giới sư sao bằng cơ giới sĩ được, hai người đó đều tách ngay vòng gửi xe, rồi được ngâm luôn vào thùng nước. Phải chờ đến người thứ ba thần thánh quay được con số mười lăm, sau khi uống sáu hũ yến, ngâm bốn cây sâm cùng nhiều nụ hôn khích lệ, người ấy đã thành công, trong tiếng reo hò tán thưởng đã gục xuống ngất xỉu trong vòng tay người mình theo đuổi bao lâu mà chưa được, coi như cái kết đẹp cho một chuyện tình. Nghe đâu có người đã phỏng vấn và lên ý tưởng làm phim về thành tích vĩ đại đó.

Đến lúc này thì đám thiếu gia đang mời chào mới biết, tính toán của mình đã quá thom bơ rồi.

Một là số vé chỉ còn ba tấm. Hai là chất lượng người tham gia cũng quan trọng không kém gì số lượng, gặp may mà yếu xìu chính là vớt tiền qua cửa sổ. Còn ba, chính là điều đã đẩy lên sự hồ nghi trong lòng mọi người, tại sao đã quay hơn hai trăm vòng, mà vẫn không trúng được con số mười kia.

Bonus:

Nhật kí khách sạn hoa anh đào đỏ.

Ngày 11: Sau mười năm chuẩn bị, hôm nay ông nội tôi sẽ đi dạo. Buổi sáng tôi tiễn ông đi, lúc chiều tối thì ông về. Đứng trên sân thượng, tôi thấy may mắn vì đã đóng cửa khách sạn. Có quá nhiều thứ vô dụng đang ngo ngắc bay, còn cổ bắt chuyện với người sống nữa chứ. Đừng vào đây, khách sạn đã có quá nhiều thứ vô dụng như vậy rồi. Ông tôi lại chuẩn bị cho chuyến đi dạo tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Cao Tầng La Gia

Sau bốn mươi ngày khắc mạch không ngừng nghỉ trong zone s, viên đá nguyên liệu cuối cùng đã được dùng hết. Vương Lang mở mắt ra, cảm giác như tinh thần của mình vừa mới được lột xác, khả năng vận dụng năng lượng tinh thuần ở cấp độ tiểu vi của hắn, đã vô cùng thành thực, nếu bây giờ làm lại thì nghiệm tạo sợi năng lượng để phân giải đá nguyên liệu, xác suất thành công sẽ cao hơn rất nhiều.

Việc đó cũng không vội, điều cần làm bây giờ là giải quyết số mạch dẫn truyền này sao cho êm thấm. Dùng những tinh thần tệ cuối cùng để mua thiết bị kiểm tra mạch khắc, may là giá của nó vừa khớp với túi tiền của Vương Lang. Cắm hết sáu đầu bút vào thiết bị cùng một lúc, các mạch khắc lần lượt bị hút ra, dòng số hiển thị liên tục tăng lên, cuối cùng dừng lại ở con số mười một triệu mạch đạt chuẩn, tất cả đều đạt, hiệu suất các mạch đều giống nhau, đạt mức chín mươi bảy phần trăm.

Con số chín mươi bảy là con số không tưởng, để đạt mức hiệu suất cao như thế này ở loại mạch khắc dẫn truyền cơ bản, người ra tay phải là các đại sư cao cấp nhất, mà thông thường chỉ khi biểu diễn hoặc truyền dạy, họ mới cẩn thận khắc một lần. Còn thông thường chỉ cần có hiệu suất hơn chín mươi phần trăm, đã được gọi là tinh phẩm rồi.

Vương Lang quyết định, sẽ dùng một triệu mạch để bán cho lão bản mới quen, số còn lại sẽ chia thành mười nhiệm vụ, rao bán tìm người mua có giá cao nhất. Hắn lập ra mười một tài khoản mới, định sẽ dùng xong lần này rồi bỏ. May là hệ thống qui tắc của zone s khá nghiêm minh, nên trừ khi chủ động công bố, nếu không thì thông tin cá nhân của người tham gia sẽ luôn được bảo mật. Chi hội đồng quản lí cấp cao nhất mới được quyền thay đổi các qui tắc đã đề ra.

Lão bản sướng đến phát điên khi nhìn con số một triệu mạch khắc hiện ra, đã vậy hiệu suất trung bình của các mạch còn tăng thêm. Tiếp tục đóng kịch, trong tiền là hết xua đuổi, số tiền hai mươi ba triệu tinh thần tệ được chuyển vào tài khoản của Vương Lang, vậy là cao hơn một giá so với lúc trước, coi như là vì hiệu suất đã tăng lên. Thấy Vương Lang không có ý mua thêm đá nguyên liệu lão cũng không lấy làm lạ, đoán chừng là vẫn chưa dùng hết số lần trước đã mua. Trước khi đi Vương Lang tốt bụng nhắc lão một câu, tốt nhất là nên nhanh chóng thanh lý số mạch khắc này đi, để lâu sẽ không tốt.

Tiền Vương Lang đi, lão bắt đầu suy tính cách kiếm thêm tiền. Cộng với số lần trước, hiện lão đã có hơn một triệu rưỡi mạch khắc trong tay, nếu phân nhỏ ra để bàn giao các nhiệm vụ, sẽ dễ dàng kiếm được tiền lời từ một đến hai tinh thần tệ cho một mạch. Lô hàng một triệu mạch có hiệu suất chín mươi bảy phần trăm sẽ giúp lão tăng giá dễ dàng hơn, hàng tốt lúc nào cũng dễ bán.

Nhưng lúc này thì không vội bán, nên ghim hàng thêm chút nữa rồi mới chia nhỏ để bán ra, kiếm thêm vài triệu tinh thần tệ cũng không có gì là khó. Người kia khắc mạch thì có thể giỏi, chứ làm ăn thì sao bằng được ta, dù gì cũng lăn lộn mấy chục năm trên thương trường, chút việc nhỏ này, đến tính cũng không cần phải tính.

Đề rồi hơn nửa ngày sau, lão tá hỏa khi thấy trên bảng nhiệm vụ mới hiện ra, mười nhiệm vụ, mỗi cái rao bán một triệu mạch dẫn truyền có hiệu suất chín mươi bảy phần trăm, giá khởi điểm là hai mươi ba triệu tinh thần tệ, giới hạn trong hai mươi bốn giờ kéo giãn tại zone s, sẽ bán cho người ra giá cao nhất. Giác mộng đầu cơ của lão đã tan biến thành mây khói, nếu có số mạch này đổ vào, thị trường sẽ bão hòa trong một thời gian dài, cái gọi là được mùa thì mất giá ai mà không biết. Lão phải nhanh chóng tiêu thụ số mạch này, người ra tay thu nhiệm vụ kia chắc chắn sẽ là các gia tộc và liên minh, lão chỉ còn cách tìm đến các gia tộc nhỏ mà bán lẻ thôi.

Mười nhiệm vụ bán ra của Vương Lang chính là tảng đá lớn ném xuống cái hồ đang sôi sùng sục của thị trường thiết bị cơ giới. Hai mươi bốn tiếng kéo dài trong zone s, thì chưa đến hai tiếng nữa trong thế giới thật. Ngay khi nhiệm vụ được đưa ra, cao tầng từ khắp nơi liên tục tổ chức các cuộc họp thảo luận phương án giải quyết. Ví như cuộc họp nội bộ của La gia, diễn ra trên phi thuyền đang bay về hướng Nha Trang thành.

Cuộc họp diễn ra tại khoan trung tâm, ngồi đầu bàn chính là hai người nắm quyền cao nhất của La gia, gia chủ La Phúc và đại sư cấp s La Chính Phong. Người lên tiếng từ đầu chính là La Phúc:

_ Chuyện này chắc chắn không phải do các gia tộc làm, liên minh cũng không phải, không ai lại đem đồ tốt trong nhà ra giao cho người khác hết, mười triệu không phải là con số nhỏ, dư sức để ổn định thị trường rồi. Mọi người tính sao về việc này.

Một ông lão râu tóc bạc phơ khàn khàn lên tiếng, nếu tính vai vế thì La Phúc phải gọi ông bằng cậu, trước đây ông là khách khanh của La gia, về sau nhờ mối quan hệ thông gia mới được ngồi ở đây. Ngoài việc khi còn trẻ ông là tạo sư cấp cao ra, lý do ông được mọi người coi trọng là nhờ khả năng phân tích và cái đầu lạnh khi đưa ra quyết định, từ khi trở thành khách khanh trưởng lão, nhờ công của ông, số thế lực nhỏ bị La gia nuốt trọn đã đếm qua đầu ngón tay. Ông họ Đường, lúc xưng hô bình thường, gia chủ La Phúc trân trọng gọi ông một tiếng Đường cửu. Lời nói của ông khiến đại sư La Chính Phong vốn đang thờ ơ cũng phải chú ý nghe:

_ Ta nghĩ việc này có tám chín phần là liên quan tới TUBQK đến vùng sinh tồn, mà tình nghi nhiều nhất chính là chấp pháp giả.

Thờ ỉ hơi một chút, thấy không ai nói gì Đường khách khanh lại tiếp tục lên tiếng:

_ Hẳn mọi người biết sự tình mới xảy ra mấy ngày này ở vùng sinh tồn, nhiều tinh thú vương lần lượt rời khỏi địa bàn, ta hiềm nghi số mạch khắc này là do khai thác mà có được, vị trí khai thác nằm ở những địa bàn đó.

Lại tiếp tục thờ ỉ hơi, ông nói tiếp:

_ Thử nghĩ coi trong nhân loại ai đủ sức tác động được đám thú vương đó, thời gian lại quá trùng hợp, tinh thú di chuyển được mấy ngày thì lượng lớn mạch khắc được đưa ra, nhất là sắp tới ngày đầu giá hội, chuyện xưa của hai người đó ta cũng biết một chút, đối thủ suốt đời còn thân hơn bạn tâm giao. Sợ rằng mục đích của ngài chấp pháp giả là không muốn món đồ của cổ nhân rơi vào tay người khác. Bán mạch khắc chỉ là gom góp thêm một chút mà thôi. Hazzz, người này đúng thật là, khổ suốt đời vì chữ tình, giờ lại vì chữ nghĩa mà vướng bụi trần. Thật là mạng khổ mà.

Mọi người đều im lặng, có thể nói về ngài chấp pháp giả như thế, ngoài Đường khách khanh ra, sợ trên đời không còn lại mấy người. Nếu truy ngược lại thời gian, vài người từng có nghe qua, Đường khách khanh đã từng là gia sư của ngài chấp pháp giả, thầy nói về trò, cũng là thường tình thôi.

Mãi một lúc sau, người vốn ít khi can dự vào chuyện gia tộc, La Chính Phong, lại là người đầu tiên lên tiếng:

_ Trước đây La mỗ đã có dịp gặp ngài chấp pháp giả, lại có may mắn được ngài chỉ điểm một hai câu, việc đó không ít thì nhiều, cũng đã giúp La mỗ có được ngày hôm nay. Ngài chấp pháp giả là một trong số ít, những người mà La mỗ thật tâm kính phục. Món nợ năm xưa, thật không biết khi nào mới trả được.

Nói xong La Chính Phong liếc nhìn gia chủ La Phúc đang ngồi bên cạnh, rồi lại tiếp tục tỏ vẻ thờ ơ, không nói gì.

Gia chủ La Phúc hơi nhíu mày, ông sao không biết lời này La Chính Phong nói là để cho mình nghe. Từ lâu, mọi người đều biết quy tắc của La gia là không lợi không làm, thấy lợi không buông. Nhưng không phải ai cũng biết nội bộ La gia còn có một quy tắc ngầm nữa, đó là tay đen tay trắng.

Tay đen là những người lo việc vòng ngoài, bắt chấp thủ đoạn để kiếm lợi về cho La gia. Người đứng đầu của tay đen chính là gia chủ, mà đời này chính là La Phúc, mọi quyết định đều phải đặt lợi ích lên đầu.

Còn tay trắng chính là chính là cái gốc của La gia, chọn ra những người có tài để đào tạo, được cung cấp mọi thứ tốt nhất, chỉ cần phát triển tài năng của mình thôi. Việc khác không cần phải quan tâm, một nửa lợi ích La gia kiếm được, là để đầu tư cho tay trắng. Mà La Chính Phong chính là đại diện của đời này. Chẳng qua do cùng hành trình, chữ bình thường người thuộc tay trắng sẽ không có mặt trong những cuộc họp bàn lợi ích như thế này.

Suy nghĩ một hồi, gia chủ La Phúc quay qua nói với một trung niên để hàm râu cá trê, người này là tổng quản tài chính của La gia:

_ La Toán, nói phân tích của ngươi về số mạch khắc này thử xem.

La Toán nhìn vào bảng phân tích của mình, giọng nói đều đều như đang đọc:

_ Giá của mạch khắc dẫn truyền đạt chuẩn là một tinh thần tệ, mạch khắc có hiệu suất càng cao thì giá thiết bị bán ra cũng cao theo. Chỉ tính việc sử dụng mạch khắc này vào thiết bị cấp bách ngân trở lên. Trung bình sẽ tăng được ba mươi phần trăm giá bán. Theo mốc đó, mức thu mua có lời của mỗi mạch khắc tối đa không được vượt quá ba mươi hai tinh thần tệ, nếu hơn phải tăng thêm giá thiết bị, tốc độ tiêu thụ sẽ giảm đi. Ngoài ra phải tính đến cạnh tranh của các nơi cũng mua được số mạch này, giá giảm xuống thì sẽ không có lời. Tóm lại, tính lợi nhuận ở mức thấp nhất, nếu mua hết mười triệu mạch, chúng ta có lợi thế độc quyền, giá có lời không quá bốn mươi tinh thần tệ. Nếu chỉ mua một phần, giá không được quá ba mươi hai tinh thần tệ.

Suy nghĩ một hồi, gia chủ La Phúc quyết định bỏ qua lợi ích tiền bạc của vụ mua bán này, thay vào đó là tăng mối nhân tình với ngài chấp pháp giả, cũng như cho La Chính Phong một lần trả nghĩa năm xưa, La Phúc dứt khoát nói:

_ Dùng giá bốn mươi tinh thần tệ để thu mua, được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Tất cả chuyển về cho bộ phận nghiên cứu, chọn thiết bị cao cấp nhất để sản xuất, khi hoàn thành sẽ quyết định giá bán sau.

Quyết định của gia chủ đúng là hợp lý nhất, cuộc họp coi như kết thúc tốt đẹp, mọi người đều hài lòng. Chỉ có gương mặt của La Toán là hơi buồn một chút.

Bonus:

Nhật ký khách sạn hoa anh đào

Ngày 12: Hôm nay người trên cây đến nhờ tôi một việc, đúng hơn là nhờ con mèo của tôi. Đạo này bụng hần không tốt, mấy thứ bên trong vẫn chưa tiêu hóa xong. Chúng ta hết nhiều quá, làm hần không ngủ được. Muốn nhờ con mèo xử lý dùm. Tôi đồng ý. Vậy là khỏi lo bữa tối cho con mèo, còn quà cảm ơn của người trên cây cũng hậu hĩnh. Đây là mấy thứ hần không tiêu hóa được, rửa sạch đi là bán được khối tiền. Tôi thấy rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Phòng Luyện Tập

Sau khi cuộc họp kết thúc, đại sư La Chính Phong trở về khoang riêng của mình. Với sức mạnh tài chính của La gia, phi thuyền dùng để chuyên chở các thành viên nòng cốt của gia tộc tuyệt nhiên sẽ không tầm thường. Đây là phi thuyền hoàng kim cấp ba, được thiết kế với mục đích dân dụng. Chủ yếu là tạo sự tiện nghi, thoải mái cho những người bên trong, yếu tố phòng thủ, được chú trọng nhiều hơn là tấn công.

Khoan cá nhân của đại sư cấp s La Chính Phong, được tích hợp với phòng nghiên cứu di động của ông. Bình thường nó có thể được dùng như một xưởng sản xuất thu nhỏ cho vài chục người cùng làm việc, nhưng hôm nay thì chỉ dành riêng cho một người. Ngay khi bước vào phòng thí nghiệm, khuôn mặt nghiêm nghị ngày thường của một đại sư cấp s đã biến mất, thay vào đó là nụ cười cùng ánh mắt trìu mến:

_ La La của ta sao rồi, vẫn còn tập khắc mạch à, đã ăn uống gì chưa, để gia gia lấy bánh ngọt cho con ăn nha.

_ La La không ăn đâu, La La đang buồn lắm, La La đã thử hơn cả ngàn lần rồi, mà không lần nào La La khắc được hơn chính mười ba phần trăm, hu hu, có phải La La tệ lắm đúng không gia gia.

Cô bé xinh xắn tên La La bỏ bút khắc trong tay xuống, chạy đến ôm đùi đại sư La Chính Phong, cũng là gia gia của cô bé mà nũng nịu, còn đại sư thì vừa dỗ vừa xoa, thấy xót xa không thôi.

La La năm nay mười một tuổi, luận vai về thì gọi La Thần là cậu nhỏ. Một năm trước La La được đích thân đại sư cấp s La Chính Phong thực hiện lễ rửa tội. Sự việc đó là hoàn toàn bí mật, số vòng sáng của cô bé không được công bố ra, cả trong La gia, chỉ bốn người có mặt trong buổi lễ hôm đó mới biết, rồi nhanh chóng đặt nó vào bí mật liên quan đến sinh tồn của La gia.

Hai vị quan trọng nhất của nhóm "tay trắng" là đại sư La Chính Phong và đại tướng quân hai sao La Thiết Huyết đã cùng nhau ra tay, thực hiện vòng bảo hộ, giấu đi vùng chứa của La La khỏi sự dò xét của người khác. Trừ khi đích thân ngài lãnh tụ ra tay, nếu không bí mật này, sẽ tuyệt đối an toàn. Gia chủ La Phúc cũng nghiêm cấm các thành viên trong gia tộc bàn tán về việc này.

Hiện nay trong La gia, sự đầu tư cũng như cấp độ an ninh tập trung vào La La là lớn nhất, bên cạnh La La ngoài đội hộ vệ ra, luôn có một trong hai vị đứng đầu tay trắng sát bên, mà lúc này chính là đại sư La Chính Phong. Trước đây, đã từng có người theo thuyết âm mưu rêu rao, nếu như ngài lãnh tụ mất đi, thì La La chính là con bài lật đổ gia tộc Morgan của La gia.

Về sau người đó tự nhiên mất tích, còn mức an ninh bảo vệ La La thì được tăng gấp đôi. Nghe đâu có hai cơ giới sĩ cấp hoàng kim, được La gia điều về từ quân đội, luôn ẩn tàng bên cạnh La La. Muốn so sánh thì có ông cậu nhỏ La Thần làm minh chứng tốt nhất, mặc dù là ứng viên đời gia chủ tiếp theo, nhưng bên cạnh chỉ vẹn vẹn một hộ vệ bạch ngân cấp hai. Lần trước bị Vương Lang thổi bay, không biết bây giờ đã tự ăn cháo được chưa.

Thêm một việc nữa, ví như khoang cá nhân này, đã được thiết kế lại cho La La. Dù liên tục bị oanh tạc bởi phi thuyền chiến hạm quân sự, cả phi thuyền hoàng kim cấp ba này bị hóa thành tro, thì khoang cá nhân này vẫn nguyên vẹn, có thể chịu công kích thêm một quãng thời gian dài nữa, đủ để chờ đội cứu hộ đến. Nếu như Lý Bá là tương lai của Lý gia. Thì La La, là giấc mơ đoạt vị của La gia.

La La cũng không phụ sự kì vọng của gia tộc, sau khi được khai mở, cô bé tỏ ra có thiên phú rất lớn trong việc cảm nhận và điều khiển sóng năng lượng, tầm khống chế bẩm sinh của cô bé cao hơn mức chuẩn của cấp tạo sư đến vài lần. Đây là điều kiện để trở thành một cơ giới sư xuất sắc, sợ rằng việc vượt qua gia gia La Chính Phong, đạt đến cấp tông sư, cũng không phải không có khả năng. Như ngày hôm nay, một cô bé mới mười một tuổi, khắc được mạch dẫn truyền đạt được hiệu suất đến chín mươi ba phần trăm, vượt qua chuẩn của cấp tạo sư đến ba phần trăm, thật là điều bất khả tư nghị.

La La nũng nịu một hồi rồi mới chịu ngưng, cô bé ngồi luôn trên đùi của gia gia, vừa ăn bánh gia gia đút, vừa khắc mạch cùng nghe sự chỉ dẫn thêm của gia gia. Đại sư La Chính Phong cả đời cống hiến cho nghiên cứu, đến nay đã qua năm mươi vẫn chưa lập gia đình. La La lúc này chính là nguồn sống của ông, mọi tình thương đều dành hết cho cô bé, từ lúc có ông bắt đầu kê bên, đám người thuộc nhóm tay đen, kể cả người thân của cô bé, muốn gặp mặt La La phải có sự giám sát của ông, ông không muốn để sự xấu xa của họ lây nhiễm vào cô bé.

Sau một hồi day dứt, đại sư La Chính Phong đứng dậy, nghiêm khắc dặn La La phải cố gắng rèn luyện thêm, xoa đầu La La rồi cầm đĩa bánh ra khỏi phòng. Thương thì thương, nhưng ông muốn La La phải tự mình nếm trải sự khắc khổ của một cơ giới sư, dù là thiên tài thì cũng phải qua rèn luyện mới có thể thành công. Không thể chiều hư La La được.

Nhìn gia gia ra khỏi phòng, La La nở nụ cười tinh nghịch, móc trong tay áo ra một tấm huy chương màu vàng lấp lánh, đây là thứ La La vừa mới "mượn" được của gia gia.

Nó là thiết bị cơ giới đặc thù hoàng kim cấp bốn, là một trong những trấn gia chi bảo của La gia, luôn được đại sư La Chính Phong mang theo làm vật tùy thân. Nó có 1T76WON năng lượng đặc thù thuộc vào hệ ánh sáng, là bảo bối tuyệt vời dùng khi chôn chạy, ví dụ như phát ra ánh sáng làm mù mắt đối phương, tạo ra ảnh ảo, tàng hình, hút ánh sáng tạo ra bóng tối... Cách sử dụng thiết bị này thì La La đã đọc qua rồi, với tư chất của nàng thì sẽ nhanh sử dụng được thành thạo. Cất ngôi sao vào giỏ đựng đã chuẩn bị sẵn, La La đọc thêm một lần nữa tờ tạp chí ăn khách gần đây, bài viết La La đã đọc đi đọc lại hàng chục lần "Hành trình nơi hoang dã của Trương thiếu nữ" chương mới nhất "anh hùng bí mật tại phòng ăn". Đeo gói hành trang nhỏ trên lưng, ánh mắt của La La ánh lên quyết tâm, truyền kì về La thiếu nữ ta, sẽ bắt đầu từ đây.

Quyết định của La gia cũng tương tự với quyết định của các gia tộc khác, chỉ có chút khác nhau về những con số thôi. Sau khi kì hạn hai mươi bốn giờ qua đi, Vương Lang cười không ngấm được miệng khi thấy số tiền gần bốn trăm triệu tinh thần tệ thu được khi kết thúc nhiệm vụ bán ra.

Hắn nhanh chóng chuyển hết vào tài khoản chính, thu xếp gọn gàng các tài khoản phụ, rồi thoát khỏi zone s. Tiền cầm trên tay mà thấy nóng thì hãy để cho nó nguội dần, sài liền chắc chắn sẽ dẫn đến hoang phí. (*) Bên ngoài đã qua hơn bốn ngày, không biết Mỹ Mỹ kia đã ăn thành cái dạng gì.

Có một thông tin ngoài lề mà Vương Lang hiện chưa biết, trong mười gói mạch dẫn truyền mà Vương Lang bán ra, có hai gói được liên minh thu vào, nhà Morgan và La gia cũng mỗi người hai gói, các gia tộc khác đều lấy được một gói, riêng Lý gia, có lẽ vì bỏ giá hơi thấp hơn một chút, chỉ ba mươi bảy tinh thần tệ một mạch, nên không thu được gói nào. Từ chiếc lá mà suy ra cảnh cây, tình hình của Lý gia thật đã xuống dốc lắm rồi.

Không biết là do đã ăn đủ no, hay thực phẩm dự trữ của phi thuyền đã hết, Mỹ Mỹ đã chuyển sang chế độ thứ hai trong bảng tài năng, nó trôi nổi bồng bềnh, miệng gầy khô khô, ngủ say như chết, cái bong bóng mà lỗ mũi nó tạo ra, còn to hơn thân hình mập ú của nó.

Để mặc Mỹ Mỹ thể hiện tài năng của mình, Vương Lang thông thả dùng bữa trong phòng ăn, có sự giúp đỡ của hạt giống sinh mệnh, Vương Lang không chịu tác động của cơn đói, nhưng cảm giác thèm ăn thì vẫn còn. Vừa ăn, hắn vừa lướt qua bảng giao tiếp thu gọn của phi thuyền.

Theo như báo cáo sơ bộ, phi thuyền này được tạo ra từ hơn một trăm năm trước, khi đó chức năng không khác gì phi thuyền dân dụng cấp thấp bây giờ, được lấy theo tên viết tắt của người chấp pháp giả đầu tiên, gọi là Fiji 01. Phải dùng tên viết tắt là vì chính sách bảo mật thông tin của chấp pháp giả. Theo thời gian, qua mỗi đời chấp pháp giả, phi thuyền lại được nâng cấp, dần tạo nên hình dáng ngày hôm nay.

Lần nâng cấp cao cấp nhất, là khoảng hơn ba mươi năm trước đây, do chấp pháp giả đầu tiên công bố danh tính thật, đại ca Vương Lang cùng một số người dùng tên khác, đích thân ra tay. Mà phần thay đổi chủ yếu nhất, là các phòng luyện tập của phi thuyền, nó được tạo ra dựa trên đặc tính thể chất của người không khai mở được vùng chứa.

Mặc dù có độ nguy hiểm rất cao, nhưng đây là hi vọng mới của nhân loại, dành cho những người bình thường. Đáng tiếc là vật liệu tạo thành quá hiếm, nên chưa thể công bố rộng rãi được. Có một lưu ý nhỏ, xác suất tử vong của việc sử dụng thiết bị luyện tập đó ở cấp trung bình khó trở lên, là sáu mươi phần trăm. Độ khó càng tăng thì tỉ lệ tử vong càng cao. Khuyến khích chỉ nên sử dụng, ở mức dưới trung bình, và có sự túc trực của bộ phận y tế.

Thông tin này làm Vương Lang cảm thấy tò mò, luyện tập gì mà lại chết người đến như vậy, nhớ lúc khai mở vùng chứa, đau đớn thì có nhiều nhưng có khiến ai chết đâu. Ngẫm lại, trong phi thuyền này, chỉ có hắn là khai mở được vùng chứa, nhưng lại là người yếu nhất, so với các dạ khách thật sự thì cộng rom cũng không bằng, chứ đừng nói đến ngài chấp pháp giả vẫn chưa thấy xuất thủ kia. Là người bình thường mà có thể đạt đến độ cao này, sợ rằng trăm chết một sống cũng sẽ có người đâm đầu vào thôi.

Nghĩ đến đây hắn lại càng thấy sự nhỏ bé của bản thân, lúc nào cũng tự nhắc chữ nỗ lực, cố gắng, nhưng những gì hắn đã làm, so với người khác, chỉ là đi dạo một vòng thôi. Đem cái mạng ra để cá cược, tăng năng lực của bản thân, đến bây giờ hắn vẫn chưa làm bao giờ. Sự ảnh hưởng tạo được của những người trong phi thuyền này, đến vùng sinh tồn và nhân loại, không thể chỉ do nắm đấm mang lại. Sự kính trọng đối với chấp pháp giả và các dạ khách, dâng lên thật nhiều trong lòng của Vương Lang.

Bonus: ngày cuối cùng của series

Nhật ký khách sạn hoa anh đào đỏ

Ngày 13: Bên kia đường có một cô bé ngồi trên ghế chờ xe bus, nó luôn ngồi ở đó, cúi mặt xuống đất, luôn mặc cái váy có màu đỏ phía dưới thân. Khi xe bus mở cửa ra thì cô bé đứng dậy nhìn nhìn, rồi lại ngồi cúi mặt xuống. Cô bé không bỏ lỡ bất kỳ chuyến xe nào. Hôm nay cô bé vẫn ngồi ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Phong Nguyên Tổ

Bên trong phòng thí luyện của dạ khách số sáu, Vương Lang đứng im nhìn chữ phong được nạm bằng đá trên vách tường đối diện cửa chính. Điều khiến hắn quan tâm là loại nguyên liệu được dùng để nạm nên chữ phong kia.

Nếu chỉ nhìn tổng thể ta sẽ thấy chữ phong có màu xám, nhưng nếu cố nhìn vào từng mảnh đá một, sẽ không nhìn rõ được màu sắc, hình dáng hay kích thước của từng mảnh đá. Ánh mắt như bị cuốn vào một vòng xoáy mờ ảo, không nhìn rõ được hư thực, rất khó nắm bắt.

Nhắm mắt lại, Vương Lang vận dụng năng lượng tinh thần để kiểm tra, cách "thấy" của năng lượng tinh thần không khác lắm so với nhìn bằng mắt, chỉ là thay vì màu sắc, ta có thể thấy sóng năng lượng phát ra, hay phản xạ lại của vật chất. Loại đá này, không phát ra sóng năng lượng, cũng không phản xạ lại, nó tùy ý để năng lượng xuyên qua. Cứ như nó không tồn tại.

Không giải khai được nghi hoặc, Vương Lang đành gác nó qua một bên, tự biết rằng kiến thức của hắn vẫn còn quá nông cạn. Hắn bắt đầu tập trung vào thiết bị thí luyện của dạ khách số sáu. Nó trông như một kính viễn vọng thu nhỏ, cũng gần giống với hỏa pháo tia năng lượng tầm xa hay được trang bị trên phi thuyền quân sự. Phía sau có một ngăn có chốt gài để nạp nguyên liệu, thân là những vòng thủy tinh trong suốt quấn tròn như lò xo, kéo dài ra phía trước mũi. Phần mũi hình chóp nhọn, nguyên liệu nhìn giống như pha lê xanh nguyên khối, có những đường vân nhìn như mạch máu.

Thông tin về thiết bị này được giải thích khá rõ ràng trong mạng giao tiếp nội bộ của phi thuyền. Theo đó, thứ vật chất tạo nên phần mũi hiện chưa được tìm thấy trên địa cầu, nó là do đại ca Vương Lang mang về từ không gian vũ trụ trong chuyến du hành thứ nhất. Phần cuối và thân của thiết bị chỉ có tác dụng phân rã phong thạch. Chính phần mũi của thiết bị đã chuyển hóa phong thạch phần phong nguyên tố.

Bỏ qua những giới thiệu rườm rà, Vương Lang rút ra được những ý chính sau đây về thiết bị.

+ Thiết bị này không được tính là thiết bị cơ giới tinh thần, vì nó không được tạo ra từ vật liệu chứa năng lượng tinh thần, cũng như không sử dụng và điều khiển bằng năng lượng tinh thần.

+ Nguyên liệu để vận hành thiết bị này gọi là phong thạch, bình thường tồn tại cùng lúc ở thể rắn và khí, là kết tinh của nguyên tố gió trong tự nhiên. Có hai cách để tìm được phong thạch, một là tại tâm, hoặc rải rác trên con đường mà mắt bảo đi qua. Mắt bảo này phải được hình thành từ nơi vực sâu, mang theo nguyên của địa cầu.

Hai là tìm thấy trong tinh hạch của tinh thú đặc thù hệ phong. Kích thước của phong thạch thường to bằng một phần năm của tinh hạch.

+ Thiết bị sẽ chuyển đổi phong thạch thành nguyên tố phong thuần khiết. Tạo thành tia phóng ra bên ngoài.

+ Nguyên tố phong phát ra sẽ gây thương tổn khó phục hồi cho cơ thể. Nếu tế bào bị thương tổn có thể phục hồi, sẽ có khả năng tích trữ được nguyên tố phong.

+ Nguyên tố phong thông thường có tác động rất ít đến vật chất vô cơ. Nhưng với vật chất hữu cơ, đặc biệt là các sinh vật sống, nó gây tổn thương nghiêm trọng đến cấu trúc của tế bào.

+ Chỉ nên thí luyện trên cơ thể người bình thường. Người đã khai mở nếu bị thương tổn bởi nguyên tố, có thể sẽ làm thương tổn vòng sáng có trong vùng chứa, làm giảm khả năng chứa đựng năng lượng tinh thần. Trường hợp nghiêm trọng, có thể làm vỡ vùng chứa cũng như các vòng sáng.

+ Sử dụng năng lượng sinh mệnh, hoặc các vật chất chứa năng lượng sinh mệnh sẽ làm tăng khả năng phục hồi của tế bào. Nhưng nếu năng lượng sử dụng không thuần khiết, tạp chất sẽ làm giảm khả năng tích trữ phong nguyên tố của tế bào.

+ Cơ thể phải tích trữ lượng phong nguyên tố đến giới hạn tối thiểu, bốn mươi phần trăm trên tổng số tế bào cơ thể có. Thì mới có thể vận dụng được phong nguyên tố.

+ Theo mức đo lường tổn hại, cùng tỉ lệ từ vong, phong nguyên tố có tác động thấp nhất so với các loại nguyên tố khác trong tự nhiên. Tỉ lệ từ vong từ mức hai mươi đến bốn mươi phần trăm tế bào được tiến hóa là một phần bốn mươi.

+ Hiện nay đã có bốn mươi sáu người thí luyện với phong nguyên tố, hai người thành công, hai mươi bảy người từ vong ở mức tế bào tiến hóa dưới bốn mươi, số còn lại đều bỏ cuộc.

Đọc xong phần giải thích, cùng một số thông tin liên quan, Vương Lang lơ mờ hiểu được căn nguyên sức mạnh của các dạ khách. Năng lượng họ sử dụng không thuộc phạm trù sóng năng lượng tinh thần. Cái họ sử dụng được gọi là nguyên, là năng lượng bản nguyên của địa cầu, giúp hình thành và vận động mọi thứ có trên địa cầu. Còn năng lượng tinh thần, là thứ sinh ra từ những hoạt động đó. Các vòng sáng, cũng là một sản phẩm của nguyên.

Nguyên là ngọn lửa, năng lượng tinh thần là nhiệt độ xung quanh. Nguyên là gió, năng lượng tinh thần khiến cành cây đung đưa. Nguyên là sự sống, năng lượng tinh thần là sinh vật. Nguyên là nam châm, năng lượng tinh thần là lực hút... Lấy đi nhiệt độ, thì ngọn lửa sẽ sinh ra nhiệt, nhưng lấy đi ngọn lửa, nhiệt độ sẽ mất đi. Sự sống còn, sinh vật được sinh ra, mất đi sự sống, là tận thế.

Nhưng nguyên chỉ thuộc về địa cầu, tồn tại như năng lượng sống của địa cầu. Không một sinh vật nào được quyền sở hữu nguyên, đó là sự tranh chấp với địa cầu. Thiết bị này, là đi ngược lại tự nhiên, đem quyền của địa cầu, trao cho nhân loại. Giống như kẻ nợ, dùng tiền vay, để sai sử người cho vay. Nghịch thiên thì nghe hơi mỹ miều, cứ tạm gọi là vô lý.

Cái bánh vẽ ra của sự thành công thật thơm ngon, chẳng trách dù có chết, cũng có người đâm đầu vào.

Vương Lang cần phải suy nghĩ. Thiết bị này coi như là một cách khác để khai mở cho những người bình thường, với những người đã khai mở như hắn,

hại nhiều hơn lợi. Xác suất thành công quá thấp, nguy hiểm đến tính mạng, lại đối diện với việc vòng sáng bị thương tổn. Khôn ngoan nhất là phải bỏ qua.

Nhưng thật sự Vương Lang bị hấp dẫn bởi cái gọi là năng lượng nguyên tố đó, việc có thể mượn được sức mạnh của tự nhiên để sử dụng, thật khó cưỡng lại được. Thấy được sự chênh lệch của mình và các dạ khách thật sự, không nảy sinh khao khát là đối trá. Không phải ai cũng có thể đặt chân vào phi thuyền này, Vương Lang quyết định sẽ thử một lần, để xem việc này là cơ duyên hay một hồi kiếp nạn.

Cách sử dụng thiết bị rất đơn giản, nạp phong thạch vào, khởi động máy, đứng vào vòng giới hạn được vẽ sẵn ở giữa phòng. Tia nguyên tố sẽ bắn ra mỗi hai phút một lần, nếu Vương Lang bước ra khỏi vòng giới hạn, thiết bị sẽ tự động tắt.

Chuẩn bị xong tất cả, Vương Lang bước vào vòng giới hạn, nhìn nòng phát đang đang dần tích tụ năng lượng nguyên tố, hẳn bắt đầu có chút hồi hận, cảm giác không khác gì nhắm mắt đi trên vách núi, đây là cái gọi là thanh niên mạnh động đó sao.

Tia phong nguyên tố phát ra, không hình không ảnh, chỉ hơi làm xao động không gian nó đi qua một chút. Nó đi thẳng vào phần ức trước ngực của Vương Lang, nó xuyên qua người Vương Lang, nhưng không đi tiếp, mà cuộn ngược lại thâm nhập vào vùng da thịt phía sau lưng.

Vương Lang nằm xuống, cơ thể như con tôm bị nấu chín, tay ôm lấy cổ họng, tròn mắt đầy gân như muốn trồi ra, mặt hắc đỏ lên như trái gấc, rồi từ từ tái lại. Phần cơ thể tiếp xúc với tia phong nguyên tố nổi lên lốm đốm, như có đàn dòi lúc nhúc bò qua lại dưới lớp da. ở phía sau lưng, da thịt như cái lỗ thủng, lồi lên sụp xuống như cái xoáy nước. Vương Lang không thở được, cảm giác như có cái mũi phay cực lớn đang sục sạo trong cơ thể mình.

Một lát sau sự dao động của da thịt dừng lại, chỗ tiếp xúc bầy nhầy, nhìn như miếng thịt bò chính tái, máu bầm màu đen từ đó chảy ra, máu đen cũng chảy ra từ miệng, mũi, lỗ tai của Vương Lang, hẳn đã hôn mê, từ mi mắt khép lại cũng chảy ra hai dòng máu đen. Lồng ngực cũng thôi nhấp nhô.

Mỹ Mỹ đang ngủ bỗng mở mắt, nó nghe thấy tiếng gọi từ hạt giống sinh mệnh, chính là hạt nó đã gửi trong cơ thể của Vương Lang. Cho tới lúc Mỹ Mỹ có thể kết tinh hoàn thiện một hạt giống khác, nếu chưa thì hạt giống kia vẫn như một phần của Mỹ Mỹ, có sự tương liên. NmkY97W Mỹ Mỹ về trạng thái vô hình, bay xuyên qua cách vách tường, thẳng một hướng về phía Vương Lang.

Hạt giống sinh mệnh kia chỉ vừa mới được gieo vào Vương Lang, nó vẫn chưa trưởng thành, bình thường năng lượng của nó chỉ đủ để phục hồi những hao tổn do sinh hoạt bình thường thôi, như con đói hay buồn ngủ. Lúc này cơ thể Vương Lang đã tổn thương nghiêm trọng, việc dùng hô hấp cũng ảnh hưởng đến ý thức của Vương Lang, thang đo sinh mệnh sống đã xuống rất thấp, nếu để yên có thể dẫn đến tử vong.

Mỹ Mỹ nhanh chóng thực hiện quá trình trao đổi với Vương Lang, may là năng lượng tinh thuần của Vương Lang còn đủ, nếu không sẽ rất khó phục hồi hoàn toàn được. Với những tổn thương nghiêm trọng như thế này, Mỹ Mỹ không thể cách không để trao đổi được, nó cần phải thực hiện những động tác trong quy trình trao đổi cấp cao.

Đầu tiên nó đánh hai chân sau lên, hạ thấp mặt xuống, le lưỡi liếm liếm vào má của Vương Lang, sau đó nó hạ hai chân sau xuống, hai chân trước cò bám vào mặt Vương Lang, lấy tư thế, cổ áp phần dưới thân vào má Vương Lang, bắt đầu nhấp nháp..... Kết tiếp là tới miệng, lỗ mũi, rồi tới mắt.

Bonus: Nhặt ký về quê.

Ngày 1: Không có ai ra đón tôi. Khi tôi đang đi bộ trên đường về, một cô gái trẻ chạy ra nói muốn đi chung. Tôi nói là không thích cách kiếm ăn này của phụ nữ trong gia đình. Bà nội chỉ cười, rồi kêu tôi về trước, hôm nay bà vẫn chưa ăn no. Rồi bà lại tìm một thanh niên khác để xin đi chung đường.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Sự Mạnh Động Của Vương Lang

Vương Lang mở mắt ra, đây là thiên đường sao, mây trắng bồng bênh, mây ở thiên đường có khác, dày thật, đập vào mặt mình nãy giờ mà vẫn không tan, lại còn có mùi mờ hành.

Tình tảo hơn một chút, Vương Lang như có điện xẹt trong người, hắt đám mây trắng Mỹ Mỹ ra, làm nó lảng lờ lốc như trái banh. Hẳn thật đau đầu, biết là Mỹ Mỹ lại vừa cứu mạng mình, nhưng phương pháp như thế thật khó chấp nhận, hẳn đâu phải là chó cái đâu, may là không có ai ở đây, nếu không da mặt dày tới mấy cũng bị đâm lủng, không biết giấu vào đâu được. Mỹ Mỹ dừng lại, bay lơ lửng, truyền âm với Vương Lang:

_ Có chuyện gì vậy đại ca, tình huống vừa rồi của đại ca còn nguy kịch hơn lúc trước nhiều, chậm một chút nữa là đệ phải dọn đồ cúng rồi đó. Mà đại ca bị thương như thế nào vậy, đệ vẫn chưa chữa trị xong hết đâu.

Truyền âm lại mấy câu cho Mỹ Mỹ an tâm, Vương Lang sờ vào vết sẹo trên ngực mình, phần da non vừa lành lại nhìn giống như một cái xoáy nước, rò vào vẫn còn nóng hổi. Tình mạng tạm thời đã không sao, nhưng cơn đau thì vẫn còn, nó nhắc cho Vương Lang nhớ mình đã đại đột ra sao. Lần này nếu không nhờ Mỹ Mỹ hẳn thật sẽ đi chầu ông vải rồi. Mạnh động thật là không tốt, cái này không phải lấy đá đập vào chân, là vào đầu mới đúng.

Nhưng cũng đáng giá, hẳn đã thành công kích hoạt được tế bào, mấy vòng sáng nhờ cắt trong vòng xanh dương nên cũng không tổn hao gì. Tóm lại là thành công tốt đẹp, tìm cách tập luyện là hẳn sẽ sử dụng được phong nguyên tố thôi. Tương lai thật có chút huy hoàng.

Vương Lang hí hửng cho tới khi nhìn thấy dòng chữ hiện ra trên bảng điều khiển của thiết bị phóng phong nguyên tố " thành công kích thích được 0.5 phần trăm tế bào ". Miệng đang cười thì đột nhiên, không khép lại được, lừa người, thật sự là quá lừa người, đã đạo âm phủ một lần rồi mà chỉ được có nhiều đó, không lẽ phải chịu tám chục phát bắn nữa mới đủ bốn mươi phần trăm, vậy thì con đũa cũng chết chứ nói chi là con người. Vương Lang đập thiết bị phóng phong nguyên tố một cái rồi ôm Mỹ Mỹ ra khỏi phòng, xén chút nữa là bức mình đập bay luôn cái cửa phòng luyện tập, cả cái phi thuyền này đúng là một ổ lừa tình.

_ Đại ca đừng như thế nữa, bắt trước đệ nè, cứ ăn vào thì mọi nỗi buồn sẽ biến mất thôi.

Mỹ Mỹ vừa ăn vừa tận tình khuyên bảo Vương Lang, ăn xong là ngủ, lỡ phải ngủ dậy thì lại tiếp tục ăn, thật không biết nó có nỗi buồn nào nữa.

Vương Lang vừa giận vừa tiếc, giận con số 0.5 kia, tiếc là nếu không đạt tới bốn mươi thì mọi cố gắng đều vô ích, mà lỡ chưa tới bốn mươi hẳn đã đứt bóng luôn thì sao, không hiểu làm sao mà các dạ khách lại có thể thành công.

Nói Vương Lang mạnh động là không sai, thật ra đã có nhiều người ném thử sức mạnh của tia nguyên tố rồi, nhưng chưa có ai xém ra đi ngay lần đầu tiên như hắn. Cái gì cũng phải từ từ, đầu tiên hãy chiếu tia nguyên tố vào tay hay chân cái đã, mà cũng chỉnh mức phóng ra ở mức thấp thôi. Bị thương thì nghỉ ngơi phục hồi cho tốt rồi làm tiếp, nhưng phải chữa trị bằng năng lượng sinh mệnh thuần khiết nhất, nếu không tạp chất lưu lại sẽ làm giảm tỉ lệ đã đạt được, tiền mất tật mang.

. Lấy ít để thành nhiều, thông thường muốn đạt được đến mức bốn mươi cũng phải chịu tia nguyên tố vài trăm lần, nguy hiểm thật sự chỉ đến sau mốc hai mươi phần trăm khi phải chiếu tia nguyên tố vào các điểm trọng yếu trên cơ thể, các cơ quan như tim gan phổi... Dù có kịp chữa trị thì cũng không thể phục hồi hoàn toàn được, thông thường những người từ vong đều là chết trên giường bệnh, khi tổn thương từ các vết tích, đã vượt quá giới hạn của cơ thể. Quá trình này chỉ có thành công hoặc thất bại, dù là ba mươi chín phần trăm cũng là vô ích.

Còn Vương Lang, ngay phát đầu đã chịu mức cường độ lớn nhất, chịu ngay vào trước ngực, thương tổn đến tim, phổi, cuốn họng, xương lồng ngực.. May là nhờ phi thuyền bay hơi nhanh, thần chết rượt theo không kịp, nếu không giờ này hẳn thật ăn cơm cứng của Mỹ Mỹ rồi.

Vương Lang đứng dậy, trở về phòng ngủ, vẫn còn gần ba ngày nữa là tới hạn tập trung, nếu được thì hẳn ngủ luôn tới lúc đó. Nằm trên giường nệm, nhắm mắt lại, cố ngủ mà không sao ngủ được, hẳn thật không cam tâm, không thể nào chấp nhận được, như bị gài nhãn tin lừa tình, chạy tới nơi thì thấy nó còn già hơn bà nội của mình, thật không thể nào chấp nhận được. Vương Lang bật dậy, chạy vào phòng ăn, hỏi Mỹ Mỹ vẫn đang ngập đầu trong giấc ngủ:

_ Thương tổn tới mức nào thì đệ sẽ không cứu được ca.

Mỹ Mỹ liếm sạch chỗ mỵ vụn rồi truyền âm

_ Đừng đứt đầu là được, nhưng phải đủ năng lượng tinh thuần để đệ chuyển hóa, nếu thương tổn quá nặng thì đệ sẽ biến về trạng thái năng lượng sinh mệnh để cứu chữa, nhưng tốc độ chuyển hóa cũng tăng lên nhiều lắm, lỡ tay chút là hao hụt sẽ giết chết đại ca trước đó.

Vương Lang lúc này đang ở trạng thái đầu nóng của trẻ trâu chuẩn quốc tế. Người khác làm được thì mình cũng làm được, họ nhảy lầu lộn bốn vòng rồi mới chết thì mình sẽ lộn được năm vòng. Nghe câu trả lời của Mỹ Mỹ một ý tưởng tự ngược bản thân của Vương Lang đã được hình thành.

Vương Lang rút ra tất cả số tiền lương còn lại của dạ khách số sáu, vị chi là gần bốn ngàn tám trăm thanh năng lượng tinh thuần cực phẩm. Nạp hết vào các vòng sáng của mình, làm đầy được gần hai mươi lăm vòng đầu tiên. Hắn đăng ký tên người thừa kế tài khoản trong zone s là La Thần và Lý Bá, sẽ tự động chuyển sang sau thời gian đã đặt trước, kèm theo một số lời nhắn nhủ về sau, có nhắc với hai tên đó về mẫu thân của hắn. Chuyện lần này mà không thành thì tiền có nhiều mấy cũng chẳng để làm gì, còn mặt mũi thì không quan trọng bằng tiền, chỉ còn bận tâm về mẫu thân, hẳn dặn nếu có thể đầu được bao nhiêu lâu, thì hãy đầu.

Thu xếp xong, Vương Lang bồng Mỹ Mỹ vào phòng luyện tập của dạ khách số sáu. Tại đó hắn đã chuẩn bị sẵn một cái cọc hình chữ thập, cắm ngay vào vòng giới hạn, bên trên đã chuẩn bị sẵn dây trói. Nạp đầy phong thạch cho máy bắn phóng nguyên tố, vẫn giữ nguyên chế độ bắn như trước, Vương Lang tự trói mình vào cọc, dặn Mỹ Mỹ trừ khi năng lượng tinh thuần của hắn cạn kiệt, nếu không thì đừng dùng máy bắn lại. Mờ mờ mắt, nín thở, Vương Lang nhìn phong nguyên tố đang dần tập trung tại mũi súng. Còn Mỹ Mỹ theo lời Vương Lang, đã tăng hình trở về trạng thái nguyên bản, là năng lượng sinh mệnh tinh túy của địa cầu.

Chuyện đâm máu xảy ra phía sau, hẳn mọi người đã đoán được rồi, có kẻ cũng không dám kể, địa ngục có đáng sợ tới mấy, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bonus: Nhật ký về quê

Ngày 2: Tôi không thích dậy sớm vào buổi sáng, nhưng lúc đi làm về, mấy người họ hàng của tôi ồn ào quá, tôi đành phải dậy. Cô miệng 3S157ZU rộng biết tôi không thích ăn thịt sống, nên đã nấu riêng bữa sáng cho tôi. Tôi chỉ ăn được vài miếng, thứ này quá béo, tôi không thích những thứ béo phì. Nhìn lại, tôi phát ói khi phải nhìn họ ăn, sao không gọn gàng được như con mèo. Tôi thấy nhớ nó.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Sự Sắp Xếp Của Raphen

Vương Lang tỉnh lại, nhìn đồng máu bê bết dưới chân, rồi nhìn Mỹ Mỹ đang lơ lửng gáy ngủ, còn bản thân hắn thì treo lơ lửng trên dây trói, chân tay không còn một chút sức lực nào, hắn biết là mình vẫn còn sống. Vương Lang kiểm tra vùng chứa. Không có tổn hại gì, chỉ là từ hai mươi lăm vòng giờ chỉ còn lại hai. Đó là tám mươi năm tiền lương của dạ khách số sáu, không biết trên đời có ai sai sang hơn hắn không.

Cơ thể đã thoát lực, ngay lúc này hắn không thể tự thoát khỏi dây trói, giả mà lúc này được tắm nước nóng, lăn ra ngủ trên nệm êm, thật là sung sướng biết mấy. Nghĩ đến đây, tự nhiên hai tay hắn, từ phần bắp tay trở xuống, hóa thành làn khói mỏng, thoát ra khỏi dây trói, sau đó lại trở về hình dạng cũ.

Không kịp chuẩn bị, thân trên Vương Lang rớt xuống, hai chân vẫn bị trói làm đập đầu vào nền nhà, máu văng lên dính hết cả đầu cổ, tư thế lúc này thật là khó chịu, Vương Lang gãy gãy hai chân, lần này do tư thế chổng đầu, hắn nhìn thấy quá trình xảy ra. Hai chân hắn mờ dần, rồi tan ra như sương sớm, phần dây trói tuột xuống. Lúc này hắn chỉ nhìn thấy từ phía trên đầu gối trở lên, phía dưới đã trở nên vô hình. Khi đầu gối hắn chạm vào đất thì quá trình xảy ra ngược lại, phần cẳng chân dần hiện ra, nguyên vẹn, không sưng mề gì. Hắn thử nhúc nhích mấy đầu ngón chân, thấy vẫn cử động bình thường. Từ đầu tới cuối hắn không hề làm gì cả, điều khiến cơ bắp không, năng lượng tinh thần cũng không, chỉ suy nghĩ là muốn thoát khỏi dây trói thôi.

Cơ thể không nhúc nhích được nhưng cái cổ thì có thể, Vương Lang ngẩng đầu lên, nhìn dòng chữ hiện ra trên bảng điều khiển của thiết bị bắn phong nguyên tố " thành công kích thích được 62% tế bào ". Sặc, nhiều hơn tới 22 % vậy cơ thể mình đã chịu bao nhiêu phát bắn đây. May là hôn mê từ đầu tới cuối, nếu không chắc gặp ác mộng dài dài.

Bây giờ phải nghĩ về biến hóa của cơ thể, năng lượng nguyên tố khác với năng lượng tinh thần, nó được chứa đựng trong tế bào đã biến đổi của cơ thể, điều khiển cơ bản bằng ý thức, không phải bằng năng lượng tinh thần. Khi có năng lượng nguyên tố, tế bào đã biến đổi cũng có cùng tính chất của nguyên tố nó hấp thụ, ví như thay đổi vừa rồi của tay và chân Vương Lang, đó là tính chất vô hình vô ảnh, không thể nắm bắt của phong nguyên tố. Hiện giờ chỉ biết vậy, Vương Lang cố thử xem, có thể biến đổi các phần khác của cơ thể không. Chỉ nằm yên đó, rồi xem có thể dùng suy nghĩ mà làm biến mất được những phần nào.

Sau khi thử đi thử lại mấy chục lần, Vương Lang rút ra kết luận về năng lực này. Hắn có thể làm biến mất tay và chân, riêng lẻ hoặc cùng lúc, có thể làm biến mất hơn nửa thân dưới, tính từ ngực trở xuống, nhưng khi đó không thể biến đổi được hai tay. Dù thay đổi thế nào thì phần thân thể còn lại cũng phải liền một khối, không thể chỉ làm mất riêng lẻ phần bụng được, hắn cũng không thể làm biến mất phần đầu. Đây có lẽ là giới hạn của con số 62%.

Vương Lang kết hợp cả năng lượng nguyên tố và năng lượng tinh thần để bay về phòng ngủ, tiện đường hắn kéo theo Mỹ Mỹ luôn, không có năng lượng trao đổi của nó, sợ là còn lâu lắm cơ thể hắn mới phục hồi hoàn toàn được. Việc bay lên này thật tự nhiên, khác với lúc trước, hắn phải phân ra thật nhiều ý thức để vận dụng năng lượng tinh thần.

Trong phòng ngủ, Vương Lang nhanh chóng thiếp đi. Hai huynh đệ ôm nhau ngủ trên giường nệm, thỉnh thoảng cái bong bóng mà lỗ mũi Mỹ Mỹ tạo ra, chạm vào mặt Vương Lang rồi vỡ ra tung tóe, tạo thành một cảnh giường chiếu ướt át.

Cùng lúc đó, tại tổng thành, trong phòng làm việc riêng của mình, ngài lãnh tụ nói với thư ký Raphen:

_ Người có chắc là việc này sẽ thành công chứ.

Thư ký Raphen cung kính trả lời:

_ Thư lãnh tụ, hiện nay đây là phương án tốt nhất có thể thực hiện, nếu thành công có lẽ sẽ tìm được tung tích cháu trai của ngài.

_ Vất vả cho người rồi, tiểu tử Lý Khanh kia cũng thật là, cần gì phải giấu lâu đến như vậy, nếu hắn nghĩ thêm cho mình một chút, sự tình cũng không đến nỗi này a.

Ngài lãnh tụ nói xong thì đứng lên, bước ra cửa sổ, im lặng ngắm khu vườn. Đây là thói quen mấy chục năm nay của ngài, khu vườn có mấy con thú nhỏ chạy loanh quanh đó, là một phần kỉ ức tốt đẹp của ngài. Nếu có người nghĩ rằng, đứng ở nơi cao nhất, sẽ thấy được tất cả, thì họ đã nhầm. Đôi lúc cái muốn nhìn thấy nhất, sẽ không bao giờ thấy lại được nữa.

Raphen hiểu được ý trong câu nói của ngài lãnh tụ, cũng hiểu được suy nghĩ của Lý Khanh, Raphen không nói gì, nếu đặt ông vào vị trí của Lý Khanh, có lẽ ông cũng sẽ làm như vậy. Ba mươi năm trước, khi đại ca Vương Nhất cùng phi hành đoàn tàu hi vọng khởi hành, là một sự kiện lớn mang theo giấc mơ của cả nhân loại. Có thể cho những người bình thường một cơ hội để nắm giữ sức mạnh mới trong tay, thoát khỏi cảm giác vô dụng bấy giờ. Gánh nặng đặt trên vai thế hệ tinh anh, những người đã khai mở là quá lớn, và nó càng thêm nặng nề nữa, khi những mối nguy từ vũ trụ dần xuất hiện.

Lịch trình ban đầu của tàu hi vọng sẽ kéo dài hơn bốn mươi năm, tới một hành tinh xa xôi có sự sống, mà trước đây đại ca Vương Nhất từng đặt chân đến, và tìm thấy sức mạnh mới của mình, sức mạnh có thể thay đổi nhân loại, chuyến đi lần này là để tìm cách mang sức mạnh đó về cho địa cầu. Đó là giấc mơ, là khát khao lớn nhất của hơn 90% dân số địa cầu, giúp họ có thêm vọng sống, hi vọng về tương lai.

Còn đối với bộ máy chính quyền, thứ mơ ước vô hình đó, là cái bánh vẽ, giúp giảm đi mâu thuẫn về phân biệt giai cấp, giữa người bình thường và những người đã khai mở. Khiến người bình thường yên phận hơn, trong cái "chuồng " dành riêng cho họ. Cũng như khiến những người bình thường dễ dàng chấp nhận, cam chịu hơn với những quy định của bộ máy chính quyền. Như việc phân biệt về quyền lợi cùng cấp bậc thành thị, hay quan trọng nhất là chính sách giáo dục, đại diện là hệ thống học viện, dành cho các thế hệ tương lai.

Ví như Vương Lang, nếu không có đại sư Lý Khanh, cả đời này hắn đừng mơ được tham gia một lễ rửa tội nào. Cư dân của thành thị cấp ba như Lan

Đồng thành không có tư cách đó. Đây là lựa chọn bắt buộc, khi nhìn con số dân cư đông đúc đến hàng chục tỉ, và số lượng ít ỏi các đại sư đủ năng lực để làm lễ khai mở, và nghĩ đến lợi ích chung của hành tinh, không còn lựa chọn nào khác.

Đó là lý, còn chữ tình, làm sao bắt đứa con nhỏ yêu thương cha mẹ được, khi mà nó phải nhìn đói mỗi ngày, nhìn anh chị của nó ngập tràn trong đồ ăn ngon, ánh mắt sinh ra dù có thơ ngây cấp mấy, cũng sẽ xuất hiện tia thù hận. Hay việc những người bình thường là con cháu của những người đã khai mở, gọi là thế hệ sống trong bao, sẽ nhận được nhiều ưu đãi hơn người bình thường khác, như để nhận được việc làm cấp thấp của bộ máy chính quyền, hay tham gia lực lượng quân đội đóng tại địa cầu, dù là ăn mâm cơm nhỏ, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với chui xó bếp, hay bới đồ ăn trong thùng rác. Đã là nhân loại, thì sẽ có nhân tính, có cả điều tốt, và điều xấu.

Nếu mâu thuẫn lan tràn sẽ dẫn đến tranh chấp, tiếp tục leo thang sẽ trở thành tranh đấu, nếu thật sự đến mức trở thành cuộc chiến thì sẽ diễn ra theo cách một bên bị đồ sát. Trong mắt người đã khai mở, người bình thường thật không khác gì một con kiến. Nhưng cây không thể mất đi bộ rễ, không có người chui vào hang đào quặng thì lấy đâu ra nguyên liệu để chế tạo phi thuyền. Giác mơ đại ca Vương Nhất mang đến, chính là liều thuốc để xoa dịu sự mâu thuẫn đó.

Thử hỏi nếu Lý Khanh, một thuyền viên trên phi thuyền hy vọng lộ ra là mình còn sống, và đang hiện diện trên địa cầu. Nó sẽ tiếp tục đặt ra những câu hỏi, mà không ai muốn trả lời. Để rồi chỉ một mồi lửa bùng lên sự cân bằng cưỡng ép của địa cầu sẽ bị phá vỡ. Lời nói dối đó, cùng lời nói dối về một không gian vũ trụ an toàn sau đại chiến thắng sáu mươi năm trước. Địa cầu này không thể gánh chịu được.

Đại ca Vương Nhất có thể chết, nhưng không được phép chôn. Bí mật này phải được giữ mãi mãi, ít nhất cho đến khi có thể tìm được người kế thừa giấc mơ đó. Mà hi vọng và lựa duy nhất lúc này là cháu nội của ngài lãnh tụ, đứa con được sinh ra từ hơn hai mươi năm trước của đại ca Vương Nhất cùng NaxWYDx tiên nữ Chung Tinh. Chỉ cần nó bằng một phần mười của một trong hai người, Raphen cũng có cách khiến nó trở thành người thừa kế xứng đáng.

Chỉ có một điều Raphen không hiểu ở Lý Khanh, tại sao phải chờ tới lúc sắp chết, không thể đấu được nữa, mới nói ra bí mật này, chặc chặc hẩn hiếu được tầm quan trọng của việc này, theo lời hẩn nói đứa nhỏ còn kế thừa được giới của ngài lãnh tụ. Không lẽ đứa nhỏ này có vấn đề gì sao, về tâm lý chẳng hạn, không có cha mẹ, phải sống chung với một kẻ như Lý Khanh suốt hơn hai mươi năm, cũng khó mà bình thường được.

Raphen đương nhiên sẽ không nghĩ tốt về người đã dùng thùng rác để lại sẹo trên đầu mình. Nhưng dù thế nào đi nữa, ngay lúc này, dù có lật hết cả địa cầu, ông cũng phải tìm được đứa nhỏ đó, đứa cháu gọi mình bằng nghĩa phụ. Lại nghĩ về đứa cháu gái ruột Mộng Băng Doanh của mình, biết đâu lại là cậu vợ cũng không biết chừng.

Đối với việc tìm kiếm, Raphen đã được trao toàn quyền, ngay lúc biết tin, Raphen đã soạn ra xong kế hoạch trong đầu. Bước một là phong tỏa La Đông thành bằng lực lượng quân đội của thiếu tướng Bạc Hùng. Sau đó thực hiện tra xét quy mô toàn thành. Dùng cơ chế mộ quân đội để lấy máu những người có độ tuổi nhập ngũ. Từ mười sáu đến ba mươi. Mỗi mẫu máu phải được kiểm tra tối thiểu ba lần, đối chiếu với mẫu máu bí mật đã có sẵn. Sau đó tìm hiểu thông tin về quãng thời gian cư trú của Lý Khanh tại La Đông thành. Kết cục là không tìm được ai phù hợp.

Xét nghiệm không có mẫu nào trùng khớp. Do La Đông thành chỉ mới thăng lên thành thị cấp ba nên việc quản lý còn tương đối lỏng lẻo. Chỉ tra được ngôi nhà trọ đã tan nát, không lưu lại vật dụng gì. Nghe nói có một thiếu niên hay lui tới giúp việc cho Lý Khanh, nhưng chỉ mới mười bốn tuổi, không phù hợp nhận dạng đã đề ra. Raphen mở rộng việc tìm kiếm ra những khu vực lân cận cũng không tìm được gì. Cuối cùng Raphen buộc phải sử dụng phương pháp khác, gây ra ảnh hưởng lớn hơn, đó chính là mượn thế lực Tà gia, tổ chức buổi đấu giá tại Nha Trang thành.

Bonus: Nhật ký về quê

Ngày 3: Tôi đi dạo trên cánh đồng, thời tiết hôm nay thật đẹp. Tôi thích sự bình yên như thế này. Hình như đằng kia là đứa bạn lúc nhỏ của tôi. Từ ngày bị treo ở đó, nó quả thật đã lớn hơn nhiều. Nhưng nó vẫn là đứa kém cỏi, mắt con quạ còn lấy nó làm chỗ đậu. May là đã mất đôi mắt, nếu không khi nhìn thấy tôi, nó sẽ reo hò nhiều lắm. Tôi thích được yên bình hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Tận Tâm Hộ Vệ

Rình...rình....rình....

Tiếng chuông báo thức phát ra từ màn hình liên lạc nội bộ của phi thuyền làm Vương Lang thức giấc. Đã đến thời gian tập hợp, Vương Lang thức dậy, sửa soạn một chút, nhìn cái bàn chải bị bàn tay vô hình chuyển động trong gương, hần cười đến mức sặc kem đánh răng. Đánh thức Mỹ Mỹ dậy, dặn nó tăng hình leo lên vai hẩn mà ngủ, ngang qua phòng ăn, nuốt vội miếng bánh ngọt vào bụng, vội tới không kịp nhai, sợ làm Mỹ Mỹ thức giấc thì không ra khỏi phòng bếp được.

Tại phòng họp ở khoang trung tâm, ngài chấp pháp giả và bốn vị dạ khách đang ngồi xung quanh cái bàn tròn, năm vị dạ khách đều đang mặc đồng phục của mình. Khi Vương Lang vào phòng thì dạ khách số bốn lên tiếng:

_ Người biết tội của mình chưa.

Vương Lang khựng lại, tội gì, mình làm gì có tội gì, ăn hết đồ ăn,?sai hết phong thạch,? Phá phòng tập luyện? Sai hết tám mươi năm tiền lương của dạ khách số sáu? Hẳn chỉ là một đứa trẻ vô tri, làm gì mà nên tội, mấy ngài có hiểu nhầm gì không.

_ Được rồi số bốn, bỏ qua đi, còn người lần sau nhớ đi họp đúng giờ, đừng để mọi người chờ.

Đúng rồi, Vương Lang ngoan ngoãn gật đầu, ngài chấp pháp giả có khác, nói ngay đúng trọng tâm, hẳn thật là có tội này, đi trễ là không tốt, Vương Lang tự hứa với lòng nếu có lần sau, thì hẳn ôm chiếu ngủ luôn ở phòng họp, không dám làm trễ nải công vụ của mọi người.

Lúc này thì Vương Lang mới có dịp nhìn rõ gương mặt của ngài chấp pháp giả, nếu bỏ đi hàm râu và mái tóc bạc, hẳn sẽ độ chừng ngài chỉ hơn bốn mươi, gương mặt trắng toát, đôi mắt hiền hòa, chắc lúc trẻ cũng là một mỹ nam tử, sư phụ Lý Khanh của hắn trong hình chiếu ở buổi khai giảng, sợ là một nửa cũng không bằng. Không hiểu sao nhìn gương mặt không nộ mà uy của ngài, Vương Lang lại cảm thấy an tâm, tin tưởng.

Người kế tiếp lên tiếng là dạ khách số một:

_ Đây là địa chỉ và thời gian. Sau khi rời khỏi phi thuyền, tự tìm cách đến đó. Nhớ có mặt đúng giờ. Nhớ kỹ một điều, cho đến khi có thông báo mới, người là dạ khách số sáu. Phải giữ bí mật thân phận dạ khách của người, bị lộ ra, bắt kể lý do, xem như là tội.

_ Có thể cho biết, tại sao lại chọn Vương Lang.

Vương Lang hỏi, đây là điều vướng mắc lớn nhất của hắn lúc này.

Người trả lời hẳn lại là dạ khách số bốn:

_ Việc này người không cần biết, cứ coi như lấy công chuộc tội, nếu người không muốn làm nữa, có thể bàn qua phần tội.

_ Làm, đương nhiên làm, đây là vinh hạnh,cực kỳ vinh hạnh, muốn còn không được, đương nhiên phải làm rồi.

Vương Lang rít rít, để mấy người này xử, vô tội thì cũng thành có tội, huống hồ hắn cũng có chút ít sai lầm nhỏ, khắc phục được là tốt.

Buổi họp cứ như dành riêng cho Vương Lang, cứ vậy mà kết thúc. Sau khi chuẩn bị xong, mọi người rời khỏi phi thuyền. Nó trở về lại phiên bản ngôi sao, được ngài chấp pháp giả thu lại. Các dạ khách thay đổi y phục, đều lấy màu đen làm chính, mặt nạ đổi thành mặt che, coi như trang phục dạ hành. Lần lượt mỗi người cúi chào ngài chấp pháp giả, rồi chọn một hướng mà phóng đi. Lúc này chỉ còn lại Vương Lang và ngài chấp pháp giả.

_ Người kích hoạt được bao nhiêu phần trăm tế bào.

Ngài chấp pháp giả vẫn thói quen chấp tay nhìn bầu trời, bất ngờ hỏi Vương Lang. Vương Lang giật mình, nhưng vẫn thành thật trả lời, cũng không tự hỏi vì sao ngài ấy lại biết:

_ Thừa chấp pháp giả, là 62%.

_ Có thể chứa đựng năng lượng nguyên tố, nhưng lúc này người vẫn chưa chứa đủ, nếu được thì đừng sử dụng. Người đi đi.

Vương Lang cúi đầu, sớm đã xác định được phương hướng, hẳn thừa một tiếng rồi nhanh chóng rời đi. Phía sau lưng ngài chấp pháp giả vẫn im lặng nhìn bầu trời, khẽ quay qua nhìn hắn, đôi mắt có chút chờ mong.

Vương Lang lúc này đang mặc trang phục dạ hành, dùng khăn choàng che kín mặt, chỉ chừa lại đôi mắt. Cẩn tắc vô áy náy, đã dấu thì dấu luôn danh tính thật luôn, ai biết mấy người kia tính tội theo thang đo nào.

Trong thân phận bí mật lúc này thì Vương Lang không thể phi hành, như vậy sẽ làm lộ việc hắn là người đã khai mở, điều cấm kỵ trong vùng sinh tồn. Chỉ có thể vận dụng một chút năng lượng để khinh thân, thực hiện những bước nhảy dài, như vậy cũng tương đối nhanh rồi. Địa chỉ hắn nhận được trùng hợp lại nằm ở Nha Trang thành, chỗ mà hai tiểu đệ hắn hướng tới, thời gian là bốn ngày sau. Với tốc độ này, hẳn ước lượng không quá một ngày sẽ tới nơi.

Trên đường đi, Vương Lang chợt thấy hai bóng người cũng đang đi cùng hướng với hắn, sử dụng một loại tinh thú cấp thấp có hai chân làm vật cưỡi. Là loại tinh thú được gọi là Xà Mã,nhìn giống như rắn mối, chiều dài tính luôn đuôi khoảng bốn mét, có lớp vảy trơn bóng, hai chân sau phát triển, khi di chuyển với tốc độ nhanh sẽ đứng thẳng, dùng chân trước để giữ cân bằng, thường được các sinh tồn giả thuần hóa để làm vật di chuyển.

Bình thường Vương Lang sẽ không quan tâm, nhưng khi nhận thấy đó lại là người quen, là người đầu tiên mà hắn gặp trong vùng sinh tồn, Tô Kinh và Trương Mạn Mạn. Không tiện gặp mặt, Vương Lang quyết định di chuyển chung đường phía sau họ, tốc độ của Xà Mã rất nhanh, không làm hắn phải đi chậm lại. Nếu thật sự họ cũng đến cùng nơi với mình, coi như làm hộ vệ cũng được, trung niên Tô Kinh kia cũng đã khá tốt với Vương Lang.

_ Tô thúc, hình như có người cố ý theo sau, liệu có chuyện gì không.

Tô Kinh vốn cũng đã nhận ra, khoảng của người kia tương đối xa, nhưng luôn giữ nguyên mức đó, lại che giấu gương mặt, rõ là có ý đồ riêng.

_ Tiểu thư đừng quá lo, chúng ta lúc này không nên có phản ứng gì. Thân thủ người kia không tầm thường, có thể là võ sư cấp cao, nếu muốn ra tay sẽ không chờ lâu đến như vậy.

Mặc dù nói vậy nhưng Tô Kinh còn khản trương hơn tiểu thư Trương Mạn Mạn, an nguy của tiểu thư còn quan trọng hơn mạng sống của hắn. Tô Kinh mặc dù năng lực không quá cao, nhưng lịch duyệt thì không thiếu. Cô ý thật lùi lại một chút. Lấy ra sẵn ám khí trong tay, luôn quan sát người phía sau, sẵn sàng động thủ nếu người kia có động tĩnh lạ. Chỉ sợ là đối phương đã chuẩn bị trước, không chỉ có một người.

Vương Lang không ngờ là ý tốt của mình lại thành ra như vậy, hắn thật thà giữ nguyên khoảng cách với hai người kia, lúc Xà Mã tăng tốc thì hắn cũng phóng nhanh hơn. Người ngoài nhìn vào có tới tám chín phần sẽ nghĩ, hai người kia gặp phải thù gia, là thích khách che mặt kia, đang trên đường truy sát gắt gao.

Tình thế cứ dang co như vậy cho đến hơn nửa ngày sau, lại có biến chuyển mới. Trên đường họ gặp được một thương đoàn vận chuyển của hiệp hội sinh tồn giả, đang đưa vật phẩm từ doanh trại đến Nha Trang thành để tham gia hội giao dịch. Nhóm người này khoảng hơn bốn mươi người, đa phần là võ sĩ, có ba võ sư đi theo hộ tống, sử dụng phương tiện di chuyển xe vận tải cấp thấp, không dùng nguyên liệu là năng lượng tinh thần, mà dùng nhiên liệu dạng đốt, phù hợp với quy định của vùng sinh tồn. Họ di chuyển không nhanh bằng Xà Mã nhưng ổn định và dễ không chê hơn.

Tô Kinh và Trương Mạn Mạn nhanh chóng xác nhập vào đoàn người, sau mấy câu chuyện trò, cả nhóm bọn họ nhanh chóng xác nhận mối nguy hiểm đến từ người che mặt kia. Chuyện cướp bóc giết người ở vùng sinh tồn tuy có giảm từ sau khi hiệp hội sinh tồn giả được thành lập, nhưng không phải là không có. Để an tâm, thông thường các sinh tồn giả gặp nhau, sẽ công khai gương mặt hoặc số hiệu của mình, sẽ khiến người khác bớt đều phòng. Hành động lén lút của người kia, chắc chắn có ý đồ không tốt, dù sao ăn cướp chắc chắn sẽ kiếm tiền nhanh hơn là cày ruộng. Lại nhìn cơ thể lấp ló hấp dẫn của Trương Mạn Mạn, nhất là phần mông biết thôi miên kia, chắc chắn sẽ không phải là cướp tiền bình thường.

Nghĩ tới việc sẽ xảy ra tại nơi đồng không mông quạnh này, lại có gió mát trăng thanh, tay vỗ tay bốp, máu nóng mọi người đều dồn lên não, vài người còn phụt ra cả mũi. Cảm thú, thật đúng là cảm thú mà, không thể tha thứ cho F1sXexr kẻ ăn mảnh, quên, ăn cướp tàn ác như thế được, phải cho hắn lãnh hậu quả mới được. Chính khí phụt ra từ các sinh tồn giả quả thật không tầm thường.

Vương Lang không phải là người dễ bỏ cuộc, nếu đã quyết định giúp hắn sẽ giúp tới cùng. Vẫn theo sau đoàn vận chuyển, giữ khoảng cách như ban đầu. Đối với hắn, ở vùng sinh tồn này, nguy hiểm chỉ đến từ con người, những sự việc vừa qua là minh chứng tốt nhất.

Điều đó lại khiến cho đoàn người kia tức giận, giang hồ đồn không sai, tình trờng lên não thì não những chim căng. Tên này vậy mà vẫn chưa từ bỏ ý định, ít nhất cũng phải biết che giấu như bọn họ chứ, hay còn muốn nhắm luôn vào đồng hàng hóa này. Thật là xấu xa không có điểm dừng. Chỉ tiếc là thời gian không còn nhiều lắm, tên kia lại nhanh như trạch, đành phải chờ đến gần Nha Trang thành hơn, gọi thêm người tổ chức vây bắt, thực hiện buổi lễ tuốt quần bung chim.

Vương Lang không biết hình tượng của mình lại thê thảm đến như thế, hắn vẫn tận tâm hộ vệ, cho đến khi Mỹ Mỹ giật mình thức dậy, truyền âm cho hắn:

_ Đại ca, có nguy hiểm.

Bonus: Nhật ký về quê.

Ngày 4: Ngày mai là buổi lễ truyền thống của gia đình. Đó là lý do tôi trở về, sẽ có rất nhiều khách đến từ khắp nơi, có những thứ tôi thích và không thích. Lương thực được mang ra để chuẩn bị. Mọi người trong gia đình đều rất bận rộn. Có người phải gắn thêm tay để làm được nhanh hơn. Chú nóng nảy là vất vả nhất, chú ấy lo phần các món quay. Lúc này chú đang moi ruột của bọn chúng. Chú nóng nảy có vẻ thích làm việc này. Tôi tránh xa chỗ đó một chút, tiếng la hét làm tôi không tập trung được. Tôi thích sự yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Một Chuyến Phiêu Lưu

Nhờ thiết bị khúc xạ ánh sáng của gia gia La Chính Phong, La La đã thành công trốn được một phi thuyền cá nhân cấp thấp, lén lút rời khỏi phi thuyền chính của gia tộc.

Theo kế hoạch đã đặt ra, La La định sẽ tìm một nơi gọi là doanh trại của hiệp hội sinh tồn giả, tại đó La La sẽ đăng ký làm một sinh tồn giả, bắt đầu hành trình phiêu lưu của mình, sau đó là chụp hình kỉ niệm, lưu thành sách ảnh, chắc chắn sẽ nổi tiếng hơn "Hành trình nơi hoang dã của Trương thiếu nữ" kia, vì La La là đáng yêu nhất, ai cũng nói như vậy.

La La đã chuẩn bị rất đầy đủ cho chuyến phiêu lưu, ngoài thiết bị ngôi sao tùy thân của gia gia ra. La La còn mang theo, chăn mỏng, đèn chiếu sáng, quần áo, kem chống nắng, máy ghi hình, lưới bắt tinh thú, súng gây mê, truyện đọc, rất nhiều nơ buộc tóc và găng tay, giày đủ màu sắc.. Và còn nhiều thứ nữa, đều là những sản phẩm cấp cao nhất, có thể thu gọn dưới dạng phiên bản ngôi sao, được chất đầy trong ba lô. Phải nói là không thiếu thứ gì, có chăng là thiếu một số thứ không quan trọng lắm, không có cũng được, dùng cho một người lưu lạc nơi hoang dã, nơi hoang vu khó tìm thấy bóng người, như thức ăn, nước uống, bản đồ, máy truyền tin, thiết bị y tế...

Ngồi trên phi thuyền hơn nửa ngày, sau khi dùng hết cái bánh ngọt và hộp sữa cuối cùng, La La bắt đầu thấy đói bụng, tìm hoài mà không thấy nút ấn gọi thức ăn đâu. Khi La La đang ngậm cái que không của kẹo mút, thì phi thuyền bị tấn công bởi tinh thú phi cầm, nếu có Vương Lang ở đây chắc sẽ cảm thấy rất quen mắt, hình như là con Dực Dực Long lúc trước, với những ai không nhớ thì xin miêu tả lại phương pháp tấn công của nó, phải nói là rất tàn

bạo.

Cách nó dùng để tấn công phi thuyền là ; cánh đang rộng ôm lấy phần mũi phi thuyền, phần vuốt nhọn ở hai cánh tay bấu vào nhau, xiết lại. Hai chân sau cắm móng vuốt xuyên qua lớp vỏ phi thuyền, bấu chặt. Toàn thân nó từ đầu tới đuôi áp sát vào mặt phía trên của phi thuyền. Nó dùng lưỡi liếm lớp kính trong suốt phía trước của phi thuyền. Phần từ phía trên bụng đến gần đuôi hơi hờ ra rồi hạ xuống đập mạnh vào thân phi thuyền. Nó liên tục lặp lại với tần suất nhanh dần, liếm nhiều hơn, nước miếng chảy ra liên tục, đập và đập ở phần giữa liên tục, dồn dập thỉnh thoảng có nghiêng qua lại một chút ở hai bên, những lúc như vậy nó le lưỡi ra thở hắt hắt. Có thể thấy rõ sự phản kích của nó sau mỗi lần va đập. Khi sự va đập đã lên đến đỉnh điểm nó gục xuống, nhích nhích phần thân dưới thêm một chút, cơ thể uốn éo có vẻ thoát lực, nó liếm láp lớp kính thêm vài cái nữa rồi buông vuốt ở tay và chân ra, liếm liếm lớp kính thêm một cái cuối cùng rồi rời khỏi phi thuyền. Lúc này trên thân phi thuyền xuất hiện lỗ lủng lớn, nằm ở khúc giữa ngay vị trí va đập. Đây là nơi chứa năng lượng của phi thuyền, năng lượng xì ra từng tia, từng tia rồi phóng tràn cả ra thành một mảng lớn. (copy)

Khác với Vương Lang, La La sử dụng thành thạo hơn các thiết bị tinh thần cơ giới, khi phi thuyền sắp rơi xuống, cô bé đã kích hoạt bộ phóng khẩn cấp của phi thuyền, đồng thời còn sử dụng lưới bắt tinh thú như một quả khí cầu, giúp cô bé lơ lửng trên không trung. Trong một khoảng khắc, La La còn kịp chụp một tấm hình của con Dực Dực Long đang tiêu tụy rồi đi.

Khi lơ lửng trên bầu trời, La La bị một luồng gió cuốn lên cao, vượt qua cả khoảng không sinh sống bình thường của các tinh thú phi cảm. Tại đó La La "may mắn" rơi vào giữa tâm của vòng xoáy năng lượng tinh thuần mới hình thành.

Việc xuất hiện vòng xoáy năng lượng tinh thuần ở tầng cao của khí quyển là hiện tượng tự nhiên của địa cầu. Khi vòng xoáy tụ lại và tan ra, sẽ giúp cân bằng mật độ năng lượng của không gian tầng thấp, đồng thời cũng là cách địa cầu dùng để tự bảo vệ khỏi những lớp sóng năng lượng đến từ không gian. Thời gian mỗi vòng xoáy năng lượng tồn tại có thể kéo dài nhiều thế kỷ.

Vấn đề ở đây, La La là một thiên tài, dưới sự dạy dỗ có hệ thống của đại sư cấp s La Chính Phong, cô bé có kiến thức khá đầy đủ về các lĩnh vực thuộc phạm trù năng lượng. La La biết cách để thoát khỏi tình huống này, chỉ tiếc là không có đủ thiết bị cần thiết, đành phải có cái gì thì dùng cái Ba85c40 đó.

La La quăng ra tất cả thanh năng lượng phẩm chất cao mà cô bé mang theo, hướng lên phía trên, số lượng đó nếu tính bằng tiền sẽ không ít hơn một trăm triệu tinh thần tệ. May là thời gian áp ú trước lúc đi bụi không dài, nếu không sẽ không chỉ có nhiều đó, La gia luôn biết cách để kiếm tiền và sài tiền, đầu tư cho La La không bao giờ là sai lầm.

La La chỉnh súng bắn tia năng lượng ở mức cao nhất, dùng lưới bắt tinh thú, lưới năng lượng từ, vòng bảo vệ.. áo khoác, khăn quàng.. Cuốn quanh thân mình, rồi dùng súng bắn vào đồng thanh năng lượng đang lơ lửng phía trên, phá vỡ cấu trúc ổn định của đồng thanh năng lượng.

Vụ nổ xảy ra, thường được gọi là vụ nổ không khói, đã tạo sức ép đẩy La La xuống bên dưới, chỉ cần rơi vào vùng trọng lực của trái đất, La La sẽ có cách ổn định lại tốc độ để hạ cánh an toàn. Cho tới lúc này tính toán của La La đã sắp thành công tốt đẹp.

Nhưng La La đã đánh giá sai sự giàu có của gia tộc mình, cũng như mức độ quan trọng của bản thân, tất cả thanh năng lượng La gia cấp cho La La nghiên cứu, đều là cực phẩm. Nếu có một tên tham tiền đang công con chó mập ú ở đây, chắc chắn sẽ không tiếc thân mình mà đỡ phát súng của La La.

Vụ nổ phát ra năng lượng quá lớn, khi năng lượng phóng ra đã tạo thành một cái phễu chân không, rồi khi dư âm vụ nổ kết thúc. Năng lượng tinh thuần xung quanh bị cuốn vào như nước lũ, vòng xoáy vốn xoay chậm nay trở thành vòi rồng, cuốn xuống phía dưới, tạo thành một cơn bão năng lượng tinh thuần khổng lồ, sắp đổ bộ vào mặt đất, mắt bão chính là vị trí của La La. Mà vô tình lại rơi về hướng của Vương Lang.

Con bão tinh thuần như thế này, trước đây đã từng xuất hiện, khi có đủ các điều kiện phù hợp. Nó được xem là một trong những thảm họa đứng đầu trong tự nhiên của địa cầu. Với những cơn bão bình thường, năng lượng tạo ra là động năng, gây ra bởi sức gió, sau khi cơn bão quét đi qua, sẽ để lại một đồng hồ hỗn độn, đồ nát.

Nhưng cơn bão năng lượng tinh thuần thì khác, nó kinh khủng hơn nhiều. Sức mạnh của năng lượng tinh thuần khi tác động, có thể phá hủy ở mức tiểu vi, mức tế bào, thứ bị cuốn vào sẽ bị hủy diệt, phá tan. Nơi nó đi qua những gì còn lại chỉ là bột mịn, nếu may mắn cơn bão chỉ hướng từ trên xuống, đứng yên một chỗ, sẽ tạo thành một hồ to khổng lồ, sâu không thấy đáy trên mặt đất. Còn nếu nó di chuyển, thường là người các nhà sách sẽ bán bản đồ địa hình mới.

Năng lượng tinh thuần khi không ở dạng rắn, vốn vô hình trong mắt người bình thường, chỉ có thể dùng năng lượng tinh thần để cảm nhận. Cho đến khi nhìn thấy mọi thứ bị biến mất và lớp bột mịn được tạo ra, thì luôn luôn là quá muộn.

Lời nhắc của Mỹ Mỹ làm Vương Lang chú ý, điểm cuối của của con lốc đã lọt vào phạm vi cảm ứng tinh thần của Vương Lang. Chưa kịp phản ứng thì Mỹ Mỹ lại truyền âm tiếp:

__ Có sinh mạng sống đang rơi xuống, rất yếu ớt. Nhận xét của Mỹ Mỹ không sai, mặc dù đã cố bảo vệ bản thân bằng mọi cách có thể, nhưng sức ép vẫn là quá lớn với một cô bé như La La. Cô bé sớm đã ngất đi.

Khi nhìn có thể nhìn thấy bóng người bằng mắt thường, hình như là một đứa nhỏ, Vương Lang ra quyết định của mình. Dù hẳn biết thứ có thể khiến Mỹ Mỹ e ngại, thì bản thân mình không chắc đối phó được.

Hắn có thể không quan tâm tới cái gọi là hòa bình của nhân loại, hay phổ độ chúng sinh, nếu được chọn, hẳn muốn đứng ngoài chuyện đó, mấy thứ viễn vông như vậy, dành cho đám nhà văn rêu rao thì hơn. Nhưng nếu là cứu người, đặc biệt là một đứa nhỏ thì khác. Là nam nhi, có những việc phải làm, bất chấp hậu quả, thậm chí là không cần nghĩ đến hậu quả, nếu không sẽ thẹn với lòng, đó là giá trị của sự tồn tại. Vương Lang dùng tới đa mức năng lượng tinh thuần, và cả phong nguyên tố, bay nhanh hết mức về hướng La La đang rơi xuống.

Về sau, tại một lầu khách có tiếng, một vị sinh tồn giả về hưu ngà ngà say đập bàn kể lại rằng:

_ Ta nói mọi người nghe, bản thân ta cũng không lương thiện gì, việc xấu tốt đều đã làm qua, nhưng không bao giờ nghĩ tới sẽ thấy một kẻ đề hèn như tên đó.

Nốc cạn chén rượu ông ta nói tiếp, rành mạch cứ như sự việc đang diễn lại trước mắt mình:

_ Hắn đuổi theo, định cưỡng bức Trương tiểu thư hơn chục ngày, băng qua non quá nửa vùng đặc khu sinh tồn, lúc ta cùng mấy huynh đệ ra tay cản trở, đám khí của hắn còn hiện rõ rành rành trên mặt. May là võ công ta cao cường, chỉ nửa chiêu là đã chế phục được hắn. Chỉ tiếc là thân mạng trọng trách, không thể bắt hắn ngay được, vậy mà hắn vẫn không chịu từ bỏ ý định. Vẫn lén lút rình rập nhóm bọn ta, không khác gì câu hoang rình mẫm cún. Đáng giận hơn nữa, các người biết hắn làm gì không, ta nghĩ các người không tưởng tượng ra được đâu.

_ Làm gì, hắn làm gì.

Cả đám người nhao nhao vừa rót rượu vừa hỏi, thấy đã tạo được hiệu quả như ý, sinh tồn giả về hưu kia tiếp tục cao giọng kể:

_ Hắn nhảy lên trời, chụp lấy một cô bé bị rút khỏi phi thuyền, các người có biết cô bé đó là ai không, chính là La tiên nữ La La của La gia đó. Rồi các người biết hắn làm gì không, chắc chắn, cầm thú, đúng là cầm thú mà, kể ra đến chính ta cũng phải xấu hổ.

Uống thêm chén rượu, ông ta kể tiếp:

_ Hắn cởi hết quần áo của mình ra, quăng ra một cái chân hình tròn màu xanh dương, rồi định cỡi luôn quần áo của La tiểu thư, chắc chắn là hắn không nhịn được, định đánh đã chiến luôn ở trên không.

Cầm cây đao bên hông lên, đặt trên mặt bàn, ông ta nói tiếp:

_ Nhờ cây đao này, cùng với võ công thượng thừa của ta. Ta chém một phát lên bầu trời, đao khí phát ra. Hắn sao né kịp, chịu luôn một đao vào người, buộc phải buông La tiểu thư xuống, rồi quay đầu chạy luôn, tới rầm cũng không dám phát ra.

_ Con người ta vốn khiêm tốn, không thích khoe khoang, nghe chuyện này, các người cũng không cần ngưỡng mộ ta làm gì. Nếu ai không tin, cứ đi hỏi vợ ta sẽ rõ, cháu ông chú họ bạn bà cô em nuôi dì bạn của bạn phía ngoại nuôi ông anh rể ta, hôm đó cũng có mặt. Cam đoan ta không nói sai một từ nào.

Buông ra một câu như vậy, ông ta lững thững bước xuống lầu, để lại tiểu nhị đứng gãi đầu, hình như có gì quên quên ở đây.

Bonus: Nhật ký về quê.

Ngày 5: Có một vị khách tới sớm, ông ấy là sứ giả của mr Bay Đêm. Ông ta mang rượu tới, đó là rượu chỉ gia tộc của mr Bay Đêm có. Thật sự quý giá, chỉ là tôi không uống được, tôi không thích mùi tanh. Có một tin nhắn kèm theo dành cho tôi, mong là tôi hãy nói em gái tôi thả ra một số thứ. Tôi hứa, nếu gặp nó tôi sẽ nói. Chỉ mong là đừng quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Con Bão Năng Lượng

Nói về lúc khi Vương Lang nhảy lên ôm lấy La La. Khi đó, đáy của lốc xoáy năng lượng đã sắp chạm vào hai người, dư lực của nó, đã xé toạt trang phục của Vương Lang, khi dùng lưng chắn cho cô bé. Lúc này La La đã tỉnh, những thiết bị bảo hộ của La La đã hao hết năng lượng, tổn hại đa phần. Nhìn gương mặt của nam nhân đang bảo vệ cho mình, có chút anh tuấn, có chút quyết tâm, dù biết là chỉ vô ích, La La lại cảm thấy an tâm lạ thường, vô thức nép sâu hơn vào vòng tay của người đó.

Nhận ra một dáng người quen thuộc trong nhóm người đang lao tới. Vương Lang an tâm ném cô bé trong tay xuống cho Trương Mạn Mạn, cũng truyền âm cho Mỹ Mỹ đi theo, chữa trị cho cô bé, cũng khiến hắn an tâm hơn, đối mặt với thứ nguy hiểm chưa biết rõ, suy nghĩ đầu tiên là muốn huynh đệ mình an toàn. Rồi hắn quay người, lấy thân làm khiên đối mặt với áp lực khổng lồ từ trên trời đang đổ xuống.

Khi cơ thể Vương Lang sắp va chạm với lốc xoáy năng lượng, thì vòng sáng xanh dương kia, lại một lần nữa cứu hắn. Nó như cái vòng càng khôn, hút lấy số năng lượng đang hướng về Vương Lang. Nhưng năng lượng đổ xuống càng lúc càng khổng lồ, phần đáy của con lốc to dần, bắt đầu tràn ra không gian xung quanh.

Trong trí nhớ của Vương Lang, cái vòng xanh dương này chỉ mới thoát ra khỏi vùng chứa của hắn một lần duy nhất, đó là lúc tại vườn nhà của sư phụ. Còn thực tế có thêm một lần nữa, nhưng lúc đó hắn đang ngủ, không biết thì không tính.

Cho tới lúc này, hấn vẫn 1Ks5GI coi vòng xanh dương kia là khách thuê nhà, tạm trú trong vùng chứa của hấn. Tiền thuê là làm cái kho chứa 49 vòng sáng và mấy thứ khác. Dù ở trong mình, nhưng không tùy ý sử dụng được, thì không tính thuộc về mình.

Lần này cũng vậy, vốn Vương Lang không hề nghĩ đến hay cố vận dụng nó, có lẽ năng lượng tinh thuần tràn xuống là thứ kích hoạt, khiến nó chủ động hiện ra. Vương Lang cũng không nề hà, coi như có thêm cái phao, nhưng muốn an toàn thì phải tìm cách bơi cho đúng.

Vương Lang phản ứng rất nhanh, hấn tạo vòng bảo vệ, bay lệch qua một bên, cố thử dùng lực hút của vòng sáng xanh dương đổi hướng đồ bộ của con bão. Nếu tiếp tục để nó đồ thẳng xuống, lấy hấn làm vật chắn giữa với mặt đất, thì sẽ không tốt đẹp gì.

Đó là lựa chọn đúng, khi khoảng cách tiếp xúc giảm ra, đáy của con bão kéo dài ra, thu nhọn lại, cân bằng với tốc độ hấp thu của vòng xanh dương. Vương Lang liên tục di chuyển ra xa, cố để hướng của dòng xoáy năng lượng tinh thuần nằm ngang theo hướng bay của mình. Tốc độ di chuyển của hấn rất nhanh, lúc này đã thoát khỏi tầm nhìn của đám người lúc trước.

Về sau thì hấn không cần phải cố di chuyển, tác động của con bão đã đẩy hấn theo quán tính hướng ra xa, tốc độ tràn xuống và tốc độ hút của vòng sáng xanh dương đã đạt trạng thái cân bằng. Vương Lang chỉ đóng vai trò làm bánh lái điều hướng, vòng bảo vệ hấn tạo ra, làm tấm đệm cho vòng sáng xanh dương, giúp hấn không bị đánh bật đi.

Khi vòng sáng xanh đã chứa đựng tới giới hạn của mình, nó tỏa sáng rực rỡ, như một mặt trời thu nhỏ. Nó quay về, yên vị trong vùng chứa của Vương Lang. Phần năng lượng cuối cùng của con bão, chỉ còn một phần vụn so với ban đầu, nhưng nhiều đó cũng đủ. Để khi tiếp xúc, nó đánh bay Vương Lang ra xa, nhanh như tên phóng, rồi rơi tự do xuống đất. Cái hố hấn tạo ra lần này to không kém gì với lúc phi thuyền bị tấn công lần trước.

Năng lượng đồ xuống đã tới giới hạn, lối thông với không gian tầng ngoài đã biến mất. Số năng lượng tinh thuần còn sót lại của con bão chuyển động tự do một hồi rồi dừng lại, tạo thành vùng có năng lượng mật độ cao, sẽ rất nhanh bị tiêu tán.

Khi Vương Lang tỉnh táo lại, việc đầu tiên hấn làm là kiểm tra vùng chứa của mình. Đầu tiên là thấy an tâm, lớp năng lượng sinh mệnh Mỹ Mỹ tạo ra để che đậy vùng chứa của hấn vẫn còn đó. Tiếp theo là ngạc nhiên bất ngờ, làm hấn hạnh phúc như té vào núi vàng. Tất cả các vòng sáng của hấn đã tràn đầy, phát ra ánh sáng lấp lánh đến mê người, đây chính là biểu hiện đúng của bốn mươi chín vòng đó khi đã chứa đựng hết mức, rực rỡ hơn nhiều so với khi hấn vừa khai mở, có lẽ lúc đó mỗi vòng chỉ mới chứa một lượng vừa phải mà thôi.

. Không gian rộng lớn bên trong vòng sáng xanh cũng dày đặc năng lượng tinh thuần, chính là thứ lấy được từ con bão năng lượng vừa rồi. Nếu như quy ra tiền, thì đây là lúc hấn giàu có nhất từ khi sinh ra. Cảm giác thỏa mãn thật khó nói nên lời, như đi đốn củi gặp mỹ nữ tắm Chuông, hạnh phúc quá đi thôi.

Đối với người đã khai mở, các vòng sáng giống như cái ví tiền, ví rỗng thì người buồn, người bình thường thì kiếm com để sống qua ngày, còn họ thì bon chen để thỏa mãn cái vòng sáng đó. Khỏi nói cũng đoán được niềm vui như trúng số độc đắc của Vương Lang.

Nhưng bên trong vòng sáng xanh dương còn có thêm thứ khác, cũng cùng hội tham ăn với Mỹ Mỹ, nhắc lại Vương Lang bài học, đừng vui mừng quá sớm. Đầu tiên cái huy chương bảy cánh, cổng đi vào của học viện bắt đầu, nó xoay nhanh như chong chóng, hút hết năng lượng dư thừa ở không gian xung quanh. Khi nó dừng lại, một âm thanh máy móc truyền tới ý thức Vương Lang, "cổng zone z đã nạp được 80%, trạng thái an toàn để hoạt động, có thể dùng tiềm thức để tiến vào học viện bắt đầu".

Vương Lang chưa kịp suy nghĩ thì tên ăn hàng khác lại ra tay. Hạt giống sinh mệnh cấp cao mà Mỹ Mỹ trao cho Vương Lang, nó lượn vài vòng trong không gian của vòng sáng xanh, rồi bám lấy vòng sáng to nhất, vòng thứ 49. Như bóng đèn bị cúp điện, vòng sáng 49 tối hấn, mờ mịt ảm đạm. Hạt giống đó lại lượn thêm vài vòng, đập vào vòng thứ 48, liên tục sau đó, quá trình tắt điện đêm khuya diễn ra không ngừng, đèn càng nhỏ thì tắt càng nhanh, lúc quen mùi thì nháy trắng qua luôn, bỏ đi khâu lượn vòng.

Vương Lang mất hồn, nhớ tới tài ăn không ngừng nghỉ của Mỹ Mỹ, nay thứ nó nhả ra cũng không kém cạnh gì. Khi hấn dùng năng lượng tinh thuần để chặn hạt giống đó lại, thì chỉ là đưa thêm đồ trắng miệng cho nó. Lấy độc trị độc, Vương Lang dùng huân chương bảy cánh đập liên tiếp vào hạt giống, may sao thật làm nó dừng lại, đứng im một chỗ, có lẽ đã chuyển qua tài năng thứ hai, ngủ.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy hạt giống có chút biến đổi, mập hơn lúc trước không ít. Hấn có chút hối hận vì đã tin lời Mỹ Mỹ, thứ xuất ra từ con hàng đó, sao mà tốt đẹp được.

Nhìn bốn vòng sáng mà mình kịp thời cứu được, Vương Lang như người đã chết, núi kia là đá được sơn màu vàng, còn mỹ nữ thì có hàm râu, vé số mua thì trúng thật rồi, nhưng lệch ngày. Nếu lúc này mà không bị thương, tay còn cử động được, hấn sẽ tự đâm mình đến thổ huyết. Chẳng lẽ số hấn là số cầm lon, lon có đầy cũng không mua đủ bữa cơm. Uất hận dâng tràn, chưa bao giờ hấn cần Mỹ Mỹ để thế, bao cát da dày thịt béo.

Tiếp theo là kiểm tra cơ thể, bốn cữ soạn lại, cơ thể hấn đã chịu chấn động từ cú tiếp xúc với mặt đất, vòng bảo hộ tạo ra chỉ đủ để chịu dư lực từ con bão. Nhưng lần này vẫn còn đỡ, hấn chỉ tạm thời không cử động được thôi, mặc dù Mỹ Mỹ kia không thấy đâu, nhưng hạt giống của nó vẫn đang làm rất tốt việc chữa trị, ít ra cũng không phải chỉ biết ăn không. Thảm thương nhất là bộ trang phục dạ hành của hấn, chỉ còn lại một mảnh to hơn bàn tay, che đủ chỗ cần che.

Nhờ hạt giống sinh mệnh và năng lượng tinh thuần, Vương Lang xác định sẽ rất nhanh hồi phục, chắc không quá nửa ngày. Khi hấn đang định nhắm mắt ngủ một chút, thì có ai đó cầm khúc cây chọc chọc vào người hấn, cùng một giọng nói vang lên:

_ Chết chưa? Nếu chết rồi thì sẵn có hố, ta lấp luôn nhé, phơi thây thế này là không tốt.

Bonus: Nhật ký về quê.

Ngày 6: Buổi lễ hoàn thành tốt đẹp, giống như những lần trước. Nhiều giấy phép đi săn được phát ra. Kế tiếp là tiệc mừng, họ quá ồn ào, tôi chỉ ngồi yên ở đó. Rượu của Mr Bay Đêm đúng là cực phẩm, nhiều thứ đã trở về bản chất, tiếp tục ăn mừng. Khi các món tươi được dọn lên. Là lúc bữa tiệc cao trào nhất. Mùi tanh làm tôi khó chịu tôi trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thí Luyện Nhân Của Trương Gia

Vương Lang mở mắt, trước mặt hắn là một núi thịt, không, là một người to lớn, đang ngồi chồm hổm trên miệng hố cắm cây gậy dài chọt Vương Lang. Người này cao phải tới hơn hai mét rưỡi, toàn thân lúc nhúc là thịt, trang phục rộng hết cỡ cũng không che hết được từng khân mờ lồi ra bên ngoài. Nhìn như bản phóng đại của con lật đật. Từ xa nhìn vào dám có người tưởng hắn là tinh thú hệ đười ươi.

Nhìn kỹ gương mặt tròn trịa của người đó, có lẽ là một thanh niên. Gương mặt nhìn hiền lành, lông mày đậm, râu ria ra lún phún vài sợi, lớp bông mỡ trên má rung rung, không cười cũng thấy được hai má lúm đồng tiền. Khi thấy Vương Lang mở mắt, hắn nở nụ cười vui vẻ thật tâm, nhìn như gương mặt của ông thân mập mạp nào đó, hay được mấy người làm ăn thờ trong nhà.

Người đó đứng dậy, nhìn quanh một chút rồi lục đục chạy đi, Vương Lang thấy rõ mặt đất đang rung rinh theo bước chân của hắn, lúc quay lại thì tay người đó cầm tấm da thú trơn láng, nhìn là biết phải từ tinh thú cấp bốn trở lên, phủ trên mình Vương Lang:

_ Ngươi có bị gãy xương gì không, nếu không thì nháy mắt, ta sẽ khiến ngươi lên.

Vương Lang nháy mắt, cảm thấy bản thân mình cũng còn may. Người ta hay nói trông mặt bắt hình dong, tên mập trước mắt này, nhìn là biết không phải người xấu. Thấy vẻ vụng về, lúng túng của hắn khi phải cố nhẹ nhàng khiến mình lên. Vương Lang có chút cảm kích.

Chật vật mãi hai người mới rời khỏi được cái hố. Lớp đất đá bị lõm xuống, khi tên lớn xác kia đặt chân vào, thì bị chài xuống, không cách nào làm điểm tựa vững chắc được.

Đặt Vương Lang nằm ngay ngắn trên mặt đất, mập mạp vừa lau mồ hôi vừa nói:

_ Ta có việc phải đi vào Nha Trang thành, hay để ta mang ngươi tới đó luôn, cũng sắp tới rồi, để tìm thầy thuốc cho ngươi.

To xác kia nói xong thì đi đốn mất nhánh cây, tạo thành cái bệ đơn giản, đặt Vương Lang lên rồi cột dây kéo đi, tay cầm dây tay vác gậy sắt trên vai. Nhìn nhẹ nhàng như kéo xe nôi em bé, thỉnh thoảng vùng mạnh tay quá làm cái bệ lướt nhanh tới phía trước, khiến Vương Lang tuột xuống sém rớt, người kia phải chỉnh lại vị trí ngay ngắn rồi mới kéo tiếp.

Vương Lang vẫn đang trong quá trình phục hồi, im lặng để tên mập kia lần xăn muốn làm gì thì làm. Hành động của hắn tuy vụng về nhưng đầy nét quan tâm. Ấn tượng nhất là lúc hắn hạ mấy cành cây xuống, thân cây to bằng bắp đùi mà hắn vật nhẹ nhàng như hái ớt, hoàn toàn chỉ dùng đến sức mạnh cơ bắp, cái thầy không lồ kia cũng không phải là vô dụng.

Có vẻ do đã lâu không nói chuyện với người khác, hắn rôm rả nói đủ chuyện trên trời dưới đất, mặc Vương Lang có nghe hay không, đôi lúc còn vùng tay chân lúc hồi tưởng, khiến Vương Lang lăn tròn như con quay, mỗi lần như vậy tên mập lại riu rít xin lỗi, được một chút thì lại bắt đầu hỏi tường tiếp. Khiến Vương Lang nghĩ nằm trong cái hố kia vậy mà tốt hơn, ít nhất cũng được bình yên mà ngủ.

Tên khổng lồ kia tên là Trương Phong, tạm có thể coi là người dòng chính của Trương gia, chính xác lúc này thì được coi là thế hệ thí luyện mới của Trương gia, nếu thành công mới được ghi tên vào gia phả dòng chính, nếu không chỉ tính là thành viên chi hệ. Chuyện này phải nói về quy định nhiều đời của Trương gia.

Nói tới người của Trương gia, bất kỳ người nào, dù là bá tánh bình thường hay lớp tinh anh đã khai mở, đều phải giơ một ngón cái lên mà trầm trồ thán phục. Bất kỳ bản hiệu nào mà có lá cờ khắc chữ "Trương" gia huy của Trương gia, họ đều chỉnh đốn trang phục cho tươm tất, rồi mới nghiêm trang bước vào.

Để có được chỗ đứng như vậy trong lòng mọi người, phải nói đến sự hi sinh bao đời nay của Trương gia dành cho nhân loại.

Từ nhiều đời trước, người Trương gia đã coi trọng võ học và tinh thần thượng võ. Con cháu gia tộc lấy sức chiến đấu và hai chữ chính, nghĩa để tạo nên chỗ đứng của mình. Bước ra từ cổng Trương gia, không có người yếu nhược, không có kẻ tiêu nhân, chỉ có nam nhân hùng mang vạn tượng, nữ nhân cũng là bậc hào kiệt đương thời.

Trương gia chỉ có một học viện cơ giới sư, chủ yếu là để nghiên cứu những thiết bị phù hợp với phương pháp tác chiến dũng mãnh của Trương gia, thiên về tấn công liều chết, hơn là phòng hộ ẩn nấp.

Số học viện cơ giới sĩ có tới sáu, trong các cuộc thi chiến sĩ liên học viện, tất cả đều đạt thành tích tốt, là đối thủ đáng gờm, cần quan tâm đầu tiên của các

học viện đối đầu. Học viên tốt nghiệp, đều tham gia quân đội, hay các vị trí tương đương, ví như dạy dỗ, rèn luyện. Nếu như có thể đứng dưới lá cờ của Trương gia, tâm luôn mang một chữ chiến, lấy chiến đấu làm con đường, chiến trường làm mộ chôn, chiến thắng là quan tài vinh danh. Người Trương gia hiếm khi được vẹn xác mà nằm trong quan tài.

Trương gia là gia tộc có nghiên cứu chuyên sâu nhất về các phương pháp chiến đấu, từ võ học của võ sĩ, võ sư. Đến phương pháp nâng cao hiệu suất của cơ giới sĩ. Hay phương pháp rèn luyện thân thể, lấy da thịt làm vũ khí của bất kỳ chiến sĩ nào.

Hiện nay, đại tướng quân ba sao Trương Phá Thiên, chỉ huy của quân đoàn trang bị hạng nhẹ cận chiến cơ giới Phụng Hoàng, một trong bốn quân đoàn chủ lực của nhân loại, cũng là quân đoàn lập nhiều chiến công nhất, số chiến sĩ hi sinh nhiều nhất, là ca ca ruột của gia chủ Trương gia, Trương Diệt Vân. Không mấy ai biết rõ về năng lực chiến đấu của gia chủ Trương Diệt Vân, nhưng với một gia tộc lấy năm đầm làm tiếng nói, hiện vẫn chưa có người dám lên tiếng nghi ngờ. Nghe nói năm xưa hai huynh đệ họ vì muốn nhường nhau chức gia chủ, "nói chuyện" thân tình với nhau suốt mấy ngày, đồng ao hồ núi lớn ở ngoại vi từ đường của Trương gia, cũng nhờ vậy mà có. Hồ lớn nhất trở thành hồ nước, người yếu yếu chèo xuống nửa ngày chưa chắc qua được nửa đường.

Trương gia không kinh doanh thiết bị tinh thần cơ giới, nguồn thu chủ yếu của Trương gia là từ tài nguyên ngoài vũ trụ, quân công và các diễn võ trường. Diễn võ trường là nơi dạy dỗ và tổ chức thi đấu, rèn luyện của các chiến sĩ. Không có bất kỳ phân biệt hay kì thị nào với người muốn tham gia, dựa vào năng lực của người, chỉ cần có đủ ý chí, sẽ được đào tạo theo hướng phù hợp nhất, tốt nhất. Những người bình thường, sau khi tiếp nhận sự rèn luyện của diễn võ trường, đều là thành viên nòng cốt của hiệp hội sinh tồn giả, giúp tìm thêm lợi ích cho nhân loại từ tự nhiên. Đại tướng quân ba sao Đại Hùng Hoắc Cách năm xưa, chính là cơ giới sĩ xuất sắc bước ra từ diễn võ trường cấp cao của Trương gia. Cái gọi là [thượng thịnh tất suy] [tổ tiên xây thành, hậu nhân khó giữ] Trương gia vốn đã thông suốt từ lâu. Để tránh điều đó, quy định về cách đào tạo thế hệ tương lai cũng như cách dạy dỗ, phải nói là vô cùng nghiêm khắc, có chút tàn nhẫn, nói là "sự tử xô con xuống vực" cũng không sai.

Nếu đứa trẻ được sinh ra trong bất kỳ gia tộc nào khác, không thì nhà giàu chút cũng được. Sẽ nghiêm nhiên được coi là có phúc tinh, sống trong nhung lụa, có xuất phát cao hơn những người bình thường khác, về sau đứa trẻ lớn lên, phong cách sống, cách hành xử sẽ có nét riêng, tạm gọi là phong thái nhà giàu, còn là tích cực hay tiêu cực, thì khó nói trước.

Còn nếu là con cháu của Trương gia, thì thảm rồi, cái đầu tiên Trương gia coi trọng, không phải là yếu tố thể chất, mà lại sự cứng cỏi trong tinh thần, hơi phi khoa học một chút, ví như đứa bé mới sinh ra, có thể hô hấp mà không cần phải khóc, dễ nhận được cái gật đầu tán thưởng của các bà lão hơn, đứa trẻ Trương gia cũng phải dứt sữa từ rất sớm, ngay sáu tháng đầu, thay vào đó là thịt tinh thú được nghiền nát.

Về sau, lúc được vài ba tuổi, song song với học lễ nghi, sẽ là rèn luyện cơ thể, coi võ học cơ bản là bài tập thể dục buổi sáng. Sư phụ cũng được lựa chọn cẩn thận, trẻ con nhà khác lười ăn quấy khóc mà thấy mặt họ là nín ngay, bới thêm tô cơm nữa cũng tự nguyện ăn hết. Thử nhìn một sân có mấy trăm đứa trẻ, bất kể nam nữ, cao không tới mấy gang tay, cắn răng đội nắng đội mưa tập luyện, không phát ra một tiếng than nào, là thấy sự nghiêm túc của các sư phụ đó.

Sau sáu tuổi, đứa trẻ được cách ly hoàn toàn khỏi khăn êm nệm ấm, chuyển hết vào giảng đường cách ly, bắt đầu được học những tinh túy võ học được đúc kết của Trương gia, trình độ của các sư phụ cũng được nâng cấp hơn, đều là những người thương binh còn sống sót từ chiến trường. Nhìn những sư phụ cụt tay cụt chân, lại có thể chỉ bằng ánh mắt cũng đánh bay mình, bọn nhóc đó chỉ có thể thật thà mà khổ luyện.

Năm mười tuổi, bọn nhỏ đó bắt đầu được phân loại, sau khi hoàn thiện võ học cơ bản, thì dựa vào tố chất từng đứa để phân loại, tìm sư phụ thích hợp để dạy dỗ riêng. Ví như thiên về tốc độ, hay sức mạnh, quyền pháp hay vũ khí, tấn công tầm xa hay gần...

Năm mười ba tuổi, lúc này mỗi đứa trong bọn chúng đều đã đạt trình độ võ sĩ cấp cao, nhiều đứa trẻ có thể đạt đến cấp tinh anh. Lúc này, đích thân gia chủ hoặc một đại sư cấp cao, sẽ thực hiện lễ rửa tội cho bọn chúng. Dựa vào kết quả tiếp theo để thực hiện sự phân loại cuối cùng.

+ Với những đứa trẻ không khai mở được, sẽ đưa vào diễn võ trường cấp thấp, có trong thời gian ngắn nhất đạt đến cấp võ sư, rồi tham gia vào hiệp hội sinh tồn giả, tranh thủ lợi ích cho gia tộc, sẽ nhận được sự hồi báo tương đương, quan trọng nhất là con cái cũng sẽ nhận được sự dạy dỗ công bằng. Việc này không mâu thuẫn với điều kiện tồn tại của hiệp hội, đó là mang lại lợi ích tốt nhất cho các sinh tồn giả. Những người này dù biết sự khắc khổ trong cách rèn luyện của gia tộc, nhưng đều vô cùng tình nguyện gởi gắm con cháu, thà như vậy còn hơn để bọn chúng sống cuộc sống của người bình thường, giá trị cách biệt là quá lớn. Người khác có muốn cũng chưa chắc được.

+ Với những đứa trẻ khai mở được, nhưng có số vòng thấp hơn 8 vòng, sẽ đưa vào học viện cơ giới sĩ, tương lai sẽ là lực lượng trung kiên tầng thấp và trung bình của quân đội và gia tộc.

+ Những đứa trẻ khai mở từ 9 tới 15 vòng, sẽ đưa vào học viện Trương gia đệ nhất, đào tạo thành thể hệ sĩ quan lãnh đạo của Trương gia. Hoặc cao thủ ẩn tàng của gia tộc.

+ Trường hợp cuối cùng, lực lượng quan trọng nhất, những đứa trẻ khai mở số vòng sáng lớn hơn 16 vòng, chúng sẽ bị phong ấn vùng chứa. Là phong ấn hoàn toàn, không chỉ che giấu tâm nhĩn. Chúng sẽ không thể sử dụng được năng lượng tinh thuần của mình, cho đến khi được giải khai. Sau đó chúng sẽ bị thả vào vùng sinh tồn, mặc sống chết, tự hoàn thành chương trình rèn luyện của mình, làm một thí luyện nhân của Trương gia. Yêu cầu là trong năm năm, trước khi mười tám tuổi, tuổi để làm lễ trưởng thành, chúng phải đạt được cấp võ sư, hay có năng lực chiến thắng một võ sư đạt chuẩn. Nếu thành công tên của đứa trẻ đó sẽ được ghi vào gia phả dòng chính của gia tộc, thực hiện việc giải khai phong ấn, được học những kĩ năng chiến đấu cao cấp nhất của Trương gia, trở thành ứng viên gia chủ, hay trưởng lão. Phân cho binh lực, ra chiến trường kiểm quân công.

Nên nhớ độ tuổi trung bình của các võ sư đều là hơn ba mươi, bốn mươi. Bất một đứa trẻ làm được điều đó, thật quá hà khắc, tất cả chỉ vì chữ Trương trong tên gọi của mình.

Nếu đến năm mười tám tuổi chúng không đạt được yêu cầu, việc giải khai phong ấn vẫn diễn ra, đưa vào diễn võ trường cấp cao, đạt đủ chuỗi chiến

thắng sẽ đưa ra chiến trường, từ bước thấp nhất mà tự đi lên.

Có hai tấm gương sống lớn nhất cho hai trường hợp trên, gia chủ Trương Diệt Vân là người thành công, đại tướng quân ba sao Trương Phá Thiên là từ binh nhất mà đi lên.

Thành bại thật sự là do yêu cầu đầu tiên của Trương gia, sức mạnh của ý chí. Nhìn chung, trong chiến đấu cùng cấp, chiến sĩ của Trương gia luôn dễ dàng dành được chiến thắng, đó là nhờ việc rèn luyện ở cấp cơ bản đã hoàn thành rất tốt.

Thêm một việc nữa, trong suốt quá trình mười tám năm rèn luyện đó, đứa trẻ nào bỏ cuộc giữa chừng sẽ không được mang họ Trương, như đã nói, công nhà Trương gia không có kẻ yếu đuối bước ra.

Tên Trương Phóng to xác đang kéo Vương Lang lúc này, chính là thí luyện nhân thể hệ kế tiếp của Trương gia, nói sợ không ai tin, hần to xác vậy mà mới chỉ mười bảy tuổi, một năm nữa mới tới lễ trưởng thành. Tình huống của Trương Phóng cũng có hơi chút đặc biệt, so với các thí luyện nhân khác thì không được thuận lợi bằng.

Bonus: Nhật ký về quê

Ngày 7: Đã qua nửa đêm, bữa tiệc đã đến lúc cao trào nhất. Tôi mặc kệ, đeo tai nghe lên, mở những bài hát tôi yêu thích. Tôi thích những ca khúc hoài niệm, được hát bởi các danh ca một thời. Nó thật tuyệt, luôn khiến tôi cảm thấy yên bình. Bỗng vách tường phòng tôi bị đập thủng, là chân của một thứ ăn tươi. Chết tiệt! Hôm nay là trăng tròn.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tên Số Hưởng Của Vùng Sinh Tồn

Tính ra Trương Phóng cũng là trực hệ chính thống của Trương gia, có thể gọi gia chủ Trương Diệt Vân một tiếng nội gia gia, nhưng quan hệ gần đến vậy thì cũng vô ích, đó không phải cách coi trọng đầu tiên của Trương gia.

Hắn có thể nói là to con bầm sinh, lúc mang thai người ta cứ tưởng mẹ hắn sinh ba sinh bốn, đẻ ra đã nặng gấp mấy lần những đứa trẻ khác, còn tiếng khóc thì oa oa khắp bốn phương, cái lúc đầu của mấy bô lão xung quanh làm cha hắn xấu hổ đến đen mặt.

Từ nhỏ Trương Phóng đã ăn rất giỏi, nếu không muốn nói là phi thường, sữa bú bình không kịp nên mẹ của hắn phải dùng ống nước cho hắn hút, mỗi bữa cứ dùng thau mà tính. Sau các buổi luyện tập, lúc mọi người ăn chung tại nhà ăn, mỗi bàn thường có bảy tám người, riêng hắn một mình một bàn, vậy mà bữa nào cũng xách nôi đi xin thêm cơm, người nào mới không biết mà ngồi chung, chỉ nhìn hắn ăn thôi là đủ no rồi.

Trương Phóng ham ăn nhưng không lười biếng, thậm chí còn siêng năng hơn người khác nhiều lần. Hắn cũng tự biết tư chất mình không thông minh, các động tác dù là đơn giản nhất, cũng rãng làm đi làm lại vô số lần, những lúc không phải ăn hay ngủ thì hắn đều tập luyện, tự giác như đó là nghĩa vụ, không cần ai phải nhắc nhở. Câu nói cần cù bù thông minh chính là như thế. Nhưng như thế vẫn chưa đủ, nhược điểm của hắn bắt đầu lộ rõ năm lên mười tuổi.

Khi đó, trong buổi tuyển chọn học trò của các sư phụ cao cấp, mục đích là chọn người thích hợp để truyền thụ kỹ năng riêng của họ. Đến tận lúc tan cuộc, Trương Phóng là người duy nhất đứng giữa sân, không có ai chọn hắn. Lý do cũng dễ hiểu, trừ siêng năng tập chiều thức cơ bản ra, hắn chẳng có tố chất hay kỹ năng gì đặc biệt. Đã vậy còn tiếp thu kém, chiều thức đơn giản còn mất nhiều thời gian đến vậy để thành thực, bí chiều phức tạp thì còn lâu tới mức này đây. Sư phụ cấp cao nào cũng đều có tuổi hết rồi, kết tinh linh hội cả đời đều mong có người kế tục, phát huy. Nếu tới lúc vô hòm mà đệ tử vẫn chưa học xong thì mất có vuốt cũng không nhắm lại được, dùng chỉ may khâu lại thì may ra.

Người ta hay nói, võ học vạn lối, lấy nhanh làm đầu. Nhìn cái tướng của Trương Phóng đi, sợ đối thủ lấy vợ sinh con xong mà chiều của hắn vẫn còn chưa xuất ra xong. Thực tế cũng vậy, trong những lần học viên luyện tập đối kháng với nhau, ai bóc trúng Trương Phóng là mừng như bắt được vàng. Tha hồ mà ra chiêu để thử tay nghề, có bao cát bụi như vậy, kém mấy cũng khó đánh trật được. Còn Trương Phóng chỉ biết đứng chịu đòn, có đánh ra cũng chỉ là mấy chiêu cơ bản, ai cũng thuộc nằm lòng, né cũng không cần phải tính.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, người khác có thể vô tư coi Trương Phóng là bị thịt, cứ thoải mái múa máy đi nhưng đừng nên chủ quan. Lỡ có chút sơ xảy, bị hắn đánh trúng một đòn, dù chỉ là sệt qua, thì tự nhớ tới câu hát, em như chim bay xa, tiết của em đang rơi như mưa. Cũng đã có người chủ quan đến như thế, nghe nói nhiều năm sau trưởng thành người đó vẫn chưa phát âm được bình thường, lúc tỏ tình thay vì nói "anh yêu em" lại nói lệch thành "anh chim em", lý do thì đừng hỏi, khoa học vẫn chưa có kết luận cuối cùng.

Với Trương Phóng, còn một vấn đề khác quan trọng hơn, chiến sĩ Trương gia coi trọng cái gì, chính là sát phạt, quyết đoán, nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình, kiểm xuất thì đầu rơi, quyền tới thì thịt nát xương tan, ra chiến trường thì máu chảy đầu rơi, máu đổ càng nhiều thì càng hưng phấn. Còn Trương Phóng chỉ được cái siêng năng thôi, bản tính thì yếu đuối, không muốn làm thương tổn đến người khác, những buổi đi săn luyện tập hắn hay xua đi mấy con thú nhỏ, tránh để khỏi bị người khác tiện tay thu thập, về đối luyện thì sau lần đó, chỉ ra sau núi kiếm đất đá làm đối thủ, mấy cái hang đá hốc núi mà nam thanh nữ tú hay vào để làm việc nghiêm túc chính là từ đó mà ra.

Người tốt bụng gọi như vậy là lương thiện, còn kẻ cứng rắn hơn thì coi hắn là nhu nhược, lòng dạ đàn bà. Làm chiến binh ra chiến trường mà không

chém giết thì người còn làm được gì, không lẽ bắt loa khuyến bọn hấn buông hạ đồ đao, lập địa thành phật, sợ người đi tây thiên trước chính là người đó.

Quy mXqgUO định của Trương gia, chỉ cần người không chủ động bỏ cuộc thì việc đào tạo vẫn luôn được tiếp tục, do không có ai truyền thụ chiêu thức mới, suốt ba năm tiếp theo Trương Phóng vẫn ngày ngày rèn luyện võ công cơ bản, may sao có sư phụ cấp thấp thương tình, dạy hấn mấy đường côn pháp cơ bản, việc luyện tập sau này của hấn mới có chút đổi thay. Trong côn pháp hấn cũng khác với người thường một chút, với chiều cao hai mét rưỡi của hấn thì cây côn bình thường chỉ mới ngang vai. Cây thiết côn hấn đang vác trên vai lúc này dài tới hơn ba mét, người thường sẽ gọi là trường côn, còn với hấn chỉ ở mức trung bình thôi.

Rồi tới năm hấn mười ba tuổi, lần đó gia chủ Trương Diệt Vân trực tiếp làm lễ khai mở cho lứa học viên của hấn.

Trương Phóng cũng không biết bản thân mình khai mở được bao nhiêu vòng sáng, cho tới lúc bị bỏ lại ở vùng sinh tồn thì hấn vẫn còn đang ngơ ngác, nhớ khi đó liên tục mấy ngày liền, đêm nào hấn cũng ôm mặt khóc, phần vì sợ hãi, phần vì cô đơn.

Tính ra lúc này hấn đã trải qua bốn năm lang thang ở vùng sinh tồn, mục đích chính là kiếm đủ thức ăn nhét vào bụng. Trương Phóng vẫn chưa là thành viên của hiệp hội sinh tồn giả, hấn sợ cảnh vây bắt chém giết của mấy người đó. Tính ra bốn năm nay hấn là người ăn chay, sản vật của vùng sinh tồn vốn đa dạng, số lượng cũng rất nhiều. Tìm chút rau củ hoa quả nhét đầy bụng cũng không khó khăn lắm.

Năm đó, Sau mấy ngày trời nhai rễ cây. Thì Trương Phóng tìm thấy một cây đào cổ thụ, thân rộng phải chục người ôm mới hết, trên cây lại đầy quả chín mọng. Hấn phải mất hơn mấy tháng mới ăn hết, có một điều Trương Phóng cũng thấy hơi lạ. Xung quanh cây đào, bán kính khoảng hơn ngàn mét, tính đủ các loại tụ tập đông đúc, phi cầm, ăn thịt, ăn cỏ ăn tạp... Đủ hết cả. Mà không con nào vượt qua bán kính vô hình đó, chỉ chăm chăm nhìn vào cây đào mồm miệng chảy đầy nước dãi.

Trương Phóng vốn tính lương thiện, không bao giờ có ác ý trong lòng. Hấn thử ném một quả đào về phía bọn tinh thú, ai ngờ bọn nó tẩn hết ra như chuột thấy mỡ lửa. Phải một lúc sau mới dám tụ tập lại, xếp hàng từng con một liếm quả đào một chút rồi lui ra sau. Cuối cùng thì có một con bốn chân, có cái đuôi dài, đặc biệt là có hai hòn to hơn cái đầu, cung kính cầm quả đào lên, lấy nước và lá cây chùi sạch. Rồi cúi đầu dâng tay, nâng trái đào hướng về phía Trương Phóng, phải đến khi Trương Phóng đi tới cầm lại trái đào, mới mới chịu ngẩng đầu lên, cảm kích nhìn hấn, rồi lết lết bỏ đi.

Nhìn hai hòn to tổ chẳng kia cạ lông lóc xuống mặt đất, Trương Phóng thật thấy thương tâm, có lẽ con tinh thú này có nhiều lão bà quá, mỗi bà bóp một cái, thì nó mới sung to như vậy. Trương Phóng cắn một miếng thử ném về hướng con tinh thú tội nghiệp đó, ai ngờ chỉ thấy miếng đào bay đi mà không thấy rơi xuống. Còn bày tinh thú thì bỏ chạy nhanh như bị Tào Tháo rượt. Trương Phóng ngậm ngùi, có lẽ loại đào này không tốt cho tiêu hóa của bọn tinh thú đó, chỉ mới liếm một cái mà đã chạy tìm chỗ xả gấp đến thế kia. May là miếng mình vừa ném đã biến mất. Lỡ có con nào ăn phải thì hấn sẽ ân hận đến chừng nào. Suy nghĩ đó làm Trương Phóng mất mấy phút sau mới ăn ngon miệng trở lại. Có một điều không liên quan mà Trương Phóng không biết, hung thủ ra tay làm mất miếng đào, không ai khác chính là con tinh thú có hai hòn không lồ kia. Luận về tốc độ thì Linh Miêu vương chỉ đủ tư cách hít khói của nó. Ngay khi ra tay, trong khoảng khắc nó dẩu miếng đào vào chỗ dấu bí mật của nó, khe giữa của hai hòn kia. Rồi phóng hết tốc độ về tới địa bàn, chui vào rồi đóng cửa động lại, lúc này mới dám moi miếng đào còn ra đang nóng ầm ra, vừa nhắm nháp từng chút vừa tẩm tặc, đào của người đó quả thật không tẩm thuốc, mùi vị vừa ngọt vừa nồng, không thể chê vào đâu được, ăn xong miếng đào này nó đủ sức tìm tinh hồ vương nói chuyện đòi công đạo một lần rồi.

Thời gian sau này của Trương Phóng tại vùng sinh tồn cũng khá thoải mái, có vẻ như hấn đến đâu thì nơi đó được mùa, rau củ ăn hoài không hết, có lần buổi tối hấn lăn ra ngủ, sáng dậy thấy mình đang nằm giữa ruộng dưa gang chín vàng, mùi vị so với loại dưa mà hấn ăn lúc trước, ngon hơn không chỉ chục lần, tới cả vỏ hấn cũng làm sạch luôn, những thứ hoa quả khác hấn ăn lúc nhỏ thật không sao sánh bằng.

Còn có lần đang đi thì gặp trời mưa, tìm mãi mới thấy hang động để núp, quần áo thì ướt hết cả. Lúc tạnh mưa bước ra khỏi hang thì lại thấy miếng da thú nằm ở đó, khoát lên thì vừa như in, có cả tay áo, cổ áo đầy đủ. Có khi là do nước mưa cuốn tới, Trương Phóng tự nghĩ, vấn đề là hang nằm ở trên đồi, nước chảy ngược lên theo hướng nào thì không ai biết.

Thỉnh thoảng Trương Phóng cũng vô tình nhặt được mấy thứ tài nguyên nằm rải rác, hấn thường gom góp lại, đem đổi lấy nhu yếu phẩm cần thiết với các sinh tồn giả hấn gặp trên đường. Cuộc sống tuy không tiện nghi lắm nhưng cũng tạm coi là đầy đủ, thoải mái.

Còn một việc nữa, cây côn mà hấn cầm theo lúc mới bị tống tới đây, hấn đã vứt đầu mất, tự nhiên ăn xong bữa đào lần đó, nó trở nên quá nhẹ tay, làm hấn đánh rơi cũng không để ý. Cây thiết côn hấn đánh dùng cũng là vô tình nhặt được, hình như có ai đó để quên trên cây. Mặc dù bề ngoài hơi thô kệch một chút, nhưng kích thước và cân nặng rất vừa tay với Trương Phóng, chỉ là có chút bất tiện, hấn lúc nào cũng phải cầm nó trên tay, khi ngủ phải gác ngang người. Nếu không lỡ nó rơi xuống đất, sẽ chìm luôn xuống, phải tốn công đào một hồi mới lấy lên được. Ngoại trừ dùng để luyện côn pháp ra, tới nay Trương Phóng chưa dùng nó chiến đấu lần nào.

Trương Phóng cứ vừa đi vừa luyện truyền đủ chuyện, tới hồi bé cái quần lót đầu tiên hấn mặc màu gì cũng đem ra kể. Vương Lang tuy đã giả vờ nhắm mắt nhưng vẫn phải nghe. Con người Trương Phóng chắc sẽ không biết nói dối, nhưng thật có chuyện vẫn là khiến Vương Lang không khỏi nghi ngờ. Vì như việc có lúc Trương Phóng đang ngủ trưa, có con sóc tinh (viết tắt của tinh thú thuộc bộ sóc) rượt đuổi con báo tinh, lúc chạy ngang qua người hấn thì cắn con báo tinh rồi xuống hai miếng da, Trương Phóng cầm lên thì thấy giống đôi giày, mang thử ai ngờ vừa thật, dây cột cũng có luôn, lại đúng lúc đôi giày cũ bong hết đế, thế là hấn mang luôn tới giờ.

Vương Lang hết nhìn mặt Trương Phóng, rồi lại liếc xuống đôi giày, tâm thần của hấn bắt đầu bị loạn, thế giới quan lâu nay liên tục bị chà đạp, thật muốn bất tỉnh luôn cho rồi.

Trương Phóng tiếp tục kể thêm nhiều chuyện hoang đường nữa, nhưng giọng lại rất tự nhiên, thành thật, nếu không phải sợ làm chậm quá trình hồi phục, Vương Lang thật muốn bóp bóp mũi hấn trên cổ Trương Phóng vì ghen tị, chuyện tốt trong vùng sinh tồn sao cứ dồn hết cho hấn, còn Vương Lang thì ăn đủ từ hành củ, hành tím, hành lá cho tới hành tây. Thật là không công bằng mà.

Đang nói chuyện mãi miết bỗng Trương Phóng dừng lại, như nhớ ra chuyện gì đó, hần thả sợi dây trên tay xuống, đắp lại tấm da tinh thủ cho gọn gàng, rồi nói với Vương Lang:

_ Ngươi ngủ chút đi, ta phải luyện tập rồi, đã trễ mất một chút, phải tập nhiều hơn để bù vào.

Nói rồi Trương Phóng lịch lịch chạy ra phía xa, chọn một nơi bằng phẳng, mỉm cười thân thiện nhìn về phía Vương Lang đang nằm, rồi hạ cây côn dài đang bắt chéo trên lưng xuống.

Trương Phóng hạ thế đứng tấn, hít một hơi dài, rồi hây lên một tiếng, theo tiếng hô của hắn, vùng đất phía trước mặt như có cơn gió quét qua, bụi mù cuốn lên mù mịt rồi bị cuốn đi theo hướng ra xa.

Thế tấn ban đầu đã hoàn thành, khí thế của Trương Tấn hoàn toàn biến đổi, từ hình dáng con lật đật lúc trước nay trở thành pho tượng đồng thần tượng, bệ vệ, to lớn, không lồ, oai nghiêm, khí thế phát ra vô cùng dũng mãnh, trông như không gì có thể ngăn cản được. Những gì diễn ra tiếp theo khiến Vương Lang phải lau mắt mà nhìn, đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Bonus: Nhật ký về quê

Ngày 8: Mặc kệ bọn họ, cầm máy nghe nhạc, tôi đi đến con suối sau nhà. Khi còn nhỏ tôi cũng hay đến đây. Tôi có một người bạn cũng sống ở đây. Chỉ tiếc là khi trưởng thành thì con suối này không vừa với nó nữa. Có lần nó vào thành phố để thăm tôi, con bão khi đó thật lớn, người trên cây sém chút nữa là mất nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nỗ Lực Của Trương Phóng

Như đã lột bỏ lớp ngoài thô kệch, động tác của Trương Phóng nhịp nhàng, uyển chuyển, cùng với sự mạnh mẽ dứt khoát.

Vương Lang nhận ra đây chỉ là tổ hợp của các động tác cơ bản, cầm côn trong tay, Trương Phóng lần lượt thi triển các đòn thế đơn giản. Xoay côn, đánh ra phía trước, bước thế thủ hạ côn vòng ra sau lưng, đâm thẳng, cô tay xoay thuận chiều kim đồng hồ, tay trái cầm 1/3 thân côn xoay ngược lại đâm ra phía sau, chân phải bước lên một bước, tay phải tạo thế chắn trở, tay trái ôm dọc theo thân côn, đầu côn hơi hạ thấp, công thủ hai phía... Bài quyền này có lẽ thích hợp để đánh nhau trong không gian chật hẹp.

Trương Phóng lặp lại chuỗi động tác đó hơn hai mươi lần rồi chuyển qua bài côn quyền khác. Hai tay nắm chặt thân côn, mũi côn chống xuống đất, làm điểm tựa để nâng cả cơ thể lên xoay vòng, cứ vậy hắn xoay liên tiếp cả chục vòng chuỗi động tác liền mạch không dứt quãng. Từ lúc bắt đầu xoay hai chân hắn chưa hề chạm vào mặt đất. Tới vòng xoay cuối cùng, hai tay nắm sát một đầu côn, toàn thân hạ thế tấn thấp, theo quán tính của vòng xoay hướng từ trên xuống, đập mạnh thân côn vào mặt đất. Chiều dài thiết côn chỉ hơn ba mét, nhưng dư lực của đòn đánh tạo thành một đường hằn dài, sâu lõm xuống, hơn chục mét trên mặt đất. Lấy dư lực phản chấn từ mặt đất, Trương Phóng nâng thiết côn lên, lặp lại bài quyền vừa rồi nhưng theo hướng ngược lại. Thân côn đập xuống đủ khắp bốn phương tám hướng, vết hằn trên mặt đất đều đặn như được vẽ ra.

Vương Lang nhận định chiêu thức này thì hợp với khi quân công, bị bao vây, hướng quay người và đòn đập xuống đều theo một đường thẳng, thích hợp để mở đường máu thoát ra.

Khi mặt đất xung quanh đã lõm thành hình cái đĩa thì Trương Phóng lại đổi sang bài quyền khác. Bài côn quyền này thì Vương Lang nhận ra, hồi nhỏ đã từng thấy trong một đoạn hình ảnh được dàn dựng, được phát ở quảng trường trung tâm của Lan Đông thành, mà bọn trẻ con như hắn rất thích xem, cứ canh tới giờ là tập trung ở quảng trường, vừa xem vừa cố ghi nhớ để lát nữa chia phe đánh nhau. Tên của bộ phim đó thì hắn tạm thời chưa nhớ ra, chỉ nhớ lúc đầu phim hay có giọng hô "sur phụ...ngộ không" rồi bài nhạc vang lên tên.. ten tên tên ten...

Trương Phóng múa côn còn đẹp hơn như Vương Lang đã từng xem, cổ tay xoay nhanh, nhịp nhàng. Thường xuyên đổi tay trái phải, vòng ra hai bên, trên đầu, trước sau. Tốc độ quá nhanh làm người xem tưởng trên tay Trương Phóng không phải là trường côn, mà là tấm khiên to lớn, đang che chắn toàn thân. Sợ rằng tới giờ cũng không lột qua được.

Lúc này Vương Lang đã phục hồi không ít, có thể cử động hai tay, hắn liên tục lấy mu bàn tay đập vào trán mình, đây mới là chuyện lạ nhất mà hắn từng xem, nhìn Trương Phóng to xác thô kệch đến như vậy, mà có thể diễn ra những động tác mượt mà đến thế kia, không khác gì thấy con hà mã, vừa đi xe đạp một bánh vừa tung hứng, lại còn múa vòng.

Vùng đất xung quanh Trương Phóng lúc này đã lõm thấp xuống, mỗi cái dặm chân của hắn như búa tạ nện xuống mặt đất. Các chiêu thức thông thường được Trương Phóng luyện đến nhuần nhuyễn, nước chảy mây trôi, không bị vướng mắc bởi cơ thể đồ sộ của hắn. Có thể đạt được đến mức này, Vương Lang có thể tưởng tượng được hắn đã nỗ lực đến bao nhiêu. Nhưng Vương Lang cũng tự đoán được, nếu chỉ dựa vào nhiều đó thì đem ra thực chiến chưa chắc sẽ hiệu quả, chiêu thức quá đơn giản thì đối thủ sẽ dễ dàng tìm được biện pháp đối phó.

Múa quyền xong thì Trương Phóng tập các động tác cơ bản, chỉ đơn giản như chân bước lên côn đâm ra phía trước, múa côn sang trái phải... mỗi động tác như vậy hắn tập phải mấy ngàn lần, Vương Lang không buồn xem nữa, ngáp ngáp mấy cái rồi ngủ thiếp đi, trong lim dim tiếng côn xé gió vẫn vì vút

bên tai.

_ Y y, dậy đi ăn chút trái hồng nè, nhịn đói là không tốt.

Giọng nói nhiệt tình của Trương Phóng đánh thức Vương Lang dậy, lúc này trời đã về chiều, khẽ nhúc nhích một chút Vương Lang thấy cơ thể mình đã phục hồi rất tốt, có thể tự ngồi dậy được rồi:

_ Ta ngủ bao lâu rồi, mà hồng ở đâu ra vậy, người đi hái à, thật cảm ơn người nhiều.

Cẩn thêm một miếng nữa, quả hồng to bằng bàn tay, vào miệng Trương Phóng hai nhát là hết, hắn chọn một quả vừa chín tới đưa cho Vương Lang, miệng nói, tay chỉ:

_ Mỗi ngày ta tập bốn tiếng, lúc giữa trưa với nửa đêm, còn hồng ở đâu, sau lưng người đó, ta cũng mới tìm thấy thôi.

Vương Lang quay lưng lại, nhìn cây hồng xum xuê cao hơn đầu người mọc cách hắn vài mét, lông tóc dựng ngược hết lên, hắn thề với trời lúc hắn ngủ nơi này vẫn còn trống không, đâu ra cây hồng tươi tốt như thế này, đã vậy còn mọng trái, không để ý cũng không được. Mà cứ cho là hắn mù đi, cũng phải ngửi thấy mùi chứ, hương thơm nồng đến thế này cơ mà.

Đầu Vương Lang ơ ơ, mặt đơ như khúc gỗ, nhìn chăm chăm vào cây hồng đang lung lay trong gió, gốc rễ mọc bình thường, đúng là do tự mọc lên, không phải bị người khác bứng tới. Vô thức nâng trái hồng lên, mở miệng cắn một miếng, lúc này hắn mới tỉnh hoàn toàn.

Trái hồng thật ngọt, mọng nước. Miếng hồng trôi xuống cổ họng như là thuốc tiên, Vương Lang thấy rõ cơ thể mình khoan khoái đến lạ thường, tốc độ phục hồi đầy nhanh thấy rõ. Hắn thật không hiểu, nếu cây trái trong vùng sinh tồn đến tốt như thế này, các sinh tồn giả kia cần gì phải chém giết, chuyển qua trồng trọt không phải dễ kiếm tiền hơn sao. Dòng suy nghĩ của Vương Lang bị tiếng rôm rốp phát ra từ Trương Phóng đang nhai quả hồng xanh cắt đứt, thật đúng là trâu nhai mẫu đơn mà, Vương Lang thường thức từ từ, cố suy nghĩ thử xem quả hồng này tác động đến mình như thế nào:

_ Ta tên Vương Lang, cảm ơn người đã giúp đỡ, ta cũng có việc phải đến Nha Trang thành, còn bao lâu nữa sẽ đến nơi.

Có vẻ Trương Phóng rất đói bụng sau bốn tiếng luyện tập không ngừng, hai bàn tay cầm đầy trái hồng, vừa ăn vừa trả lời Vương Lang:

_ Sắp tới rồi, đợi ăn xong, ta đi liền một mạch, khoảng nửa đêm là sẽ tới, mà người tốt hơn nhiều chưa, để ta cõng trên lưng thì sẽ đi được nhanh hơn.

Vương Lang cũng đồng ý với cách đó của Trương Phóng, mặc dù phải mấy ngày nữa mới tới thời gian hẹn gặp của các dạ khách, nhưng Vương Lang lo cho Mỹ Mỹ nhiều hơn. Nó chắc sẽ theo đoàn người kia tới Nha Trang thành, đúng hơn Vương Lang không phải lo cho an nguy của Mỹ Mỹ, mà là sợ không biết kho lương thực của Nha Trang thành liệu có đủ lớn không đây. Lại nhìn tới Trương Phóng đang tàn sát cây hồng, Vương Lang lắc đầu, cái số của hắn thời gian gần đây, thật không còn gì để nói nữa.

Vương Lang vừa ăn xong hai trái, thì cây hồng đã được giải quyết xong, chỉ còn lại lá. Vương Lang vừa lơ đãng nhìn một chút, lúc quay đầu lại thì thấy Trương Phóng moi đâu ra trái dừa trên tay, đang chuẩn bị uống. Như hiểu được suy nghĩ của Vương Lang, Trương Phóng chỉ tay về phía dưới của cái bụi mà Vương Lang đang ngồi.

Lén lút, tuyệt đối là lén lút, cây dừa kia còn chưa mọc cao hơn đầu gối, lá còn chưa kịp chẻ ra, đã đưa đòi mọc trái. Vương Lang thấy rõ trái dừa kia đang phình ra với tốc độ chóng mặt, hình như nó phát hiện Vương Lang đang nhìn, nên lúc cuối có lớn chậm lại một chút, mà như vậy lại càng khiến Vương Lang nghi ngờ.

Trương Phóng tốt bụng hướng dẫn Vương Lang cách uống nước dừa cho đúng. Chỉ cần lấy cọng râu dừa rồng ở giữa chia ra kia, cắm vào trái dừa rồi hút là được, tiện đến không thể tiện hơn được nữa. Nghe Trương Phóng nói loại dừa này trong vùng sinh tồn mọc nhiều lắm, ngày ba bữa đi đâu cũng thấy, Vương Lang thật không biết nói gì. Người thì gặp nhưng người khác thì chưa chắc.

Chuyện xảy ra xung quanh tên Trương Phóng Vương Lang cũng thôi không nghĩ nữa, người ta hay nói trời phạt kẻ khù khờ, vậy thì cứ mặc kệ nó đi.

Quần trong tấm da thú, cột lưng lẳng trên lưng Trương Phóng, Vương Lang thoải mái như nằm trên võng. Hai người bắt đầu tiếng về Nha Trang thành.

Bonus: Nhật ký về quê.

Ngày 9: Tôi học cấp một ở đây, lên cấp hai mới chuyển tới thành phố. Hồi đó tôi hay đi bộ để tới trường. Đường chính thì rất xa, đi tắc băng qua suối thì gần hơn. Lần đầu tôi gặp bạn mình là như thế. Nó không có nhiều họ hàng như tôi, sinh ra đã cô độc. Nó hay chơi với tôi những lúc tôi đi học về. Có lần nó cho tôi cười trên lưng, những lúc đó nó vẫn còn nhỏ. Không bay lên được.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Con Đường Của Trương Phóng

Trương Phóng vắt thiết côn trên vai, lưng đeo Vương Lang cầm đầu chạy về hướng Nha Trang thành. Bỏ qua mấy khuyết điểm rõ ràng, Trương Phóng có nhiều cái tốt, ngoài tám lòng lương thiện ra, cái đáng nhắc đến tiếp theo chính là sự chuyên tâm của hắn. Hắn làm gì cũng chuyên tâm, việc luyện tập chiêu thức cơ bản là điển hình nhất.

Gần chục năm từ nhỏ cho đến khi khai mở, rồi thêm bốn năm lang thang trong vùng sinh tồn, chưa có ngày nào hắn bỏ lỡ việc luyện tập các chiêu thức cơ bản đó, ngày luyện hai lần, mỗi lần bốn tiếng, quan trọng nhất là mỗi động tác một, hắn luôn toàn tâm toàn ý. Nhưng vấn đề là chưa từng nghe thấy có ai có thể chỉ nhờ động tác cơ bản mà có thể trở thành võ sư.

Thế nào là một võ sư.

Nếu việc khai mở vùng chứa thuộc về bẩm sinh, chưa ai có thể tiên đoán hay không chế được. Chỉ có thể dựa vào các số liệu thực tế để ra phương pháp chủ quan, như cách kén rế của Tạ gia. May mắn tăng lên tỉ lệ thành công, nhưng cái giá cả gia tộc phải gánh cũng không nhỏ. Huyết thống chính dòng ngày một giảm, về lâu dài sẽ là hai chữ tuyệt tự, người ngồi trong tứ đường Tạ gia, sẽ không còn gốc rế họ Tạ nữa.

Còn các gia tộc khác thì chọn cách rải thảm, cho con cháu đẻ thật nhiều, lấy số lượng mà tinh lọc, rồi phân ra dòng chính dòng phụ. Như vậy mới đảm bảo truyền thừa mỗi đời không đứt quãng.

Còn con đường để trở thành một võ sư, vốn không phải là bí mật to lớn gì. Tùy tiện chọn một võ đường để học, sẽ được truyền thụ đầy đủ không dấu giếm. Tiện hơn thì ra nhà sách mà mua, khi xưa thì gọi là điển tịch, còn bây giờ đã thành hệ thống tu luyện, viết thành sách giáo khoa. Được các võ sư bậc thầy biên soạn, phân ra thành từng chương cụ thể, ghi chép rõ ràng đầy đủ, kinh nghiệm cá nhân đúc kết cũng không thiếu, đảm bảo chỉ cần biết chữ là sẽ đọc hiểu được.

Nhờ có hiệp hội sinh tồn giả thực hiện chính sách trợ giá, bản quyền công khai, giá tiền của những quyển sách hệ thống tu luyện đó, còn rẻ hơn mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình, hay đồng tiền hiệp khoa huyền võ văn. Có nơi còn mua một tặng một, cho thuê đọc miễn phí, vậy mà đồng sách đó vẫn nằm phui bụi bao năm, thỉnh thoảng ăn ở bánh, thấy tờ giấy gói ghi cái gì mà võ học võ huyết, võ sư võ sĩ... thì người dân cũng không thèm đọc, ăn cũng mất ngon, vứt lại vứt ngay.

Bởi vì con đường để trở thành một võ sư chân chính, chính là từ lộ. Hại nhiều hơn lợi, chỉ có kẻ cuồng mới cầm đầu theo. Người thực tế không ai muốn bước chân vào. Lý do thì nhiều lắm.

+ Người trở thành võ sư, công nhận người lợi hại, nhưng người đầu đánh ta giữa đường được, luật pháp bảo vệ người dân mà, với lại cũng hạ thấp thân phận của người, kiến đi đường kiến, voi đi đường voi, ta cũng không ngu mà chọc người làm gì. Người chỉ dùng được ở vùng sinh tồn, nơi đó thì ta xin kiếu, ở nhà còn có nệm êm, nước ấm, bật máy truyền hình lên coi chút rồi ngủ không tốt hơn sao.

+ Võ sư là phải luyện tập cả đời, làm sao phân tâm cưới vợ sinh con, lo cơm áo gạo tiền được, mà lúc thành công rồi thì tuổi thọ cũng gần hết, tiền kiếm được lúc trẻ không sai hết để dành cũng chẳng để làm gì, chết rồi cũng kiếm không ra người thấp nhang. Thà ta ra đường lăn lộn nhiều một chút, kiếm thật nhiều tiền, cưới vợ rồi nuôi thêm vợ bé, đẻ một đàn con, may ra đẻ ra có đứa khai mở được, đầu tư vậy không chắc hơn sao. Mà lỡ đầu tư không thành, thì hưởng thụ quá trình tạo ra đàn con đó, ta cũng đâu có lỗ, chẳng qua về già thêm rung chân chút thôi.

+ Làm công nhân quen về già cũng có bảo hiểm, lương hưu, chịu khó tập dưỡng sinh với vài thuốc thì cũng còn chăm mút được, có ông già tám mươi vẫn đóng phim tình cảm với mấy em mười tám, hai mươi đó thôi, tám gương sáng của bao người. Võ sư về già nếu không chết cũng chỉ có tàn với phế, may mắn được hiệp hội nuôi thì không nói gì, bằng không thì thảm rồi. Như ông võ sư hàng xóm của ta, lúc trước đám một phát khoét luôn quả núi, bây giờ đang nằm trong cái hốc núi đó mà xin ăn.

+ Quan trọng nhất, cứ tập võ lâu năm thì thành võ sĩ, dừng lại ở đó đi làm vệ sĩ hay bốc vác là tốt nhất. Còn muốn bước thêm một bước nữa, nhìn cái tỉ lệ thành công đi, chưa tới một phần ngàn, lại phải từ chiến đấu mới thành công được, người chết dọc đường thật không ít, đa phần là chết mà không được chôn, thân làm thức ăn cho tinh thú. Cũng câu nói cũ, về nhà đắp chăn sướng hơn. Muốn mạo hiểm thì thuê phim kinh dị mà coi.

Chuột sống trong hang, gián chui gầm bàn, còn sư tử thì ngửa người mà ngủ trên thảo nguyên.

Bỏ qua mấy suy nghĩ của đám người an phận đó, còn có thấp kém hay hèn hạ hay không thì tùy vào chỗ đứng của mỗi người mà suy xét, sinh ra đều tay chân mắt mũi như nhau, có khác chăng là ngọn lửa trong tim của mỗi người, đem con chuột mà thả ra thảo nguyên, nó cũng lại đào hang mà thôi.

Ta nói về con đường để một người trở thành võ sư, người có thể vượt qua hàng rào số phận, thay đổi chỗ đứng của mình, có thể tham gia vào cuộc chơi sinh tồn của hành tinh.

+ Đầu tiên là phải trở thành võ sĩ, học tập võ thuật, rèn luyện được gân cốt kinh mạch, tổ chất cơ thể thông qua đó được nâng cao.

+ Kế tiếp phải đạt được võ sĩ đỉnh cao, nhuần nhuyễn mọi chiêu thức từ đơn giản đến phức tạp, biến vạn chiêu thành nhất chiêu, có thể dùng vô chiêu thắng thực chiêu, cơ thể phải cứng cáp như đồng sắt, tay không bóp nát đá cuội, nhưng phải dẻo dai như tơ nhện, mềm mại như tơ tằm, cảm nhận sức mạnh thiên địa mà hình thành được nội công, cảm nhận được sự lưu chuyển khí lực trong cơ thể mình, có thể tụ lại tại các huyệt khiếu chính. + Rồi phải tìm cách để cơ thể chứa đựng được năng lượng của địa cầu, dùng khí công để dẫn động vào ra cơ thể, cố gắng tăng lên từng chút một, đau đớn của việc này so với rửa tội chỉ có hơn chứ không thấp, quá trình này nếu cơ thể chưa được rèn luyện đủ mức, thiếu cứng cáp hay dẻo dai, chắc chắn sẽ bị vỡ hết kinh mạch, thân thể thành một túi máu mà chết.

+ Khi có thể dùng kinh mạch, huyết đạo, máu thịt xương cốt để làm nơi chứa rồi, thì phải tìm cách để nạp năng lượng tinh thuần vào. Nên nhớ năng lượng tinh thuần chỉ chứa được trong vòng sáng, thứ mà người khai mở mượn được từ địa cầu. Bản chất của nó vẫn là một dạng năng lượng, máu thịt tế bào sống của nhân loại không thể chứa đựng được, muốn dễ hiểu thì canh trời mưa ra cho thiên lôi đánh vài cái, rồi xem thử cái xác đen thui đó có làm

sáng bóng đèn được hay không.

Cách tốt nhất là thông qua những sinh vật đã chứa đựng sẵn năng lượng tinh thuần, cụ thể là thịt của tinh thú. Khi ăn vào đến liều lượng và thời gian nhất định, tế bào cơ thể con người sẽ tạo ra sự cộng hưởng, bắt đầu tiến hóa. Không thể bằng năng lực bẩm sinh của tinh thú được, nhưng cũng bước đầu chứa đựng năng lượng tinh thuần nồng độ thấp.

Nhân loại cũng có những sản vật có tác dụng tương tự như vậy, nhưng người đồng tài nguyên ít, độ hiếm với quý thì khỏi bàn. Mà đứng đầu là một loại trà nào đó, nhất thời không nhớ tên, loại trà đó không thuộc sở hữu của thất đại gia tộc hay liên minh, mà thuộc về một gia tộc khác, gia tộc mà mỗi đời đều sản sinh ra những thế hệ cực kỳ thông minh, dùng tài trí để xoay vần thiên hạ. Chỉ tiếc là số lượng loại trà quá ít, hơn ba mươi năm nay chưa thấy xuất hiện công khai trên thị trường.

Đằng sau sự việc đó cũng có nhiều câu chuyện phía sau, phổ biến nhất là câu chuyện như thế này, khoảng mấy chục năm về trước. Người kế thừa của gia tộc thông minh đó, trong đêm bị hai kẻ bịt mặt tấn công, cướp hết số trà gia tộc cất giữ nhiều năm. Đã vậy còn ném người kế thừa đó vào thanh lâu, lấy cớ kêu đào không trả tiền mà giam giữ suốt mấy tháng, lúc thả ra còn bịa chuyện bầu bí mà bôi nhọ. Người kia tức quá phun ra cả lít máu không biết sống chết. Chuyện vừa nghe là biết ngay không có thật, chắc chắn là của mấy kẻ ranh rồi trà dư tửu hậu không có việc gì làm rồi bịa đặt ra. Trên đời này làm gì có người lại vô si thiếu nhân cách tới thế, lại còn có tới hai người, làm sao mà tin được.

Công năng của loại trà đó vô cùng đặc biệt, chuyên dùng để tiến hóa tế bào thần kinh, tăng tốc độ truyền dẫn của xung thần kinh, làm tăng trí nhớ, tốc độ suy nghĩ, khả năng tập trung, óc tư duy.. quan trọng nhất là làm tăng hiệu suất sử dụng năng lượng tinh thuần, nhất là theo hướng tiêu vi, độ chính xác, đó là khát vọng của bất kỳ người đã khai mở nào, nói đơn giản thì mất mấy năm ở học viện cũng chỉ để học viên tìm cách tăng hiệu suất lên mà thôi. Hệ thống thần kinh là quan trọng nhất, lại khó luyện tập nhất, không thể ôm tã mà nâng như cơ bắp được, không lẽ đập đầu vào tường để luyện. Mà có ai luyện vậy thật thì phải nhớ một điều sau, là tri thức được kế thừa từ nhiều lần ăn nhậu. Lỡ mà não có bị bay ra, lộn lên phải rửa cho cẩn thận, dùng nước sôi có pha muối mà rửa, lúc gần lại phải chú ý xoay cho đúng chiều, nếu không đáng đi sẽ ki lắm.

+ Võ sĩ cao cấp sau khi thành công hoàn thành hết những việc đó rồi, thì phải chuẩn bị bước tiến theo, rèn luyện tâm cảnh, phải là người có tâm trí kiên định thì mới hoàn thành bước cuối cùng được.

Phải hiểu thấu từng ngóc ngách trong cơ thể mình, hiểu được chỗ đứng của mình trong tự nhiên, hiểu được cách vận động của cuộc sống, khác ghi mục đích hướng tới của mình, hòa hợp bản thân với môi trường, để cơ thể không bị năng lượng tinh thuần bài xích. Phải coi năng lượng tinh thuần là một phần cơ thể mình, như vậy mới vận dụng tự nhiên được, có thể chỉ bằng suy nghĩ, chiêu thức đã phóng ra tự nhiên.

+ Cuối cùng là bước cực khổ nhất, trăm người thì hết 99 dừng lại ở bước này, lý do đa phần là do các bước trước chưa chuẩn bị được đầy đủ, hay tâm cảnh có điểm yếu ẩn dấu, mà thường được gọi là tâm ma. Suy cho cùng hi vọng ái ô, là thiên tính của nhân loại, khó ai gạt sạch hết được, lý do các võ sư đều chọn cô độc, cũng là vì thế.

Bước này cũng giống như quá trình hình thành tinh hạch của tinh thú. Chỉ khác là thay vì một duy nhất, võ sư sẽ hình thành vô số các tinh hạch nhỏ li ti, chứa đựng trong các huyết đạo, mỗi huyết đạo sẽ có một viên năng lượng tinh thuần tương ứng, to nhỏ khác nhau. Quá trình này cực kỳ đau đớn, nhưng tâm trí phải mạnh mẽ để giữ đầu óc được minh mẫn, chỉ một chút tư tưởng bỏ cuộc, hay muốn ngừng lại giữa chừng, các viên tinh hạch nhỏ mới hình thành, chưa ổn định sẽ tan vỡ, chết đến không thể chết hơn được. Nếu thành công thì vẫn cần bề quan thời gian dài để cơ thể thích nghi hòa hợp.

Ngay khi trở thành một võ sư đạt chuẩn, thì cơ thể người đó sẽ có rất nhiều biến đổi. Đơn giản như nhịp tim sẽ đập chậm đi, từ bây giờ tim chỉ cần bơm máu để nuôi sống bộ não. Các cơ bắp khác sẽ hoạt động bằng năng lượng tinh thuần đến từ các hạt nhân tinh hạch, đồng thời cơ thể sẽ bắt đầu hấp thu năng lượng tinh thuần giống như tinh thú, chỉ lấy từ môi trường tự nhiên, lúc vào cơ thể sẽ kết hợp với máu thịt mà thành năng lượng riêng của mình, võ sư không thể hấp thụ từ thanh năng lượng, quá nhiều năng lượng nồng độ cao truyền vào sẽ vượt quá tốc độ kết hợp của cơ thể. Tràn ra sẽ gây tổn thương, khó cứu chữa được.

Đó là cách để trở thành một võ sư đạt chuẩn, còn cách một võ sư dùng năng lượng hấp thu được để chiến đấu còn phức tạp gấp nhiều lần nữa, việc nghiên cứu đến nay vẫn chưa có mức cuối cùng. Chỉ biết gia tộc dẫn đầu trong vấn đề này chính là Trương gia. Mà Trương Phóng là một thành viên cực kỳ có "trọng lượng" của gia tộc.

Vừa nghĩ là thấy ngay Trương Phóng bị khúc mắc chỗ nào trên con đường trở thành võ sư. Đường xa vạn dặm, hấn đi được mấy dặm đầu thì đứng lại, dặm chân tại chỗ ở đó luôn, chính là cái khúc vạn chiều gì gì đó. Tính ra tới nay Trương phóng ngoài động tác cơ bản ra, đã luyện được ba chiêu hấn vừa múa lúc vừa rồi. Cần cố thêm chút nữa, cũng không khó gì mấy, luyện được 9997 chiêu nữa là sẽ thành công bước đầu.

Vương Lang không phải chỉ nằm không trên lưng Trương Phóng, hấn đang làm một việc vô cùng quan trọng, là dùng tiềm thức, thông qua huy chương sao bắt đầu, thâm nhập vào vùng zone z, bắt đầu buổi học đầu tiên tại học viện bắc đầu.

Bonus: Nhật ký về quê

Ngày 10: Vì gặp lần đầu ở tuổi, nên tôi gọi nó là ướm át, nó cũng thích tên đó lắm. Ướt át cũng giống tôi, đều có sứ mệnh của mình. Nhưng tôi có gia đình, còn nó thì không. Ướt át coi tôi là gia đình của nó, tôi cũng vậy. Ướt át nói với tôi, sẽ rất lâu, rất lâu, rất lâu nữa, khi nó chết đi, mới có một Ướt át mới sinh ra, hi vọng tôi có thể làm bạn với nó đến lúc đó. Tôi đồng ý, việc đó với tôi cũng dễ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 81: Buổi Học Đầu Tiên

Vương Lang, nói đúng hơn là tiềm thức của hắn, đang đứng trong vùng không gian trắng xóa vô tận của miền zone z. Trước mặt là tấm huân chương hình ngôi sao bảy cánh - huy chương bắc đầu. Lần này nó không hiện ra dưới dạng thực thể, mà nhìn giống như ảnh ảo, do các chùm ánh sáng tạo thành, có thể nhìn thấy sự xao động, nhấp nháy, của các điểm sáng.

Khoan hãy mạnh động. Vương Lang thử dò xét hiện trạng của mình cùng môi trường xung quanh trước, hắn đã có quá nhiều bài học về sự chủ quan rồi, không tự rút kết luận được thì gọi là Vương ngốc đi.

Không gian này không thật như zone s, là một vùng trắng vô tận trong tầm mắt, khi hắn di chuyển, cảm giác như chỉ đứng yên một chỗ, không thấy thêm gì mới. Khoảng cách của hắn và huy chương ngôi sao bắc đầu vẫn không đổi.

Vương Lang có thể chủ động tiến nhập vào vùng zone z này, nhưng thoát ra thì không, đó là kết luận sau khi đã thử nhiều cách, điều đó làm hắn thấy lo lắng. Nếu có thể giống như miền ảo ảnh (zone s) thì hắn an tâm hơn nhiều, khi đó nếu thân thể ngoài thể giới thật có vấn đề, suy nghĩ tại zone s sẽ phản ứng nhanh hơn, giống như đang nhắm mắt suy nghĩ, sẽ chủ động nhiều hơn. Còn trạng thái này không thể thoát ra dễ như thế, phải chờ tới lúc bị đánh thức hay tự ngủ dậy.

Có lẽ tiềm thức là một hình thái vận động khác của bộ não, giống như giấc mơ, không ai đặt hàng trước được, cũng không phải giấc ngủ nào cũng nằm mơ được.

Còn một điều nữa, là quan trọng nhất. Trong zone s, tinh thần và vùng chứa của hắn, thông qua cổng tinh thần, có thể liên kết với miền ảo ảnh, một không gian được cấu thành từ nhiều loại năng lượng, có thể coi zone s là vùng chứa công cộng của địa cầu, tại đó Vương Lang vẫn có thể điều khiển được năng lượng của mình. Còn tại không gian zone z này, hắn chỉ là một mớ ý thức, không thể sử dụng được gì.

Đành phải giao sự an toàn của mình cho tấm lưng của Trương Phóng, người này không thể khiến Vương Lang an tâm hoàn toàn, nhưng tin tưởng thì vẫn được, đó là món quà mà sự lương thiện của Trương Phóng mang tới, một thứ rất xa xỉ trong vùng sinh tồn.

Vương Lang tập trung vào ngôi sao cổng vào kia.

Ở giữa ngôi sao là màn hình giao tiếp, giống như cái Vương Lang đã thấy trên phi thuyền của chấp pháp giả. Bên trên màn hình hiển thị khuôn của bàn tay, có lẽ là cách mở khóa để sử dụng, giống như cách xác nhận của hợp đồng nhập học lần trước.

Đúng như đã đoán, sau khi Vương Lang chạm tay vào, màn hình xuất hiện nội dung mới. Các dòng chữ bắt đầu hiện ra.

Xác nhận học viên đã đăng ký.

Số thứ tự: 001.

Trình độ: sơ cấp

Số buổi học: 0

Gói học phần cơ bản: 0

Gói học phần yêu cầu: 0

Điểm trung bình: n/a

Số lần thi lại: n/a

Điểm tích lũy: 0

Học phí đã đóng: 0

Học phí nợ: 0

Tiền phạt: 0

Lãi suất chậm học phí: 0

Lãi suất chậm tiền phạt: 0

Nhắc nhở: nợ gốc có thể bảo lưu, lãi suất phải trả định kỳ. Trả trễ sẽ tính vào nợ gốc.

Bắt đầu chương trình học: yes / no.

Vương Lang méo mắt nhìn dòng nhắc nhở quá sâu sắc, học viện bác đầu này thật không tầm thường, ngay trang đầu đã dạy cho học viên chân lý sáng suốt đến như thế. Chỉ một câu đó thôi là đủ để ra ngoài mưu sinh rồi, (cho vay tín dụng). Vương Lang ấn vào chữ "yes".

Chương trình dạy học của học viện bác đầu. Bản nâng cấp lần hai.

Yêu cầu nhập tài khoản của vùng zone s. Có thể thay bằng tài khoản của thế giới thật, nhưng cơ quan chủ quản phải liên kết với zone s.

Tên tài khoản: *****

Mật mã: *****

Đã nhập / thoát ra.

Vương Lang có tài khoản trong zone s, nhưng hắn chỉ dùng tinh thần ẩn ký để tạo, chưa dùng danh tính thật để xác minh, hiện chưa có tên hay mật khẩu chính thức, tức là hắn chỉ có thể dùng tiền với định dạng tinh thần tệ, còn chuyển qua tài khoản thế giới thật, thay bằng tiểu kim thạch thì không, tất nhiên nếu dùng cách không chính thống như giao dịch miệng thì sẽ khác. Về tài khoản thế giới thật, cư dân thành thị cấp ba như hắn nhìn chung đều sử dụng ngân hàng là con heo đất, địa điểm giao dịch là hố đất trong vườn. Cơ bản là vì tiểu ngân thạch không được coi là tiền tệ có thể lưu thông giữa các thành thị hay vùng lãnh thổ. Lý do thì dễ quá rồi, tự hiểu.

Không có tiền mua vé gửi xe, thì tự dắt về, khỏi thi, đó là nghĩa đen của câu nói, bị loại ngay vòng gửi xe. Cảm giác lúc này của Vương Lang, chính là đứa trẻ nghèo đi chân không đứng sau hàng rào nhìn người khác khai giảng, bong bóng bay rợp trời.

Bỗng một ý tưởng nảy ra trong đầu Vương Lang, khiến hắn phải tự vỗ tay mà khen trí nhớ mình. Muốn vào dễ thôi, tùm cồ một đứa, trốn lộn quần áo rồi trà trộn vô mà làm lễ khai giảng, không lẽ phải bắt học viên đeo đơn trước cổ. Vương Lang nhập vào số tài khoản của La Thần, cái mà lúc đưa ra công tinh thần La Thần đã nói với Vương Lang. Vậy mà lại được, có lẽ phải chờ lúc biến lại gửi về thì mới phát sinh vấn đề. Dòng chữ tiếp tục hiện ra.

Học viên mang số báo danh từ 001 đến 099 sẽ được miễn phí gói học phần cơ bản sơ cấp.

Đồng ý: yes/ no.

Khỏi nói cũng biết Vương Lang chọn nút nào.

Chọn một trong bốn gói sau, có thể chọn cùng lúc nhiều gói, nhưng nên đọc lại quy định về học phần.

- + Gói cơ giới sơ cấp.
 - + Gói cơ giới sĩ sơ cấp.
 - + Gói năng lượng đặc thù.
 - + Gói kiến thức vùng zone.
- _ Đọc lại quy định học phần: yes / no

Đang đi đường thấy bốn tờ tiền rớt dưới đất, bạn sẽ lượm tờ nào, đoán xem Vương Lang sẽ làm gì, gợi ý, tìm dòng có hai chữ "miễn phí". Màn hình tiếp tục hiện ra:

Học viên 001 đã chọn 4/4 gói sơ cấp.

Thanh toán: 0/0

Nhấn vào một gói để bác đầu chương trình học.

- + Gói cơ giới sơ cấp.
- + Gói cơ giới sĩ sơ cấp.
- + Gói năng lượng đặc thù.
- + Gói kiến thức vùng zone.

Vương Lang vẫn còn nhớ bản quy định về học phần. Những qui định liên quan lúc này là, chọn gói nào thì phải thi đủ điểm gói đó mới được chọn gói cao hơn. Chọn bốn gói thì phải đạt cả bốn gói. Gói nào không đạt thì phải tốn tiền thi lại.

Thật ra bất cứ ai đã đọc qua quy định học phần cũng đều có thể dễ dàng thấy cái sai của Vương Lang trong quyết định vừa rồi.

Lựa chọn tốt nhất, chính là chỉ chọn một gói thuộc một lĩnh vực, học tập và hoàn thành nó. Sau đó chọn gói trung cấp, cao cấp.. cũng thuộc lĩnh vực đó

để học. Khi đó, nếu muốn học thêm một lĩnh vực khác, chỉ cần bỏ tiền mua gói sơ cấp mà thôi, như vậy sẽ "lách" được quy định: chọn bao nhiêu, hoàn thành bấy nhiêu mới được chọn thêm. Vì yêu cầu của học viện bậc đầu, chỉ cần hoàn thành một gói cao cấp của một lĩnh vực bất kỳ, thì có thể tốt nghiệp. Mấy gói chọn sau khác, bỏ giữa chừng cũng không sao.

Lỗ hổng này vừa đảm bảo được quyền tự do học tập của học viên, vừa để tránh trường hợp, những học viên có nhiều tiền, mua nhiều gói cùng lúc, rồi học tập lan man, không chuyên sâu được, câu nhất nghệ tinh nhất thân vinh cũng có cái lý của nó.

Cơ bản là sẽ không ai mua hết bốn gói sơ cấp cả, vì sẽ phải đạt chuẩn cả bốn gói mới được mua gói trung cấp. Thà học chuyên môn chính, coi ba môn kia là phụ, thích thì nghiên cứu thêm.

Điều đó qua đơn giản, Vương Lang đã nghĩ ra từ lúc đầu, nhưng hắn vẫn đưa ra quyết định như vậy, dù cho hắn chọn lại trăm lần, vẫn sẽ không thay đổi.

Vương Lang có một khát khao mạnh mẽ đối với kiến thức và học tập kiến thức. Một phần là vì điểm xuất phát thấp của hắn. Luôn luôn có đứa trẻ trốn học đi chơi game, và có đứa trẻ cầm bọ rác nhìn cổng trường rom róm nước mắt. Giống như việc Vương Lang thả ngòi phi thuyền một mình đi đến học viện của Lý gia, chứ không muốn chậm trễ thêm vài ngày ngao du với hai tiểu đệ La Lý. Cổng cổng của học viện là quá xa với đối với một đứa trẻ 14 tuổi đến từ thành thị cấp ba như hắn. Nếu có một cơ hội để chạm vào, không bao giờ hắn buông tay.

Quá nhiều điều gần đây xảy đến với hắn, mà hắn không biết vì sao, chỉ có thể miễn cưỡng mà tìm cách đối phó, hay cúi đầu chấp nhận, như kẻ mù đi trên xa lộ, mặc người khác đưa đẩy. Cảm giác số phận của mình lại xa rời bàn tay như thế, hắn không muốn và không thích tiếp tục nữa.

Vương Lang là kẻ kiên cường, kiên cường đến cố chấp. Nếu không hắn sẽ không chịu đựng được việc sé rách vùng chứa để đựng được năm mươi vòng sáng. Cố chấp đến mức coi việc khắc hàng chục triệu mạch cơ bản là niềm vui, thử hỏi mấy học viên cơ giới sư khác xem, việc đó đối với họ là cực hình, là hành xác, là bài tập về nhà trong dịp lễ, tránh còn tránh không được. Mà cái sự cố chấp đó đạt đến mức tận cùng của điên khùng bằng việc hành xác mình bằng phong nguyên tố. Cái vũng máu dưới chân lúc đó của hắn, dùng làm sơn, thì thoải mái sơn đỏ vài cái phòng luyện tập như thế.

Vương Lang có một câu hỏi to lớn, về xuất thân của mình. Có một lời hứa nặng nề với sư phụ. Có một khát khao được sống và tồn tại như một người đàn ông chân chính, một người đàn ông có thể thực hiện được lý tưởng của mình. Cùng sự lo lắng về an nguy của sư phụ, chưa bao giờ người ngoại trong hắn. Cách duy nhất để thực hiện những điều đó, là phải bước đi không ngừng trên con đường đã chọn, mà hành trang hắn cần nhất. Như người ta hay nói, tri thức là sức mạnh, là chìa khóa dẫn đến thành công.

Còn một lý do cuối cùng nữa, lý do quan trọng nhất, lý do tiên quyết, khiến hắn không thể làm khác. Chỉ một lý do đó thôi là đủ quyết định của hắn là bắt buộc, không thể thay đổi. Bốn gói đó được miễn phí. Thấy bốn tờ tiền mà lúng túng thiếu một tờ thì cả đời hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho mình được. Chắc chắn là như thế.

Học cũng phải có trước sau, cộng trừ trước rồi mới tới nhân chia. Đẳng nào cũng phải học xong hết cả bốn, vậy thì chọn lĩnh vực có lợi nhất, mình cần nhất lúc này cái đã. Chắc chắn là cơ giới sư rồi, nó là lựa chọn mà sư phụ dành cho Vương Lang, là mục đích hướng tới khi rời khỏi Lan Đông thành, từ đầu thừa đuôi thẹo nhưng cũng là lĩnh vực duy nhất mà hắn được dạy. Cũng là nhờ đó mà hắn có hơn 400 triệu tinh thần tệ trong tài khoản, là hướng đi rõ ràng nhất lúc này.

Vương Lang nhấn vào nút gói năng lượng đặc thù, rồi nhấp nháy chân háo hức xem cái gì sẽ hiện ra. (đừng hỏi vì sao, đây là bí ẩn của vũ trụ, giống như việc cuối tuần đi quẩy dù biết cuối tháng ăn mì gói. Hay lúc yêu cô ấy hiền như cún con mà lấy về thì tiến hóa thành sư tử, hãy chấp nhận đi)

Khác với suy nghĩ của Vương Lang, dòng chữ trên màn hình biến mất, một hình chiếu thu nhỏ của ngôi sao bảy cánh hiện ra, rồi thoát khỏi màn hình, nó tan biến đi thành những đốm sáng lấp lánh. Không gian xung quanh Vương Lang biến đổi, giống như lúc xảy ra ở buổi lễ khai giảng lần trước trước. Nhưng khung cảnh thì khác, lúc ổn định lại, Vương Lang thấy mình đang ngồi trong một giảng đường.

Giảng đường rất rộng, có đủ chỗ ngồi cho cả ngàn người, bàn ghế xếp theo hình vòng cung, càng ra xa bục giảng thì càng lên cao, bài trí xung quanh rất đơn giản, chủ yếu là hướng mọi cái nhìn về bục giảng trung tâm. Vương Lang lúc này đang ở khoảng giữa của dãy ghế, có tầm nhìn rất tốt.

Có kinh nghiệm lần trước, biết đây chỉ là hình chiếu được tạo ra sẵn, Vương Lang như đứa trẻ háo hức trong ngày đầu đi học, hắn cố tình chạy lên bàn đầu để ngồi. Khi đó Vương Lang mới phát hiện, trong không gian này, khoảng cách giữa hắn và bục giảng là cố định, dù hắn ngồi bàn đầu hay bàn cuối đều như nhau, luôn có một tầm nhìn tốt nhất, nếu cố tiến tới bục giảng thì sẽ như dậm chân tại chỗ, không thể chạm vào được. Cách thiết kế này thật hay, Vương Lang cảm thấy thích thú, nếu thật giảng đường này chật kín học viên, mọi người đều có thể nhìn thấy giống như nhau. Chữ công bằng trong quy định của học viện, thật không phải nói chơi.

Rồi một bóng người xuất hiện trên bục giảng, dáng dấp đã, da mặt hồng hào, hàm ria mép quặp, còn ai khác ngoài ngài tài vụ của học viện, La Chính, La trưởng quỹ đây, bài giảng đầu tiên của gói học phân cơ bản lĩnh vực năng lượng đặc thù bắt đầu, phải nói là làm Vương Lang tấm tắc gật đầu ngưỡng mộ không thôi, bài giảng đã khiến nhân sinh của hắn vững chắc hơn nhiều, tương lai cũng bớt đi phần mờ mịt.

Ngài trưởng quỹ bẽn lẽn nhìn một vòng giảng đường, rồi bỗng nhiên đập bàn tay chỉ trỏ, gân cổ, phun nước miếng ra mà bắt đầu bài giảng thần thánh của mình:

_ Chắc chắn, hí hửng quá nhỉ, học cả năng lượng đặc thù cơ đấy. Ở đây chắc toàn là tinh anh không chứ gì, mơ ước lắm đúng không, không cần phải nói ra đâu, ta hiểu mà. Các đặc thù sư đặc thù giả tương lai, niềm hy vọng lớn nhất của nhân loại, ngưỡng mộ, thật là ngưỡng mộ. Ngồi mát ăn bát vàng, việc nhẹ mà lương cao đúng không, đãi ngộ cũng tốt nhất nữa, quá tuyệt vời.

Đập bàn một cái La trưởng quỹ gào lên, khí thế này thì đến tinh thú cấp cao cũng phải quần đít mà bỏ chạy:

_ Vậy các người có biết điều quan trọng nhất mình cần phải học lúc này là gì không. Không biết à, đầu tiên là phải học làm người, nếu không phải là người tốt thì món quà các người nhận có quý tới mấy cũng vô dụng, đầu tiên phải làm người tốt trước cái đã. Mà muốn làm người tốt thì phải làm gì, đó là phải làm việc tốt, việc đúng đắn, việc không thẹn với lương tâm. Nhất là các người, tinh anh của nhân loại, thì càng không thể làm các việc như vậy. Mà các người biết việc gì thiếu đạo đức nhất không, việc gì khiến cho người khác khinh bỉ nhất, sao không biết à, chẳng lẽ trường bố ở nhà không nhắc nhở cho các người. Được rồi, để ta nói, là một học viên, đặc biệt là học viên của học viện bắc đầu, thì điều quan trọng nhất, điều các người không bao giờ được phạm phải. Đó là..

Đập bàn cái rầm, La trưởng quỹ hét lên như sấm:

_ Nợ học phí mà không trả. Là học chùa...

_.....tiền...

_.. Lại tiền..

_.. Vẫn là tiền..

_...không gì khác ngoài tiền..

_...nói rồi đó, tên nào chưa đóng học phí thì hết buổi học đóng luôn đi. Tên nào âm mưu học chùa, hay tính học không nổi bỏ giữa chừng rồi khỏi đóng thì coi chừng ta, độc môn của ta là 108 tuyệt học đòi nợ đó.

_.....tiền, tiền, tiền...

Sau hai tiếng đồng hồ, buổi học đầu tiên của Vương Lang đã thành công tốt đẹp, Vương Lang như tắm bọt biển, nuốt lấy từng từ của La trưởng quỹ, đặc biệt là ở những chỗ quýt tiền, hần như được khai sáng, xúc động không thôi. Một mối lo trong lòng hần đã được gỡ xuống.

Không gian giảng đường biến mất, trở về không gian trắng, ngôi sao nhỏ được tụ lại, bay vào màn hình, theo đó một dòng chữ hiện ra.

Học viên 001 có muốn nghe lại bài giảng, học phí tăng thêm là 10% trên giá trị gói học phần.

Nghe lại / qua bài mới.

Khỏi, cảm ơn.

Ngôi sao nhỏ lại hiện ra, tan biến, tạo không gian mới, Vương Lang thấy quen rồi, chà chà hai tay xem thứ gì sẽ hiện ra.

Trước mặt hần là một phòng thí nghiệm, có nhớ cái bàn hay được dựng lên, cái bàn mà sư phụ Lý Khanh của hần dùng khi làm lễ khai mở cho hần. Là lần đầu tiên hần được tiếp xúc với quá trình chế tạo thiết bị cơ giới, giá trị thiên liêng mang tính kỉ niệm...

Ai nhớ thì không biết, còn hần thì quên luôn rồi, nhìn thấy phòng thí nghiệm này là hần quên luôn, giống như ai hỏi, khi xưa ta có đái dầm hay không? Không.

Bonus: Nhật ký về quê.

Ngày 11: Thật ồn ào,... thật ồn ào,... thật quá ồn ào. Làm sao tiếng động của bữa tiệc có thể vang đến tận đây. Tôi quay lưng lại. Một bày ăn tươi đang chạy trời chết về phía tôi. Hoàng sợ còn hơn lúc con người nhìn thấy chúng. Chúng kịp thắng lại khi tới gần tôi. Sợ hãi, cố nói nhưng không ra hơi. Đưa cái móng còn dính màu đỏ về phía buổi tiệc. Tôi mỉm cười. Tôi ghét cười còn hơn ghét mùi tanh.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Kiến Thức Cơ Bản

Phòng thí nghiệm này hình tròn, chính giữa là dãy bàn cũng xếp thành hình tròn. Ở trung tâm dãy bàn đó là cái bục cũng hình tròn, cao hơn mặt nền một chút, làm chỗ đứng giảng bài của giảng viên.

Trên dãy bàn tròn đó là vô số các dụng cụ, thiết bị, nguyên liệu, máy móc...mà đa phần là Vương Lang chưa từng thấy. Tất cả đều mới tinh, lấp lánh và được sắp xếp gọn gàng, chia ra từng nhóm riêng biệt.

Thu hút ánh nhìn nhất là những ống thủy tinh đựng các loại hóa chất đủ màu sắc, treo lơ lửng trên kệ, có những tổ hợp màu sắc mà Vương Lang chưa từng nhìn thấy.

Hay cái tủ thủy tinh chứa đầy các loại đá nguyên liệu cùng quặng mỏ, mỗi loại được cất trong mỗi ngăn riêng, được đánh dấu bằng kí hiệu hay tên viết tắt.

Còn thiết bị thì nhiều vô số, mỗi loại lại có các kiểu và mẫu mã khác nhau, ví như bút khắc, Vương Lang đếm phải có hơn hai mươi cây khác nhau, đủ kiểu dáng kích cỡ, có cây dài hơn mét, có cây chưa tới gang tay, có cây không có phần loe, có cây có tới hai đầu bút, Vương Lang thật đúng là được mở rộng tầm mắt.

Bỗng có tiếng tí tí làm Vương Lang chú ý, thì ra màn hình liên lạc có thông tin mới:

Để bắt đầu chương trình học, nhấn yes. Rồi khỏi, nhấn no. Khi bắt đầu phải hoàn thành bài kiểm tra phụ, đạt mức yêu cầu mới được đổi chương trình học mới.

Vương Lang nhấn yes, hần thật đang quá háo hức.

Trên bục giảng hình tròn hiện ra một thân ảnh đại diện, giống như ảnh đại diện trong zone s, nhưng đơn giản đến cực điểm, chỉ là khung cơ thể nam giới cơ bản, không có ngũ quan hay trang phục, nhìn thấy rõ cấu trúc của các khớp nối. Được thiết kế để thực hiện đủ các chức năng cử động. Âm thanh phát ra đều đều, giọng nói chuẩn, phát âm rõ chữ, nếu quen sẽ thấy dễ nghe:

_ Xin chào mừng học viên 001 đến với chương trình học cơ bản của lĩnh vực năng lượng đặc thù. Tôi là giảng viên của trò. Sẽ giao tiếp với trò thông qua màn hình liên lạc. Nếu trò lần đầu tiếp xúc với hệ thống, nhấn số một, nếu trò đã học chương trình khác, nhấn số hai. Dựa vào lựa chọn của trò, tôi sẽ có hay không thực hiện việc giới thiệu giao thức của chương trình.

Vương Lang nhấn số một.

_ Sau đây tôi sẽ trình bày về phương thức giao tiếp cũng như giảng dạy của chương trình.

_ Hiện tại, bản nâng cấp 02 của chương trình chưa cho phép thực hiện việc giao tiếp nhóm hay đa chiều trong gói học phần này. Trò có thể tương tác với tôi thông qua màn hình điều khiển. Hiện thị trên màn hình điều khiển sẽ tương ứng với quá trình dạy. Ví dụ, cơ bản nhất như trò có thể thay đổi tốc độ nhanh chậm của quá trình dạy, tạm dừng, tiếp tục, âm lượng phát ra. Chạm và giữ nút bấm bất kỳ sẽ có chú giải hiện ra. Bây giờ tôi sẽ tạm dừng, sau khi trò tìm hiểu xong hãy ấn yes để thực hiện việc đồng bộ.

Giao diện giao tiếp của màn hình liên lạc nội bộ khá đơn giản, Vương Lang nhanh chóng hiểu cách sử dụng, hần nhấn vào chữ yes. Giảng viên ảnh ảo bắt đầu giới thiệu:

_ Việc đồng bộ của chương trình dạy và thiết bị giao tiếp với học viên đã hoàn thành, thông tin thường thức về chương trình có những điều cơ bản sau đây, nếu khi nghe thuyết trình vẫn chưa hiểu, học viên có thể đọc lại dưới dạng văn bản.

_ Kiến thức được giảng dạy tại học viện bắt đầu, là kiến thức được tổng hợp và chọn lọc từ kho kiến thức chung của nhân loại, kết hợp với các nghiên cứu và kinh nghiệm của các nhà sáng lập học viện, có thể bổ sung, nâng cấp, chỉnh sửa qua các phiên bản nâng cấp mới.

_ Không gian tồn tại của học viện là zone z, được coi như không gian tiềm thức của hành tinh, yêu cầu để có thể tiến nhập học viện là thông qua tiềm thức của người đã khai mở, với công là ngôi sao bắc đẩu. Trong đó, công ngôi sao bắc đẩu là bắt buộc, sẽ được phát miễn phí. Còn người không khai mở được, chỉ cần có thể sử dụng năng lượng dạng bất kỳ, coi như đủ điều kiện.

_ Việc giảng dạy chủ yếu là truyền đạt kiến thức, tạo môi trường giả lập để học viên rèn luyện. Thông tin học viên lấy được từ tiềm thức, khi rời khỏi zone z, sẽ đồng bộ hoàn toàn với trí não của học viên. Sử dụng như trí thức thông thường.

_ Về trí nhớ cơ bắp, tức việc thay đổi sức mạnh cơ bắp của các học viên học tập chương trình cơ giới sĩ, hiện bản nâng cấp 02 vẫn chưa thực hiện việc đồng bộ được. Để đạt hiệu quả tối ưu, các học viên nên tiếp tục rèn luyện trong thế giới thật.

_ Hệ thống môi trường giả lập của học viện gồm ba phần cơ bản:

+ Mô phỏng cơ sở vật chất cố định: chỉ được thiết lập và thay đổi bởi các nhà sáng lập. Sau mỗi lần khởi động lại, những thay đổi, tổn hao hoặc hư hại sẽ biến mất, trở về thiết lập ban đầu. Tuy nhiên, theo quy định mới cập nhật về kỉ luật của học viện, học viên gây hư hại vượt định mức sẽ xem là vi phạm, tiền phạt sẽ tính vào tài khoản đăng ký nhập học.

+ Mô phỏng bước sóng, mô phỏng các dạng năng lượng [tinh thần, tinh thuần, đặc thù, nguyên tố, tinh hạch, sinh mệnh...]: học viện sẽ kết hợp giao thức ánh sáng và mô phỏng trực quan kết hợp để thay thế cho các loại năng lượng trên. Bắt buộc được 99% so với thế giới thật, đảm bảo cho học viên điều kiện tốt nhất để quan sát trực quan và luyện tập, không chịu sự hao hụt vòng sáng như trong thế giới thật. Tuy nhiên, theo quy định mới cập nhật về kỉ luật của học viện, học viên sử dụng giao thức mô phỏng vượt định mức sẽ xem là vi phạm, tiền phạt sẽ tính vào tài khoản đăng ký nhập học.

+ Mô phỏng phương thức giao tiếp hai chiều trí tuệ nhân tạo cấp cao: Học viên chỉ được tiếp xúc khi hoàn thành chương trình học của gói học phần trung cấp và tối thiểu ba gói học phần yêu cầu trung cấp. Phải dùng điểm tích lũy để đăng ký học. Tuy nhiên, theo quy định mới cập nhật về kỉ luật của học viện, học viên không có đủ điểm tích lũy có thể dùng tài khoản đăng kí nhập học để thanh toán, mức giá do học viện đề ra, không áp dụng phương pháp ghi nợ.

_ Mỗi gói học phần sẽ có số tiết học giới hạn. Mỗi tiết học sẽ có thời gian tự luyện tập giới hạn. Học viên sau khi sử dụng hết thời gian giới hạn của học phần sẽ được tiếp nhận kiểm tra, đạt điểm chuẩn của bài kiểm tra chính là hoàn thành gói học phần. Có thể nhận gói học phần cao hơn, trường hợp khác

sẽ làm theo " quy định về học phần của học viện ". Tuy nhiên, theo quy định mới cập nhật về kỉ luật của học viện, học viên có thể mua thêm thời gian luyện tập, học lại tiết học, làm lại bài kiểm tra, dùng tài khoản đăng kí nhập học để thanh toán, mức giá do học viện đề ra, không áp dụng phương pháp ghi nợ.

_ Quá trình truyền dạy tại gói sơ cấp và trung cấp, sẽ là một giảng viên, một học viên. Học viên có thể giao tiếp với các học viên khác thông qua các khu vực khác của học viện: quảng trường chính, phòng sinh hoạt chung, phòng luyện tập chung, phòng giải trí, phòng tổ chức sự kiện,.. Học viện sẽ công khai số điểm học viên đạt được, khuyến khích sự cạnh tranh của các học viên.

_ Khuyến khích học viên sau khi hoàn thành các gói cơ bản, tiếp tục học thêm ở các gói yêu cầu, đặc biệt là các học viên chọn lĩnh vực cơ giới sĩ. Tuy nhiên, theo quy định mới về kỉ luật của học viện, học viên không hoàn thành được gói yêu cầu có thể đóng phạt để hủy bài kiểm tra, dùng tài khoản đăng kí nhập học để thanh toán, mức giá do học viện đề ra, không áp dụng phương pháp ghi nợ.

.....

.....

_ Việc truyền đạt thường thức cơ bản về học viện đã kết thúc, học viên có thể nghe lại hoặc đọc dưới dạng văn bản. Để tiếp tục chương trình học, nhấn yes.

Vương nhấn yes, chỉ mới nghe một lần là hắn đã hiểu đa phần, từ lúc bắt đầu vào zone z, sự hứng thú của hắn chỉ có tăng chứ không giảm. Có chăng là hắn hơi ngờ ngợ về cái gọi là kỉ luật cập nhật, đúng là mọi sai lầm đều trả giá bằng tiền mặt. Vương Lang tự nhủ sẽ xem việc tuân thủ kỉ luật là mục đích quan trọng. Học viên gương mẫu là phải như vậy, không thể mất tiền ngu, nhầm, vi phạm kỉ luật được.

_ Xin chào mừng học viên 001 đến chương trình học về năng lượng đặc thù. Lời đầu tiên, tôi xin chúc trò sẽ là đặc thù sư, đặc thù giả xuất sắc của nhân loại. Và hi vọng trò sẽ dùng kiến thức học được để đóng góp tạo những điều tốt đẹp cho nhân loại. _Tiết học 01 của gói sơ cấp năng lượng đặc thù, nội dung: thế nào là năng lượng đặc thù, tác dụng của năng lượng đặc thù, năng lượng đặc thù của bản thân bạn là gì.

_ Khuyến cáo, nên chỉnh tốc độ của tiết học ở mức thấp và trung bình.

Vương Lang để tốc độ mặc định là trung bình thấp, nếu vì quá vội mà nghe không kịp thì sẽ phải đóng tiền để học lại, như thế hắn sẽ rất đau lòng, mất một xu cũng là mất mà. Hắn ngồi ở vị trí đối diện giáo viên ảo trên dãy bàn tròn, mà hình như hắn ngồi đâu cũng sẽ thành đối diện, buổi học chính quy đầu tiên của hắn bắt đầu.

_ Để giúp trò hiểu chính xác nhất về năng lượng đặc thù, tôi sẽ làm một thí nghiệm trực quan, lúc này xin hãy chú ý quan sát. Trò có thể làm lại thí nghiệm này trong giờ luyện tập giới hạn.

Giảng viên ảo lấy ra một thanh năng lượng phẩm chất cao trong tủ thủy tinh, đặt lên đỉnh nhọn của tháp tam giác, chính hướng của một thiết bị chiếu nhìn giống kính viễn vọng thu nhỏ, xoay về thanh năng lượng, bật công tắc, từ thanh năng lượng, một dòng sáng trắng hơi trong suốt phát ra theo một đường thẳng.

_ Đường sáng trò đang nhìn thấy là mô phỏng của của dòng năng lượng phát ra mật độ 20% của năng lượng tinh thuần trong thế giới thật. Giống 99% với khi dùng năng lượng tinh thần để dò xét. Sau đây ta sẽ cho trò thấy bản mô phỏng phóng to của dòng năng lượng này.

Giảng viên ảo thực hiện một số động tác trên thiết bị chiếu. Một phần của dòng năng lượng được mô phỏng, phóng to ra mấy trăm lần, nhìn giống như một thân cây được gọt đều tròn trịa.

Vương Lang như đứa trẻ khai hộp quà, háo hức không thôi, điều này thật mới mẻ với hắn, bình thường khi dùng năng lượng tinh thần để cảm nhận, hắn không thể thấy được chi tiết như thế này, nhìn sâu được vào bản chất của dòng năng lượng.

Dòng năng lượng tinh thuần không phải là đồng nhất, nó được cấu tạo vô số các dòng nhỏ hơn, mỗi dòng nhỏ đó uốn lượn từng nhịp đều nhau nhìn như cộng mĩ. Mà mỗi dòng nhỏ đó cũng không đồng nhất, nó là một chuỗi các hạt li ti xếp gần nhau cùng di chuyển theo một tuyến tính. Có hạt to, hạt nhỏ, mật độ sắp xếp nhìn chung là đều đặn.

_ Trò nhìn thấy rõ rồi chứ, tính chất của các dòng năng lượng, được quyết định bởi các yếu tố cấu thành nên nó, có thể chia làm ba yếu tố chính.

+ Một là sự phân bố của các hạt li ti này, gọi là hạt nhân năng lượng tiểu vi. Sự sắp xếp của mật độ các hạt to, hạt nhỏ khác nhau sẽ đem đến tính chất khác nhau.

+ Hai là biên độ của các nhịp sóng mà trò nhìn thấy ở mỗi dòng năng lượng nhỏ.

+ Ba là số lượng và khoảng cách của các dòng sóng nhỏ dùng để hợp nên dòng sóng lớn.

Khi trò đã hiểu bản chất của dòng năng lượng tinh thuần rồi, chúng ta sẽ đến ví dụ thứ hai, dòng năng lượng tinh thuần đặc thù, tạo tiền đề để trò so sánh. Ta sẽ sử dụng năng lượng đặc thù đơn giản nhất, năng lượng đặc thù hệ kích phát.

Giáo viên ảo lấy ra một viên năng lượng khác, nhìn giống như đá cuội bình thường, nhưng xung quanh có ánh sáng mờ mờ phát ra. Dùng bộ tam giác và thiết bị chiếu mới, tạo ra một dòng ánh sáng khác, có màu vàng nhạt.

_ Đây là dòng năng lượng đặc thù hệ kích phát, mật độ là 20%. Lưu ý, mật độ này được chọn để phù hợp với việc quan sát khi giảng dạy, trong thế giới thật mật độ trung bình của dòng năng lượng kích phát đa phần lớn hơn 50%. Ta sẽ thực hiện bản phóng to, trò lưu ý đến sự khác nhau ở mức tiêu vi của hai dòng này. Kiến thức này sẽ có trong bài kiểm tra nhỏ của học phần, cũng như bài kiểm tra hoàn thành.

Vương Lang chăm chú, hẳn nhanh chóng nhận ra sự khác biệt của dòng năng lượng tinh thuần và dòng đặc thù kích phát. Nó khác nhau ở cả ba tính chất cấu thành đã nói tới.

+ Mật độ hạt nhân lớn xuất hiện nhiều hơn.

+ Biên độ sóng lớn hơn, khoảng cách các bước sóng ngắn hơn, giống như cọng mì bị thun lại.

+ Các dòng sáng nhỏ gần nhau hơn, và nhiều hơn.

_ Chắc trò đã có kết luận về nhận xét của mình, còn đây là phần ghi nhớ chung, trò có thể đọc lại dưới dạng văn bản trong thiết bị liên lạc.

+ Sóng năng lượng đặc thù có cấu tạo chung giống sóng năng lượng tinh thuần, có ba yếu tố chính cấu thành: hạt nhân, sóng riêng lẻ hay đường đi chuyển của tổ hợp hạt nhân, và tổ hợp các sóng riêng lẻ.

+ Sự khác nhau cơ bản nằm ở các yếu tố cấu thành đó, mỗi sự khác nhau sẽ tạo thành sóng đặc thù khác nhau.

+ Trong tự nhiên, sóng hoặc tổ hợp năng lượng tinh thuần chiếm nhiều nhất, khoảng hơn 90%. có thể gọi nó là năng lượng cơ bản. Tất cả người đã khai mở đều có thể tích trữ và sử dụng.

+ Năng lượng đặc thù chiếm chưa tới 5%. Còn lại là các dạng năng lượng khác. Có thể coi năng lượng đặc thù là năng lượng cơ bản - tinh thuần qua biến đổi mà tạo thành.

+ Đặc thù sự, đặc thù giả, tính thù đặc thù, thiết bị cơ giới đặc thù, nguyên liệu đặc thù, thanh năng lượng đặc thù, tinh thạch đặc thù, tinh hạch đặc thù... là những người hoặc vật có thể tạo nên sự biến đổi đó. Số lượng hay mật độ tồn tại nhìn chung cũng thấp hơn 5%.

+ Quá trình biến đổi năng lượng tinh thuần thành năng lượng đặc thù là một chiều, hiện chưa có cách để thực hiện ngược lại.

Nếu trò đã nắm được kiến thức vừa học, nhấn yes để qua kiến thức mới. Tác động của năng lượng đặc thù.

Bonus: Nhặt ký về quê.

Ngày 12: Tôi bước về nhà, trên đường, khách mời năm la liệt khắp nơi. Những ai còn bình thường, may mắn thoát kịp, đều cúi đầu chào tôi. Sự sợ hãi trong ánh mắt họ làm tôi thấy thú vị. Thường tôi sẽ thấy điều đó nhiều hơn trong ánh mắt của con người, đặc biệt là khi nhìn thấy họ. Nhưng tôi không ngạc nhiên, nếu tôi không phải là tôi, tôi cũng sẽ sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chuyện Hai Cái Cốc

_ Doanh chủ tịch, Doanh chủ tịch,...

Mộng Băng Doanh mở mắt, một tay nàng hơi xoa xoa huyết thái dương, một tay cầm lên kính đeo mắt. Người vừa gọi là Laurie, thư ký riêng của nàng.

Cầm ly trà nóng từ Laurie, Mộng Băng Doanh chỉ mất vài giây để khôi phục trạng thái tốt nhất, vừa rồi nàng có hơi thiếp đi, công việc gần đây của Nhà Trang thành thật có hơi quá nhiều:

_ Cảm ơn Laurie, đến giờ họp hội đồng rồi sao?

_ Thưa chủ tịch, còn 30 phút nữa mới đến giờ, bên phòng tổng hợp gửi trước bản báo cáo cho chủ tịch.

Laurie đặt bản báo cáo xuống bàn, nàng lui lại rồi pha một tách sữa nóng, đây là sở thích của Doanh chủ tịch hội đồng thành phố, cô ấy hay dùng cùng lúc trà và sữa nóng khi đọc tài liệu, Laurie cố gắng pha nhanh tay, sắp tài liệu mấy chục trang kia chủ tịch sẽ rất nhanh đọc xong, còn nếu là Laurie, có lẽ phải mất cả tiếng.

Laurie năm nay 19 tuổi, nửa năm trước cô tốt nghiệp học viện cơ giới sĩ số 6 của liên minh, chuyên ngành tình báo. Laurie là một học viên xuất sắc của học viện số 6, năng lực đặc thù của Laurie là cảm nhận sóng năng lượng, trong vòng không chế của mình. Laurie có thể cảm nhận, thu nhận, và phát ra bất kỳ bước sóng nào, đây là năng lực rất có ích khi sử dụng trên chiến trường, có thể coi Laurie là thiết bị rada, máy thu phát sóng di động, cập nhật và truyền thông tin với tốc độ nhanh nhất.

Việc để Laurie làm thư kí riêng cho Mộng Băng Doanh, chủ tịch hội đồng quản lý Nha Trang thành, là dương mưu của liên minh. Mặc dù Mộng Băng Doanh có thể coi như đang đứng phía đối lập với các gia tộc, khi khiến Nha Trang thành phát triển vượt bậc, không nằm trong tầm khống chế của họ.

Nhưng Mộng Băng Doanh cũng chưa đưa ra ý kiến sẽ hoàn toàn phụ thuộc liên minh, thay vào đó nàng đã nhiều lần gửi kiến nghị, muốn Nha Trang thành được thăng cấp, trở thành thành thị cấp s, có quyền lợi như đặc khu lãnh thổ, được sử dụng hệ thống quản lý riêng.

Việc đó với liên minh là không tốt, sở hữu đặc khu lãnh thổ là quyền lợi của các đại gia tộc, cùng hai "ông lớn" của hành tinh. Nếu liên minh giải quyết không khéo, một thời gian nữa, Nha Trang thì có thể trở thành "ông lớn" thứ ba. Nó sẽ như thêm một sợi xích nữa, làm chậm sự phát triển của liên minh.

Tình thế của Nha Trang thành rất vi diệu.

Nhìn chung một thành thị phát triển là điều tốt. Cuộc sống người dân tốt hơn, mức thu nhập cùng mức thuế cao hơn, sự hợp tác kinh doanh sẽ kéo thêm thành thị khác phát triển. Mức sống người dân tăng thì việc kinh doanh của các cơ sở đặt tại Nha Trang thành, mà đứng sau là các đại gia tộc cũng sẽ tốt hơn, mọi người đều vui.

Nhưng, nếu sự phát triển của Nha Trang thành có một chữ "quá".

Với các gia tộc, Nha Trang thành sẽ biến từ thị trường tiêu thụ, thành đối thủ cạnh tranh. Từ người mua, trở thành người bán. Tiếp tục phát triển, sẽ là lá cờ đầu dẫn dắt các gia tộc nhỏ, hay những thành thị khác. Kiến đủ đông sẽ cắn chết voi, mà Nha Trang thành, hay các gia tộc nhỏ kia, không bao giờ được xem là kiến, nên coi là con sói đang ngủ một mắt thì đúng hơn.

Với liên minh, cái thiếu nhất của liên minh chính là sự khống chế. Giành miếng ăn trên mâm của các đại gia tộc đã quá đủ khó khăn rồi. Một cái đĩa lớn như Nha Trang thành, lại muốn có riêng phần của mình, thì buộc khẩu phần phải mất đi một miếng. Quyền lực, tiếng nói, sức mạnh quân sự, là những thứ có thể mua được bằng tiền. Bản lĩnh kiếm tiền của Nha Trang thành, hay đúng hơn là của Mộng Băng Doanh, thì không cần phải nghi ngờ.

Nói về tiền, thì có một kho vàng sống, mà cả liên minh và các đại gia tộc, đều không thể khống chế được, đó là hiệp hội sinh tồn giả. Muốn nó nghiêng về phía của họ, là người si nói mộng. Mặc dù hiện nay hiệp hội vẫn giữ vị thế trung lập, nhưng ai đứng đủ cao cũng biết, Mộng Băng Doanh gọi chủ tịch hiện tại của hiệp hội, đại diện của nhân loại trong vùng sinh tồn, một tiếng papa.

Nếu thật sự Nha Trang thành có quyền lợi của đặc khu lãnh thổ, thì sự phát triển của nó, sẽ là điều tất yếu, không thể ngăn cản hay thay đổi được. Trên thực tế đó cũng chỉ là vấn đề thời gian, vì theo quy định trên bộ luật của liên minh, Nha Trang thành đã đáp ứng được đa phần các yêu cầu để được thăng cấp.

Thiếu sót duy nhất lúc này của Nha Trang thành, là số lượng nhân vật cấp cao, các đại sư và chiến sĩ cấp hoàng kim. Chưa đạt đủ 10, con số tiêu chuẩn, để trở thành đặc khu lãnh thổ. Nhưng nếu hiểu theo một nghĩa nào đó, người cũng có thể mua được bằng tiền. Nha Trang thành là một quả bom chỉ còn thiếu kíp nổ.

Nguyên nhân của tất cả những việc trên, đều quy tụ tại một người. Mộng Băng Doanh. Sáu mươi năm trước ngài lãnh tụ dùng sức một người lập nên liên minh. Ai biết liệu sáu mươi năm sau tuệ nữ có làm được điều tương tự hay không. So sánh hơi khập khiễng, nhưng quả thật, trong việc sáng lập, cái đầu luôn đáng sợ hơn nắm đấm.

Laurie chính là chốt do thám công khai liên minh đặt tại Nha Trang thành, mà nhiệm vụ là xoay quanh đầu não của nó, nữ chủ tịch hội đồng của thành phố Mộng Băng Doanh. Nhiệm vụ chính cấp trên giao cho Laurie, là giám sát các thông tin liên lạc của Mộng Băng Doanh, đặc biệt là với hai "ông lớn".

Là dương mưu, nên Laurie cũng không có nhiều áp lực gì. Chỉ cần làm tốt việc của mình, một thư ký. Khi báo cáo lên liên minh cũng chỉ cần làm việc theo trình tự của hệ thống văn thư, báo cáo theo nhật ký hoạt động tuần, tháng, quý. Đó là việc chung.

Việc giám sát liên lạc của Laurie chỉ là hình thức, miễn ảo ảnh(zone s)do nhà Morgan nắm giữ. Mạng tinh thần nội bộ địa cầu zone e (earth) thì thuộc về liên minh. Chút năng lực nhỏ của Laurie, thật không đủ dùng.

Còn về riêng, Laurie chính là fan hâm mộ lớn nhất của Mộng Băng Doanh, bắt đầu từ khi nàng còn ngồi trên ghế nhà trường. Nhận được công việc này chính là may mắn lớn nhất từng đến với cô gái 19 tuổi Laurie. Cô háo hức đến nỗi, nói toạc hết tất cả, ngay lần đầu gặp chủ tịch Mộng Băng Doanh. Có thể xem Laurie từ gián điệp, trở thành phản gián.

Không chỉ một mình nàng, mà rất nhiều, rất nhiều các cô gái khác cũng coi Mộng Băng Doanh là thần tượng. Mộng Băng Doanh chính là cô gái duy nhất, đứng trong hàng ngũ thất tiên nữ, không xuất thân từ các đại gia tộc. Nên nhớ danh sách này, là do những người trẻ lập ra, những người không hề biết về chỗ dựa phía sau của nàng.

Nếu bạn hỏi lý do, thì trước hết, hãy trả lời một câu hỏi.

Ngoài tình yêu ra, điều mà người phụ nữ khát khao nhất là gì? Người phụ nữ ở đây, chính là nói tới tất cả mọi người phụ nữ có trên đời này.

Tiền, vàng, nữ trang, son phấn, trang phục đẹp... Nếu điều bạn chọn là những thứ đó, thì bạn thật nông cạn, nông cạn và ngu ngốc.

Người chồng thành đạt, một chỗ dựa, sự nổi tiếng, tung hô chào đón... Bạn thông minh hơn một chút, nhưng độc ác, độc ác vì đã coi thường người phụ nữ như thế. Tuổi trẻ vĩnh cửu, xinh đẹp vĩnh viễn... Mối đạo hữu qua tiền hiệp với huyền huyền. Vị diện này không dám chứa đạo hữu.

Điều mà mọi người phụ nữ đều mong muốn, đó chính là việc có thể nắm giữ số phận của mình. Không phải lệ thuộc vào đàn ông hay bất cứ ai. Nếu phải lệ thuộc thì đó phải là một âm mưu mà họ lựa chọn.

Mộng Băng Doanh chính là một đại diện như thế trong lòng của giới nữ.

Nàng có xuất thân cao quý, nhưng từ bỏ xuất thân đó, mà rõ nhất chính là đổi họ của mình thành họ mẹ, một người có xuất thân bình thường.

Nàng có thể dễ dàng kiếm được một công việc tốt trong liên minh, nhờ ông cậu Raphen của mình. Nhưng nàng lại về thành thị cấp 1 bình thường, chọn chức vụ thư ký.

Từ công việc bình thường, bị dán nhãn cho nữ giới đó, nàng trở thành người lãnh đạo chân chính. Rồi bằng tài năng của mình, nàng biến Nha Trang thành, trong một thời gian ngắn ngủi vài năm, trở thành thành thị sắp đạt chuẩn của đặc khu lãnh thổ.

Trên hết, nàng nắm giữ hạnh phúc của mình, khiến bọn đàn ông, dù là xuất thân danh gia vọng tộc, muốn tiếp cận nàng cũng phải tự soi gương xem mình có xứng hay không.

Cho tới hôm nay, Mộng Băng Doanh vẫn chưa nhận được lời cầu hôn nào, không phải vì bọn đàn ông đó không muốn, mà là họ không dám. Ai biết nếu chọc giận nàng, gia tộc của họ liệu có cuốn gói khỏi Nha Trang thành hay không. Tại đây, tiếng nói của nàng còn được xem trọng hơn ngài thành chủ trường kỳ vắng mặt.

_ Doanh chủ tịch, còn một việc nữa, ngài thành chủ._

Giọng nói của Laurie có chút rụt rè, đây là việc công, nhưng cũng là việc riêng. Laurie không biết phải nói sao. Mộng Băng Doanh vẫn đang lướt qua bản báo cáo, gương mặt không chút biểu tình:

_ Đã gửi giấy mời họp cho ngài thành chủ chưa.

_ Dạ rồi, nhưng ngài ấy vẫn chưa đọc, từ lúc trở về đến nay ngài ấy vẫn ở trong vườn tại biệt viện, luôn ở bên cạnh._

Laurie lại không dám nói tiếp, việc ngài thành chủ trở về, đang ở trong biệt viện, chỉ có số ít người biết, Laurie biết Doanh chủ tịch là người đầu tiên biết. Bởi nơi đó cũng là nhà của chủ tịch, có lẽ chính vì đã biết nên chủ tịch mới ngủ lại văn phòng. Nhưng dù sao Laurie cũng phải nói, nắm và thông báo thông tin về nhân sự cấp lãnh đạo là thuộc trách nhiệm của thư ký.

_ Không có việc gì, cứ như bình thường, hãy ra ngoài chuẩn bị cho cuộc họp, khi đến giờ ta sẽ bắt đầu.

Laurie thở phào, nhanh chóng đi ra, dù Doanh chủ tịch chỉ hơn nàng một tuổi, nhưng khi ở gần thật khiến nàng chịu sức ép thật lớn. So với cấp trên của nàng tại liên minh, phải hơn đến mấy lần.

Khi cánh cửa khép lại, Mộng Băng Doanh dừng đọc, bỏ gương xuống, nàng nhấp một ngụm trà, rồi một ngụm sữa nóng. Thói quen này là nàng bắt chước mẹ của mình.

Nàng nhớ khi nàng còn nhỏ, hay thấy mẹ của nàng ngồi một mình trong vườn, trên bàn để hai cái cốc. Cốc sữa nóng là dành cho bà, cốc trà là dành cho người đàn ông, mà suốt đời bà chỉ biết đợi chờ. Tất cả chỉ vì một câu nói vu vơ của người đó, thích uống trà bên cạnh bà, để rồi có hàng vạn cốc trà, không bao giờ được uống cạn.

Nàng nhớ tới những ngày cuối cùng, trên cái bàn cạnh giường bệnh, cũng có hai cái cốc.

Người đàn ông đó vì một lời hứa, mà bỏ rơi mẹ con nàng suốt bao năm. Nàng không biết lời hứa đó là gì, mà cũng không cần biết. Nó không xứng làm lý do.

Nàng thật không hiểu nổi, tại sao cho đến phút cuối cùng, mẹ vẫn còn yêu ông ấy đến như vậy. Bà suốt đời ở trong cuộc hẹn uống trà, mà người hẹn không bao giờ đến.

Nàng hứa với bản thân mình sẽ không bao giờ tha thứ cho người đàn ông đó. Người mà lúc này đang ở trong khu vườn xưa, bên cạnh cũng có hai cái cốc, mà người hẹn đang nằm trong nấm đất bên cạnh.

Để làm gì, vô ích thôi. Nàng nhớ đôi mắt của mẹ mình, cho đến phút cuối cùng, vẫn mang theo một hy vọng nhỏ nhoi, khi nhìn vào cốc trà chưa cạn.

Sẽ không bao giờ, nàng mù quáng vì cái gọi là tình yêu như thế.

Không bao giờ,

không bao giờ.

Bonus: Nhật ký về quê.

Ngày 13: Trong sân nhà tôi lúc này là một bãi tan hoang. Thứ nằm im nhiều hơn thứ cử động. Tất cả đều sợ hãi, họ hàng của tôi cũng sợ hãi. Cậu rằng

nhọn cảm hơn nửa thân trên vào đất. Như vậy là nhiều hơn bình thường. Họ đều nhìn tôi, nhìn vị cứu tinh của họ. Tôi giang tay ra, ôm lấy nó, xoa đầu nó, búng vào trán nó." Em gái của anh".

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Buổi Họp Hội Đồng Thành Phố

_ Ta đã xem qua báo cáo sơ bộ ban đầu của "thành hội". Các con số không có vấn đề gì, mọi người làm rất tốt. Bây giờ đi vào báo cáo chi tiết, từng bộ hãy nói ra vấn đề của mình, mọi người sẽ cùng thảo luận.

Mộng Băng Doanh khép lại trang cuối cùng của bản báo cáo sơ bộ, mắt nhìn về hướng các ủy viên đang ngồi trong phòng họp. Thành hội là bản kế hoạch Mộng Băng Doanh đề ra, mục đích là lợi dụng buổi đầu giá của Tà gia, làm cơ hội quảng bá hình ảnh cho Nha Trang thành, hàng loạt những sự kiện diễn ra tiếp sau đó, chính là nội dung chủ yếu của kế hoạch thành hội.

Khi kế hoạch thành hội được đưa ra, chi dòng yêu cầu kinh phí đầu tiên, đã khiến mọi người rung mình. Một kế hoạch chi diễn ra trong thời gian chưa tới nửa tháng, lại dùng tới hai năm kinh phí hoạt động của Nha Trang thành, thời gian triển khai cũng quá gấp, chính là ngay lập tức. Mà mục đích của kế hoạch cũng quá mong lung, quảng bá và chiêu mộ, thứ khó dùng con số để phân tích thiệt hơn.

Nếu là người khác đưa ra, chắc chắn bản kế hoạch sẽ bị gạt bỏ, cơ hội lên mặt bàn cũng không có. Nhưng chủ tịch Mộng Băng Doanh thì khác, uy vọng của chủ tịch hơn cả mặt trời ban trưa, nếu không có chủ tịch, Nha Trang thành lúc này phải lo gồng mình kiếm đủ tiền trợ cấp phúc lợi, khỏi nói tới cái gì quảng bá.

Bản kế hoạch thành hội khi đó được thông qua nhanh chóng, phiếu thuận là tuyệt đối, thậm chí có người bỏ phiếu khi chưa đọc xong bản kế hoạch. Cả Nha Trang thành như cỗ máy hoạt động hết công suất, từng bước của kế hoạch thành hội được triển khai nhanh chóng, mọi người chỉ hận không thể mọc thêm tay nữa.

Nỗ lực họ bỏ ra đã được bù đắp xứng đáng, kế hoạch thành công tốt đẹp, lợi ích mang lại còn vượt qua dự đoán ban đầu. Tính tới nay, chỉ nói số tiền thu được thông qua mua sắm tiêu phí từ các khách du lịch bốn phương, đã đủ bù vào kinh phí tổ chức ban đầu. Tiền thu được từ bản quyền phát sóng xếp thứ hai, hiện hội đồng đang hướng tới các hợp đồng quảng cáo dài hạn, đảm bảo con số tăng ổn định.

Còn số tiền thu được từ các sự kiện, theo báo cáo ban đầu, sẽ dùng cho phúc lợi thành phố, không tính thành lợi nhuận. Nhưng thùng chỉ có một cái, gạo đổ vào góc nào thì vẫn là gạo trong thùng. Theo bản quyết toán số tiền này sẽ được dùng để xây dựng thêm hai học viện cơ giới nữa. Đó sẽ là bước thay đổi về chất của Nha Trang thành.

Còn về mục đích ban đầu của kế hoạch thành hội, rừ người đến dễ, giữ người lại mới khó. Nhưng mọi người tin rằng với chủ tịch Mộng Băng Doanh thì không có gì là khó. Ví như hơn nửa số người ngồi ở đây, không có xuất thân từ Nha Trang thành, là bằng chứng sống rõ nhất.

Người đầu tiên lên tiếng là ủy viên lo khâu tiếp đón của kế hoạch:

_ Tất cả các cơ sở lưu trú đều đã kín phòng, kể cả cơ sở tư nhân và nhà dân được điều động. Quy mô các hội trại đã mở rộng gấp đôi, lô hàng thiết bị khoang cư trú lưu động mới nhập về đã dùng gần hết, liệu có nên nhập thêm một lô nữa hay không.

_ Không cần, đó là vật phẩm tiêu hao, không thiết thực khi dùng lâu dài. Mở thêm hai hội trại quy mô vừa nữa, đặt cạnh nhau một cho nam một cho nữ. Đem số khoang lưu trú còn lại đặt ở giữa, mở thêm chế độ thuê theo giờ.

Ủy viên đảm nhiệm khâu tiếp đón tròn mắt nhìn chủ tịch Mộng Băng Doanh. Ý này còn hơn cả cao kiến, là ông nội của cao kiến đó nha. Cầm công khai nhưng cho quyền lên lút, kiểu này thì đám nam thanh nữ tú đó, sắp hàng dài mà bông bế nhau vào khoang cư trú. Tiền thuê ngắn hạn đương nhiên sẽ nhiều hơn, mà có thuê dài hạn, hai người ở chung một khoang thiết kế dành cho một người, chắc chắn sẽ không phàn nàn gì đâu, ầm cúng quá mà. Mà có vấn đề gì xảy ra cũng là chuyện của chín tháng sau, việc của bên dân số, mình không cần phải lo.

Một vị ủy viên khác lên tiếng:

_ Hiệp hội sinh tồn giả có mức tiêu thụ rất tốt, nhưng chủ yếu là sản phẩm thứ phẩm, các mặt hàng tinh phẩm vẫn kén người mua, tiền thuê thu được chỉ bằng một nửa so với các mặt hàng cấp thấp.

_ Mở thêm các tua du ngoạn đến nơi giao dịch của hiệp hội, cứ chú trọng vào việc mua bán các sản phẩm cấp thấp. Khi gần bế mạc thông báo với hiệp hội sinh tồn giả, Nha Trang thành sẽ thu mua số lượng lớn các mặt hàng tinh phẩm, yêu cầu là phải có giá ưu đãi.

Việc này đã nằm trong dự đoán ban đầu của Mộng Băng Doanh, thành thị muốn phát triển thì sản phẩm từ vùng sinh tồn là không bao giờ đủ, cơ hội thu mua số lượng lớn với giá rẻ là không dễ có được.

Ủy viên phụ trách đại hội thi đấu lên tiếng:

_ Bên đại hội cơ giới sư thì không có vấn đề gì, nhưng bên cơ giới sĩ thì hơi lạ. Thí sinh tham gia hình như đều quen biết nhau, có thù oán trước, đều ra tay rất nặng, tỏ trọng tài cùng tỏ ý tế yêu cầu bổ sung thêm nhân lực.

Mộng Băng Doanh hơi cười, đây là tác phẩm của ông chú Raphen. Đám sĩ quan tinh anh trẻ tuổi được cử đến, lại không có ràng buộc gì. Đa phần cùng một lứa xuất ra từ các học viện, năm xưa còn đi học có chuyện nói chưa xong thì giờ rảnh rồi gặp nhau lại nói tiếp, cũng là bình thường.

Mộng Băng Doanh lo hơn về đại hội cơ giới sư, đám chế tạo đồ im lặng đã thành tính, muốn họ sôi động thật không dễ gì. Hiện tiền bản quyền phát sóng thu được từ bọn họ là thấp nhất, nhà tài trợ hay đăng ký quảng cáo cũng không nhiều, Mộng Băng Doanh suy nghĩ, có lẽ phải trút vốn gốc.

_ Bên đại hội cơ giới sĩ ngoài các nữ sinh mệnh sư của Tạ gia, tuyển thêm lượng lớn nữ chăm sóc viên, tỉ lệ là một sinh mệnh sư, năm chăm sóc viên. Trọng tài không cần tăng thêm, thay vào đó tăng lương và tăng ca là được. Đối phần thưởng thành năng lượng tinh thuần thành thành năng lượng sinh mệnh.

_ Bên đại hội cơ giới sư, phần thưởng tăng gấp đôi, tăng thêm một khóa tinh hạch đặc thù của tinh thú cấp hai.

Suy nghĩ thêm một chút, Mộng Băng Doanh nói tiếp:

_ Chuyển thời gian chung kết của hai đại hội, sẽ diễn ra vào dạ tiệc hóa trang. Người chiến thắng sẽ nhận được một vé tham dự đại hội đấu giá, là vé mời danh dự.

Tất cả các ủy viên đều trầm ngâm, đây đúng là một đại thủ bút. Tinh hạch của tinh thú đặc thù cấp hai thì quý khỏi cần nói, dùng tiền khó mua được, sức chiến đấu của tinh thú cấp đó, tương đương với chuẩn chiến sĩ hoàng kim của nhân loại, lần này đám thí sinh cơ giới sư kia, dám sẽ cầm bút khắc mà đánh nhau. Bên truyền hình tha hồ mà quay được cảnh đẹp.

Vấn đề là bên đại hội cơ giới sĩ, quả thay đổi thực tế hơn là việc nhỏ, chuyện lớn là cái chế độ chăm sóc kia. Bị thương là rơi vào vòng tay của sáu mỹ nữ, lại có một một đặc thù sư của Tạ gia, cái nội sản sinh mỹ nữ, hạnh phúc khó nói nên lời. Sợ là cuộc đấu sẽ thay đổi về chất, chi công không phòng, lấy bị thương làm mục đích, vậy sẽ thâm liệt tới mức nào. Ít nhất phí bản quyền phải tăng gấp đôi. Không hổ là tuệ nữ mà.

Còn bản quyền của đêm thi đấu chung kết, cùng lúc với dạ tiệc hóa trang, thét giá bao nhiêu mà không được.

Nhiều vấn đề được ra, Mộng Băng Doanh nhanh chóng đưa ra phương án. Buổi họp trở thành buổi phân bổ mệnh lệnh của nàng. Mọi người đều không có khúc mắc gì, lấy lợi ích chung làm chính, chỉ cần làm tốt việc của mình thôi.

Khi buổi họp sắp kết thúc, thì bỗng có một người nữa lên tiếng. Người này tên là Thực Sinh, hiện Thực Sinh tuổi còn trẻ chỉ mới 25, hiện chưa phải là ủy viên chính thức, cần công tác thêm một thời gian nữa thì mới được đề xuất bổ nhiệm. Trong kế hoạch thành hội, Thực Sinh không được phân nhiệm vụ chính gì. Bộ phận của Thực Sinh là y tế thú y, công việc chủ yếu là huấn luyện và chăm sóc tinh thú cấp thấp cho Nha Trang thành, dùng vào nông nghiệp, nông sản hay vận tải, nói thẳng ra là chăn nuôi. Bình thường Thực Sinh rất ít nói, việc hấn chủ động lên tiếng làm mọi người khá ngạc nhiên: _ Chủ tịch, tôi muốn báo cáo về dịch bệnh da xanh lá gần đây, quy mô bệnh đã mở rộng, đã có tinh thú cấp thấp sống lân cận Nha Trang thành mắc bệnh.

Nói xong Thực Sinh cũng đưa ra bản báo cáo của mình, chữ viết chưa đầy mặt giấy, hấn không giỏi viết báo cáo, mà thật cũng không có gì nhiều để báo cáo.

À thì ra là bệnh dịch của bọn tinh thú cấp thấp, trách nhiệm của hấn, hấn báo cáo là đúng, mà cuộc họp lần trước không phải nói xong rồi sao, hiệu xuất của người thật kém quá đó. Báo cáo nhanh chút đi, ta còn phải về lo công việc nữa, quan trọng hơn việc của người nhiều. Mọi người tuy vẫn còn ngồi lại bàn họp, nhưng nét vội vã biểu hiện thì không cần giấu.

Bệnh dịch da xanh lá của tinh thú cấp thấp vừa được phát hiện gần đây, khoảng hơn tuần trước. Theo nghiên cứu thì bệnh dịch này khiến da của tinh thú chuyển qua màu xanh lá, biểu hiện khác là ngủ nhiều, rũ rượi, kém ăn, kém hoạt động. Ngoài ra các chỉ số khác của chúng hoàn toàn bình thường

Hiện bệnh dịch chỉ mới phát hiện ở tinh thú cấp thấp, bốn hoặc năm trở xuống, cấp gần suy thoái. Không có dấu hiệu lây sang người, hay động vật thông thường. Chưa biết có lây sang tinh thú cấp cao hơn hay không, nếu có thì cũng sẽ rất khó, vì khu vực xung quanh nơi nhân loại sinh sống, tinh thú cấp cao sẽ không xuất hiện.

Ngoại trừ làm giảm hiệu xuất của các tinh thú được huấn luyện dùng cho việc vận chuyển ra, thì chưa có vấn đề gì lớn. Mức ưu tiên không cao, nhất là trong những ngày này của kế hoạch thành hội. Có người còn ra ý kiến thu thập bệnh mẫu, bán cho các sinh tồn giả, nếu thật có thể khiến tinh thú cấp cao nhiễm bệnh, trở nên lờ đờ, thì việc săn bắt sẽ dễ dàng hơn. Nhưng cũng gác lại sau, tạm cứ tiếp tục nghiên cứu cách chữa trị.

Dịch bệnh dù có nguy hại hay không thì vẫn là dịch bệnh. Tuệ nữ Mộng Băng Doanh chắc chắn sẽ không xem thường. Nhưng cũng phải có mức ưu tiên trước sau, hiện toàn lực của Nha Trang thành để dồn vào kế hoạch thành hội, khó phân ra phần sức khác. Kế hoạch giải quyết nàng cũng đã có, nhưng đành để chậm hơn mấy ngày.

_ Ta biết rồi, phương pháp giải quyết người cứ soạn trước, cuộc họp lần tới sẽ thảo luận cách triển khai, chủ yếu bây giờ là nghiên cứu chi tiết hơn, có thể ra ngoại vi thành để thu thập mẫu, nếu cần thêm người thì cứ nói, ta sẽ sắp xếp.

_ Để em, để em.

Khi Mộng Băng Doanh vừa dứt câu thì thư ký Laurie đã vội chen vào. Có lẽ biết mình hơi hớ hênh nên Laurie vội che miệng, nhưng không kịp rồi.

Ồ..ồ...Mọi người nhìn Laurie, có chút mỉm cười vỡ lẽ, Mộng Băng Doanh cũng vậy. Nghe nói bữa trước thấy thư ký Laurie nắm tay trai lạ trên đường, tung tăng tung tê, tưởng là lời đồn thổi, ai dè lại là thật. Laurie vừa trẻ vừa xinh đẹp, lại giỏi giang, dự là sẽ có không ít thanh niên nửa đêm cắn gỏi đây.

Mọi người nhìn sang Thúc Sinh, gật đầu khen ngợi, có người còn đưa ngón tay cái. Cha ông nói không sai, trong tán gái thằng ít nói nhất là thằng nguy hiểm nhất, tầm ngầm tầm ngầm mà đâm chết voi. Còn trẻ vậy mà sắp thành ủy viên thì phải có chút tài năng chứ. Bản lĩnh dặt gài, nhằm, phần đầu này thật đáng học hỏi. Mà chiều này cũng thật hay, lấy cớ dịch bệnh để công khai dặt nhau đi, dăm có một khoang cư trú lại hao hụt đi à nha, càng ở gần thì càng dễ nghiên cứu mà.

Xôn xao một chút thì buổi họp kết thúc, mọi người nói cười vui vẻ rồi đi, chỉ có Thúc Sinh im thin thít và Laurie mặt đỏ như trái gấc.

Mọi người đều tin vào sự phát triển rực rỡ của Nha Trang thành trong tương lai.

Còn cái dịch bệnh da xanh lá không nguy hiểm kia...thì không có gì nguy hiểm cả.

Bonus: Tàn mạn.

P/s: Không thích thì đừng đọc.

Nhật ký lang thang:

Năm tôi 22 tuổi, tôi theo công trình đến thành phố mới. Công việc rất vất vả, rất vất vả...

Rồi thầu chính ôm tiền bỏ chốn, thầu phụ gom đủ phần mình cũng mất dạng. Công nhân chúng tôi lao đao.

Gắng gượng hơn tuần, lần lượt từng người trong nhóm ra đi, về nhà hoặc tìm việc khác. Chia tay nhau bằng cái vỗ vai.

Tôi ở lại cuối cùng, phòng trọ còn vài ngày mới hết hạn. Tôi tìm ra cách để trộm đồ trong công trình. Rất dễ để trót lọt, tôi có chút hã hê, làm người xấu lúc nào cũng dễ hơn.

Tôi trộm nhiều hơn, và rù thêm đồng phạm. Tôi không ngốc, tôi chọn những thứ rẻ tiền, dễ bán, nằm lẫn lộn khắp nơi trong công trình. Cứ cho là bị bắt, cũng không thành tội nghiêm trọng gì.

Công việc thuận lợi tới mức, tôi thuê thêm một phòng bên cạnh để làm kho chứa. Không đi bán lẻ nữa mà gọi người đến thu mua. Tôi kết thúc với đồng phạm cũ, rồi thuê người làm trả lương tháng. Tôi lo việc lấy ra, còn nó khuôn vác về phòng.

Nó siêng năng giống tôi lúc trước, nhưng nhỏ tuổi hơn và gầy hơn. Nó muốn kiếm đủ tiền, để đi học nghề, rồi về quê. Tôi cho nó tiền ăn mỗi ngày, coi như phần thưởng, còn tiền lương thì tôi giữ gìn.

Tôi nghiêm nhiên trở thành chủ. Tôi liều lĩnh hơn, kiếm được nhiều hơn. Và cũng khôn ngoan hơn, tôi học được cách ăn chia với bảo vệ, khiến hắn phải ăn trộm giùm tôi.

Sau lần tiêu thụ cuối cùng, tôi đánh hơi thấy mùi nguy hiểm. Tôi bỏ trốn ngay trong đêm, đó là một quyết định đúng, tôi biết là như vậy. Việc đó giúp tôi tiết kiệm một khoảng tiền, lương và ăn chia.

Một năm sau, tôi xuống bến xe ở một thành phố lớn. Lúc chờ người tới đón, tôi thấy một người quen. Là thằng nhóc tôi đã từng thuê, nó bảo kê đám nhóc khác, ăn xin hoặc ăn giựt trong bến xe. Có vẻ cuộc sống của nó rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Tác Động Của Năng Lượng Đặc Thù

_Bây giờ chúng ta sẽ qua kiến thức mới, tác dụng của năng lượng đặc thù.

Vương Lang rất thông minh, trí nhớ cũng tốt, phân lý thuyết vừa rồi hắn đã nắm rất rõ. Vương Lang nhanh chóng ấn vào nút yes. Hắn thật sự chờ mong tới giờ luyện tập giới hạn, để có thể tự tay làm các thí nghiệm đó.

_Ta cũng sẽ bắt đầu bằng một thí nghiệm như lần trước, đầu tiên sẽ là tác động của năng lượng cơ bản - tinh thuần đến vật chất và sinh vật.

_Đây là tia năng lượng tinh thuần mật độ 10%. Trong môi trường bình thường, mật độ sóng năng lượng tinh thuần trung bình chiếm 0.5% so với tổng thể tích của không gian. Ta sẽ bắt đầu thí nghiệm với vật chất vô cơ.

Giảm viên ảo điều khiển một viên ngói vuông vức chắn ngang đường truyền của tia năng lượng tinh thuần. Để yên một lúc, không có gì xảy ra.

_ Kết luận số một, ở mật độ 10% năng lượng tinh thuần không gây tác động đến viên ngói. Trò có thể xem các chỉ số thay đổi của vật thử nghiệm trên màn hình giao tiếp. Trong thí nghiệm vừa rồi, viên ngói không tăng nhiệt độ, không thay đổi cấu trúc. Sau đây ta sẽ tăng mật độ lên 1%. Tức tia năng lượng cơ bản hiện tại sẽ là 11%.

Mới đầu Vương Lang thấy cũng chẳng có gì khác biệt, một lúc sau thì màn hình giao tiếp báo nhiệt độ tại điểm tiếp xúc của viên ngói có tăng lên, nhìn bằng mắt thường thì thấy viên ngói hơi sạm màu một chút.

_ Khi mật độ năng lượng cơ bản vượt qua 10% thì bắt đầu có tác động lên viên ngói. Sau đây ta sẽ liên tục tăng mật độ của tia năng lượng lên, tốc độ là 2% mỗi phút. Yêu cầu trò quan sát kĩ.

Theo thời gian trôi qua, nhiệt độ của viên ngói ngày một tăng, khi thời gian qua năm phút, tức tia năng lượng cơ bản đã đạt mức 20% thì điểm tiếp xúc của viên ngói vỡ vụn, phần xung quanh xuất hiện nhiều vết nứt.

_ Chắc trò đã nhìn rõ, sau đây là kết luận số hai của thí nghiệm vừa rồi, mật độ tia năng lượng càng tăng, thì tác động đến viên ngói càng lớn. Khi mật độ đạt đến mức 20% thì cấu trúc của viên ngói bị phá vỡ.

_ Ta sẽ nhận định mức 20% đó là điểm giới hạn của viên ngói, khi đạt hoặc vượt qua điểm giới hạn, viên ngói sẽ mất đi cấu trúc ban đầu. Sau đây ta sẽ thay đổi viên ngói bằng vật chất vô cơ khác, thứ tự là, đồng nguyên chất, hắc thạch nguyên chất, bạch ngân thạch nguyên chất. Trò chú ý quan sát, kết hợp với các chỉ số trên màn hình giao tiếp. Rồi tự rút ra kết luận, điều này sẽ có trong bài kiểm tra hoàn thành.

Vương Lang rất nghiêm túc quan sát và so sánh với kết quả hiển thị, hần rút ra kết luận về điểm giới hạn của ba vật chất đó theo thứ tự là 17%, 23%, 35%. Hần cẩn thận ghi lại các thông số đó vào phần ghi chép trên màn hình giao tiếp.

_ Sau đây ta sẽ làm lại toàn bộ thí nghiệm, nhưng thay vào sẽ là sinh vật sống. Chỉ số hiển thị trên màn hình giao tiếp của trò chính thông số trung bình về nhịp sống của sinh vật.

_ Ta sẽ dùng bốn sinh vật trong cùng một chủng loại, nhưng có các bước tiến hóa khác nhau. Đó chính là chuột đồng bình thường, tinh thú hệ chuột cấp 5 suy thoái, tinh thú hệ chuột cấp 5 bình thường, tinh thú hệ chuột cấp 4.

_ Để đảm bảo việc tập trung quan sát của trò, hệ thống sẽ loại đi yếu tố cử động, phát ra âm thanh của sinh vật thí nghiệm. Chỉ dùng chỉ số nhịp sống để đưa ra kết quả. Trò có thể thay đổi quy định này khi tự thí nghiệm trong giờ luyện tập giới hạn.

Vương Lang tiếp tục quan sát, điểm giới hạn hay mức mật độ năng lượng để chỉ số nhịp sống trở về 0 của bốn con chuột thí nghiệm đó lần lượt là 12%, 15%, 20%, 33%. Nếu như vượt qua điểm giới hạn mà tia sáng vẫn tiếp tục chiếu thì phần cơ thể của con chuột như bị nướng chín, chỉ là không có mùi hay khói phát ra, tiếp tục để lâu sẽ hóa thành bột mịn, bột màu xám trắng chứ không phải đen.

_ Điểm giới hạn của sinh vật sống bị ảnh hưởng rất nhiều bởi mức tiến hóa của nó. Trong chương trình sơ cấp, trò chỉ được làm thí nghiệm từ mức tinh thú cấp bốn trở xuống. Sau đây sẽ là phần ghi nhớ từ thí nghiệm vừa rồi, sẽ có trong bài kiểm tra.

"+ Mật độ năng lượng tinh thuần từ 0% đến 10% được coi là an toàn, không gây tác động đến vật chất và sinh vật.

+ Điểm giới hạn là mức mật độ tập trung của năng lượng tinh thuần đủ để thay đổi cấu trúc tiểu vi của vật chất và sinh vật.

+ Sinh vật và vật chất khác nhau, sẽ có điểm giới hạn khác nhau.

+ Sự khác biệt đó phụ thuộc vào bản chất cấu tạo, sẽ được học trong học phần trung cấp. "

Nếu trò đã hoàn thành việc ghi chép, nhấn yes để qua phần thí nghiệm thứ hai của bài học:

...

_ Sau đây là thí nghiệm về tác động của năng lượng đặc thù. Để tạo hứng thú cho học viên, hệ thống cho phép học viên tùy ý chọn 1 trong 7 loại năng lượng đặc thù sau để bắt đầu thí nghiệm. Học viên có thể thực hiện với 6 loại năng lượng khác trong giờ luyện tập giới hạn. Dùng màn hình liên lạc để đưa ra lựa chọn.

Có bảy viên năng lượng cũng kích thước, nhưng khác màu sắc lơ lửng trước mặt Vương Lang. Vương Lang chọn viên năng lượng số ba, năng lượng đặc thù hệ phong. Có lẽ là vì phong nguyên tố mà tể bào của hắn có thể hấp thụ.

_ Học viên đã chọn năng lượng đặc thù hệ phong để làm thí nghiệm, bắt đầu qui trình đồng bộ.

_ Trước khi bắt đầu thí nghiệm, có những thông tin thường thức về năng lượng đặc thù mà trò cần biết. Đây là kiến thức đã được tích hợp và nghiệm chứng, có thể xem sự chính xác của nó làm tiền đề để nghiên cứu về sau. Tuy nhiên, học viện khuyến khích học viên có những nghiên cứu riêng của mình, nhưng khi chưa được học viện công nhận, việc nghiên cứu phải tuân theo quy định và kỉ luật của học viện. Trò có thể đọc lại dưới dạng văn bản trong màn hình liên lạc.

+ Tia hoặc sóng năng lượng đặc thù phát ra, luôn tồn tại song song với năng lượng cơ bản - tinh thuần, được coi như vật dẫn.

+ Tỷ lệ của hai loại năng lượng phụ thuộc vào nguồn phát ra (người, tinh thú, thiết bị cơ giới, nguyên liệu...) nhưng năng lượng đặc thù không thể có tỷ lệ cao hơn năng lượng cơ bản. Lấy tỷ lệ 1 / 1 là lớn nhất. Trong quá trình giảng dạy sẽ coi đó là tỷ lệ tia năng lượng đặc thù 100%. Tỷ lệ càng lớn coi như hiệu suất càng cao.

+ Năng lượng đặc thù không tồn tại trong không gian tự nhiên, tức không thể hấp thụ năng lượng đặc thù từ tự nhiên.

+ Khi năng lượng đặc thù phát tán trong tự nhiên, theo thời gian nó sẽ trở thành năng lượng cơ bản - tinh thuần.

+ Năng lượng đặc thù tồn tại dưới dạng đã cô đọng, khi có đủ các điều kiện. Thường tìm thấy trong viên năng lượng, nguyên liệu, tinh hạch...đặc thù.

+ Năng lượng đặc thù khi được phát ra từ đặc thù sư, đặc thù giả, tinh thú đặc thù, thiết bị đặc thù...được coi là năng lượng tiêu hao. Gọi là năng lượng hậu phát. Có thể dùng % để tính toán hiệu suất.

+ Năng lượng đặc thù dưới dạng tích trữ gọi là năng lượng tiền phát, tỷ lệ mặc định là 100%. Tỷ lệ này chỉ dùng cục bộ, đối chiếu với năng lượng hậu phát từ sự tích trữ đó.

+ Sự luyện tập của học viên cơ bản là nâng mức % tỷ lệ của năng lượng hậu phát, càng gần với mức % tỷ lệ của năng lượng tiền phát thì càng tốt. Hiện vẫn chưa có cách xóa bỏ sự tiêu hao, để hai mức này bằng nhau.

....

.....

+ Lưu ý quan trọng nhất, sự suy kiệt vùng chứa của các đặc thù sư, đặc thù giả là vô cùng nguy hiểm, có tỷ lệ dẫn đến tử vong cao. Nguyên nhân mặc định là nếu không có năng lượng cơ bản khổng lồ, việc chuyển hóa năng lượng đặc thù sẽ mất kiểm soát, bắt đầu cắn trả cơ thể.

+ Để có thể là đặc thù sư, phải khai mở được ít nhất 10 vòng sáng, trong mọi trường hợp, nên lưu lại 4 vòng để tránh việc bị cắn trả.

+ Tâm lý là yếu tố ảnh hưởng rất lớn đến hiệu suất của năng lượng hậu phát. Học viện hy vọng các học viên chú ý rèn luyện tâm cảnh của mình. Theo lưu ý mới cập nhật từ bộ phận kỉ luật của học viện, nợ hoặc quỵ học phí sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tâm cảnh của học viên, nên tìm cách khắc phục từ bây giờ.

.....

.....

Nhấn yes để bắt đầu chương trình học.

Vương Lang tất nhiên sẽ không để tâm cảnh của mình xuất hiện lỗ hổng nghiêm trọng như thế, nếu có cơ hội, hẳn sẽ nghiên cứu cách để hợp lý hóa việc xử học phí, việc khắc phục này không thể chậm trễ được.

_ Bắt đầu thí nghiệm, tác động của năng lượng đặc thù hệ phong đến vật chất.

_ Tia năng lượng sử dụng trong thí nghiệm sẽ có mật độ cố định 10%. Trong đó sự thay đổi thuộc về năng lượng hậu phát, sẽ bắt đầu ở mức 1%. Tức trong tia năng lượng hệ thống sử dụng ban đầu, sẽ có 1 phần 100 tia năng lượng đặc thù trong tổ hợp các tia phát ra.

_ Đầu tiên ta sẽ chiếu tia năng lượng cơ bản 10% vào viên ngói, sau đó thêm vào 1% tia năng lượng đặc thù hệ phong. Nội dung và các bước của thí nghiệm rất phức tạp, mong trò tập trung quan sát và theo dõi thông tin trên màn hình giao tiếp.

Sau khi thêm vào 1% tia năng lượng đặc thù hệ phong, Vương nhận thấy có sự biến đổi trên bề mặt viên ngói, rất nhỏ nhưng nếu tập trung vẫn còn thể nhìn thấy. Màn hình hiển thị cấu trúc của viên ngói có thay đổi, tăng đều theo thời gian.

_ Sau đây ta sẽ tiếp tục tăng tỷ lệ tia năng lượng đặc thù, tỷ lệ là 1% tăng thêm mỗi 2 phút.

Vương Lang thấy rõ có một vòng xoáy xuất hiện trên viên ngói, mỗi lúc một nhanh hơn và lan rộng hơn, khi tỷ lệ lên 5% thì cả viên ngói trở thành vòng xoáy đất cát nhào nhột, đến mức 6% thì vòng xoáy không thể ổn định, đất cát văng ra, viên ngói xem như đã biến mất.

_ Khi có 6% tia năng lượng đặc thù, thêm vào 10% tia năng lượng cơ bản, thì viên ngói bị biến đổi đến mức cao nhất, gọi là điểm biến đổi.

_ Cách để tính điểm biến đổi rất phức tạp, mong trò ghi nhớ công thức qua ví dụ này. Sẽ có trong bài kiểm tra.

_ Theo mặc định tỷ lệ lớn nhất 100%, là 1 / 1. Tức một tia tiểu vi năng lượng đặc thù sẽ bắt buộc đi chung với 1 tia tiểu vi năng lượng cơ bản. Vậy để tạo thành con số 6% kia, sẽ có 6 đặc thù và 6 tia cơ bản. Cộng với 10% tia cơ bản ban đầu tức có 10 tia cơ bản. Ta sẽ có tổng cộng 22 tia, trong đó có 6 tia đặc thù. Vậy tỷ lệ sẽ là 6/ 22. Làm tròn là 27%. Đây coi như điểm biến đổi của viên ngói khi ở mật độ năng lượng cơ bản 10%.

_ Lưu ý điểm biến đổi chỉ chính xác khi điểm giới hạn nằm ở mức cơ bản 10%. Đây là cách để tính hiệu suất sử dụng của năng lượng hậu phát.

_ Trong thực tế, khi chiến đấu hoặc tạo tác động. Điểm giới hạn của năng lượng đặc thù có thể dao động từ 0% đến mức cao nhất của tỉ lệ 1/1 là 50 %. Khi đó ta lấy điểm biến đổi cơ bản, nhân với số phần trăm của điểm giới hạn. Sẽ ra tỉ lệ tia đặc thù cần dùng để tạo giới hạn biến đổi.

_ Ví dụ, điểm giới hạn đặc thù sự tạo ra là 47%. Ta lấy, $27 \times 47\% = 12,69$. làm tròn thành 13. Tức ở điểm giới hạn 47%. chỉ cần trong 100 tia phát ra có 13 tia đặc thù hệ phong. Thì sẽ tạo ra mức vòng xoáy lớn nhất trên viên ngói, bỏ qua sự phá hủy của năng lượng tinh thuần khi vượt qua mốc 20% của viên ngói.

_ Nếu trò là cơ giới sĩ đặc thù, thông thường sẽ không quan tâm đến con số đó. Chỉ cần tạo ra điểm giới hạn lớn nhất, gần với mốc 50 %. Và nhiều tia năng lượng đặc thù nhất có thể. Lấy tỉ lệ 1 / 1. Là tỉ lệ vàng đã hướng tới. Ví dụ tia năng lượng trò phát ra, có 1000 tia tiểu vi năng lượng cơ bản và 999,999... tia tiểu vi năng lượng đặc thù thì tác động của trò sẽ là lớn nhất.

_ Nếu trò là cơ giới sư đặc thù, buộc phải quan tâm thật nhiều đến con số này. Nếu thiết bị trò tạo ra, có thể dùng 10 điểm thanh năng lượng tinh thuần, tạo ra nhỏ hơn gần nhất 5 điểm năng lượng đặc thù và 5 điểm năng lượng tinh thuần. Tức có sự hao phí nhỏ nhất. Thì phẩm chất của thiết bị sẽ càng cao.

_ Thí nghiệm và những công thức trên, chỉ dùng trên vật chất vô cơ, quan trọng khi chế tạo. Sau đây sẽ là thí nghiệm trên cơ thể sống. Thí nghiệm này chỉ có thể đưa ra kết luận chung, không có công thức hiệu quả hay chuẩn xác nhất.

_ Ta sẽ dùng bốn sinh vật trong cùng một chủng loại, nhưng có các bước tiến hóa khác nhau. Đó chính là chuột đồng bình thường, tinh thú hệ chuột cấp 5 suy thoái, tinh thú hệ chuột cấp 5 bình thường, tinh thú hệ chuột cấp 4.

Vương Lang nhận ra ở thí nghiệm này, ngay khi tia năng lượng đặc thù hệ phong 1% chiếu vào, điểm sự sống của các sinh vật đã bắt đầu tụt xuống. Phụ thuộc ở cả hai yếu tố, tỉ lệ % và thời gian chiếu. Nhưng cơ bản thì sinh vật càng tiến hóa cao thì mức chịu đựng càng tốt hơn.

_ Sau đây sẽ là phần ghi nhớ từ thí nghiệm vừa rồi, sẽ có trong bài kiểm tra. Lưu ý những gì trò đã quan sát được, có thể sẽ khác rất nhiều so với thực tế, để đạt hiệu quả tối ưu của bài học, học viên nên chọn thêm gói học phần yêu cầu nội dung chiến đấu của lĩnh vực cơ giới sĩ. Cũng như tự làm thêm các thí nghiệm khác trong giờ luyện tập giới hạn.

+ Năng lượng đặc thù không có điểm giới hạn. Dù ở mức thấp nhất, năng lượng hậu phát vẫn có khả năng gây tác động đến vật chất và sinh vật.

+ Năng lượng đặc thù ở dạng tiền phát, dạng cô động, coi như là an toàn.

+ Cân bằng tia năng lượng đặc thù và tia năng lượng cơ bản phát ra, đạt gần đến tỉ lệ 1 / 1, là mục đích cơ bản của việc rèn luyện.

+ Việc học tập của cơ giới sư hệ đặc thù là khó khăn nhất, nếu học viên đạt cấp đại sư cấp s hệ đặc thù. Sẽ tác động được đến hệ thống ban đầu của học viện, được coi như nhà sáng lập mới. Học viện rất hoan nghênh và nhấn mạnh đến yếu tố tâm cảnh, khi đó học viên nên hướng tới sự xây dựng tích cực.

+ Việc học tập về năng lượng đặc thù, không nên diễn ra gói gọn, học viên nên tiếp nhận thêm các gói học phần yêu cầu.

_ Nội dung bài học kết thúc, học viên nhấn yes để bắt đầu bài học mới: Năng lượng đặc thù của bạn là gì, và cách sử dụng.

Bonus:

Nhật ký lang thang.

Biển lênh đênh. Kiếp người sống trên biển cũng lênh đênh.

Bốn mươi năm trước, có những người lênh đênh trên biển, để đi tìm miền đất mới. Miền đất họ được có tự do.

Đề có thể đến, dù chỉ là nơi trung chuyển, thì hành trình phải mất hàng tháng trời. Đó là họ may mắn. Không gặp phải cướp biển, hay con giặc của biển.

Tôi không nói về những người thành công, vì câu chuyện đó buồn lắm, tận cùng của nước mắt là nụ cười, hay nụ cười ngập trong nước mắt, có khác gì nhau đâu.

Tôi không nói về những người thất bại, vì có gì đâu để nói. Sóng kẻ dìm họ rồi, sóng mang đi sự sống.

Tôi nói về những người mang họ đi, những người sống bám vào biển.

Họ bắt đầu hành trình hàng tháng trời, trên con thuyền nhỏ, chỉ mang theo lương thực cho vài ngày.

Vì thật sự họ chỉ mất vài ngày để quay về.

Chiếc thuyền nhỏ không còn hành khách.

Chiếc thuyền nhỏ chỉ còn hành trang.

Chiếc thuyền nhỏ có mái chèo còn vương màu đỏ.

Biển lên đèn, kiếp người cũng lên đèn.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Năng Lượng Đặc Thủ Của Vương Lang

Chọn 10 000 thiếu niên để làm lễ khai mở, cứ cho mọi yêu cầu đều đạt trên mức chuẩn.

Sẽ có 1500 thiếu niên khai mở thành công. Mặc định là thể hệ tinh anh mới.

Trong đó có 1000 thiếu niên khai mở được từ 1 đến 3 vòng sáng. Là lớp tinh anh hạ tầng, lựa chọn tốt nhất là tham gia vào học viện cơ giới sĩ, làm sĩ quan tầng thấp của quân đội liên minh. Nếu không tốt nghiệp được thì giống như lão bản mập trong zone s, tìm công việc quản lý tầng thấp, nhìn chung vẫn tốt hơn người bình thường.

Sẽ có 400 thiếu niên khai mở được từ 4 đến 8 vòng sáng. Là lớp tinh anh trung tầng. Vẫn nên lựa chọn con đường cơ giới sĩ, dù sao chiến trường luôn không thiếu chỗ cho những người thích chạy rông. Nếu không sẽ luôn có chỗ cho 400 người đó trong việc tăng trung hoặc cao, các ủy viên của Nha Trang thành là ví dụ, lý do là vì các thiết bị, công cụ, phương tiện có tính năng cao đều cần năng lượng tinh thần để sử dụng, công tinh thần đổ vào zone s là ví dụ.

Một trăm thiếu niên còn lại, khai mở từ 9 vòng trở lên, là lớp tinh anh cao tầng. Họ có thể lựa chọn con đường giữa cơ giới sĩ và cơ giới sư. Càng khai mở nhiều vòng sáng thì càng thích hợp với con đường cơ giới sư. Yêu cầu đó là vì bước quán lĩnh trong quá trình chế tạo thiết bị tinh thần cơ giới, cần tiêu hao rất nhiều năng lượng tinh thần trong vùng chứa, lại chỉ được phép thực hiện một lần liên tục. Một thiết bị tinh thần cơ giới đạt chuẩn cấp hoàng kim, tại bước quán lĩnh mức tiêu hao tối thiểu cũng phải hơn 10 vòng sáng. Trong lĩnh vực cơ giới sư, coi như có thiên phú bằng nhau về việc chế tạo, người có số vòng sáng nhiều hơn, sẽ đi được xa hơn. Đó là lý do vì sao Lý gia lại đặt nhiều hy vọng như vậy vào Lý Bá.

Trong 100 người đó trung bình sẽ có 10 người khai mở được hơn 15 vòng sáng. Là tinh anh trong tinh anh, đạt yêu cầu cơ bản để đạt chức tướng quân, hay viện trưởng một học viện. Là đối tượng tranh giành của các thế lực, mà lớn nhất là liên minh và nhà Morgan. Mỗi thiếu niên như vậy, dù kém nhất, cũng đều có thể nắm vững một phương, họ là đại diện rõ ràng nhất của quyền lực và tiền bạc, thứ chưa thấy ai chê nhiều.

Với những "siêu nhân" khai mở từ 18 vòng trở lên, được coi là thể hệ vàng, định hải thần châm của tương lai nhân loại. Sự tồn tại, quyền lợi, trách nhiệm của họ gắn liền rất nhiều với thế lực sau lưng. Coi thế lực là sóng ngầm, thì họ là con thuyền trên mặt biển. Không ai kéo thước đo sóng ngầm, nhưng con thuyền thì chụp hình quảng cáo được. Cho dù gia tộc người to lớn vĩ đại, nhưng thế hệ tương lai của người tiêu điều, cũng chỉ là lâu đài xây trên cát, sụp đổ chỉ là sớm muộn.

Có một sự bất công vô hình, tạo thành sự phân bố không đồng đều, vẫn luôn tồn tại trên địa cầu. Đó là đa phần những người thuộc thể hệ vàng, đều xuất thân từ các đại gia tộc. Chiếm tới hơn 9 / 10. Những người khác, như Đại Hùng Hoắc Cách, hay Phi Tinh Bạc Hùng, gần đây có tuệ nữ Mộng Băng Doanh, chỉ là những biến số ngẫu nhiên.

Nhưng thường thì khi những biến số đó xuất hiện, các thế lực sẽ đưa ra hai lựa chọn, đem về nhà trồng hay chặt bỏ. Sao quả tạ Bạc Hùng là chặt bỏ thành công, tiểu cầu Hoắc Cách thì là do mọc lên lút, chặt không kịp. Còn tuệ nữ thì đưa lên bàn thờ thấp nhang còn không kịp, ai dám chặt.

Những người thuộc thể hệ vàng có thể là hiếm nhất, nhưng chưa phải là quý nhất. Có những người khác đặc biệt hơn nữa, mà sự tồn tại của họ không thuộc sự khống chế của thế lực gia tộc hay liên minh, vượt qua ranh giới của trò chơi quyền lực. Mà các thế lực đó cũng không có gọng ép hay khống chế họ, đó là luật thép, đảm bảo lợi ích lớn nhất của toàn nhân loại.

Đó là các đặc thủ sư, đặc thủ giả. Do số lượng các đặc thủ giả quá ít, từ bây giờ ta sẽ mặc định khi nói tới là các đặc thủ sư.

Đặc thủ sư là những người nhận được món quà quý nhất của hành tinh, thay đổi được bản chất của năng lượng. Hiểu theo một nghĩa phóng đại nào đó, họ nắm được quyền của tạo hóa.

Không gian vùng chứa của các đặc thủ sư, khác biệt với những người đã khai mở khác. Nó cho phép năng lượng tinh thần khi thoát ra, có thể biến đổi thành loại năng lượng khác, năng lượng đặc thủ.

Sự khác biệt này chỉ có ở phần không gian của vùng chứa, còn ở các vòng sáng, thì vẫn hoàn toàn bình thường. Đơn giản là họ có thể "ăn" năng lượng cơ bản - năng lượng tinh thần, rồi "nhả ra" năng lượng đặc thủ.

Tính chất của năng lượng đặc thủ phát ra của mỗi đặc thủ sư thường là cố định, phụ thuộc vào tính chất món quà họ nhận. Dựa vào các tính chất đó, có những sự phân biệt tương đương:

+Năng lực đặc thủ chia làm thể nội tại: tích trữ, cô đọng, kích phát, phản chấn, gia tốc, tăng thị giác, thính giác...

+Thể ngoại tại (tự nhiên): điều khiển gió, lửa, nước, đất, kim loại, sóng âm,....

+Thẻ huyền thoại: thôn phệ, không gian, thời gian, dịch chuyển tức thời, chữa trị...* người có năng lực đặc thù thẻ huyền thoại được gọi là "giả" ví dụ: không gian giả, sinh mệnh giả....(tạm thời sẽ không nhắc tới)

Hiện tại đã xuất hiện một và chỉ một trường hợp không nằm trong sự phân chia trên. Đó là 1 người nắm giữ cùng lúc hai hệ đặc thù khác nhau, một thẻ nội tại kích phát và một thẻ huyền thoại thôn phệ, gọi là song đặc thù giả. Chính là ngài lãnh tụ vĩ đại, người có chiến lược mạnh nhất hành tinh, người đã dẫn dắt nhân loại đến ngày khai hoàn, thành lập nên liên minh nhân loại. Ngài Morgan. Việc ngài bỏ qua sự khống chế độc tôn của một gia tộc, mà trao quyền cân bằng và công bằng cho liên minh, là một câu chuyện vĩ đại khác.

Nói về các đặc thù sư, sự tồn tại, phát triển, học tập rèn luyện và cống hiến của họ, do một thể lực khác phân phối. Thể lực của hai ông lớn, trụ sở đặt tại hai đặc khu lãnh thổ gần nhau, mà khi hợp lại có thể sánh ngang với tổng thành- cơ quan quyền lực tối cao của liên minh.

Nếu một đặc thù sư sinh ra tại một đại gia tộc, họ có thể tùy ý chọn môi trường để phát triển, có thể phụ thuộc vào gia tộc đó hay không. Nhưng trong việc cống hiến và nhận nhiệm vụ, họ phải tuân theo quy định và sự sắp xếp của hai ông lớn, kể cả việc đó mâu thuẫn với lợi ích của gia tộc họ sinh ra.

Đó là việc mọi gia tộc và thể lực đều thừa nhận và cam kết làm theo. Nền tảng là phải nghĩ cho lợi ích chung của nhân loại, cây đổ thì tổ chim sao có thể bình yên. Tự lấy sức nhà mình ra mà đâm đá với nhau thì được, nhưng đem sức của tạo hóa ra,...thì ăn gian, nghỉ chơi, ta đi về.

Nói đơn giản, như việc nhờ các đặc thù sư để chữa trị cho các thí sinh cơ giới sĩ tại Nha Trang thành, nguyên một đàn mỹ nhân đặc thù sư đó đều mang họ Tạ hoặc xuất thân từ Tạ gia. Nhưng Mộng Băng Doanh không thể chạy tới Tạ gia mà mời họ đến, thay vào đó phải gửi giấy xin phép đến hai ông lớn, hai ông ký cho thì mới coi là hợp pháp, lệ phí bao nhiêu cũng phải nộp cho hai ông trước. Tất nhiên nếu có chị em nào ham vui chạy tới thì hai ông lớn cũng không quản hết được.

Có một hệ thống dành riêng cho các đặc thù sư, nói chung là giúp họ thoát khỏi cơn áo gạo tiền, hay ràng buộc vướng bận của người phàm. Cũng không phải bận tâm về đúng sai, từ trước đến nay, mọi quyết định của hai ông lớn đều là đứng trên góc độ lợi ích của nhân loại, vượt qua cả lợi ích của mình.

Quân đoàn hệ cơ giới đặc thù chính là cống hiến lớn nhất mà hai ông lớn dành cho nhân loại. Quân đoàn này chưa hề tham gia trực tiếp trận đánh xáp lá cà nào, không lấy liều mạng xông lên làm chiến thuật, cũng không đứng phía trước khi xếp hạng nhận quân công. Họ chỉ làm nhiệm vụ hỗ trợ, do thám, tạo vòng bảo vệ, chữa trị, tấn công tầm xa, sửa chữa thiết bị hư hại, truyền tin, khích lệ tinh thần...công việc thầm lặng, nhưng vô cùng quan trọng, không thể thiếu được.

Số lượng các đặc thù sư ít đến thảm thương, mỗi thế hệ gom góp lại đều không đủ số lượng của một học viện, các học viện thông thường đều không có chương trình đào tạo thích hợp, tốt nhất là cứ gửi về cho hai ông lớn. Riêng Tạ gia có học viện thích hợp, nhưng trên danh nghĩa vẫn là học viện liên thông của hai ông lớn. Mà Tạ gia cũng không cần lo đến việc phù sa chảy ruộng ngoài, chân trong chân ngoài, lợi ích của Tạ gia đều là do người khác dân đến cửa.

Đặc thù sư là chức danh chung của cơ giới sư hệ đặc thù và cơ giới sĩ hệ đặc thù. Hay đúng hơn là một nửa hai chức danh đó. Trong cả hai lĩnh vực, thông thường đặc thù sư chỉ đảm nhiệm một nửa công việc chung cơ bản. Khi chiến đấu thì đứng phía sau, còn chế tạo thì khắc mạch năng lượng đặc thù là chính.

Đó là do tính chất dễ tử vong khi bị hao hụt vùng chứa của đặc thù sư. Tỷ lệ cao đến đáng sợ. Khi số vòng sáng thấp hơn 4 vòng, việc cần trả đã bắt đầu xảy ra, tỷ lệ tử vong là 20%. Tiếp tục kéo dài hoặc hao hụt thì con số sẽ càng lớn. Tuân theo quy định của hai ông lớn cũng là để đảm bảo an toàn cho các đặc thù sư.

Đặc thù sư hiếm hoi.

Đặc thù sư cống hiến công bằng cho nhân loại.

Đặc thù sư không tranh giành quyền lực hay lợi ích.

Đặc thù sư phải luyện tập vô cùng vất vả.

Đặc thù sư phải hi sinh rất nhiều, nếu là tính mạng, đó là cái chết đau đớn nhất.

Thiết bị cơ giới cùng cấp nếu có thêm công năng đặc thù sẽ tăng giá trị gấp chục lần.

80% đặc thù sư là nữ, đa phần rất đẹp.

Nhóm thất tiên nữ đều là đặc thù sư. Tiểu tiên nữ dự phòng La La thì chưa biết, La gia không cho ta nói.

Ta ghen tị với thế hệ vàng, nhưng ta ngưỡng mộ các đặc thù sư, tất cả mọi người ta biết đều như vậy giống ta.

Ta có hai giấc mơ, trở thành đặc thù sư, hoặc dắt đặc thù sư về nhà.

Ba người đứng đầu trong lòng ta, đều là đặc thù sư, ngài lãnh tụ, đại ca Vương Nhất, tiên nữ Chung Tinh. Cả dòng cả họ ta ai cũng thế.

Ta có thằng bạn của thằng bạn cháu ông chú họ con em hàng xóm em nuôi ông nội út con ông cố khác họ của ta, đã từng nhìn thấy một đặc thù sư.

.....

.....

Vương Lang không phải là đặc thù sư, hẳn biết điều đó, chính sư phụ hẳn cũng nói như vậy. Cho tới nay năng lượng phát ra từ vùng chứa của hẳn hoàn toàn là năng lượng cơ bản.

Có lẽ gói học phần lĩnh vực năng lượng đặc thù này là dành cho các đặc thù sư, không phải hẳn, mà nghe tên học phần thôi là đã thấy liên quan rồi.

Nhìn khung hình bàn tay trên màn hình liên lạc nội bộ, Vương Lang thấy buồn không thôi. Đặt tay vào thì sẽ bắt đầu phần kiểm tra của bài học " năng lượng đặc thù của bạn là gì ".

Vương Lang biết bàn tay mình giỏi cái gì, đếm tiền với ăn hiếp Mỹ Mỹ. Lòi đầu ra năng lượng đặc thù.

Gói học phần này là do hẳn chọn. Trách ai bây giờ, không lẽ trách vũ trụ. Bài kiểm tra hoàn thành của gói học phần này đương nhiên phải bắt học viên sai tới năng lượng đặc thù rồi. Hẳn không có thì sao làm bài được. Vậy thì không hoàn thành được, rồi khỏi học thêm gói mới luôn.

Kiểm được tiền gửi xe, vào tới phòng thi, đọc số báo danh, giám thị dắt bảo vệ tới, phát ra cái nhìn ái ngại nói " đây là phòng thi, khám sức khỏe thì qua bệnh viện bên cạnh, khoa tâm thần ở tầng 4 ".

Vương Lang đặt bàn tay vào màn hình liên lạc, đầu nghĩ về quy định mới bổ sung của bộ phận kỉ luật, lòng hẳn đau như cắt, thiếu chút nữa thì không cảm được nước mắt.

Bonus.

Truyện ngắn: Nhật ký lang thang.

Trước nhà có bụi tre lớn. Nó lâu đời hơn cả đình làng.

Nó rậm rạp và xương xẩu. Không ai vào đó để đào măng. Nó già cỗi và củ kĩ không ai chặt để làm nhà.

Nghe nói có người chôn ở đó, nghe nói có người chết ở đó.

Vậy thì nó có ma, ma bụi tre thì thích bắt người, ông Nguyễn Ngọc Ngạn viết thế.

Có người tới nhậu say sáng tỉnh dậy thấy mình nằm trong bụi tre.

Có con chó kệt trong bụi tre, nó sủa hai ngày, rên ư ừ hai ngày, rồi lại rên ư ừ thêm hai ngày. Rồi nó không rên nữa.

Buổi tối nó kéo kệt, ban ngày nó cũng kéo kệt, nhưng không nghe rõ bằng buổi tối.

Con ông trưởng thôn bệnh, thầy cúng nói nó bị ma bụi tre bắt. Ông cam đoan là ma nữ.

Bụi tre bị chặt, rồi đốt. Không tìm thấy mộ, hay bộ xương nào.

Bụi tre không còn, con ông trưởng thôn cũng không còn.

Nhưng tiếng kéo kệt vẫn còn, nghe rõ hơn vào buổi tối.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Năng Lượng Sinh Mệnh Đặc Thù

_ Quá trình kiểm tra đã kết thúc, chúc mừng học viên 001, năng lượng đặc thù của trò thuộc hệ sinh mệnh đặc thù. Trò có muốn sử dụng hệ đặc thù của mình làm trọng điểm chính trong chương trình giảng dạy. Nhấn yes để đồng ý, no để tiếp tục chương trình chuẩn.

Vương Lang đơ ra, gương mặt dần không thể tả. Tai ta nghe nhầm sao, hay hệ thống có vấn đề, đào đầu ra cái sinh mệnh đặc thù đó vậy, thầy của ta tạo nên hệ thống này đó, có nghe ông nói tiếng nào đâu.

Khoan làm gì vội, Vương Lang lui khỏi bàn, ngồi bệt xuống đất, xếp bằng, hai tay để trên đầu gối, mắt nhắm lại. Đây là tư thế hẳn hay dùng mỗi khi cần suy nghĩ, thường là khi vướng mắc trong quá trình học khắc mạch, nếu lúc này có thêm tách trà của sư phụ là tốt nhất.

Mặc định là hệ thống kiểm tra không sai, tức Vương Lang có thể phát ra năng lượng sinh mệnh đặc thù từ vùng chứa. Chỉ có một cách giải thích duy nhất, nó đến từ hạt giống sinh mệnh mà Mỹ Mỹ trao cho hắn.

Ngấm lại quả thật không sai, hạt giống đó hấp thụ năng lượng tinh thuần, rồi phát ra năng lượng sinh mệnh, năng lượng đó thoát ra khỏi vùng chứa của hắn, rồi chữa trị cho cơ thể. Ngay lúc này nó vẫn đang làm điều đó.

Về cơ bản thì hoàn toàn giống với các bước của đặc thù sư. Khác chăng là vùng chứa của hắn bình thường, và hắn vẫn chưa thật sự điều khiển được hạt giống sinh mệnh đó. Việc tự chữa trị của hắn hiện đang diễn ra tự nhiên, giống như hít thở, không kêu nó cũng tự làm.

Cái này không phải hệ thống sai, mà là Vương Lang ăn gian. Không phải, người chính nhân quân tử như hắn làm gì có chuyện gian trá, kẻ ăn gian chính là Mỹ Mỹ. Là thứ tồn tại độc nhất, là con riêng của địa cầu, nó làm cái gì cũng là ăn gian. Ăn cũng gian, uống cũng gian, ngủ cũng gian, nhìn mông gái lại càng gian. Vương Lang ở đây chính là nạn nhân của nó.

Vương Lang đứng dậy, hiểu rõ sự vô tội của mình, lòng hắn sáng như gương, tâm cảnh sạch không tí vết. Hắn đành phải gánh chịu nỗi đau từ sai lầm của tạo hóa - Mỹ Mỹ, cam chịu mà chấp nhận trở thành một đặc thù sư. Cao thượng biết bao, nếu một ngày địa cầu biết được cái sai của mình, hắn cũng sẵn lòng mà tha thứ, bù đắp nhiều cho hắn nhiều một chút là được.

Vương Lang nhún yes, vậy là hắn không vi phạm quy định mới cập nhật về kỉ luật của học viện, hắn đúng là một học viên gương mẫu.

_ Quá trình đồng bộ chương trình dạy đã hoàn tất, bắt đầu từ bây giờ, năng lượng đặc thù hệ sinh mệnh sẽ là nội dung chính được giảng dạy của học phần. Học viên có thể nghiên cứu thêm về các hệ đặc thù khác trong giờ luyện tập giới hạn. Nếu muốn trở về chương trình dạy tiêu chuẩn, phải làm theo "bảng quy định về học phần", Tuy nhiên, theo quy định mới cập nhật về kỉ luật của học viện, học viên khi khôi phục lại chương trình dạy tiêu chuẩn, coi như mua lại gói học phần, dùng tài khoản đăng kí nhập học để thanh toán, mức giá do học viện đề ra, không áp dụng phương pháp ghi nợ.

Vương Lang chột chột vào màn hình liên lạc nội bộ, trượt qua trượt lại, xem có cách nào xóa cái câu mở đầu bằng hai chữ "tuy nhiên" kia không. Sự ám ảnh của nó thật quá lớn, chỉ cần hiện ra thì giấc mơ của hắn sẽ thành ác mộng ngay, chính nó mới là lỗ hổng trong tâm cảnh của Vương Lang, để càng lâu thì càng lớn, phải khắc phục ngay lập tức. Trời không phụ lòng người, Vương Lang đã tìm ra cách:

"Tuy nhiên, theo quy định mới cập nhật về kỉ luật của học viện, học viên có thể thay đổi phần nhắc nhở về quy định mới cập nhật của học viện, chỉ cần trả thêm 20% giá tiền của gói học phần, dùng tài khoản đăng kí nhập học để thanh toán, mức giá do học viện đề ra, không áp dụng phương pháp ghi nợ."

Khò, cảm ơn. Vương Lang bắt đầu thấy thích câu nhắc nhở này, thân như người nhà vậy. Cũng có vần điệu đó chứ, phổ thành nhạc rồi hát nhảm biết đâu lại ngủ ngon hơn thì sao.

_ Để bắt đầu nội dung bài học, ta sẽ đưa ra lý thuyết cơ bản về năng lượng đặc thù hệ sinh mệnh, trò có thể đọc lại dưới dạng văn bản trên màn hình liên lạc.

_ Năng lượng đặc thù hệ sinh mệnh, là một dạng tồn tại đặc biệt trong hệ thống các năng lượng đặc thù. Nó là loại năng lượng đặc thù duy nhất, có thể xếp vào cả ba dạng; nội tại, ngoại tại, và huyền thoại. Được xếp vào loại nào, thì phụ thuộc vào năng lực của đặc thù sư sở hữu nó.

+ Thể nội tại: khi đặc thù sư không thể phát năng lượng sinh mệnh ra ngoài, chỉ có thể dùng nó để chữa trị cho tổn thương của bản thân mình. Trường hợp này học viện khuyến khích học viên nên chọn con đường cơ giới sĩ.

+ Thể ngoại tại: khi đặc thù sư có thể phát năng lượng sinh mệnh ra ngoài, dùng nó để chữa trị cho tổn thương của người khác hoặc khắc thành mạch năng lượng đặc thù. Việc chữa trị chỉ có tác dụng trên tế bào sống.

+ Thể huyền thoại: là bước tiến hóa của thể ngoại tại. Có thể chữa trị tế bào chết, tế bào mới được tạo thành sẽ tồn tại dưới dạng năng lượng sinh mệnh đặc thù cô đọng, kết hợp với tế bào ban đầu, có sự sống mới của nó. Ngoài ra, có thể chữa trị các dạng tổn hại khác;: tổn thương vùng chứa, tổn thương vòng sáng, tổn thương tâm thần, tổn thương năng lượng cô đọng..

Người có năng lượng sinh mệnh đặc thù thể huyền thoại sẽ được gọi là sinh mệnh giả. Hiện nay nhân loại chỉ tồn tại một sinh mệnh giả duy nhất, nên chưa có các đối chiếu để lập bản so sánh. Sẽ cập nhật thêm trong các bản nâng cấp tiếp theo.

_ Nhìn chung, chưa có cách để đặc thù sư hệ sinh mệnh - sinh mệnh sư tiến hóa thể tồn tại của mình. Nó phụ thuộc vào sự khai mở ban đầu của vùng chứa. Chưa tìm ra cách để thay đổi cấu trúc ban đầu của vùng chứa theo hướng tích cực.

_ Việc học tập và rèn luyện chủ yếu là để sinh mệnh sư nâng cao hiệu suất sử dụng của mình.

_ Sinh mệnh sư thể nội tại không thể tạo ra mạch khác sinh mệnh tự nhiên.

_ Sinh mệnh sư cần đặc biệt chú ý đến sự hao hụt của các vòng sáng, tuyệt đối không để xảy ra tình trạng suy kiệt. Khi bị mất kiểm soát, năng lượng sinh mệnh sẽ chủ động thoát ra khỏi vùng chứa, kéo theo cả năng lượng sống của cơ thể. Khi diễn ra, đó sẽ là quá trình một chiều, không thể khôi phục hay cứu vãn.

_ Đối với sinh mệnh sư đi theo hướng chế tạo, cần khai mở tối thiểu số vòng sáng là 15 vòng, do yêu cầu của quá trình chế tạo, mạch năng lượng sinh mệnh, chỉ có thể được quán lĩnh bởi một sinh mệnh sư. Yêu cầu trên là bắt buộc, để tránh trường hợp bị suy kiệt.

_ Thiết bị cơ giới có năng lượng đặc thù hệ sinh mệnh, có khả năng khôi phục mức tổn hại trong giới hạn cho phép, và tự động chữa trị trong mức giới hạn, của cá nhân sử dụng nó.

_ Trong việc nâng cao hiệu suất của sinh mệnh sư, mức ảnh hưởng của tâm cảnh là rất lớn. Học viện hy vọng các học viên chú ý rèn luyện tâm cảnh của mình. Theo lưu ý mới cập nhật từ bộ phận kỉ luật của học viện, nợ hoặc quyết học phí sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tâm cảnh của học viên, nên tìm cách khắc phục từ bây giờ.

_ Nhấn yes để tiếp tục nội dung bài học.

Lời nhắc nhở về kỉ luật của học viện nghe thật êm tai, Vương Lang thật muốn nghe nhiều hơn nữa, mỗi lần như vậy thì tâm cảnh của hắn lại càng thêm vững chắc, giống như nghe đọc kinh vậy, bao nhiêu cũng không đủ. Có thể làm tới bước này phải nói tới sự phát triển của y học nói chung và tâm lý học nói riêng, phương pháp đại diện là tự kỷ ám thị hay còn được gọi là giả dược. Vương Lang chính là minh chứng tốt nhất cho sự thành công của phương pháp chữa trị đó.

...

...yes

_ Chúng ta bắt đầu vào nội dung chính của bài học, tôi sẽ trình bày một ví dụ và lý thuyết chính. Yêu cầu học viên chú ý quan sát và rút ra kết luận, nội dung bài học sẽ có trong bài kiểm tra hoàn thành.

_ Ta sẽ sử dụng vật thí nghiệm là mô hình tế bào của sinh vật, trong mô hình này, một nửa có màu đỏ là tế bào sống, một nửa có màu đen là tế bào chết. Có ba điều trò cần lưu ý trong thí nghiệm.

+ Vật phẩm thí nghiệm này không chính xác thực tế với thế giới bên ngoài. Thông tin về sự biến đổi chủ yếu là chỉ số nhịp sống hiện ra trên màn hình hiển thị.

+ Thở năng lượng sinh mệnh sử dụng trong thí nghiệm mặc định là thở ngoại tại. Trò chỉ có thể sử dụng thở huyền thoại để làm thí nghiệm tại gói học phần cao cấp.

+ Trong các thí nghiệm về năng lượng đặc thù, mọi số liệu và chỉ số quy ước. Điều thống nhất với các thông tin của bài học trước, " tác động của năng lượng đặc thù "

Trên không gian khu vực xuất hiện một miếng hình vuông đẹp, nửa màu đỏ, nửa màu đen. Các bước diễn ra tiếp theo đều giống với thí nghiệm trước, chỉ khác là tia ánh sáng mô phỏng năng lượng phát ra nhìn như tia nắng lấp lánh, nói là trong suốt cũng không sai.

_ Đầu tiên trò hãy quan sát mẫu mô hình phóng to của năng lượng sinh mệnh, chỉ cần đưa ra nhận xét trực quan. Tại các gói học phần khác sẽ có nghiên cứu sâu thêm. Phần này hệ thống không đưa ra ghi nhớ, trò phải tự rút ra cho mình, sẽ hỏi đến trong bài kiểm tra hoàn thành. Nhấn yes sau khi hoàn thành việc quan sát.

Cấu tạo của tia năng lượng sinh mệnh, hoàn toàn khác với cấu tạo của tia năng lượng cơ bản hay đặc thù hệ phong. Khác ở cả ba yếu tố cơ bản cấu thành. Vương Lang vừa quan sát vừa chủ động ghi chép:

+ Các hạt nhân năng lượng đều có cùng một kích thước, nhỏ bằng $1/2$ so với hạt nhân loại nhỏ mà Vương Lang đã thấy trong thí nghiệm trước.

+ Các hạt nhân không di chuyển theo tuyến tính hình nhịp sóng uốn lượn, tách rời nhau. Mà là tổ hợp ba đường xoắn ốc nằm sát nhau, cùng xoắn đều theo một hướng nhưng không chạm vào nhau.

+ Tổ hợp của ba đường xoắn ốc đó, tiếp tục đan với vô số các tổ hợp xoắn ốc khác, giống như một sợi dây thừng được bện đều tay. Chỉ là các sợi dây thừng xoắn song song nhưng không chạm vào nhau...

.....yes

_ Sau đây ta sẽ dùng tia năng lượng sinh mệnh, có điểm giới hạn là 10%, mật độ tia đặc thù là 1%, mỗi hai phút tăng 1%. Trò tự quan sát và ghi chép. Nhấn yes để đi tới phần ghi nhớ.

....

....yes

_ Đây là phần ghi nhớ của nội dung bài học, trò có thể đọc lại dưới dạng văn bản trên màn hình liên lạc, nội dung sẽ có trong bài kiểm tra hoàn thành.

+ Giống với các loại năng lượng đặc thù khác, năng lượng sinh mệnh có hai yếu tố ảnh hưởng đến mức độ tác động: thời gian tác dụng, mật độ tia năng lượng sinh mệnh sử dụng.

+ Năng lượng sinh mệnh hệ ngoại tại không có tác dụng với tế bào chết và vật chất vô cơ.

+ Năng lượng sinh mệnh không có điểm biến đổi, thay vào đó ta thường gọi là điểm phục hồi hoàn toàn. Khi vượt qua điểm phục hồi hoàn toàn, các tia

năng lượng sinh mệnh tiếp xúc kế tiếp sẽ không có tác dụng phục hồi nữa, gọi là mức phục hồi bão hòa.

+ Trong thực tế, không thể đạt mức phục hồi 100%, việc đó cần có sự kết hợp thêm với năng lượng sống của sinh vật.

+ Năng lượng sinh mệnh phát ra sau điểm phục hồi hoàn toàn, có tốc độ trở thành năng lượng cơ bản nhanh hơn các loại năng lượng đặc thù khác.

+ Hiện chưa tìm ra cách để tạo thành thanh năng lượng sinh mệnh cô đọng có trong tự nhiên.

+ Để đảm bảo an toàn, sinh mệnh sư ngoài việc luyện tập tăng mật độ tia năng lượng sinh mệnh phát ra. Cần chú ý luyện tập thêm việc khống chế mức năng lượng của mình. Sinh mệnh sư khai mở dưới 15 vòng sáng không nên đi theo hướng chế tạo.

+ Sinh mệnh sư là chức nghiệp thiêng liêng nhất của nhân loại. Được công nhận bởi đa số. Một sinh mệnh sư cần có tấm lòng lương thiện, luôn tuân theo lời thề "Tiên Nữ Chung Tình". Nhưng học viện khuyến khích học viên suy nghĩ trước khi thực hiện phần cuối của lời thề đó.

_ Bài học số một của gói năng lượng đặc thù sơ cấp đã kết thúc. Sau khi học viên sử dụng hết thời gian luyện tập giới hạn. Có thể bước qua bài học số hai của chương trình học đã được đồng bộ "Sinh mệnh sư tạm thời là gì, các bước thực hiện quá trình chữa trị tạm thời, thanh năng lượng sinh mệnh và cách sử dụng".

_ Đại diện học viện, ta chúc trò học tốt, và thực hành tốt.

_ Nhấn yes để thoát khỏi giao diện của gói học phần. Sử dụng màn hình liên lạc để bắt đầu thời gian luyện tập giới hạn.

....

....yes.

Không gian xung quanh Vương Lang biến ảo, trở về không gian trắng xóa lúc trước, trước mặt vẫn hình chiếu ánh sáng của ngôi sao bảy cánh. Không gian tiềm thức zone z cũng giống như miền ảo ảnh zone s. Vương Lang không cảm thấy mệt mỏi hay các biểu hiện sinh lý khác.

Nhưng hắn vẫn vờn vai, bẻ lưng, gập người, làm mấy động tác thể dục. Đó là thói quen bình thường.

Vương Lang đã tìm ra cách để thoát khỏi zone z, cũng chỉ là nhấn yes trên màn hình liên lạc. Việc đó khiến hắn an tâm nhiều hơn.

Lúc này hắn nên trở về thế giới thật, có nhiều việc để làm, cũng như có thời gian tiêu hóa bài học vừa rồi.

Bài học đầu tiên, bài học trong mơ này đối với Vương Lang vô cùng quý giá, giống như ánh sáng trong đêm, khiến hắn không còn mệt mỏi nữa.

Đó là sức mạnh của tri thức, khiến cái nhìn của hắn về thế giới xung quanh thêm rõ ràng. Khi cầm cái bánh lên ăn, hắn biết được quá trình phải trải qua để tạo nên cái bánh đó.

Việc khác nhau cơ bản để tạo nên chỗ đứng của sự tồn tại là gì, là ý thức được về bản thân và những gì tồn tại xung quanh. Để ta có thể hiểu, không chế, và thay đổi nó, cho ta quyền lựa chọn.

Vương Lang thật biết ơn những nhà sáng lập của học viện này, nếu thật sự có thể phổ biến như tâm nguyện của họ, đó sẽ là một cống hiến vĩ đại. Mà người được lợi nhất, chính là những đứa trẻ sinh ra trong tầng lớp thấp như hắn.

Nếu có một cơ hội, hắn sẽ tiếp bước các nhà sáng lập hoàn thành điều đó.

Đã tìm thấy một mục đích hướng tới mới, Vương Lang thấy bản thân như vừa được gột rửa, đây là sự trưởng thành sao, cảm giác thật tốt.

Vương Lang sẽ nhìn mọi thứ bằng đôi mắt mới, đôi mắt của trí tuệ, mọi thứ đều có cách giải thích của nó.

....

....yes

_ Y. Người kiểm đầu ra bộ đồ này vậy, thật vừa với ta nha, còn cái bánh người mới nấu à, nóng hổi luôn, cảm ơn nha.

Trương Phong vừa nhét bánh vô họng vừa nói:

_ Có một cái cây (nhai) mọc ra hai cái lá (nuốt) thấy giống bộ đồ nên ta mặc thử cho người, ai dè vừa thiệt. Rồi nó mọc thêm mấy cái bánh. A, cây dừa, nói với người rồi giống dừa này hay mọc lưng tung lắm.

Vương Lang có chút xung động, phải nói là rất nhiều xung động. Hắn muốn vào zone z, đập phá trường học, đốt phòng thí nghiệm, mặc kệ cái "tuy nhiên" gì đó.

Lừa tình, tất cả đều là lừa tình, ta không tin gì nữa, $1 + 1 = 2$ ta cũng không tin, ta không phải Vương Lang, ta là vương bát đần, ""****"" nó chứ ánh mắt mới cái""****"" đừng cần ta, mập mập buông tay ta ra, để ta tự chọc cho mù luôn.

Bonus: tiếp tục seri 13. Không thích thì đừng đọc.

Nhật ký viết dùm em gái

Năm 1 tuổi: Sinh nhật của nó, khách đến còn đông hơn sinh nhật của tôi. Vị khách nào cũng thật hiền lành. Họ đứng từ xa khen em gái tôi nước nỏ. Không ai dám đến gần tôi, khi tôi bồng nó trên tay. Tôi thích điều đó. Khi tôi đưa nó cho ông nội, ông lại chiều nó, vài vị khách biến mất. Tôi đành phải bồng lại nó. Tôi vẫn thích điều đó

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tiến Nhập Nha Trang Thành

Sau cơn bão động, Vương Lang ngồi chồm hổm, mặt cuối gầm xuống đất, tay cầm bánh nhai nhai, tay cầm cọng cỏ vờ vu vờ. Giống như em gái lúc đối người yêu, chỉ không biết là hấn đối cái gì.

_ Thôi đừng buồn nữa, trang phục không đẹp cũng không sao, có khi lát nữa lại có cây mới mọc ra, đồ đẹp hơn thì sao.

Trương Phóng khuyên nhủ, đáp lại hấn là cái nhìn sắc như dao cạo của Vương Lang, ý như muốn nói, nếu người còn nói nữa, ta liều với người. Một lát sau Vương Lang nằm ngửa ra, tư thế vừa rồi thật mất hình tượng, lại làm hấn tê chân:

_ Ta tưởng người đi một mạch tới Nha Trang thành luôn, sao lại dừng?

_ Sắp tới rồi, còn vài dặm nữa thôi, nửa đêm rồi nên chắc cổng thành không mở đâu, để sáng mai vào thì tốt hơn. Vội lại.

Trương Phóng siết lại dây buộc, đứng lên nói tiếp:

_ 12 giờ đêm là ta phải luyện tập, lần này ta định luyện gấp đôi. Sợ vào thành rồi không tìm ra chỗ để luyện.

Lời Trương Phóng nói cũng có lý, hấn luyện tập quá bạo lực. Khi hấn luyện xong thì vùng đất xung quanh sẽ biến dạng, sợ là ngọn đồi cũng bị đánh thành hố, mặt nền của các diễn võ trường cấp thấp chắc không chịu nổi quá một bài quyền của Trương Phóng.

_ Có thể cho ta mượn thiết côn của người được không, xem một chút thôi, không làm trễ giờ tập luyện của người đâu.

Vương Lang có chút tò mò, sức chín trâu mười hổ của Trương Phóng thì hấn thấy rồi, nhìn hấn bẻ thân cây như bẻ tăm là hấn đoán được. Nếu Vương Lang dùng năng lượng tinh thần thì cũng làm được, nhưng nếu chỉ dùng sức mạnh cơ bắp thì đành chuyển qua chế độ đu cây. Cây thiết côn nhìn bình thường này có gì đặc biệt mà chịu nổi sức của tên khổng lồ đó. Khi dò xét thì cũng không thấy nó phát ra sóng năng lượng gì.

_ Nè, nhưng người phải cẩn thận, nó rút xuống là phải đào sâu lắm đó.

_ An tâm

Vương Lang có chút bĩu môi, mập mạp này đúng là ra đời quá ít, tầm nhìn có chút hạn hẹp, không biết người mạnh hơn hấn trên đời nhiều bao nhiêu. Vương Lang ta dùng tay không chặt năm viên gạch thẻ chưa ngâm qua nước mắm mà vẫn còn lưu lực đó. Khúc sắt này nhảm nhỏ gì.

Rầm. Thiết côn vừa tới tay thì theo trớn rút xuống luôn, lôi theo cánh tay của Vương Lang. Làm hấn cảm đầu xuống đất. Thiết côn nhanh chóng lún sâu vào đất, sợ nếu Vương Lang buông tay chậm chút, thì hấn mò yên mà đẹp rồi.

Trương Phóng đã có kinh nghiệm, hấn nằm rạp xuống, thọc tay vào đường lổm. May là còn kịp, hấn lôi thiết côn lên, quan tâm

_ Người có sao không, là do ta vô ý, xin lỗi.

Vương Lang như gặp ma, thiết côn nặng tới mức hấn không đoán được là bao nhiêu, máu xấu của hấn nổi lên, cũng là cái chuyện nhảy lầu với lợn vòng.

Vương Lang phá luật của vùng sinh tồn, không phải, hấn không phá luật. Đây coi như ngoại vi của Nha Trang thành rồi, là lãnh thổ của nhân loại. Hấn vận dụng năng lượng tinh thần, không tin nếu sai hết mấy vòng sáng kia, mà vẫn không cảm nổi cây thiết côn này. Hấn cương quyết giành lấy thiết côn từ tay Trương Phóng.

Hấn cảm nổi thật, chỉ là không biết có được tính hay không.

Hai tay nắm giữa thân côn, chân Vương Lang loạn choạng, nghiêng bên này ngã bên kia, còn tệ hơn em bé tập đi. Cuối cùng không đứng nổi nữa, hấn té ngửa. Thiết côn đề lên ngực hấn, cùi trỏ hấn lún sâu vào đất, nhúc nhích cũng không nổi, đành nói lật qua một bên.

Từ ngữ chuyên môn, mang tính khoa học chính xác cho tình huống này của Vương Lang là "tạ đề", không phải là chơi ngu.

Trương Phóng ngạc nhiên, đứng nhìn sững Vương Lang, Trương không hề biết cây thiết côn này nặng bao nhiêu. Có lần hắn lỡ tay đặt cây thiết côn này lên lưng con giắc thú cấp ba. Lần sau gặp lại thì con giắc thú đó đã thành công có bước đột phá trong việc di chuyển, trườn như rắn.

Có lần khi không hề giao dịch với tiểu đội sinh tồn giả, có vị võ sư cũng cầm thử cây thiết côn này. Sau nửa tiếng đào đất mọi người đã thành công lôi được vị võ sư đó lên.

Cách duy nhất để Trương Phóng không phải kê kê cây thiết côn này bên người, là đặt nó trên một cành cây nào đó. Cành nhỏ nhất cũng được, thiết côn sẽ nằm yên đó không rơi xuống.

Cây thiết côn này xù xì, đen thui, nhìn thô thiển, giống cành cây bị tuột lá. Không thẳng hoàn toàn mà có vài đoạn hơi cong, dảnh. Nhưng Trương Phóng không nề hà, hắn thích dùng cây thiết côn này, hắn đặt tên cho nó là Tiểu Phóng.

Cho tới nay chỉ có Tiểu Phóng côn là ở lâu dài được với hắn. Những cây côn khác, dù là đồ tốt của gia tộc, chỉ qua nửa buổi luyện của hắn là thánh đòn gánh, hắn dùng côn để tập luyện, không phải để câu cá.

Vương Lang có thể chịu được sức nặng của Tiểu Phóng côn, tới bây giờ vẫn chưa buông xuống đất, thật là khỏe nha. Có khi đó là do Vương Lang mới bệnh dậy, nên mới không vững như vậy, nếu là bình thường chắc mùa tiểu phóng không có vấn đề gì.

Nhỏ con mà khỏe tới vậy, chắc phải luyện tập rất nhiều, nhớ lúc mới gặp là Vương Lang bay từ trên trời đâm xuống đất, đó là cách luyện thể mới sao. Ngưỡng mộ, mình phải cố gắng thêm mới được.

Trương Phóng ngạc nhiên, Vương Lang cũng ngạc nhiên, nhiều tới mức đau đầu.

Hắn đã vận dụng năng lượng nhiều hết mức có thể, dùng bao bọc cường hóa cơ bắp, hay tác động thẳng vào thiết côn luôn, giống như cách hay dùng để cách không khiến vật.

Cơ thể sau khi dùng năng lượng tinh thần để cường hóa, sẽ lấy cơ bắp làm phụ, nhiệm vụ như vật dẫn cho năng lượng tinh thần làm việc. Sự khác biệt thuộc về chất, sức mạnh tăng thêm phải dùng con số vài chục lần để tính. Vương Lang tuy mới hơn 14 tuổi, nhưng hắn là con nhà lao động, từ nhỏ đã cáng đáng nhiều việc, coi như sức cơ bắp của hắn là 80 kg, qua năng lượng cường hóa trung bình 15 lần, sẽ là 1200 kg.

Sau đó là vận dụng bằng năng lượng tinh thần riêng biệt, cách không nâng lên. Vương Lang chưa luyện tập cách sử dụng năng lượng trong thực tế nhiều lắm. Nhưng lúc khai mở vòng sáng xanh hắn đã có những kinh nghiệm nhớ đời, coi như nếu cố gắng hắn có thể di động được một vật nặng gấp 6 lần mình. Sẽ là hơn kém 400 kg. Sau đó cộng cả hai lại.

Thứ côn gì mà nặng hơn 1600 kg. Mà con số đó đã trừ hao hết mức rồi, sức lực thật mà hắn đang dùng phải hơn 3000 kg. Đủ để nâng cái phi thuyền cỡ nhỏ rồi, vậy mà không ăn thua với khúc sắt này. Nếu không có vòng bảo vệ, sợ Vương Lang bị bẹp dí rồi.

Tên mập này vậy mà cầm nó múa như không, may mà mình chưa thử đối luyện với hắn, sơ hở mà dính một đòn sợ Mỹ Mỹ cũng phải bó tay.

Vương Lang phải dùng ánh mắt mới để nhìn Trương Phóng, rõ ràng hắn chỉ là một người bình thường, nhưng nếu thật sự so đấu, Vương Lang thật thiếu lòng tin sẽ chiến thắng. Sợ đòn mạnh nhất của Vương Lang, cũng không qua nổi lớp da dày của hắn, mật độ tế bào phải phát triển đến mức nào mới có thể chứa đựng được sức mạnh lớn như thế.

Một lúc sau, Vương Lang ngồi xếp bằng nhìn Trương Phóng luyện tập, vẫn là những chiêu thức lúc trước, chỉ có số lần tập tăng lên gấp đôi. Trương Phóng vẫn miệt mài như thế, cứ như mỗi cử động là nhịp tim của hắn, phát ra tự nhiên miệt mài, quan trọng như sự sống của hắn.

Khác với Trương Phóng, Vương Lang không muốn chờ đến sáng để vào thành, càng không muốn chỉ ngồi không mà nhìn Trương Phóng luyện tập. Sự cần mẫn của Trương Phóng khiến hắn cảm thấy xấu hổ, đổi lại là hắn, sợ sẽ không kiên trì được đến như vậy, ngay từ đầu sẽ chạy đi mà tìm cách hắn nghĩ sẽ tốt hơn.

Sự nỗ lực của Vương Lang biểu hiện là sự không chấp nhận, hắn như người hết hơi tìm cách ngoi lên mặt nước, không có lựa chọn thứ hai. Khi có thể hít thở thì phải tiếp tục bơi để vào bờ, mọi thứ hắn tìm thấy, dù cọng rom hay mảnh gỗ đều có thể dùng để cứu mạng hắn. Hắn vốn không có gì, ai lại trách người chết đói lục lọi tìm đồ ăn. Vương Lang chỉ có cách là không ngừng đi tới.

Đi tới chứ không phải là đi mù quáng, đồng ý những ngày gần đây hắn toàn gặp sự cố bất ngờ, mà khởi đầu là con Dục Dục Long kia, nhưng Vương Lang không quên mục đích ban đầu, nhanh chóng đến Nha Trang thành là lựa chọn đúng đắn.

Trương Phóng thì khác, sự nỗ lực của hắn lại là hình thái của sự thỏa hiệp, như người khuôn vác chấp nhận ngày ngày sáng chiều khom lưng, nếu việc thay đổi là cái quá khó, nếu hắn không có đủ động lực để mạo hiểm, vậy thì sáng mai cứ khom lưng đi, nó dễ hơn và an toàn hơn.

Đối với Trương Phóng, việc có thành công trong thử thách của gia tộc hay không, là không quan trọng. Có ai đặt hi vọng vào hắn đâu, Trương gia đâu thiếu người có tài, đâu chỉ có ai vô vai hắn mà nói." Trương Phóng, người là hi vọng của Trương gia, chúng ta tin vào người.

Họ chỉ nói:

- _ Trương Phóng người quá ngu dốt, chỉ một chiêu đơn giản như thế sao lại không học được.
- _ Trương Phóng, người quá mềm yếu, để kẻ thù giết hết huynh đệ của mình người mới vừa lòng sao.
- _ Trương Phóng, người quá chậm chạp, có người trong hàng ngũ, làm sao chúng ta tiến lên được.
- _ Trương Phóng, sư phụ biết con cố gắng, nhưng đừng hi vọng nhiều quá. Cứ tập ba bài côn này đi, sau này làm sư phụ cấp thấp như ta cũng được mà.
- _ Trương Phóng, mẹ muốn con nhớ một việc, đừng bao giờ bỏ cuộc, như vậy con mãi là người của Trương gia, con của con cũng được mang họ Trương.

Nếu mọi người muốn Trương Phóng như vậy, Trương Phóng sẽ như vậy, làm vừa lòng mọi người. Trương Phóng làm điều Trương Phóng có thể, luyện tập cơ bản, và không bỏ cuộc.

Còn một việc nữa, Trương Phóng không muốn làm tổn thương người khác, dù là chiến trường không gian hay diễn võ trường. Hắn đều không muốn ở đó. Hắn muốn mãi luyện tập, mãi là người của Trương gia, mãi ở nơi bình yên này. Chuyến đi đến Nha Trang thành lần này, là mệnh lệnh phát ra chung, nếu đã biết rồi hắn không thể không đi.

Đừng nói ai đúng ai sai. Lấy cái kết là chết thì đúng sai đều vô nghĩa. Hãy coi đó là tùy tâm. Chẳng phải ta đều muốn vậy sao.

Vương Lang tạm biệt Trương Phóng, hắn muốn đi trước vào Nha Trang thành. Tìm Mỹ Mỹ, gặp hai tiểu đệ, mua công tinh thần (zone s) mới, liên lạc về với mẹ, cuộc hẹn với chấp pháp giả, giải quyết 400 triệu tinh thần tệ, nhập học tại học viện Lý gia..

Người ta nói nếu con cá mập ngừng bơi nó sẽ chết, nói xạo đó đừng tin, nó chìm trước đã, sống chết tính sau. Xuất phát của Vương Lang là con số 0, là không thể chìm xuống, hay chìm xuống cũng không sao.

Nói về Nha Trang thành.

Nghe nói Đường Tăng phải cưỡi cái tô vàng mới lấy được chân kinh. Sau này vì cái tô đó mạ vàng nên kinh thư cũng là vàng mã. Câu chuyện này rút ra cho chúng ta hai bài học.

Hoặc động kinh doanh vàng và vàng giả đã có mặt tại tây trúc, thị trường rất không ổn định.

Nếu bạn là đồ giả đừng nên đứng một mình, rất dễ bị phát hiện. Tìm một nhóm mà trà trộn vào, bạn sẽ thành đồ thật có chất lượng kém.

Coi Nha Trang thành chính là Tây Trúc, vậy thì đội trưởng An Tất, hay còn được gọi là Ăn Tất, là đội trưởng đội vệ thành bảo vệ cổng thành phía nam, chính là bản kết hợp tối ưu của A Nan và Ca Diếp.

Người dân sống ở Nha Trang thành hay nói, ăn mày đi qua cổng thành nam, cái tô mẹ cũng không còn, là có lý do riêng của nó.

Bonus: Nhật ký viết dùm em gái.

Năm 2 tuổi: Nó là một đồng phiền phức, tiếng la khóc luôn xuất hiện xung quanh nó. Đồ chơi của nó vung vãi khắp nơi. Mọi người phải kiếm người giúp việc mới liên tục. Cuối cùng, tôi trở thành vú em của nó. Đó là ác mộng của tôi, vậy tôi sẽ thành ác mộng của nó. Tôi nhốt nó tại nơi của riêng tôi. Ở đó, nó lại ngủ rất ngon. Khi ngủ, nhìn nó thật xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chào Mừng Đến Cổng Nam

Vệ trưởng An Tất năm nay hơn 70 tuổi, theo luật thi chiến sĩ khi qua 65 tuổi sẽ được phép giải giáp về quê an hưởng, được lương hưu và đãi ngộ đầy đủ. Nói sống tới cuối đời mà không tổn động nào cũng không sai, liên minh chưa bao giờ yếu kém trong việc tri ân các chiến sĩ.

Việc còn tại ngũ của vệ trưởng dù ít gặp, nhưng không tính là sai luật, chỉ cần khi kiểm tra sức khỏe các chỉ số đạt chuẩn là được. Trước đây vệ trưởng An Tất đã từng tham gia chiến đấu ngoài chiến trường không gian, tức ông đã từng là thể hệ tinh anh của nhân loại. Có sự cường hóa của năng lượng tinh thần, sức khỏe và tuổi thọ của lớp tinh anh luôn tốt hơn người bình thường.

Năm 50 tuổi ông nhậm chức ủy viên ở Nha Trang thành, nghe nói là được mời về. Con đường quan quyền của An Tất tiến rất đều theo hướng đi xuống.

Ủy viên, phó ủy viên, trưởng ngành, phó ngành, trưởng ban, phó ban, trưởng phòng, phó phòng.. Tới chức vệ trưởng bảo vệ cổng thành thì dừng lại tính ra đã hơn chục năm.

Lúc đầu An Tất là chuyện cười của mọi người trong Nha Trang thành, chủ yếu là An Tất biết điều, biết lượng sức mình. Lính lác đi đánh nhau sao làm được việc quản lý, đi ra gác cổng là đứng rồi, chính là liệu cơm mà gắp mắm không sai.

Cho tới khi bà mối già chuyên kiếm sô cho gái lỡ thì, hội trưởng hội nhiều chuyện của Nha Trang thành, có việc đi qua cổng phía nam, bị tịch thu hai sấp vải đỏ, lý do là hàng không rõ nguồn gốc xuất xứ, thì mọi người mới vỡ lẽ, là An Tất gắp mắm chấm bảo ngư để ăn cơm.

Chiều lấy thoái làm tiền này quá cao, ông Lượng thích cầm quạt đánh đàn kia có xách dép cũng rượt không lại. Cái này phải nói về hệ thống chính quyền của liên minh.

Liên minh là tổ hợp của tất cả thành thị có nhân loại sinh sống. Nhiệm vụ là bảo vệ và giữ an ninh cho hành tinh. Tất cả mọi người đều phải tuân theo hiến pháp của liên minh.

Trừ điều đó ra, mỗi thành thị có thể xem như một quốc gia dân chủ. Tự vận hành luật pháp và hệ thống của mình. Chỉ cần đừng vi phạm đến qui định của liên minh.

Nói như vậy, cơ quan lập pháp, kinh tế, chính trị, giáo dục, văn hóa... của các thành thị đều có thể tồn tại độc lập, dưới sự điều hành của hội đồng mà cư dân thành thị lập ra, đại diện thường là thành chủ.

Nhưng cơ quan hành pháp thì không, quân đội là thuộc về liên minh, có mối quan hệ song song hợp tác với thành thị. Như vậy mới bảo đảm an toàn và ổn định của liên minh, tránh được các yếu tố tiêu cực như bạo loạn, ly khai, chiếm quyền...

Quan chức vi phạm hay khen thưởng, thuộc thành thị giải quyết. Nhưng muốn sử lý sĩ quan quân đội, dù là cấp thấp, phải có quân lệnh, mà bên phát ra là liên minh.

Ông bán gà chợ đông bị tịch thu hai thúng trứng vịt, tội quả trứng bị lộn.

Tay nhà đòn bị tịch thu sáu cái hòm, tội phân biệt đối xử, không có cái nào vừa với vệ trưởng An Phát.

Tiêu cục Tiêu Thất phải nộp phí mỗi người 3 tiểu kim thạch, nếu không sẽ tịch thu vũ khí.

Tháng trước có đoàn khách du lịch bị kiểm tra hành lý, quần giấy mà đi vô, hành lý bị vệ trưởng An Phát đem về nhà tiêu hủy, sợ lây nhiễm dịch bệnh.

Đoàn làm phim ra ngoài quay ngoại cảnh, vệ trưởng tịch thu thiết bị, tạm giam đạo diễn, tội tuyên truyền văn hóa phẩm đồi trụy.

Con nít cầm kẹo dừng tới gần cổng nam, vệ trưởng thích ăn đồ ngọt.

Rắn có bò qua cũng phải lột da để lại. Thà nhảm còn hơn bỏ sót. Không quan trọng ít nhiều, luật pháp là phải nghiêm minh, mọi người đều bị bào như nhau.

Thành thị cấp 1 thường có bốn cổng thành. Hai cổng đặt đối diện nhau để cho việc lưu thông đường bộ, nội và ngoại thành. Qua lại chủ yếu là người bình thường và các sinh tồn giả

Hai cổng đặt trên không, là hai cổng chính. Phương tiện lưu thông chủ yếu là phi cơ, một cổng khách chủ yếu là tầng lớp tinh anh, sử dụng phi thuyền cá nhân. Một cổng là các phi thuyền dân dụng, chờ được đông hành khách và hàng hóa.

Hệ thống phi thuyền dân dụng nằm dưới sự kiểm soát của liên minh, có lộ trình và lịch trình cố định. Muốn di chuyển tuyến đường mới thì phải nhờ hệ thống vận chuyển tư nhân, mà đứng sau là các đại gia tộc. Chịu mức lệ phí trung bình cao hơn.

Những năm gần đây, có một lựa chọn khác cho các tiểu thương, thành thị cấp thấp. Đó là nhờ đội hộ tống của hiệp hội sinh tồn giả, băng qua các lộ trình có mức nguy hiểm thấp của vùng sinh tồn. Gọi là con đường khí vận.

Mặc dù có thể gặp nguy hiểm và biến cố ngoài ý muốn, cũng như mất nhiều thời gian, nhưng phương án trên được rất nhiều người lựa chọn và đang tăng lên không ngừng, lý do là vì lợi ích.

Khi di chuyển khối lượng hàng hóa lớn, chi phí của con đường khí vận sẽ thấp hơn hệ thống phi thuyền. Đi bằng chân sẽ tốn cơm, đi bằng phi thuyền sẽ tốn thanh năng lượng, thứ hao tổn người bình thường khó gánh.

Lộ trình của con đường khí vận có thể thay đổi tùy ý, đôi lúc có thể đến được những khu vực có người sống, nhưng bị cô lập do không có điểm đáp trong hệ thống phi thuyền. Việc thu mua " đặc sản " từ những nơi cô lập, là món hời lớn của thương gia.

Song song với việc giao thương, con đường khí vận cũng là tuyến du lịch sinh thái nổi tiếng. Lượng người sẵn sàng trả nhiều tiền để được đi chung với thương đoàn không ngừng tăng. Là khoảng thu đáng kể. Có những tổ đội sinh tồn giả chuyên đảm nhận việc hướng dẫn viên này. Hiệp hội mặc định đó là nhiệm vụ cấp thấp. Khi bắt đầu hành trình, các thương đoàn luôn sắp xếp những toa xe trống, gọi là "toa thời vận ", dùng để chứa những vật phẩm lượm lặt được trên lộ trình. Vùng sinh tồn là một kho vàng, dù là cảnh cây cọng cỏ bình thường, nhưng nếu sắp đặt khéo léo, có thể bán như quà lưu niệm.

Tinh thú khi tấn công thường chỉ ăn thịt người, hàng hóa thì bỏ lại. Khiến hành trình lượm bảo của các thương đoàn đi sau càng thêm phong phú.

...

....

Cổng nằm dưới mặt đất, ví như cổng nam mà vệ trưởng An Tất đảm nhiệm, được coi như là cổng phụ nhưng béo bở còn hơn cổng chính, nơi đã mặc định là cửa liên minh và gia tộc.

Hành động thân tình xem đồ người như đồ mình của vệ trưởng An Tất, đã tạo ra hình ảnh thực tế đầu voi đuôi chuột, khi nhìn từ trên xuống của Nha Trang thành.

Cổng phía bắc người ngựa, hàng hóa ra vô nườm nượp, cổng thành khoét rộng gấp đôi cũng không đáp ứng đủ lưu lượng, chỉ tính số chợ và khu giao dịch tạm thời cũng đã hơn vài chục, là nơi đèn thấp ban ngày, mặt trời mọc ban đêm của Nha Trang thành. Có tới ba chi quân đội của liên minh được phân tại đây, chia ca để bảo đảm an ninh.

Cổng phía nam là một nơi hữu tình, cỏ mọc cao hơn đầu, mái ngói rêu phong, vũng nước đọng nhiều năm nay cá đã bơi thành đàn, là một nơi tốt để người tới an dưỡng.

Từ mười mấy năm nay, tiếng lành của ngài vệ trưởng An Tất đã vang xa trong giới thương buôn cũng như sinh tồn giả. Có việc phải vào Nha Trang thành, thà chậm vài ngày vòng qua cửa bắc chứ đừng dại dột vào cổng nam. Đứng gần cũng không được, ngài vệ trưởng nổi tiếng nhất là dùng dây thừng bắt cá, trông đầu người kéo vào cũng không khó lắm.

Lượng người lưu thông giảm cũng dẫn đến nhiều hệ lụy.

Quân lính đóng quân ngày một cắt giảm, từ một chi quân đội đạt chuẩn 2000 người nay chỉ còn hơn chục người, cuối tháng này sẽ tiếp tục cắt giảm, không thể để số quân lính bảo vệ còn đông hơn số người đi qua được. Mỗi binh sĩ ra đi là một cuộc chia tay đầm nước mắt, không ai muốn xa rời cấp trên "tốt bụng" như thế. Dù vậy nhưng người đi rồi thì đừng quay lại, ngài vệ trưởng nghĩa bất dung tình không phân biệt thân sơ đây, vẫn tịch thu như thường.

Quý tộc không quý đa, người ít thì việc kiểm tra càng cẩn thận, không chút lơ là. Mỗi người qua cổng xem như được tắm rửa sạch sẽ, đất trong móng tay cũng phải cạy ra. Vậy mới biết tình hình hàng hóa không rõ xuất xứ mới tràn lan như vậy. Vật tổ tiên người truyền xuống cũng có thể là hàng giả, phải giữ lại để kiểm tra.

Quân lính còn đóng lại phải nói là vô cùng tinh anh, thủ đoạn tra xét chuyên nghiệp không đâu hơn được. Vác bao gạo có đóng dấu chất lượng đi qua cũng phải bị kiểm tra từng hạt, lẫn một hạt sạn cũng coi như có dấu hiệu gian thương, phải phạt. Đội ngũ kiểm tra có riêng một bao sạn cho những tình huống như vậy.

Đội quân lính đó được xem như những viên ngọc sáng của quân đội. Viên tròn nhất là ngài vệ trưởng, phải thiết kế riêng ghế bô để nằm, khung phải bằng kim loại, khó loại gỗ nào chịu được sức nặng của ngài. Các đội viên khác cũng vậy, quân phục mặc không vừa thì tháo ra từng miếng, dính lại là được rồi.

Việc xảy ra ở cổng nam đã tồn tại gần hai mươi năm, là một trong ba truyền kỳ ở Nha Trang thành, được viết trong sách hướng dẫn du lịch. Bản thân vệ trưởng chính là người khai sinh huyền thoại đó, chính ngài cũng phải chịu rất nhiều áp lực, phải cố gắng minh hơn cho hợp với truyền kỳ.

Vệ trưởng An Tất theo lời của mọi người là hoành hành không có kị, ăn không có giới hạn trên dưới, già trẻ, chức vụ, thậm chí từng có chiến sĩ chuẩn hoàng kim phải ngậm ngùi mà đóng phạt cho vũ khí không rõ xuất xứ của mình.

Việc đó là chuyện lạ, lạ nhất khi diễn ra ở Nha Trang thành, một thành thị đang đi lên từng ngày.

Cho tới nay lượng đơn khiếu nại vệ trưởng An Tất gửi tới quân đội và tổng thành có thể dùng đơn vị tạ để tính. Tâm thư, huyết thư, khăn thư, tuyệt vọng thư có đủ cả. Đáp lại luôn là câu, đang trong quá trình xác minh và tìm cách giải quyết. Mòn mỏi đợi xác minh một lần là gần hai chục năm, lá đơn năm xưa giờ đã phai màu.

Mọi người đều có ý kiến, dân thường, người tinh anh, cơ quan hành chính... Nhưng có hai người quan trọng tới nay vẫn không đã động gì. Đó là ngài thành chủ và chủ tịch hội đồng của Nha Trang thành. Mọi người không biết vì sao.

Tổ chức người tròn đứng gác ở cổng nam Nha Trang thành luôn cần mẫn làm việc. Ngày đêm không nghỉ, tròn mỗi một tròn thêm.

Tuy nhiên, ngài vệ trưởng cũng có đặt ra ngoại lệ không cần kiểm tra, gọi là qui tắc ba không. Người biết việc đó ai cũng lác đầu. Chính là vẽ chuột thêm đuôi, người thỏa mãn qui tắc đó thì cần gì đi qua cổng nam.

Gần đây Nha Trang thành tổ chức thành hội, mọi nơi mọi người đều vui như tết, riêng cổng nam thì vẫn tiêu điều như xưa. Ban tổ chức cẩn trọng, sắp đặt nhóm hướng dẫn vòng ngoài, chỉ đường cho khách vắng lai hướng đi tới cổng bắc, giúp họ khỏi bị "chém" trước khi vào thành. Còn vào được rồi thì tính sau, lực lượng mài dao đã sẵn sàng.

Vương Lang đã phục hồi rất tốt, vì không còn thuộc địa phận vùng sinh tồn nên hẳn thoải mái phi hành. Trên đường hẳn cũng thấy vài việc lạ, nhưng chim thú có màu xanh lá, hay những đoàn người di chuyển ngang hướng với mình.

Dù sao Nha Trang thành cũng đã trong tầm mắt, hẳn thích chọn đường thẳng hơn, trước mặt hẳn là dòng chữ "Chào mừng đến Nha Trang thành, cổng

phía nam'.

Bonus: Nhật ký viết dùm em gái

Năm 3 tuổi: Nó chậm nói, lại không thích tập đi. Tôi coi là nó lười biếng. Nó hay biến mất vào ban đêm. Tôi không thích điều đó, mr Bay Đêm cũng không thích điều đó. Trước khi ngủ, tôi cột nó lại, buộc vào người tôi. Có lần thức giấc, tôi thấy cái ngai của mình. Tôi không thích nó, nhưng con bé thì có.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Ngài Vệ Trưởng An Tất

_ Vệ trưởng, vệ trưởng, dậy dậy. Có dê, không phải, có khách nhập thành.

Nghe vệ binh nhiệt tình thông báo, vệ trưởng An Tất mở mắt, chùi vội nước dãi trên mép:

_ Quân pháp nghiêm minh, kiểm tra cho kĩ vào, tiên sư bọn hướng dẫn, hại ta sáng giờ mới có mối, làm kĩ vào.

Vương Lang, hiện đang bị vây bởi hơn chục cục thịt, là vòng tra xét nổi tiếng của công nam, có tên tràng thị hạt châu. Một người cũng vậy, nhiều người thì sếp hàng chờ tới lượt. Nổi tiếng là trăm trận trăm thắng, không bao giờ thất thủ. Làm gì có người tay không đi vào thành thị cấp 1, không có hành trang thì cũng phải có vật bảo mệnh chứ. Ta tuyệt không chê ít.

Đây là vòng an ninh vòng ngoài của thành thị cấp một sao, thật không tầm thường. Vương Lang như nhà quê lên tỉnh, cái gì cũng mới, ai nói gì cũng nghe. Nhớ ở Lan Đông thành của hần, làm gì đủ kinh phí xây tường thành, đội vệ quân chỉ có hư danh. Thu nhập không đủ sống, phải vào hầm mỏ kiếm thêm, ba năm mới mặc quân phục một lần.

_ Vệ trưởng, gặp trúng quý nghèo rồi, trên dưới chỉ có một bộ đồ. Lại không có người quen ở Nha Trang thành, bắt giam cũng không đòi tiền chuộc được.

_ Hử, đen đui vậy à. Để ta xem thử.

Ngài vệ trưởng đang nằm trên ghế, lắc người một cái, động tác bật dứt khoát, đứng thẳng dậy. Mặt đất chấn động thấy rõ, rung thêm một chút, cái bảng chào mừng kia thật sẽ rớt xuống.

Tầm mắt Vương Lang lại được mở rộng, đúng là đi một ngày đàng học một sàng khôn, lần đầu tiên hần thấy một người mập đến vậy. Bỏ lên cân chắc chẵn hơn tên không lồ Trương Phóng, nhưng cao chỉ hơn nửa, cơ thể mập cân đối trầm trọng, nếu phải phác họa sẽ vô cùng đơn giản, là một chuỗi các hình tròn xếp gần nhau.

Nhìn ngài vệ trưởng Vương Lang thấy thân thiết lạ kì, hao hao có bóng dáng Mỹ Mỹ đầu đầu. Dù không cùng loài, nhưng nếu đặt cạnh nhau, thật giống như cha con.

Ngài vệ trưởng ngẩng đầu lên, nhìn Vương Lang từ trên xuống dưới. Vận dụng cả năng lượng tinh thần để kiểm tra.

Hử, ra là võ sĩ, năng lực cũng khá, năng lượng dao động cũng tầm tạm. Vậy mà cũng dám lưu lạc trong vùng sinh tồn, tuổi trẻ bây giờ thật không biết sống chết. Không biết quý trọng mạng sống, vậy để ta,.. đi. Có bảo. Ngài vệ trưởng vung tay, có thứ gì đó bay ra khỏi người Vương Lang, nằm gọn trong lòng bàn tay ngài.

Hành động này làm tất cả mọi người đều ngạc nhiên, đội tròn hạt còn thêm chút xấu hổ, theo vệ trưởng kiểm ăn lâu vậy rồi, vậy mà chút việc này cũng làm không tốt, phải để ngài ra tay, bản thân thật vô dụng mà, tự hứa từ giờ phải lột sạch, cạo luôn lớp da, nếu thật không thấy gì mới phiền ngài ra tay.

Vương Lang lúc này vẫn đang nhìn chăm chăm vào ngài vệ trưởng, chủ yếu là đang sắp xếp lại trí tưởng tượng của mình. Lúc ngài vệ trưởng tới gần, dùng năng lượng tinh thần tra xét hần. Hần vẫn yên tâm vì sự chuẩn bị của mình.

Người đến từ vùng sinh tồn, hoặc là người bình thường, hoặc là sinh tồn giả. Vương Lang chọn thân phận thứ hai.

Việc nhờ Mỹ Mỹ che dấu vùng chứa là điều hần yên tâm nhất. Đến các dạ khách hay ngài chấp pháp giả còn không nhận ra, thậm chí chính hần còn không tự cảm thấy được. Hần tin bí mật về vùng chứa của mình là an toàn.

Còn về việc dao động năng lượng xung quanh người tinh anh lớn hơn người bình thường, lấy thân phận võ sĩ là hợp nhất. Võ sĩ bước đầu cảm ngộ đã có thể ảnh hưởng đến năng lượng xung quanh. Vương Lang chỉ cần hạn chế năng lượng tinh thần của mình tới mức thấp nhất là được.

Tường là chỉ bị kiểm tra bình thường, cho tới khi ngài vệ trưởng An Tất vung tay lên thì hần thật trở tay không kịp.

Thứ bị lấy đi là vật vô cùng quan trọng đối với Vương Lang. Lúc đầu thì hắn đeo ở cổ, về sau để an toàn hơn, hắn dùng đai lưng quấn lại, đeo ngang hông. Lâu nay Vương Lang cũng không sắm soi nó nhiều. Chỉ mang theo như một thói quen mới.

Vương Lang cũng nhận ra một điều, sau rất nhiều việc xảy ra với hắn, đặc biệt là mấy vụ va chạm cùng lần hành xác bằng phong nguyên tố, vật này vậy mà không sút mẻ gì. Bỏ qua giá trị tinh thần, chỉ tính riêng phẩm chất cấu tạo, vật này thật không tầm thường, nếu bán chắc chắn sẽ được giá cao.

Vệ trường An Tất, nghiên cứu miếng ngọc bội trong tay. Theo ánh mắt nhà nghề của ông, miếng ngọc bội này tuyệt đối là đồ tốt. Không phải là thiết bị tinh thần cơ giới, lại lập lòe phát ra năng lượng, ừm., vậy chính là tinh thạch điều khiển mà thành.

Tinh thạch là một dạng của đá nguyên liệu, nhưng có độ hiếm và biên độ dao động giá cả cao hơn. Lý do là vì tinh thạch là tổ hợp nhiều loại năng lượng cô đọng lại, muốn sử dụng phải qua quá trình thanh lọc.

Nói giá trị thấp là vì việc thanh lọc các loại năng lượng thành riêng biệt để có thể sử dụng là việc phức tạp, tốn nhiều công như vậy thì dùng các loại đá nguyên liệu bình thường, mắc hơn một chút nhưng hiệu quả.

Tinh thạch như vậy thường được dùng để làm trang sức, năng lượng hỗn hợp làm nó có màu sắc đa dạng, rất được ưa chuộng, độ cứng và bền cũng rất tốt, có thể làm vật truyền đời.

Nói giá trị cao là vì đôi lúc, một số tinh hạch sẽ có thể tồn tại các dạng năng lượng cô đọng quý hiếm lẫn bên trong. Không thể tìm thấy ở bên ngoài, hay dưới dạng đá nguyên liệu bình thường. Các loại năng lượng này thường là loại đặc thù hiếm gặp, trước đây đã từng có một viên tinh thạch có lẫn năng lượng đặc thù hệ huyền thoại được đem ra đấu giá, con số đạt được khiến người khác phải rùng mình.

Việc đó rất hiếm, An Tất không nghĩ mình gặp may như vậy. Với lại nếu thật muốn tra ra năng lượng quý hiếm gì, phải cần nhiều thiết bị cũng người có chuyên môn. Tay ngang thì đừng hòng.

Điều ông dò xét là cấu trúc tạo hình của miếng ngọc bội, xem có giống kí hiệu của gia tộc nào không. Nếu là có, vậy tên họ này nói dối, đừng trách ông bắt lại rồi gửi thư đòi tiền chuộc, nhảm, phạt.

Hi vọng của An Tất đã không thành, miếng ngọc bội này trong suốt, nếu là năng lượng cô đọng chắc cũng không phải loại hiếm gì. Trừ điều khiển có phần tinh xảo, bên trên chỉ có một chữ Vương, đâu có gia tộc nào có họ Vương, to nhỏ đều không có. Thôi kệ, An Tất thở dài, đem về cho mấy đứa nhỏ làm đồ chơi.

_ Miếng ngọc bội này có vấn đề, ta nghi đó là tang chứng. Cần giữ lại để tra xét thêm.

Vương Lang đang há mồm, nghe vậy thì ngậm lại luôn, mặt mếu giống như khóc, đừng nói có quý hay không. Đồ của mình bị người khác giữ lại, hắn thật không quen, mà cũng không muốn quen, cảm giác này là đau tới tận can đởm.

Cũng nói về lý do Vương Lang há mồm, lúc ngài vệ trường ra tay, Vương Lang bằng mắt thường có thể thấy được động tác, nhưng dùng năng lượng dò xét thì không. Đây không phải là ngài ấy không dùng tới năng lượng, mà là sử dụng quá mức thành thạo, không một chút dư thừa, phát tiết ra ngoài.

Đó là vấn đề về hiệu suất, giống như so sánh mỹ nữ múa guom với thích khách nhất kích, hiệu quả khác nhau không cùng thang để so sánh, Vương Lang có thể làm được nhưng không thể làm đẹp như vậy.

Hắn là người mới, nếu đã biết danh tiếng vang xa của ngài vệ trường sẽ không ngạc nhiên như vậy, người có nhét vào lỗ nào cũng bị ngài ấy moi ra.

Thật trở tay không kịp, biết thế tìm cách nhét nó vào vòng sáng xanh dương là được rồi, cũng tại cái vòng cứng đầu đó, đến bây giờ cũng không chịu nghe Vương Lang sai bảo, nghĩ nhiều một chút, nếu thật dùng nó làm kho chứa được, với tính cách của hắn sợ nhét cả Nha Trang thành vào, cũng không thấy đủ.

Vương Lang bộc lộ bản lĩnh của mình, một chút chuyện nhỏ này mà không đối phó được, thật uổng cho La Thần gọi hắn một tiếng đại ca, chiêu thức ngày xưa tiểu đệ dùng, đại ca sài lại phải càng tinh xảo hơn:

_ Ngài thương tình, cái này không quý giá gì nhưng cũng là di vật của tổ tiên truyền xuống, dặn con cháu có thể nào cũng không được làm mất, để nhớ tới danh họ mà cố gắng làm người.

_ Hử, quan trọng thế à. Nhưng luật pháp nghiêm minh, ta có muốn cũng lực bất tòng tâm thôi. Haizzz.

Vừa nói ngài vệ trường vừa làm một động tác kì lạ, ánh mắt lơ đãng, cánh tay hơi đưa lên, ngón cái với ngón trỏ chà chà vào nhau, ba ngón kia hơi chụm lại, giống như đang thiếu cái gì đó để đếm.

Còn vòng tràng thị hạt châu kia thì biểu hiện có chút đợi chờ, có người còn nháy mắt với Vương Lang, ám chỉ rõ hơn cho động tác kì lạ của ngài vệ trường.

Vương Lang biết mình gặp cao thủ rồi, giữ mình trong sạch thế hèn chi bao nhiêu điều tốt phát hết ra ngoài, thật phải hao chút huyết sao, nhưng quả thật Vương Lang không mang theo cái gì, chỉ còn bộ đồ lá cây này, không lẽ phải cởi ra, để họ lấy làm giẻ lau, chứ mặc vừa là không thể rồi.

Ngọc bội thì không thể mất được, bây giờ còn trong tầm mắt thì phải cố lấy lại, quay lưng đi là li biệt, chuyện phi tang tẩu tán này Vương Lang rành hơn

ai hết.

_ Ngài thông cảm, khó khăn lắm mới bình yên đi được tới đây, từ trên xuống dưới thật không còn gì nữa.

Giọng nói như muốn khóc, Vương Lang lúc này thật quá tội nghiệp, nghĩ thử xem, một thiếu niên giữa đêm khuya bị vây bởi hàng rào thịt như vậy, thật quá đáng thương.

Ngài vệ trưởng cũng đáng thương không kém. Lúc này đã qua ngày mới, tiểu tử kia xem như mò hàng, kiếm được một chút thế này chính là thất thu. Lát nữa lại phải tốn giấy để đốt thông long. Kém càng thêm kém.

Mà tên nhóc này cũng thật là, có đi đâu cũng phải xin phép phụ huynh, rồi xin thêm tiền lộ phí. Như vậy ta khỏi phải khó xử. Tuổi trẻ thật là không biết lo xa.

Đồ cầm tới tay chưa bao giờ vệ trưởng An Tất tính tới chuyện trả lại, đặc biệt là trả không, lương tâm ông không cho phép. Mà vấn đề không phải là trả hay không, mà là kiếm thêm bằng cách nào đây, huynh đệ đang nhìn vào ta, thật không thể họ thất vọng được. Nhốt lại mà không có tiền chuộc khác nào bao com nước miễn phí, thật khó nghĩ a.

Bỗng ngài nhìn thấy ánh mắt của binh vệ thuộc hạ, chính là người vừa nháy mắt với Vương Lang. Thuộc hạ thân tín của ngài, đã theo ngài kiếm ăn nhiều năm. Cái ánh mắt này, là nhắc nhở, là kiếm lợi, là hại người.. là... Hiểu rồi, sớm quên là tên nhóc này vẫn còn có cái khác để lấy, có còn hơn không:

_ Muốn lấy lại ngọc bội, phải chứng minh là nó không phải tan vật. Làm cách nào đây, ta thật muốn tin người a.

_ Không phải thật mà, đó là đồ tổ tiên để lại đó, xin vệ trưởng suy xét.

Vương Lang có chút hi vọng, còn vệ trưởng An Tất thì nhũn mảy suy nghĩ, tiếc là da mặt hơi căng nếu không hiệu quả từ cái nhũn mảy của ông sẽ đáng tin hơn:

_ Vậy phải chứng minh người là người lương thiện, mà có lương thiện hay không thì nói cũng vô ích. Phải dùng hành động thực tế mà chứng minh. Người có hiểu ta nói gì không. Hừ.

_ Hiểu, nhưng chưa hiểu lắm, ngài nói rõ hơn chút đi.

Vương Lang có dự cảm không tốt, cảm giác này đã gặp ở đâu đó rồi, nhát đầu tiên xoa, nhát thứ hai cắn, thật quen. Giống như giao hàng mà chỉ nhận được nửa tiền.

_ Người lương thiện là phải lao động chân chính. Ta cho người một cơ hội như vậy, việc đó không chỉ "minh oan" cho ngọc bội này, mà người còn được bao ăn ở, an tâm chỉ là chút việc nhỏ, tay chân nhanh nhẹn thì chưa tới nửa ngày sẽ xong.

Vệ trưởng nhấp nhấp chân nói tiếp, thật khổ cho mặt đất dưới chân ông:

_ Thế nào, hay là người không có người quen, không có tiền bạc, định vào thành để manh động. Còn lao động chân chính không hợp với người.

Rồi, bắt đầu cắn rồi. Cho dù nhát cắn này có sâu hay không, thì Vương Lang cũng phải chịu, con tin đang nằm trong tay người ta, gật đầu trước rồi tính sau:

_ Lao động, đương nhiên phải lao động, lao động là vinh quang, muốn còn không được, ngài vệ trưởng đúng là người tốt, làm việc có tình có lý, gặp được ngài chính là may mắn của Vương Lang đó.

Đám vệ binh gật đầu như thật, ngài vệ trưởng cũng hài lòng, đầu năm nay không kiếm ra nhiều thiếu niên thông minh như thế đâu.

Việc kế tiếp cũng đơn giản, ngọc bội ngài vệ trưởng An Tất tạm giữ, Vương Lang được một vệ binh dắt đến tư gia của ngài vệ trưởng. Công việc cũng đơn giản, đó là làm cu ly đơn thuần.

Bonus ; Nhật ký viết dùm em gái

Năm 4 tuổi: Con bé thích nghe chuyện cổ tích. Nó hay bắt tôi kể trước lúc đi ngủ. Tôi không thích chuyện cổ tích, tôi biết đó đều là dối trá, giống như cách họ kể về tôi. Nhưng con bé thì không, nó tin là thật, giống mấy đứa con nít ngu ngốc khác. Nó ghét nhân vật phản diện. Tới một ngày nó gặp một nhân vật như vậy, là người quen của gia đình tôi. Từ lúc đó tôi đổi nội dung của các câu chuyện. Thế mà con bé cũng tin. Thật ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Những Ngày Ở Nha Trang Thành (1)

Aurora năm nay 17 tuổi trước đây nàng là em út trong nhà, trên nàng còn có hơn hai mươi người chị. Theo thời gian các chị của nàng đều lần lượt đi lấy chồng, hoặc có cuộc sống riêng, những người còn ở lại Nha Trang thành thì đa phần chọn khu vực phía bắc hoặc trung tâm để lưu lại, đó là lựa chọn chung của rất nhiều người.

Bây giờ Aurora lại có thêm nhiều em gái khác sống chung nhà, tính luôn nàng là tám người. Đứa nhỏ nhất mới ba tuổi, cứ vậy tính dần lên. Gia qui của gia đình là lớn nuôi nhỏ, nhỏ nuôi nhỏ hơn, Aurora nghiêm nhiên trở thành chị cả trong nhà, hai nách xách bảy đứa em.

Aurora theo nhận xét của mọi người, là cô gái thông minh, siêng năng, dễ thương. Còn hiền lành hay không thì chưa biết, chưa thấy người chị nào nhờ hiền lành mà quần được một bầy em cả. Sống mũi của Aurora không thẳng đứng, nó hơi cong cong dọc dừa, mỗi lần mấy đứa em bày trò thì lại híc híc lên một chút, ai quen nhìn sẽ thấy rất đáng yêu, còn đám em thì lên lút nói với nhau " coi chừng chị chệt"

Aurora thuộc lớp tinh anh, khai mở được 3 vòng sáng, nàng là học viên kí gửi của học viện cơ giới sư Chu Tước, một trong hai học viện của Nha Trang thành.

Học viên kí gửi là thân phận chung của các học viên có số vòng sáng khai mở thấp hơn 4. Vẫn được truyền dạy kiến thức bình thường, nhưng không được cấp tài nguyên miễn phí cho việc luyện tập hay thực hành. Thay vào đó phải trả tiền hoặc tham gia các hoạt động học viện đề ra, phần thưởng là tài nguyên hoặc các phiếu giảm giá tài nguyên, cao nhất có thể giảm đến 70% giá trị ban đầu.

Bài thi tốt nghiệp của học viên kí gửi là bài thi chức nghiệp, nội dung được giới hạn trong một lĩnh vực nhỏ, bằng tốt nghiệp xem như giấy chứng nhận tay nghề, đạt được thì có thể chọn nơi thích để xin việc, tốt nhất là làm việc cho liên minh, ít áp lực, dài ngò lâu dài cũng tốt.

Phương pháp này được áp dụng ở đa số các học viện, kể cả học viện cơ giới sĩ, việc sử dụng phòng và thiết bị luyện tập cũng không thể chia đều. Người có năng lực cao hơn thì nhận được nhiều hơn, mô hình tháp tam giác là hiệu quả nhất để đào tạo ra lớp tinh anh trong tinh anh. Chỗ đứng của một học viện phụ thuộc vào họ, quý tộc không quý đa.

Những ngày gần đây là thời gian nghỉ của học viện, không có buổi học hay nhiệm vụ, lý do là để học viên tham gia vào kế hoạch thành hội, coi như là cách học viện dùng để trợ giúp Nha Trang thành.

Hai ví dụ tiêu biểu nhất của hai học viện đó là sự kiện đoạt vé vừa diễn ra rầm rộ mấy ngày trước. Sau thời gian thích hợp, hai học trưởng của hai học viện quyết định hợp tác để lấy thêm một tấm vé nữa. Sau khi giải quyết xong vấn đề tấm vé thuộc về ai, sẽ lập tức bắt đầu. Bản quyền truyền hình cho sự kiện này đã được bán gần hết. Đây là vấn đề của học viên chính thức, học viên kí gửi chỉ có tư cách cổ vũ từ xa.

Ngày thường, do có số buổi đến lớp không nhiều, thời gian chủ yếu của Aurora là luyện tập tại nhà, cũng tiện để nàng chăm sóc các em. Chỉ việc com nước với tắm rửa cho ăn ngủ của ba đứa nhỏ nhất cũng khiến nàng bận tui bụi hơn nửa ngày, chưa nói tới việc kinh doanh truyền thống của gia đình.

Việc kinh doanh này bắt đầu từ chị cả của nàng, chị đi lấy chồng thì truyền xuống chị ba, cứ như vậy mà truyền xuống nàng. Thường là phải sau 18 tuổi mới phải đảm nhiệm, nhưng chị kè của nàng xin được việc tốt ở thành thị khác, không thể không đi, gánh nặng đành đặt lên vai của Aurora.

Gia đình nàng có một sạp hàng cỡ vừa ở khu giao dịch trung tâm, gần đây đã xác nhập với khu giao lưu của thành hội, lượng khách càng tăng thêm.

Việc kinh doanh của yếu là bán ra, hàng hóa thì mấy món hàng thủ công mà chị em nàng làm ra chiếm nửa phần, chín phần rủi khác là do cha nàng mang về sau mỗi buổi làm. Đều là cây nhà lá vườn cả.

Sạp hàng của Aurora là đa dạng nhất của Nha Trang thành, có đủ mọi thứ trên trời dưới đất. Từ đồ ăn nước uống, trang phục quần áo, thiết bị, nguyên liệu, đồ cổ đồ gia truyền.. đủ cả. Mỗi loại chỉ có một món, có thể coi như là hàng độc.

Aurora có được kinh nghiệm từ các chị truyền xuống, mua bán không nhìn hàng mà nhìn mặt người mua. Nếu thật món này có giá trị quan trọng với người thì đừng trách chị em ta mài dao quá bén, dù sao mỗi khách chỉ chém được một lần, không bao giờ là quá tay cả.

Trong sách hướng dẫn du lịch của Nha Trang thành, có một đoạn ngắn như sau, là trích ra từ bút kí của một khách du lịch thâm niên: " nếu bạn có một món đồ không rõ nguồn gốc, hãy để nó đi qua con đường xác minh. Bắt đầu từ cổng nam và kết thúc ở chợ trung tâm, tại đó bạn sẽ thấy một nhóm thiếu nữ xinh đẹp, là nhóm thợ cạo lành nghề nhất ở Nha Trang thành. Cô gái bé nhất sẽ hí hoáy viết lên một mảnh giấy, khi dán lên sẽ là minh chứng xuất xứ cho món hàng của bạn. Tới nay tôi mới biết cái tẩu thuốc của ông cố tôi là do các cô gái ấy làm ra. Cuối cùng, hãy cẩn thận với cô gái lớn nhất..."

Thường thì hàng hóa nhập vào sẽ được tiêu thụ ngay trong ngày. Nếu không sẽ phải để rất lâu mới kiếm được người mua, thông thường phải cuối tuần thì sạp của Aurora mới mở cửa. Nhưng vì thành hội, nàng quyết định mở cửa liên tục, có việc gấp thì để đứa em gần kề 12 tuổi Emily trông thay.

Gần đây, nhờ đông khách nên buôn bán rất tốt, món nào lạ một chút thì hết giá gấp ba bốn cũng có người mua, có người còn cho luôn tiền thừa khỏi thối lại. Có lần có vị khách kia không mua gì, chỉ xoa đầu Emily rồi cho cô bé một túi tiền kim thạch. Sau đó, Aurora quyết định dắt cả nhà ra đây luôn, com nước ăn ngủ tại chỗ. Nhỏ nằm nôi, lớn treo võng, mọi sinh hoạt đều bình thường.

Có một việc làm Aurora chú ý, có nhiều vị khách lớn tuổi, nhìn có vẻ sang trọng, lấy gian hàng của nhà nàng làm mục đích đến, không mua gì cả. Chỉ trò chuyện mấy câu rồi tặng quà cho mấy đứa em nàng, nó là theo sách hướng dẫn mà tới.. Tính ra lâu nay nàng quên dạy bọn nó đừng nhận đồ từ người lạ, sự nhiệt tình đòi quà của bọn nó làm nàng cảm thấy ấm áp.

Gian hàng của tám cô công chúa trở nên nổi tiếng, doanh thu tăng thấy rõ. Làm gì có người nhẫn tâm trả giá khi có 16 con mắt ngây thơ trong veo đang nhìn mình. Lại thêm dịch vụ ôm hôn có tính phí, đắt khách nhất là Celia, em gái út gần ba tuổi. Con bé thật biết mua chuộc lòng người, ai bỗng lên là cười, đưa má là hun, có kẹo càng tươi hơn nữa, cũng phải, nhớ câu đầu tiên nó nói được là " chị chệt, kẹo".

Hôm nay chủ vệ binh mập dất tới cho Aurora một người giúp việc mới, là một tên nhóc có vẻ lanh lợi, mặt mũi cũng không quá khó coi, nghe nói là đi làm để trả nợ. Aurora cảm động, thấy thật tội nghiệp, giả mà nàng có thể giúp ích được gì, nàng đành nhét miếng ngọc bội vào sâu hơn trong ngực, bữa giờ gạo nắm đều tăng. Phải bắt tên nhóc này làm nhiều hơn một chút, nếu không khỏi nghĩ tới chuyện bao com.

Vương Lang là con trai, lại là con một. Từ nhỏ mọi việc nhà đều có mẹ lo hết. Nếu không đi học nghề thì ở nhà hẳn chỉ cần chờ tới bữa com. Bộ đồ cũng chưa từng giặt, không phải hẳn không làm mà là mẹ không cho hẳn làm. Có lẽ việc chăm sóc hẳn khiến bà cảm thấy hạnh phúc. Mọi người mẹ trên đời đều như vậy.

Vương Lang vẫn mặc bộ đồ lá cây màu đen, dưới chân có thêm đôi ủng, đầu gối với cùi trỏ có thêm miếng đệm che. Phía trước mặc tạp dề, tay đeo găng, trên đầu là khăn buộc tóc tam giác, miệng bịt khẩu trang. Lưng cổng Celia, đang chà cái nôi của con bé, bữa giờ nó ăn kẹo nhiều, chi tiết ra cả nôi, phải chà sạch nếu không sẽ có kiến. Chà xong là tới lau bàn ghế, giặt đồ, may là có cửa hàng giặt gần đây, Vương Lang chỉ mang tới rồi lấy về thôi. Đưa càng nhỏ thì càng sai nhiều quần áo, đứng đầu là Celia.

Lát nữa khi Celia tới giờ ngủ, Vương Lang sẽ để Donna đưa vồng ru, con bé 15 tuổi, đang học năm hai của học viện, không thể bắt nó làm gì nhiều, cái kính Donna đang đeo hơi rộng, là đồ của mấy chị trước để lại, lát nữa Vương Lang sẽ sửa sau. Bây giờ hẳn sẽ đi chợ với Emily, làm tay xách giỏ chuyên nghiệp, sắp tới trưa nên phải đi chợ nhỏ xa chút, thịt cá mới tươi.

Vương Lang lăm bầm tờ giấy mà cô bé Orla 10 tuổi lên đưa cho hẳn, là thứ cô bé muốn mua cùng chung cầu ý kiến của bốn đứa nhỏ hơn. Vương Lang gạch thẳng tay năm dòng đầu: kẹo, kẹo mút, bánh, kẹo dẻo, sô cô la.

Còn lại để xem, giấy, bút, màu tô để Phoebe, Jena. Dalida tập viết. Duyệt.

Tạp chí hành trình nơi hoang dã của Trương thiếu nữ, số mới nhất. Ừm mmm. Coi như tập đọc, duyệt. Đàm công chúa, vương miện công chúa, gối công chúa... đứa móng tay công chúa. Là cái gì? Gạch bỏ.

Kẹo kẹo, lại là kẹo, à có bánh. Gạch

Truyện cổ tích cho Celia,. Duyệt.

...

..

Nha Trang thành đồng đúc, Vương Lang công Emily trên vai. Để cô bé chọn món rồi trả giá, Vương Lang chỉ cần xách giỏ là được. Có lẽ mọi người ở đây ai cũng biết mấy chị em cô, họ hỏi thăm nhiều nhất là Celia, nói thật, cũng khó kiểm tra bé gái nào gioi ăn kẹo rồi cười suốt ngày như vậy.

Còn về cái danh sách kia, Emily còn nhấn tâm hơn cả hẳn, gạch hết tất cả, chỉ chừa lại bút viết với tạp chí gì đó thôi. Nghĩ tới cái nhìn chờ mong của mấy bé kia Vương Lang thật không đành lòng, hẳn mua mấy thanh kẹo đút vào tạp dề, coi như lấy công chuộc tội.

Đi chợ một vòng, Vương Lang cũng có cái nhìn khái quát về Nha Trang thành, cũng như được cập nhật những thông tin mới nhất đang diễn ra, có rất nhiều là đến từ Emily đang ngồi trên vai, cô bé rất giỏi cập nhật thông tin, nói liền thoả liên hồi.

Cấu hình cơ bản về hạ tầng của Nha Trang thành chia làm hai phần chính. Phần một là ba khu vực hình tròn, gồm khu trung tâm và hai học viện, khoảng cách đều nhau. Phần hai là kiến trúc hình bàn cờ, phủ khắp diện tích Nha Trang thành. Khoảng cách của hai tuyến đường chính song song dao động từ một đến hai km

Phương tiện đường bộ như xe cơ giới... Chỉ được sử dụng ở tuyến đường chính, còn lại là mạng lưới phổ đi bộ chẳng chịt, đan xen nhiều hoạt động thú vị là nét riêng được nhiều du khách yêu thích. Các xưởng, hệ thống dây chuyền sản xuất, đều đưa ra ngoại thành hoặc vùng ven.

Nha Trang thành là thành thị cấp một duy nhất, có hệ thống phi thuyền công cộng di chuyển khoảng cách ngắn trên không gian tầm trung. Nó chủ yếu để đảm bảo việc đưa đón công nhân từ trung tâm hoặc công phía bắc đến vùng ven. Hoàn toàn miễn phí. Thời gian gần đây số phi thuyền đó được sử dụng cho các tua du lịch.

Chính sách mở của Nha Trang thành tập trung vào một số điểm chính.

+ Miễn thuế cho người mới đến hoặc cơ quan kinh doanh mới thành lập trong thời gian đầu, thuế môn bài được thay đổi phù hợp với từng trường hợp.

+ Trẻ em được miễn 100% học phí và chi phí y tế.

+ Người dân không có cơ sở kinh doanh, không đăng ký môn bài sẽ đóng thuế dưới dạng giờ lao động công ích. Thành phố không áp dụng thuế giá trị gia tăng.

+ Các tiểu thương được tự do đăng ký bằng sáng chế và giấy phép kinh doanh độc quyền. Cơ quan thẩm định thuộc về Nha Trang thành, không phải liên minh hay đại gia tộc.

+ Trong mọi trường hợp, luôn áp dụng chính sách thu mua trợ giá 80% giá trị trung bình. Vượt mức kết toán sẽ chuyển sang hình thức quy đổi.

.....

...

Theo lời của Emily thì cô bé rất thần tượng chủ tịch hội đồng, mọi thứ liên quan đến chủ tịch cô bé đều biết, đôi lúc còn học thuộc. Còn thần tượng thứ hai của Emily là Trương thiếu nữ gì đó, là người mà mấy em gái nhỏ hơn thích nhất.

Lúc đầu Vương Lang còn chăm chú lắng nghe, đôi khi còn hỏi lại về sau thì chuyển sang chế độ gật tự động. Mãi đến lúc Emily nói về kế hoạch thành hội hắc mới chú ý lắng nghe.

Đặc biệt là mối nguy hiểm lớn nhất gần đây, đang đe dọa an ninh Nha Trang, mà nạn nhân đầu tiên không ai khác là thất tiên nữ và tiểu tiên nữ.

Sau đó là màn tấn công tràn lan hướng đến các thiếu nữ đang có mặt ở Nha Trang thành, đặc biệt là những người xinh đẹp, dù lực lượng an ninh đã được tăng cường, hung thủ vẫn không có dấu hiệu chùng tay.

Cho đến khi tuệ nữ Mộng Băng Doanh bị tấn công ngay tại phòng làm việc. Mức nguy hiểm coi như dâng lên cao nhất. Khách đến qua tuyến chọn cũng đã thành lập nhiều tổ bảo vệ, nhưng vẫn chưa nắm được thông tin mới từ kẻ thù ác. Đó là hiểm họa được đặt tên, "sát thủ bốn bánh bao đen"

Bonus: Nhật ký viết từ em gái

Năm 5 tuổi: Con bé phải đi nhà trẻ, đó là quyết định của ông nội. Trường học rất xa, tôi phải đi theo, không có lựa chọn khác. Vì nó là nơi duy nhất phù hợp với con bé. Vẫn là những giáo viên cũ, tôi đã từng học ở đây rồi. Tôi không thích họ, đặc biệt là hiệu trưởng, bạn của ông nội. Tôi ghét mùi của ông ấy, nhất là khi đứng gần. Nhưng con bé thì không. Tôi nhẹ gánh, có thể bình yên nghe nhạc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Những Ngày Ở Nha Trang Thành (2)

Mối quan hệ của thất đại gia tộc đã được hình thành từ rất lâu, tính bằng đời người cũng đã hơn chục. Nếu là nhà sử học sẽ đưa ra con số chính xác hơn, nói bắt đầu từ năm đầu tiên của "đại kỉ nguyên" tính tới nay đã hơn 500 năm.

Mối quan hệ đó là hợp tác và cạnh tranh.

Cạnh tranh thì dễ hiểu hơn, khác họ tất có lòng riêng, như việc thay triều đổi đại, vua mới không cùng họ thì chỉ có một chữ để hình dung chính xác nhất, dù người có tô vẽ hay lấp liếm như thế nào, đó là chữ "soán".

Thứ để cạnh tranh muôn đời là đất, đất để trồng trọt, đất để chăn nuôi, đất để xây nhà và quan trọng nhất. Đất có tài nguyên.

Nhưng nhân loại không phải là lực lượng mạnh mẽ nhất trên địa cầu, trước đây là vậy, bây giờ cũng vậy, và sau này cũng sẽ là như vậy.

Có một câu giáo điều, của một tôn giáo đã bị diệt trừ khi đại kỉ nguyên diễn ra, không còn nhiều người nhớ tới nó nữa. "nhân loại là khách của địa cầu, sứ mệnh của nhân loại là soạn quyền chủ, sẽ có ngày những người con thật sự của địa cầu, các thái tử, được sinh ra để bảo vệ mẹ của mình"

Vừa nghe đã biết là lừa bịp, chẳng trách tôn giáo đó bị xóa sổ. Mọi cuốn sách bây giờ đều viết, "chúng ta là nhân loại, chúng ta là chủ của địa cầu, chúng ta có quyền khai thác nó, và có trách nhiệm bảo vệ nó khỏi mọi thứ bên ngoài"

Chỉ là bảo vệ khỏi những thứ bên ngoài thôi, không có nói là ai bảo vệ địa cầu khỏi bàn tay nhân loại.

Các đại gia tộc là đại diện của nhân loại, họ làm rất tốt quyền và nghĩa vụ đó.

Đầu tiên là khai thác từ đất, sau đó là khai thác những thứ bám vào đất để sinh ra.

Để mạnh hơn họ phải khai thác được nhiều hơn, để khai thác được nhiều hơn họ phải mạnh hơn. Và phải mạnh hơn nữa để tiêu diệt những người đụng vào miếng ăn của mình. Họ phải khai thác nhiều hơn.

Như con trâu, ăn cỏ tới chân núi thì quay đầu đi tìm bãi cỏ khác. Nếu không tiêu diệt được, họ sẽ thỏa thuận, cho nhau cơ hội quay đầu để thôn tính kẻ khác, mạnh hơn rồi thử gặp nhau lại lần nữa.

Rất nhiều thỏa thuận và thôn tính, đã tạo nên thất đại gia tộc, nếu con người vẫn không biết khi nào là đủ, thì việc đó không bao giờ dừng lại. Đó là cạnh tranh.

Một việc nữa dành cho những người thích rêu rao cái gì là nhân đạo. Lừa người thôi, giống như câu truyện về con bò sừng đạo, chặt hết bốn chân mà nó

vẫn còn sống. Cái tốt đẹp của tính nhân đạo trong truyện này, là thật nó giữ được rất tươi.

Nói về hợp tác, giống như việc ngài lãnh tụ chặt đứt một nửa căn cơ, cơ hội của nhà Morgan khi thành lập liên minh. Đây là suy nghĩ của những người theo thuyết âm mưu.

Nếu không có việc đó, nhà Morgan sẽ nuốt chửng sáu nhà còn lại, con bò sẽ hóa thành rỗng, nhưng bãi cỏ vẫn vậy. Bãi cỏ mọc đủ nhanh cho bảy con bò, nhưng không đủ cho con rỗng. Con rỗng sẽ chết, từ cái xác của nó sẽ có vô số con bò nhỏ sinh ra, quá trình thôn phệ và thỏa thuận lại bắt đầu.

Nếu không thể cùng tồn tại, thì không thể tồn tại. Đó là nguyên tắc đầu tiên, nguyên tắc số một của bất kì sự hợp tác nào.

Một con bò bị bệnh rồi bỏ ăn, tốt nhất nó nên tự chết trước khi bị những con bò khác giết. Măng cỏ xung quanh cái xác của nó, sẽ mọc rất xum xuê.

Khi không thể đảm bảo có đủ quyền lợi, của người hay của người khác, sự hợp tác sẽ chấm dứt. Đó là nguyên tắc thứ hai.

Bỏ qua những thứ quá dễ thấy, lại được rêu rao công khai, về sự hợp tác của các đại gia tộc. Như liên minh - tên chăn bò mà đàn bò thuê, để ngăn có con ăn quá nhiều cỏ.

Như hai ông lớn - sợ dây cột cổ tên chăn bò, không để nó tới đủ gần để giết đàn bò, chỉ được đứng đủ xa, dùng roi quát.

Có hai thứ nhỏ bé hơn các đại gia tộc tạo ra, để đảm bảo tiếng nói của mình, trong im lặng.

Một là zone s, sân chơi của tầng lớp tinh anh. Nơi họ có thể gặp mặt nhau, bỏ qua giới hạn về không gian. Nơi mọi người tìm kiếm và thể hiện sức ảnh hưởng của mình. Bảng xếp hạng trong zone s, là tương quan vị trí chính xác nhất, của mỗi người, hay tổ hợp nhiều người. Mà tại đó hiện giờ, thấp nhất chính là Lý gia.

Hai là cơ sở họ đặt tại thế giới thật, thường có ở thành thị cấp hai trở lên, hay được gọi là đại nhất lâu, nhị nhất lâu, tam nhất lâu. Tại đại nhất lâu có ba luật vô hình. Người thuộc liên minh, hoặc mang theo thân phận của liên minh, sẽ không đặt chân vào.

Người đặt chân vào được đại nhất lâu, thì sẽ còn sống cho tới khi ra khỏi đại nhất lâu. Dù là voi muốn giết kiến, cũng phải chờ con kiến ra khỏi đại nhất lâu.

Tiếng nói phát ra từ đại nhất lâu, từ người mang danh họ nào, coi như là tiếng nói của gia tộc mang danh họ đó. Tầm quan trọng chỉ đứng sau quân lệnh cấp s phát ra từ phòng bầu dục, do thư kí Raphen soạn thảo, ngài lãnh tụ kí tên.

Giống như gần đây, tại đại nhất lâu có hai người, một tên là La Diệt, một người tên là Trương Chính Nghĩa cùng nói một câu:

" Sát thủ bốn bánh bao đen còn, thì họ mất "

Đại nhất lâu ở Nha Trang thành chỉ có ba tầng, mái của mỗi tầng đều cao hơn mười mét.

Tầng cuối cùng vẫn tiếp đãi người bình thường, nhưng có tuyển lựa yêu cầu thân phận nhất định. Người được tự do vào kéo ghế ngồi xuống, nhưng nếu chờ một lúc mà tiểu nhị không mang trà ra, người có hai lựa chọn, đập bàn kêu tiểu nhị, hoặc đi ra ngoài.

Cái bàn của đại nhất lâu, không quý giá bằng cái bàn trong phòng bầu dục mà đại tướng quân ba sao Đại Hùng Hoắc Cách đại tướng quân đập, nhưng cứ coi nó là cái mặt của tất đại gia tộc đi, người giỏi thì cứ đập, ta không cấm. Chỉ cần người nhớ một điều, tiểu nhị mà người định gọi, mười mấy năm trước trong cuộc thi chung kết cơ giới sĩ liên học viện mỗi ba năm một lần, chỉ thua người quán quân mang họ Trương, chưa tới nửa chiều.

Có một ông lão, râu tóc muối tiêu, nước da xanh xao đồi mồi, bộ dáng ốm yếu, thân người như khung xương, phủ lên phục trang cũ kĩ, thùng thình. Đeo kính đen, tay cầm cây gậy trúc, toàn thân lúc nào cũng nồng nặc mùi rượu. Ở cả ba tầng đại nhất lâu, ông ngủ đầu cũng được, ngồi vào bàn người khác cũng không sao.

Cây gậy trúc trên tay ông sáu mươi năm trước vì bảo vệ tấm lưng của đội trưởng mà xước một miếng, đến bây giờ vẫn còn. Kính đen trên mắt ông cũng đeo một lần tại trận chiến cuối cùng, đến bây giờ chưa từng hạ xuống, bộ đồ ông mặc lúc còn vừa vặn, bây giờ có rộng cũng không thay mới.

Nếu ông ngồi vào bàn ở lầu một, người đứng dậy qua bàn khác hoặc đi về đi. Nếu ông ngồi vào bàn ở lầu hai, cứ một người ở lại rót rượu cho ông. Nếu là lầu ba, ta không biết, ta không đủ tư cách lên lầu ba.

Ông cũng không có ăn không uống không, khi đã uống đủ rượu, ông sẽ bắt đầu kể chuyện. Ông ít khi say, nên ít khi kể chuyện, chỉ là mỗi lần ông kể chuyện, thì thật sẽ có chuyện xảy ra.

Hơn bốn mươi năm trước ông kể một chuyện, mọi người biết đại ca Vương Nhất đi đâu, nội chiến nhà Morgan diễn ra, lịch sử lặp lại, chỉ còn một ứng viên cuối cùng. Ngài lãnh tụ không quan tâm, chỉ là uống rượu một mình nhiều thêm mấy lần.

Hơn ba mươi năm trước ông kể một chuyện, mọi người biết tiên nữ Chung Tinh bị ai bắt cóc. Năm đó người người không phân biệt được đâu là máu, đâu là thuốc đỏ, bông gòn bán ra nhiều như tuyết ngoài trời. Tà gia suy ly khai liên minh, ngài lãnh tụ giận tới mức ra quân lệnh cấp s, cử năm học trò truy lùng hung thủ, về sau phải cử thêm người truy lùng đám học trò. Cuộc chiến của bóng đêm nhà Richard và đại ca của mọi thế hệ diễn ra. Cái kết là đám cưới linh đình nhất của nhân loại.

Hơn hai mươi năm trước, khi ông đang kể một câu chuyện, câu chuyện về hai quân đoàn cùng bảy người học trò, thành chủ của Nha Trang thành tới mời rượu ông, mừng tuế nữ sinh ra, ông vui quá nên quên kể tiếp. Đó là lần gần đây nhất người ta thấy ngài thành chủ có mặt tại Nha Trang thành.

Hơn mười năm trước ông kể một chuyện, câu chuyện cho 10 năm sau, chuyện về ngôi sao chổi quay lại sau 72 năm, và một đứa con của địa cầu, sinh ra bên ngoài địa cầu. Lần này là lạ nhất, hơn mười năm nay thất đại gia tộc không hề có xích mích gì, hiền như con cừu, chuyện suy sụp của Lý gia sáu nhà kia coi như không thấy, còn đưa tay ra giúp. Nếu có ai để ý, sẽ thấy bạch diện thư sinh, đệ đệ kết nghĩa của đại ca năm xưa, mười năm nay đã thành một ông lão, già đi quá nhanh.

Mấy ngày gần đây ông lão mù cầm cây gậy trúc uống rượu rất nhiều, chỉ uống, không ăn không ngủ. Những người có thể ngồi ở tầng ba đại nhất lâu, đều đã ở trên tầng ba đại nhất lâu. Họ biết ông sắp kể chuyện.

Bỏ qua đại nhất lâu, ta kể về chuyện của tam nhất lâu, nó chỉ là chỗ ăn uống bình thường, ăn mày có tiền cũng vô được, tiểu nhị ra đường trúng gió thì cũng cảm mạo như thường, người đập bàn cũng không sao, trả tiền cái bàn là được rồi. Đây là cái nói phát ta tin đồn thất thiệt, người tin cũng được, không tin cũng được, coi như giải trí lúc ăn uống.

Vị tiên sinh kể chuyện ở đó cũng đeo kính đen, cũng cầm gậy trúc. Chỉ là đi thì không cần gậy, đêm thì không cần kính. Còn chuyện thì một ngày ông kể ba chục câu, mặc người có nghe hay không, thí cho chút tiểu kim thạch là tốt rồi, rượu thì không cần, xin lỗi, ta không dùng chất có cồn khi đang làm việc.

Đập cây gậy trúc liên tiếp vào mặt bàn, gậy có bị tét cũng không sao, tiên sinh kể chuyện là người chuyên nghiệp, có đệ tử vót trúc thành thạo. Bây giờ là giữa trưa, khách ăn uống đông đúc, là thời điểm tốt để kiếm tiền, ừm ừm, kể chuyện, giọng ông khàn khàn, trầm trầm, không quá to nhưng rõ tiếng, người nghe lâu sẽ thấy thân quen, vừa ăn vừa nghe, cũng không sót câu nào:

_ Nói gần nói xa ta không biết, ta chỉ biết nói thật, chuyện có trên có dưới, đầu tiên ta sẽ kể chuyện của đại công tử nhà Morgan. Giới thiệu chỉ mấy câu, văn võ song toàn, tướng mạo hoàn mỹ, có mưu có dũng. Câu chuyện có tên là "Tám vé đổi tên, cái nghiệp của nhà Morgan "

Bonus: Nhật ký viết dùm em gái.

Năm sáu tuổi: Con bé trốn học. Với tôi, dù nó ở tuổi nào, luôn là quá sớm để trốn học. Một mình tôi không thể tìm được nó, đã qua hai ngày. Mọi thứ ban đêm đều phải đi tìm. Đến ngày thứ ba, mọi thứ ban ngày cũng phải đi tìm. Ông nội tôi ra lệnh, không ai được phép ăn cho tới khi tìm ra con bé. Rồi tôi tìm được nó, ở nơi không ai ngờ đến. Nó có bạn mới, là con người, nó theo về nhà bạn chơi. Tôi hối hận, vì con bé, tôi chống lại quyết định của ông nội. Đó là lần đầu tiên tôi dùng đến quyền của mình. Tôi không hối hận vì điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Nghiệp Của Nhà Morgan

Đại công tử Morgan Nolan, năm nay 18 tuổi, con trai trưởng của ngài Morgan Caradoc, gia chủ hiện tại của nhà Morgan. Công tử Nolan gọi ngài lãnh tụ vĩ đại một tiếng cổ gia gia.

Tính về quan hệ huyết thống, Nolan là thuần chính thống của gia tộc. Nói về năng lực cá nhân, Nolan khai mở được 26 vòng sáng, lại là đặc thù sư. Tư chất thông minh, bản lĩnh đôi nhân xử thế xuất sắc. Gần như là ứng cử viên duy nhất cho chức gia chủ của nhà Morgan.

Vấn đề là Nolan kế thừa quá đầy đủ phẩm chất đặc biệt của gia tộc, mà cái đứng đầu truyền đời, vừa là món quà, vừa là tai ương của gia tộc, chính là chữ "ngạo". Ngạo này không phải là thanh niên xung huyết, ham danh ham tiếng, hay dựa vào thời cơ, khí vận mà lên mặt với người đời.

Chữ ngạo này là ngạo từ trong máu huyết, tự sinh trên đường số vận, coi thường trời, coi thường đất, coi thường mọi thế lực mà người khác tôn thờ. Sống đầu với trời, chết giành chỗ với diêm la. Đánh tới khi trên đầu không còn ai. Nếu chỉ còn một mình, sẽ tự đấu với mình.

500 năm trước, vì ngạo mà một kiếm diệt thần hoàng, bắt đầu đại kì nguyên.

300 năm trước, vì ngạo mà đánh nhau với đại tỷ, dành được cho nhân loại quyền khai phá lãnh thổ.

200 năm trước vì ngạo mà diệt Minh vương, biến Minh triều thành gia tộc lệ thuộc, sau đổi tên thành nhà Richard.

100 năm trước vì ngạo mà lên phi thuyền còn chưa thí nghiệm xong, bay như người mù mà tìm thấy Ngân tinh. Mở ra thời đại cơ giới.

60 năm trước vì ngạo mà đứng giữa không gian, xay nát mẫu thú, mở ra ngày khai hoàn.

50 năm trước, vì ngạo mà một mình lưu lạc vũ trụ. Đem về năng lượng mới, trở thành đại ca của mọi thế hệ.

30 năm trước, vì ngạo mà lại ra đi, gửi về cho nhân loại bí mật của Tinh Mẫu, để Raphen kịp biết mà lập nên kế hoạch "toàn cầu giới bị".

20 năm trước, vì ngạo mà chỉ còn nửa người, cũng kéo theo Mẫu thú cấp ba và quân đoàn của nó đi cùng.

Chưa có người nào kế thừa được chữ "ngạo" của nhà Morgan, lại thêm để mất đến chức gia chủ. Tổ tiên đã vậy, bây giờ cũng vậy, ngài lãnh tụ chỉ tại chức một năm để chinh đốn, làm lãnh tụ thì không màng việc gia tộc nữa, đại ca Vương Nhất cũng vậy. Không mấy ai còn nhớ tới cái tên khai sinh Morgan Kingsun của đại ca.

Đó như là cái nghiệp của nhà Morgan, người làm gia chủ đứng đầu chỉ là người sắp hạng hai. Thủ lĩnh thật sự sẽ chết trên chiến trường, đi con đường gặp thân diệt thân, gặp phật diệt phật, ai dám đứng trên đầu ta, người đó chết. Sợ là nếu không có gánh nặng nhân loại, hay năm xưa đại ca Vương Nhất không vội vã ra đi. Ngài lãnh tụ sẽ một mình mà đánh tới tận mẫu. Lịch sử sẽ khác nhiều rồi.

Nếu Trương gia là cái nôi của anh hùng, thì nhà Morgan là nơi tùy thời sinh ra người khai sáng, đánh ra thời đại mới, mặc kệ nó sẽ là gì.

Nolan kế thừa được chữ ngạo của nhà Morgan, cái này không phải nhìn là thấy, hay nhờ rêu rao mà thành. Chữ ngạo này sinh ra, người cùng đứng trong trời trong đất, sẽ tự nhiên khom mình mà thấy được. Nó mờ mờ nhạt nhẽo, nhưng cũng rõ ràng nhất, những người có thể thấy, sẽ thấy được.

Giống như cách mà truyền nhân của gia hoàng Minh vương vĩ đại khi xưa, người kế thừa tuệ nhãn, nhìn thấy ở một thẳng nhóc láu cá vờ vịt thích đóng kịch.

Nói như bọn thầy bói thích nói dối ăn tiền, thiên địa có tướng thiên mệnh, sẽ có tướng phá hoàng. Thiên mệnh xây nên, phá hoàng xô đổ. Không đập đi thì sao xây được cái mới. Làm sao mà phát triển. Thử ngẫm đi, đó là cách cổ xe lịch sử xoay vòng.

_Tin cũng được không tin cũng được, cho ta mấy tiểu kim thạch cảm hơi đi.

Tiền sinh kể chuyện nói hươu nói vượn một hồi, không biết đúng trật, lại quay về chủ đề chính. Mọi người như tỉnh con mê, không ai tiếc gì chút tiền nhỏ. Thu nhập của tiền sinh kể chuyện phải nói là đầy bao, biết sao được. Năm xưa lỡ mùa mếp mà gánh cái nợ đa tình, vợ lớn bé ở nhà, đánh mặt chược cũng dư ra hai bàn. Nên già rồi cũng phải ra đường mà lăn lộn.

Gỗ nát một cây trúc nữa ông lại kể tiếp. Ông kể một, có người khác nghe không rõ rồi viết thành mười. Kệ đi.

Nolan đến Nha Trang thành chỉ là để du ngoạn, cũng có một chút là vì thất tiền nữ. Không phải là bám váy như những thiếu niên tài tử khác. Nolan đến là có công vụ cần bàn với tuệ nữ Mộng Băng Doanh. Nolan có hứng tham gia canh bạc thăng cấp của Nha Trang thành, trở thành đặc khu lãnh thổ.

Nếu là thiếu niên 18 tuổi khác, tuyệt đối sẽ là ngông cuồng nói khoác, nhưng Nolan thì không. Bỏ đi gia thế vạn người kính ngưỡng của hắn, hay tài năng, trí thức, đức độ, ngoại hình siêu quần. Nolan còn có một chỗ đứng nữa, là do tự mình đánh ra, khiến tiếng nói của hắn có thể làm dao động quyết định của hai ông lớn nói riêng, và toàn nhân loại nói chung.

Nolan là người có triển vọng nhất, đạt được danh hiệu đặc thù giả trong thời đại này.

Mọi người đều biết Nolan là đặc thù sư, nhưng chưa có ai đủ năng lực để Nolan phải dùng năng lượng đặc thù của mình. Tất nhiên là đang nói đến cùng hoặc cách gần thế hệ.

Mà sẽ sớm thôi, giới hạn đó sẽ được mở rộng ra, mà ngạo nhân của nhà Morgan, cũng không để tư tưởng đó làm vướng bận. Nolan chưa bao giờ nghĩ, sẽ tranh đấu ở địa cầu. Không đáng, hắn sẽ chờ thêm một thời gian nữa, đứng ở đúng chỗ của mình, nói chuyện với mối nguy hiểm hành tinh kia.

Cũng may cho địa cầu, nếu không có mẫu tinh, sợ ngạo nhân Nolan sẽ chữa mũi kiếm vào tinh thú, một chút bình yên mấy trăm năm, sẽ khó giữ.

Đại nhân bàn việc thiên hạ, tiểu nhân cò kè cọng rau. Những người đang nắm quyền của nhà Morgan, không thích tư tưởng đó của Nolan. Họ muốn hắn làm người kế tục, làm đầu tàu dẫn dắt gia tộc đi lên. Không chỉ đấu với lực đại gia tộc, mà còn đấu với liên minh nữa.

Vạn quân dễ kiếm, nhất tướng khó tìm. Trong cuộc chiến tranh quyền đoạt lợi, ai thành công mà không từ tay trắng đánh ra, lịch sử làm gì có cái gọi là vững mạnh trường tồn. Nếu không có một trụ cột vững chắc, một người đứng đầu vĩ đại, tiền có nhiều cũng chỉ là giữ gìn người khác.

"Đứng phía trước cầm kiếm để làm gì, ngồi phía sau nhúc nhích ngón tay mà khiến thiên binh vạn mã không tốt hơn sao. Để bọn đi đầu chết hết đi, chúng ta phía sau thu gom là được."

"Nếu ngươi có tấm lòng lo cho thiên hạ, sợ máu đổ thành sông, thì xông pha đi đầu. Cần gì, đã là thời đại cơ giới rồi, dùng thiết bị cơ giới tự hành đi. Thời đại lên ngôi của nó sẽ là sớm muộn thôi, máu thịt sao so với sắt thép được."

"Nhà Morgan lúc này rất mạnh, nhưng ngài lãnh tụ, cố gia gia của ngươi không thêm ngó mắt tới, chỉ chăm cho liên minh. Một mình ông ấy bao đồng đủ rồi, ngươi đi theo làm chi."

"Đáng sợ nhất là tên thư ký Raphen kia, giờ lại lôi ra thêm đứa cháu tuệ nữ. Cách để liên minh tiêu hóa nhà Morgan, hai người đó soạn ra không quá tuần trà đâu. Dám chúng ta đang bị vỗ béo, lãnh tụ mà sảy ra chuyện là thành đồ cứng ngay đó."

"Cái nhà này lớn như thế, người khác tranh nhau còn không được, ngươi không thể hiện một chút quan tâm nào sao. Ngươi nhà với nhau, ngươi thật nhẫn tâm như thế."

"30 năm, không thì 20 năm cũng được, ráng nhin tí đi, đợi có con cháu nào được như ngươi bây giờ, thì ngươi muốn làm gì cũng được, bọn ta chuyển qua năn nỉ nó"

Trong học viện cơ giới sư, có bốn vị đại sư, một vị cấp s, là giảng viên riêng của Nolan. Hắn có học, nhưng không bao giờ luyện, họ không biết hắn học được tới đâu. Kiểm tra hay thi đấu, hắn ngủ quên trên bãi cỏ phía sau trường.

Trong học viện cơ giới sĩ. Nolan chỉ nhập học ba ngày, ngồi xem hết các trận đánh đỉnh cao được ghi lại. Rồi lại kiểm bãi cỏ để ngủ.

Cuộc thi liên học viện ba năm một lần, Nolan ngủ quên. Bãi cỏ quen bị cạo sạch, hắn trèo lên cây ngủ.

Gia tộc tổ chức dạ hội, có người thuộc nhóm thất tiên nữ có mặt, ba trăm mỹ nữ gia tộc tuyển chọn cho hắn đều tới đủ. Hắn thi không.

Không bao giờ tranh hơn thua, vì không ai đáng để hắn hơn thua. Không bao giờ tranh quyền vị, điều đó khiến hắn bị bào mòn. Còn là danh tiếng, là lí tưởng chung hướng đến của mọi người, mặc, hắn không phải là họ.

Còn về tiền bạc. Tài khoản riêng của Nolan, liên thông trực tiếp với tài khoản chính của gia tộc, nhà Morgan chiếm một nửa của địa cầu, hắn sai hết mua thêm một nửa nữa cũng không sao, họ cầu còn không được.

Vì sợ Nolan đi theo con đường của ông bác nội Vương Nhất, việc khống chế phi thuyền không gian của gia tộc Morgan, luôn là ưu tiên hàng đầu.

Có lần để kích thích ý chí ganh đua của Nolan, gia tộc đã sắp xếp chiến sĩ hoàng kim để tìm hắn đối luyện. Trăm lần như một, không tìm thấy Nolan ở đâu. Tới khi Nolan kiểm đấu ra giấy phép đặc phái viên từ hai ông lớn, là kim bài miễn tử, việc đó mới kết thúc.

Bí quá, họ nhờ tới ngài lãnh tụ, xin ông khuyên nhủ đưa chất nội giữm, đáp lại là một câu thêm dầu vào lửa "đó mới đúng là người nhà Morgan". Câu nói đó bị gia chủ ếm luôn, không dám để truyền tới tai Nolan.

Đau đầu nhất không ai ngoài ngài Caradoc, chưa thấy cha mẹ nào lại buồn vì sinh ra đứa con quá xuất sắc. Mỗi lần có người chúc mừng hay khen ngợi Nolan, mặt ông lại sụ ra một đồng. Trách là tại sao tinh anh lúc nào cũng hướng ra ngoài, khai phá trong gia tộc cũng được mà, thấy ai không vừa mắt thì cứ diệt đi, mất một nửa thành viên cũng không sao. Coi như nhỏ cỏ để trồng nhân sâm.

Nolan là ngôi sao sáng mới sáng nhất của thế hệ này, cũng là ngôi sao gây ra nhiều nghị luận nhất. Chủ yếu ở tầng lớp trung và thấp.

Lý do là vì việc không màng thế sự của Nolan, không có danh hiệu, không thể hiện cái oai phong cho xứng với thân phận, đến năng lượng đặc thù là gì cũng chưa từng lộ diện. Chính xác là không chịu làm gì, khiến họ không có việc để bàn tán, thường tình là vậy, không làm được việc lớn thì nói về nó cũng là cái thú. Ai rệu vào mà không bàn chuyện thiên hạ.

Căng nhất là bên truyền thông, sự tình của các đại gia tộc luôn là con gà đẻ trứng vàng, ai lại không thích nhìn cao. Mà Nolan lại là chớp nhọn sáng chói nhất, lại khó khai thác thông tin nhất. Đơn giản, Nolan buổi sáng đọc sách gì, chiều nay sách đó tái bản. Khổ nỗi, 18 năm nay đại công tử ngoài kiểm bãi cỏ để ngủ, thật không chịu làm thêm gì.

Ngay từ lúc đại công tử Nolan đặt chân tới Nha Trang thành, các nhóm phóng viên đã theo sát nút. Nolan đến vốn không kèn không trống, chỉ mang ý du ngoạn. Hắn luôn là vậy, thích nhìn hoa rơi trong gió núi, hơn là thường làm tại hoa viên.

Nhưng nhà Morgan thì không, chưa bao giờ họ ngừng kiểm cơ hội để tô vẽ cho công tử nhà mình. Nếu đến việc đó mà cũng không được làm, thật sẽ có người thổ huyết mà chết. Giống như sưóng quá mà không được rèn, sự sung sưóng sẽ không trọn vẹn. Nolan cũng không cấm được, đành nhờ đội hộ vệ luôn giữ một không gian rộng rãi xung quanh, tránh bị làm phiền trực tiếp.

+ Đại công tử Nolan mặc bảo trắng, chân mang giày trắng, ung dung đi dạo ở uyển tràng phía đông. - Hôm sau trang phục màu trắng chói hàng, đồ may không kịp thì nhiều người quần vải trắng ra đường, cùng màu là được. Vẽ vào uyển tràng tăng gấp đôi.

+ Đại công tử Nolan báii kiến hai vị viện trưởng, tiệc rượu diễn ra ở tầng hai đại nhất lâu. Công tử Nolan tiếp nhận lời mời đến thăm hai học viện. Quà ra mắt là cương cương thạch. - Tầng hai ta không vào được, viện trưởng ta không gặp được, còn cương cương thì ta lại có, giới thiệu với mọi người đây là cương cương nhà ta "ki ki, lại đây, đừng sủa"

+ Đại công tử Nolan gặp mặt chủ tịch Mộng Băng Doanh tại phòng làm việc, hai người dùng bữa trưa cùng nhau, món chính được làm từ đậu, Doanh chủ tịch và công tử Nolan đều không thích đồ tanh. - Hôm nay là ngày đầu tiên trong chuỗi ngày ăn chay trường của ta, hạn định là 100 năm, tiểu nhị, thịt nhồi đậu hũ.

+ Công tử Nolan đi đến trọng lực trường.

+ Công tử Nolan đã đến trọng lực trường.

+ Công tử Nolan không xoay vòng xoay mây mẩn.

+ Công tử Nolan đưa tay lên, có gì đó vừa bay vào.

+ Trời, đó chính là chiếc vé mời của buổi đấu giá.

+Công tử Nolan ghi tên mình lên vé, máy quay zoom sát lại chút coi. Là hai chữ Vương Bá

Xong, cuối cùng cũng có chuyện để bàn rồi. Toàn ban thông tấn, tập hợp.

_ Thừa đại sư Vô Vô Khoác, là người nghiên cứu lâu năm và có uy tín trong lĩnh vực năng lượng dịch chuyển, ông có nhận xét gì về quá trình đoạt vé của đại công tử Nolan. Xin hãy nói để các khán giả được rõ. Lưu ý thêm cho mọi người được biết, nếu không quay vòng, thì mặc định của trọng lực tràng sẽ là gấp 100 lần.

_ Như mọi người đã biết, có hai cách để lấy vé, một là đi vào và khiến quả cầu chứa tấm vé ra. Việc này phụ thuộc vào khả năng vận dụng năng lượng tinh thần gia cố cơ thể, và sức chịu đựng của người tham gia, là cách thông thường nhất, cũng là đơn giản nhất. Cách thức hai là dùng năng lượng tinh thần cách không điều khiển quả cầu bay ra. Quả cầu nặng 20 ký, gấp 100 lần sẽ là hai tấn. Cộng thêm khoảng cách hơn 100 mét. Việc này đã vượt quá mức yêu cầu của chuẩn chiến sĩ hoàng kim. Còn về cách đặc biệt mà công tử sử dụng. Công tử Nolan không di chuyển quả cầu, chỉ lấy tấm vé, việc này..

Đại sư Vô Vô Khoác vuốt râu, đầu hơi ngẩng, mắt nhìn thẳng vào máy quay, đồng dặc:

_ Ta không biết.

_ Vâng, vậy là không có thông tin gì mới được đưa ra, cảm ơn đại sư. Xin mọi người đừng rời khỏi màn hình, sau chương trình quảng cáo sẽ là tiết mục phỏng vấn nhà văn hóa và lịch sử học, Vô Văn Phong, em ruột của đại sư Vô Vô Khoác.

Nửa tiếng sau:

_ Thừa nhà nghiên cứu Vô Văn Phong, ông có nhận xét gì về cái tên Vương Bá mà đại công tử nhà Morgan vừa ký. Liệu nó có liên quan gì đến sự kiện đổi tên của đại ca Vương Nhất năm xưa hay không. Lưu ý dành cho các khán giả, hiện chúng tôi đã tung ra mẫu trang phục mới, có in, thêu hoặc nạm chữ Vương Bá, nhanh tay đặt hàng theo mã liên lạc hiện ra trên màn hình, để có sản phẩm chính hãng mới nhất.

_ Bên nhà Morgan đã đưa ra thông báo gì về việc này chưa.

_ Thừa đại sư, hiện vẫn chưa có. Ông là người đầu tiên được phỏng vấn đề xin cái nhìn về vấn đề này, hiện những người khác đều từ chối liên lạc.

_ Hiểu rồi.

Đại sư Vô Văn Phong trầm ngâm một chút, mồ hôi trên trán hơi đọng dù đang trong phòng lạnh, phân tích chuyên môn là não hoạt động quá mức, hay còn gọi là âm đầu.:

_ Chữ Vương là một chữ rất khó viết, dù không nhiều nét nhưng vẫn khó viết. Chữ bá cũng vậy, không dễ viết, muốn viết đẹp lại càng khó khăn hơn. Đại công tử viết hai chữ đó rất đẹp. Xứng đáng làm mẫu cho chúng ta luyện tập. Ta có việc bận, phải về nhắc học sinh tập viết chữ. Khi nào nhà Morgan lên tiếng rồi thì cứ quay lại đây hỏi ta, ta sẽ thẳng thắn trả lời.

Chuyện của đại công tử nhà Morgan, lâu nay vốn là chuyện bé xé ra to, hắt xì cũng thành con bão. Chuyện đoạt vé lần này lại càng được khuếch trương kinh khủng hơn. Mà đúng thật nó không phải là chuyện nhỏ.

_ Tương lai, hi vọng, chỗ dựa của nhà Morgan, lại một lần nữa thoát ly gia tộc. Đây là may mắn hay bất hạnh, cho nhà Morgan nói riêng và cả địa cầu nói chung. Liệu công tử Vương Bá sẽ làm nên điều vĩ đại gì, có sánh được với đại ca Vương Nhất năm xưa hay không. Còn nhà Morgan, mà đại diện là ngài Caradoc, sẽ tỏ thái độ ra sao với chuyện này. Vô Văn Phong kia không dám bàn, ta cũng không dám bàn. Mọi người nghe chuyện này giờ, không biết có quên gì không nhỉ.

Tiền sinh kể chuyện lấy gậy trúc đập vào cái mâm trước mặt, nó nhanh chóng đẩy lên. Thấy đã tạm tạm, tiền sinh nhấp thêm tách trà, bắt đầu cao giọng:

_ Sau đây ta sẽ kể về một chuyện khác xảy ra gần đây. Nếu cái tên Vương Bá là ánh sáng, là huy hoàng. Thì câu chuyện sau chính là bóng tối hắc ám đang phủ lên Nha Trang thành. Câu chuyện " Sát thủ bốn bánh bao đen "

Bonus: Nhật ký viết dùm em gái.

Năm 7 tuổi: Con bé đi học ở trường bình thường, ngôi trường trước đây tôi từng học. Không thể để nó đi bộ qua sau núi, tôi thích nơi đó. Buổi sáng, tôi dùng xe đạp chở nó tới trường. Buổi chiều, tôi chở nó về. Nó thích trường học, nó có bạn thân, nó thật vui vẻ. Tôi hạnh phúc, lựa chọn của tôi là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Những Ngày Ở Nha Trang Thành (3)

Trí nhớ của Mỹ Mỹ không tốt, Mỹ Mỹ biết mình đã sinh ra từ rất lâu, nhưng Mỹ Mỹ không nhớ bản thân mình trải qua những ngày tháng đó như thế nào, gọi kí ức chấp vả là đúng nhất.

Khi đại ca Vương Lang kêu Mỹ Mỹ đi chữa trị cho cô bé kia, Mỹ Mỹ mới nhớ thêm một điều. Cho tới khi hạt giống sinh mệnh mới được hình thành, Mỹ Mỹ có thể điều khiển quá trình trao đổi của mình, vậy chính hạt giống sinh mệnh đó, là hung thủ gây ra nỗi buồn lâu nay cho Mỹ Mỹ.

Nhìn con bão năng lượng đầy đại ca đi xa, Mỹ Mỹ đang ôm đùi tiểu La La chợt thấy ảm áp, bay xa một chút, những ngày tươi đẹp của Mỹ Mỹ đã tới rồi. Mỹ Mỹ còn mong sao hạt giống đó trưởng thành chậm một chút, kéo dài thời gian hình thành hạt giống sinh mệnh mới của Mỹ Mỹ, ngày tháng rong chơi được kéo dài.

Mỹ Mỹ không lo lắng cho đại ca, không phải nó vô tâm, mà thật sự không có gì phải lo, nó có sự liên kết với hạt giống sinh mệnh trong người của đại ca, hạt giống đó đang phát triển rất tốt. Mỹ Mỹ còn mong sao hạt giống đó trưởng thành chậm một chút, kéo dài thời gian hình thành hạt giống sinh mệnh mới của Mỹ Mỹ, ngày tháng rong chơi được kéo dài.

Mỹ Mỹ có muốn đi tìm đại ca, nhưng Mỹ Mỹ không thể, nó đang bị thôi miên, đang chìm trong muôn trùng dây xích của sự mê hoặc. Mỹ Mỹ yếu đuối, nó không tự thoát ra được, chính là lực bất tòng tâm.

Mỹ Mỹ nhớ tiên nữ, tiên nữ là số một. Trong lòng Mỹ Mỹ tiên nữ còn xếp cao hơn đại tỷ, đương nhiên điều này nó chỉ dám giấu trong lòng, mọi kí ức Mỹ Mỹ có về đại tỷ, đều nhắc cho nó nhớ, đại tỷ tốt bụng, nhưng không tốt tính.

Mỹ Mỹ sẽ luôn chung thủy với tiên nữ, tiên nữ là cơm tối, còn những gì Mỹ Mỹ đang chịu đựng, chỉ là ăn vặt dọc đường thôi. Vấn đề là đồ ăn vặt thì phải ăn thật nhiều mới no được.

Cho tới khi gặp đại ca, Mỹ Mỹ sẽ không để người khác xấu chạm vào Mỹ Mỹ, như vậy là tốt nhất. Người xấu ở đây chính là những người Mỹ Mỹ thấy không đẹp.

Mỹ Mỹ đang có quãng thời gian vô cùng sung sướng.

Ban ngày Mỹ Mỹ ngủ trên đùi tiểu La La, đến tối thì nằm trong lòng Trương tiểu thư, một nơi êm ái tuyệt vời. Bàn tay hai người đó mềm mại, êm ái vuốt ve lông Mỹ Mỹ, cảm giác tuyệt vời không thể tả. Mỹ Mỹ hưởng thụ, ngắn gọn là phê, những lúc như vậy Mỹ Mỹ không nghĩ được gì nữa. Chẳng lẽ đây là cách Mỹ Mỹ mất trí nhớ sao, thật vậy thì tốt rồi.

Hình như có người hay ăn hiếp Mỹ Mỹ, hay bắt Mỹ Mỹ phải bám lên vai, vừa xương xẩu vừa hôi. Mỹ Mỹ quên luôn rồi, Mỹ Mỹ tốt bụng mà, luôn biết tha thứ, bỏ qua.

Mỹ Mỹ không cô đơn, có tiểu La La nói chuyện với Mỹ Mỹ, tiểu La La thật đáng thương. Bị người xấu giam cầm từ nhỏ tới lớn, khó khăn lắm mới thoát ra được. Bây giờ lại phải tiếp tục chạy trốn, không thể để đám người xấu đó tìm ra.

Mỹ Mỹ có thể nhìn thấy vùng chứa của La La, có hơi quen quen, hình như trước đây Mỹ Mỹ đã gặp ai đó có vùng chứa giống thế này ở đâu rồi, Mỹ Mỹ không nhớ ra. Vùng chứa của tiểu La La cũng bị che đậy, là do người xấu làm. Gần giống với cách của Mỹ Mỹ, nhưng kém hơn nhiều. Thế này thì đại tỷ cũng nhìn ra được.

Mỹ Mỹ giúp tiểu La La hình thành vòng bảo vệ mới vùng chứa mới, thay đổi luôn năng lượng bao bọc xung quanh tiểu La La, từ bây giờ trừ Mỹ Mỹ ra, không ai có thể tùy ý tìm thấy La La, nếu muốn Mỹ Mỹ có thể khiến La La trở nên vô hình giống Mỹ Mỹ.

Mỹ Mỹ ngưỡng mộ quyết tâm của tiểu La La, trở thành thần tượng tuổi teen, được mọi người yêu thích, nếu thành công thì mỗi ngày quà của người hâm mộ gửi tới sẽ chật ba cái nhà, phải thuê một trăm người để khai quà. Rồi thuê thêm một trăm người khác để viết thư cảm ơn.

Trở thành một thần tượng như vậy thật là một việc làm vĩ đại, trách nhiệm như vậy lại đặt trên vai của tiểu La La, hèn gì bọn người xấu không ngừng đuổi bắt tiểu La La. Mỹ Mỹ đã ngoéo tay với tiểu La La. Hứa sẽ giúp tiểu La La trốn thoát bọn người xấu, thành công trở thành thần tượng. Còn La La hứa, sẽ giúp Mỹ Mỹ tìm được tiên nữ, và sau này, những món quà gửi tới mà ăn được, sẽ tặng hết cho Mỹ Mỹ.

Việc đầu tiên Mỹ Mỹ giúp là hỗ trợ La La đánh lạc hướng bọn người xấu. Bước một là hóa trang để chụp hình đe dọa, Mỹ Mỹ sẽ đóng vai thế lực bí mật, đứng sau lưng của tiểu La La. Đây là kế hoạch thực thụ đầu tiên mà Mỹ Mỹ tham gia. Chưa bao giờ Mỹ Mỹ hào hứng đến thế.

Mỹ Mỹ không nói chuyện được với Trương tiểu thư, mà cũng không cần. Mỹ Mỹ chỉ cần ăng ăng một tiếng là Trương tiểu thư sẽ ôm Mỹ Mỹ vào lòng ngay. Ngoài phần mộng biết thôi miên ra, Trương tiểu thư còn có cái khác êm ái hơn nhiều.

Người xấu thật quá nhiều, đến vùng chứa của Trương tiểu thư cũng bị họ phong ấn. Mỹ Mỹ không biết cách hóa giải, đành giúp Trương tiểu thư nguy trang vùng chứa thôi.

Sau đêm đầu tiên được Trương tiểu thư ôm ngủ, Mỹ Mỹ đã có mục đích mới cho cuộc sống, đó chính là tiêu diệt kẻ thù mới của Mỹ Mỹ - xu chiêng. Thứ làm giảm đi sự bồng bềnh êm ái ảm áp của Mỹ Mỹ. Bắt đầu từ bây giờ, xu chiêng, dù hình dáng kích cỡ hay màu sắc như thế nào, đều là kẻ thù của Mỹ Mỹ, có Mỹ Mỹ là không có xu chiêng.

Bắt đầu từ Trương tiểu thư, toàn bộ xu chiêng Trương tiểu thư mang theo đều bị Mỹ Mỹ tiêu diệt thành công. Chỉ còn một cái, nên buổi tối Trương tiểu thư phải đem đi giặt, đó là lúc Mỹ Mỹ bắt đầu tận hưởng. Không có xu chiêng, cảm giác hạnh phúc tăng gấp đôi, Mỹ Mỹ bồng bềnh chìm vào giấc ngủ.

Chưa bao giờ Mỹ Mỹ thấy sự tồn tại của mình có ý nghĩa đến như thế. Có sứ mệnh, có mục đích, có kế hoạch rõ ràng. Lại có kẻ thù cần tiêu diệt, người xấu cần đề phòng. Phong phú đến vô cùng.

Quãng thời gian yên bình đó kéo dài không lâu, đến khi vào Nha Trang thành thì buộc phải kết thúc. Sau cuộc chia tay không su chiêng dầm nước mắt với Trương tiểu thư. Mỹ Mỹ bắt đầu thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch thần tượng mà tiểu La La đề ra.

_ Đã tìm ra thông tin gì về thủ phạm rồi.

Đặt bức thư đe dọa xuống bàn, đại sư cấp s La Chính Phong tức giận đến mức hai tay rung rung, phải kiềm nén hết sức mới không bạo nộ, tránh làm tình hình rối loạn thêm.

Mọi người đều đoán được tâm trạng lúc này của La Chính Phong. Đối với ông, La La còn hơn là máu thịt của mình. La gia có sụp đổ chưa chắc làm ông chậm chến trả, nhưng La La hơi sót một tí, không tiếc suy kiệt vùng chứa, xa đến đâu, ông cũng phi hành về ngay.

Mặc dù nói là đại sư La Chính Phong và tướng quân La Thiết Huyết sẽ thay nhau ở bên bảo hộ tiểu thư La La, nhưng từ trước đến nay, chưa khi nào đại sư La Chính Phong rời xa La tiểu thư quá một ngày cả. Ông cũng nói thẳng, không thêm nề mặt, sợ La Thiết Huyết lấy tính xấu cho La La, với lại hấn tay chân thô kệch, lỡ làm trầy da La La thì sao. Cứ ở yên ở chiến trường không gian đi, việc của La La để ông lo.

Mặc dù không thể nhìn thấy, nhưng mọi người đang ở trong phòng đều biết, ngoài La Chính Phong ra, những người chịu sức ép nhiều nhất. Chính là đội vô ảnh hộ vệ, lực lượng luôn ở bên bảo vệ cho La La, tính riêng chiến sĩ cấp bạch ngân đã hơn chục, đem đi diệt vài gia tộc nhỏ một lúc sợ không mất quá nửa ngày. Đó là chưa nói tới hai hoàng kim chiến sĩ, trưởng thành từ chính chiến, là cách tay trái phải của tướng quân La Thiết Huyết.

Biết là họ chịu trách nhiệm rất lớn trong chuyện này, nhưng ngoài đại sư La Chính Phong và tướng quân La Thiết Huyết ra, không ai dám lên tiếng khiển trách, gia chủ La Phúc cũng không. Tiếng nói của ông không có sức ảnh hưởng tới lực lượng tay trắng. Nghe nói tướng quân hai sao La Thiết Huyết nghe tin cũng bạo nộ, đang từ chiến trường không gian bay về. Lần này sợ La La mà thật có chuyện gì, chút yên ổn mười mấy năm của địa cầu thật không giữ được, sóng ngầm mà trời lên thì sẽ thành sóng thần.

La Phúc gia chủ khi nắm được manh mối đã lập tức đến đại nhất lâu liên lạc với người của Trương gia, đã có thông tin mới truyền về, lúc này chỉ có một người có đủ tư cách, cũng như dám lên tiếng thông báo, đó chính là Đường khách khanh, người mà đại sư La Chính Phong cũng tôn trọng gọi một tiếng Cừu thúc:

_ Bên Trương gia, trưởng lão Trương Chính Nghĩa đã lên tiếng xác minh, tám huy chương Thần Ảnh, hiện đang ở trong tay họ. Là do hung thủ lén đặt vào tư viện của Trương gia. Nhưng hiện họ chưa thể hoàn trả được, phải dùng nó để đảm bảo an toàn cho tiểu thư Trương Mạn Mạn. Dích thân gia chủ Trương Diệt Vân cáo lỗi, đảm bảo Trương gia không liên quan gì đến việc bị bắt cóc của tiểu thư La La, mọi lực lượng Trương gia đang có ở Nha Trang thành, sẽ đều hỗ trợ tìm kiếm tiểu thư. Đường thúc không có tài đức gì, nhưng cũng xin đảm bảo cho lời nói của Trương Diệt Vân. Trương gia cũng là người bị hại trong chuyện này. Sắc mặt đại sư cấp s La Chính Phong càng thêm tối, những người trong phòng đều là cấp lãnh đạo, mưu trí không nhiều cũng ít, họ đều biết lời Đường cừu vừa nói có thể suy ra điều gì, sự tình còn nghiêm trọng hơn họ tưởng, nhưng không ai dám nói ra, lời khuyên can sáo rỗng lúc này cũng có thể là mồi lửa, đã xấu càng thêm xấu.

Lúc đầu mọi người đều cho rằng đây chỉ là trò đùa của La La tiểu thư, ham vui một chút rồi sẽ về, việc trách mắng cứ để cho đại sư La Chính Phong lo, chịu quá sinh hư là việc của ông. Nhưng những sự việc tiếp theo khiến họ biết mình đã nhầm.

Người phát hiện La La mất tích là đại sư La Chính Phong, khi ông đem bữa ăn xế vào cho La La. Đội hộ vệ chỉ có thể giám sát vòng ngoài, bên trong phòng thí nghiệm, chỉ có ba người có thể vào được. Đại sư La Chính Phong, tướng quân La Thiết Huyết, và La La. Hai hộ vệ mặc trang phục hoàng kim đứng bên ngoài cửa chỉ là ngụy trang. Lực lượng thật sự đều vô hình, trực không ngừng nghỉ, một con kiến cũng đừng hòng qua lọt.

Việc đầu tiên làm là khởi động động mạng tinh thần của La gia. Đồng ý mạng tinh cầu nội bộ (zone e) là của liên minh. Nhưng liên minh là do 7 nhà tạo thành, mỗi nhà lại xây riêng một công sau cho mình, là thường tình. Thông số trả về là 0.

Đó là lúc con sóng bắt đầu chuyển động.

La La là chỉ bảo của La gia, từ trên xuống dưới phải có ít nhất chục vòng bảo hộ. Tới cái áo vải La La mặc, đôi giày La La mang, cũng là thiết bị tinh thần được chế tác riêng, không ít món là từ dích tay đại sư La Chính Phong.

Mà cao cấp nhất chính là huy chương Thần Ảnh, thiết bị đạt chuẩn cấp hằng tinh, là bảo vật truyền thừa của La gia. Bảng phương pháp chế tạo vẫn còn, nhưng nguyên liệu thì không cách nào gom đủ, việc gom góp là trách nhiệm truyền đời của nhóm tay đen. Yêu cầu của người chế tạo lại càng khó, nhiều đời tay trắng đều không đạt yêu cầu, nay mới có hy vọng mới là La La. Cách sử dụng lại vô cùng phức tạp, nếu có thể phát huy hết khả năng của Thần Ảnh, thì một người có thể sánh với một quân đoàn. Cảm nhận bước sóng của Thần Ảnh, là bài học đầu tiên của lớp tay trắng, dù theo đường cơ giới sư, hay cơ giới sĩ.

Mỗi món đều có bước sóng riêng, coi như mã định vị, có thể dùng để xác định vị trí, cao cấp hơn, có thể kích hoạt được từ xa. Mạng lưới zone e hoạt động trên tiền đề là 100% chính xác. Giống như cách nó phát hiện mối nguy hiểm ở Lan Đồng thành, chính xác không cần nghi ngờ.

Ngoài Thần Ảnh mới được tìm thấy trong địa bàn của Trương gia, tất cả thiết bị khác đều không có tung tích, bước sóng phát ra từ vùng chứa của La La cũng không dò được. Người có năng lực che giấu, hoặc xóa đi vòng bảo hộ của đại sư La Chính Phong, và tướng quân La Thiết Huyết, thật không thể coi thường. Tình huống xấu nhất là vùng chứa của La La đã suy kiệt, không phát ra bước sóng bình thường được.

Nếu zone e báo là không tìm thấy, chỉ có ba lý do có thể xảy ra, không có cái nào là tốt:

+ Tất cả thiết bị đều đã bị phá hủy. Cái này thì ngậm miệng lại, chỉ nghĩ chứ đừng nói, đến tai đại sư La Chính Phong thì người cũng chung số phận. Bởi thiết bị của La La đa phần có chức năng bảo vệ, đến thiết bị cũng hư hết, làm sao La La nguyên vẹn.

+ Tất cả thiết bị không nằm trong khu vực tìm kiếm của zone, nằm dưới lớp vỏ địa chất có sự sống, hay ra ngoài tầng lưu giới hạn có sinh vật tồn tại. Cái này thật quá khó, coi như dùng phi thuyền không gian để bắt cóc thì cũng không thể xóa hết dấu vết được, là hướng truy tìm không trọng tâm.

+ Tất cả thiết bị đều bị che dấu bởi vùng năng lượng có bước sóng riêng, được cố ý tạo ra, không nằm trong giới hạn tìm kiếm của zone e.

Đây là lựa chọn tốt nhất, mà La gia có thể dựa vào. Từ đó có thể đưa ra nhiều suy luận khác, cũng như cách giải quyết.

+ Thần Ảnh là do hung thủ tìm cách trốn được từ trên người đại sư cấp s La Chính Phong. Rồi dùng nó để qua mặt đội Vô Ảnh bắt cóc tiểu thư La La. Đây là do năng lực của hung thủ quá cao, lại có tính toán trước. Cũng đúng, La La tiểu thư vốn ngoan ngoãn, làm gì có chuyện trốn đồ từ gia gia. Thần Ảnh vốn là vật của La La, cùng với những thứ khác, đến lễ trưởng thành sẽ truyền xuống. Nói thẳng, cả La gia là của La La, ông cậu nhỏ La Thần có làm gia chủ, cũng chỉ quản lý dùm.

+ Hung thủ không thể là một người, phải là một tổ chức, tên mặc áo đen xuất hiện ngoài Nha Trang thành chỉ là phần nổi, là đại diện hoặc cách đánh lạc hướng. Mục đích là đánh vào tài sản hoặc uy hiếp La gia. Đồng ý nhà Morgan hiện đứng đầu, nhưng chỉ mới hơn 60 năm, tính là một đời còn chưa hết. Nhà họ La ai cũng giỏi kiếm tiền, tính luôn tài sản chìm nổi, thật chưa biết ai là Thạch Sùng ai là Vương Khải.

+ Việc khẩn cấp bây giờ là phải xác định cho được, hung thủ chỉ nhắm vào La gia, hay còn âm mưu gì phía sau nữa. Quá nhiều điều trùng hợp, nhất là về thời gian. Thành hội của Nha Trang thành đang diễn ra, mà đối tượng quy tụ nhiều nhất, chính là lớp thanh niên. Thế hệ tương lai chính là sức mạnh, mà cũng là điểm yếu của bất kỳ gia tộc nào. Tôn vong, thành bại, hay truyền thừa đều lấy đám thanh niên đó làm chính. Nha Trang thành được xem như sân chơi cho bọn chúng cọ sát, bị thương cũng được, mất mặt cũng không sao, có đám già bọn họ đứng sau lưng, cái gọi là thân bại danh liệt là do lũ rồi hơi về ra, thăng trầm bao nhiêu năm, danh tiếng, chỗ đứng của gia tộc không đến lượt đám nít ranh đó giữ hộ. Nhưng bọn nó không được có mệnh hệ nào, cái giá đó bọn họ không gánh được, một đứa cũng không được.

Thông thường tính mệnh của đám truyền thừa nhà mình, không cần phải chăm chăm giữ. Tốt nhất là cứ vờ không quan tâm, để bọn nhóc bớt ý lại, còn việc mình tranh ám đấu, sứt đầu mẻ trán là việc của bọn họ. Lịch sử cả chục đời nay, ít khi nào có hậu bối chết do mâu thuẫn gia tộc, nếu có chỉ là bọn chúng tự gây chuyện với nhau, làm trường bồi chỉ cần náo một hồi để giữ chút mặt mũi là được. Càng không có việc dùng tính mạng bọn chúng để uy hiếp gia tộc phía trên, đó là cảm kị là ranh giới không thể vượt qua.

Lần này đã có hai nhà cùng lúc bị uy hiếp, La gia và Trương gia. Một nhà có túi tiền to một nhà có nắm đám bụi, ví như nhà Morgan muốn đứng ra trực đầu, chưa biết ai hơn ai. Mâu thuẫn gia tộc đã bị loại trừ, không nhà nào có thể kiếm được lợi từ việc này. Khiến chỉ riêng việc nhận định hung thủ đứng đằng sau, đã là nằng nề, chưa nói tới việc giải cứu.

+ Hung thủ muốn thông qua Trương Chính Nghĩa, để đổ tội cho Trương gia, nhưng đã coi thường uy vọng của Trương gia. Một câu nói của Trương Diệt Vân, là quá đủ để hóa giải. Sau đó hung thủ lại dùng Trương Mạn Mạn, báu vật của Trương gia, để uy hiếp. Đây là liên hoàn kế, mục tiêu không chỉ mình La gia, với họ, tình huống xấu nhất là phải đối đầu với Trương gia. Không ai muốn là đối thủ của huynh đệ Trương Phá Thiên, Trương Diệt Vân cả. Mà trên đời cũng không có việc để hai người đó cùng lúc ra tay. Duy Trương Mạn Mạn tiểu thư có thể là ngoại lệ.

Trương Phá Thiên và Trương Diệt Vân là huynh đệ song sinh. Thân tình của hai người từ nhỏ đã tính bằng so đấu, mỗi lần đánh là công nhà của Trương gia lại rung lên. So tính cả đời cứ coi như là hòa.

Đại ca Trương Phá Thiên không lập gia đình, Trương Diệt Vân thì có, chuyện tình lúc đó cũng là giai thoại, khi hai huynh đệ song bào của Trương gia cùng yêu một người thiếu nữ họ Tạ. Sự thật không mấy ai biết nhưng chuyện dị bản thì nhiều lắm, xôn xao một thời. Lúc khác sẽ kể rõ hơn.

Sự thật không mấy ai biết, chỉ có một việc là rõ ràng. Hơn mấy mươi năm trước hai huynh đệ so đấu một trận cuối cùng, mà trọng tài chính là đại ca Vương Nhất. Nói là đánh cho bầu trời đổi sắc cũng không sai, đến nay dư âm của trận đấu đó khiến cho bầu trời cạnh nhà từ đường của Trương gia, vẫn còn chớp tắt năng lượng xao động, sấm sét vẫn gõ từng hồi, mặt nước lâu lâu lại có vôi rồng cuộn lên.

Sau đó Trương Phá Thiên ra chiến trường không gian làm đại tướng quân, Trương Diệt Vân ở nhà làm gia chủ, rồi thành hôn. Trương Diệt Vân chỉ có một người con trai duy nhất là Trương Tạ Thiên, cái tên đó là do Tạ phu nhân sau khi sinh ra, trước khi nhắm mắt đã đặt. Đám tang lần đó đại tướng quân ba sao Trương Phá Thiên cũng có mặt. Hai huynh đệ họ cùng nhau bỏ xuống nắm đất cuối cùng.

Năm 18 tuổi, sau thành công vượt qua thử thách thí luyện giả, Trương Tạ Thiên được gửi ra chiến trường không gian, tham gia vào quân đoàn trang bị hạng nhẹ cận chiến cơ giới Phượng Hoàng. Là ứng viên kế tiếp cho chức vị thống lĩnh của quân đoàn. Trương Tạ Thiên là một tướng lĩnh xuất sắc, năng lực và lòng dũng cảm đều vượt trội. Không làm mất mặt Trương gia.

Đại tướng Trương Phá Thiên chưa bao giờ tỏ ra ưu ái cho đứa cháu ruột, thậm chí còn tỏ ra nghiêm khắc gấp bội. Chỉ mấy thuộc hạ thân cận của ông mới biết, ánh mắt ông tự hào như thế nào khi nói về đứa cháu Trương Tạ Thiên của mình.

Hơn hai mươi năm trước, Trương Tạ Thiên dẫn đầu sự kiện tồi của quân đội, kết cục là bị đích thân ông bác Trương Phá Thiên ra tay, đánh cho trọng thương, bị đuổi khỏi quân đội. Sự kiện lần đó làm mất đi 5% quân lực của hành tinh, dù là Trương gia, có muốn gánh cũng gánh không nổi. Trương Tạ Thiên phải về nhà vừa an dưỡng vừa chịu tội. Lúc đó là do ngài lãnh tụ do nhiệm phong hàn, cần phải tịnh dưỡng, phải chờ ngài khỏe hơn mới tổ chức phiên tòa luận tội Trương Tạ Thiên. Đó là vết nhơ duy nhất của Trương gia mấy trăm năm gần đây.

— Đó là bên quân đội truyền ra như vậy, thực hư thế nào ta không biết, có biết cũng không dám nói. Ai có đủ tư cách lên lầu ba của đại nhất lâu sẽ biết

rõ hơn, như họ không nói lại thì ta cũng không dám kể lại, mọi người nghe chuyện lại có quên gì nữa không.

Tiền sinh kể chuyện cảm thấy hài lòng vì cái mâm nhanh chóng chất đầy tiểu kim thạch, câu chuyện nào mà ông kể, hề có chữ Trương. Đều nhanh chóng kiếm đầy mâm cỗ, trăm lần như một, chuyện năm xưa thật ông có biết nhiều hơn một ít, nhưng chưa bao giờ nói ra. Chỉ im lặng mà tăng thêm sự kính trọng dành cho Trương gia.

Đáng tiếc ông có bản lĩnh kiếm nhiều vợ mà không có bản lĩnh sinh được đứa con nào ra hồn. Chỉ cần một đứa có thể đứng chung hàng ngũ của Trương gia, ông có chết cũng không cần vuốt mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Những Ngày Ở Nha Trang Thành (4)

Trương Tạ Thiên ở nhà dưỡng bệnh được mấy năm, thì bệnh tình trở nặng, đích thân cao tăng của thế lực hai ông lớn tới, cũng không cứu chữa được, ba năm sau thì mất, người mất rồi thì phiên tòa luận tội cũng đành gác lại, một lần nữa tướng quân Trương Phá Thiên có mặt tại đám tang, cùng em trai bỏ xuống năm đất cuối cùng.

May sao trong quãng thời gian ba năm đó, Trương Tạ Thiên thành hôn, cuối đời lại sinh được một đứa con, lịch sử lặp lại. Sinh nhật của Trương Mạn Mạn, cũng là ngày giỗ của thân phụ Trương Tạ Thiên. Khi nhận đứa bé còn đỏ hỏn, nước ối còn chưa lau khô từ tay đệ đệ Trương Diệt Vân, đại tướng Trương Phá Thiên người đồng da sắt, máu là dung nham, chảy ra một giọt nước mắt, còn nóng hơn mặt trời. Cái tên Trương Mạn Mạn là do ông đặt, lấy chữ Mạn từ tên bà nội của cô, Tạ Phi Mạn. Hai chữ Mạn xếp gần nhau, nghĩa là mãi mãi, tâm ý của ông có không ít người hiểu được, mà rõ nhất không ai khác chính là gia gia ruột của nàng, đệ đệ ruột của ông, Trương Diệt Vân.

Nếu thật có người lấy Trương Mạn Mạn để uy hiếp hai huy đệ đứng đầu Trương gia, hay là cả Trương gia. Hoặc là người đó làm đúng, hoặc người đó đã phạm sai lầm lớn nhất trong đời. Dù thế nào, cũng đều không tốt cho phong vận của địa cầu.

+ Việc hung thủ sẵn sàng lấy Thần Ảnh làm cái giá để khuấy động hiểm nghi của hai gia tộc. Càng khiến mức độ nguy hiểm sự việc bị đẩy lên một tầm cao mới. Giá trị của Thần Ảnh không thể tính bằng tiền, có Thần Ảnh, dù thật La gia có bị diệt thì vẫn còn đường lưu lại một tia huyết mạch. Gọi vật bảo mệnh là chưa đúng, phải nói là vật bảo tộc. Hung thủ buông tha Thần Ảnh, chứng minh hẳn khinh thường tài sản của La gia. Việc xấu trên đời này cơ bản là do: tình, tiền, tham lam, thù hận mà ra. Ba cái trước còn có cách gỡ, nếu thật là thù hận, kết cục chỉ có một bên chết mới thôi. Cái gọi là buông hạ đồ đao lập địa thành phật, chỉ là lời dụ để tước đao của bọn ngu dốt, lập địa là phải thành mồ, thử buông xuống đi rồi biết. Việc đó nhóm tay đen của La gia làm thật có chút quen tay.

Tài sản của La gia, địa vị của La gia, danh vọng của La gia đều là do cướp được mà thành. Ví như cái mỏ hắc tinh bé bằng cái móng tay ở Lan Đông thành, không phải do con kiến đi dạo của La gia cướp về sao. Việc thăng cấp Lan Đông thành, chỉ là để hợp pháp hóa vụ cướp đó. Cướp tài nguyên chưa đủ, phải cướp luôn sức lao động của người dân. Ta dám cá một ăn một trăm, khi cái mỏ đó được khai thác hết, La Đông thành sẽ còn nghèo hơn xưa, đất đai bị ô nhiễm, người muốn cạp đất ăn lại càng mau chết. Mà thật người chết cũng đâu ít, Vương Thạch cha của Vương Lang là ví dụ đó, tiền đền bù cũng đủ cho nhà hắn bán mảnh đất tổ tiên mà chuyển vào khu ổ chuột. Muốn kiếm được lợi từ La gia, khuyên người ngu ít một chút, bớt nằm mơ đi.

Số gia tộc nhỏ bị La gia thôn tính, tính từ trước đến nay, dùng tóc mà đếm. Đó là bài kiểm tra đơn giản nhất, để thế hệ sau bước được chân vào phòng họp của nhóm tay đen. Nói sơ như Đường khách khanh, gốc gác ngoại tộc, số thế lực nhỏ bị ông thu nạp, sợ còn nhiều hơn số tuổi của ông, tính trong năm nay thôi đã hơn bàn tay.

Thà kêu ta nhỏ sạch cỏ ở tổng thành, chứ đừng kêu ta đếm số kẻ thù của La gia, ta sợ mình sống không đủ thọ để đếm.

Nếu thật là do thù hận, mà gần như chỉ có lý do đó là hợp lý. Vậy thì La La tiểu thư, khó về được tới nhà. La gia tạo nghiệt, để con cháu vô tội như La La chịu báo ứng. Ông trời có mắt, nhưng thật quá vô tình, chẳng trách "ngao" của nhà Morgan cứ muốn đánh lên trời.

Chỉ cần hung thủ ra yêu sách, cho dù có đem một nửa La gia, nhóm tay đen ra chém đầu. La Chính Phong cũng không thèm chớp mắt, là đúng người đúng tội. Năm xưa mẫu thân của ông, cũng vì hai chữ lợi ích, mà ôm hận treo cổ chết trong nhà kho của La gia, cái hòm lạnh lặn còn không có, đừng nói đám tang bài bản. Chính vì ôm mối chấp niệm đó mà La Chính Phong đủ động lực để vượt qua rào cản của cấp bậc đại sư, có được thành tựu ngày hôm nay. Ngày ông đăng vị ở tổng thành, cũng là ngày phụ thân ông được liệm ở tử đường, bài vị phụ thân ông được đặt ở đó bên cạnh mộ bài có khắc tên mẫu thân ông. Cũng là nhờ lợi ích ông có thể mang lại cho La gia.

Với La La, La Chính Phong có thể bảo vệ khỏi nhân tính, nhưng sao qua được ý trời. Nếu thật La La lần này gặp chuyện không may, đại sư cấp s La Chính Phong còn, thì nhóm tay đen không còn. Đại sư cấp s La Chính Phong mất, thì nhóm tay trắng mất. Bài toán lợi ích này ông đặt ra, nếu họ thích tính toán, vậy cứ tính toán đi. Ông không ngại đi xuống sâu một chút, để tiếp tục dạy dỗ La La.

Lúc này ông chỉ hồi hận, sao lúc đó không để đĩa bánh lại, La La lúc này, lỡ con bé đói bụng, ai đem bánh cho nó ăn đây.

_ Vậy Trương gia có ra yêu cầu gì mới trả lại Thần Ảnh hay không, lỡ họ theo lời hung thủ, dùng Thần Ảnh đối phó với chúng ta thì sao, nghe nói đại

tướng Trương Phá Thiên cũng đang trên đường về.

Trên đời này cũng có những kẻ vừa thông minh vừa ngu dốt, giống như La Toán, thật bị mấy con số làm cho mờ mắt. Lời này của hắn, nếu nói ở một nơi khác, với những người khác, sẽ có không ít người hùa theo mà bàn luận, còn ở đây thì không.

Chỉ một cái nhìn của đại sư La Chính Phong, đầu của La Toán rơi khỏi cổ, chưa rơi xuống đất đã bị đóng băng, được nửa đường thì bị đốt tan thành bụi, tro chưa kịp bay ra đã bị gió cuốn đầu mất, cái xác vẫn đứng, một chút máu rỉ ra cũng không có nhanh chóng theo đường của cái đầu.

Không rõ là đại sư làm, hay đội Vô Ảnh làm. Nhưng cũng như nhau, nếu tướng quân La Thiết Huyết có mặt ở đây, đầu rơi phải dùng số nhiều để tính, mà sẽ không sạch sẽ như vậy, nếu không phải sở thích tắm máu kẻ thù của mình, thì số sao trên lon của tướng quân, đã nhiều thêm một ngôi rồi.

Quân đoàn trang bị thiết giáp hạng nặng, quân công là Hoắc Cách đánh ra, nhưng kỉ luật với danh tiếng, hay sách lược cầm quân, là một tay Thiết Huyết tạo thành. Hoắc Cách dám xưng đại hùng với người khác, nhưng với phó tướng Thiết Huyết thì khỏi đi. Quân lính đều quen với việc, đại tướng đi đánh trận về, chạy vào doanh trại để báo cáo với phó tướng một tiếng, rồi mới cời giáp đi uống rượu. Quân đoàn nổi tiếng trong sạch, số ít là nhờ Hoắc Cách không tham lam, phần nhiều là nhờ kỉ luật máu của Thiết Huyết. Mỗi lần chứng kiến, dùng là dùng tướng như đại hùng, tối về trùm chăn cũng khó tránh được ác mộng.

_ Bắt đầu từ bây giờ, cho đến khi La La bình yên trở về. Ai nói tới hai chữ lợi ích, dù là sau lưng ta, đội Vô Ảnh, cứ như vậy mà làm.

Không có tiếng đáp lại, điều đó lại khiến mọi người bị áp lực hơn. Vô ảnh là đội bảo vệ của phe tay trắng, trực thuộc tướng quân La Thiết Huyết, mỗi người đều tự xóa đi thân phận của mình, chỉ nhận lệnh mà làm. Tướng quân không có ở đây, lời của đại sư là cao nhất, dù có là gia chủ cũng chẳng ảnh hưởng được gì. Kể cả có cây đao lạnh vô hình, có chui vô nhà xí cũng không dám thở phào, tối ngủ lo lấy băng keo mà bịt miệng, lỡ nói mơ thì được khuyến mãi giấc vĩnh hằng.

Đội Vô Ảnh là cây đao bí mật của La gia, mỗi thành viên đều được trang bị thiết bị năng lượng đặc thù hệ ánh sáng gọi là Ngụy Ảnh, là thành quả của La gia sau nhiều năm nghiên cứu Thần Ảnh. Dù không thể bằng bản gốc, nhưng Ngụy Ảnh cũng nâng năng lực tác chiến của cơ giới sĩ lên một tầm cao mới. Đối đầu với Ngụy Ảnh, người phải dùng một nửa tinh lực vào việc dò xét, hiệu xuất chiến đấu giảm đi quá nhiều, là trận chiến không công bằng.

Đội Vô Ảnh do người đứng đầu của nhóm tay trắng lựa chọn, đào tạo. Các thành viên chỉ giao tiếp với hai vị đội trưởng, hai vị đội trưởng chỉ nghe lệnh của người đại diện nhóm tay trắng. Không nói, không lộ hành tung, không tên không tuổi, không có suy nghĩ riêng chỉ theo lệnh mà làm.

Qui định này được tạo ra, cũng là do lợi ích. Tay trắng là gốc, tay đen là cành, gốc còn La gia còn. Nếu thật có mâu thuẫn giữa hai phe, cứ để Vô Ảnh chặt hết cành cây đi, cành mới mọc ra sẽ tươi tốt hơn. Dù sao kiếm người tham lam, vẫn dễ hơn kiếm người có tài. Lợi ích của La gia vẫn được bảo tồn. Tất cả mọi người ở đây, một chút thương tiếc cho La Toán cũng không có, kẻ ngu dốt thiếu tầm nhìn như vậy, mất đi là có lợi cho La gia.

Lúc này phải ráng mà tìm La La về trước khi tướng quân La Thiết Huyết hạ cánh, kí ức của mọi người đều biết, gương mặt lạnh của tướng quân La Thiết Huyết, chỉ mỉm cười mỗi khi La La gọi hai tiếng gia gia, nhìn ông vừa dứt cơm, vừa kể chuyện cho La La, thật không thấy hai chữ thiết huyết ở đâu. Không ít lần người ta thấy ông đứng từ xa ngắm đứa cháu La La, sợ tới gần thì lệ khí của mình sẽ làm ảnh hưởng tới con bé. Cả đời ông, chỉ ghen tị với một người, là anh họ La Chính Phong, có thể ở bên con bé ngày đêm như vậy.

_ Đường thúc nghĩ, trên đời lúc này, chỉ có hai người là có thể tìm được La La. Cái khó là làm sao có thể cầu được họ. Một trong số đó, La gia chúng ta không có đủ mặt mũi để nhờ, chỉ có thể thông qua người khác để cầu viện, người còn lại, Đường thúc dù có mất cái mặt mo này, cũng ráng thử một lần. Nhưng món nợ ân tình này, La gia phải gánh dùm cho cả sáu nhà kia. Dù việc có lỡ không thành, thì nợ đã vay rồi, vẫn phải trả lại.

Đường khách khanh nói tới đó, thì im lặng, gương mặt già nua của ông, lại càng thêm héo úa, chút sức sống cuối cùng cứ như sắp bị dùng hết, chiếc lá vàng này thật muốn rụng lúc nào cũng được.

Trong phòng chỉ có ba người hiểu Đường khách khanh muốn nói điều gì, hai người đã vô hình, lập lời thề cầm khẩu, gia chủ La Phúc nếu có mặt ở đây cũng sẽ hiểu, nhưng y đã chủ động tránh mặt. La gia phải gánh món nợ lớn như thế này, người đứng đầu phe tay đen như La Phúc, dù biết không tránh được, nhưng không có mặt chứng kiến vẫn hơn.

Đại sư cấp s La Chính Phong hiểu, tuy ông có thể đứng đầu La gia, nhưng không thể đại diện La gia kí giấy nợ này, mà có muốn thì ông cũng không đủ tư cách kí, cả La gia, chỉ có một người có thể, đó chính là Đường thúc, kinh lịch trong đời của Đường thúc, người khác không biết nhưng La Chính Phong có biết được ít nhiều, tầm quan trọng của Đường thúc với La gia, quan trọng gấp chục lần Thần Ảnh. Không có Đường thúc chống đỡ, sợ La gia, gia tộc xây trên xương máu của người khác, sẽ không bình yên đến ngày hôm nay.

La Chính Phong đã có nghĩ qua. Sự tình nếu thêm nghiêm trọng, vì La La, ông cùng Thiết Huyết sẽ cúi đầu mà xin Đường thúc một lần. Chỉ cần Đường thúc lên tiếng, chắc tới chín phần hai người kia sẽ nể mặt, ra tay giúp một lần, họ mà ra tay, sự tình có khó bằng trời cũng giải quyết được.

Không ngờ lúc này Đường thúc lại chủ động lên tiếng, La Chính Phong thật không còn cảm kích nào hơn. An toàn của La La, ông không có dũng khí, để chờ tới lúc nghiêm trọng hơn. Ông không có gan để liều trong canh bạc này. La Chính Phong chỉ chấp tay vái đầu. Một lời cũng không thể nói, nói gì cũng vô ích, dù không thấy nhưng ông biết, hai người đứng đầu vô ảnh kia, cũng đang khầu đầu giống như ông. Nếu có người ở bên La La nhiều hơn ông, thì chính là bọn họ, ông còn có thể ở đây mà tức giận, lên tiếng lo lắng, còn bọn họ có muốn cũng không thể.

Đường khách khanh im lặng mà nhận cái khẩu đầu của La đại sư, cái khẩu đầu này ông buộc phải nhận, là nhận thay cho phe tay đen. Coi như sợi dây buộc cuối cùng ông dành cho họ, giữ cho họ một đường sinh cơ về sau, nếu lỡ thật La La xảy ra chuyện, Chính Phong với Thiết Huyết vì sợi dây này, sẽ không quá vô tình.

Cả đời Đường khách khanh dùng suy tính mà thành danh, dùng đầu tư để dựng nghiệp. Ông không đầu tư bằng tiền bạc, không lấy lợi nhuận mà suy tính. Cái ông đầu tư là con người, hạt ông gieo là nhân tính, nợ ông gặt là nhân tính. Thiện duyên hai mối này, một cái 60 năm, một cái 40 năm. Trước khi chết mà có thể thu được quả này, tính toán cả đời ông, thật không uổng phí.

Còn phe tay đen, họ cũng giống như ông, cũng là người tìm lợi mà thôi. Nhưng thay vì gieo trồng, họ gặt nhiều hơn. Ông không trách họ, đâu phải ai cũng sống đủ lâu, hay nhìn đủ xa, để thấy được hai chữ nhân quả. Họ chỉ là con cá bơi ngược dòng nước, đàn chim bay ngược gió, cố tìm cách để sinh tồn. Người ta nói tay trắng là tốt, tay đen là xấu. Nhưng tay đen tồn tại không phải để nuôi tay trắng sao, tay đen lấn lộn, tay đen gánh hết tiếng xấu, tay đen không được tốt số như tay trắng, chỉ có thể làm tốt việc của tay đen, nếu không tồn tại của người có ích gì.

Nhưng tay đen không có một lựa chọn nào khi đứng trước lựa chọn, giữ đen hay trắng. Trên đời này làm gì có phân biệt rõ giữa tốt và xấu, hay có thứ gì không bởi lợi ích mà sinh ra, như người khuyết tật, là để cho người bình thường nhìn vào mà thêm quý cuộc sống của họ, thân xác của họ, sự tồn tại nào cũng có giá trị của nó, đã là giá trị rồi thì có thể tính toán bằng lợi ích. Coi như Đường khách khanh, một lần cuối dùng tính toán cả đời mình, tranh thủ chút lợi ích cho tay đen, những người cùng đường, nhưng không cùng đạo.

Những người khác yêu quý La La, chẳng lẽ Đường khách khanh lại không. Chẳng qua cũng giống những người khác ở tay đen, ông chọn cách khác để thể hiện. La La không thiếu những người yêu thương vỗ về, không thiếu chỗ dựa vững chắc. Cái ông muốn tạo nên, là con đường rộng thênh thang, để La La có thể tự do bay nhảy. Con đường bằng phẳng, sạch sẽ, không vũng nước đọng, không chút bụi bặm. Giúp La La có thể trong sáng bao nhiêu, thì thanh khiết bấy nhiêu, suốt đời cũng được. Để tâm thân của ông và những người khác, gánh hết sóng gió đi.

Món nợ này ông đứng ra kí, đứng ra bảo lãnh, là việc nhỏ. Gánh nặng phía sau, những người phải trả, chính là nhóm tay đen. La gia sau này sẽ không dễ kiếm lợi nữa rồi. Mặc kệ, chỉ cần La La bình yên, dù là lợi ích hay tình cảm, ông đều phải thử một lần.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Những Ngày Ở Nha Trang Thành (5)

_ Tiền còn dư đâu.

Aurora nhủ mảy, dò xét Vương Lang từ trên xuống dưới, giống như muốn lột hết đồ để tìm chỗ hẩn giấu tiền.

Vương Lang cúi gầm, say xắm nhìn Emily cũng đang hơi cúi đầu, gương đôi mắt to tròn vô tội lên nhìn hẩn, cái đầu lắc rất nhẹ ý như nói Vương Lang hãy đừng cảm lên, nhận tội một mình đi, Emily sẽ đứng từ xa thương tiếc cho Vương Lang. Bây giờ hẩn mới hiểu, cái ngoéo tay lúc gần về đến tiệm của Emily có nghĩa là gì.

Hẩn lại xoay qua nhìn bốn cô bé Orla, Pheobe, Jena, Dalida gương mặt bọn nó còn vô tội hơn. Hèn gì mấy đứa nó chủ động ra đón Vương Lang đi chợ về từ xa, chỗ bánh kẹo hẩn mua đã được chia chác êm xuôi chỉ trong mấy bước chân, hiệu suất ăn hàng của mấy đứa này thật khá. Đã vậy còn nguy trang vô kẻo cạnh nôi của Celia, con bé mới ba tuổi chưa tự lột được vỏ kẹo đâu, bằng chứng ngoại phạm của ba đứa mi quá không vững chắc rồi đó.

_ Hao mất hai ngày tiền chợ, phải làm việc thêm ba ngày để bù vào.

Aurora vừa luận tội vừa phán xử. Nói xong thì nàng bắt đầu chuẩn com trưa. Ở một góc nhìn bí mật mà Vương Lang không thể thấy, cái nháy mắt của nàng được đáp lại bởi nụ cười hàm răng sún còn dính kẹo của mấy đứa em.

Jena tốt bụng, nó khẽ nhét một miếng nhỏ sô cô la vào tay Vương Lang, có lẽ đây là một quyết định vô cùng khó khăn của Jena. Miếng sô cô la nằm lâu trong tay cô bé, đã bắt đầu chảy nước.

Trong tiệm ai cũng có công việc riêng của mình.

Celia nằm trong nôi, dụ dỗ khách hàng.

Pheobe, Jena, Dalida, vừa ăn kẹo vừa tập viết chữ.

Orla vừa ăn bánh vừa kiểm tra, chữ nào đạt sẽ cắt ra, đem dán vào món hàng, làm tem xuất xứ.

Emily vừa ngậm kẹo vừa đọc tập ảnh mới mua, có khách thì bán hàng.

Donna phải học bài, vừa học vừa đưa nôi cho Celia.

Aurora nấu xong món chính thì cũng phải học bài.

Rảnh rỗi nhất chính là Vương Lang, cu li bảo mẫu, chỉ có vài việc như: quét nhà, dọn tiệm, chà nôi, đi chợ nấu cơm, đút cơm cho Celia, lấy đồ giặt, rửa chén, nấu nước pha sữa...đất mấy đứa nhỏ nhất đi dạo. Chỉ cần có thể làm xong thì sẽ được phép làm tiếp.

Ngoại trừ 16 con mắt nhìn hần ra, công việc này không có áp lực gì lớn.

Vương Lang đã quên mất lý do vì sao hần phải làm việc. Chỉ cần miễn hoàn thành, đây là sức mạnh của lao động, bảo mồn đầu óc thể hệ trẻ.

_ A Lang nhìn nè, đẹp không.

Dalida thích vẽ hơn viết, chủ yếu là vẽ Celia hay đầm công chúa, hoặc Celia mặc đầm công chúa. Chỉ có nó là chịu nằm yên cho Dalida vẽ. Gần đây cô bé có thói quen mới, vẽ xong bức nào là chạy đi tìm A Lang để khoe. Lần nào nghe A Lang khen đẹp Dalida cũng tin là thật, A Lang tốt, không mần Dalida phí phạm giấy mực. Cách gọi A Lang là cô bé bắt chước bà chị Orla.

Nghe nói là theo xu hướng mới, nam nữ thân thiết đều gọi như vậy cả. Vương Lang đau đầu, Orla mới 12, nên bớt đọc ngôn tình đi, trong đó không có gì tốt lành đâu.

Jena với Pheobe là dừng sĩ diệt kẹo, nếu không viết chữ thì cả hai chụm đầu lại, vừa ăn hàng vừa đọc tạp chí. Là nhật báo ăn khách gần đây, viết về tiểu La La gì đó.

Hai cô bé hay kêu Vương Lang dắt đi dạo, rồi kiêm luôn phó nháy. Chụp đủ hình các kiểu, chỉ tiếc là có máy, có chụp, nhưng không có phần lưu trữ trong đó. Jena với Pheobe không ngại, luôn tạo dáng rất nhiệt tình, coi như luyện tập trước cho tương lai.

Orla rất thích đọc truyện, rồi hay mơ mộng. Orla hay kể chuyện để ru ngủ Celia, nội dung câu chuyện đều là do cô bé tưởng tượng ra, hay chấp nối nhiều truyện lại với nhau. Orla rất thông minh, mỗi câu chuyện đều liên mạch, kể trơn tru, nghe thật như là kể lại buổi sáng ăn gì. Không biết Celia có hiểu không nhưng thích thú là có, chuyện buồn vui gì cũng nhe răng cười.

Bà cụ non Emily là tổng quản của quầy hàng, lo việc mua bán với thu chi, kiêm luôn giám thị năm đứa em. Nếu không có khách thì Emily hay lẻo đẻo theo sau Vương Lang, đôi lúc dắt đi theo mấy đứa nữa. Muốn Vương Lang dắt đi hội trại chơi. Không thì khu đại hội cũng được.

Từ chối Emily là nhiệm vụ đầu tiên chị đại Aurora giao cho Vương Lang. Chỉ cần Vương Lang yếu lòng một chút là lọt hố ngay, con bé có kinh nghiệm phong phú trong việc thuyết phục người khác.

Nếu có câu nào mà kết thúc bằng "...chị Aurora cho phép rồi, không tin A Lang đi hỏi đi." Tốt nhất là Vương Lang nên đi hỏi lại thật, bút sa gà chết, có nhớ ánh mắt vô tội của Emily không.

_ Đây là mạch tị nạnh à.

Donna dùng tay, hơi hạ hai mắt kính xuống nhìn Vương Lang, có chút ngạc nhiên.

_ A Lang cũng biết về mạch khác à.

_ Có biết chút chút.

Vương Lang đang quét dọn gần chỗ Donna học, tiện miệng nên mới hỏi, trả lời xong thì lại tiếp tục lau dọn tiếp. Điều này làm Donna tò mò, nhớ chú binh mập nói A Lang là võ sĩ. Chức nghiệp không liên quan gì đến lĩnh vực cơ giới sư, làm sao nhận ra được mạch cô đang khắc là mạch gì.

Donna nhỏ hơn Aurora hai tuổi, nhưng đang học lớp trên, lý do là vì cô khai mở được 11 vòng sáng nên là học viên chính thức của học viện. Được nhận chương trình đào tạo cao cấp hơn.

Chương trình học của Aurora là đào tạo chức nghiệp, cao nhất chỉ ở mức chức sư, công việc chủ yếu là chuẩn bị các loại nguyên liệu ban đầu. Là công việc đơn giản nhưng mất nhiều thời gian, do không thể tạo ra sản phẩm hoàn thiện nên cơ bản sẽ là làm công ăn lương. Một chức sư giỏi, may mắn gặp được đại sư vừa mắt, có thể làm đội trưởng một khâu trong phòng thí nghiệm, là một công việc tốt.

Còn Donna thì sẽ học được đến chương trình dạy kiến thức ở cấp bậc tạo sư, khác nhau cơ bản nhất là kiến thức về mạch khác. Nội dung dạy chỉ là trên dưới 10 loại mạch đơn giản, muốn học nhiều hơn thì tạo sư phải học trực tiếp từ các đại sư, thường là theo làm học trò hoặc trợ lý.

Ở những thiết bị tinh thần cơ giới cấp thấp, từ cấp thanh đồng trở xuống, chủ yếu là các thiết bị dân dụng phổ thông dùng trong sinh hoạt. Sau khi khắc xong các mạch cơ bản sẽ không cần thực hiện việc quản linh, việc chỉ cấp đại sư mới có thể thực hiện. Mà qua thẳng luôn bước hợp hình, là coi như đã hoàn thành sản phẩm.

Người đặt danh hiệu tạo sư, nếu không muốn đi làm công, có thể tự mở một cơ sở riêng, sản xuất, sửa chữa và bày bán những thiết bị cấp thấp mình tạo ra. Là một công việc ở tầng lớp trung, rất được coi trọng.

Tuy nhiên tạo sư đứng ra làm ăn riêng chỉ có thể đủ sống, hoặc khá hơn chút. Thị trường thiết bị cấp thấp là sân chung của nhiều thế lực, họ có dây chuyền sản xuất hàng loạt. Giá cả cạnh tranh, khó chen chân vào được.

Hiện Donna đang tự luyện tập bằng cách vẽ lại hình dáng của các loại mạch đơn giản trên giấy cho đến khi nhuần nhuyễn, thuộc lòng.

Đây là phương pháp học tiết kiệm nhưng hiệu quả, hợp lý. Phôi hay đá nguyên liệu dùng khi khắc mạch, đều là loại tiêu hao, giá cả không rẻ. Dùng trực tiếp để luyện tập đương nhiên tốt, nhưng hao tổn là quá lớn, tính cả tiền bạc hay năng lượng trong vùng chứa. Cách học của Donna là phổ thông, được

coi là cơ bản, kể cả con cháu thế gia cũng vậy. Phải tập vẽ trước trên giấy, đến khi giảng viên thấy đạt yêu cầu, mới cho thực nghiệm thật. Như vậy sẽ tránh được việc vùng chứa bị suy kiệt. Tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm ít, năng lượng sử dụng có hiệu suất thấp, hao hụt nhiều không tự khống chế được. Việc như vậy ai cũng gặp phải, đại sư lúc còn nhỏ cũng không ngoại lệ.

Nhớ năm xưa Vương Lang theo sư phụ Lý Khanh, hoàn cảnh nghèo khó không mua được giấy mực, phải dùng bút khắc trực tiếp luôn, phôi với đá nguyên liệu sai như rau cỏ, là cây nhà lá vườn. Vương Lang cảm thán, vẽ trên giấy như thế kia thật nhẹ nhàng biết bao. Đương nhiên hẳn chỉ nghĩ trong lòng thôi, nói ra sợ có khi Donna tiện tay khắc vài đường trên mặt hắn.

Còn một việc nữa mà Vương Lang chưa nghĩ đến. Người khác phải sau khi khai mở, có đủ năng lượng trong vùng chứa rồi mới khắc mạch được. Còn hắn mới khai mở gần đây, sáu bảy năm trước lấy đâu ra năng lượng tinh thuần mà học khắc.

Đó là công lớn của thanh tâm trà, thứ chỉ bảo được xếp ngang hàng với những gì thuộc lớp huyền thoại. Năng lượng hắn dùng khi đó là do hệ thống thần kinh mượn trực tiếp từ tự nhiên để sai, thanh tâm trà đóng vai trò như chất dẫn gia cố, cầu nối để đường truyền đó không bị nổ tung, khiến não của Vương Lang không trở thành đầu hũ xay nhuyễn.

Mẫu thân của Vương Lang sau cái chết của chồng, tâm lý suy sụp, thể chất kéo xuống theo, nhờ có thanh tâm trà mới bình ổn lại, cân bằng cuộc sống. Kể cả khả năng suy luận hay sức tập trung mà Vương Lang có khi khắc mạch, hay đau đớn khi khai mở, cũng có phần công của thanh tâm trà.

Đó mới là hao phí lớn nhất của Vương Lang, hồi giờ chưa thấy ai bán thanh tâm trà để lấy tiền, chỉ tặng để đổi lấy nhân tình. Thứ khó đo đạc bằng tiền. Hi vọng theo thời gian lưu lạc, tâm cảnh của Vương Lang thêm vững chắc, để khi biết được giá trị của thanh tâm trà, không đột quỵ mà chết. Nhớ mấy ngày trước chỉ vì chút tiền lương của dạ khách số 6, hắn đã sém miếu sát Mỹ Mỹ đáng thương rồi.

_ Trước khi lưu lạc ở vùng sinh tồn, ta có theo giúp việc một cơ giới sư, làm lâu nên nhìn mấy thứ này có chút quen mắt.

Vương Lang nói vậy cũng không tính là nói dối, lại là lời giải thích hợp lý cho tình huống của mình. Võ sĩ mạnh mẽ hơn người bình thường, được cơ giới sư thuê để làm việc tay chân nặng nhọc hay bảo vệ cũng thường thấy. Nếu nói sư phụ của Vương Lang là cơ giới sư đạt chuẩn tông sư Lý Khanh huyền thoại mới là nói dối.

Donna vốn ít nói, tính hay ngại ngùng không thích giao tiếp nhiều, đặc biệt là với nam nhân. Tại học viện Donna hay giấu mình sau lớp áo khoác rộng thùng thình cùng cặp kính cận.

Dù có sức học tốt cùng sự chăm chỉ, Donna vẫn không được xem là học viên ưu tú. Đó là do cái gọi là giới hạn tinh anh. Với số vòng sáng khai mở là 11, dù Donna có siêng năng hay thông minh đến đâu, cũng không thể làm được việc; quán lĩnh mạch năng lượng đặc thù.

Tức là vĩnh viễn Donna, không thể đặt chân vào giới hạn cấp bậc đại sư, không thể tạo ra thiết bị năng lượng cơ giới đặc thù. Đầu tư cho nhiều cũng là vô ích.

Việc Donna cần lúc này, là cố gắng học tập, để nâng cao hiệu suất của những sản phẩm thiết bị cấp thấp tạo ra. Mà bước cơ bản là nâng hiệu suất của mỗi loại mạch khắc cơ bản.

Nếu Donna có thể khắc ra mạch cơ bản, có hiệu suất đến 96%, giống như loại mạch dẫn truyền vừa xuất hiện gần đây. Thì dù chỉ đạt chức nghiệp tạo sư, thì chắc chắn Donna vẫn được các thế lực coi trọng, chào đón còn hơn các chuẩn đại sư, đại sư cấp A, A A, bình thường khác.

_ Vậy A Lang có nhớ kiến thức gì về mạch khắc không, loại mạch tụ năng này Donna đã vẽ đến thuộc lòng rồi, nhưng khi khắc thật thì không lần nào vượt quá 80% cả. Không biết là do đâu.

Nghe Donna nói, cả nhà trừ Celia ai cũng ngạc nhiên. Đây là câu dài nhất của Donna gần đây, nhất là khi nói với người ngoài, lại là con trai.

Việc khắc thì Donna không hay quan tâm, nhưng liên quan đến việc chế tạo thì lại khác. Đó là chấp niệm chung của các cơ giới sư, không có trái tim cuồng nhiệt như vậy thì đừng mong đạt được thành công. Cơ giới sư được mọi người coi trọng, nhưng con đường trưởng thành thì không hề có màu hồng, máu và nước mắt đổ ra sợ còn nhiều hơn cơ giới sĩ. Không có chấp niệm mạnh mẽ, sẽ không vượt qua được.

_ Ta không biết gì về mạch khắc, nhưng việc vẽ trên giấy thế này thì có biết chút ít. Năm xưa giấy tờ lộn xộn người khác vứt bừa bãi, đều là do ta dọn. Nhìn nhiều nên thành quen.

Ồ..Ồ.

Mọi người vỡ lẽ, thì ra A Lang là cu li dọn dẹp chuyên nghiệp, đã có kinh nghiệm từ trước, hèn chi mặc cái tạp dề kia nhìn thật vừa mắt.

Pheobe với Jena tốt bụng, mở học bản vứt ra một đồng giấy vụn, là tác phẩm thất bại của Dalida. Sợ là A Lang thiếu việc làm lại buồn, không nâng cao tay nghề được. Dù sao A Lang cũng từng là cu li của cơ giới sư.

Lúc này Celia cũng trở mình, hắt đồng vò kẹo trên nôi xuống đất. Xong rồi thì lại ngủ tiếp, con bé thật là có tâm.

Đầu Vương Lang to như cái đầu, cảm giác giống như mặt đường mới tô xong lại thấy có dấu chân ai đó kí tên, nản không chịu được. Lom khom quết tiếp, gương mặt của Pheobe với Jena sáng tươi, không biết có lòng tốt gì nữa đây.

_ Vậy A Lang vẽ lại có được không, để Donna tham khảo.

Nói xong thì Donna mới biết mình ngốc rồi. Mạch khắc vô cùng phức tạp, nó là đường dẫn để thay đổi hướng đi của bước sóng. Có cấu trúc tia, đường chùm, xoắn ốc, liên mạch, liên kết phức tạp. Dù là vẽ trên giấy cũng vô cùng khó khăn, người chỉ mới nhìn như A Lang làm sao vẽ được. Vẽ gần giống cũng không được, trong việc khắc mạch, sai một ly còn hơn đi một dặm, việc dòng năng lượng bị tắc nghẽn, phôi dẫn bị nổ tung trong phòng thí nghiệm, thấy còn nhiều hơn ăn cơm.

_ Ùm, để coi, để coi. Hình như là thế này.

Sau khi trùng mắt bấm môi cảnh cáo một cách vô ích với Pheobe và Jena, Vương Lang cầm lấy một tờ giấy rồi bắt đầu vẽ.

_ Ùm, không phải, không phải. Là thế này mới đúng.

Vương Lang vẽ mạch tụ năng, là loại mạch cơ bản, dùng để lưu trữ năng lượng tinh thuần bên trong phôi, giống như pin sạc dự phòng của thiết bị. Có loại mạch này, chỉ cần nạp năng lượng ban đầu một lần, thiết bị có thể hoạt động được một thời gian dài, đến khi hết mới cần nạp thêm.

Loại mạch này phức tạp hơn mạch dẫn truyền nhiều. Năng suất của nó được tính bằng hai thông số:, khả năng tích trữ tối đa, cùng độ ổn định khi tích trữ. Độ ổn định ở đây là xét tới mức hao hụt năng lượng cũng như phôi chứa không bị nổ tung khi hoạt động ở cường độ cao.

Mạch tụ năng này Vương Lang đã khắc nhuễn từ nhiều năm trước, về sau sư phụ lại dạy hắn khắc mạch trùng mạch. Tức thay đổi kết cấu mạch tụ năng, chủ yếu ở phần đầu và cuối, để có thể nối nhiều mạch lại với nhau, tăng số lượng mạch trên mỗi phôi. Năng lượng khi tích trữ sẽ được phân thành từng lớp. Khả năng chứa và ổn định của phôi đều tăng.

Cao cấp nhất có thể biến mỗi phôi thành một thiết bị nén mi ni. Sắp xếp lại cấu trúc của dòng năng lượng tinh thuần, giảm kích thước đến mức nhỏ nhất, giống như nạp vào 100 thanh năng lượng, nhưng thể tích chiếm hữu chỉ bằng 1 thanh. Cái này sư phụ Lý Khanh chỉ mới thành lập lý thuyết, chưa đi vào ứng dụng thực tế.

Cấu trúc của thanh năng lượng, đã là dạng cô đọng ổn định nhất của năng lượng tinh thuần trong tự nhiên. Muốn thay đổi thêm một lần nữa là vô lý, việc làm vô nghĩa.

Thật ra theo lý thuyết, năng lượng đặc thù là do năng lượng cơ bản - tinh thuần biến đổi mà thành. Vậy thì Vương Lang có quen biết với một cái kho năng lượng tồn tại vô số năm nay mà không có dấu hiệu hao hụt. Nên nhớ ăn không phải cách nó nạp thêm, chỉ là hoạt động giải trí lúc buồn thôi.

Tờ giấy thứ nhất Vương Lang vẽ mạch tụ năng cơ bản. Hắn vút vào sọt rác.

Tờ giấy thứ hai Vương Lang vẽ mạch tụ năng biến đổi hai đầu thành mạch trùng mạch. Hắn vút vào sọt rác.

Tờ giấy thứ ba là thành quả của việc quan sát bản phóng lớn của tia năng lượng trong học viện bác đầu. Thay vì vẽ từng mạch xoắn ốc đặt gần nhau - giống như dùng nhiều sợi dây thừng. Tại sao không xoắn nhiều mạch với nhau rồi xoắn thêm lần nữa sát lại với nhau. Giống như bện nhiều sợi thừng lại thành một sợi lớn hơn, chắc chắn sẽ chịu tải được lớn hơn, không gian cũng tiết kiệm hơn.

Vẽ xong thì hắn đưa tờ giấy cho Donna, đây là tác phẩm của hai người, một mặt là mô phỏng mạch khắc của Vương Lang, một mặt là đảm công chúa của Dalida.

Vương Lang chỉ là tiện tay, nhưng đây là hành động vô cùng vĩ đại, cũng như vô cùng thiếu trách nhiệm của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Những Ngày Ở Nha Trang Thành (6)

_ A Lang vẽ xấu quá, không đẹp bằng Dalida.

Phán xong một câu chuẩn xác, Dalida lại tiếp tục vẽ đảm công chúa, lát nữa A Lang lại phải tám tấc khen đẹp rồi.

Aurora mơ hồ, còn Donna thì ngẩn ngơ. Cả quá trình A Lang vẽ họ đều nhìn thấy, tiem nhỏ, A Lang cũng không có ý dẫu.

Tờ giấy đầu tiên thì hai chị em đều nhận ra. Hình dáng của mạch tụ năng không phải bí mật gì, tùy tiện trong tài liệu đào tạo cơ giới sư nào cũng có. Aurora không học chương trình khắc mạch nhưng cũng có đọc qua, ngơ ngơ cũng thấy giống mấy phần.

Donna thì đơ luôn, hình dáng mạch dẫn truyền cô đã thuộc nằm lòng, bản vẽ của Vương Lang còn chuẩn với đẹp hơn bản trong tài liệu học, khỏi so với bản Donna vừa vẽ. Vẽ đúng thì còn được, coi như A Lang có trí nhớ tốt, nhưng có hai việc trong quá trình vẽ của A Lang mà Donna nghĩ không thông.

Một là khác với Donna được dạy, A Lang vẽ liên tục nhiều mạch tụ năng giống nhau trên cùng một phôi, thường thì mỗi phôi chỉ cần một mạch là đạt

chuẩn hoàn thành, vẽ nhiều hơn tức phải thu nhỏ kích thước mỗi mạch, sắp xếp lại bố cục chung, khó càng thêm khó. Đề thi chức nghiệp chúc sư nơi nào cũng giống nhau, đưa ra một số lượng phôi, mỗi phôi phải khắc lên một loại mạch khác nhau, giám khảo sẽ dựa vào số phôi được khắc mạch hoàn thành để đưa ra kết quả. Cơ bản là ; không đạt, đạt chuẩn ; đạt loại tốt.

Hai là khi A Lang vẽ, từ lúc đầu bút chạm vào trang giấy, từ nét đầu tiên tới nét cuối cùng, chưa từng hở ra. Donna không vẽ như vậy được, dù chỉ vẽ một mạch, lâu lâu Donna phải dừng lại để cân chỉnh kích thước, tránh nét to nét nhỏ. Hay phát thảo khung bằng nét mờ, rồi mới tô đậm lại.

Việc gì cũng vậy, làm được ra hình ra dáng là một chuyện. Nhưng làm đúng phương pháp, cách thức hiệu quả nhất, để được kết quả tốt nhất thì lại là chuyện khác. Đó là sự phân biệt của nghiệp dư và chuyên nghiệp.

Coi nét vẽ là nét khắc, tức mạch của A Lang hoàn toàn liền lạc, không đứt quãng, đã đạt yêu cầu của bài thi chuẩn chúc sư. Donna muốn làm được như vậy phải luyện tập thêm nhiều năm nữa. Donna 15 tuổi, chuẩn chúc sư trẻ nhất cũng hơn 25 tuổi, tức nếu Donna siêng năng luyện tập. 10 năm nữa sẽ vẽ được như A Lang.

A Lang là võ sĩ, không phải cơ giới sư. A Lang không có vùng chứa nên không thể khắc được mạch thật, A Lang còn nhỏ mà đã là võ sĩ, tức phải tốn rất nhiều thời gian để luyện võ, chưa nghe nói có ai nhờ vẽ mạch mà thành võ sĩ cả, tư chất về vẽ mạch cao như thế này... Donna không chấp nhận được.

Đến tờ giấy thứ hai thì Aurora bó tay luôn, cái này cô chưa từng nhìn thấy, chắc là A Lang vẽ nhãn cuội rồi. Nhìn qua thấy em gái Donna tròn mắt to gần bằng cặp kính, cô cho là mình đoán đúng rồi.

Mạch trùng mạch, đây là mạch trùng mạch, không thể sai được, cái này Donna không được dạy trong học viện, kiến thức này thuộc về chương trình đào tạo cấp cao, là để đào tạo người có chức nghiệp tạo sư tinh anh có nhiều hơn 15 vòng sáng thăng cấp thành đại sư, hoặc chuẩn đại sư.

Học thi không được nhưng nếu Donna muốn nhìn thấy thì không cấm. Đến phòng trưng bày hoặc tầng trên thư viện, trả phí là được phép quan sát. Tiêu bản trên giấy hoặc mô hình thật của mạch khắc do các đại sư nổi tiếng khắc ra. Thường được các học viện mua về làm tài liệu giảng dạy cấp cao. Tài liệu Donna được nhìn miễn phí, lại nhìn tới thuộc nằm lòng, là của viện trưởng với viện phó học viện khác ra, tính tiền viện trưởng vốn khiêm tốn, tiêu bản mạch khắc của ngài được lồng kính mạ vàng treo ở sảnh học viện.

Donna đang chán động thì nhìn thấy tờ giấy bị A Lang vo lại vứt vào sọt rác. Đau lòng không thể tả, đang định làm công nhân vệ sinh thì A Lang lại vẽ mạch khắc khác. Nét vẽ trơn tru, lướt nhanh điều luyện, nhìn là không dứt mắt ra được.

Vương Lang đi đồ rác, Dalida bám theo khoe bức vẽ mới. Mấy đứa kia tiếp tục ăn hàng đọc tạp chí, Aurora làm tiếp bài tập, Celia vẫn ngủ. Riêng Donna thì đang chịu cơn bão tinh thần của riêng mình.

Đây là mô phỏng mạch khắc hoàn chỉnh, vẽ theo kiểu mô hình đa chiều, nét liền là mặt trước, nét đứt là mặt sau. Nét mực dày đặc hết cả trang giấy. Nhìn chăm chú một hồi Donna rút ra kết luận, nhìn không hiểu gì cả.

Lôi giấy bút ra, Donna bắt đầu thôi diễn, chọn một điểm trên mẫu vẽ, rồi bắt đầu mô phỏng, chính là copy.

Donna thấy rõ, cả mạch khắc này chỉ được vẽ bằng một nét, điểm đầu cũng là điểm cuối. Nhưng nhìn được không có nghĩa là vẽ lại được, càng vẽ Donna càng rối mù. Quá phức tạp, được một chút là Donna hoa mắt, chớp mắt một cái là không biết phải tiếp tục từ đâu.

Đây là lúc chấp niệm nổi lên, liên tục vẽ hơn chục tờ giấy, mỗi tờ là một phần của mạch khắc mẫu, bố cục chung thì Donna dần dần mường tượng được, nhưng vẫn không hiểu như vậy để làm gì.

Nói là A Lang vẽ những cuối là không đúng, cấu trúc của chùm mạch khắc này rất đẹp, rất hợp lý, phải nói là hoàn hảo. Tinh liền mạch, đối xứng, liên kết, đồng quy cùng hướng, phân bố khoảng cách trên phôi...đều không thể bắt bẻ. Donna cảm giác mình như đứa bé đang nhìn vào đồ của người lớn, cái gì cũng không hiểu.

Bỗng Donna ngẩn đầu, nhìn ra bên ngoài, cả người rung lên như điện giật.

Á á á.

Donna la thối thanh làm mấy chị em hoảng sợ, có chuột ư, ai nấy đều rút chân lên, mắt nhìn đảo đảo. Vương Lang đang dọn dẹp cũng giật mình, tiếng hét kiểu này của con gái, nam nhi nghe được ai cũng nổi da gà. Phản ứng đầu tiên của Vương Lang là tiến về phía nôi của Celia, con bé vẫn ngủ ngon lành, đến lúc ngủ mà vẫn cười roi roi.

Donna nhào tới bãi rác, tấn công như vũ bão, moi ra được hai bản vẽ vừa nãy của A Lang. Cười mãn nguyện rồi quay về bàn học, dọc đường không quên giương ánh mắt hình viên đạn về phía A Lang, cái tội vứt rác bừa bãi.

Vương Lang méo mặt, nữ nhi đúng là không thể nghĩ theo lẽ thường a. Hắn thu dọn bãi chiến trường của Donna trong ánh mắt thương hại của mấy chủ sạp bên cạnh.

_ A Lang, chỗ này Donna không hiểu, tại sao lại vẽ như thế này.

_ A Lang, chỗ này nữa, có chắc là vẽ không sai không Donna thấy hình như không đúng.

_ A Lang còn nhớ loại mạch nào không, vẽ thêm vài loại đi, không, là vài chục loại.

..

....

Đáp lại Donna chỉ có một câu duy nhất:

_ Ta nhớ sao thì vẽ vậy, chỉ nhớ nhiều đó, các khác gì cũng không biết.

Donna bực mình không thôi, muốn tháo kính xuống ăn thua đủ với A Lang, người này rõ ràng là dẫu nghề, tùy tiện thấy một mạch đã vẽ ra được nhiều như vậy, làm gì có chuyện không nhớ thêm mạch khác. Đứng nghĩ Donna khờ khạo hiền lành rồi lừa gạt, tuyệt chiêu độc môn của mấy chị lớn có chồng rồi truyền lại, Donna đều nhớ hết, không ngại đem ra sai đâu.

Vương Lang cái gì có thể kém nhưng riêng việc nhạy cảm với nguy hiểm thì không, mặt dù hắn không biết nhưng đó là cái lợi của tế bào thần kinh được tôi luyện bằng thanh tâm trà. Lấy cớ đi lấy đồ giặt, hắn phóng như bay ra đường, để lại Donna uất ức đứng giậm chân trong cái nhìn ngạc nhiên của mấy chị em. Nhất là chị cả Aurora, con bé hôm nay uống phải thuốc gì vậy.

Chỉ có Emily là nhanh chân nhất, kịp bám theo đuôi của A Lang, lần này A Lang có muốn chạy cũng không thoát rồi. Emily thích nhất là được đi chơi, càng xa tiệm càng tốt, chị Aurora không bao giờ chịu dắt Emily đi đâu.

Đang nào cũng còn sớm, Vương Lang quyết định nghe theo lời của Emily, làm một tua du lịch Nha Trang thành bằng phi cơ dân dụng.

Trăm nghe không bằng mắt thấy, đó là chưa kể đến lời thuyết minh của hướng dẫn viên nghiệp dư Emily đang ngồi trên vai. Vương Lang đã có cái nhìn toàn cảnh về Nha Trang thành, cũng như biết được những sự kiện đang diễn ra.

Kế hoạch Vương Lang chuẩn bị trước phải có thêm chút thay đổi, hội thành thú vị thế này, người nghèo nghiêm túc như Vương Lang mà không kiếm chác được gì, chính là có lỗi với bản thân.

Thêm một việc nữa, hạt giống sinh mệnh bên trong vùng chứa của Vương Lang, có vài nhịp đập lạ. Có lẽ đã đến lúc, đi tìm Mỹ Mỹ tình thương mến thương rồi. .

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Chương Trình Học Mới

Trong trang phục dạ hành, Vương Lang đi đến trụ sở của hiệp hội sinh tồn giả đặt tại Nha Trang thành.

Tạm gạt qua chuyện của tám chị em Aurora, thông thả vậy đủ rồi, Vương Lang lúc này đang là cu li trốn việc. Có những việc quan trọng hơn hắn cần làm. Thoải mái một ngày như vậy coi như là tẩm đệm cho những gì hắn đã trải qua.

Với thân phận võ sĩ, Vương Lang được cấp cho một căn lầu dựng tạm miễn phí ở gần khu giao dịch. Xác định không gian an toàn, Vương Lang lúi ra thiết bị công tinh thần. Đây là thứ hắn tiện tay lấy được trên đường đến, tại thành thị cao cấp như Nha Trang thành, tùy tiện vào phòng khách sạn nào cũng thấy đặt sẵn.

Thời gian gấp gáp, cuộc hẹn với chấp pháp giả chỉ còn hơn hai ngày, Vương Lang bắt tay ngay vào kế hoạch của mình.

Vào zone s, Vương Lang đổi 300 triệu tinh thần tệ thành thanh năng lượng cực phẩm, nạp hết vào vùng chứa, làm đầy được gần 40 vòng sáng đầu tiên. 100 triệu còn lại hắn chuyển vào tài khoản chính.

Hành động này là lãng phí, là kinh doanh lỗ. Tính theo giá trị định mức thì thanh năng lượng và tinh thần tệ là ngang nhau. Nhưng thanh năng lượng có thể mua được bằng tiền tệ phổ thông, giá cả cố định, còn tinh thần tệ thì không. Một tinh thần tệ giá niêm yết là bằng một tiểu kim thạch, nhưng giao dịch thật giá sẽ đội lên hai đến ba lần. Bởi có những thứ trong zone s chỉ có thể mua được bằng tinh thần tệ, đơn vị giao dịch duy nhất.

Nhưng Vương Lang không quản được nhiều như vậy, vùng chứa là của hắn, một phần cơ thể hắn, không trọn vẹn sẽ không yên tâm được. Coi như tâm cảnh hắn đột phá, học được cách sai tiền.

Với lại Vương Lang có lòng tin, chỉ cần có công tinh thần, hắn sẽ không bao giờ thiếu tiền.

Trong thời gian kéo giãn của zone s, Vương Lang làm một thí nghiệm. Đó là dùng tiềm thức đi vào zone z, Vương Lang đã đoán đúng, ngôi sao bắc đẩu đang xoay vòng trước mặt hắn.

Xác nhận học viên đã đăng ký.

Số thứ tự: 001.

Trình độ: sơ cấp

Số buổi học: 01

Gói học phần cơ bản: 04

Gói học phần yêu cầu: 0

Điểm trung bình: n/a

Số lần thi lại: n/a

Điểm tích lũy: 0

Học phí đã đóng: 0

Học phí nợ: 0

Tiền phạt: 0

Lãi suất chậm học phí: 0

Lãi suất chậm tiền phạt: 0

Nhắc nhở: nợ gốc có thể bảo lưu, lãi suất phải trả định kỳ. Trả trễ sẽ tính vào nợ gốc.

Bắt đầu chương trình học: yes / no.

Vương Lang nhấn yes, nhưng hắn không định tiếp tục học kiến thức của gói năng lượng đặc thù. Thay vào đó, hắn chọn quy định mới bổ xung về kỉ luật của học viện.

Học viên 001 muốn mua gói học phần cơ bản cơ giới sư dưới dạng gói học phần yêu cầu.

Yes / no.

...

....

Bắt đầu chương trình dạy của gói học phần cơ giới sư.

Vương Lang không thể nói là không đau lòng, may sao giá của gói học phần khá rẻ, so với tài sản 100 triệu còn lại của hắn thì không ăn nhằm gì. Coi như học viện bắc đầu còn có lương tâm.

Nếu được Vương Lang sẽ học xong cùng lúc chương trình của cả bốn gói học phần cơ bản, bài kiểm tra cứ tạm gác lại cũng được, dù sao học viện cũng không đề ra giới hạn thời gian.

Chọn gói cơ giới sư trước là vì nó cần nhất lúc này, nắm đầm là tấm bùa bảo mệnh an toàn nhất. Còn một lí do nữa, sau khi chứng kiến ngài vệ trưởng An Tất ra tay đoạt tấm ngọc bội của mình, cảm giác của Vương Lang chỉ tóm gọn lại hai chữ "ngưỡng mộ".

Ít nhất Vương Lang muốn biết ngài vệ trưởng ra tay như thế nào, chỉ cần biết phương pháp, hắn tin mình có thể làm được.

Học viên 001 có muốn học lại buổi lễ khai mạc tại giảng đường.

Yes / no.

Thôi khỏi, bài học sâu sắc về học phí của thủ quỹ La Phuong, Vương Lang đã thấm nhuần rồi.

Học viên 001 có muốn nghe lại về giao thức giảng dạy của học viện.

Yes / no.

..

..

Không gian phòng học là một diễn võ trường rộng rãi, trên bảng tên phòng ghi một chữ " Trương " lớn, phía dưới là dòng chữ nhỏ " học phần cơ giới sĩ sơ cấp ". Chỗ ngồi của Vương Lang là tấm đệm bên ngoài vạch giới hạn có màu đỏ của sân luyện. Giảng viên ảo đứng tại trung tâm sân luyện, tay vòng ra sau lưng, chân tạo thế tấn, nhìn thẳng vào Vương Lang:

_ Để trở thành một cơ giới sĩ tinh anh, chỉ có một yêu cầu duy nhất, đó là " luyện ". Phần kiến thức lý thuyết, đã có trong màn hình liên lạc nội bộ của trò, học thuộc, hoàn thành bài kiểm tra lý thuyết, rồi quay lại đây. Buổi học đầu tiên kết thúc.

Vương Lang chưng hửng, buổi học bắt đầu và kết thúc chỉ trong một câu.

Giảng viên ảo của gói học phần đều được thiết kế hình dáng giống nhau. Nhưng tác phong và ngữ điệu thì khác, giảng viên ảo của học phần cơ giới sĩ bá đạo hơn, nói ngắn gọn dứt khoát. Giọng nói cũng trầm hùng hơn.

Thoát khỏi diễn võ trường, Vương Lang trở về không gian trắng, ngồi bệt đọc kiến thức lý thuyết trong màn hình liên lạc nội bộ. Phần kiến thức rất dài, Vương Lang tóm tắt được mấy ý chính:

_ Giao thức giảng dạy của học phần cơ giới sĩ vẫn là mô phỏng ánh sáng cùng hình ảnh ảo.

Trong gói học phần sơ cấp, sau khi học viên hoàn thành bài kiểm tra lý thuyết, giảng viên sẽ diễn luyện tám chiêu thức cơ bản của cơ giới sĩ. Học viên có thể hoàn thành đạt mức chuẩn là hoàn thành gói học phần.

Chiêu thức cơ bản được chia làm hai phần chính, diễn luyện chiến đấu cá nhân và diễn luyện chiến đấu với thiết bị cơ giới.

Học phần cơ bản không yêu cầu hiệu suất, chỉ cần học viên làm đúng động tác và dẫn hướng đúng dòng năng lượng di chuyển là được.

Các động tác của học phần cơ bản, chỉ nên dùng để luyện tập, chưa đưa được vào chiến đấu thực tế. Học viên hoàn thành gói học phần cơ bản coi như đạt chuẩn cấp thành đồng chiến sĩ. Hoàn thành thêm một gói học phần yêu cầu tương đương với chiến sĩ thành đồng phổ thông.

Chương trình đào tạo phương pháp chiến đấu của đặc thù sư, có tại gói học phần yêu cầu trung cấp và cao cấp.

Thành công của gói học phần cơ giới sĩ, phụ thuộc nhiều nhất ở nỗ lực luyện tập của học viên tại thế giới thật. Học một, luyện một vạn, chiến đấu vạn vạn, đó là phương châm chính của học phần cơ giới sĩ.

_ Lý thuyết về cách phân cấp sử dụng năng lượng cơ bản - tính thuần trong chiến đấu.

Khác biệt lớn nhất của cơ giới sĩ và các chức nghiệp khác. Nằm ở hai phương diện, ; tốc độ lấy năng lượng cơ bản ra khỏi vùng chứa, sử dụng ít năng lượng cơ bản nhất để điều khiển được nhiều năng lượng tinh thần nhất.

Hai phương diện đó tạo thành tiền tố để đánh giá hiệu suất của cơ giới sĩ.

Năng lượng cơ bản trong vùng chứa có thể lấy ra được trong thời gian giới hạn, gọi là hiệu suất nội tại.

Tác động của năng lượng cơ bản sau khi ra khỏi vùng chứa kết hợp với năng lượng tinh thần xung quanh, ảnh hưởng đến đối tượng tác động. Gọi là hiệu suất ngoại tại.

Khi hiệu suất nội tại ở mức sàn chuẩn. Hiệu suất ngoại tại càng lớn, thì mức đánh giá tinh anh càng cao. Tỷ lệ của hai mức hiệu suất đó, gọi là hiệu suất tinh anh, dùng để phân biệt các cơ giới sĩ trong cùng cấp, chia làm năm mốc cơ bản ; trung bình, khá, tốt, tinh anh, tinh anh trong tinh anh.

Tương ứng là các chỉ số 1, 2, 3, 4, 5. Ví dụ chiến sĩ bạch ngân cấp 5, là ngắn gọn của chiến sĩ bạch ngân tinh anh trong tinh anh.

Tỷ lệ của mức hiệu suất tinh anh, cùng hiệu suất nội tại vượt sàn chuẩn. Là thông số để đánh giá đẳng cấp của cơ giới sĩ. Chia làm các cấp; thanh đồng ; bạch ngân ; hoàng kim, hoàng kim cấp 1, 2, 3. Hạng tinh... Chương trình tiêu chuẩn của học viện chỉ giảng dạy đến đẳng cấp cơ giới sĩ: Hoàng kim cấp 2. Chiến sĩ có thể có thông số đạt đẳng cấp, nhưng không duy trì ổn định, gọi là đạt chuẩn.

Ví dụ: Các thông số chung ;

+ Trong thời gian giới hạn là 3 giây.

+ Một vòng sáng tính là 1 điểm năng lượng ban đầu.

+ Năng lượng tạo ra của 1 thanh năng lượng phẩm chất tốt khi kích nổ tính là 1 điểm tác động.

+ Lấy 1 điểm năng lượng ban đầu trên thời gian 3 giây làm sàn chuẩn của hiệu suất nội tại. Gọi là mốc 103. (tức trong 3 giây, có thể rút hết năng lượng tinh thần của 1 vòng sáng ra khỏi vùng chứa)

Sẽ có các quy ước đơn giản sau, thường được sử dụng khi đo lường để cấp danh hiệu cho cơ giới sĩ.

_ Đạt được mốc 103, không quan tâm đến điểm tác động, coi như chuẩn chiến sĩ thanh đồng.

_ Đạt mốc 103, điểm tác động là 1 - Chiến sĩ thanh đồng cấp 1, cấp trung bình.

_ Đạt mốc 103, điểm tác động là 10 - Chiến sĩ thanh đồng cấp 5, cấp tinh anh trong tinh anh. (có thể tự suy ra thông số của các cấp 2,3, 4)

Trong 3 giây, có thể rút ra 2 vòng sáng, gọi là mốc 203, sản chuẩn của đẳng cấp bạch ngân.

_ Đạt mốc 203, điểm tác động = 11, chiến sĩ chuẩn bạch ngân.

_ Đạt mốc 203, điểm tác động > 11, chiến sĩ bạch ngân cấp 1, cấp trung bình.

_ Đạt mốc 203, điểm tác động 100, chiến sĩ bạch ngân cấp 5, tinh anh trong tinh anh. (có thể tự suy ra thông số của các cấp 2,3, 4)

Trong 3 giây, có thể rút ra 3 vòng sáng, gọi là mốc 303, mốc hoàng kim.

+ Cách tính giống bạch ngân nhưng điểm tác động tăng gấp 10.

Tương tự như vậy với chiến sĩ hoàng kim cấp 1, 2, 3..Chiến sĩ hoàng kim cấp 3 trở lên có thông số khác để đo.

Ta suy ra được thang về lực chiến đấu.

Chiến sĩ hoàng kim gấp 10 lần chiến sĩ bạch ngân cấp 5. Gấp 100 thanh đồng cấp 5. Gấp 1000 lần thanh đồng trung bình.

Đại tướng quân ba sao Đại Hùng Hoắc Cách là hoàng kim cấp 3.

Thiếu tướng Phi Tinh Bạc Hùng là bạch ngân cấp 5. Thời điểm hiện tại có thể tính như chuẩn hoàn kim.

Vậy chiến lực của Đại Hùng gấp hơn 1000 lần Bạc Hùng.

Nếu Bạc Hùng trở thành chiến sĩ hoàng kim con số đó sẽ dao động từ 101 đến 999 lần.

Các thông số trên chỉ dùng tại phòng đo lường để cấp danh hiệu. Trong chiến đấu thực tế có rất nhiều yếu tố ảnh hưởng đến chiến thắng:

_ Thiết bị cơ giới và hiệu xuất sử dụng thiết bị cơ giới.

_ Kỹ năng chiến đấu cá nhân, kết hợp giữa chiêu thức với kinh nghiệm bản thân.

_ Thanh năng lượng tinh thuần, thanh sinh mệnh, thanh năng lượng đặc thù khác...được trang bị.

_ Đặc biệt nếu liên quan đến năng lượng đặc thù. Để an toàn cho cả hai bên, diễn võ trường cấp thấp và trung bình không được tổ chức đối luyện giữa cơ giới sĩ và đặc thù sư, hay đặc thù sư và đặc thù sư.

Bỏ qua sự tham gia của năng lượng đặc thù, ta rút ra được kết luận sau, có thể xem là tiêu chuẩn chính xác.

_ Chiến sĩ cùng đẳng cấp, nhưng khác cấp, dựa vào các yếu tố khách quan, chủ quan có thể phân định thắng thua qua giao chiến. Ví dụ chiến sĩ bạch ngân cấp 1, có trang bị tốt, có thể chiến thắng chiến sĩ bạch ngân cấp 5, có trang bị kém.

Hoặc trong sản đấu của zone s, mặc định thông số thiết bị là giống nhau, có thể dựa vào kỹ năng cá nhân, chiến thuật để chiến thắng.

_ Chiến sĩ không cùng đẳng cấp, chiến đấu với nhau là không thực tế. Ví dụ đòn tấn công tạo ra bằng năng lượng từ hai vòng sáng của chiến sĩ bạch ngân, không thể xuyên qua vòng bảo hộ từ ba vòng sáng của chiến sĩ hoàng kim. Bỏ qua các yếu tố khác, nếu để mặc cho đánh, thì người suy kiệt trước sẽ là chiến sĩ cấp bạch ngân. Do có hiệu xuất sử dụng và ổn định mức năng lượng không bằng chiến sĩ hoàng kim. Các thông số khác kỹ thuật, kinh nghiệm, tốc độ, chiêu thức... thường cũng như vậy.

Việc giảng dạy ở học viện, chính là giúp học viên nâng cao hai yếu tố, hiệu xuất vận dụng năng lượng và hiệu xuất tác động năng lượng. Trong cả hai lĩnh vực, chiến đấu cá nhân và chiến đấu với thiết bị tinh thần cơ giới.

_ Lý thuyết về cách vận dụng năng lượng cơ bản khi chiến đấu của cơ giới sĩ.

Nền tảng chính là đưa năng lượng tinh thuần ra ngoài vùng chứa. Tại đó năng lượng tinh thuần sẽ kết hợp với năng lượng tinh thần xung quanh, cùng tạo thành tác động. Một tia năng lượng tinh thuần có thể điều khiển được bao nhiêu tia năng lượng tinh thần, phụ thuộc vào hiệu xuất sử dụng của bản thân.

Không gian to nhỏ có thể điều khiển được năng lượng tinh thần ở mốc 103, gọi là vùng không chế.

Không gian năng lượng tinh thần có thể điều khiển ở mốc 203 trở lên, gọi là vùng dẫn động.

Tức chỉ có chiến sĩ cấp bạch ngân trở lên mới có vùng dẫn động, trong vùng dẫn động của chiến sĩ cấp cao hơn, chiến sĩ cấp thấp không thể ổn định vùng không chế của mình. Tức không thể đạt được hiệu xuất cao nhất.

Đó là lý do vì sao nói, trong chiến đấu cao cấp, số lượng là vô ích.

Kiến thức về vận dụng năng lượng dạy tại gói sơ cấp và trung cấp, được lấy ở mặc định chiến đấu cùng đẳng cấp.

Chia làm các phương thức và yêu cầu chính sau:

+ Phòng thủ: Tạo vòng bảo vệ xung quanh hoặc một phần cơ thể, năng lượng cơ bản bên trong, năng lượng tinh thần ở vỏ ngoài.

Hiệu xuất chú trọng đến tính ổn định và kết cấu của vòng bảo vệ. Có các dạng như, tạo một lớp, tạo nhiều lớp, tạo 1 lớp cô đọng, tạo nhiều lớp cô đọng.

Trừ đặc thù sư hệ phòng hộ, chỉ chiến sĩ chuẩn hoàng kim mới tạo được lớp cô đọng.

Vòng phòng hộ do thiết bị tinh thần cơ giới tạo ra, có độ ổn định cao, nhưng có yêu cầu riêng về năng lượng cung cấp và cách sử dụng.

+ Tấn công cận chiến: là kết hợp truyền năng lượng vào vũ khí, và bao bọc năng lượng xung quanh vũ khí. Vũ khí là cách gọi chung của thiết bị sử dụng hoặc phần cơ thể dùng để tấn công. Vòng bao bọc phải hoàn toàn là năng lượng cơ bản, như vậy mới xuyên qua được vòng phòng hộ của đối phương.

Đòn tấn công thành công là cướp được hoặc đánh tan, phá đi sự ổn định lớp năng lượng tinh thần ở vòng ngoài vòng bảo hộ của đối phương, năng lượng cơ bản tiêu hao phải còn đủ để tác động vào cơ thể đối phương.

Tấn công sẽ tiêu hao nhiều năng lượng cơ bản hơn phòng thủ.

+ Tấn công tầm xa: thông qua vũ khí, tích tụ năng lượng cơ bản tại một điểm và phóng ra. Có thể phóng thành tia hoặc chùm.

Là đòn tấn công tiêu hao lớn, yêu cầu khả năng tích tụ và khống chế chính xác.

Năng lượng phát ra hoàn toàn là năng lượng tinh thuần.

Khi thực hiện quá trình tích tụ, sẽ không duy trì ổn định được vòng bảo hộ.

Vương Lang nhìn qua một lần là nhớ hết thông tin cần thiết, nhưng nhiều đó cũng không giúp hắn xác định được tình huống của bản thân.

Khúc mắc nằm ở thông tin cơ bản nhất, đó là về các vòng sáng của Vương Lang. Chỉ có vòng đầu tiên là có kích thước bình thường, các vòng khác thì to dần đều. Tính về năng lượng cơ bản chứa đựng. Nếu Vương Lang lấy ra từ ba vòng đầu tiên nhỏ nhất. Cũng đã gần bằng 6, 7 vòng bình thường của người khác. Vậy phải tính thông số hiệu xuất nội tại như thế nào. Không tính được hiệu xuất nội tại, thì các thông số khác, sẽ không thực hiện phép tính quy chiếu chính xác được.

Nhưng có một việc Vương Lang hiểu rõ, năng lượng cơ bản trong vùng chứa, càng nhiều thì càng tốt. Cần gì quan tâm đến cấp bậc, đánh thắng được là được rồi.

Bây giờ phải học cách sử dụng đồng vòng sáng đó cái đã.

Vương Lang chọn bài kiểm tra lý thuyết ban đầu của lĩnh vực cơ giới sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Tám Chiêu Thức Cơ Bản

_ Ta sẽ thực hiện lần lượt 8 chiêu thức cơ bản của cơ giới sĩ. Trờ chú ý quan sát cử động của ta, và mô hình phóng to của dòng năng lượng ta vận động. Có thể lặp lại giống 80%, coi như trò đã hoàn thành gói học phần. Sử dụng màn hình liên lạc để bắt đầu quan sát các chiêu thức. Có thể quan sát lại nhiều lần. Giới hạn lặp lại mỗi chiêu thức là 5 lần.

Bắt đầu chiêu thức 1 yes / no.

...

....yes

_ Chiêu thức số 1 là tạo một vòng bảo vệ hình cầu bao lấy cơ thể. Đây là trạng thái vòng bảo vệ tiêu chuẩn, ngoài cản trở chấn động, trò có thể dựa vào thân pháp để làm lệch hướng đòn tấn công của đối thủ. Giảm lực tác động đến mức thấp nhất. Trong học phần sơ cấp, chỉ yêu cầu trò tạo đúng cấu trúc của vòng bảo vệ, duy trì ổn định trong thời gian hai phút. Về cấu trúc, chú ý quan sát ảnh ảo phóng to bên cạnh.

Học viên muốn quan sát lại lần thứ nhất yes / no.

Vương Lang chọn quan sát lại, hẳn để tốc độ diễn ra ở mức thấp nhất, bằng 1 / 10 tốc độ bình thường.

Trước mặt Vương Lang là giáo viên ảo và bản mô phỏng ánh sáng phóng to. Màu trắng sáng hơi trong suốt là năng lượng tinh thuần, màu trắng đục là năng lượng tinh thần. Vương Lang quan sát rất rõ ràng.

+ Năng lượng cơ bản - tinh thuần thoát ra khỏi vùng chứa của giáo viên ảo. Điểm thoát ra là vị trí phía trên rốn vài centimet, tạo thành hình dáng một quả cầu nhỏ. Theo dòng năng lượng liên tục lấy từ vùng chứa bơm vào, quả cầu lớn lên bao bọc hết cả cơ thể, đường kính lớn hơn chiều cao của giáo viên ảo khoảng 40 cm.

+ Sau khi đạt đủ kích thước bao bọc. Năng lượng trong vùng chứa ngừng thoát ra, năng lượng tinh thuần tồn tại ở giữa, dồn ra ngoài vỏ quả cầu. Khi ổn định lại, tạo thành lớp vỏ dày khoảng 10 cm, có nồng độ năng lượng tinh thuần đậm đặc hơn lúc ban đầu.

+ Khi lớp vỏ đã hoàn thành, quả cầu bắt đầu xoay vòng tự do theo các hướng, vẫn bao bọc giáo viên ảo, lấy tâm là điểm gần rốn ban đầu.

+ Theo vòng xoay của quả cầu bảo vệ, năng lượng tinh thần có màu trắng đục ở không gian xung quanh bị cuốn vào, bám vào lớp năng lượng tinh thuần phía ngoài, tạo thành một lớp bảo vệ mới bằng năng lượng tinh thần.

Vương Lang quan sát rất kỹ, và tự có kết luận cho mình.

Các bước tạo vòng năng lượng rất đơn giản, cơ bản là ; lấy năng lượng cơ bản ra - tạo quả cầu bao xung quanh - nén lại tạo thành vỏ dày 10 cm - xoay vòng - năng lượng tinh thần sẽ tự kết hợp tạo thành vỏ thứ hai.

Trước đây trong hai lần hạ cánh bất đắc dĩ, Vương Lang cũng có tự tạo vòng bảo vệ rồi. Nhưng Vương Lang chỉ lấy số lượng năng lượng cơ bản làm chính, không có hai bước tạo vỏ và xoay vòng.

Vương Lang nhanh chóng nhận ra lợi ích của cách tạo vòng năng lượng hẳn mới học này.

Chỉ lấy lượng vừa đủ, không phí phạm năng lượng trong vùng chứa.

Hai lớp bên ngoài, rỗng ở bên trong, giống như quả banh cao su có thể co giãn, phân tán lực tác động, thậm chí có thể đánh bật lại, hoặc làm chệch hướng di chuyển của lực tác động.

Tác dụng trên được hỗ trợ rất nhiều bởi việc xoay vòng. Ngoài ra nếu quả cầu bảo hộ bị đâm lủng, việc xoay vòng sẽ khiến đối thủ khó tấn công lại vào chỗ bị lủng. Kéo dài được thời gian cho việc phục hồi vòng bảo vệ.

Năng lượng cơ bản khi ra khỏi vùng chứa, sẽ bị tiêu tán rất nhanh, lớp năng lượng tinh thần dính ở vỏ ngoài, ngoài tác dụng gia cố, còn được dùng như lớp cách ly, khiến năng lượng cơ bản không bị thoát ra môi trường ngoài.

Woa. Vương Lang tự trầm trồ, tự gật đầu. Bản thân hẳn đúng là may mắn, như thằng mù đánh bậy đánh bạ, không hiểu sao còn sống được cho tới bây giờ. Nếu như sớm biết chiêu thức vòng bảo vệ này, hai lần đâm đầu vào đất lúc trước, sẽ không thể thảm liệt giường đến vậy.

Mà nếu như không có nhiều vòng sáng, hẳn đã tan xác ngay ngày đầu bước chân ra khỏi Lan Đông thành rồi. Ta là mạng tiểu cường, phúc nhỏ nhưng mệnh lớn.

Nhưng cái mạng nhỏ này, muốn giữ cũng phải biết cách giữ. Hôm nay hẳn đã biết thêm một cách giữ rồi.

Sau khi quan sát tỉ mỉ hết 5 lần lặp lại. Vương Lang quyết định học chiêu thức kế tiếp.

Một là hẳn tự tin vào trí nhớ của mình, hai là tự tin vào túi tiền của mình. Vương Lang quyết định sẽ dùng hết 100 triệu tinh thần tệ này, đầu tư cho việc học. Nếu cần thì thoải mái mua thêm tiết học hay thời gian luyện tập giới hạn. Đầu tư vào giáo dục là chính xác, nhất là giáo dục của chính bản thân mình.

.....

.....yes.

_ Chiêu thức cơ bản số hai là tạo hai vòng bảo vệ, giống chiêu số một nhưng có thêm một vòng năng lượng cơ bản nhỏ hơn bên trong, nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng độ khó và hiệu quả của nó, tăng lên không chỉ gấp đôi. Trò cần luyện tập nhiều để nắm vững.

Vương Lang tiếp tục 5 lần quan sát tốc độ chậm.

Hiểu thì dễ, chỉ là tạo thêm một vòng nhỏ xoay vòng nữa. Còn làm được hay không thì chưa biết. Thôi kệ, hiểu là được rồi, tới lúc luyện tập tính sau. Giờ cứ học trước đã.

...

... yes

_ Chiêu thức thứ ba là tạo vòng bảo vệ cục bộ. Giống như số 1 và 2, khác nhau là có kích thước nhỏ hơn, lấy tâm là điểm muốn bảo vệ, và không xoay tròn. Chiêu thức này thích hợp khi cần ứng biến nhanh, hoặc năng lượng trong vùng chứa không còn nhiều. Do phương pháp thực hiện không khó, nên đặc ra yêu cầu chính là tốc độ. Cần chú ý luyện tập, trong tình huống khẩn cấp, chiêu thức này có thể giữ mạng của trò.

5 lần quan sát tốc độ chậm, dễ thật, đơn giản là bơm riêng năng lượng cơ bản đến tay chân ngực bụng đầu.., bảo vệ chỗ nào thì thoát ra chỗ đó. Để bảo vệ riêng một hoặc nhiều chỗ. Ừm, quan trọng là tốc độ.

...

.... Yes

_ Chiêu thức thứ tư vẫn là dùng để bảo vệ, nên nhớ, nếu không tự giữ được mạng của mình, thì đừng mong đến chuyện ra ngoài đánh đấm. Một chiến sĩ tinh nhuệ, chín phần thời gian trên chiến trường là dùng để phòng thủ, khi tấn công thì chỉ cần một chiêu, là giải quyết được địch nhân.

_ Chiêu này gọi là giáp năng lượng, là cách cơ bản để kết hợp và sử dụng thiết bị cơ giới phòng hộ. Lúc bình thường vẫn có thể sử dụng, như phương thức phòng thủ thường trực của mình. Chiêu thức này đơn giản, nhưng muốn đạt được hiệu quả cao thì cần chú ý đến tính ổn định và cân bằng năng lượng.

Vẫn là 5 lần quan sát tốc độ chậm.

Năng lượng cơ bản thoát ra ở mọi điểm trên cơ thể, không hợp lại với nhau, mà tạo thành vô số quả cầu năng lượng cơ bản nhỏ li ti, mỗi quả như vậy lại kết hợp với năng lượng tinh thần ở xung quanh, tạo thành lớp vỏ ngoài.

Tổ hợp tất cả tạo thành một lớp áo giáp năng lượng bao bọc ngoài cơ thể, mỗi quả cầu li ti đều nằm yên tại vị trí của mình, giống như những viên nam châm nhỏ. Lực khi tác động vào sẽ bị tán xạ ra nhiều hướng, hoặc bị trượt đi.

Vậy mà kêu dễ, Vương Lang thấy động tác này là khó nhất này giờ.

Vương Lang có thể lấy năng lượng ra từ nhiều điểm, hay gọi là từ nhiều cổng ra trên cơ thể. Nhưng lấy cùng lúc từ vô số điểm như vậy thì hẳn chưa thử bao giờ.

Theo tính toán của Vương Lang, cách thứ tư này chính là hiệu quả nhất và cần nhất với hắn. Nếu làm được, sẽ có một lớp áo giáp thường trực bao bọc ngoài cơ thể, mức tiêu hao ít, chắc chắn là thấp hơn nhiều so với tốc độ hấp thu của hắn. Lại ổn định, không cần tốn nhiều tâm lực để duy trì.

Như vậy mỗi lần hắn vào zone s hay zone z, cơ thể dễ bên ngoài sẽ yên tâm hơn. Chỉ là chiêu thức cơ bản, hắn sẽ không để nó làm khó mình.

....

.... Yes

_ Chiêu thức thứ năm, là dùng để tấn công hoặc đỡ đòn. Chính là gia cố các bộ phận trên cơ thể để tăng lực phát ra. Chú ý vào nắm đấm của ta, tương tự như vậy với các bộ phận khác. Cơ bản cần luyện tập, chính là nhanh, và mạnh.

Đối với người học võ mà nói, chiêu thức tấn công luôn có sức hấp dẫn lớn hơn. Một chiêu phòng thủ tạo ra, thì có tới 100 chiêu tấn công để đối phó. Chưa nghe môn phái nào chỉ dạy phòng thủ, không lẽ để người ta đánh tới lúc mệt chết. Vương Lang hào hứng quang sát, đây là lý do ban đầu hắn chọn trước lĩnh vực cơ giới sĩ trong ba lĩnh vực còn lại.

Giáo viên ảo vẫn giữ lớp giáp phòng hộ của chiêu thức thứ tư. Khi cú đấm phát ra, một lượng lớn năng lượng cơ bản thoát ra khỏi vùng chứa theo hướng tay của giáo viên ảo.

Nó tạo thành hình xoắn ốc như lò xo, di chuyển rất nhanh. Khi cách tay giương thẳng, đòn đánh đạt thế lớn nhất, thì vòng xoáy năng lượng theo điểm cuối nắm đấm phóng ra ngoài theo đường thẳng. Tốc độ nhanh hơn lúc xoắn ốc đến mấy lần.

Vương Lang miễn nhãn. Chiêu thức ngắn gọn đơn giản, nhưng vô cùng tinh túy.

Trước đây Vương Lang chỉ cố dồn thật nhiều vào nắm đấm, giống như quán cục lại rồi phát ra, không có tí gì gọi là hiệu suất.

Vòng xoắn chính là tăng quãng đường đi, tạo trớn để gia tốc, khiến tốc độ phóng ra của năng lượng đạt mức cao nhất. Lớp quả cầu nhỏ li ti của giáp phòng hộ, chính là đường ray, vừa điều hướng vừa giảm ma sát.

Cùng mức năng lượng sử dụng, tác động của cú đấm này, phải hơn của Vương Lang đến mấy lần.

Nếu lúc trước Vương Lang dùng cú đấm kiểu này để đấm Nhiếp Cung, thì sẽ không phải là đánh bay, mà là xuyên thủng.

Thật muốn học luôn ba chiêu nữa, rồi nhảy vào phòng luyện tập.

...

...yes

_ Chiêu kế tiếp vẫn dùng để cận chiến, một việc ta phải lưu ý trước cho trò. Trong chiến đấu thực tế, năng lượng nhiều ít không phải là yếu tố quyết định. Kỹ năng cá nhân là quan trọng nhất. Ví như trò xuất ra 100 chiêu mãnh liệt, nhưng không chiêu nào trúng đích, chính là vô dụng. Bây giờ hãy chú ý quan sát chiêu thức số 6.

Wow, wow. Vương Lang hô liên hai tiếng, mỗi chiêu thức càng về sau càng đẹp, hấn phản kích như thấy tiền rút giữa đường.

Bàn tay của giáo viên ảo chụm lại, năng lượng phóng ra, tạo thành hình một lưỡi lê dài nhọn, khoảng gần 1, 5 mét. Chiêu này chính là dùng để đâm chém, chặt cây bổ củi cũng được, không sao.

Lưỡi lê năng lượng có hai phần chính. Một phần khung cố định do năng lượng cơ bản và năng lượng tinh thần kết hợp tạo thành, bén nhọn.

Phần phủ gần mép ngoài lưỡi, hoàn toàn là năng lượng cơ bản, liên tục được cung cấp và tiêu tán.

Năng lượng cơ bản bên ngoài, có tác dụng cộng hưởng rồi xuyên qua vỏ ngoài vòng bảo vệ, để lưỡi lê bén nhọn kia làm việc của nó.

Chiêu này rõ ràng là dễ lấy mạng người, vậy mà cũng đem vào chương trình cơ bản, học viện thật là có tâm.

...

....Yes.

_ Chiêu thức số 7 là để chiến đấu tầm trung, đây là đòn tiêu hao, khuyên trò chỉ nên tập luyện ở phòng luyện tập giới hạn của học viện. Ta sẽ xuất liên tục bốn chiêu, trò chú ý quan sát.

Trước đây khi xem phim ảnh, hoặc đọc truyện. Vương Lang đã ngưỡng tượng đến chiêu thức này rồi, người ta hay gọi nó là kiếm khí. Trong trường hợp này phải gọi là tinh thần kiếm khí.

Vẫn là hình lưỡi lê ở hai bàn tay, nhưng có một đường rãnh chia đôi dọc theo xương sống, kết nối ở một điểm tròn ở giữa. Khi chém, sẽ có một dòng năng lượng cơ bản chạy theo rãnh đó, phát ra theo hướng chém tạo thành đường kiếm khí hình bán nguyệt phóng ra ngoài.

Khi chém vào khoảng không, kiếm khí lao nhanh, kích thước to dần, ở khoảng cách hơn 50 m, đạt kích thước lớn nhất, sau đó năng lượng bắt đầu bị phân tán.

Khi giáo viên ảo lần không chém vào mặt sàn, ở khoảng cách trên dưới 10 m, vết chém tạo thành rãnh sâu hơn nửa cánh tay.

Hai tay giáo viên ảo liên tục xuất ra tám đường kiếm khí, trong thời gian chưa tới hai giây, phát ra bốn phương tám hướng không gian xung quanh như bị xé toạc.

Chiêu thức này thích hợp để quần chiến. Phát ra là phá vỡ đội hình của đối phương. Có cả sức mạnh và sự sát bén.

Lãng lệ, chính là lãng lệ.

....

...yes

_ Chiêu cuối cùng này là chiêu thức tấn công tầm xa cơ bản nhất của cơ giới sĩ. Đơn giản nhưng hiệu quả, theo thời gian luyện tập trò sẽ tự ngộ được các bước biến ảo khác. Yêu cầu quan trọng của chiêu thức này, là tạo không gian an toàn cho bản thân trước khi xuất chiêu. Đối với trình độ sơ cấp, khi luyện tập ngoài thế giới thật, hãy đặt giới hạn thời gian tự năng, tránh trường hợp bị mất khống chế.

Vương Lang thở phào, bảy chiêu thức trước đã khiến hấn chịu sức ép lớn, đầu căng cả ra, tay chân rục rịch. Chiêu thức tấn công tầm xa này thì đỡ hơn, hấn đã từng thấy trước đây rồi.

Đó là chiêu phóng ra tia năng lượng từ đầu ngón tay mà sư phụ Lý Khanh đã làm mẫu khi kiểm tra vùng chứa của hấn. Quan sát kỹ lần này, Vương Lang mới biết lần trước mình trẻ người non dạ đã gây họa như thế nào.

Lần này lớp giáp tinh thần đã bị triệt thoái, cánh tay giáo viên ảo giương ngang, ngón trỏ chìa thẳng, bốn ngón kia chụm lại. Năng lượng cơ bản tụ thành một quả cầu nhỏ trên đầu ngón tay, xoay tròn.

Năng lượng tinh thần xung quanh bao bọc ngoài quả cầu.

Lấy đầu ngón tay làm công cung cấp năng lượng, quả cầu to dần. Lớp vỏ ngoài khiến năng lượng bên trong dễ dàng cô đọng.

Khi đường kính quả cầu lớn hơn gang tay. Một dòng năng lượng hình xoắn ốc quấn theo cánh tay, hướng về đầu ngón tay. Đâm vào điểm tiếp xúc, xuyên

qua phá thùng lớp vỏ bảo vệ.

Toàn bộ năng lượng tích tụ phóng ra theo điểm bị phá thùng đó. Tạo thành tia năng lượng cơ bản.

Tia sáng phóng ra nhanh hơn tốc độ nhìn của Vương Lang, ngay lúc này nếu mục tiêu là hắn, chắc chắn sẽ không kịp tránh.

Yếu tố kỹ thuật chính của chiêu thức này, chính là xoay tròn để tạo lớp vỏ, giúp năng lượng bên trong có thể cô đọng một cách ổn định. Đường sáng cuốn theo cánh tay coi như ngòi kích phát, và điều hướng cho tia năng lượng phát ra.

Chiêu thức này nếu muốn đạt hiệu quả tối đa, cần phải trong thời gian giới hạn tập trung thật nhiều năng lượng cơ bản rồi nén lại. Đó là lý do khó cùng lúc tạo lớp bảo vệ.

_ Chương trình của gói học phần cơ bản, lĩnh vực cơ giới sĩ. Chỉ có một tiết duy nhất trò vừa học xong. Có một điều ta muốn nhắc nhở trò, đó là nên dành nhiều thời gian ở phòng luyện tập giới hạn. Trước khi luyện tập trong thế giới thật, tránh việc không kiểm soát được sự suy kiệt của vùng chứa. Còn về tóm tắt của bài học, như ta đã nói trước chỉ có một chữ "luyện" chúc trò thành công.

...

....yes / no.

Vương Lang nhắm mắt, ngồi xếp bằng trong không gian trắng.

Một lúc sau hắn mở mắt ra, cảm thiết bị liên lạc nội bộ, chọn phòng luyện tập giới hạn.

....

....yes.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Nửa Đêm Ở Nha Trang Thành

Nha Trang thành có ba truyền kỳ, là do người nào đó rảnh rỗi đem ra bàn luận, người khác thấy đúng rồi bàn tán, không đúng không trật, xôn xao một hồi rồi bỏ ngõ, kẻ nhớ người không, kẻ nhớ lâu lâu lại lòi ra, người không nhớ rồi lại quên. Cứ vậy mà thành truyền kỳ.

Nửa đêm ở Nha Trang thành.

Cổng phía nam.

Đội vệ binh trắng thít trên châu gà gật nằm xếp hàng trên dãy ghế bố, tiếng gậy làm cổng thành rung rung, phát ra tiếng cọt kẹt. Đây là quân ki, là đồng bộ đồng lòng, cùng trực, cùng vậy, cùng ăn cùng ngủ, cùng chia chác, kéo nhau đi nhậu thì cùng đóng cửa thành.

Gần cổng thành có một quán trà, chủ quán do ế ẩm đã bỏ đi đã lâu, bàn ghế không thêm dọn. Đêm nay có hai người ngồi đó để uống trà.

_ Ta thấy Hạc tử người sống rất tốt?

_ Đúng vậy, là rất tốt, lão đại nhìn xem, ta có chỗ nào để gọi là Hạc nữa không, rất tốt, chính là sống rất tốt.

Vệ trưởng An Tất vừa nói vừa cười, ung dung rót thêm hai chén trà nữa, mắt nhìn vàng trắng tròn đang treo trên nóc của cổng thành.

An Tất là tên thật của vệ trưởng ông, nhưng ông chỉ mới nghe người ta gọi thế trong hai mươi năm gần đây.

Trước đây, Huynh đệ gọi ông là Hạc tử, người khác thì gọi là Hạc giáo đầu. Lúc đó ông vừa thấp vừa nhỏ con, lại có cơ sở gia phái là Hạc quyền. Chữ Hạc trở thành tên của ông, lưu cả trong các ghi chép.

Về sau ông phải mất chút thời gian, để quen với việc người khác gọi ông bằng tên thật An Tất.

Hai người vừa uống trà, vừa ngắm trăng, lâu lâu lại thở dài. Trà cạn thì An Tất châm thêm.

Là trà, không phải rượu. Rượu là để cho lúc vui hoặc buồn. Trà lúc này là hợp nhất.

Người thở dài là An Tất, mấy năm nay dù nhìn như thế nào, cuộc sống của ông cũng thật thoải mái. Thử kiếm một người sống không thoải mái, mà mập

ra gấp 10 lần đi, có khi còn mập hơn nữa.

Nhưng lão đại thì không.

Có những người mà cái bóng của họ quá lớn, đến mức ta không thể nào nhìn thấy chân diện, dù là mặt đối mặt. Cái nhìn đó giống như tính ngưỡng.

Như mặt trời trưa nay, sao giống với mặt trời trưa qua. Nhưng với ta có khác gì đâu, mặt trời mãi là mặt trời.

Hạc theo lão đại náo từ nhỏ, nhóm huynh đệ chục người, náo một hồi lại thành vạn người. Nhưng chục người lúc trước, giờ chỉ vừa đủ rót hai ly trà.

Nếu Hạc không thể nhìn lão đại, như lúc nhỏ đã quen nhìn, đó là có lỗi.

Hạc thấy.

Lão đại già thật rồi, lão đại mệt mỏi và buồn bã, buồn bã.

_ Lão đại, đệ nghe nói Mạn Mạn nó không khỏe?

_ Nó không sao.

_ Không sao là tốt rồi, tốt rồi.

Lại rót thêm hai chén trà.

An Tất nhẹ hết cả người, Mạn Mạn nó không sao là tốt rồi. Tên Tô Kinh khôn kiếp, tệt hại. Dạy cho hắn bao nhiêu thứ, vậy mà bảo vệ Mạn Mạn không ra hồn, chờ đó.

Tin Mạn Mạn gặp chuyện, làm vệ trưởng An Tất ăn không ngon mấy ngày nay, người ốm đi đến mấy lạng. Bây giờ thì nhẹ thờ rồi.

Mạn Mạn giống bà nội, giống đến cực kỳ, nhưng tính tình thì khác chút, kiên cường hơn nên cũng khổ hơn.

Năm xưa đâu phải chỉ mình hai người kia có mắt, thấy được vẻ đẹp của bà nội Mạn Mạn. Ví như Hạc cũng đâu có mù. Những người không mù khác còn nhiều lắm, xếp chặt Nha Trang thành cũng còn dư.

_ Cầm lấy.

An Tất đưa tay ra, đây là ngọc bội lệnh bài thân phận của lão đại. Năm xưa Hạc đã trả lại một lần, Hạc biết lão đại là người không thích dây dưa, hành động này là có ý gì.

_ Bên trong có bước sóng của hung thủ.

Nói xong câu đó, lão đại uống cạn chén trà, thân ảnh tiêu tán, thông dong rời đi.

An Tất bật cười, đã lâu rồi ông không cười như thế, đây là nụ cười của Hạc.

Nếu là An Tất, ông là vệ trưởng bảo vệ cổng thành. Không có việc gì bên ngoài liên quan đến ông.

Nếu là Hạc, ông là quân đoàn phó của quân đoàn cận chiến cơ giới Phụng Hoàng. Kiểm soát huấn luyện chiến đấu của quân đội liên minh.

Lời vừa rồi chính là quân lệnh.

Ngọc bội chính là quân tiễn.

Quân lệnh là tìm hung thủ làm hại Mạn Mạn.

Quân tiễn là đại diện cho quân đoàn trưởng. Nếu lão đại gặp chuyện, ông sẽ là quyền chỉ huy của quân đoàn.

Lão đại không làm việc thừa thãi. Chắc chắn kẻ thù rất nguy hiểm, khiến lão đại phải có kế hoạch dự phòng.

Quả thật không tìm ra người xứng đáng hơn Hạc, có thể cầm tấm ngọc bội này.

An Tất có thể vì buồn giận mà lui về giữ cổng.

Nhưng Hạc sẽ sát cánh với lão đại, đồng sinh cộng tử.

Tấm ngọc bội này tạm để ở đây. Hoặc là lần tiếp uống rượu Hạc trả lại lão đại lần nữa. Hoặc là lão đại lấy lại từ xác của Hạc. Không có khác hơn.

Bây giờ phải đi kiếm gì ăn, uống trà xốt ruột, no bụng mới đánh nhau được, quân pháp viết thế.

Hử, hình như có tinh thú đi vào thành.

Chà chà, không phải tinh thú, là dê béo, cực to cực béo. Để thân phận An Tất bảo lần cuối cũng được, cây côn kia có phải đồ tốt không nhỉ.

_ Ngươi tên gì?

_ Trương Phóng.

_ Cây côn này tên gì?

_ Tiểu Phóng.

_ Ngươi to lớn như vậy, tiểu đệ của ngươi lại dài như vậy, chẳng phải hù chết nữ nhân trong thiên hạ rồi sao. Như thế chính là có tội. Hiểu không?

_ Không.

_ Ngắn gọn thế này, hoặc là ở tù, hoặc là lao động công ích, ngươi chọn cái nào?

_ Lao động có bao ăn không.

_ Chắc chắn, ngươi ăn có nhiều không?

_ Ta ăn chay.

_ Vậy có bao cơm.

_ Ta chọn lao động công ích.

_ Vệ binh mập,dậy,dắt hấn đến chỗ Aurora.

Nửa đêm ở Nha Trang thành.

Sân vườn dinh thự của thành chủ. Vị thành chủ trường kỳ vắng mặt của Nha Trang thành.

_ Đường mồ bãi kiến thành chủ Richard Duncan.

_ Lão sư đừng nói vậy, một ngày làm thầy cả đời làm thầy, lão sư gọi như vậy, học trò không gánh nổi tội.

Ngài thành chủ đứng dậy,hai tay nâng lão nhân họ Đường lên, diu đến ghế ngồi. Trong vườn này chỉ có hai người, tùy tùng hay người giúp việc, đều lui cả ra ngoài.

_ Lão sư vất vả rồi, học trò nghe tin lão sư tới, vốn định ra cửa đón mừng. Là người dưới thông báo chậm, lão sư đừng trách.

Đường lão nhân tay chân rung rẩy, hơi thở ngắn ngắt quãng từng chập, ngồi xuống ghế nặng nề như vừa đỡ tạ. Là già yếu thật, không phải giả đồ.

Tính tuổi thật thì Đường lão nhân cũng gần trăm rồi, đã vậy do suy nghĩ nhiều mà tinh thần suy nhược, lao lực quá độ, lại không cho phép mình tịnh dưỡng. Ông đứng là chiếc lá sang đông, muốn rụng lúc nào cũng được.

_ Trò đã nói vậy, ta cũng đành muối mặt mà nhận chức lão sư này vậy. Có được người học trò như Duncan trò, chính là niềm hạnh diện lớn nhất trong đời ta.

_ Học trò không dám.

Ngài thành chủ pha bình trà mới, trà này chính là Thanh Tâm trà. Tường chừng trong thiên hạ, chỉ có người nhà Richard, là có thể lấy ra Thanh Tâm trà để mời khách.

Xoa dịu thần kinh, khôi phục tâm thần, lưu thông năng lượng sống trong cơ thể chính là điều Đường lão sư cần nhất lúc này.

Đây không phải lần đầu ông dùng Thanh Tâm trà. Ông yên lặng điều tiết, để đạt hiệu quả phục hồi tốt nhất. Ông phải còn sống, cho tới khi cơn bão này qua đi.

_ Hôm nay ta tới đây, là có một vật muốn trả lại cho trò. Chính là châu về Hợp Phố, ài, là ta già cả lú lẫn, mãi tới lúc gần đây mới vô tình tìm thấy, may là còn chưa muộn.

Nhìn cái hộp ngọc để trên bàn, thành chủ không vội mở ra xem, ngài biết bên trong đó đựng thứ gì, là món đồ mấy mươi năm trước, Đường lão sư đã thay ngài giữ hộ. Buông tay được khỏi vật này, chính là lúc tâm cảnh ngài đột phá, có thêm một thân phận mới.

_ La gia thật may mắn, có được người như lão sư trợ giúp, chẳng trách khí vận mãi thịnh không suy.

Hàm râu của Đường lão sư mấp máy động, định nói gì đó rồi lại thôi, đôi mắt mờ đục, nửa nhắm nửa mở, nhìn ngôi mộ phủ xanh cỏ trên u đất nhỏ giữa khu vườn, bên cạnh là một mảng đất trải bằng, bia mộ đặt ở giữa, bên trên viết sẵn dòng chữ " phu thê...đồng chi mộ".

Chính là đôi xanh hai mộ, Đường lão sư thở một hơi không dài không ngắn:

_ Nha đầu Mộng Băng, coi như không uống tâm, nặng tình với người như vậy. Hai đứa người đều là mạng khổ. Người làm nhạc phụ như ta, thật là quá vô dụng mà.

Đôi mắt của ngài thành chủ Richard Duncan dịu dàng nhìn vào u đất nhỏ giữa vườn.

Biết Mộng Băng sợ cô đơn, ngài chỉ đắp đất, không xây gạch đá xung quanh. Chờ một thời gian nữa, ngài đến bên nàng, vậy hai người sẽ không còn cô đơn.

Từ ngày Mộng Băng về ở với ngài, tính tình nàng hướng nội, lại nhút nhát, quanh năm chỉ trò chuyện với cây cối trong vườn. Người có tình, vật cũng có tình, khu vườn như có linh, cỏ phủ trên mộ nàng, luôn xanh mơn mẫm không cọng úa tàn. Mùa thu lá bay, không chiếc lá nào rơi trên ngọn đồi nhỏ.

Bao nhiêu năm không về, trừ người khách tha phương thêm ưu phiền, khu vườn này dù là một gốc cây nhỏ, vẫn giữ nguyên như xưa. Luôn đẹp nhất cho một buổi hẹn uống trà chiều.

Trước khi Đường lão sư tới, trên chiếc bàn này, là một cốc trà nóng, cùng một cốc sữa nóng.

_ Lão sư tới có chuyện gì.?

Ngài thành chủ vẫn ôn hòa, nhưng Đường lão biết mình nên vào ngay việc chính. Hai tầng quan hệ năm xưa, giúp lão có thể vào đây, nhìn nơi yên nghỉ của nhi nữ, là đã quá đủ rồi.

Món đồ trong hộp, trả lại là để cầu người, được hay không phải xem phúc khí của La gia, không phải mặt mũi.

_ Ta có việc muốn hỏi Minh Vương, là an nguy của La La. Không biết trò có thể nhìn gương mặt già nua này, mà giúp một lần không.

Ngài thành chủ Richard Duncan vẫn bình thản, rót thêm chén trà, nâng lên mời Đường lão sư.

_ Được.

Nói xong thì ngài cũng uống cạn chén trà của mình.

Đường lão như trút được gánh nặng, có một chữ vừa rồi, La La sẽ không sao. La La bình yên, thì La gia cũng bình yên. Coi như lão, một lần đã thay đội trưởng trả hết món nợ năm xưa cho La gia. Chuyện sau này, để sau này tính đi.

Đặt chén trà xuống, ngài thành chủ mở hộp ngọc ra. Bên trong là tấm huân chương, có hình một con mắt đang mở, cân đối không phân trái phải.

Ngài vung tay, hiện ra hai mảnh kim loại màu vàng, hợp lại thành hình một cái vương miện, chỗ khuyết ở mặt trước, chính là để đặt tấm huân chương hình con mắt vào.

Mấy mươi năm rồi ba mảnh của vương miện mới được hợp lại.

Đây là vương miện truyền ngôi của gia hoàng Minh Vương. Gia tộc duy nhất thống trị nhân loại hơn 500 năm về trước.

Gia tộc Richard chính là hậu duệ huyết mạch truyền thừa, mà ngài Richard Duncan là đích tôn trực hệ. Người duy nhất có khả năng đội lên vương miện này, mỗi đời chỉ được một người. Kế tiếp ngài sẽ là con gái Richard Doanh Doanh, em trai Raphen của ngài cũng không thể.

Người có thể kế thừa Vương Miện này sẽ khai mở được năng lực truyền thừa trong huyết mạch, năng lực của Minh Vương.

Đội lên tấm vương miện, đôi mắt của ngài thành chủ trở thành màu đen, một màu đen tuyệt đối. Người nhìn vào sẽ có cảm giác như bản thân bị cuốn vào một lỗ xoáy màu đen vô tận.

Lúc này có thể nhìn thấy ngài thành chủ bằng mắt thường, nhưng nếu dùng năng lượng để dò xét thì không. Mọi bước sóng hướng về phía ngài đều bị thôn phệ.

Cỏ cây trong vườn có chút tàn úa, Đường lão nhân uống vội mấy ly trà. Ông cảm thấy sức đang bị rút đi rất nhanh ra khỏi cơ thể. Dù đã chuẩn bị trước như khi đối diện với cái chết thực thụ ông vẫn không thể bình thản nổi.

Đường lão mỉm cười, ông biết đây là khát vọng sống cơ bản nhất của sinh vật, cánh cổng này ông vẫn chưa bước qua được.

Rất nhanh sau đó, ngài thành chủ nhắm mắt lại, hạ vương miện xuống, mọi thứ trở lại bình thường. Ngài nhìn Đường lão sư, cười nói:

Tiểu nha đầu La La không sao, ta nhìn thấy phúc khí nồng đậm quanh nó, lão sư cứ thông thả đi về, lúc đến nơi thì nha đầu kia cũng đã tự về tới nhà rồi đó.

Đường lão vịn bàn đứng dậy, chấp tay phía trước

Ta thay mặt La gia, nhận mối ân tình này của Minh Vương. Trò an tâm, La gia luôn biết phải trả nợ như thế nào.

Lúc này mới chính thức là gánh nặng của Đường lão được trút bỏ, chuyện khác có thể nghỉ ngơi, nhưng lời của Minh Vương thì không, tuệ nhãn của Minh Vương có thể nhìn thấy số vận cả thiên hạ, chỉ chút chuyện nhỏ của La La không đáng là gì.

Lòng hân hoan nên cử chỉ của Đường lão có thêm chút vội vã, thành chủ không lấy đó làm lạ, thông thả đứng dậy diu Đường lão sư:

Lão sư quá lời, tính ra ta có giúp được gì đâu, đó đều là phúc của La La nha đầu đó. Chuyện này về sau, không cần nhắc lại nữa.

Ngài vừa nói vừa diu Đường lão đi đến cổng chính, lúc từ biệt ngài đưa cho tùy tùng đi theo của Đường lão một gói quà, bao bọc bằng lá cây, nói là tặng cho La tiểu nha đầu.

Đường lão thờ dài, cũng đành cười mà đón nhận. Lần này La gia không muốn, cũng mắc nợ thật rồi

Bọc trong gói lá đơn sơ kia, là chỉ bảo có tiền cũng không tìm ra chỗ mua. La Chính Phong kia hao bao tâm sức lâu nay, vẫn luôn tìm cách kiếm một chút cho La La, bây giờ thì sượng rồi, từ lúc nào mà thanh tâm trà lại tính bằng gói thẻ kia.

La La nha đầu này, thật không biết gây phúc hay họa nữa.

Tiền Đường lão sư đi, ngài thành chủ quay lại khu vườn, gương mặt ngài có chút mệt mỏi, lo âu.

Mệt mỏi là vì phải gánh chịu sức mạnh của Minh Vương. Thử hại nhiều hơn lợi. Vương miện hợp lại cũng tốt, coi như hôm nay là lần cuối nó xuất hiện trên nhân gian. Đó là lựa chọn đúng đắn nhất.

Lo âu là vì trong cái nhìn tuệ nhãn vừa rồi, ngoài thấy La La bình yên ra. Ông còn thấy khí vận kì lạ đang bao phủ trên Nha Trang thành, bám vào từng người một đang có mặt bên trong.

Thứ này mơ hồ, không ảm mà giấu, khác với tính chất chung của những thứ ông đã biết. Không nói được là phúc hay họa. Nhưng với những thứ không biết, coi là họa thì tốt hơn.

Đặt cốc trà nóng bên cạnh cốc sữa nóng, khu vườn lại yên tĩnh.

Nửa đêm ở Nha Trang thành.

Tầng ba của Đại Nhất lâu.

Thời gian đại hội đấu giá diễn ra chỉ còn ít ngày, từ bốn phương người có thể đến coi như đã đến đủ.

Khách du lịch lòng vòng khắp nơi, nhiều nhất ở hội trại và khu giao dịch.

Thế hệ tinh anh trẻ tuổi chủ yếu tham gia vào hai đại hội, cơ giới sư cơ giới sĩ.

Tầng một đại nhất lâu chật kín khách bất kể ngày đêm.

Tầng hai đại nhất lâu cũng chật kín, người hiểu biết có thể gọi tên khách ở đây từ phục trang, gia huy, hoặc quân trang.

Tầng ba đại nhất lâu có hơn chục khách, là đông nhất mấy năm gần đây, tiểu nhị chỉ có một người, đông hay vắng vẫn nhàn hạ như vậy.

Hai tiểu nhị làm việc tốt nhất, thì xếp ở tầng một và hai. Tiểu nhị ở lầu ba chỉ là người bình thường.

Khách ở lầu ba vắng không thể tả, cụ thể là mấy năm gần đây, chỉ có một vị, là tiên sinh kể chuyện. Công việc của tiểu nhị lầu ba rất nhàn.

Ăn ngủ suốt ngày, thấy tiên sinh mò lên thì mang rượu ra, tiên sinh đi thì dọn dẹp. Chưa thấy công việc có khởi sắc gì mới.

Làm việc đã mấy năm, tới gần đây tiểu nhị lầu ba mới biết thêm được ba thứ, là do lão bản đến giờ mới chịu chỉ. Lão bản nói trước hẳn có người làm tới hơn chục năm cũng không biết.

Lầu ba không chỉ bán rượu, còn có thức ăn. Không có thực đơn, không cần gọi món, chỉ cần khách ngồi xuống, chậm nhất nửa canh giờ sẽ có thức ăn mang ra. Người mang ra là lão bản.

Khách ở lầu ba không đi cầu thang lên, không bay tới, họ tự nhiên xuất hiện ở mặt tiền mái hiên của lầu, cứ vậy bước vào. Người nào lão bản cũng biết, nhưng họ không chào lão bản, mà chào tiên sinh kể chuyện đang ngáy ngủ.

Hon chục khách này, họ làm gì tiểu nhị đều không biết, là không biết ở nghĩa đen. Không nhớ họ đến lúc nào, không nhớ họ gọi món gì, không nghe họ nói chuyện gì, vừa nhìn xong quay lưng thì cũng quên luôn khuôn mặt của họ. Theo lời lão bản thì nghĩ cũng đừng nghĩ, cứ lo mang rượu cho tiền sinh là được rồi, việc gì cũng không liên quan đến tiểu nhị hân.

Mãi đến đêm nay, tiểu nhị hân mới có việc mới để làm.

Lúc này là giữa đêm, khách khứa không cần hân quan tâm, xung quanh chỗ tiền sinh kể chuyện ngủ đã xếp ngay ngắn mấy vò rượu, đủ để tiền sinh súc miệng buổi sáng. Tiểu nhị lâu ba đang chòm mềnh kiếm đại cái ghế mà ngủ.

Một lão nhân, đúng hơn là một hung lão nhân xuất hiện ở sảnh trước của lâu ba, thân hình cao lớn, tóc bạc thả dài không buộc, lông mày xéch thẳng, mắt tròn như ác tăng, râu dài ngang bụng, áo bào rộng thùng thình hở ngực, lộ ra cơ bắp trắng kiện, năng lượng tỏa ra không cần không chế, lão như đang đứng giữa cơn bão lớn, thân hình lơ lửng tóc áo râu bay phất phơ, giọng lão oang oang vang như tiếng tỉnh thú rống:

_ Bàn tử, ra đây cho ta.

Mấy vị khách hơi rụt người lại, vô thức hướng mắt về chỗ tiền sinh kể chuyện đang nằm ngủ.

Vò rượu lẫn lóc vẫn còn đó, còn tiền sinh thì mất dạng.

À, thì ra tiền sinh đang bò dưới gầm bàn, thân thủ nhanh thật, cổ lên tiền sinh, qua mấy cái bàn nữa là tới cầu thang rồi.

Hung lão nhân nhìn theo ánh mắt thiếu nghĩa khí của mọi người, nhận ra cái dáng lẩn nhanh như chuột kia, cười cười. Ông vung tay lên, bàn ghế xung quanh bị hất bay, tiền sinh kể chuyện như miếng nùi giẻ, bị hút vào bàn tay to lớn của ông, một chút sức phản kháng cũng không có. Biết không thoát được, tiền sinh kể chuyện đang bị nắm cổ áo treo lủng lẳng, tay chân quờ quạng cổ quay đầu lại cười hề hề:

_ Lão Bá à, lâu rồi không gặp, ở đây đông người, cho ta chút mặt mũi đi.

_ Bàn tử nguoi mà cũng cần đến mặt mũi sao, chắc, thịt mỡ đâu hết rồi, phong lưu quá độ à.

Mặt tiền sinh kể chuyện đen thui, phong cái đầu nguoi, ta vẫn luôn giữ mình trong sạch đó, cái này gọi là lòng mang ưu phiền, thân thể suy nhược. Nguoi mới phong lưu, sao không ở nhà cho lão bà đánh, tới nơi tịnh tu của ta để làm gì.

Hung lão đầu giật giật cổ tay, xách tiền sinh kể chuyện như bao rác, bước mấy bước, tùy tiện tìm một bàn vớt lão xuống, giọng lão như sấm, tăng cách âm cũng vô dụng chắc chắn có không ít khách ở lâu một đang lẫn lộn mà ôm đầu che tai:

_ Tiểu nhị, tiểu nhị đâu rồi, cho bình trà.

Một bàn chân đá vào cái ghế mà tiểu nhị đang nằm, làm hân bật đứng dậy, trên tay tự nhiên có bình trà với hai cái tách.

Chủ nhân bàn chân đó nhanh như chớp lấp ló dưới cầu thang, mồ hôi hột ra như mưa " may quá, Bá Đình đại nhân kêu tiểu nhị, không phải lão bản, nuôi quân ba năm dùng quân một giờ, tiểu tài nguoi phục vụ cho tốt, ta đi đây "

_ Ta nói bàn tử nguoi nên tập uống trà đi, rượu nhiều là không tốt, mấy chục năm nay ta chỉ vài chén với đội trưởng thôi, còn lại là ngày ba cữ trà.

Bàn tử tiền sinh về mặt khinh bỉ không cần che giấu nhìn lão già họ Bá, hàm rìa mép nhếch lên, sao nguoi không nói rõ là năm chục năm kể từ ngày lấy vợ. Bị cấm rượu còn bày đặt khuyên người ta uống trà, không lẽ sợ lão bà nguoi có tai mắt ở đây, uống cho cái danh hiệu Bá Thiên Vương của Bá Đình nguoi, ta thấy gọi là Bá râu quặp thì đúng hơn.

_ Hừ, có rắm mau phóng, nể mặt nguoi nhắc đến đội trưởng. Chén trà này ta uống, mà nguoi đến đây đã xin phép chưa đó, ta không muốn lão bà nguoi đến đây để tra xét đâu, đây là nơi thanh tịnh, không chứa nổi phu thê nguoi đâu.

_ Ha ha, ta đâu có ngu, ta lấy cơ chằm chấu ngoại để tới đây. Nó ở Nha Trang thành một ngày, ta cũng ở một ngày, đó là danh chính ngôn thuận. Chỉ tiếc là ở đây đông người, phải giữ mình một chút, không thể làm phiền lòng lão bà được.

Nói xong thì Bá Thiên Vương đưa mắt nhìn quanh, cặp mắt long sòng sọc còn hơn hổ dữ. Ai bị ông liếc qua đều như bong bóng xì hơi, nhũn như con chi chi, yếu nhược khó tả.

Ví như người ngồi gần nhất, Trương Chính Nghĩa, đại tướng hai sao, danh tướng của Trương gia nổi danh bá đạo. Nhưng bá ở đâu thì được chứ trước mặt của ông tổ họ Bá thì hiền còn hơn bột. Giương mặt chữ điền chỉ chút seo, hàm râu quai nón rậm rạp mà nở nụ cười nịnh nọt lấy lòng thì thật khó lường tượng.

Mấy người khác cũng không tốt hơn, có người nãy giờ nín thở, mặt tái trắng mà vẫn cố cười tươi, không biết Bá Thiên Vương đại nhân có vì thêm rượu mà giết người diệt khẩu không đây. Ngồi thì sợ mà bỏ đi thì không dám, sợ đứng lên ngai ấy lại tưởng là đi mặt báo, chết oan mất xác cũng không biết kêu với ai.

Trình độ mặt dày của lão nhân Bá Đình thật không tầm thường, có ai sợ vợ mà lại công khai đỉnh đạc thế không. Bàn tử tiền sinh khinh bỉ, có người huynh đệ như Bá Đình nguoi, là sai lầm lớn nhất của ta, cứ coi như thanh danh cả đời có vết ố đi.

Tiểu nhị không biết khách nhân này là ai, vẫn tự nhiên như thường, lấy khăn lau bàn, đặt hai cái tách xuống, rót trà. Quái, trà hôm nay sao lại trong suốt, lại thoang thoang mùi... rượu.

Thấy tách trà rót ra, mắt Bá lão sáng như sao, lỗ mũi phập phồng, chụp uống cạn một ngụm, khả một tiếng:

_ Trà ngon.

Sau đó lại tròn nhìn xung quanh thêm một lượt nữa, mặt hung ác hơn, găng từng chữ một:

_ Ta nói trà ngon, mọi người thấy có đúng không.

Đám người kia đầu gật như gà mổ thóc, phải phải, là trà, đó là trà. Tuyệt đối là trà không phải rượu, thứ nước bọn ta dùng để nhắm mỗi đây cũng là trà. Ngải cứ thoải mái uống trà đi, dùng tô mà uống, đừng ngại.

Lúc này Bá lão mới hòa hoãn hơn, ánh mắt nhu thuận nhìn tiểu nhị:

_ Cho hai vò trà lớn, với hai cái bát.

Người ở dưới lầu trên lầu đều đồng tình, ta nghe rõ rồi, là vò trà, ta làm chứng cho.

Tiểu nhị quay đầu, cạnh cầu thang đã xếp sẵn mấy chục vò trà lớn, đều là trà hảo hạn ủ lâu năm của đại nhất lâu, chưa khai mà hương nức mũi, vừa nghe đã biết là cực phẩm.

Tiền sinh bàn tử lắc đầu nhìn quanh, uống cho tài nhân của cả thế hệ, vì sợ cường bạo mà bán rẻ lương tâm, trở thành một đám chứng gian. Haizz, đúng là hậu sinh khá ồ mà. Nhưng cũng may, nhờ vậy mà bàn tử ta mới uống được thứ cực phẩm này. Chắc phải bói một quẻ, xem đại nhất lâu ủ trà này ở đâu, rồi chui vào đó mà bế quan mới được.

Sau khi nốc cạn bốn năm vò trà, Bá đại nhân như sức nhớ ra chuyện gì, vừa khai vò nữa vừa hỏi:

_ Nha đầu của La gia đang ở đâu, lão bà nhà ta đã nhận nó làm cháu nuôi, vậy ngươi cũng là gia gia nuôi của nó, quan tâm chút đi.

Hừ, bàn tử tiền sinh sém sắc nước trà, may là nuốt kịp. Cái tầng quan hệ này có gần quá không, lão bà ngươi nhận cháu thì liên quan gì đến ta. Cái phúc phận này ta không dám hưởng đâu.

Nghĩ là vậy nhưng bàn tử tiền sinh vẫn xuất lực, ngón trỏ của bàn tay trái đặt trên bàn. Nước từ vò thành dòng bay ra, tỏa sáng, tạo thành hình vân đồ phức tạp trên mặt bàn, liên tục biến ảo, cần khôn quẻ tượng khó lường.

Một chốc sau tất cả nước đều bốc thành hơi, đường vân hằn trên mặt bàn chỉ mình bàn tử tiền sinh hiểu được.

Thở dài một hơi, mắt đầy gân đỏ, ông chỉ tay về một hướng, là phía trung tâm của Nha Trang thành:

_ Nha đầu không có chuyện gì, bầy dặm về hướng đó sẽ gặp.

Hơn chục vị khách nhân của lầu ba đứng dậy, không nói lời nào, chấp tay vái thật sâu về hướng bàn của hai lão nhân, nhanh chóng bay về hướng bàn tử tiền sinh vừa chỉ. Người dẫn đầu chính là hai vị tướng quân hai sao ; Trương Chính Nghĩa và La Thiết Huyết.

Lầu ba của Đại nhất lâu chỉ còn ba người, tiểu nhị đang vác vò trà với hai lão nhân trầm mặc. Bá lão nhân là người lên tiếng trước:

_ Bàn tử ngươi sao rồi.

Bàn tử tiền sinh hạ chén hồ hững:

_ Ba ngày.

Lại nâng chén, tiền sinh nói tiếp:

_ Kêu thẳng rẽ gấu nhỏ của ngươi tới đây đi, ta có chuyện muốn nói với nó.

Tiếng cười của Bá Thiên Vương làm cột nhà chính của đại nhất lâu cũng phải rung rẩy:

_ Vậy thì càng phải uống, tiểu nhị, đem thêm trăm vò trà, hôm nay huynh đệ ta phải hảo hảo mà uống.

Bàn tử tiền sinh lắc đầu, sợ vợ một khi đã ngấm vào máu, thì không thuốc gì cứu chữa được.

Công việc mới của tiểu nhị là phu khuân vác rượu, nhắm, trà.

Bonus: lời tác giả.

100 chương rồi, chữ cũng 200 ngàn, người đọc chỉ vài chục.

Với ta nhiều đó đủ rồi, bằng mọi giá sẽ hoàn thành tác phẩm.

Ai đang đọc dòng chữ này hãy cùng ta nâng chén trà.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương Trình Luyện Tập

Thời gian luyện tập giới hạn của mỗi gói học phần cơ bản là 48 tiếng, có thể sử dụng hết một lần hoặc chia ra.

Phòng luyện tập giới hạn của gói học phần cơ giới sĩ là luyện võ trường mô phỏng. Tương đương với luyện võ trường bậc trung giành cho chiến sĩ cấp bạch ngân ngoài thể giới thật.

Tại luyện võ trường mô phỏng, các loại năng lượng sử dụng đều được mô phỏng bằng ánh sáng giả lập, tương tác với ý thức của học viên giống 99% so với thể giới thật.

Học viên có thể sử dụng không giới hạn, không sợ tiêu hao vùng chứa hay suy nhược tinh thần, thể xác..

Các thông số về lực tác động, tốc độ, năng lượng cơ bản lấy ra, thời gian ra chiêu, tổn hại thực tế,... Được cập nhật chính xác trên màn hình liên lạc nội bộ, các thông số được tính toán và sắp xếp để đưa ra được các mức hiệu xuất của học viên.

Việc luyện tập đối luyện với đối thủ ảo chỉ có tại gói yêu cầu của học phần trung cấp trở lên, tại đó, để đảm bảo tính chính xác và thực tế, học viên sẽ được cấp các thông số thực của bản thân. Các yếu tố xảy ra do suy kiệt vùng chứa cũng được mô phỏng.

Sau mỗi lần khởi động lại, điều khiển thông qua màn hình liên lạc nội bộ, diễn võ trường ảo sẽ phục hồi 100% như ban đầu.

Sau khi vượt quá thời gian giới hạn và số lần khởi động lại, học viên muốn tiếp tục luyện tập phải mua thêm, dùng tài khoản đăng ký nhập học để thanh toán, theo qui định mới cập nhật về kỉ luật của.... không cho nợ.

Vương Lang liên tục sử dụng hết 10 gói luyện tập giới hạn, tổng cộng là 480 tiếng liên tục không ngừng nghỉ.

Đầu tiên Vương Lang luyện tập theo thứ tự các chiêu thức được dạy. Mỗi chiêu thức hần làm đi làm lại 5000 lần. Cho đến khi nhuần nhuyễn các bước.

Lấy mốc năng xuất nội tại là 303, tức lấy ra năng lượng của 3 vòng sáng trong 3 giây, Vương Lang mất 10 giây để hoàn thiện một chiêu thức. Trong đó 8 giây để lấy năng lượng và ra chiêu. 4 giây làm đệm giữa mỗi động tác.

Kế tiếp Vương Lang thực hiện tổ hợp các chiêu thức theo thứ tự từ 1 đến 8. Hần thực hiện 5000 tổ hợp như vậy.

Sau đó hần chọn 2 chiêu thức, một phòng thủ, một tấn công để thực hiện cùng lúc. Đây là phần làm hần mất nhiều thời gian nhất.

Cảm giác của Vương Lang khi luyện tập, cũng giống như khi hần khắc mạch, chính là mê say.

Vương Lang rút ra được kết luận về thành quả luyện tập của mình.

Hần có thể rút ra năng lượng và thực hiện chiêu thức cùng lúc, kỉ lục thời gian tốt nhất của hần là 2 giây. Tính từ lúc bắt đầu đến khi hoàn thành.

Chiêu thức tấn công có thể thực hiện nhanh hơn, cũng như có thời gian biến chiêu ngắn hơn.

Phòng thủ bằng giáp bảo vệ là thuận tiện nhất cho việc tấn công. Các loại vòng bảo vệ khó ổn định khi phát ra năng lượng để tấn công.

Với ba vòng sáng năng lượng lấy ra, có sự khác biệt lớn về số lượng các đòn năng lượng tiêu hao phát ra. Thực hiện được khoảng 50 cú đâm, 20 đường chém kiếm khí, 2 đòn bắn tia năng lượng từ xa.

Tổng kết từ các thông số trong màn hình liên lạc nội bộ. Không tính đến điểm tác động bên ngoài.:

Hiệu xuất nội tại của Vương Lang là 303, đạt chuẩn của chiến sĩ cấp hoàng kim.

Hiệu xuất ngoại tại của Vương Lang là gần 30%, tương đương với cấp thanh đồng loại khá.

Tức có hơn 70% năng lượng Vương Lang lấy ra bị hao phí ra bên ngoài, không hỗ trợ cho chiêu thức. Tức một chiến sĩ hoàng kim đạt chuẩn nếu dùng

hết 3 vòng sáng sẽ chém được hơn 60 đường kiếm khí, Vương Lang lúc này chỉ xấp xỉ hai mươi. Đây là thông số rất ngược đời, thường thì chiến sĩ phải thông qua luyện tập tăng hiệu xuất ngoại tại trước, khi đến những mốc nhất định thì hiệu xuất nội tại mới tăng lên. Tức dùng lượng (luyện tập) để tăng chất (vùng chứa). Vương Lang hiện đang đi ngược lại.

Đó là chỉ mới nói tới hiệu xuất sử dụng năng lượng, chưa nói tới hiệu xuất tác động thực của năng lượng, tức là kiếm khí chém ra có mạnh, sắc bén hay không, chém vào mặt nền thì nông hay sâu.. Các thông số này của Vương Lang vẫn không cao.

Tóm tắt lại, hiện Vương Lang đã nắm được cái hình của chiêu thức, còn ý thì chưa. Vương Lang hiểu rõ, nếu dựa vào lợi thế dồi dào năng lượng trong vùng chứa của mình, đem vào chiến đấu trong thế giới thật, gặp những đối thủ có năng lực không quá cao so với mình, hẳn có thể dùng chiến thuật tiêu hao để thủ thắng. Nhưng gặp cao thủ thật sự thì không, chỉ một chiêu là đủ để hắn đi đời, mặc kệ kho của hắn có nhiều đến bao nhiêu, không sai được hay không biết sai chính là vô dụng.

Hiện Vương Lang đã đủ điều kiện để thi hoàn thành gói học phần cơ giới sĩ sơ cấp. Do bài kiểm tra chỉ yêu cầu hình thức chính xác.

Nhưng Vương Lang không vội, hắn học là để ra ngoài đánh nhau, không phải để lên sân khấu múa, đẹp không để làm gì. Vương Lang có kế hoạch khác để nâng cao năng lực chiến đấu của mình

Vương Lang thoát khỏi zone z, trở về zone s.

Zone z tồn tại dưới dạng không gian tiềm thức giống như giấc mơ, thời gian mặc định mỗi lần ra vào là xấp xỉ 2 giờ đồng hồ trong thế giới thật, mặc kệ tiềm thức trải qua 5 phút hay 5 thế kỷ trong zone z.

Vương Lang sử dụng thời gian kéo dài 10 lần cho ý thức trong zone s. Tiềm thức qua hơn 480 tiếng, trong zone s là 2 tiếng, trong thế giới thật chỉ mới qua hơn 12 phút.

Với số tiền 100 triệu tinh thần tệ trong tài khoản chính, hiện Vương Lang đã là khách hàng bậc trung của zone s. Vương Lang chọn sân đấu luyện bậc trung của zone s làm nơi luyện tập tiếp theo.

Sân đấu bậc trung là sân chơi của chiến sĩ cấp bạch ngân đạt chuẩn trở lên, cấp thanh đồng bước vào là cũng tiền thuận tủy.

Tiền cược mặc định của mỗi trận đấu là 100 tinh thần tệ, người thắng lấy hết. Zone s chỉ thu phí từ những người mua vé cá cược bên ngoài. Thí sinh có thể tự thỏa thuận mức cược nhưng không được vượt qua 10 000 tinh thần tệ hoặc số tiền có trong tài khoản.

Thời gian cho mỗi trận đấu là 4 phút, hết thời gian nếu không phân thắng bại sẽ dựa vào số điểm do trọng tài của zone s chấm để xác định kết quả. Kết luận của trọng tài là cuối cùng và cao nhất.

Mặc định số vòng sáng của mỗi người tham gia là 12 vòng. Trang bị sử dụng là bạch ngân cấp 2, không có năng lượng đặc thù, tối đa 2 trang bị, một phòng thủ, một tấn công do sân đấu cung cấp.

Trang bị cục bộ như găng tay, giày, khiên, mũ che đầu...vẫn tính là 1 trang bị phòng hộ.

Trang bị tấn công tầm xa như súng, cung, nỏ, phi đao...sẽ đặt giới hạn về số lượng tiêu hao (mũi tên, đạn, tiền..).

Thí sinh không sử dụng trang bị sẽ được cộng thêm vào số vòng sáng mặc định.

Trước 4 phút, nếu người tham dự sử dụng hết 10 trên 12 vòng sáng sẽ tính là thua cuộc.

Ngoài song đấu, zone s còn tổ chức quần đấu, tổ đội đấu, thử tự đấu hoặc vòng đấu loại..có thể lệ riêng cho mỗi thể loại chiến đấu.

Không có giới hạn về số lần cũng như số lượt đấu, phụ thuộc vào số tiền trong tài khoản của người tham dự.

Hình ảnh về quá trình chiến đấu sẽ được zone s lưu trữ, tùy ý sử dụng. Quy định chỉ thay đổi khi thí sinh tham gia là khách hàng thượng tầng.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương Trình Luyện Tập (2)

Bao Bất Đồng năm nay gần 30, là chiến sĩ bạch ngân tinh anh, trực thuộc tiểu đội tinh anh 1 sao của quân đoàn trang bị hạng nhẹ cận chiến cơ giới.

Ngày thường Bao Bất Đồng luyện tập và chiến đấu quanh năm ở nơi đóng quân ngoài không gian. Mỗi ngày gần đây y theo tiểu đội trưởng đến Nha Trang thành, tuy nói là mang quân vụ nhưng thật sự đi chơi là chính. Tiểu đội giải tán ngay khi đặt chân vào thành, ai thích làm gì thì làm, đến báo cáo cũng không cần viết.

Bao Bất Đồng có đăng ký tham gia vào đại hội cơ giới sĩ, nhưng bóc thăm ngay vòng đầu đã gặp đối thủ là bạch ngân cấp 5, trình độ ngang với tiểu đội trưởng của y, sau ba chiêu là y tiếp đất bằng mông.

Ngoài đi dạo nghỉ ngơi ra, trở về địa cầu có một cái lợi rất lớn nữa, đó là có thể vào mạng zone s, mạng tinh thần của địa cầu. Mua sắm, học tập, quan trọng nhất là có thể đi đánh nhau kiếm tiền.

Hôm nay Bao Bất Đồng ra đường nhặt bảo, tìm được một con gà đẻ trứng vàng, lại đẻ liên tục không nghỉ.

Đối phương lấy tên là Bắc Đẩu, chọn mức cược là 150 tinh thần tệ, chấp nhận khiêu chiến liên tục. Vấn đề là đối phương chọn chiến đấu mà không sử dụng thiết bị cơ giới.

Lúc đầu Bao Tiểu Đồng hơi e ngại, sợ gặp phải kẻ giả trừ ăn thịt hổ. Quy định sân đấu đặt ra là hoàn toàn công bình, cách duy nhất để chiến thắng là dựa vào kĩ năng và hiệu suất của bản thân. Nhưng cũng có một lỗ hổng, đó là không cấm chiến sĩ hoàng kim hay thanh đồng bước vào sân của đám bạch ngân. Chỉ cần theo đúng luật là được.

Đồng ý là áp chế bằng nhau, nhưng hiệu suất và năng lực của chiến sĩ hoàng kim phải gấp 10 lần bạch ngân, chính là cái gọi một ngón tay cũng đủ đè chết người.

Chuyện này trước đây cũng xảy ra không ít, nổi tiếng nhất là có vị viện trưởng của học viện cơ giới sĩ, lấy tên giả mà đi kiếm ăn ở sân đấu trung cấp. Thu được phải nói là đầy bao. Bao Bất Đồng chính là vì chán nản buồn đời nên mới đồng ý thách đấu. Thua coi như đóng học phí.

Ai ngờ đối thủ lại là trư thật, kinh nghiệm không có, hiệu suất lại thấp đến xấu hổ, chiêu thức cũng không, động tác lặp lại, cứ đứng đơ ra cho y đánh, phản kháng thì quờ quạng.

Bao Bất Đồng rút ra kết luận, đây chắc chắn chỉ là tiểu tử cấp thanh đồng, nhà lắm tiền nên mới vào được sân đấu bậc trung, không chọn trang bị chính là vì không sai được trang bị cấp bạch ngân. Dê béo chính là dê béo, vấn đề lúc này của y không phải là có thắng hay không, mà là thắng sao cho vớt vát một chút, trận nào cũng một chiêu là kết thúc, lỡ tiểu tử dê béo đó nản bỏ nghỉ thì hụt ăn rồi.

150 tinh thần tệ không phải là con số nhỏ, chừng đó tương đương với gần nửa tháng lương cơ bản của Bao Bất Đồng. Bữa trước đi dạo hội giao dịch, y thấy đôi gã tay bạch ngân cấp 5, thềm đến nhỏ dãi, nhưng còn thiếu một chút tiền mới đủ mua, bây giờ thì có cơ hội rồi. Tài năng đóng kịch của Bao Bất Đồng được phát huy tối đa. Tính tới nay y đã liên tù tì 20 trận thắng, chính là 3000 tinh thần tệ đó nha. Tiền từ khi nào lại dễ kiếm đến như vậy.

Vương Lang không vội chiến đấu bằng thiết bị cơ giới, hắn muốn luyện tập theo giáo án đã học tại học viện. Thực chiến công bằng ở sân đấu, chính là cách tốt nhất để nâng cao hiệu suất ngoại tại của bản thân.

Đối thủ sử dụng kiếm và hộ giáp, là trang bị cơ bản.

5 trận đầu Vương Lang thua vì tạo vòng bảo vệ chậm hơn tốc độ xuất kiếm của đối phương. Hắn quyết định vừa vào trận sẽ vừa nhảy lui vừa né về phía sau, giãn thời gian tạo vòng bảo vệ.

5 trận tiếp Vương Lang thua vì vòng bảo vệ hắn tạo ra có thể chịu được đòn chém, nhưng nếu là đòn đâm thì chỉ một chiêu là lủng. Hắn đổi qua chiêu thức thứ 2, cùng lúc tạo hai vòng bảo vệ.

5 trận nữa Vương Lang thua vì đối thủ ra chiêu liên tiếp quá nhanh, hắn không kịp sửa chữa lại vòng bảo vệ bên ngoài, đối thủ đã nắm được điểm hư hại để đâm xuyên qua. Vòng bên trong do không có lớp vỏ năng lượng tinh thần, nên không chịu được lâu. Hắn kết hợp thêm chiêu thức thứ ba, dựa vào phán đoán hướng kiếm để tạo vòng bảo vệ cục bộ, tranh thủ thời gian để sửa chữa lớp bên ngoài.

5 trận thua nữa, phòng thủ kiểu chống chế, chỉ là kéo dài hơi tàn. Vương Lang chuyển sang tạo giáp bảo vệ, rồi tấn công bằng quyền cước. Tấn công chính là cách phòng thủ tốt nhất.

Bao Bất Đồng đã có kinh nghiệm hơn 10 năm trong quân ngũ, y rất nhạy bén, y hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đối phương chắc chắn là học viên cơ giới sĩ năm 1 hoặc 2. Bây giờ là các chiêu thức cơ bản xếp theo thứ tự của chương trình dạy chung, năm xưa y đã từng học qua rồi, mò hời đồ ra cũng nhiều rồi. Đối phương muốn dùng y làm đối thủ luyện tập. Bao Bất Đồng có chút ngậm ngùi, năm xưa hắn luyện tập đối luyện là với các bạn bè đồng học. Tiểu tử này chắc do nhà giàu nên xấu tính, không ai chịu luyện cùng, nên mới vào đây kiếm người. Được làm giảng viên là giấc mơ thầm kín của Bao Bất Đồng, mới có thời gian gần đây, kể từ khi biết một tiết học được trả lương 150 tinh thần tệ. Y sẽ là giảng viên tâm huyết với nghề.

Vương Lang liên tục tung ra quyền cước, phóng năng lượng, đối phương lại không tấn công Vương Lang nữa, chỉ né tránh. Vấn đề là né tránh quá giỏi, từ đầu tới cuối Vương Lang không đánh trúng được cái nào. Hết thời gian 4 phút, trọng tài của sân đấu tuyên bố Vương Lang thua cuộc.

Quyết định trên là đúng, mặc dù nhìn vào thì Vương Lang nắm quyền tấn công chủ động, nhưng không trúng được đòn nào, vậy hiệu suất điểm tác động thực tế của hắn bằng 0, hiệu suất chung là $0:14 = 0$ (do Vương Lang không sai thiết bị nên được cộng thêm 2 vòng sáng vào mốc chuẩn 12). Còn Bao Bất đồng chỉ sử dụng thân pháp, năng lượng bảo toàn vậy hiệu suất của y là $12:12 = 1$. Cách tính trên chỉ để hợp lý hóa kết luận, còn thực tế Vương Lang tiêu hao, Bao Bất Đồng còn nguyên, rõ ràng là Vương Lang thua. Không thể tính là huê được.

Vương Lang có chiêu thức, nhưng không có chiêu pháp, hoàn toàn là đánh bậy bạ. Bao Bất đồng chỉ cần sai bước di chuyển cơ bản của thân pháp, là quá đủ để tránh né, không cần sai đến chiêu thức phức tạp hơn học được trong quân đội, hay kinh nghiệm đúc kết.

Vương Lang liên tục đấu thêm hơn 20 trận nữa, sai mọi chiêu thức mà hắn biết, còn kết hợp liên tục các chiêu với nhau, đều là vô ích. Đối phương không thêm dùng thiết bị cơ giới nữa, chỉ ung dung đứng chấp tay sau lưng, né qua né lại, mặc hắn muốn tấn công sao cũng được. Hơn hai mươi trận đấu, Vương Lang không chạm được vào cái vật áo của đối phương.

Kể cả những đòn chém kiếm khí của Vương Lang, đối phương rất dễ nắm được phương hướng hay góc độ, chỉ lách nhẹ là thoát khỏi vùng tác động.

Đòn tụ năng từ đầu ngón tay thì tệ hơn nữa, lúc Vương Lang tụ xong, đối phương đã đứng phía sau lưng, nhắc hắn nâng tay cao, thấp, thẳng một chút..

Đó là Vương Lang đã hoàn toàn tập trung vào tấn công, không phân ra tâm trí để tạo lớp phòng vệ. Vương Lang biết đối phương hiểu mục đích của mình, cũng đang hợp tác theo, giúp hắn làm đối thủ luyện tập.

Vương Lang chấm dứt chuỗi so đấu, hẹn đối phương 30 phút nữa theo thời gian trong thế giới thật. Sẽ tiếp tục vào sán đấu trung cấp. Đối thủ cũng đã bằng lòng.

Vương Lang rút ra kết luận, từ chuỗi so đấu vừa rồi.

Những gì hắn đã học, giống như giáo viên ảo đã nói, chỉ nên dùng để luyện tập, chưa đưa vào chiến đấu thực được.

Trình độ giữa hắn và đối phương, là không cùng mốc đo, tính về hiệu xuất cũng như kỹ năng. Đây là khác biệt thuộc về chất. Giống như kiếm sĩ và nông dân, phát cho bảo kiếm giống nhau, rồi cùng chiến đấu, nhìn thế nào cũng là không công bình.

Vương Lang học được cách ra chiêu, nhưng cách để áp dụng vào thực tế, thì hắn chưa biết.

Một vấn đề nữa, 14 vòng sáng trong 4 phút, nếu hắn liên tục ra các chiêu với hiệu xuất thấp, chưa hết thời gian hắn đã rơi vào trạng thái suy kiệt. Đặc biệt là khi sử dụng các đòn tấn công cự ly xa.

Cứ so đấu liên tục không phải là cách, kinh nghiệm là tốt nhưng để dẫn hắn vào lối mòn thói quen sai lầm, căn bản hắn chưa hình thành, rất dễ bị ảnh hưởng bởi phương thức của người khác, không biết đúng sai. Vương Lang cần bổ sung những phương pháp cơ bản trong chiến đấu, trước mắt là quyền pháp, vũ kỹ tay không hoặc vũ khí, chiến thuật, kinh nghiệm..

Có một nơi mà theo qui định mới bổ sung từ bộ phận kỉ luật, Vương Lang có thể dùng tiền để học được những điều đó.

Thông số về các trận đấu ở sán đấu trung cấp trong zone s, vốn được niêm yết công khai, có cả hình ảnh truyền tải miễn phí, mục đích là để bán vé cá cược. Chỉ những trận được đánh giá cao thì zone s mới tổ chức cá cược. Như chuỗi trận vừa rồi của Bao Bất Đồng thì không, hai đối thủ đều không có gì đặc biệt đáng quan tâm.

Zone s thì không quan tâm, nhưng chủ nợ của Bao Bất Đồng thì có. Vừa thoát khỏi zone s, mở mắt ra thì Bao Bất Đồng đã nghe tiếng đập cửa rầm rầm. Là những người nghe tin hắn trúng số chạy tới chia mừng.

_ Ngươi thắng được hơn 7000 tinh thần tệ, bữa trước ngươi nợ ta 5000, nợ lão tứ cũng 5000. Nể tình anh em, trả trước 7000 bây giờ thì coi như xong phần lãi. Nợ gốc cứ từ từ mai mốt trả cũng được, thế nào, đừng nói lục gia ta không giản nghĩa khí.

Nghe hai chữ nghĩa khí của lão lục, Bao Bất Đồng thật muốn tắc thở luôn trên giường, sống chi khi phải cùng đội ngũ với bọn gian ác này. Bữa nào canh trời mưa phải đập bọn này ra ngoài, tạo công ăn việc làm cho thiên lôi. Mượn mười ngàn lúc mới đến Nha Trang thành, chưa được một tuần, vậy mà tiền lời bảy ngàn, ăn cướp cũng không kiếm nhiều được nhiều như vậy.

Tiểu đội tinh anh của y có 11 thành viên, không tính đội trưởng, những người khác cứ theo tuổi tác mà phân thành nhất nhị tam tứ...cửu thập. Bao Bất Đồng là lão nhị, lúc tới Nha Trang thành Bao Bất Đồng chỉ mượn tiền để phòng hờ, để lỡ có thấy thứ gì vừa mắt cũng không chạm tay mua.

Ai dè chưa mua được gì tốt, quay quay mấy ngày đã hết mất tiêu, Nha Trang thành thật đúng là biết mài dao mà, buồn quá nên y mới vào sán đấu để đánh bạc, ai ngờ tiền cầm chưa nguội đã có giặc đến cướp:

_ Không trả, cứ theo quy ước mà làm, khi nào chia chác quân công thì tính sau. Còn tiền lời, hừ, ta gửi chỗ đội trưởng, ngon tới đó mà lấy.

Chó cùng dứt giậu, không nên chọc, lão lục nháy mắt với lão tứ:

_ Ta nói lão nhị nghe này, tiền lão tứ ta cho ngươi mượn, chính là tiền ta để giành cưới vợ đó. Ngươi cũng biết mà, ta chỉ còn có một mẹ già là người thân duy nhất, ngày ngày làm lụi, ta thì trong quân đội, thân bất vô kỷ. Tâm nguyện của mẹ ta là trước khi chết thấy ta thành thân, rồi sinh cho bà đứa cháu bông. Àiii, mà ngươi cũng biết rồi đó, con gái bây giờ đâu phải dễ dặt về nhà, phải mâm này nôi nọ, không rẻ đâu, àiiii, mỗi khi nghĩ về mẫu thân ở nhà, ta thật thấy đau..

_ Nín, muốn gì nói, ta nói trước, tiền ta có chỗ cần dùng, một cục cũng không ra đâu.

Bao Bất Đồng đau đầu, lần nào đánh bài thua lão tứ cũng ca cái bài này để xin lại tiền. Y mà không cần thì lão tứ ca tới sáng mai cũng được, tiền không quan trọng, quan trọng là y không có tiền, chút tiền kiếm được này vừa đủ để mua đôi găng tay kia. Mua xong thì Bao Bất Đồng y cũng trắng tay.

Cần gì con cá, hai tên tốt lành tứ lự đến đây là để kiếm cái cần câu, lão lục lại nháy mắt với lão tứ:

_ Cho ta thông tin liên lạc của con để báo đó, hứa với lão nhị người, chuyện này mà thành, tiền nợ kia không bao giờ nhắc đến nữa. Quân tử nhất ngôn.

Bao Bất Đồng suy nghĩ, nghĩa khí hay hứa hẹn là không quan trọng, tiểu tử trong zone s kia chắc không tốt lành gì, thuộc dạng xấu bụng nên không có người theo tụng. Quan trọng là ao cá này sâu hay cạn, bỏ đi có lỗ vốn hay không. 7 ngàn với 10 ngàn xóa nợ là 17 ngàn, vậy là được rồi, Bao Bất Đồng y không phải là người tham lam, y dứt khoát đập bàn một cái:

_ Chia ta 20%.

_ He he, được.

_ Quân tử nhất ngôn.

_ Bốn bữa no say.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Chương Trình Luyện Tập (3)

Vương Lang chọn gói học phần yêu cầu sơ cấp của lĩnh vực cơ giới sĩ. Có tổng cộng 10 gói yêu cầu. Vương Lang có thể mua bao nhiêu gói cũng được, nhưng điều kiện bắt buộc là phải hoàn thành bài kiểm tra của gói này, thì mới được tiếp tục học gói khác.

Gói đầu tiên Vương Lang chọn là học phần quyền pháp cơ sở. Nội dung học rất đơn giản, giáo viên ảo sẽ diễn luyện ba bài quyền, Vương Lang chỉ cần thực hiện đúng động tác, độ chính xác yêu cầu là 70 %,thì sẽ vượt qua bài kiểm tra.

Bài quyền thứ nhất, chân của giáo viên ảo tạo thế tấn cơ bản, chân dang ngang rộng hơn vai, đầu gối khụy xuống, đùi và bắp vế tạo thành một góc 145 °. Lưng thẳng, ngực ưỡn ra trước, đầu nhìn thẳng. Hai tay nắm lại đặt ngang eo.

Cử động chủ yếu là ở tay, vai, và eo. Bài quyền là chuỗi kết hợp của 72 động tác tay. Bao gồm đâm ra theo các hướng, thu vào, xòe tay chém từ trên xuống, tạt ngang, giết trở, đâm liên hoàn, đâm cả hai tay, chém tạt bằng cùi trở... Các động tác xuất ra dứt khoát, khi đến điểm cuối phát lực thì thu vào lập tức, tay này đang thu vào thì tay kia bắt đầu xuất động. Liên hoàn mạnh mẽ nhưng nhịp nhàng gọn gàng.

Vương Lang nhận thấy ngoài việc nhớ để thực hiện đúng động tác của bài quyền, quan trọng nhất là giữ ổn định hai chân. Thế tấn luôn vững vàng không rung theo lực phát ra, đầu gối giữ góc cố định, không khụy hay khép lại. Vương Lang nhận thấy phần hạ bàn của giáo viên ảo như tượng đúc, cố định vững chắc như thạch bàn.

Tiếp đó là sự chuyển động của eo và lưng, quỹ tích ngắn nhất nhưng đạt hiệu quả tốt nhất.

Bài quyền thứ hai, hạ bàn nâng cao hơn một chút, hai tay đặt cố định ở eo, không chuyển động. Đây là bài quyền chân, có hơn 100 động tác.

Gương mặt của giáo viên ảo luôn nhìn thẳng theo hướng Vương Lang, chuỗi động tác chân diễn ra không ngừng, hai chân trái phải luân chuyển nhịp nhàng. Bao gồm, đá, giết gót, lên gối, đập, đá sang trái phải, tạt từ trên sang ngang...điểm tác động lực thay đổi liên tục: đầu ngón chân, lòng ngón chân, má chân, mu bàn chân, gót chân, ông quyền, đầu gối.

Luôn có một chân đặt trên mặt sàn để làm tựa phát lực, nếu là liên hoàn cước thì nhún lên để tăng lực. Trong các cú đá, vị trí ba điểm gót chân, xương chậu, đỉnh cột sống luôn tạo thành đường thẳng. Hai tay chỉ hơi di chuyển khi thực hiện các cú tạt ngang, để giữ cân bằng cơ thể, đầu gối luôn hơi cong khi toàn thân giáo viên ảo bung lên thì bật thẳng kết hợp với nhón gót để tạo lực phát tối đa.

Để một cú đá có lực, ngoài chân trụ và sức bật của chân, phần thân trên là vô cùng quan trọng, như cán cân để tạo sự cân bằng, nghiêng theo hướng nhún để làm đòn bẩy phát lực.

Bài quyền thứ ba là nhu quyền, động tác có ở cả tay và chân. Là các bước chuyển động chậm, nhịp nhàng cùng lúc cả cơ thể. Các bước di chuyển của giáo viên ảo đều là tại chỗ, hai chân tạo thành hai vòng tròn lớn nhỏ đồng tâm.

Bài quyền không dành để tấn công, điểm tiếp xúc tại cuối không dứt khoát thu lại, mà tiếp tục chuyển động chậm dần, bàn tay tạo thành một vòng xoay rồi mới thu lại. Chân không có động tác nào nâng cao hơn rón, chỉ đưa lên đặt xuống theo quỹ đạo hình vòng.

Tay không nắm lại mà để lỏng tự nhiên, lòng bàn tay hơi khum lại, hai tay đưa qua lại, không khi nào duỗi thẳng.

Vương Lang đang quan sát ở tốc độ bình thường, nhưng hần lại có cảm giác như đang xem cảnh quay chậm. Tốc độ của giáo viên ảo không chậm, nhưng do chuỗi động tác diễn ra quá nhịp nhàng, khiến hần có cảm giác như vậy.

Nếu hai động tác trước là thác nước, là tuyết đổ, thì động tác thứ ba là mặt hồ tĩnh lặng, có gợn sóng cũng thấy yên bình.

Vương Lang quan sát thất thần đến mức quên đếm xem có bao nhiêu động tác. Xem lại, hắn nhận ra cả bài quyền này có thể tính là một động tác duy nhất. Tất cả đều liền lạc, không chút ngắt nghỉ hay đứt quãng, giống như nước chảy xuôi dòng.

Vương Lang nhận ra bài quyền thứ ba này, nhìn có vẻ nhẹ nhàng đơn giản nhưng lại là phức tạp khó thực hiện nhất. Khó là ở chỗ phải diễn ra được cái hồn của bài quyền. Đã xem xong rồi nhưng trong đầu Vương Lang vẫn còn đang diễn lại không ngừng các động tác mượt mà vừa rồi.

Lời nhắc nhở của giáo viên ảo làm hắn tỉnh lại.: Hai bài quyền một và hai có tác dụng như bài tập thể dục khởi động, tập lâu ngày sẽ tốt cho phản xạ cơ bắp của trò. Yêu cầu là chính xác, nhanh, mạnh, dứt khoát. Chuỗi các động tác đó dựa vào sự kết hợp khác nhau sẽ tạo các chiêu thức cơ bản trong chiến đấu. Trò cần luyện tập thường xuyên mỗi ngày. Riêng bài nhu quyền thứ ba, yêu cầu hoàn thành ta đặt ra chỉ là 40 %. Nó có tác dụng vô cùng lớn với người học võ, tại trình độ trò hiện nay, hãy lấy mục đích làm mềm dẻo cơ bắp, tuần hoàn khí huyết làm chính. Không nên quá cường cầu. Chút trò luyện tập thành công.

Ba bài quyền này hoàn toàn dựa trên nền tảng võ học cơ bản, không hề đặt ra yêu cầu về sử dụng năng lượng. Nhưng Vương Lang biết rõ tầm quan trọng của nó. Đây là phương pháp rèn luyện chính xác, để hắn có thể sử dụng được năng lượng của mình vào thực chiến.

Vương Lang mua 20 gói thời gian luyện tập giới hạn, tính luôn thời gian có sẵn của gói học phần, tổng cộng là hơn 1000 giờ luyện tập. Sự đam mê của Vương Lang khi luyện tập chiến đấu cũng tương tự như khi hắn khắc mạch, chính là tận hưởng.

Cái gọi là tư chất trong võ học, thường tính bằng hai yếu tố, căn cơ gân cốt và thiên tư thông minh.

Vương Lang thông minh, hắn có khả năng quan sát, trí nhớ tốt cùng đầu óc phân tích. Lợi thế đó của Vương Lang đã được sư phụ Lý Khanh xây dựng từ nền tảng cơ bản nhất, chính là cường hóa tế bào nơ ron thần kinh, thứ tế bào sử dụng nhiều nhất nhưng lại khó luyện tập nhất.

Sau vài lần quan sát, Vương Lang đã nhớ được thứ tự các động tác của bài quyền. Luyện được rồi luyện thuộc, kế tiếp là luyện nhuần nhuyễn, rồi lại luyện nhiều hơn nữa để đưa vào phản ứng vô thức - phản ứng không điều kiện.

Mốc đạt chuẩn của bài quyền là 70%, hiện Vương Lang đã đạt đến mức 95%. Sau vài ngàn lần liên tục đứng lại ở mức đó. Vương Lang bắt đầu luyện tập bài quyền thứ ba.

Không phải là Vương Lang đã tự bằng lòng hay bỏ cuộc, mà là hắn biết 5 % còn lại không thể đạt được thông qua luyện tập - "thái", mà cần phải có một bước đột phá khác mới đạt được cái "thần" của bài quyền. Sự biến đổi đó còn cao hơn sự biến đổi về chất.

Đến bài quyền thứ ba thì Vương Lang gặp khó khăn, vô số lần luyện rồi mà không đạt được đến mốc 40 %. Kỉ lục cao nhất chỉ mới gần 30 %.

Vương Lang vò đầu bứt trán, rõ ràng hắn đã làm giống hệt giáo viên ảo rồi, một chút cũng không sai.

Thời gian, bước động tác, góc độ tay chân, tư thế, cách hô hấp, đến cả chuyển động của đầu ngón tay Vương Lang cũng mô phỏng chính xác, tại sao chỉ 30 %. Máy chấm bị sai rồi sao.

1000 giờ luyện tập trôi qua, mỗi bài quyền hắn mất chưa đến một phút để hoàn thành. Tính ra Vương Lang đã luyện mấy chục ngàn lần liên tục. Thành tích hiện nay của hắn là 95 %, 95 %, 31 %. Con số 31 chỉ xuất hiện đúng một lần, còn lại đều dưới 30.

Kế hoạch của Vương Lang đã sụp đổ. Hắn định sẽ một lèo học hết 10 gói học phần yêu cầu sơ cấp. Sau đó vào sàn đấu trung cấp của zone s để tập thực chiến. Như vậy sẽ nhanh và hiệu quả nhất.

Nhưng điểm số của Vương Lang không đủ để hoàn thành bài kiểm tra. Đành vào zone s sớm một chút, đánh đấm thật thử xem có ngộ ra điều gì mới không.

Tên thật của lão tứ là Lâm Lạc, nhưng xưng hô bình thường chỉ cần gọi lão tứ là được. Đang cò kè với lão nhị Bao Bất Đồng thì nhận được thông tin mời chiến của người kia, may là hắn cũng không có vấn đề gì với việc đối người. Cũng đồng ý mức cược 300 tinh thần tệ cho chuỗi 50 trận đấu liên tục.

Lão tứ đã đánh xong chục trận đầu, lúc này hắn đang oán hận lão nhị Bao Bất Đồng không thôi, lý do là vì đã đánh giá sai đối thủ. Tên này nào phải là con dê, chính là con gà con mới đúng, đánh đấm gì như con nít, kiếm tiền kiểu này thật có chút không đúng, lương tâm lão tứ hắn không cho phép. Nên đặt chuỗi 100 trận thì tốt hơn.

Lần này nếu dư tiền, cưới một vợ rồi nuôi thêm vợ bé, vậy đời lão tứ hắn viên mãn rồi. Làm thẳng đàn ông chỉ cần lấy mục đích đó làm cao nhất, đạt được chính là thành công.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương Trình Luyện Tập (4)

Lão tứ đang trong quá trình tập thể dục buổi sáng, vừa tập vừa nghĩ về những ngày tươi đẹp trong tương lai.

Vương Lang không sử dụng năng lượng tinh thần, hắn chỉ dùng quyền pháp vừa học được để chiến đấu. Tình huống không khác lần trước là bao, là một mình hắn độc chiến, đối phương chỉ tránh né. Đến khi gần hết thời gian 4 phút của mỗi hiệp đấu, đối phương vòng ra sau lưng hắn, gõ một phát vào gáy, thế là kết thúc một trận.

Vương Lang luôn cố áp sát vào đối phương, ra đòn nhanh nhất có thể, hắn cũng đã tìm ra cách kết hợp các đòn tay và chân, chiêu số dần dần đa dạng hơn. Vấn đề là Vương Lang không nắm được nhịp độ của trận đấu, đối phương như đã thấy trước hắn sẽ ra đòn như thế nào, đòn vừa xuất đã hoàn thành tư thế né. Vương Lang thử biến chiêu nhanh hơn cũng vô dụng, chính là múa rìu qua mắt thợ.

Lão tứ đã cảm thụ được niềm vui khi được đích thân dạy dỗ cho thế hệ mai sau, hạnh phúc tăng dần mỗi khi tiền chuyển vào tài khoản.

Tên tiểu tử này rõ ràng là đang múa quyền cơ bản. Loại chiêu thức cơ sở này đã lâu y không tập rồi, bây giờ nhìn lại thật có chút bồi hồi, nhớ ngày nào hắn còn non choẹt, dầm mưa dãi nắng đứng mưa qua mưa lại ở học viện, ngày tháng thanh bình biết bao.

Lão tứ có cái nhìn chính xác hơn lão nhị Bao Bất Động, tên nhóc này chắc chỉ vừa nhập học không quá nửa năm, chỉ mới học xong phần thể dục khởi động. Nhưng y phải công nhận, tiểu tử này có cố gắng. Đòn thể xuất ra chưa tinh xảo, nhưng có lực, dứt khoát. Năm xưa y mà múa quyền đẹp thế này dám sẽ thành học trưởng trong đám học viên năm nhất.

Lão tứ không tốn nhiều sức để khống chế trận đấu, y còn tốt bụng thỉnh thoảng ra vài chiêu chinh hương, làm đường dẫn cho tên nhóc kia. Dù sao tiền cũng trong túi rồi, làm việc có tâm chút cũng tốt, nhân cách y vốn cao đẹp.

Chiêu vòng ra sau lưng, gõ vào gáy của y. Nghe thì đơn giản, nhưng đó là bộ pháp cao cấp của võ học có thể dùng cả công lẫn thủ, là ba bước di chuyển tâm gan, kết hợp với tốc độ và sự chính xác, quỹ tích biến ảo cần nắm trước nhịp của đối thủ, người không biết thì không cách nào thoát được. Chiêu này nếu dùng để đối phó với mấy tên đầu đất trong đội thì không ăn thua, nhưng với tên nhóc năm một thì dư sức. Lão tứ nhớ hình như chiêu này phải tới năm cuối mới được học, khi vào quân đội thì được huấn luyện chuyên sâu hơn.

Thời gian của năm mười trận đấu gần qua hết, phải nói là lão tứ cũng có trách nhiệm, không trận nào hắn qua loa hoàn thành sớm, là một người đối luyện đáng tiền.

Vương Lang cũng học được rất nhiều, đặc biệt ở việc biến chiêu và rút ngắn thời gian ra chiêu, tinh thần hắn càng về sau càng thoải mái, hắn đã đạt được mục đích ban đầu của mình, năng lực đối chiến tăng lên thấy rõ, tuy không nắm được nhịp của đối phương nhưng sự ổn định của bản thân cũng tăng lên, không lỏng ngóng hay chật vật mỗi khi ra đòn. Vương Lang cũng không tự tin tới mức, tập được mấy chiêu cơ sở là đủ ra đường lẩn lộn, sau trận cuối này hắn sẽ gửi lời cảm ơn đến đối thủ. Hắn biết đối phương đã nhẹ tay với mình nhiều.

Thời gian 4 phút sắp hết, bỗng Vương Lang đưa chân phải ra phía sau, chân trái giờ lên, toàn thân lùi lại, mắt vẫn nhìn về phía trước. Tay trái đưa ra phía sau, chụp được vật áo của đối phương. Cùng lúc tay phải nắm lại, cánh tay hơi cong, eo vai đầu xoay nhanh về bên trái, chính là một cú đâm vòng cung. Vương Lang cảm thấy đau ở vai trái, chính là đòn chém vào gáy của lão tứ lệch qua. Ngay lúc đó nắm đấm tay phải đâm vào phía trên chỗ vật áo mà tay trái nắm được. Chính là một đòn hoàn hảo vào xương sườn phía trên eo bên trái của đối thủ, một đòn dùng sức toàn thân, quỹ tích hợp lý, là một đòn hết sức của Vương Lang.

Thời gian trận thứ 50 kết thúc, Vương Lang là người chiến thắng.

Lão tứ và Vương Lang đều không dùng tới năng lượng, đòn đánh vừa rồi là đòn hiệu quả, đã vô hiệu được cử động của lão tứ trong thời gian ngắn. Trong thực chiến thật nếu tiếp tục ra chiêu người thắng cũng sẽ là Vương Lang. Tất nhiên đã loại bỏ yếu tố chủ quan từ lúc đầu của lão tứ.

Lão tứ thần thờ, đúng là y có chút buông lỏng, nhưng không thua dễ như thế chứ, động tác của y rất chuẩn mà, hiểu rồi, là nhóc đó ăn hên, chỉ tiếc 300 tinh thần tệ, là một tháng lương đó. Vậy là có được 14 700 tinh thần tệ rồi, đã lo xong vợ lớn.

Tĩnh lại tại phòng trọ, đón chào lão tứ là ánh mắt ngưỡng mộ và những lời khen có cánh của đám huynh đệ, lúc này đã đông thêm hai người, là cặp đôi võ sĩ đồng tâm lão cừu lão thập.

Lão nhị:

_ Ngưỡng mộ lão tứ, mong một giấc là kiếm được mấy năm tiền lương, năng xuất này đội trưởng cũng không bằng đó.

Lão lục:

_ Lão tứ văn võ song toàn, có mưu có dũng, chiêu thả mỗi cuối cùng ta thật thẹn không bằng.

Lão cửu:

_ Không bằng là đúng rồi, võ sĩ tới mức sai tâm kế với hậu bối, không hổ ta xem ngươi là huynh đệ.

Lão thập:

_ Cần phải tìm chỗ mới, chỗ này đã bị lộ, năm con ruồi kia mà bay vào thì mất ăn. Qua chỗ ta đi, an toàn kín đáo, lần tới để ta ra sức cho.

Lão tứ cảm động đến ứa lệ, trời đã sinh Du sao còn sinh một bầy Lượng. Cũng may, không có lão nhất ở đây.

Rời khỏi sàn đấu Vương Lang vào ngay zone z, lúc này hần vẫn còn mơ hồ. Thắng thua không quan trọng, quan trọng là hần không biết vì sao lại thắng.

Động tác đó không có trong bài quyền đã học, hoàn toàn là phản xạ vô thức. Bộ não của Vương Lang hoàn toàn không nắm được thông tin gì về bước di chuyển của đối phương, không xác định được vị trí. Nói là ăn may cũng không đúng, Vương Lang nhớ rõ cử động của mình. Một đòn hoàn hảo. Tự nhiên, nhịp nhàng

Vương Lang đã nắm được thứ gì đó, đây là bước đột phá mà hần cần.

Chiến đấu cần hữu chiêu, cần tính toán, cần kỹ thuật, đó là bắt buộc. Nhưng khi mọi thứ đã hoàn hảo, cần đạt một cảnh giới mới để chiến đấu.

Tay chân là bộ phận của mình, dùng suy nghĩ điều khiển để tạo ra chiêu thức. Vậy chiêu thức cũng là bộ phận. Hít thở là tự nhiên, giống như tim đập, không cần cố điều khiển. Vậy cũng có thể tĩnh lặng, để chiêu thức tự phát ra. Thay vì đỡ hay ra đòn có điều kiện, bị cuốn theo nhịp của đối thủ, đôi khi có thể để tự nhiên ra chiêu, dùng nhịp của mình để hóa giải. Khi không cần cố để hoàn thành thì sẽ không gọi là chiêu thức, đó là phản xạ vô thức.

Phản xạ vô thức hoàn hảo, đạt hiệu quả. Chính là vô chiêu.

Suy nghĩ này khiến Vương Lang có cái nhìn mới về bài quyền thứ ba của gói học phần yêu cầu. Không cần cố để làm cho đúng từng li, hãy giải tỏa tâm trí, để động tác phát ra tự nhiên, muốn như nước chảy, vậy hãy là nước chảy.

60 %,đó con số Vương Lang đạt được ngay lần diễn luyện đầu tiên của bài quyền thứ ba. Hần cảm thấy vui vì mình đã suy nghĩ đúng.

Tác dụng của bài quyền này, không phải chỉ nhắm vào dẻo dai hay mềm mại của cơ bắp. Nó có tác dụng rất nhiều trong việc giải phóng rèn luyện tâm trí. Thay vì điều khiển bắp thịt, hãy điều khiển suy nghĩ và dòng khí lưu của mình. Hãy coi nó là thực thể, mỗi động tác là để xoa dịu vỗ về nó.

Thang điểm không chấm sự chính xác, mà chấm sự tự nhiên, hòa hợp của tâm thần và thể xác.

65 % là con số cao nhất Vương Lang đạt được, hần không gượng ép cố tìm cách để tăng lên. Hần hiểu không phải thứ gì cũng có thể cưỡng cầu, đôi lúc để tự nhiên là tốt nhất. Đây chính là lần "ngộ" đầu tiên của Vương Lang.

Vương Lang chọn thêm một gói học phần yêu cầu khác, đây là gói học phần rèn luyện kỹ năng phản xạ của cơ giới sĩ. Bây giờ Vương Lang mới biết, con đường máu đỏ của chiến sĩ cơ giới là như thế nào.

Tại lúc đó trong thế giới thật, có một bóng trắng đang vút bay trên đường phố nha trang thành, đó là một nam tử mặt trắng, nhìn sao cũng thấy khả nghi. Miệng hần lẩm bầm

_ Tứ, nhị giới lắm, dám trồn ta mà ăn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chương Trình Luyện Tập (5)

...

...yes

_ Kỹ năng phản xạ là yếu tố quan trọng để đánh giá năng lực của một chiến sĩ cơ giới, có ba yếu tố chính để đánh giá hiệu xuất phản xạ,: tốc độ, chính xác, năng lượng sử dụng hợp lý. Giao thức giảng dạy của học phần này sẽ là liên kết giao cảm thực tế, cảm giác của trò sẽ được mô tả chính xác 99% so với thực tế trong thế giới thật. Đầu tiên là rèn luyện tốc độ phản xạ, khi hoàn thành thử thách ở mốc thời gian 600 giây, nếu mức thương tổn của trò dưới 40 % là đủ điểm thông qua. Trò sẽ không được cung cấp năng lượng, không được rời khỏi vòng giới hạn, chỉ có thể tránh né, hoặc đỡ bằng tay chân, khi tổn thương vượt mức 70 % thử thách sẽ tự khởi động lại. Chú ý quan sát.

Giáo viên ảo đứng ở trung tâm luyện võ trường, xung quanh là 5 quả cầu mọc chi chít đầy gai bay lơ lửng, khoảng cách so với chỗ đứng của giáo viên ảo khoảng hơn 15 mét. 5 quả cầu di chuyển theo quỹ đạo hình tròn gọn sóng, vừa quay vòng vừa nhấp nhô lên xuống. Bỗng từ một quả cầu, một thanh nhọn màu đen dài khoảng 20 cm phóng ra, bay về phía của giáo viên ảo. Tốc độ bay của nó rất nhanh, mất chưa đến 1 / 2 giây để vượt qua khoảng cách 15 m.

Giáo viên ảo nghiêng người, tránh được thanh nhọn, một quả cầu khác ở phía sau lưng giáo viên ảo phóng ra thanh nhọn, hướng về phía ót của giáo viên ảo, thêm một quả cầu khác phóng ra thanh nhọn ở phía trước ngực. Giáo viên ảo nghiêng đầu để né thanh phía sau, dùng tay phải gạt ngang để đánh bay thanh phía trước.

Trong thời gian 600 giây, từ 5 quả cầu gai, có khoảng 3000 thanh nhọn phóng ra. Hướng phóng luôn thay đổi, nhằm vào mọi điểm trên cơ thể giáo viên ảo. Tốc độ phóng và số lượng thanh càng về gần cuối càng tăng. Đến những giây cuối có đến mười mấy thanh phóng ra cùng lúc, tốc độ nhanh gấp đôi so với ban đầu.

Trong vòng tròn giới hạn ở trung tâm, có đường kính khoảng 2 m. Giáo viên ảo dùng ba cách để đối phó, né, đánh bay hoặc dùng tay chụp, động tác chính xác. Không để thanh nào chạm vào cơ thể. Có lúc chỉ với 1 động tác tay, gần 10 thanh nhọn đã bị đánh bay. Mức tổn thương hiện ra là 0 %. Hiệu suất thành công là 100 %.

Để đánh bay làm chuyển hướng được thanh nhọn, các đòn tay và chân của giáo viên ảo chủ yếu tấn công vào vị trí từ giữa cho đến mũi của thanh nhọn, như vậy mới đạt hiệu quả chuyển hướng tốt nhất. Các thanh nhọn bay đến từ mọi phía, động tác của giáo viên ảo cực nhanh, toàn bộ cơ thể đều chuyển động, không lúc ngừng nghỉ.

_ Kế tiếp là rèn luyện tăng tính phản xạ chính xác. Trong 600 giây, nếu trò có thể phát hủy 40% trên tổng số các quả cầu chỉ định, coi như đủ điểm thông qua. Không có bất kì yêu cầu hay giới hạn nào khác. Chú ý đọc quy định của thử thách trước khi quan sát ta thực hiện.

Không gian diễn ra thử thách sẽ là hình bán cầu có đường kính 30 m trên diễn võ trường. Trong không gian đó sẽ xuất hiện 6000 quả cầu cùng kích thước đường kính 12 cm. Có 3 màu sắc, hồng nhạt, hồng, hồng đậm, mỗi màu có 2000 quả. Các quả cầu khi tiếp xúc với năng lượng hoặc cơ thể học viên, sẽ vỡ ra.

Các quả cầu tự di chuyển với quỹ tích tự do.

Quả cầu màu hồng nhạt vỡ ra sẽ tạo thành hai quả cầu màu hồng.

Làm vỡ quả cầu màu hồng là yêu cầu của bài kiểm tra, sau 600 giây số quả cầu màu hồng còn lại dưới 800 quả là đạt chuẩn.

Làm vỡ quả cầu màu hồng đậm sẽ có một tia năng lượng phóng về phía cơ thể học viên, tốc độ 40 mét / 1 giây.

Khi số quả cầu màu hồng vượt qua 2200 quả, hoặc thương tổn của học viên vượt mức 70 %. Bài kiểm tra sẽ tự khởi động lại.

Vương Lang quan sát cách giáo viên ảo hoàn thành thử thách. Chủ yếu là di chuyển hợp lý, tránh né các quả cầu hồng nhạt và hồng đậm.

Dùng tay chân để phá vỡ quả cầu màu hồng ở gần, dùng tia năng lượng phóng ra để phá vỡ quả cầu ở xa.

Chỉ mất 300 giây, giáo viên ảo đã hoàn thành. Chỉ số các quả cầu là 2000, 0, 2000.

Nhìn thì thấy đơn giản, nhưng Vương Lang biết bài kiểm tra này vô cùng khó. Vừa né vừa ra đòn chính xác, không được vì quá vội mà nhìn nhầm màu sắc. Ba màu cùng tông nhưng khác cấp độ này, đặt yên một chỗ gần nhau thì dễ phân biệt, nhưng lơ lửng như đám mây thì khó nhìn rõ chính xác hết được.

_ Sau đây là bài kiểm tra về khả năng khống chế mức năng lượng dùng để phòng ngự của trò. Trò sẽ được cấp năng lượng của 5 vòng sáng, vô hiệu hóa các cử động cơ bắp, sau 600 giây nếu độ thương tổn thấp hơn 40 % là vượt qua. Sai hết năng lượng hoặc thương tổn vượt mức bài kiểm tra sẽ khởi động lại. Chú ý quan sát.

Không gian diễn võ trường biến mất, thay vào đó là một hành lang dài, vách tường hai bên cao khoảng 6 m, khoảng cách hai vách cũng 6 m, là không gian hình hộp dài có hai mặt vuông. Vách tường có màu trắng, bên trên đặt tự do những chùm nhỏ cỡ lòng bàn tay, trung bình 10 m chiều dài của 1 vách có khoảng hơn 50 chùm, các chùm không có khoảng cách cố định.

Chùm có ba màu: màu trắng gần giống với màu của vách, khó thấy nếu ở xa. Màu trắng đục hơi vàng. Màu trắng đục hơi vàng nâu.

Ở cổng vào hành lang có một cái bục nhìn giống như bò đoàn, rộng cỡ nửa mét, bên trên có vẽ hai dấu chân làm dấu.

Giáo viên ảo đứng trên bò đoàn, hai tay vòng ra sau lưng. Tạo giáp năng lượng mỏng bọc ngoài cơ thể. Bò đoàn bay vào hành lang, quỹ đạo nhấp nhô lên xuống tự do, tốc độ tiến tới là 1 m / s. Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, giáo viên ảo luôn giữ nguyên 1 tư thế, không chuyển động.

Khi giáo viên ảo vào tầm ngắm, từ chùm màu trắng đục hơi vàng nâu (trắng 3) bắn ra một tia năng lượng cùng màu theo chiều ngang của hành lang. Giáo viên không có phản ứng gì, tia năng lượng này tuy không đủ mạnh để vượt qua giáp bảo vệ, nhưng vẫn có thể làm hư hao một phần tại điểm tiếp xúc.

Chùm màu trắng đục hơi vàng (trắng 2) bắn ra tia năng lượng cùng màu mạnh hơn, hướng về phía giáo viên ảo. Trước khi tia năng lượng kịp tiếp xúc, giáo viên ảo đã tạo xong lớp năng lượng tạm thời che chắn tại điểm đó, tia năng lượng không vượt qua được.

Chùm màu trắng phát ra tia năng lượng mạnh nhất. Để cản được giáo viên ảo phải tạo hai lớp bảo vệ cục bộ trong ngoài.

Số lượng các chùm càng về cuối hành lang càng tăng dần, trên cơ thể giáo viên ảo các lớp bảo vệ cục bộ mọc ra, tan đi như bong bóng trong mưa. Ở những mét cuối dày đặc như bóng xà phòng.

Giáo viên ảo đã hoàn thành bài kiểm tra.

Thời gian: 600 giây.

Quãng đường: 600 mét.

Số vòng sáng còn lại: 3 / 5.

Số tia năng lượng chấn thành công: 12 000

Mức tổn thương: 0 %.

Lần này Vương Lang không vội thử luyện tập liên, hắn mua thêm số lần quan sát, tổng cộng hắn đã quan sát lại hơn 10 lần, cả tốc độ nhanh và chậm quá trình giáo viên ảo vượt qua kiểm tra.

Cái cuối cùng lúc nào cũng khó nhất, hai cái trước là kỹ năng cơ bắp, cái này là kỹ năng khống chế điều tiết năng lượng ở mức thấp.

Tạo ra vòng bảo vệ xoay tròn xung quanh bao bọc hết cơ thể sẽ dễ hơn, không phải suy nghĩ tính toán gì. Nhưng yêu cầu của bài kiểm tra là chỉ cấp cho 5 vòng sáng ban đầu. Buộc phải giữ lại ít nhất 1 vòng để tránh tình trạng suy kiệt. Vậy còn 4 vòng để sử dụng.

Tạo ra, duy trì và sửa chữa vòng bảo vệ xung quanh sẽ hao nhiều năng lượng, đặc biệt mỗi khi vòng có lỗ thủng, năng lượng bên trong sẽ có khoảng trống để tiêu tán ra bên ngoài. 12 000 tia năng lượng, đa phần là tia màu trắng, đủ mạnh để xuyên qua vòng bảo vệ. Cường ngành xông qua, đảm bảo chưa được 1 / 3 quãng đường, cơ thể hắn và vòng bảo vệ sẽ rách hơn áo ăn mày.

Vương Lang quan sát rất kỹ, vừa phóng to vừa quay chậm. Vô năng lượng giáo viên ảo tạo ra, ngoài ngăn chặn ra, tác dụng lớn nhất là làm chệch hướng.

Vô năng lượng tạo một vòng cong, nhưng không tiếp xúc với tia năng lượng bắn tới tại đỉnh - điểm xa nhất của vòng cong. Mà cố tình lệch qua một bên, tia năng lượng sẽ bị lệch theo hướng cong của lớp vỏ, tiếp tục bay đi, khi chạm vào thì trượt trên các hạt li ti của lớp giáp bảo hộ, rồi bay theo hướng khác ra khỏi cơ thể.

Vậy là lớp vỏ tạm thời bằng năng lượng cơ bản không bị phá vỡ, có thể hấp thu lại hoặc chuyển đi chỗ khác. Đương nhiên sẽ có hao hụt, vì năng lượng cơ bản sẽ tiêu tán ở môi trường ngoài. Nhưng vẫn chậm hơn so với việc vỡ ra hoàn toàn.

Trong trường hợp là tia màu trắng mạnh nhất, vỏ bảo vệ bên ngoài buộc bị phá vỡ, vỏ bảo vệ bên trong sẽ làm tiếp việc chuyển hướng.

Lớp giáp hộ vệ bao bọc cơ thể sẽ ít bị hư hại, có thể dùng năng lượng còn lại của lớp vỏ tạm thời để bổ sung.

Bài học về rèn luyện kỹ năng phản xạ này là luyện tập thực tế, là bài học mang tính chiến đấu thực tế cao. Sau khi điều chỉnh tâm trạng ở mức tốt nhất mà phần nhiều là loại bỏ sự phản kích, Vương Lang bắt đầu bắt đầu 40 giây thời gian luyện tập giới hạn.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Chương Trình Luyện Tập (6)

Mô phỏng cảm giác thật 99 %. Tức Vương Lang sẽ cảm thấy đau đớn, mệt mỏi, động tác chậm lại do vết thương, thiếu máu làm tim đập nhanh hơn, hơi thở dồn dập, mặt mờ... Nói chung mọi thứ đều giống với cảm giác trong thế giới thật, kể cả cảm giác đau đớn do suy kiệt vùng chứa.

70 % thương tổn cơ thể, chính là mốc mà Vương Lang mất đi nhận thức của bản thân. Chủ yếu là do mất máu quá nhiều, tim không bơm đủ oxy cho não, khiến hắn bị hôn mê. Hoặc cơ bắp, thịt xương bị hư hại quá mức, nhịp sống xuống quá thấp. Trượt té bởi vũng máu của mình, thường là điều cuối cùng Vương Lang nhớ.

Lúc bài kiểm tra khởi động lại, mọi thứ được phục hồi như lúc đầu, hắn lao vào làm kiểm tra tiếp ngay, không phí một giây nào. Thật ra tại không gian luyện tập giới hạn, Vương Lang có thể tùy ý điều chỉnh các thông số mặc định để làm giảm độ khó, như xóa đi cơn đau hay tăng thêm thời gian... Nhưng hắn không làm vậy, thể khác nào cười ngửa xem hoa, muốn nghỉ ra ngoài mà nghỉ, đây là trường học.

Thanh nhon nếu bị Vương Lang né được hay đánh bay, sẽ biến mất. Nhưng nếu cắm vào cơ thể hắn thì sẽ nằm yên ở đó, không rút ra hắn sẽ thành con nhím mọc lông ngược. Sự thật thì Vương Lang không rút ra, với thời gian giới hạn 600 giây làm vậy là tốt nhất, sẽ khiến máu mất đi chậm hơn. Khoảng khắc trước khi khởi động lại, tại vòng giới hạn ở trung tâm, là một bụi gai màu đen, Vương Lang đóng vai cậu bé bán bánh gai.

Tạm thời như vậy với Vương Lang đã là thành công. Ở một số lần tệ hơn khác, số gai cắm trên người hắn ít hơn, có lúc chỉ một cây, chính là vào đầu, trán, cổ, hay tim. Cũng có lần thanh gai nhọn đâm trúng chỗ không mấy chí mạng, nhưng hắn buộc phải bỏ cuộc. Chỗ đó bị đóng cọc thì không nam nhi nào còn bình tĩnh để mà luyện gì nữa.

Cho tới lúc thương tổn vượt mốc chuẩn, đa phần những thanh nhon cắm trên người Vương Lang là ở sau lưng. Ngay khi bị trúng đòn đầu tiên, cử động của Vương Lang đã bắt đầu chậm lại, tốc độ thêm vết thương về sau tăng lên nhanh chóng.

Thứ rõ ràng nhất mà Vương Lang học được, đó là khống chế cảm giác của mình, khiến ảnh hưởng của cơn đau đến suy nghĩ và hành động của hắn giảm xuống thấp nhất. Như lần đầu bị đâm trúng, hắn đã ôm người lăn lộn, bây giờ dính chục cây, vẫn giữ được bình tĩnh để dính tiếp.

Hắn "lỳ" hơn lúc trước, đó là sự tiến bộ.

Tại bài kiểm tra về tính phản xạ chính xác, thông số về thương tổn được đo đạc chính xác hơn. Tia năng lượng phát ra khi Vương Lang lỡ làm vỡ quả cầu màu hồng đậm. Sẽ được tính là 0,5 %. Vậy nếu hắn làm vỡ 140 quả, thương tổn sẽ đạt mốc 70 %. Bài kiểm tra sẽ khởi động lại.

Vương Lang được phát tùy ý không giới hạn năng lượng, nhưng hắn không sai được, đúng hơn là không dám sai nhiều.

Các quả cầu lơ lửng xung quanh, đụng trúng gì cũng nổ. Lớp năng lượng bảo vệ sẽ làm tăng thể tích tiếp xúc, nếu đánh bật đánh bạ vào quả cầu màu hồng nhạt, một nhân thành hai, chỉ lát sau là số quả cầu màu hồng sẽ vượt chuẩn, bài kiểm tra khởi động lại.

Nhưng nếu không có lớp bảo vệ, tia năng lượng do làm vỡ quả cầu hồng đậm sẽ làm hắn tê tái, không kém gì thanh nhọn màu đen. Các quả cầu luôn di chuyển, lúc bắt đầu, hắn đã phá vỡ các quả cầu màu hồng xung quanh mình trước. Điều đó khiến về sau xung quanh hắn toàn là quả cầu "địch". Khi đó độ khó của bài kiểm tra bắt đầu tăng lên.

Việc sử dụng tia năng lượng phóng ra để phá vỡ các quả cầu ở xa cũng phải cẩn thận, mật độ các quả cầu tương đối dày đặc. Một tia bay thẳng có thể làm vỡ nhiều quả cầu cùng lúc, lợi bất cập hại.

Tuy nhiên, với Vương Lang thì độ khó của bài kiểm tra tính chính xác này vẫn thấp hơn bài tốc độ. Đó là nhờ hắn có lợi thế trong việc phân tích và đưa ra các hành động chuẩn xác. Khó nhất là mốc thời gian, 600 giây để phá 1200 quả cầu màu hồng, tức 1 giây là 2 quả.

Lúc mới bắt đầu thì có thể duy trì tiến độ đó, nhưng về sau thì khó hơn, cũng như mắc nhiều sai lầm hơn. Đa phần lý do bài kiểm tra khởi động lại là vì hết thời gian.

Bài kiểm tra về tính sử dụng năng lượng hợp lý thì có thể tóm tắt bằng ba chữ: thăm, thăm, thăm.

Bò đoàn bay mới được gần 100 mét, Vương Lang như cái bìa tập bắn, thùng lỗ chỗ, rồi rớt tự do xuống mặt nền. Tại đó nếu Vương Lang chưa cán mốc 70 %, sẽ được khuyến mãi thêm vài phát nữa.

Mức tổn thương của các tia sáng là 0, 5 %, 1 %, 2 %.

Nếu Vương Lang dùng 4 vòng sáng được phát để tạo vòng bảo vệ bao bọc xung quanh, hắn sẽ bay an toàn trong hơn 100 mét đầu, sau đó rơi vào trạng thái suy kiệt, giáp hộ vệ cũng không duy trì được, tia năng lượng yếu nhất cũng đủ xuyên qua cơ thể hắn.

Với việc tạo vỏ bảo vệ cục bộ tạm thời, không bàn đến việc canh chỉnh hướng chính xác, chỉ việc kịp tạo ra trước khi tia năng lượng tiếp xúc đã là vấn đề lớn.

Khi Vương Lang bắt đầu bắt kịp nhịp độ bắn ra của hai vách tường. Thì hắn hết năng lượng, do bị tiêu tán quá nhiều. Tiếp tục bị vạn tiễn xuyên tâm.

Tốc độ của bò đoàn là cố định, việc các tia sáng phóng ra là liên tục, việc tạo ra và luân phiên di chuyển các lớp bảo vệ cũng phải như vậy.

Yêu cầu của bài kiểm tra này cơ bản là, sai ít năng lượng nhất, nhưng đạt hiệu quả tốt nhất.

Mỗi 1 trong 3 bài kiểm tra này, không phải chỉ cần đạt một yếu tố là có thể vượt qua. Có thể xem chúng như tổ hợp các bài kiểm tra tổng hợp.

Sau hai mươi gói thời gian luyện tập giới hạn đầu tiên, dù chưa thể vượt qua nhưng cũng đã có nhiều khởi sắc, Vương Lang cũng rút ra những kinh nghiệm cho bản thân.

Nên chọn những động tác tối giản, ngắn nhất nhanh nhất ít mất sức nhất... Sẽ đạt được hiệu quả cao nhất.

Tạo được nhịp độ riêng cho mình, coi như tiết tấu của chuỗi động tác. Tiết tấu càng ổn định thì duy trì được càng lâu. Càng về cuối khi độ khó tăng lên, tiết tấu của bản thân phải tăng lên theo tốc độ đều, nếu quá nhanh hoặc chậm sẽ dễ xảy ra lỗi.

Để tạo ra phản nhanh nhất, phải thấm nhuần hơn trạng thái tự nhiên - vô chiêu. Ở trạng thái này tâm trí hắn như được giải phóng, giống như có thể thoát ra đứng nhìn ở một góc độ khác. Ví như có thể thấy rõ được phía sau lưng, việc chuyển động của tay chân cũng tự nhiên hơn. Quá trình nhìn thấy - cảm giác, và phản ứng diễn ra cùng lúc.

Bài kiểm tra số 3 là khó nhất, hiện Vương Lang chưa tìm được cách tạo ra vỏ bảo vệ có góc độ đúng để làm lệch hướng tia năng lượng. Hắn hoặc không kịp tạo ra, hoặc tạo ra rồi bị phá vỡ trực diện. Như vậy sẽ không cách nào hoàn thành bài kiểm tra được.

Thêm 20 gói thời gian nữa. Vương Lang đạt được kết quả khả quan ở bài kiểm tra 1 và 2. Bài thứ ba đang ở bình cảnh.

Vương Lang mua thêm 20 gói thời gian nữa, tổn cộng hắn đã có 1440 giờ luyện tập không ngừng nghỉ. Đã gần 100 000 lần khởi động lại các bài kiểm tra. Không nói tốt xấu thành bại, chỉ riêng ý chí kiên định này, đã hơn rất nhiều người rồi.

Kết quả các bài kiểm tra của Vương Lang như sau.

Bài kiểm tra tốc độ: thời gian 600 giây, tổn thương 15 %. Thành công. Con số tổn thương này là do ở những giây cuối cùng, số thanh nhọn phóng ra cùng lúc ở các hướng quá nhiều và nhanh. Hấn chỉ né hay đỡ được một phần. Trình độ hiện tại hẳn chưa thể làm tốt hơn được.

Bài kiểm tra chính xác: số lượng bong bóng còn lại 1980; 100; 1980. Thành công. Phá vỡ được 1900 / 2000 quả bóng hồng là thành tích cao nhất. 100 quả còn lại là do nằm ở những nơi khuất lẩn lộn với nhiều quả bóng khác màu. Còn lại khi đã hết thời gian.

Bài kiểm tra sử dụng năng lượng hợp lý: 220 mét / 600 mét. Không thành công.

Giống như lần trước, Vương Lang dừng lại vì đã gặp bình cảnh. Luyện nhiều hơn cũng không ít gì, cần tìm hướng đi khác, chính là sân đấu bậc trung của zone S.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chương Trình Luyện Tập (7)

Tại phòng của lão cửu, thập.

Lão nhị:

_ Phải không đó, công tinh thần tổ hợp của tiểu đội ngươi cũng cảm về.

Lão thập:

_ Là ta sợ nó bị phủ bụi, đem theo để vệ sinh với bảo dưỡng định kì.

_ Ngoài không gian làm gì có bụi. - Lão nhị liếc nửa con mắt. - Tiền thuê phòng của ngươi chắc là thấp nhất rồi nhỉ.

Lão tứ:

_ Huân chương, bằng khen, cúp của tiểu đội ngươi cũng cảm về, ý, có gì không đúng.

Lột ra miếng giấy dán đề trên tấm bằng khen, chỗ tên người được nhận, lão tứ khinh bỉ:

_ Giờ ta mới biết lão cửu ngươi cùng cấp với đội trưởng, chẳng hay ngươi vô địch đơn chiến của quân đoàn lúc nào mà ta không biết. Cần ta kêu đội trưởng luận bàn với ngươi không.

_ Đó là trang bị để tán gái, ngươi có hiểu không, mấy em thích đồng danh hiệu này lắm, trăm lời hót không bằng một tấm huy chương, chính là cái mỹ nữ gạ anh hùng.

Lão cửu tính gặt lại đồng đồ từ tay lão tứ nhưng đã muộn, bắt đầu từ bây giờ nó sẽ là vũ khí kiếm lão bà của lão tứ. Chuyên dùng để đánh trận đầu, gao nấu thành com.

_ Hả, hả, hả. Trời ơi.

Mọi người nhìn qua, lão lục như gặp ma, té dựa vào thành bàn ly tách lẫn đồ bễ tay chỉ chỉ không nói lên lời.

Lão tứ, nhị nhìn qua, mồm miệng há hốc, lao tới chỗ đầu giường, cảm ra một cái áo giáp sáng lóng lánh màu hoàng kim. Hết nhìn áo giáp rồi nhìn qua hai lão cửu thập, cũng là không nói nên lời.

Lão thập gãi gãi đầu:

_ Hàng giả đó, ta nhờ bạn học sửa lại giùm, chỉ là sơn màu mới thôi. Định dùng trong dạ hội hóa trang. Ê ê, trả đây.

Vẫn là lão tứ nhanh tay. Đám huynh đệ như được khai sáng rôm rả hỏi địa chỉ của người chế tác hàng giả.

Đúng lúc này thì nhận được tin nhắn, tiểu tử kia mời chiến trong zone s. Sau một hồi giành giật cuối cùng đành phải để lão thập ra trận, nếu không thì y không chịu đưa thông tin người làm hàng giả.

50 trận đấu, mỗi trận 500 tinh thần tệ, có con số nhân đạo này là vì bọn họ cần ra đường bình yên khi trời mưa.

Lần này tới phiên lão thập oán hận đám anh em tốt, một lũ nguỵ báo tin tức. Thân thủ tên này phải thuộc hàng võ sư, võ sĩ cái đầu bọn hần.

Giống như lúc trước, hai người bọn họ không dùng tới năng lượng hay vũ khí, chỉ so đấu quyền pháp. Nếu là trong thế giới thật chắc lão thập đã bắt đầu đổ mồ hôi hột rồi.

Là đội viên của tiểu đội tinh anh, trực thuộc quân đoàn cận chiến. Vũ kĩ của lão thập không thể kém được, đồng ý khi diễn luyện hoặc thực chiến đều sử dụng thiết bị cơ giới, nhưng cây cao là nhờ gốc, kĩ năng chiến đấu tay không của y luôn được tôi luyện nâng cao theo thời gian. 18 bài quyền cơ sở, 108 thức cận chiến, 72 thức cận chiến quyền, 300 động tác thể dục...từ huấn luyện của học viện đến quân đội, lão thập đều nhuần nhuyễn. Vậy mà lúc này vẫn có cảm giác ăn không tiêu.

Chiêu thức của tiểu tử này đơn giản, nhưng tốc độ ra đòn với phản ứng cực nhanh, thời gian biến chiêu cũng gần lượt cực hạn, lại vô cùng chính xác không có huyền chiêu hay động tác nào thừa.

Lão thập có cảm giác mình đang đánh với cái máy, ti mi tới từng li. Nhịp độ lão thập đang dùng cũng đã là cao nhất của y, vậy mà chỉ vừa bằng với tiểu tử này. Trong đối chiến tay chân, nếu hai người đều cùng nắm được nhịp độ của trận đấu, chính là ngang tài ngang sức.

Lão thập tuy có lợi thế hơn về kinh nghiệm và chiêu số, nhưng cũng phải vô cùng cẩn thận lúc ra đòn quyết định mỗi cuối trận, tốc độ bằng nhau lúc biến chiêu mà sơ hở một chút là bị phản đòn ngay. Kinh nghiệm chính là thứ giúp lão thập nắm được thời cơ chính xác.

Nhưng đối thủ càng về sau càng khó nhằn, tiến bộ rõ nhất là ở bộ pháp hạ thân. Luôn giữ được khoảng cách cận chiến hợp lý, bước chân lung tung nhưng hiệu quả, khiến lão thập khó tranh thủ được không gian hai bên cánh. Trực diện đã đòn đối đòn như nhau, lão thập phải kiểm soát quyết định bằng điểm nóc ao cơ bản ở phía mạn, đó là màng tang, mé cổ, xương sườn phía trên hông.

Hai chục trận đầu còn được, nhưng càng về sau lão thập càng khó kiểm soát, chính là bị bắt bài. Thậm chí đối phương còn bắt chước ra đòn giống nhau cùng lúc ngược phía với lão thập.

Lúc này lão thập không dám khinh thường coi đối phương là tay mơ nữa. Đã có sự coi trọng thực sự dành cho đối thủ. Lão thập bắt đầu tung hết sức, lộ ra năng lực cận chiến thực sự của mình. Chính là nhu quyền, mà lưu phái lão thập sử dụng ở đây, cũng là cái lão thập tinh thông nhất: nhu ảnh quyền.

Nền tảng của nhu quyền, mà ai cũng biết chính là lấy nhu thắng cương. Nhưng cái đơn giản đó là tinh hoa của vô số cái phức tạp, nhu ảnh quyền chính là một trong số đó.

Nắm đầm của lão thập bung ra, xòe thành bàn tay năm ngón, không xuất chiêu theo đường thẳng mà lấy quỹ tích cong mềm mại làm chính. Cử động chân không lấy búng bật đầu gối làm chính, mà chuyển động nhiều hơn ở phần cổ chân, mũi giày xoay tròn. Trận đấu bắt đầu diễn ra theo chiều hướng khác.

Vương Lang say máu như gà chọi, lao vào đầm đá điên cuồng, trong những trận đấu này Vương Lang chính là sáng khoái. Mấy trăm ngàn lần bị ăn hành trong zone z, không phải là vô ích.

Đòn của đối thủ xuất ra nhanh hơn tốc độ bay của thanh nhọn, nhưng chỉ đến từ một phía, Vương Lang có thể chống cự được. Một đòn rồi một đòn, dù là nhiều đòn cùng lúc, hần vẫn có thể thấy rõ, dùng động tác ngắn nhất, đơn giản nhất để kháng lại.

Vương Lang đã thấm nhuần hơn cảnh giới vô chiêu, không cần phải gượng ép, cứ để chiêu thức phát ra tự nhiên. Dù không nắm được nhịp điệu của đối thủ, nhưng sẽ không đến nỗi phải ăn đòn một phía như lúc trước.

Vương Lang say máu chứ không say đòn, hần luôn giữ cái đầu tỉnh. Dần dần Vương Lang bỗng có cảm giác hòa hợp, cảm giác này rất khó nói ra, giống như sự giao nhau giữa vô chiêu và hữu chiêu. Tựa như Vương Lang phân làm hai, một người quan sát tính toán đề ra đòn, một người nhắm mắt im lặng cảm nhận tất cả, tìm một nhịp rung không đúng để biến thành thời cơ.

Đó là lúc Vương Lang nắm được khoảng khắc biến chiêu đổi hướng tấn công của đối thủ. Chỉ tiếc là phản ứng của hần vẫn là chậm hơn một nhịp.

Khi Vương Lang bắt đầu tìm ra cách để tranh thủ thời cơ cho mình, thì đối thủ có chuyển biến mới.

Nắm đầm của Vương Lang chỉ cần chạm vào một phần đầu ngón tay của đối thủ, là ngay lập tức bị quán lấy, khiến Vương Lang có cảm giác như mình đâm vào khoảng không, mất hết lực. Kế tiếp đối thủ chỉ cần khẽ nhích mu, má, khớp hay đầu ngón tay.. là cả cánh tay của Vương Lang bị bật ra xa. Vương Lang thông minh, hần biết lực bật ra này là đến từ lực đâm ra của mình. Không gian phòng thủ của Vương Lang xuất hiện lỗ hổng, bàn tay của đối thủ thì ở ngay trước mặt hần.

Vương Lang định lui lại thì phát hiện phần dưới cũng bị khống chế. Chân phải hần nhấc lên thì bị chân trái đối thủ đè xuống, như bị keo dính chặt vào mặt sàn. Hần dùng sức đá chân phải lên, vừa hơ ra một chút thì đầu mũi chân trái của đối thủ duỗi ngón chân của hần xuống rồi trượt lên phía cổ chân, đâm xuống. Chân phải Vương Lang lại dính vào mặt sàn.

Vương Lang tung cú đá chân trái vào bấp vế chân trái của đối thủ, định giải phóng cho chân phải. Không ngờ đối thủ nhón gót chân lên, đòn đè thành đòn quét.

Vương Lang mất chân trụ, ngã xuống. Đúng lúc đó thì mu bàn tay đối thủ đánh vào cằm Vương Lang. Hần mất ý thức, trận đấu kết thúc.

Hơn hai mươi trận đấu, đây là lần đầu tiên Vương Lang bị thua ở một đòn chính diện, đây không phải đòn bất ngờ, đối thủ đã có tính toán trước. Nếu là

bấy thì cái bấy này, trình độ của hắn không thể nào thoát được. Vương Lang biết mình vừa thấy cái gì.

Một chuỗi chiêu thức, được kết hợp hoàn hảo, để tạo thành đòn tấn công hiệu quả, đó chính là tuyệt chiêu. Đối thủ đã mang tuyệt chiêu của mình ra, ở trình độ ngang bằng, đối phó với tuyệt chiêu, chỉ có hai cách, hoặc là tìm ra cách phá chiêu, hoặc là đem tuyệt chiêu khác đối phó.

Vương Lang biết đối thủ đã sử dụng nhu quyền, bài nhu quyền cơ bản trong zone z, hắn chỉ mới thực hiện được 60 %, chưa đủ thấu hiểu để tìm ra cách phá chiêu.

Vương Lang hiện không có tuyệt chiêu gì, nhất là trong mô phỏng công bằng của zone s.

Nhưng Vương Lang có một thứ, khiến hắn có ưu thế ở bất cứ đâu, bất cứ mảng không gian nào. Đó là bộ não của hắn, khả năng phân tích và trí thông minh đã giúp hắn tìm ra phương án đối phó, mà tạm thời có hiệu quả nhất.

Vương Lang gọi là mô phỏng chiêu thức của đối thủ.

Người xem gọi là bất chúc.

Lão thập và đám huynh đệ gọi là chơi bản.

Lão thập như đang chiến đấu với chính mình trong gương. Hắn làm gì thì đối phương làm cái đó. Xòe bàn tay đếm ngón tay, lắc chân múa vòng đu cả, qua trọng là đối phương sao chép rất nhanh, y ra chiêu tay trái thì đối phương ra chiêu tay phải. Chiêu đưng chiêu, hai bàn tay nắm lấy nhau, tay kia thì xoay xoay chân thì múa múa. Thêm chút nhạc thiếu nhi là thành tiết mục văn nghệ bé khỏe bé ngoan.

Lấy nhu thắng cương thì ít nhất cần đối phương ra cương cái đã, hai người cùng nhu thì giống đang đóng cảnh nóng trong đám mây, nhìn sao cũng thấy khó coi.

Lão thập chuyển qua cương công thì tên kia cũng công cương, đổi nhịp hay biến chiêu đều xê xích với y, cứ thế này hoài hết thời gian sẽ thành hòa, 500 tinh thần tệ không phải là con số nhỏ, lão thập ra quyết định dứt khoát, đúng với khí phách của một chiến binh chuẩn mực.

Người chơi bản thì đừng trách ta chơi gian.

Lão thập âm thầm vận dụng năng lượng cơ bản. Không phải là tạo vòng bảo vệ hay tấn công, mà là dùng năng lượng để nội kích cơ thể, đây gọi là nghệ thuật chiến đấu, không phải ăn gian.

Nội kích cơ thể là kỹ thuật chiến đấu bậc cao của cơ giới sĩ, cơ bản là năng lượng lấy ra từ vùng chứa, không đưa ra bên ngoài, mà thu hết vào bên trong ở mức tế bào của cơ thể, gần giống với cách hình thành huyết năng lượng của võ sư.

Tế bào, cơ bắp được gia cố bằng năng lượng sẽ được tiến hóa tạm thời, mọi năng lực vận động đều được kích thích. Nhanh hơn, mạnh hơn, chịu lực tốt hơn, phản xạ nhanh hơn. Nói chung là giống như sai thuốc kích thích.

Nhưng cũng có tác dụng phụ, cơ thể mà cụ thể là tế bào sau khi được kích thích vượt quá sức vốn có, sẽ rơi vào trạng thái suy yếu, giống gồng tay nhiều quá thì sẽ bị đuối. Phải nghỉ ngơi hoặc dùng năng lượng sinh mệnh để phục hồi.

Mức kích thích tối đa mà tế bào có thể chịu được, cũng như tốc độ phục hồi tự nhiên sau kích thích. Là yếu tố quan trọng để phân cấp bậc chiến sĩ. Trình độ bạch ngân tinh anh như lão thập, có thể kích thích gấp 7, 8 lần, nếu là đội trưởng của y, tinh anh trong tinh, chắc khoảng mười mấy hai chục lần.

Zone s là nơi tuyệt vời nhất để luyện tập nội kích, vì không sợ quá trình suy yếu diễn ra, hiệu suất đạt được trong zone s cũng tương đương trong thế giới thật, tất nhiên muốn đạt hiệu quả cao nhất thì trong thế giới thật cũng phải luyện tập để tăng cường tế bào tự nhiên, mà cơ bản nhất là tập tạ, tập thể lực.

Năng lượng của nội kích không phát ra bên ngoài, nên không tạo ra sóng dao động, sẽ không thể dùng năng lượng cảm giác để dò xét, tên trình độ thấp kia sẽ không thể biết được, chỉ có những người cùng hoặc cao hơn cấp, dựa vào tế bào cảm ứng mới xác định rõ được. Lão thập thanh thần lòng sáng như gương, ăn gian mà không bị phát hiện, chính là thực lực.

Lão thập là người có lương tâm, chỉ sử dụng nội kích ở mức thấp, tăng lên gấp đôi mà thôi. Như vậy là công bằng rồi, ai bảo tên nhóc kia chơi bản trước.

Trận đấu lại chuyển qua bước ngoặt mới, chính là một bên ăn hành ngạt miệng.

Đối thủ của Vương Lang như lột xác, vẫn là cường công nhưng nhanh và mạnh gấp đôi. Vương Lang dùng hai tay để chắn đòn trực diện, cả người hắn như bị đánh bay ra phía sau, hai tay như bị phé, mất một lúc mới cử động được. Lúc này thì chiêu thức mới của đối thủ đã đến, trận đấu kết thúc trong 1 nốt nhạc.

Chỉ còn vài trận nữa là kết thúc chuỗi 50 trận, Vương Lang toàn bại. Lúc này Vương Lang không ngán kháng nữa, hắn hoàn toàn dựa vào tốc độ tối đa có thể đạt được, né đòn hoặc ra chiêu cầu may. Nắm đấm của hắn dù đánh trúng phần mềm của đối thủ, cũng giống như đấm trúng tấm sắt, tê rần. Chủ yếu là né tránh hoặc gạt đòn.

Lão thập tốt bụng, giữ tốc độ nhìn hơn Vương Lang một chút, ra đòn để Vương Lang tập né. Cũng cố nhẹ tay, chỉ phát lực tại đòn đánh cuối kết trận.

Y cũng rất ngạc nhiên, tốc độ cơ thể của tên tiểu tử kia luôn tăng lên qua mỗi trận, sự tiến bộ của tên kia cũng quá nhanh đi. Nếu không dùng nội kích, chắc chắn lúc này người thua sẽ là lão thập y. Đến nay y đã dùng tốc độ hơn gấp rưỡi bình thường để đối luyện. Chiều cuối mới sai gấp đôi.

Trận cuối cùng, chiêu thức cuối cùng, Vương Lang như bị đốt cháy, hắn đã nhìn rõ góc độ ra chiêu của đối thủ, đã ra đòn chặn kịp lúc, chỉ tiếc là lực của hắn chưa đủ, bị đối thủ đánh bay.

Vương Lang hài lòng về những gì mình thu được sau 50 trận đấu. Nhiều nhất là tốc độ phản ứng và khả năng biến chiêu. Vương Lang tin mình sẽ có thành tích tốt hơn ở bài kiểm tra 1 và 2. Hắn cũng lờ mờ đoán được cách để làm bài kiểm tra số 3.

Lão thập mẫn nguyên, 25 ngàn tinh thần tệ kiếm được với y chỉ là chuyện nhỏ. Quan trọng là phải tìm cách trở mặt để khỏi ăn chia với đám ruồi nhặng kia, có cần giải ngũ luôn không nhỉ. Hay y với lão cừu hợp tác, ra tay bắt ngờ với tứ lục, rồi hợp nhau không chế lão nhị, sau đó y lại ra đánh ngất lão cừu, vậy là mâm cơm này chỉ còn một mình y, được lắm, cứ vậy mà làm.

Mở mắt ra, mặt lão thập đen thui, lại có thêm hai ruồi trâu thắt, bát sà tới. Trâu nhiều thì cỏ hết, bọn này thật đúng không có nghĩa khí mà.

Cũng may là lão nhất không tới, còn cứu được.

Chỗ này không an toàn, mọi người đồng lòng.

Một lát sau, một nam tử mặc đồ trắng, cầm quạt trắng đập tung cửa phòng, mắt lão liên nhìn căn phòng trống, tay phe phẩy quạt:

_ Giới lắm, coi như các ngươi có chút môn đạo

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Chương Trình Luyện Tập (8)

Học võ thì không gì tốt bằng thực chiến, bình cảnh trong luyện tập của Vương Lang giờ đã có nút mở. Chính là cách cảm nhận không gian xung quanh mà không cần phụ thuộc vào 5 giác quan cơ bản.

Vương Lang ngay lúc này thì không biết, tình trạng của hắn hiện tại, trong võ học truyền thống được gọi là bắt đầu khai mở tâm nhãn. Giống như võ sĩ khi đã lĩnh hội được các kỹ năng của cơ thể, bước thêm một bước nữa, chính là lĩnh hội trong tâm trí.

Bắt đầu bằng việc hiểu rõ mình, rồi hiểu rõ thế giới xung quanh, hòa hợp cả hai lại, ta là tự nhiên, tự nhiên là ta. Đó là lúc tâm nhãn khai mở, quá trình này không thể gượng ép được, giống như cách ví von về việc ngộ đạo, đọc kinh ngàn cuốn tâm không tỉnh, ngắm lá vàng rơi vạn sự thông. Thế ngộ không thể cầu.

Thật sự cái ngộ của Vương Lang chỉ coi tiểu ngộ, do hắn gượng ép mà thành.

Suy nghĩ bằng lý trí, đào ra trăm ngàn phương án, chọn cái tốt nhất để làm. Tức là hắn cầu mà ra đạo.

Thiên tư của Vương Lang thông minh, tìm ra góc nhìn mới kết hợp giữa vô chiêu và hữu chiêu, giống như đòn thần kinh phản xạ có điều kiện và không điều kiện lại làm một, tùy cái tốt nhất mà làm. Tựa như khi mũi dao bay tới sau lưng, mặc kệ tề bào thần kinh nào chỉ huy, làm sao cho an toàn là được, ý thức làm chủ hay vô thức làm chủ không quan trọng.

Nói lại lần nữa, làm được điều này là nhờ Vương Lang có sự tiến hóa trong tề bào thần kinh. Giống như đặt sẵn cái máy tính vào đó, hoạt động tức là không hoạt động và ngược lại. Dù nó như thế nào thì vẫn chỉ một chủ thể duy nhất là Vương Lang.

Thiên hạ 3000 đạo, có một đạo là tính toán mà thành cũng không có gì lạ. Quan trọng là Vương Lang đi được đến đâu.

Nói về cái gọi là tâm nhãn, trong tri thức thông thường của nền võ học xưa nay, nó hay được hiểu là: có được khi khai mở phần chìm của tâm linh, vạn vật tồn tại xung quanh đều có sự sống của nó, bằng cách này hay cách khác, vật chất vô cơ thì gọi là năng lượng nguyên tố, vật chất sống là năng lượng sống. Tâm nhãn giúp năng lượng của bản thân hòa vào năng lượng của môi trường xung quanh, cảm giác giao thoa với nhau, thấy mà không cần nhìn, nghe mà không cần tai... Năng lượng nói ở đây, là tâm linh, không phải tinh thần hay tính thuần.

Tâm nhãn của Vương Lang có khác một chút, hắn không giao thoa, hắn lấy tâm linh của bản thân làm mắt, làm tai... để thấy, thu nhận thông tin lại rồi đưa cho bộ não giải quyết, tạo thành phương án.

Nghe thì có vẻ giống nhau, đều là để cảm nhận. Nhưng có một cái khác rất quan trọng, đó là Vương Lang không hòa vào không gian, mà đứng một mình tiêu hóa những gì không gian xung quanh truyền tới, Vương Lang chỉ thu, chứ không phát.

Hiện Vương Lang chưa có kiến thức hay thông tin các chiêu hướng khác nhau để so sánh. Hắn vẫn như lúc trước, cái gì tốt thì sai. Mô tả về cách thực

hiện mới của Vương Lang khi vượt qua bài kiểm tra 5 quả cầu gai, bài kiểm tra tốc độ.

Khi thanh nhon bay tới, ý thức hay là tâm nhãn của Vương Lang sẽ hình thành thêm một Vương Lang khác nữa ở bên ngoài, có một góc nhìn giống như người quan khán.

Vương Lang tâm nhãn này sẽ thu mọi thông tin về thanh nhon bắn tới. Quá trình này diễn ra trong suy nghĩ, suy nghĩ là nhanh nhất, từ hạt cát phóng thành vũ trụ cũng chỉ là ý niệm. Cứ coi như Vương Lang tâm nhãn kéo dài thời gian di chuyển của thanh nhon ra vô hạn, rồi thông thả tính toán tính toán các thông tin: góc độ, tốc độ, hướng đi,....Đưa ra kết luận: né tránh hay gạt bỏ bằng tay, chân, xê dịch bao nhiêu li, hướng nào góc nào, sai bao nhiêu sức...

Khi Vương Lang tâm nhãn - máy tính đã có kết quả tốt nhất. Sẽ truyền thông tin về cho tế bào não điều khiển sự vận động vô thức của Vương Lang, chỉ huy cơ bắp hoạt động. Còn ý thức chính của Vương Lang thì thoải mái, muốn nghĩ gì thì nghĩ, việc né tránh trở thành giống như tìm đập, không cần phải cố điều khiển. Bây giờ Vương Lang có thể như: Hai tay cầm hai cây bút, một bên làm thơ một bên làm toán, còn đầu thì nghĩ về việc nấu ăn.

Tóm lại, Vương Lang có thể biến phản xạ có ý thức thành phản xạ không ý thức mà vẫn đạt được hiệu quả cao tuyệt đối.

Vậy chỉ còn một vấn đề, đó là cân bằng được tốc độ của suy nghĩ và tốc độ của cử động cơ thể. Giống như việc ta có thể dễ dàng tưởng tượng việc mình đâm được 100 cú / 1 giây, như cánh tay chỉ đánh được vài ba cú.

Làm sao để giải quyết được vấn đề này, Vương Lang tịnh tâm suy nghĩ.

Suy nghĩ cũng là một phản xạ có ý thức, Vương Lang biến nó thành phản xạ không ý thức, coi như là suy nghĩ trong tiềm thức. Tức là có hai Vương Lang đang cùng suy nghĩ về một vấn đề.

Vương Lang chính, ý thức chính của Vương Lang: có thể tìm cách giải quyết nào tùy thích, tưởng tượng, mơ hồ, đoán mò, suy luận... Sao cũng được, nghĩ ra tức là nghĩ ra.

Vương Lang tâm nhãn: chỉ có thể suy nghĩ từ những thông tin mà ý thức của Vương Lang thu thập được, kể cả những thông tin mà ý thức chính của Vương Lang đã "quên", nó chỉ có thể dùng các phép: suy luận, tổng hợp, phân tích, loại suy, quy nạp, tương tự, diễn giải... để đưa ra đáp án nó cho là logic nhất. Nó không thể tưởng tượng hay thấu hiểu các yếu tố cảm xúc. Đó là giới hạn Vương Lang tâm nhãn không được phép vượt qua.

Nếu Vương Lang tâm nhãn đã rút ra được kết luận cuối cùng, không cần biết đúng sai, chỉ là kết quả tốt nhất đúng nhất từ những thông tin nó có được, kết quả này sẽ truyền đến cho ý thức chính của Vương Lang.

Vương Lang chính sẽ nhận kết quả đó dưới dạng một ý tưởng lóe lên, hần sẽ quyết định ý tưởng đúng hay sai, có hợp lý, thực tiễn hay không... Rồi diễn giải tiếp hoặc thử nghiệm, đúng thì sai, không đúng thì Vương Lang tâm nhãn có thông tin mới để phân tích tiếp.

Vương Lang đã nghĩ ra cách đầu tiên, đơn giản mà hiệu quả, vào màn hình liên lạc xem thử có mua được bài học nào tốt không.

Vương Lang chú ý đến một gói học phần yêu cầu sơ cấp của cơ giới sĩ " rèn luyện nâng cao hiệu suất cơ bắp "

Vừa nghe tên đã biết là đồ tốt, nhưng trước mắt là phải thi đậu bài kiểm tra phản xạ cái đã.

Bài kiểm tra 1 và 2 lúc này là quá dễ đối với Vương Lang, hần thoải mái đạt được điểm tối đa. Chỉ là ở bài kiểm tra số 2 tốc độ hoàn thành của hần chậm hơn giáo viên ảo một chút. Hần chưa di chuyển nhanh như thế được.

Bài số 3, sau mấy ngàn lần khởi động lại, Vương Lang mới thành công, hần thắng nhưng là thắng thảm, sau 600 giây, tổn thương cơ thể đến hơn 60 %, vùng chứa cũng suy kiệt trầm trọng, sợ là chỉ kéo dài thêm 1, 2 giây, Vương Lang thật không cách nào qua nổi.

Lý do là vì tuy Vương Lang đã hiểu được cách tạo góc độ của lớp vỏ bảo vệ, cũng điều tiết được mức năng lượng cần dùng. Nhưng giống như phía trên, nghĩ là một chuyện, làm lại là chuyện khác, hiệu suất của Vương Lang bây giờ không đáp ứng được. Vương Lang tạo ra được vỏ bảo vệ đúng, nhưng tạo không đủ nhanh. Có chuyện Vương Lang nghĩ không thông, tại sao chương trình của cơ giới sĩ, dạy thì đơn giản, mà bài tập thì lại khó đến như vậy. Nếu không có lợi thế của mình, Vương Lang không biết ngày tháng nào mới vượt qua được.

Con đường cơ giới sĩ đúng là khó khăn. Chẳng trách tùy tiện chọn người để đấu trong zone s, ai cũng là cao thủ.

Ngoại truyện:

_ Thất đệ, học phần cơ giới sĩ làm tới đâu rồi.

_ Đệ chào nhị ca, tam ca. Đệ soạn xong sơ cấp với trung cấp rồi. Đã giao cho đại ca duyệt.

La Phuong vỗ vai thất đệ Trương Thạch đầu khum khum, giọng tâm tình:

_ Ta nói đệ nghe chuyện này, đệ đừng buồn. Ta vừa mới gặp đại ca, đại ca nói đệ làm việc rất tốt, nhưng có chút quá đơn giản, chính là thiếu cặn. Đại ca nói học phần yêu cầu của đệ quá dễ, như vậy sẽ không kích thích được ý chí chiến đấu của các học viên. Đệ biết đó, trình độ mỗi thời sẽ mỗi phát triển, dễ dàng quá sẽ khiến chúng thấy nhàm chán, không chuyên tâm học. Đại ca không giỏi ăn nói, sợ nói không khéo sẽ làm đệ buồn nên mới nhờ ta nói giúp. Không tin cứ hỏi tam ca của đệ, lúc đó y cũng có mặt ở đây.

Vừa nói La Phuong vừa liếc qua Lý Khanh, lần này đến phiên Lý Khanh cảm khái, tay vỗ lên vai kia của Trương Thạch, đây chính là thể gong kim nổi tiếng của hai huynh đệ La, Lý:

_ Tam ca ta có bàn qua với đại ca rồi, cũng không phải là vấn đề gì lớn, dễ thôi, đệ cứ đem một nửa gói yêu cầu trung cấp chia đều xuống gói sơ cấp. Rồi cao cấp xuống trung cấp. Tại cao cấp làm siêng thêm 5,7 gói nữa, chẳng phải được rồi sao. Coi như là thêm chút tâm huyết thất đệ à, đệ cũng biết đây là giấc mơ ấp ủ bao lâu của đại ca, thân làm huynh đệ, chúng ta phải cố gắng nhiều một chút.

_ Đệ hiểu rồi, đệ sẽ cố gắng thêm

Trương Thạch gật đầu nghe rộp rộp, lỗ mũi nở ra, môi bậm lại:

_ Đệ về làm ngay đây, số học phần yêu cầu sẽ tăng gấp đôi, độ khó cũng tăng.

_ Ủ, đệ về làm ngay đi, đi thông thả, không tiễn.

La Phuong với Lý Khanh vẫy tay chào tạm biệt, khi Trương Thạch khuất bóng thì nụ cười thân thiện của hai người mất đi phần thiện, Lý Khanh nói trước:

_ Nhị ca anh minh, thất đệ mà nhiệt tình tăng độ khó thì đừng học viên nào mơ qua được. Cái ki luật đóng tiền vượt ải, có cần tăng phí không, tương lai sẽ bội thu a.

La Phuong lấy hai ngón tay vuốt hàm râu quặp của mình, đáng vẻ cao nhân:

_ Không nên như vậy, vậy là ảnh hưởng đến lợi ích của học viên. Cứ lấy số lượng bù vào, vượt 1 tính 1, vượt 2 tính 2, cứ thế gấp đôi, như vậy mới kích thích được ý chí của học viên. Đệ phải nhớ, luôn lấy lợi ích của học viên, nhằm, học viên làm chính, đó gọi là tâm đức.

_ Nhị ca anh minh, đệ sẽ khắc cốt ghi tâm lời dạy của nhị ca.

_ Mà nhị ca. - Lý Khanh nói tiếp - Tên Mạc Thiên Sầu làm kỳ kia sẽ khó đối phó hơn Trương Thạch nhiều, nhị ca có cách nào chưa.

La Phuong mỉm cười:

_ An tâm, voi thì lấy chuột trị, hình như Trương Phóng đang cần thêm chỗ để luyện tập. Mà phòng thí nghiệm của họ Mạc, là rộng nhất phi thuyền đúng không.

Lý Khanh không còn gì để nói, gật đầu ngưỡng mộ, sự ái mộ dành cho nhị ca La Phuong đã lên đến cực điểm.

Trương Thạch đang chạy băng băng trên hành lang của phi thuyền, thấy đại ca Vương Nhất đang đứng trước cửa khoang của đại ca, tay nâng đĩa bánh còn nóng hổi. Trương Thạch nhìn đại ca, đầu gật mạnh một cái:

_ Đại ca yên tâm, đệ sẽ cố gắng nhiều hơn.

Nói xong thì Trương Thạch cầm đầu chạy về khoang của mình. Mặt đại ca Vương Nhất hơi đơ ra một chút, nói vọng theo:

_ Ờ ờ, cố gắng là tốt.

Nói xong đại ca Vương Nhất đẩy cửa khoang bước vào:

_ Cục vàng, ca nấu xong bánh rồi nè.

_ Ừ chịu đâu, muội muốn ăn bánh kem cơ, phải có bông hoa bằng kem nữa. Ừ chịu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Kết Thúc Luyện Tập. Điều Quan Trọng Nhất Lúc Đây

Vương Lang không nóng vội, hẳn khoan chọn những học phần yêu cầu mà mình chưa nắm rõ, chính là vì sợ gặp phải bình cảnh, trải qua một trăm mấy chục trận thua trong zone s, tuy hẳn kiếm được lợi ích, nhưng cảm giác đánh thua hoài không mấy dễ chịu.

Vương Lang muốn nâng cao những gì mình đã học, đầu tiên là học phần yêu cầu "18 chiêu thức cận chiến cơ bản. "

Chiêu thức ở đây chính là tuyệt chiêu, đều là đúc kết từ võ học của Trương gia.

Với thiên tư của Vương Lang, việc học và hiểu các tuyệt chiêu này không khó, cũng như tìm cách để ứng dụng vào thực tế.

Nhưng muốn hần tự nghĩ ra được tuyệt chiêu ngay lúc này thì chưa được, sáng tạo một tuyệt chiêu cần rất nhiều yếu tố, trong đó quan trọng nhất là kinh nghiệm đúc kết, đôi lúc còn phải tính tới suy nghĩ hay thói quen của đối thủ để đánh lạc hướng hay đánh vào điểm yếu. Trừ khi là chênh lệch quá lớn, nếu không thì mỗi đối thủ khác nhau, phải dùng các tuyệt chiêu khác nhau, hoặc cách áp dụng khác nhau.

Có thể kế thừa, tiếp xúc với những kiến thức võ học được đúc kết, truyền thừa qua nhiều thời đại. Là may mắn rất lớn của bất cứ người học võ nào.

Vương Lang đạt điểm tuyệt đối trong bài kiểm tra.

Hắn cũng liên tục đạt được điểm tối đa trong các học phần:

"Đao và cách sử dụng cơ bản "

"Kiếm và cách sử dụng cơ bản "

"Các bước di chuyển hợp lý trong cận chiến "

"Huyền chiêu là gì, cách thực hiện và đối phó"

" Nhu quyền trong thực chiến"

Tại gói học phần nhu quyền, Vương Lang chỉ gần được điểm tuyệt đối. Nhu quyền là một đạo lớn trong võ học, chút tâm cảnh hay ngộ của hắn bây giờ, chưa đủ để thấu hiểu hết được.

Vương Lang nhận ra đa phần các gói học phần yêu cầu ở cấp cơ sở đều tập trung vào huấn luyện thân thủ, chưa nhắc nhiều đến cách sử dụng năng lượng.

Nghĩ ra được câu hỏi thì Vương Lang cũng tự trả lời được, đáp án rất đơn giản, chính là gốc và ngọn.

Chỉ còn hai gói học phần yêu cầu cuối cùng, Vương Lang chưa lại vì hắn đoán hai học phần đó là khó nhất, cũng như cần nhất với hắn bây giờ.

Hắn chọn học phần tiếp theo.

"Thiết bị tinh thần cơ giới và phương pháp sử dụng cơ bản "

....

.....yes.

Nhiệm vụ đầu tiên của Vương Lang là đọc hiểu phần giới thiệu trong màn hình liên lạc nội bộ.

Thiết bị tinh thần cơ giới mà cơ giới sử dụng, được chia làm 4 nhóm chính: Tấn công, phòng thủ, phụ trợ và cường hóa giới hạn.

Được phân cấp bậc giống như cấp bậc của cơ giới sĩ: thanh đồng (1 2 3 4 5). Bạch ngân (1 2 3 4 5). Hoàng kim(chuẩn, 1 2 3)....

Mỗi thiết bị cơ giới được chia làm hai loại: có hoặc không có năng lực đặc thù.

Nếu thiết bị cơ giới được trang bị năng lực đặc thù, sẽ không tính là cùng cấp, ví dụ thiết bị cơ giới bạch ngân cấp 4, được trang bị năng lực đặc thù, sẽ coi như là thiết bị bạch ngân cấp 5.

Nếu thiết bị có 2 năng lực đặc thù trở lên, sẽ có cách tính riêng, thường coi như là tăng thêm một cảnh giới lớn.

Trên lý thuyết, cấp thiết bị nào cũng có thể trang bị năng lực đặc thù phụ trợ. Nhưng thực tế chỉ trang bị từ cấp bạch ngân trở lên.

Chiến sĩ ở đẳng cấp nào thì sử dụng thiết bị thuộc đẳng cấp đó, sẽ đạt hiệu quả tối ưu nhất.

Chiến sĩ sử dụng thiết bị có đẳng cấp thấp hơn, có thể làm hư hại thiết bị.

Chiến sĩ sử dụng thiết bị có đẳng cấp cao hơn sẽ không phát huy được hết chức năng hay năng suất của thiết bị. Trường hợp này có thể sử dụng thêm thiết bị cường hóa giới hạn để bù đắp chỗ thiếu hụt. Nhưng không phải biện pháp lâu dài, có thể gây tổn thương đến cơ sở của thiết bị.

Để phân cấp bậc của thiết bị tinh thần cơ giới ngoài các thông số như: hiệu suất nội tại, ngoại tại, điểm tác động, thực tế... Còn có các thông số khác về cấu trúc. Nói rõ hơn trong học phần cơ giới sư.

Thiết bị tinh thần cơ giới khi sử dụng, sẽ giống như một phần cơ thể của cơ giới sĩ, cần tìm hiểu rõ về cách sử dụng để có sự tương thông nhằm đạt hiệu quả sử dụng tốt nhất.

Thiết bị tinh thần cơ giới có thể qua cải tạo, cải tiến.. Để thăng cấp. Tỷ lệ thăng cấp thành công có phụ thuộc một phần vào sự tương thông của cơ giới sĩ.

Có thể cường hóa tối đa hiệu suất của thiết bị cơ giới bằng cách tạo ấn ký bằng bước sóng năng lượng của cơ giới sĩ. Có những điều cơ giới sĩ cần chú ý khi thực hiện ấn ký.

+ Chỉ người có bước sóng cùng tính chất với ấn ký, mới sử dụng được thiết bị.

+ Thiết bị có thể tăng hiệu suất rất nhiều khi được tạo ấn ký, trường hợp ghi nhận cao nhất, có thể đạt đến mức tăng thêm 80 %.

+ Chỉ có thể tăng cấp của thiết bị cơ giới đã có ấn ký, khi cơ giới sĩ sử dụng thiết bị đó tăng cấp.

+ Có sự tương liên của chiến sĩ và thiết bị tinh thần có ấn ký. Người còn vật còn, người mất vật mất.

+ Khi giải khai ấn ký, cơ giới sĩ sẽ bị cản trở, mức độ nghiêm trọng, phụ thuộc vào đẳng cấp cao thấp của thiết bị.

+ Việc bổ sung thêm năng lượng đặc thù cho thiết bị đã có ấn ký, là vô cùng khó khăn, dù trên lý thuyết là có thể, nhưng tới nay vẫn không có trường hợp thành công.

...

Sử dụng thiết bị cơ giới, cơ bản là đem năng lượng tinh thần của vùng chứa bản thân. Làm chia khóa và năng lượng để thiết bị hoạt động. Sau khi nạp đủ năng lượng, có thể coi thiết bị là vùng chứa dự phòng của mình.

Vùng chứa hao kiệt, có thể rút nhanh năng lượng từ thiết bị trở về.

Thiết bị cạn năng lượng, sẽ chủ động trở về trạng thái tĩnh, trạng thái thu gọn, thường có hình dạng huân chương ngôi sao.

Năng lực thực chiến của cơ giới sĩ, thông số quy ước là chỉ khi chiến sĩ sử dụng thiết bị cơ giới của mình. Tính cả kỹ năng cá nhân, kỹ năng thiết bị, hiệu suất sử dụng năng lượng. Nếu thiết bị có năng lượng đặc thù, vẫn được tính là năng lực thật của cơ giới sĩ sử dụng.

Trên các thông số cơ bản, một cơ giới sĩ được trang bị thiết bị cơ giới đầy đủ, vẫn chưa đủ năng lực để vượt một đẳng cấp lớn khiêu chiến, cho dù đối thủ không có trang bị, mức tăng lên nhờ thiết bị là bội số, còn ranh giới đẳng cấp là thập số. Chưa nói đến những khác biệt về chất khác.

Tuy nhiên, nếu chiến sĩ bạch ngân cấp 5, trang bị thiết bị tương đương, sẽ có khả năng thắng được chiến sĩ chuẩn hoàng kim không có thiết bị. Trường hợp trên đã từng ghi nhận được tiền lệ.

Phân tích trên không tính nếu thiết bị được trang bị năng lượng đặc thù.

....

.....yes:

_ Tại học phần sơ cấp, trò sẽ được dạy cách sử dụng các thiết bị từ bạch ngân trở xuống, thuộc hai nhóm chính là tấn công và phòng thủ. Ta sẽ thực hiện lại 8 động tác của bài học cơ bản đầu tiên, chỉ khác là lần này có sử dụng thiết bị áo giáp và kiếm. Riêng bài học số 8 về phóng ra tia năng lượng, ta sẽ sử dụng thiết bị dạng súng. Để hiểu rõ sự khác biệt, trò cần chú ý đến các thông số hiện ra. Thiết bị mặc định của học phần, là cấp bạch ngân từ 1 đến 5.

Các động giống và theo thứ tự như bài học cơ bản. Vương Lang xem đi, xem lại, xem chậm phóng to, kết hợp với các thông số, hần rút ra kết luận, đương nhiên kết luận này có sự tham gia của máy tính - tâm nhân.

Hiệu suất nội tại của thiết bị bằng với hiệu suất nội tại mặc định của giáo viên ảo, là 203. Tức trong 3 giây thiết bị có thể sài hết năng lượng từ hai vòng sáng để dùng cho chiêu thức.

Khác nhau là ở hiệu suất ngoại tại, nó là bội số của cả hai. Nếu một cú đâm tay không của giáo viên ảo tạo ra điểm tác động là 3,.Nếu thêm thiết bị cũng đẳng cấp, con số đó sẽ là $(3+3) \times 2 = 12$. Tức năng lực của giáo viên ảo tăng lên gấp 4 lần.

Nếu giáo viên ảo sử dụng thiết bị cấp thấp hơn, ví dụ như điểm tác động nhỏ đi 1, con số sẽ là $(3+2) \times 2 = 10$. Tức năng lực của giáo viên ảo chỉ tăng lên gấp 3,3 lần.

Tương tự cách tính đó khi sử dụng thiết bị đẳng cấp cao hơn.

Cơ giới sĩ cùng đẳng cấp, nhưng sử dụng cấp thiết bị khác nhau, thì sức chiến đấu sẽ chênh lệch rất rõ. Ví dụ như thiết bị bạch ngân cấp 1 và cấp 5: $(3+1) \times 2 = 8$. $(3+5) \times 2 = 16$. Chính là chênh lệch gấp đôi.

Đương nhiên thông số trên là đo đạc theo phương thức phòng thí nghiệm, trong thực tế sẽ khác nhiều. Phụ thuộc vào tính chất thiết bị hay hiệu suất người

sử dụng. Nhưng tầm ảnh hưởng của thiết bị đến năng lực chiến đấu chung là quá rõ ràng, không thể phủ nhận. Cho dù là thấp nhất, thì thiết bị cơ giới cũng có thể nâng sức chiến đấu của cơ giới sĩ cùng cấp lên hơn hệ số 2.

Cách tính dùng cho thiết bị phòng thủ phức tạp hơn, nhưng kết quả cũng tương tự.

Đó là nói tới hiệu suất ngoại tại. Bây nói đến hiệu suất nội tại và sự hao phí.

Thiết bị ở đẳng cấp khác nhau, thì có mức chứa đựng và khả năng phóng thích năng lượng khác nhau. Làm một ví dụ.

+ Nội tại của cơ giới sĩ là 303. Nội tại của thiết bị cùng cấp cũng là 303.

+ Cả cơ giới sĩ và thiết bị cùng phóng thích hết một lần trong 3 giây, ta sẽ có nội tại chung là 603. Đây là một con số vượt cấp, đòn tấn công khi đó theo cách tính bội số chung, sẽ mạnh hơn rất nhiều lần.

+ đương nhiên chỉ thực hiện được trong một thời gian ngắn, muốn làm tiếp thì phải nạp lại năng lượng cho thiết bị, cũng như vùng chứa của cơ giới sĩ.

Đòn tấn công tiêu diệt kiểu này phải suy nghĩ kỹ trước khi sử dụng, đối thủ không chết là mình chết. Trừ khi thiết bị được trang bị năng lượng đặc thù tích trữ hoặc kích phát..

Về mặt hao phí, năng lượng cơ bản khi thoát ra khỏi vùng chứa, sẽ tuần hoàn lưu chuyển trong thiết bị, không phát tán ra môi trường bên ngoài, đặc biệt là ở thiết bị phòng thủ. Sự tiêu tán của năng lượng cơ bản ít hơn nhiều so với tạo vòng hoặc giáp hộ vệ.. Tức năng lượng hao phí sẽ thấp hơn.

Cách sử dụng khá đơn giản, về cơ bản, sau khi được truyền năng lượng vào, thiết bị cơ giới sẽ như một phần cơ thể, có thể lưu chuyển năng lượng dễ dàng. Tạo ra các động tác hay chiêu thức dùng đến thiết bị, cũng dễ dàng hơn, không cần mất quá nhiều tâm trí để điều khiển.

Ở thiết bị phòng thủ, bản thân thiết bị áo giáp đã là lớp bảo vệ tốt nhất, cơ giới sĩ không cần tạo giáp năng lượng. Việc tạo ra vòng hoặc vỏ bảo vệ đã là chức năng được thiết kế của áo giáp hoặc khiên, người sử dụng chỉ cần khởi động là được.

Thiết bị tấn công thì phức tạp hơn chút, lý do là vì vũ khí có thể hoạt động ở các mức công suất khác nhau, cũng như được thiết kế nhiều phương pháp tấn công khác nhau.

Ví như kích thước của lớp năng lượng bao bọc quanh thân kiếm, có thể kéo ra ngắn dài, to nhỏ tùy ý, cũng có thể tinh chỉnh nhất chém bạo phá hay bén nhọn. Tùy chiêu số sử dụng.

Khi dùng vũ khí cơ giới loại kiếm để chém ra kiếm khí, đường kiếm khí mạnh hơn và ổn định được lâu hơn.

Muốn làm tốt các sự tinh chỉnh đó, cần yếu tố hòa hợp của cơ giới sĩ và thiết bị sử dụng.

Cái làm Vương Lang hưng phấn nhất là thiết bị cơ giới dạng súng. Có thể khiến năng lượng phát ra có hình khác nhau, hình viên đạn, hình cầu, tia thẳng, lưỡi liềm. Tốc độ và cường độ bắn ra cũng tăng lên.

Nếu một xạ thủ cầm thiết bị súng đã nạp đầy năng lượng, kế tiếp vừa bắn vừa nạp, sẽ có lợi thế rất lớn nếu biết cách duy trì khoảng cách với đối thủ, đặc biệt hiệu quả nếu có yếu tố bất ngờ.

Nhược điểm duy nhất là do năng lượng phóng ra với tốc độ nhanh và mạnh, nên chỉ có quỹ đạo cơ bản là đường thẳng. Việc né tránh là không khó đối với những người có kinh nghiệm. Vương Lang ước chừng nếu ở khoảng cách vừa đủ, và có chuẩn bị trước, khi năng lượng phát ra hẳn có thể né được. Chủ yếu là dựa vào hướng di chuyển của nòng súng.

Trong thời gian luyện tập giới hạn, Vương Lang không chỉ trang bị thiết bị cơ giới khi luyện tập 8 động tác cơ bản, mà hẳn áp dụng vào tất cả những gì mình đã học, không nói về kết quả thu được. Chỉ riêng vẻ đẹp của việc cầm vũ khí múa quyền, kết hợp với những chiêu thức phóng ra năng lượng. Đó là lãng lệ.

Vương Lang múa say mê, luyện mê say, hẳn có cảm giác rất tương thân khi cầm kiếm trong tay, giống như có một điều gì đó mới hình thành bên trong hẳn. Kiếm thật tuyệt vời, cảm giác không chỉ là thỏa mãn hay hăng say, nó gần như là hạnh phúc.

Vương Lang từ từ bước vào một thế giới khác, sự thay đổi đến từ bên trong hẳn, ngay lúc này hẳn vẫn chưa thể nhận ra.

Đây là lần đầu tiên Vương Lang tiếp xúc với kiếm, bá vương trong binh khí. Cây kiếm này là thứ mặc định cấp cho học viên trong zone z, không có gì quá đặc biệt.

Cái đặc biệt là ở bên trong của Vương Lang, hẳn cảm giác dòng năng lượng đang lưu chuyển giữa mình và kiếm, như mạch máu, như huyết quản. Giống như nếu buông kiếm ra khỏi tay, hẳn sẽ chết.

Vương Lang điên cuồng, với nguồn năng lượng cấp cho không giới hạn của phòng luyện tập, Vương Lang xuất ra vô số chiêu kiếm, có thể tính đến hàng triệu.

Chiêu kiếm hay kiếm khí Vương Lang phát ra càng lúc càng dễ dàng, tự nhiên, các động tác khó lần lượt diễn ra, kể cả những chiêu thức Vương Lang chưa được học. Càng lúc càng phức tạp, tinh túy.

Càng chém, càng đâm, càng phóng ra kiếm khí, hấn càng hăng. Lúc này nếu có một tấm gương, Vương Lang sẽ không nhận ra mình, gương mặt hấn dữ tợn, trông mất lòi ra long sông sọc như máu, miệng vừa như cười vừa như gào thét, hàm răng nghiêng như thú dữ, nước dãi chảy dòng dòng.

Tiền phí tăng thêm của giờ luyện tập giới hạn, sẽ được trừ vào tài khoản của Vương Lang, một gói là 24 tiếng, 100 triệu của hấn có thể mua 100 ngàn gói.

Tại một nơi không mệt mỏi, không thương tổn, không hao năng lượng, không già đi, không có rào cản hay người ngăn cản. Chỉ có Vương Lang và kiếm.

Không còn là chiêu thức nữa, lúc này là tuyệt chiêu. Kiếm còn dễ điều khiển hơn ngón tay của Vương, uốn lượn, xoay vòng, đổi hướng dễ dàng kể cả đang chém mạnh. Mũi kiếm lúc như viên đạn, lúc như lưỡi rắn.

Hấn chém hấn đâm, hấn bay lên lộn xuống, hấn lẩn hấn bò lếch. Vương Lang cầm kiếm, hay kiếm điều khiển Vương Lang.

Không chỉ tay phải cầm kiếm ra chiêu, tay trái hay hai chân cũng dần dần thành bộ pháp, kết hợp điều luyện, nhuần nhuyễn.

Vương Lang không còn dùng ý thức để điều khiển kiếm nữa, giống như ý thức đang ngủ say, có một Vương Lang thứ ba đang cầm kiếm.

Vương Lang tâm thần không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nó biết như vậy là không tốt. Nó liên tục truyền vô số tính hiệu vào ý thức của Vương Lang. Nhưng con đường đó đã bị chặn một chiều, nó ghi nhớ mọi thứ Vương Lang đang trải qua, tất cả mọi thứ.

Cầm kiếm trong tay, Vương Lang có cảm giác bề ngỗ, ngạo khí thiên hạ. Cảm giác như hấn là độc tôn, là sức mạnh tuyệt đối. Mọi thứ đều ở dưới chân hấn, hấn có thể giết, diệt tùy thích.

Dần dần Vương Lang rơi vào huyền cảnh do chính mình tạo ra.

Hấn đang lơ lửng trên bầu trời, vô số thứ đang về phía hấn, những thứ mà hấn chưa từng thấy, đây là ma sao, hay là quỷ. Hấn đâm hấn chém hấn chẻ đôi hấn chặt rụng.

Bên dưới là sông máu, bên kia là núi xương, tiếng gào thét rên la kia là trống trận, bầu trời màu đỏ không gian màu đen, hơi thở nồng nặc mùi tanh. Những thứ bản thủ kia lao về phía hấn, hấn chỉ có một lựa chọn duy nhất là tiêu diệt chúng.

Hình như có hình dáng của nhân loại, nhưng cũng muốn làm hại hấn, cũng phải tiêu diệt.

Đó là cuộc chiến bất tận, có lúc hấn suy, có lúc địch yếu, cách duy nhất là phải chiến đấu không ngừng. Nếu thắng thế phải thừa dịp tiến lên, nếu thua phải điên cuồng chống trả.

Vương Lang không làm chủ được mình, cơ thể hấn bị thương tổn bởi chính kiếm của hấn, hấn nằm trong vũng máu của chính mình, kiếm không rời tay, rút từng chút sức mạnh cuối cùng để quơ.

Kẻ địch càng lúc càng mạnh, có giết cũng hết được, phải giết liên tục. Tiêu diệt bất kì thứ gì trong tầm mắt của hấn, có cả người già hay trẻ nhỏ lao tới, muốn nói với hấn cái gì đó, hấn không quan tâm, tất cả đều là kẻ thù, cả thế giới này đều chống lại hấn, muốn tồn tại, phải tồn tại một mình.

Giết càng nhiều, Vương Lang càng tỉnh táo, hấn học được cách để giết hiệu quả nhất. Kẻ địch đề tiện, ào đến hấn từ mọi phía, ai cũng muốn đồng vu quy tận với hấn. Hấn không thể chết. Hấn phải giết cho tới khi không còn một người nào.

24 giờ trôi qua, mọi thứ khởi động lại Vương Lang đẩy sức lực lao vào cuộc chiến điên dại.

Vương Lang và kiếm.

Cứ vậy trôi qua.

Kiếm và Vương Lang

Cứ vậy tiếp tục.

Tương chừng như mãi mãi, cho đến khi.

100 triệu tinh thần tệt hết. phòng luyện tập biến mất. Kiếm cũng biến mất. Vương Lang trở về không gian trắng xóa, nơi cổng vào của zone z.

Trong tay không còn kiếm, tại không gian trắng này không có năng lượng tồn tại, hấn không tạo ra được kiếm năng lượng.

Vương Lang điên dại, gào thét, cào xé, lẩn lộn, cắn cả lưỡi của mình, hấn đập đầu liên tục vào ngôi sao bảy cánh đang quay vòng, hấn xé áo mình, bứt tóc mình, tự đâm vào mặt mình, đập đầu vào nền nhà,...

Không có kiếm, không có sức mạnh, kẻ thù thì vẫn còn, hấn phải làm gì đó.

Giống con chó bị giẫm đuôi, ăn mày bị giật nợ, đàn bà đánh ghen, tên say làm loạn, thằng khùng lúc trưa nắng, bà già ôm xác cháu trai, đàn ông nhìn vợ

bị hiếp.

Rồi hắn nằm im, khóc thút thít.

Hắn khóc rất lâu, lăn lộn rồi lại khóc.

Rất lâu sau.

Lâu nữa.

Rất lâu sau hắn bình tĩnh lại. Lúc này hắn đã có thể nhận được thông tin từ Vương Lang tâm nhãn. Vô số thông tin tràn vào ý thức của hắn.

Thông tin như thác lũ, như băng tuyết làm lạnh cái đầu của Vương Lang, hắn bình tĩnh lại, ý thức khởi động. Những suy nghĩ đầu tiên bắt đầu hiện ra.

Hắn xếp bằng, tay đặt lên đầu gối. Tĩnh tâm suy nghĩ.

Tại phòng luyện tập, hắn đã trải qua gần 100 ngàn gói thời gian giới hạn. Tức là hơn 270 năm.

270 năm điên cuồng cảm kiếm.

Mỗi khoảng khắc đó đang được tâm nhãn tái hiện lại.

Phần ý thức ngủ quên cũng thức dậy, nó cũng có ghi chép của mình, cả thể giới màu đen và đỏ.

Vương Lang sợ hãi, càng sợ hơn khi không biết chuyện gì xảy ra với mình.

Người đó không phải là hắn, nó điên cuồng, khát máu, tàn bạo, mạnh mẽ và bá đạo.

Con người đó không có nhân tính, thứ hắn giết chỉ là những con người bình thường, vô tội. Bất kỳ gặp thứ gì hắn cũng giết, dù là chó mèo.

Một thời gian nữa, khi đã học hỏi tiếp thu được thêm nhiều kiến thức, Vương Lang sẽ biết mình vừa gặp nguy hiểm lớn đến mức nào, cũng như may mắn vô cùng như thế nào.

Hắn vừa trải qua tâm ma của mình, chính xác hơn là hắn đã nhập ma. Ma ở đây không phải ma cô ta rêu rao để hù dọa con nít. Ma ở đây là nói tới bản ngã của con người, là dục vọng, khát vọng cảm xúc tiêu cực bên trong mỗi người.

Phật giáo gọi là tham sân si, tam độc, nguồn gốc của bể khổ.

Thiên chúa giáo gọi là sa ngã, là thứ tạo ra địa ngục.

Mọi tín ngưỡng hướng người đến lương thiện đều coi tâm ma như cái xấu.

Không thể tiêu diệt được tâm ma, tốt xấu luôn song hành, cả hai đều có cách tồn tại của nó. Giống như thiên đường, hay cõi niết bàn và địa ngục.

Đối với võ sĩ, hay thánh hiền, tâm ma thường là chính mình.

Người tâm thường thì tâm ma cũng tâm thường. Người vĩ đại thì tâm ma cũng lớn theo.

Không thể tiêu diệt, vậy chỉ có thể vượt qua, qua được là viên mãn, không qua là tội đồ.

Vương Lang lúc này không thể chạm được tâm ma của mình, không thể vượt qua được, càng không thể có tâm ma đáng sợ đến như vậy.

Một thằng nhóc hơn 14 tuổi chưa trải sự đời, mới bước ra khỏi nhà có mấy ngày thì thi kiếm đâu ra cái hắc ám đáng sợ đến như vậy.

Tâm ma của hắn không phải là dục vọng hay tham vọng bình thường, nó là cái chết, là cái ác, là sự cầu sinh đến cùng cực, thể hiện bằng sự tàn sát và giết chóc. Đáng sợ là ngay lúc đó, hắn thấy thỏa mãn mà cao hơn là hạnh phúc.

Vậy không còn là cầu sinh nữa, nó là đạo sinh tồn. Quý có hại người, dù vừa uống máu vừa cười, cũng có cách giải thích, vì nó là quý. Vương Lang tâm ma hại người, vì hắn cần hại người.

Hắn giết đến thỏa mãn, nhưng không bao giờ là đủ.

Đừng đổ cho kiếm hay kiếm đạo, đó chỉ là vật dẫn để thứ bên trong Vương Lang thoát ra.

Người mang thù hận, dù là thù hận lớn nhất, thì tâm ma cũng chỉ hướng về kẻ thù của hắn, sa ngã hơn nữa, cũng là những người hắn coi là xấu xa.

Người trầm mê trong võ thuật, lấy tâm ma làm điểm đột phá. Dù là ma đầu, vẫn là ma đầu si võ, có mục đích là có giới hạn, có giới hạn là có điểm dừng.

Người thù cả thiên hạ, vẫn biết cách để tồn tại trong thiên hạ.

Vương Lang kiểm đầu ra tâm ma đáng sợ như thế, cho đến bây giờ hấn vẫn chưa có gì gọi là thù bất cộng đái thiên.

Hấn kiểm ở đâu ra.?

Coi như bỏ qua câu hỏi tâm ma đó đến từ đâu. Nói về việc Vương Lang may mắn.

Nếu Vương Lang nhập ma trong thế giới thật, giống vừa rồi. Chắc chắn hấn sẽ chết, không chết vì suy kiệt vùng chứa, sẽ chết vì cạn năng lượng sống, hoặc chết vì tâm trí hỗn loạn, hay tự làm thương mình đến chết, hoặc bị người khác giết, chính là trừ hại cho dân.

Vương Lang có một tâm ma lớn, và hấn vẫn chưa vượt qua được, chỉ là tạm thời thoát khỏi.

Là nhờ mất đi kiểm, thứ làm vật dẫn. Không có vật dẫn để kích thích thì tâm ma của Vương Lang sẽ không lớn thêm được. Nhưng tâm ma đã khởi phát, không có vật dẫn nó vẫn tự tồn tại được. Nhà đã đập, không đập nữa vẫn là nhà đã bị đập.

Lúc này là nhờ đến Vương Lang tâm nhãn, tâm trí của Vương Lang đã loạn đã ngủ say, tâm nhãn kia chính là thuốc giảm đau, thuốc gây mê, thuốc kích thích để từ từ sắp xếp lại. Không có nó Vương Lang sẽ thất bại, mãi mãi chìm trong điên loạn.

Lúc này Vương Lang đã bình thường, nhưng thứ kia vẫn còn bên trong hấn, chờ đến dịp phát tác. Vấn đề là Vương Lang đủ bản lĩnh để vượt qua nó trước, hay nó phát tác trước.

Nếu Vương Lang không nghĩ ra được nó đến từ đâu, thì cũng không biết được nó đang ở đâu. Vương Lang tâm nhãn cũng không có đủ thông tin để đưa ra đáp án đúng.

Chuyện đó để sau hãy bàn.

Nói về cái lợi, trăm hại cũng phải kiểm ra được một cái lợi, chặt củi vụn cây cũng phải kiểm được gốc trầm.

Cái lợi này đến từ Vương Lang tâm nhãn, người tinh táo quan sát suốt 270 năm.

Cũng đến từ Vương Lang ý thức khi tỉnh dậy, vạn vạn triệu triệu chiêu thức phát ra, đúng sai tốt xấu, tác dụng ít nhiều như thế nào, đều được ghi lại. Ý thức có, tức tâm nhãn cũng có, việc phân tích cứ giao cho nó.

Vương Lang có 270 năm liên tục không ngừng nghỉ luyện tập, mà nhiều nhất chính là kiểm, vua của binh khí.

270 năm liên tục tiêu hao năng lượng, dù chỉ là điên cuồng sai, thì vẫn là sai có luyện tập.

270 năm dùng đến thân pháp, dù là loạn, vẫn là loạn có phương pháp.

Và nhiều nữa. Giết nhiều như vậy, chẳng lẽ không tìm ra vài cách giết tốt nhất.

Nhưng quan trọng nhất, vẫn là đột phá trong tâm cảnh của Vương Lang. Có những thứ đang lớn dần bên trong hấn, một trong số đó là sự khát khao sức mạnh, cũng như sợ hãi sức mạnh.

Biết sợ chính là tốt, biết sợ mới biết cách vượt qua, vượt qua được mới thật sự làm chủ.

Vương Lang còn nghĩ rất nhiều nữa, hấn vừa trải qua sự hung hiểm, cũng như bài học lớn nhất trong đời. Mà không phải ai cũng có thể trải qua.

Đúng lúc này thì ngôi sao bảy cánh phát ra âm thanh.

Tít tít tít. Mức năng lượng còn lại dưới 5 %, không đủ để duy trì trạng thái hoạt động. Trở về trạng thái tĩnh trong 10, 9, 8,...3, 2, 1.

Vương Lang thoát ra zone z, trở về zone s. Suy nghĩ một chút, hấn quyết định trở về thế giới thật.

Tỉnh dậy tại lều trại của sinh tồn giả, lúc này vẫn chưa tới nửa đêm.

Từ lúc Vương Lang bắt đầu nằm xuống đến khi hấn ngồi dậy, trong thế giới thật chỉ mới vài tiếng trôi qua.

Vương Lang lại xếp bằng suy nghĩ, giấc mộng này cũng thật dài. Cả về tri thức, năng lực, hay tinh thần, Vương Lang đều có bước đột phá lớn, gọi là lột xác thì đúng hơn. Hấn không còn là thằng nhóc với những suy nghĩ tầm thường hay cái nhìn mờ mịt như lúc trước nữa. Hấn đã trưởng thành. Trưởng thành thật sự.

Biết giữ được tâm thanh thản, không lạc lối dù trải qua kinh hoàng.

Biết đón lấy khó khăn để vượt qua, không trốn tránh.

Biết chấp nhận thua cuộc để học hỏi, không háo thắng.

Biết khát khao, và biết sợ. Để tìm cách tồn tại.

Biết học đam mê, biết luyện cần mẫn, và biết sẽ không bao giờ là đủ để hoàn thiện bản thân.

Quan trọng nhất

Chính là quan trọng nhất.

Vương Lang biết ngay lúc này hắn phải làm gì, đây quyết định chung của cả hai Vương Lang.

Đó là đem công tinh thần mới chôm được này đi bán, hấn cháy túi rồi.

Ngoại truyện:

Bài toán thời gian: bốn lần ra vô zone z, mỗi lần là 2 tiếng tại zone s. = 8 tiếng.

150 trận đấu, mỗi trận 4 phút 600 phút = 10 tiếng. Tổng là 18 tiếng. Cộng bù trừ thành 20. Kéo giãn 10 lần tại zone s so với thể giới thật. Vậy là hấn nằm xuống 2 tiếng. Còn lâu mới tới nửa đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Nhiệm Vụ Bất Khả Thi Của Lý Bá

La Thần với Lý Bá chơi thân với nhau từ nhỏ, thuộc dạng ngưi mấ tâm nhau, trong bụng đối có bao nhiêu mụn nhọt người kia đều biết. Lần này đến Nha Trang thành lại càng thân hơn, ngoài việc mang danh là huynh đệ kết nghĩa còn là đồng chung hoạn nạn.

Tương là tham quan vui thú, được xem thần tượng Tạ Oanh Oanh trình diễn, nếu may mắn thì còn tranh thủ được dịp tiếp xúc. Dù sao hai người cũng thuộc dạng thượng tầng trong lớp người trẻ tuổi, không phải là không có cơ hội.

Ai ngờ gặp phải cái nạn trọng lực tràng, chính là một hồi vỡ mộng, còn thêm tầng tầng lớp lớp nan đề.

Trọng lực tràng ban đầu chỉ là thử thách cho đám thanh niên thí luyện, có qua được hay không cũng không sao. Chỉ là một tấm vé vào cổng, chưa đáng để bọn hấn phải lao tâm.

Về sau thì nhờ ơn của đám báo chí truyền thông, nhất là công của đám bình luận viên có tâm huyết, trọng lực tràng lại thành điểm nóng, là cách phân cấp năng lực của lớp trẻ thuộc các thế lực. Mà hai tên La Lý, nói gì thì cũng phải làm sao cho xứng đáng với vị trí con cháu các gia tộc đứng đầu.

5 tấm vé, hai học viện của Nha Trang thành lấy 2 tấm, Vương Bá nhà Morgan lấy 1 tấm, chỉ còn lại hai.

Nhà Morgan đã có. Mà không có cũng không sao, tuổi trẻ các nhà khác không cùng đẳng cấp với Vương Bá để so sánh.

Tạ gia là chủ nhà, không tính.

Tuổi trẻ Trương gia thì đang đâm đầu ở đại hội cơ giới sĩ, không màn tới nơi đây.

Tần gia với Mạc gia đang đấu với nhau ở đại hội cơ giới sư. Sân chơi đó là của hai nhà bọn họ.

Lấy được tấm vé từ trận chung kết hai đại hội, vẫn vinh quang hơn nhiều.

Lý gia với La gia không có chân trong hai đại hội đó, buộc phải tham gia ở đây để lấy chút thể diện đại gia tộc.

Xung quanh trọng lực tràng lúc này đông nhất là thanh niên tài俊, kết tiếp là người bên truyền thông, mỗi lần có người xoay vòng quay may mắn là có cả trăm máy quay chia vào. Có người rung quá đứng đờ mặt ra đó, cả buổi mới nhớ là mình chưa quay vòng.

Con cháu dưới 25 tuổi của hai nhà La Lý hiện đang có mặt ở Nha Trang thành, ít cũng phải vài trăm. Đương nhiên trong đó sẽ có không ít người có năng lực cao hơn La Thần với Lý Bá. Dù sao bọn hấn mới 15, 16 tuổi, còn đang là học viên chưa tốt nghiệp.

Vấn đề là thân phận.

Hiện đã có đến vài ngàn người quay vòng, đa phần là con cháu các thế lực nhỏ hay học viên học tại Nha Trang thành. Bọn họ chủ yếu là quay 1, 2 vòng cầu may, không được thì cũng có dịp được truyền hình trực tiếp.

Còn người mang họ La Lý hai đại gia tộc, chỉ có một người cho mỗi họ, cái này là mặt mũi.

Lý Bá là Lý gia, trừ khi có lời nói khác từ gia chủ với trưởng lão hội, nếu không, chỉ Lý Bá mới được đại diện cho tương lai của Lý gia, lợi ích của Lý Bá được bảo đảm tuyệt đối. Nếu có người khác lấy được vé, một là thành tích đó không được dư luận tính cho Lý gia, hai là người đó sẽ không giữ được tấm vé, ba là chuẩn bị trả lời câu hỏi của mấy lão già bên trên, người làm vậy có mục đích gì?

Lý Bá đã quay gần chục vòng, kết quả tốt nhất hắn đạt được là mức trọng lực gấp 50 lần. Con số này thì hắn bó tay.

Lý Bá là cơ giới sư, không phải cơ giới sĩ. Hắn biết tối đa mình chỉ chịu được từ 20, đến 25 lần trọng lực. Được như vậy là Lý Bá đã dùng đến năng lượng cơ bản để nội kích cơ thể. Kiến thức về năng lượng nội kích học viện chỉ dạy ở năm cuối, nhưng ở tầm cỡ đại gia tộc, con cháu có thể tùy tiện tìm giảng sư để được chỉ dạy.

Với số tiền mang theo, Lý Bá chỉ đủ để quay 4 vòng, chính là 14 vạn tinh thần tệ. Toàn bộ tài sản tích góp bao năm của Lý Bá chỉ có bấy nhiêu, đều là từ tiền mừng hắn tích góp được từ lễ tết đám tiệc.. Do bình thường hắn được cung cấp không thiếu thứ gì nên ít dịp sai sót, định để dành để mua đồ lưu niệm của các đại sư mà hắn ngưỡng mộ, không ngờ quay vài vòng là sai hết.

Còn số tiền để quay mấy vòng còn lại là do đám con em Lý gia gom góp, chân thành đưa cho Lý Bá trong mưa nước mắt. Rồi cũng là cúng cho túi tiền Nha Trang thành. Lý Bá lúc này chính là đã làm nghèo đi thế hệ tương lai của Lý gia.

Hội thành vui đến mấy mà không có tiền thì khôi hường. Lý gia đánh không giỏi, chế tạo không giỏi, kiếm tiền cũng không giỏi. Chỉ được cái đoàn kết một lòng với biết đối nhân xử thế. Bọn họ chính là đã vén sạch túi đưa cho Lý Bá.

Khi vòng quay cuối cùng dừng lại, Lý Bá quay đầu nhìn đám con em gia tộc, mặt xám xịt nhưng vẫn cố nở nụ cười an ủi. Nếu không có mấy quay đang chìa vào, hắn thật không cầm được nước mắt. Với thể lệ mà Mộng Băng Doanh đặt ra, bài kiểm tra này không chỉ so năng lực mà còn so túi tiền. Lý Bá có thể lấy danh nghĩa một mình mà quay được chục vòng, coi như không làm mất mặt Lý gia. Các gia tộc nhỏ kiểm đầu ra cả mấy trăm vạn tinh thần tệ để đưa con cháu quay vòng cầu may.

Còn vào được buổi đầu giá, Lý gia vào được thì Lý Bá vào được, hắn không phải lo.

La Thần thì căng hơn, hắn không phải là phúc tinh của gia tộc như Lý Bá, hắn là ứng viên sáng giá nhất mà thôi, bên dưới La Thần là đàn đàn lũ lũ người đang rình mò chờ đến lượt. Bọn hắn chưa lên quay chính là chờ La Thần bỏ cuộc, có cái danh chính ngôn thuận để quay. Tranh chấp trong nhà không để lộ ra bên ngoài.

Nếu có người có thể thay La Thần mà lấy được tấm vé, sẽ chứng minh được người đó có năng lực hoặc khí vận tốt hơn La Thần, sẽ tranh thủ được cái nhìn tốt hơn của La gia, gia tộc chỉ nói đến lợi ích thực tế. Muốn La Thần được bọn này tình nguyện gom góp tiền quyên tặng, khôi nghĩ đi.

La Thần là cơ giới sĩ, năng lực cơ thể cao hơn Lý Bá một chút, hắn có chịu được mức 35 lần trọng lực. Nhưng theo tỉ lệ thực tế, muốn quay được con số đó thì phải quay được ít nhất 20 vòng.

Con cháu được xác định là phe tay đen khi đến tuổi sẽ được La gia giao cho 1 phần sản nghiệp để học cách kinh doanh. Cũng là cách cơ bản để đánh giá năng lực quản lý, có xứng đáng giao trọng trách hay không. La Thần mấy năm trước cũng được giao một số tài sản, đầu óc hắn cũng khá nên có gom góp được chút chút tiền.

Tiền để dành của La Thần nhiều hơn Lý Bá một chút, có thể quay được gần con số 20 vòng, nhưng vận khí hắn không tốt, con số thấp nhất hắn quay được cũng là 50 lần trọng lực.

La Thần vẫn có thể huy động thêm tiền từ các nguồn, nhưng hắn không làm vậy. Chỉ quá nhiều mà không thu được lợi ích, sẽ khiến đánh giá của hắn càng bị giảm xuống.

La Thần tin trong số con cháu La gia dưới kia, sẽ có tên có khả năng quay được 2, 3 mươi vòng. Còn có lấy vé được hay không, phải xem vào may mắn. Hắn cố đến đây là được rồi. Coi như lần mua bán này, hắn lỗ.

Nhìn ánh mắt giễu cợt, mừng khi người gặp họa của đám anh em cùng họ, La Thần thật đáng lòng. Nhìn đám nghèo đói Lý gia đang an ủi Lý Bá, La Thần thật có chút ghen tị.

Đến khi La Thần và Lý Bá nhận được tin báo, là tin nhắn của đại ca Vương Lang, kèm theo đó là mỗi người 1 triệu tinh thần tệ. Sự việc đã chuyển qua chiều hướng khác.

Chút tiền này với đám nhỏ Lý Bá thì quan trọng, nhưng Lý gia vẫn là đại gia tộc, không nhằm nhò gì, cái Lý gia thiếu lúc này chính là một chút mặt mũi hay danh vọng, danh hào cũng được, vớt vát lại sự đi xuống thấy rõ của Lý gia.

Mạnh vì gạo bạo vì tiền, Lý Bá đứng thẳng trước vòng quay, khí thế người có tiền phát ra, chói mắt hơn nhiều so với lúc gom góp quay mượn.

1 triệu tinh thần tệ đủ để Lý Bá quay thêm 10 vòng nữa, đám anh em cháy túi cũng đồng lòng khuyên hắn quay, không thành công cũng thành nhân, gần đây tiệm cầm đồ ở Nha Trang thành mở cửa 24 / 24.

Vòng quay thứ 6, tức 600 ngàn tinh thần tệ đã ra đi. Lý Bá nín thở, anh em của hắn nín thở, La Thần che mắt lại không dám nhìn, phóng viên và khán giả

xem đài cũng hồi hộp quan sát. Không phải lúc nào cũng thấy vòng quay đột tiền như thế này.

Vòng quay dừng lại, con số là 30 lần trọng lực, không có tiến động phát ra. Không hò reo hay thờ dài. Mọi người im lặng chờ nghe quyết định của Lý Bá.

Hắn xoay một vòng nhìn quanh, không gian im lặng như tờ, người đến xem cho vui cũng biết điều ngậm miệng lại.

Ước lượng tối đa của Lý Bá là 25 lần trọng lực, tăng thêm 5 lần, chính là giới hạn bất khả thi.

Nhìn ánh mắt của mọi, đặc biệt là những người hắn quen biết, rồi nhìn vào huynh đệ kết nghĩa La Thần. Cái gật đầu của huynh đệ làm hắn thêm quyết tâm, Lý Bá ra quyết định:

_ Mở công trọng lực tràn.

Mọi người vỡ òa, dù biết là đang làm việc vô ích, nhưng ai không thích kỳ tích xảy ra, nhất là Lý gia vốn có rất nhiều thiện cảm của công chúng.

Tiếng hò reo cổ vũ kết thúc khi Lý Bá đặt bước chân đầu tiên vào trọng lực tràn.

Cơ giới sư 16 tuổi đang tham gia mức thử thách dành cho cơ giới sĩ thanh đồng cấp 5 trở lên. Vừa nghĩ đã biết là không được.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Nhiệm Vụ Bất Khả Thi Của Lý Bá (2)

Sự khác biệt cơ bản của cơ giới sư và cơ giới sĩ trong việc sử dụng năng lượng, là ở việc cảm nhận, khả năng cảm giác.

Cơ giới sư không sử dụng sóng hay tia năng lượng một cách ô ạt, họ để nó mông mênh như mặt hồ tĩnh lặng, sử dụng chính xác từng dòng năng lượng một.

Đó là nền tảng giữ sự ổn định của việc nội kích cơ thể, tránh mất không chế mà xảy ra việc bạo thể, tế bào không chịu nổi áp lực mà vỡ tung, đứt đoạn, hay được gọi là bạo thể.

Nhưng chỉ giữ ổn định tốt thì không thể đạt được mức kích thích cần thiết để cơ thể Lý Bá chống chịu được trọng lực gia tăng.

Lý Bá đang chịu áp lực rất lớn, vượt quá sức chịu đựng của hắn, lúc này hắn đang mạo hiểm.

30 lần trọng lực gia tăng, tức Lý Bá đang mang khối lượng hơn hai tấn. Nếu là người bình thường, dù là tác động ở hướng nằm ngang, không phải đứng thẳng, chỉ hơn trăm ký cũng dư lực để phổi bẹp dí hay xương sườn nát vụn.

Vòng năng lượng hay giáp bảo vệ không có tác dụng khi đối phó với trọng lực, Lý Bá đang dùng ba cách cùng lúc để đối phó.

Dùng năng lượng nội kích, gia cố cơ thể.

Dùng năng lượng nâng cơ thể lên, giống cách phi hành trong không trung.

Thực hóa năng lượng thành gậy chống, lực chính dồn ở hai tay, giảm áp lực cho xương chân và cột sống.

Những cách đó hiện đang giúp Lý Bá ổn định hệ khung xương và cơ bắp, giúp hắn có thể di chuyển.

Nhưng sự nguy hiểm nhất khi trọng lực gia tăng, là ở não, khi áp lực trong não tăng lên nó sẽ ngừng hoạt động, xuất huyết não. Để tránh việc đó cần sự tỉnh táo hơn nhiều trong việc điều khiển năng lượng.

Lý Bá có thể duy trì đến lúc này là nhờ năng lượng dồi dào từ 23 vòng sáng khai mở, là con số thuộc dạng xưa nay hiếm.

Đáng khen hơn là khả năng sử dụng và phân phối năng lượng hợp lý. Chức nghiệp của Lý Bá hiện tại là chúc sư, nhưng trình độ vận dụng và điều động năng lượng đã có thể xếp vào hàng tạo sư mức khá. Lời khen này là dành cho thiên tư và sự cố gắng học tập của Lý Bá lâu nay, sự đầu tư của Lý gia dành cho hắn đã không uổng phí.

Khó khăn thực sự bắt đầu là lúc Lý Bá phải cảm quả cầu chứa tám vé ra ngoài.

Quả cầu được thiết kế để tạo góc cố định so với mặt sàn, giống lật đặt chỉ có thể nâng lên chứ không thể lăn.

Quả cầu nặng 20 kg, tức Lý Bá phải chịu thêm 600 kg khối lượng. Hắn buộc phải ôm trong lòng, khiến cột sống phải chịu tác động lớn. Năng lượng Lý Bá vốn đã dùng ở hiệu xuất lớn nhất, chia ra một phần để khổng chế quả cầu khiến cơ thể hắn chịu tác động lớn hơn.

Còn 20 mét nữa là đến đích, Lý Bá đã đến cực hạn, năng lượng trong vùng chứa vẫn còn, nhưng cơ thể hắn thì gánh chịu không nổi nữa.

Lý Bá có thể nói là sống trong nhung lụa từ nhỏ, lại là cơ giới sư, không quá chú trọng rèn luyện cơ thể, hắn lại ốm yếu gầy gò, nếu là người bình thường sẽ xếp vào hạng thư sinh trời gà không chặt.

Máu chảy ra từ tai mắt mũi miệng của Lý Bá, nhón tay bấu quả cầu đến bật móng. Bao nhiêu mạch máu trên da hiện rõ ra hết, nhìn hắn nửa xanh nửa đỏ.

Hành xác như thế này với Lý Bá là lần đầu, cảm giác mỗi một đau nhức, cơ thể bị xé ra từng mảnh quả đáng sợ với hắn. Quan trọng thương tổn này là thật, hậu quả xấu nhất cũng là thật, không phải đau đớn ảo tưởng như lúc làm lễ khai mở.

Nếu buông bỏ quả cầu, lên tiếng nhận thua cuộc, hay chỉ cần Lý Bá gục xuống, sẽ có người giải khai trọng lực trong trọng lực tràng, hắn sẽ an toàn.

Câu hỏi là ý chí của Lý Bá có còn chống chịu nổi hay không, hoặc đúng hơn là bản thân Lý Bá thấy có đáng hay không.

Nếu thương tổn ảnh hưởng đến căn cơ gân cốt kinh mạch, hay thần trí của hắn, sẽ khó cứu chữa được. Thật vậy sẽ là đại họa của Lý gia, Lý gia có thể mất tất cả, nhưng không thể mất Lý Bá. Nhân tài như rồng phượng, không phải thời nào cũng có thể sinh ra, chỉ mất đi Lý Khanh đại sư trong mấy mươi năm, Lý gia đã suy sụp đến độ này, không còn bước để lui nữa.

Tấm vé này, hay là chút danh hão này có đáng để Lý Bá mạo hiểm hay không, có đủ để lý trí hắn chống chọi hay không.

Áo bào của cơ giới sư không thấm nước, máu lẫn trắng xuống nền. Lý Bá lê từng bước, 20 mét xa như chân trời. Hắn không còn nghĩ là mình đã đi được bao nhiêu, chỉ bước.

Từ lúc công trọng lực tràng mở ra, Lý Bá đã không nghĩ đến chuyện bỏ cuộc.

Lý gia ưu ái, nhưng Lý gia biết cách dạy dỗ, Lý Bá không vì nhung lụa mà nhu nhược, hắn biết gánh nặng đặt trên vai mình. Dù các trưởng bối không bao giờ ra sức ép với hắn, luôn mỉm cười hòa ái, nhưng trong mắt họ hắn thấy được kì vọng cũng như lo lắng. Hắn chưa bao giờ buông lỏng bản thân.

Giống như lúc này, hắn đang lê từng bước, mỗi lần không quá một bàn chân.

Lý Bá là sao sáng trong thế hệ tinh anh trẻ tuổi, lại có vị trí quan trọng đặc biệt. Hình ảnh hắn thử thách tại trọng lực tràng được phát trực tiếp bởi tất cả các đài thông tin đang có mặt tại Nha Trang thành. Chỉ phát hình ảnh thực tế, rõ tới từng sợi tóc hay tiếng tim đập liên hồi, không có bình luận thay thuyết minh, cũng không có tiêu đề quảng cáo.

Ở bất kỳ nơi nào, bật thiết bị truyền hình lên sẽ thấy ngay hình ảnh một thiếu niên mặt nhợt nhạt nổi đầy gân máu đang ôm quả cầu nhích từng chút một, máu rơi tí tách trên mặt sàn. Khán giả dù là người bình thường, không hiểu hết sự khó khăn trong việc đó, nhưng hình ảnh đầy tính cảm xúc này cũng khiến họ sinh ra đồng cảm, ngưỡng mộ.

Tại phòng họp của học viện cơ giới sư Lý Tinh đệ nhất, viện trưởng Lý Phùng Nhân, viện Phó Lý Chính Thắng, Lý Nhi Nhi cùng nhiều giảng viên khác. Đang hướng mắt về màn hình truyền tin, có nhiều người đôi mắt đã ướt nhòa.

Lý Nhi Nhi là thương tâm nhất, từ lúc thấy giọt máu đầu tiên của ca ca Lý Bá chảy ra, nàng đã ôm mặt khóc nức nở, lúc này nàng đôi mắt đầm lệ hai tay bấu vào vai bá bá Lý Phùng Nhân, miệng lâm lâm vô thức:

_ Ca ca sẽ không sao chứ, bá bá nói con nghe đi, ca ca sẽ không sao chứ.

Khi thấy máu của ca ca đã chảy thành dòng thì Nhi Nhi không dám nhìn nữa, nàng úp mặt vào vai bá bá, lệ tuôn không ngừng, mỗi lần lấy can đảm quay đầu lại để nhìn, nàng lại càng hoảng hốt. Hai tay nắm vào vai bá bá Lý Phùng nhân mà thần thốt:

_ Ca ca chết mất, bá bá làm gì đi, ca ca chết mất thôi, hu hu hu hu.

_ Bá bá cứu ca ca đi.

Đáp lại nàng là trầm lặng.

Mọi người trong phòng họp đều im lặng, họ nghĩ được nhiều hơn Lý Nhi Nhi, trong lòng họ vừa lo lắng vừa đau xót lại có chút hy vọng trong ghen ngào.

Không phải họ không làm được gì, đặc biệt là viện trưởng Lý Phùng Hưng, chỉ cần ông hoặc gia chủ Lý Khang bật máy truyền tin lên, ra lệnh. Thì bài kiểm tra trọng lực tràng sẽ chấm dứt. Nhưng ông không làm vậy, ông không thể, ông biết đệ đệ gia chủ Lý Khang cũng sẽ không làm vậy.

Lý Bá chính là tương lai của Lý gia, quyết định của Lý Bá là quyết định của Lý gia. Nếu Lý Bá mạo hiểm, là Lý gia mạo hiểm. Đứa nhỏ này không bỏ cuộc, thì không ai của Lý gia được phép giương cờ trắng, không ai có quyền.

Họ biết Lý Bá đang làm gì, và muốn làm gì, gánh nặng đặt trên vai đứa nhỏ này quá lớn, nó không chỉ gánh khối lượng, mà là gánh cả Lý gia. Là bậc trưởng bối. Cảm giác bất lực của bản thân lúc này khiến họ đau đớn, nỗi đau trong tâm thần còn lớn hơn nhiều so với thể xác.

Đã không ít lần Lý Chính Thắng quay đầu nhìn ca ca viện trưởng Lý Phùng Nhân. Nhưng thấy ánh mắt cương nghị của ca ca, ông không dám nói gì. Ở một nơi khác, tại từ đường của Lý gia, có một lão nhân đang lom khom lau bụi bàn thờ, quét dọn bốn góc tường, ông chăm chú tỉ mỉ từng chút một. Phòng bên cạnh là hàng dài người đang đứng, im lặng chờ đợi, có người đầu bạc, có người muối tiêu.

Thiết bị truyền hình ở đây chỉ phát hình ảnh, không phát âm thanh, họ biết gia chủ Lý Khang thích yên tĩnh lúc dọn dẹp bàn thờ tổ tiên.

Hình ảnh đứa nhỏ Lý Bá kia, có vài người nhìn không rõ, là do mắt bị mờ hay nhòe đi.

Trong vô thức, Lý Bá tiến dần về nơi có ánh sáng, hẳn không còn cảm giác ở tay hay chân nữa.

Rồi Lý Bá ngã xuống, bên tai vắng vắng, giọng nói. Nghe xong thì Lý Bá ngất luôn:

_ Đệ giỏi lắm, tam đệ đã thành công rồi, 400 ngàn tinh thần tệ còn lại. Cho ta mượn đi.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Ván Bài Của Lý Gia

Xung quanh khán đài của trọng lực trường có ít nhất mấy ngàn người, nhưng tại trung tâm chỉ có La Thần đang chờ lấy Lý Bá.

Đám con cháu họ Lý hay người hâm mộ cũng muốn nhào lên chia vui, nhưng họ không dám, đến tiếng hò hét vui mừng cũng không dám phát ra.

Đó là vì lực lượng bảo vệ của Lý gia đang bao bọc quanh khán đài.

Vòng ngoài là hơn hai mươi chiến sĩ cấp bách ngân tinh anh trở lên.

Vòng trong là bốn vị hoàng kim chiến sĩ cùng bốn vị đại sư, tất cả đều trên mức chuẩn.

Áo giáp màu bạc màu vàng sáng lấp lánh, vũ khí cầm nghiêm trên tay, áo bào trắng của bốn vị đại sư bay phất phơ.

Đây là toàn bộ cổ lực lượng của Lý gia đang có mặt tại Nha Trang thành.

Trong đó có những người là hộ vệ luôn túc trực bí mật quanh Lý Bá, có người là lần đầu xuất hiện công khai.

Bọn họ không phát ra vùng năng lượng khổng lồ, nhưng uy áp từ thần thái của họ khiến bầu không khí như cô đọng, khiến đám thanh niên tài tuấn bên dưới hít thở không thông.

Một thiếu phụ khoảng trên 40 tuổi tiến về phía La Thần và Lý Bá.

Nhiều người nhanh chóng nhận ra, thiếu phụ đó là Lý Hương Hương, chính dòng của Lý gia, rất lâu trước đây đã đạt chức nghiệp chuẩn đại sư. Là một trong số ít nữ nhân có thể mang danh hiệu đại sư cơ giới.

Trong lĩnh vực cơ giới sư, xét riêng cánh má hồng, có lẽ Lý Hương Hương chỉ xếp sau đại sư cấp s Tạ Phương Uyên của Tạ gia.

Thiếu phụ Lý Hương Hương hơi cúi đầu nói với La Thần:

_ Đa tạ La công tử đã giúp đỡ Bá nhi nhà ta, Lý gia ta không biết nói gì để tỏ hết lòng cảm kích. Ta xin thay gia tộc gửi đến La công tử và La gia lời cảm tạ chân thành nhất.

Nói rồi đại sư Lý Hương Hương có hơi nhún người bái tạ, La Thần sao dám nhận, hẳn đưa tay ý muốn đỡ lấy Hương Hương đại sư.

_ La Thần không dám.

Tay La Thần vừa đưa ra thì bỗng có thứ gì đặt vào tay hắn, tình huống hơi bất ngờ nên hắn không kịp xem thử là cái gì, chỉ thoáng qua là hai mảnh gì màu đỏ.

Hương Hương đại sư vẫn nguyên tư thế khiêm nhường, giọng chân thành nhẹ nhàng:

_ Lý gia với La gia vốn như tay chân, mong La công tử niệm tình mà tiếp tục chỉ bảo cho Lý Bá nhà ta, nghe nói La công tử không ngại hạ thấp thân phận mà kết nghĩa kim lang với thiếu gia nhà ta, nếu thật vậy thì Lý gia thật vui mừng khôn siết, chính là phúc của Lý gia. Xin nhận của Hương Hương thêm một lời cảm tạ.

La Thần sợ thật rồi, dù sao hắn cũng là con nhà gia giáo, chút lễ nghi cơ bản cũng phải biết, cái nhún người của một đại sư có ăn gan hùm hán cũng không dám nhận, lại lật đật đưa tay đỡ lấy, đó là tại La Thần đang dìu Lý Bá, nếu không hắn thật có ý quý xuông để trả lễ.

Tay hắn vừa đưa ra thì lại có thêm thứ gì đó đặt vào, lần này thì La Thần thoáng chút thời gian để quan sát.

Ngay từ đầu mọi việc ở trọng lực tràng đã được truyền hình trực tiếp, ngay lúc này vẫn đang phát. Rất nhiều người đang quan sát, đặc biệt là người của các đại gia tộc, gia chủ La gia La Phúc cũng vậy, dù sao đứa cháu nội La Thần của ông cũng có xuất hiện trên màn hình.

So với những người hiếu kỳ, đương nhiên cái nhìn của ông phải sắc bén hơn nhiều.

Cái Lý Bá vừa đạt được cho Lý gia, không phải là tấm vé hay danh tiếng, mà là cả một tương lai huy hoàng.

Có thể có năng lực cũng như nghị lực để vượt qua thử thách quá sức kia, Lý Bá đã đột phá, tiểu tử đó đã có được cái tâm của cường giả, thứ không phải do bẩm sinh hay dạy dỗ mà có thể có được.

Cơ giới sư có thể học mà thành, nhưng muốn thành tài, muốn vượt qua được giới hạn cấp s, tâm trí là quan trọng nhất, cả thế giới lúc này chỉ có 6 người được công nhận là bằng chứng rõ ràng nhất.

Lý Bá đã hình thành được cái tâm đó, cộng với thiên tư và 23 vòng sáng khai mở của hắn. Thành công chỉ là sớm muộn, phải nói là thành công rực rỡ, một người có thể đứng trụ cho cả một gia tộc.

La Phúc phải khen cho cái gan của Lý Khang, dám đem cả Lý gia ra đánh cược, canh bạc này nếu là La Phúc y, y sẽ không dám.

Lý gia đã thắng, đem cả lực lượng cất dấu ra là cách Lý gia ăn mừng, cũng là lời tuyên thệ quyết khởi của Lý gia. Ngay lúc này, La gia y có bài toán lợi ích mới cần phải tính.

Rất nhanh đã có thông số cho La Phúc gia chủ. Đó là hậu lễ của Lý Hương Hương, hay đúng hơn là của Lý gia dành cháu nội La Phúc của y.

Lúc Lý Hương Hương xuất hiện, La Phúc có chút sững sờ, đánh rơi cả cốc trà, đã lâu rồi ông không thất thố như vậy, đám trưởng lão đang ngồi xung quanh có người ngạc nhiên có người cười mỉm.

Ai cũng có một thời tuổi trẻ sôi động, Hương Hương chính là tuổi trẻ xung động của La Phúc gia chủ. Nếu không phải Hương Hương nằng vì gia tộc mà phong bế tâm của mình, có lẽ giờ này La Phúc đang ở rể nhà Lý gia.

Người đứng đầu của nhóm tay đen La gia, trong phút chốc có chút ngậm ngùi, chỉ là thoáng qua, ông tự giễu mình, đến từng tuổi này rồi mà vẫn chưa yên phận như vậy.

Khi nhìn thấy món đồ mà Lý Hương Hương đưa cho La Thần, La Phúc ông phụt hết nước trà trong miệng vào mặt La Kế đang ngồi đối diện, hắn là kế toán mới của nhóm tay đen, người thay chân cho La Toán, kẻ ngu mà chết.

La Kế đơ mặt, cọng trà còn dính trên trán, không dám nói một lời ảm ức, khi La Kế y nhận ra thứ kia là gì cũng đứng hình, may là không có ngụm trà nào trong miệng, nếu không y cũng phun ra.

Đó là thanh tinh thạch đặc thù hệ sinh mệnh, phẩm chất của thanh tinh thạch này là hệ huyền thoại.

Năng lượng đặc thù hệ sinh mệnh là loại tồn tại riêng biệt, chỉ nó mới có thể ở cùng lúc ba thể: nội tại, ngoại tại, huyền thoại. Mọi thứ liên quan đến năng lượng sinh mệnh đều đánh giá bằng thước đo đó.

Thanh năng lượng sinh mệnh dùng để chữa trị cho 1 người khi ở khoảng cách gần là thể nội tại, thanh nội tại nếu phát tán phạm vi xa sẽ rất nhanh bị tiêu tán. Hay có màu hồng sáng, tốc độ và giới hạn phục hồi thấp.

Thanh năng lượng có thể phát tán hoặc đưa vào thiết bị chuyên môn để chữa trị, tồn tại ổn định lâu khi phân rã thành dạng khí là thể ngoại tại, có màu hồng đậm hoặc đỏ. Ngoài tiền lương ra nó là thứ được phát giới hạn cho các tướng quân 1 sao trở lên, như La Thiết Huyết là tướng quân 2 sao, mỗi 6 tháng sẽ được phát hai thanh. Thường dùng khi gặp thương tích nặng, là vật bảo mệnh. Đây là mặt hàng được dán mác liên minh, mọi mô phát hiện đều xung vào của công.

Thanh năng lượng đặc thù sinh mệnh thể huyền thoại, có thể chữa trị được tất cả, tinh thần lẫn thể xác, còn ngáp là còn cứu được, thậm chí có thể phục hồi bộ phận bị khiếm khuyết. Nhưng không ai dùng sang như vậy, chết mấy mạng cũng không đáng, cách dùng hiệu quả nhất, cũng là khó nhất, đó là phân tách ra mạch năng lượng đặc thù hệ sinh mệnh để khắc vào thiết bị cơ giới, khiến thiết bị có năng lượng đặc thù, chuyển hóa được năng lượng cơ bản thành năng lượng sinh mệnh. Nếu mặc áo giáp có năng lượng sinh mệnh đặc thù, chiến sĩ sẽ là mạng tiêu cường, đánh khó chết. Thiết bị nếu hư hại mức vừa phải cũng có thể tự sửa chữa theo thời gian, phục hồi hoàn toàn.

Vừa nghĩ là đã biết quý.

Thiết bị phòng hộ quý giá nhất hiện nay, cũng là độc nhất, được đại sư cấp s Tàn Chính Khuê đánh giá là cấp hằng tinh, được trang bị ba năng lượng đặc thù, 1 nội tại là tích trữ, 1 ngoại tại là phân chấn, 1 huyền thoại là tự phục hồi. Chính là Thăng Khuê giáp, hiện trong tay Phi Tinh Bạc Hùng, cũng là một tâm bệnh muốn chiếm lấy của La gia.

La gia giàu nứt đổ vách cũng có thanh sinh mệnh huyền thoại, nhưng chỉ có một thanh, là đang trong tay đại sư cấp s La Chính Phong, sau này sẽ truyền lại cho La La. Ngay bản thân La Chính Phong cũng không dám dùng, trình độ của ông tỉ lệ thất bại khi chế tạo vẫn là quá cao, đặt hi vọng vào La La thì tốt hơn.

Không ngờ Lý gia vừa ra tay lại là hai thanh, đã vậy còn tỏ ra tùy tiện như vậy. Đúng là Lạc đà có gậy cũng hơn ngựa béo, không thể coi thường nội tình của Lý gia được.

Nghĩ cũng phải, nhà có bảo cốt này mới dám cho Lý Bá đi mạo hiểm, canh bạc này Lý gia đánh chỉ có thắng hoặc huê, không thể thua được.

Cả phòng họp La gia ai cũng mừng như bắt được vàng, cười nói vui vẻ, thanh huyền thoại này mà đưa cho đại sư La Chính Phong, khiến ông giảm đi sức ép khi chế tạo, biết đâu ông lại thành công bước thêm bước nữa, vậy La gia cũng không phải chờ tới thời của La La.

La Phúc gia chủ nhấp ngụm trà, lòng như trảy hội, đứa cháu La Thần này nhìn sao cũng vừa mắt, anh tuấn thông minh, thật có phong phạm giống ông lúc xưa.

La Kế vừa lau xong thì bị gia chủ phun thêm một ngụm nữa vào mặt.

Là tại lễ vật thứ hai của Lý gia, đó chính là lệnh bài thân phận trưởng lão hội của Lý gia.

Chiều này thật độc. Chính là cột chung La gia với Lý gia, đại gia tộc có thể âm mưu dương mưu đầu đá nhau. Nhưng chữ tín thì phải giữ, có lệnh bài thân phận chính là có thân phận. Cầm lệnh bài tức có thể tham gia và lên tiếng trong các quyết định của cao tầng Lý gia.

Nhận lễ vật thứ nhất thì phải nhận lễ vật thứ hai, La Thần nhận tức La gia nhận.

Người ngoài có thể nghĩ: Lý gia điên rồi sao, đưa thân vào miệng con sói như La gia, số gia tộc bị con sói đó nuốt chửng, dùng tóc để tính đó.

Nhưng La Phúc biết, đây mới là canh bạc thật sự của Lý gia, vì Lý Bá, họ sẵn sàng trả mọi giá để tranh thủ được chút thời gian. Lý Bá thành, La gia phải công bằng với Lý gia. Lý Bá bại, thất đại gia tộc chỉ còn sáu.

Vụ mua bán này, La Phúc nhận, vì La gia không lỗ được. Bọn họ có La La.

Trở lại hiện trường.

La Thần chưa ăn thịt heo cũng phải thấy qua heo chạy, tám lệnh bài cổ xưa chỉ khắc một chữ Lý ở giữa thì hần không hiểu hết, tạm đoán là đồ quan trọng, hần kính cẩn thu vào.

Còn hai thanh sinh mệnh huyền thoại thì La Thần cũng chưa thấy qua, nhưng đoán mò được chút chút, khi dùng năng lượng dò xét thì hần giật mình, năng lượng sinh mệnh bên trong nồng đậm đến đáng sợ, vừa cảm nhận một chút, mấy cái cái mụn hay sẹo do muỗi cắn đã lành lại, toàn thân thanh mát, đầu óc cũng sáng khoái lạ kì.

Đồ tốt, tuyệt đối là đồ tốt.

La Thần cũng không quá phận, hần nhẹ nhàng bỏ một thanh vào tay áo, thanh kia thì dùng để chữa trị cho Lý Bá, chữa xong thì cũng nhẹ nhàng bỏ vào tay áo.

Hành động phải phép này của La Thần nhận được cái gật đầu tán thưởng của cao tầng La gia.

Chưa đến 10 giây Lý Bá đã phục hồi hoàn toàn, năng lượng sống tràn đầy, Lý Bá mở mắt ra, hét toát lên:

_ Ta không có tiền cho người mượn, ủa cô cô, cô cô đến lúc nào.

Mặc La Thần đen lại, ta đúng là nhận nhầm huynh đệ người rồi, nể mặt lễ vật, nhằm, nể mặt đại sư Lý Hương Hương, lát nữa mới tính toán với người.

La Thần ngán mặt lên thì hần cũng dựng hết tóc gáy, sân khấu ngoài hai người bọn hần ra chỉ còn lại một mình đại sư Lý Hương Hương, tầng tầng lớp lớp hồi này biến đâu mất sạch, gặp ma rồi.

Đại sư Lý Hương Hương là người dạy dỗ Lý Bá từ nhỏ, mãi đến mấy năm gần đây, khi hần ra ngoài theo các đại sư khác học mới thôi, La Thần coi như nửa con ruột của Hương Hương, giọng bà nhẹ nhàng như từ mẫu:

_ Cô cô mới đến thôi, nghe tin con náo nên mới đến phạt con đây, sao, náo đủ chưa.

Với cô cô thì Lý Bá luôn là trẻ nhỏ, hần tự nhiên, quên luôn 3000 máy quay đang chĩa vào:

_ Hi hi, Bá nhi nào dám, cô cô nhìn nè, xem Bá nhi mới lấy được gì.

Lý Bá vui vẻ nhìn xuống, rồi quay lên hỏi La Thần:

_ Vé của ta đâu.

_ Thì đó.

La Thần nhìn xuống quả cầu ở dưới chân, tấm vé không có ở bên trong, quay lên thì hần lại dựng tóc gáy, đội ngũ 20 bạch ngân, 8 hoàng kim với đại sư hồi này lại xuất hiện.

La Thần định giỡn vài câu thì khựng lại, gương mặt của đám người đó ai cũng đờ đờ sát khí, năng lượng vào khí thể xao động mãnh liệt. Gương mặt của Lý Hương Hương đại sư cũng nghiêm túc, không mỉm cười nữa.

Đại sư khẽ động, quả cầu chứa tấm vé lệch qua một bên, cảnh tượng bên dưới làm mặt bà tái đi.

Bên dưới mặt nền sân khấu là bốn chấm tròn màu đen, sắp thành hình vuông.

Đại sư Lý Hương Hương nghiêng nhìn bốn vị chiến sĩ hoàng kim, họ khẽ lắc đầu, ai cũng trầm trọng, chiến ý tuôn ra.

Một cái nháy mắt, Lý Hương Hương mỉm cười với Lý Bá, lại hiền hòa trở lại:

_ Cô cô đùa thôi, tấm vé cô cô lấy rồi, để cô cô giữ dùm Bá nhi cho. Thôi cô cô có việc đi trước, Bá nhi ở lại nha, để xem nghệ ca La Thần của Bá nhi thể hiện nữa chứ.

Nói rồi quay sang La Thần:

_ Ta có việc đi trước, mong La công tử chiếu cố cho Bá nhi nhà ta, nó còn nhỏ dại.

La Thần được dịp, có vài từ hần nhần mạnh:

_ Lý đại sư đừng nói vậy, Lý Bá còn nhỏ dại, đương nhiên hậu bối phải chiếu cố nhiều hơn rồi, Lý đại sư cứ yên tâm.

_ Cô cô, cô cô nói vậy nữa Bá nhi giận đó, họ La này không tốt lành gì đâu.

Lý Hương Hương đại sư vừa cười vừa chậm chậm bay đi, nhóm người kia cũng bay theo, lần này thì mọi người nhìn thấy được.

Nhìn Lý đại sư bay đi, La Thần vừa vỗ vai vừa lắc đầu nhìn Lý Bá:

_ Nhỏ dại, đúng là nhỏ dại, an tâm, ca sẽ bảo vệ cho đệ.

_ Biết.

_ Khả khả, người xê qua một bên, để cho Lý Thần ca ca ta thể hiện, vòng quay đâu.

Cùng lúc đó, tại học viện Lý tính đệ nhất, viện trưởng Lý Phùng Nhân đứng dậy, khẽ vương vai, gương mặt trầm trầm không rõ giận không, nói với viện phó Lý Chính Thắng:

_ Hình như lâu rồi ta chưa đến Nha Trang thành, cũng có chút nhớ, đệ có muốn đi với ta không.

_ Đi, đương nhiên phải đi, đệ cũng có người cần gặp ở đó, ca không bỏ đệ lại được đâu.

Hai người trước sau đi trên hành lang, còn Lý Nhi Nhi cũng chân sáo tung tăng theo sau:

_ Đại gia gia, nhị gia gia cũng không bỏ con lại được đâu.

Tại từ đường của Lý gia, gia chủ Lý Khang rời mắt khỏi màn hình, tiếp tục dọn dẹp thêm lần nữa, nụ cười vừa thoáng hiện trên mặt ông đã tắt, đang tìm bụi trên bàn thờ thì ông nói, giọng có chút mệt mỏi:

_ Mọi người có việc gì cần làm thì cứ đi đi, chỗ này có lão già ta trông coi là được rồi. Bụi nhiều, không dọn là không được.

Mọi người lục đục rời đi, không ai nói lời nào có vài cái phi cơ tốc hành loại nhỏ rời khỏi cổng nhà họ Lý.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: La Thần Tỏa Sáng

Việc người của Lý gia xuất hiện không tạo ra ảnh hưởng lớn đến La Thần, ít nhất là ngay lúc này. La Thần có việc khác phải làm cũng như bài toán khác cần phải tính.

Bỏ mấy trăm ngàn tinh thần tệ ra quay vòng mà không lấy được vé, chính là kinh doanh lỗ. Nhưng nếu con số bỏ ra vào hàng triệu, dù vẫn không lấy được vé thì hần lòi.

Vì lúc đó sẽ có cách tính khác, có thể huy động được số tiền lớn mà không cần đến sự trợ giúp của gia tộc là một cách để nói lên năng lực của hần. Đám con cháu họ La đang hồ miện cười bên dưới kia, có bán thân cũng không đào đâu ra được hơn một triệu tinh thần tệ. Còn muốn trút vốn gốc chơi với hần, bớt xén căn cơ tài sản mà gia tộc giao cho, là ngu dốt.

La Thần tin vào nhận định của mình, cũng như tin vào luật thép của gia tộc, hần biết là sẽ không có cô di chú bác nào đứng sau những tay vào chuyện này. Mỗi một đồng trong tỷ tỷ đồng rút ra từ La gia, đều qua tay bao lượt người, với vô vàn con cháu. Không giỏi điều khiển đồng tiền, sao La gia giàu được.

Với số tiền còn lưu lại, và 1 triệu tinh thần tệ đại ca Vương Lang vừa chuyển cho, La Thần đang ở thế bất bại trong cuộc chơi này, cuộc chơi 'xem ai sang hơn nào'.

La Thần đã xác định trước là sẽ sai hết 1 triệu tinh thần tệ, nhiều hơn cũng được. Quan trọng là thể hiện sao cho đẹp, hần tượng trưng, sẽ quay một lèo mười mấy vòng. Quay xong thì không hồi hộp nhìn vào vòng quay, mà phong khinh vẫn đậm đứng phe phẩy quạt, hình tượng không quan tâm đến tiền tài.

Quay đủ rồi thì nói vài câu văn vẻ, tỏ ý không quan tâm đến chút tiền còm vừa mất, rồi tiêu sái rời đi. Quắc tiểu đệ nhỏ đại Lý Bá kia đi theo làm nền. Thoát khỏi máy quay rồi thì khóc lóc sao cũng được. Quá chuẩn, quá tuyệt vời.

Đám kia còn non lắm, so kiểm chỗ tốt với ca thì chưa đủ trình.

Quay nhìn tiểu tử Lý Bá, đang tự sướng với chia chác tiền còn dư với đám anh em nghèo họ Lý. La Thần lắc đầu, máy quay còn bật, sợ người ta không biết mình mặc rệp sao, thật thiếu hình tượng, ta sai lầm mới là huynh đệ với người. Chỉ có đại ca Vương Lang là tốt, phát tài cũng không quên anh em, lần sau gặp phải xin thêm mới được, tốt nhất không dặt tên Lý béo nhều kia đi theo, miệng nhiều thì com ít.

Ở trạng thái tốt nhất, La Thần tiến tới vòng quay, hần dừng lại một chút để đám quay phim chọn khung hình đẹp nhất.

La Thần xòe quạt ra phe phẩy, rồi búng tay xếp quạt lại, dùng mũi quạt để quay, tiếp đó thì xoay ngang không thèm nhìn, tay trái sau lưng tay phải múa quạt, mắt nhìn thẳng vào máy quay không cười không chớp, tóc bay bay đúng góc độ ăn ảnh.

Tiêu sái phải nói là không gì bì kịp, La Thần cũng không ngờ mình diễn đạt như vậy. Không biết có tiên nữ nào đang xem trực tiếp mà lòng dâng ngưỡng mộ hần không, nếu có thì hần đành có lỗi với nam nhân trong thiên hạ mà liêu mình hưởng thụ thôi.

Khoan đã, không được cười, phải đóng trọn vai - La Thần tự cảnh tỉnh, may là kịp lúc.

Vòng quay 100 ngàn tinh thần tệ dừng lại, La Thần vẫn nguyên tư thế.

Biểu hiện của đám đông có chút không đúng, La Thần ngạc nhiên. Miệng ai cũng hình chữ O, không lẽ mình diễn quá đạt, toàn thân đang tỏa sáng?

La Thần quay nhìn, miệng hần cũng chữ O luôn, không phải hần tỏa sáng mà nhân phẩm của hần tỏa sáng. Vòng quay dừng lại ở con số gấp 5 lần trọng lực. Là con số 5 chưa từng xuất hiện trong mấy ngàn vòng quay trước đó. Nhiều người còn nghĩ đó là do cố ý, là Mộng Băng Doanh sắp đặt, tăng thêm dự hoặc của vòng quay.

20 con số từ 5 đến 100, tỉ lệ quay được là 1 / 20. Nhưng mấy ngàn lần mà không xuất hiện, đương nhiên là có quỷ. Nhưng biết làm gì đây, dặt người ta nhà người ta, lượt người ta, vòng quay cũng của người ta. Là người tự đâm đầu vào, trách ai.

Không biết ai vỗ tay đầu tiên, tiếng vỗ tay rào rào vang lên, 5 tấm vé là sự kiện thu hút, cũng là tâm bệnh của thế hệ thanh niên tinh anh ở đây, 4 tấm vé đầu đã có chủ, tấm vé thứ 5 cũng nên như vậy.

Dù cách thức lấy được có khác nhau: của 2 học trưởng là chiến thuật, của đại công tử nhà Morgan là thực lực, của Lý Bá là ý chí, của La Thần dễ hơn chút, là vận khí. Tất cả đều là cách để có được thành công.

Vận khí của La Thần cũng coi là xứng đáng, đâu phải ai cũng có đủ tiền để quay tới vòng mức giá trăm vạn. Với lại người không quay được đâu có nghĩa là người khác cũng không quay được, có ghen ghét cũng để trong lòng thôi, người ta có khí vận làm việc lớn, người không có thì ráng chịu đi.

Chưa nói tới biểu hiện xuất sắc của La Thần, chính là không quay được cũng không sao, người ta có thể thoải mái quay thêm nhiều vòng nữa, quay được số tốt chỉ là sớm muộn thôi.

Bỏ qua mấy giây đầu ngạc nhiên, La Thần lúc này phải nói là rất có khí độ của người làm việc lớn. Không hề nhảy cẫng lên vui sướng, hân hỉ cười từ tốn, gật đầu nhẹ nhàng trước mấy quay, đưa tay vẫy chào cảm ơn sự tán thưởng của mọi người. Còn gương mặt khinh bỉ của Lý Bá thì hân không thêm nhìn tới, ta là người lớn không chấp trẻ nhỏ đại như người.

Bỗng có một giọng nói vang lên, cắt đứt quá trình tự sướng của La Thần :

_ Cái quạt đó là thiết bị cơ giới, phải dùng tay để quay mới đúng luật.

Mọi người dừng lại, suy nghĩ. Còn La Thần thì như bị tát thau nước lạnh, mắt hân liếc qua, người vừa phát ngôn lẩn trong đám đông, qua được mấy quay nhưng không qua được cặp mắt của La Thần, với lại cũng có vài người ngẩng khí xung quanh đang dùng ánh mắt chỉ điểm, muốn trốn cũng không trốn được

Thì ra là thằng nhãi La Kiệt, giỏi lắm!

Giờn mặt với thứ tôn La Thần ta, đừng trách cả bàn chi của người vì người mà chịu họa, La Thần ta là đại nhân, thù này một mình người gánh không nổi đâu.

La Kiệt lớn hơn La Thần vài tuổi, cũng nằm trong top đứng đầu ứng viên chức gia chủ của La gia.

Vừa hét lên xong là La Kiệt đã biết mình sai, con đường tương lai hết phù màu hồng .

Gia có gia quy, gia quy của đại gia tộc La gia càng khắc nghiệt hơn nữa. Con cháu đấu đá nhau thì không sao, còn được khuyến khích, để tạo động lực cho bọn nhỏ ngồi lên, thua trong tay người nhà vẫn tốt hơn người ngoài.

Nhưng gia tộc càng lớn thì càng cần sự trung tâm, đánh nhau trong nhà thì được nhưng đem ra ngoài để người khác biết sẽ là tối kỵ, gây rạn nứt để bên ngoài xía vô chính là bước đầu để một khối tan vỡ.

La Kiệt xong rồi, nếu hân lùi kịp thì không sao, không ngờ đám huynh đệ gần bên cũng quá nghĩa khí, chỉ thiếu đường lột đồ treo hân lên rồi gắn thêm mũi tên . Hân xong thật rồi.

La Thần thấy được thì bậc cha chú của La gia đang ngồi trong phòng họp cũng thấy được, mặt của La Phúc gia chủ hơi đen lại, nhìn La Kế rung rung đứng trước mặt, La Kiệt kia là con ruột của y.

Câu hét lên kia của La Kế chính lời nói chân thành trong tâm của mấy trăm thiếu niên họ La đang đứng xung quanh hân. Nhưng họ kìm chế được còn hân thì không, cũng có lý do của nó.

Nhờ La Toán rơi rụng mà La Kế có chỗ đứng trong phòng họp của La gia, y coi là thời vận của mình đã đến , muốn tranh thủ thêm chút nữa cho con y. Là kế toán trưởng, y tìm được cách hợp lý để lên tăng số tài sản của con trai La Kiệt ,định lấy Nha Trang thành làm nơi cho nó tỏa sáng, tranh thủ chút danh tiếng cũng như ánh mắt tán thưởng của gia tộc.

Ai ngờ thằng con La Kiệt nông nổi, phạm sai lầm khó bỏ qua, chính là tự chặt đi chỗ tốt của La gia, việc này không lợi, mà nó lại làm

Rất nhanh một bản thống kê tài chính được đưa đến trước mặt gia chủ La Phúc.

Nhìn nụ cười hòa ái của gia chủ, La Kế giống như đứa con La Kiệt, biết mình xong rồi.

Quay lại hiện trường.

Tiếng bàn luận bắt đầu xôn xao, trăm tiếng nhỏ thành một tiếng lớn, La Thần muốn không nghe cũng không được.

Nghe cũng đúng, ngàn người quay không được, La công tử vốn cũng quay không được, cầm quạt quay thì lại được. Có vấn đề, chính là có vấn đề.

La Thần đau đầu, hân thật không có ăn gian, dùng quạt để quay chẳng qua tăng thêm hình tượng thôi, ai ngờ lại lảm chuyện. Miếng ăn nuốt vào tới miệng rồi lại lòi đầu ra khúc xương chần ngang cổ, thật không trôi được.

Ngoài La Thần ra, tại đây cũng có một người cũng đang đau đầu như hân, đó là Khiết Ly người phụ trách của trọng lực tràng.

Mấy bữa nay Khiết Ly trực ngày đêm ở đây, hề có ai tham dự thử thách thì y phải có mặt sắp xếp. Điều là thế hệ tinh anh, con nhà có tên có tuổi, y không an tâm giao cho cấp dưới. Với lại tinh thần tệ muốn chuyển khoản thì cần người khai mở vùng chứa phụ trách mới được. Vất vả lâu nay, tưởng được tàn cuộc nghỉ ngơi, ai ngờ không. Vấn đề là Khiết Ly phụ trách chính ở đây, vậy việc có đúng hay không so với quy định, lời nói của y là lớn nhất.

Mà lớn với ai chứ sao lớn được với La thiếu gia, mới vừa rồi hai mắt Khiết Ly thấy rõ đường đường là người cấp bậc đại sư Lý Hương Hương, còn nhún nhường khách sáo với La thiếu gia. Khiết Ly y tính là gì.

Quy định đặt ra là không sử dụng thiết bị tinh thần cơ giới trong quá trình thử thách, nhưng không nói rõ là lúc quay vòng có tính là bắt đầu thử thách hay không, có được sai thiết bị hay không.

Vậy là đúng hay sai quy định đây. Đúng là tốt nhất, như vậy sẽ yên chuyện. Nhưng mấy ngàn người bên dưới thì muốn nó sai, lòng người là vậy, trâu

bước ghét trâu ăn. Chưa nói đến đám phóng viên muốn kiếm thêm chuyện để moi móc .

Khiết Ly ra dấu cho mọi người im lặng, y phải làm việc mình cần làm, y cúi người cung kính, dù sao La Thần lúc này chính là bộ mặt của lớp trẻ La gia :

_ Thưa La công tử, tại hạ Khiết Ly, là người phụ trách của diễn võ trường, cũng là phụ trách của sự kiện đoạt vé, xin công tử cho tại hạ được biết đôi điều về cái quạt trên tay công tử, nó có phải là thiết bị tinh thần cơ giới hay không, tại hạ tin mọi người ở đây cũng đều muốn biết.

La Thần xuất sắc :

_ Khiết Ly đại nhân quá lời, La Thần chỉ là kẻ hậu bối, nào cần Khiết Ly đại nhân phải trọng lễ như vậy, hậu bối La Thần thật có lỗi rồi, đại nhân bình ổn, La Thần mới dám thưa.

Vừa nói La Thần vừa diu Khiết Ly đứng thẳng . Phép tắc đúng là chuẩn mực, Khiết Ly là người mang chức trách, La Thần là thí sinh tham gia , xưng hô như vậy là đúng. Người ngoài nhìn vào, kể cả thường dân cũng thấy La gia đúng là biết dạy con cháu, người càng cao thì càng biết khiêm nhường là vậy. Mọi người im lặng quan sát.

La Thần tư thế thông thả, xòe quạt ra, hai tay đưa cho phụ trách Khiết Ly ,đợi Khiết Ly cảm ổn định rồi, La Thần mới thông thả hướng về mọi người nói :

_ Như người vừa nãy đã lên tiếng, nhân tiện đây La Thần ta cũng cảm ơn hấn, ta thật quá sơ xuất rồi, vì quá vui mừng cho tiểu đệ Lý Bá của ta, mà quên đi quy định của bài kiểm tra, một lần nữa ta cảm ơn hấn. Cũng như xin lỗi mọi người ở đây, đặc biệt là Khiết Ly đại nhân, đã làm phiền ngài rồi.

_ Không dám, không dám, La công tử quá lời. Tệ chức chỉ làm theo chức trách,.. chức thôi.

Khiết Ly có chút lúng túng, cha sinh mẹ đẻ đến giờ lần đầu tiên gương mặt y có giá đến như vậy, thế mà nhiều người xấu bụng cứ hay nói xấu La gia, ta thấy La gia thật dễ gần.

La Thần nói tiếp :

_ Cái quạt này có là thiết bị tinh thần cơ giới hay không, nói là phải cũng được mà không phải cũng không sao.

Mọi người xôn xao.

_ Cái quạt này trước đây là thiết bị cơ giới, thậm chí còn là thiết bị cấp cao có tinh thần ẩn ký của hoàng kim chiến sĩ. Chỉ tiếc là bây giờ không còn nữa, giữ được nguyên dạng đã là may mắn rồi. Nó là của cha ta.

Ồ ồ...hức hức, chắc chắc.

Mọi người trầm trồ, nữ nhân có người thút thít, nam nhân thì đưa ngón tay cái lên ngưỡng mộ.

Thì ra là di vật của phụ thân để lại, mọi người đều biết con ruột của gia chủ La gia La Phúc, cha của La Thần, vì bị thương ở chiến trường không gian, đã qua đời mấy năm trước. Đây là đau buồn lớn của La gia khi đó.

Thiết bị đã có ẩn ký, chủ nhân mất đi thì sẽ không ai sử dụng được nữa có trường hợp còn tự phân rã ,nói là không phải thiết bị tinh thần cơ giới cũng không sai.

Quan trọng nhất là đường đường đại thiếu gia dòng chính như La Thần, lại luôn mang theo một thứ vô dụng bên mình, chứ không phải thứ cao giá hay quan trọng gì. Chính là đề tướng nhớ thân phụ đã hy sinh đó sao.

Trăm đức hiếu làm đầu, khí độ này , tâm tính này của La công tử, thật khiến người khác ngưỡng mộ. Nhiều người cảm thấy xấu hổ vì đã nghi ngờ La công tử.

Khiết Ly rung rung, không ngờ y đang cầm trên tay di vật của hoàng kim chiến sĩ, con trai của gia chủ La gia, chuyện này coi như giải quyết xong, La công tử không hề làm sai quy định. Lúc Khiết Ly định trả lại quạt thì bị La Thần chặn lại :

_ Vật này xin tạm gửi chỗ Khiết Ly đại nhân, dù sao La Thần cũng có phần làm sai quy định. Nay để rộng đường dư luận, La Thần sẽ tiếp tục quay vòng, làm đúng theo luật đã đề ra.

La Thần nói rõ từng chữ, khiến mọi người kinh ngạc, họ đúng là lấy dạ tiểu nhân mà so lòng quân tử rồi. La công tử đúng là người làm việc lớn, đường đường chính chính, một chút khuất tất cũng phải làm cho rõ ràng.

Việc này là do La công tử muốn giữ lòng ngay thẳng, chứ lợi lộc hay dư luận, chẳng là gì.

Kể cả đám con cháu họ La bên dưới cũng cảm thấy ngạc nhiên, phần nhiều là lo sợ. Ngạc nhiên vì lời giải thích của La Thần vốn đã hoàn mỹ, hóa giải nghi ngờ lại lấy được lòng người, lợi ích đã lớn nhất, sợ hãi vì La Thần không dừng lại ở đó mà chọn tiếp tục quay.

Kể cả La Thần quay không đạt, chắc chắn Khiết Ly kia sẽ lấy cớ lần quay đầu đã đúng luật mà hai tay dâng vé đưa cho La Thần, không cần hấn phải vào trọng lực trắng tay. Đây không phải mua chuộc lòng người, mà là điều khiển lòng người.

Tâm kể đáng sợ, chính là nhận định chung của bọn họ.

La Thần quay vòng.

Hắn vẫn như lúc trước, giữ góc độ tốt nhất so với máy quay, chỉ khác là lần này đưa cả hai tay ra sau lưng. Dáng vẻ có chút cô độc, dám chắc sẽ có không ít thiếu nữ muốn nhào lên ôm hắn để vỗ về.

Vòng quay dừng lại, một lần nữa con số 5 xuất hiện.

Tiếng hò reo vang lên như sấm từ bốn phía, công chúng mừng rỡ như chính họ là người chiến thắng.

Một lần là ăn hên, nhưng hai lần chính là vận số. Là vận số thì muốn cản cũng không được, sự cổ vũ vui chung của mọi người còn hơn cả lúc công tử nhà Morgan đoạt được vé. Dù sao La công tử cũng rõ ràng là người tốt, có nhân lễ nghĩa, nhìn sao cũng xứng đáng.

Có kinh nghiệm lần trước, La Thần bỏ qua nghi hoặc, hắn cũng tự ki là mình nhân phẩm bộc phát, không gì cản nổi. Động tác khiêm nhường càng điều luyện hơn.

Khiết Ly cũng là người có đầu óc, y trả lại quạt cho La Thần rồi lên tiếng tuyên bố :

__La công tử đoạt được tấm vé cuối cùng, chính là thiên định, là hợp lòng người. Ta xin thay mặt ban tổ chức trao trực tiếp tấm vé cho La công tử, không phiền công tử phải tốn thời gian vào lấy. Mọi người có ai có ý kiến gì không.

__Không. - mọi người đồng thanh.

Sự kiện đoạt vé của Nha Trang thành vậy là kết thúc tốt đẹp. Người xem miễn nhãn người tham gia cũng hài lòng.

Tại phòng họp của La gia, cao tăng trên dưới ai cũng vui vẻ, lời chúc mừng gửi đến gia chủ không ngớt. Ánh mắt La gia chủ nhìn La Kế cũng thân thiện hơn, thôi thì chuyện lớn hóa nhỏ, cho hắn về quê cày ruộng là được rồi.

Chỉ có một người này giờ không vui, người bứt rứt như bị kiến cắn. Chính là Lý Bá, nhận con hàng chuyên đào chỗ tốt như La Thần làm huynh đệ, chắc chắn là sai lầm, sau này làm gì còn miếng ngon nào đến lượt hắn ăn.

Giống như nhận đại ca là Vương Lang, cũng là họ La kia chen trước, Lý Bá hắn chỉ là người đến sau, chuyện này phải suy nghĩ nghiêm túc mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Nỗi Sợ Hãi Bao Chùm Nha Trang Thành

Lữ Nhất Tham năm nay đã hơn 80, ông chuyển đến định cư tại Nha Trang thành đã hơn 5 năm.

Trước đây Lữ Nhất Tham là thanh quan ở một thành thị cấp hai, sau khi thành thị đó bị hạ cấp xuống thành thị cấp ba, do buồn phiền nên ở tuổi 75, ông quyết định nghỉ hưu sớm.

Sống thanh bạch nên khi ra đi, Lữ Nhất Tham chỉ mang theo phu nhân 8 người và số ít hàng hóa chất đầy trên 2 phi thuyền vận chuyển hạng trung. Đứng trên phi thuyền, Lữ Nhất Tham nhìn cảnh người dân gào thét khóc lóc đưa tiễn thay nhau tặng ông giày dép , có người còn thấp nhang cầu khẩn, lòng ông cảm thấy ấm áp.

Lữ Nhất Tham mua một biệt viện rộng lớn ở ngoại ô Nha Trang thành, để chắn gió ,cả biệt viện được bao bọc bởi vách tường cao hơn 7 mét cùng vô số rào kẽm gai quấn bên trên, vệ sĩ tuần tra liên tục, tập trung gấp đôi ở khu vực nhà kho trung tâm.

Lữ Nhất Tham đã sinh được rất nhiều con, nhưng không đứa nào sống quá tuổi thiếu niên, đều đau bệnh mà chết, thầy thuốc khám bệnh tại thành thị cũ nói là do không hợp thổ nhưỡng muốn sống thì phải rời đi. Đáng tiếc lúc đó ông không nghe, chủ yếu vì lòng thương dân chúng.

Tuổi già, Lữ Nhất Tham cùng 8 phu nhân chỉ có một thú vui lớn nhất để sống qua ngày chính là làm từ thiện. Ông cho mọi người mượn tiền để làm ăn sinh sống, không cần cường ép họ trả lại, chỉ cần thu vật thể chấp là được, thật lòng ông còn mong họ không trả lại tiền.

Người dân sống xung quanh biệt viện của Lữ Nhất Tham ngày một vắng, lần lượt cuốn gói ra đi để lại khế ước nhà cửa ở chỗ Lữ Nhất Tham , có lẽ vì biết tính ông, thích yên tĩnh.

Sáng nay Lữ Nhất Tham cùng 8 phu nhân ngủ dậy, chưa kịp dùng bữa sáng đã nghe quản gia thông báo. Nhà vừa bị trộm, mọi thứ trong kho hay trong các gian chính đều mất hết rồi, kẻ cao đồ giấu trong mật thất hay chôn dưới nền cũng đều không cánh mà bay, khế ước giấy tờ cảm thể đều không còn, kẻ

cả giấy tờ của biệt viện, chính là trống trơn sạch bách.

Hung thủ để lại chữ ký, chính là bốn chấm tròn màu đen.

Tài sản mà Lữ Nhất Tham lương thiện cần quét bao năm đã không còn, cú sốc này là quá lớn, ông không chịu đựng nổi, quy xuống hôn mê bất tỉnh. Thầy thuốc một lần nữa nói là do không hợp thổ nhượng cần phải chuyển đi.

Tám bà vợ chuyển ông đi, là ở cái chòi gác ngoài sân, còn họ ở lại bên trong tháo dỡ biệt viện vót vát chia chác. Lúc hồi quang phản chiếu, nhìn các hiện thể vì quá đau xót cho ông mà bối rối, đánh nhau sút đầu mẻ trán, Lữ Nhất Tham phun ra ngum máu chết trong măn nguyện, mắt có vuốt cũng không nhắm lại được.

Một số nhật báo ' uy tín ' giựt tit đưa tin :

_ Hung thần không dừng tay, vụ giết người tàn nhẫn.

_ Sát thủ bốn bánh bao đen giết người sau khi đã vợ vét xong tài sản.

_ Án mạng ly kì trong bốn vách tường cao 20 mét.

_ Tám phụ nữ bị hành hung sau cái chết của chồng.

_ Ông lão tám mươi chết không nhắm mắt, máu nhuộm cỏ xanh

_ Từ các đại gia tộc đến người dân lương thiện, không ai thoát khỏi nanh vuốt của bốn bánh bao đen .

_ Lỗi thoát nào cho chúng ta.

....

...

Báo đài sáng khoải, người dân xôn xao, rất nhiều nhà phân tích chuyên nghiệp có đất diễn. Nhiều thẩm án chưa giải quyết được từ mấy mươi năm trước bị lỗi ra, dán mác bốn bánh bao đen.

Vô số vụ án tàn ác khác diễn ra trong thời gian ngắn gần đây tại Nha Trang thành, tất cả đều có điểm chung là chữ ký hung thủ để lại hiện trường, bốn dấu tròn màu đen xếp thành hình vuông.

Biệt hiệu sát thủ bốn bánh bao đen là do nhà nghiên cứu xã hội học nổi tiếng, tiên sinh Vô Văn Phong đặt ra, lấy cảm hứng khi tiên sinh đang dùng bữa xế.

Ngoài những tội ác tày trời đầm máu, sát thủ bốn bánh bao đen còn khiến người hoang mang với sở thích biến thái kì lạ của mình.

+ Ký túc xá nữ của học viện cơ giới sư Chu Tước bị tấn công, toàn bộ xu chiêng của học viên nữ đều biến mất, dù đang phơi đang mặc hay để trong tủ. Do kinh hoàng cũng như là hết quá sức, nhiều học viên nữ đã ngất xỉu.

Hơn 200 học viên phải cần đến chăm sóc y tế, hơn một nửa trong số đó là các học viên nam lao vào để giải cứu. Chủ yếu họ bị mất máu quá nhiều qua đường mũi.

+ Noi đóng quân của nữ đặc thù sư nhà họ Tạ bị tấn công, ngoài xu chiêng, rất nhiều món đồ lưu niệm bị lấy mất. Số nam thanh niên tự nguyện đến bảo vệ họ tăng lên gấp năm lần, do tranh chấp thiết bị nhìn từ xa, hai thanh niên tài tuấn đã bị thương nặng. Việc hai người đó được đưa vào bên trong để cứu chữa đã khiến chuỗi tranh chấp về sau diễn ra không thể kiểm soát.

+ Toàn bộ hộ dân cư sinh sống trên bốn con đường chính ở cổng phía bắc bị tấn công hàng loạt trong một đêm.

Các thiếu nữ không ai nhớ gì về việc đã xảy ra. Chữ ký của hung thủ có ở tất cả các hiện trường gây án. Có người bị đánh dấu ngay tại chỗ hung thủ ra tay lấy đi xu chiêng. Thiếu nữ đó từ chối chụp hình làm chứng nhưng đồng ý phỏng vấn trực tiếp.

+ Khu giao dịch của hiệp hội sinh tồn giả bị trộm số lượng lớn vật tư. Ban tổ chức lên tiếng sẽ miễn giảm tiền thuế cho hiệp hội như một phương pháp bù đắp.

+ Học viên của học viện cơ giới sĩ lập các tổ thanh niên xung kích tuần tra bảo vệ trị an tạm thời.

Ý kiến của học trường học viện về việc đóng cửa các cửa hàng bán xu chiêng, giúp giảm số lượng thiếu nữ mục tiêu của hung thủ. Được sự đồng thuận của một nửa số người đang có mặt tại Nha Trang thành.

+ Số lượng người đến Nha Trang thành không vì hung thủ bốn bánh bao đen mà giảm đi. Đặc biệt tăng lên ở số lượng nam thanh niên trẻ tuổi, khi được phỏng vấn họ đều chung mục đích tốt đẹp là đến để tham gia lực lượng bảo vệ. Họ cực kỳ tán thành với chính sách không xu chiêng của học trường.

...

...

Liên tiếp các vụ án lớn nhỏ xảy ra, ba sự kiện tiếp theo đã khiến mối quan ngại của dân chúng đến sát thủ bốn bánh bao đen lên cao nhất.

+ Sau khi tấm hình La La tiểu thư bị trói nằm bên cạnh chữ kí của hung thủ bị tung ra. La gia và Trương gia đồng loạt ra tối hậu thư với sát thủ bốn bánh bao đen. Người dân nghi ngờ việc Trương Mạn Mạn tiểu thư không xuất hiện cũng có liên quan đến hung thủ.

Nhận dạng ban đầu của một số người từng nhìn thấy hung thủ khi hắn tấn công La La tiểu thư tại vùng sinh tồn : nam giới, mặc đồ đen, khá trẻ tuổi, tóc dài, gương mặt hung ác, đặc biệt bị kích động khi nhìn thấy thiếu nữ đẹp. Có vài người cam đoan về việc nhìn thấy hung thủ mọc răng nanh hay móng vuốt.

+ Phòng chứa đồ của buổi đấu giá chính bị tấn công, may nhờ sự sắp xếp của chủ tịch Mộng Băng Doanh nên mọi thứ mới được bảo toàn. Có thông tin bên lề cho rằng các món đồ đang được lưu trữ tại tầng ba đại nhất lâu, nơi an toàn nhất tại Nha Trang thành, hội đồng thành phố từ chối đưa tin về sự việc trên.

Hung thủ đã thực hiện hành động trả thù bằng cách nhắm vào chủ tịch Mộng Băng Doanh, hắn đã thành công. Một người dấu tên lên tiếng là đã chụp lại thành công chữ ký của hung thủ để lại trên người Doanh chủ tịch.

Thu hồi được tấm hình bằng chứng hiện chính là mục tiêu cao nhất của lực lượng thanh niên xung kích, đã có người ra giá tại chợ đen nhằm mua được tấm hình .

Để đảm bảo an toàn cho Doanh chủ tịch, vòng bảo vệ xung quanh được siết chặt, đảm bảo không một cái xu chiêng nào có thể lọt vào.

+ Trong cuộc giao đấu gần đây nhất, đại công tử nhà Morgan, Vương Bá cùng lực lượng bảo vệ bí mật đã không thành công trong việc bắt giữ hung thủ.

Thứ duy nhất họ lưu lại được là một cái xu chiêng cỡ lớn, tình nghi là của chủ tịch Mộng Băng Doanh.

Lực lượng thanh niên xung kích đang cố xin lại để làm bằng chứng điều tra.

Nhà nghiên cứu Vô Văn Phong đã đưa ra các nhận định chung về hung thủ.

Tàn ác, bất cộc, trộm cắp, hành hung, giết người... không từ thủ đoạn.

Không sợ hãi khi đối đầu với nhà cầm quyền và các thế lực.

Hành động xuất quỷ nhập thần.

Có năng lực chiến đấu cường hãn.

Tham lam và đặc biệt biến thái.

Sa lầy trong tội ác và không có dấu hiệu dừng lại.

Nhà nghiên cứu Vô Văn Phong sẵn sàng quảng cáo các loại sản phẩm trong các chương trình phỏng vấn trực tiếp, liên hệ.....com để biết thêm chi tiết.
Cảm ơn và hẹn gặp lại trong các buổi phỏng vấn lần sau.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Cuộc Phiêu Lưu Của La La Và Mỹ Mỹ

Vùng chứa của La La là bí mật lớn nhất của La gia, cũng là thứ khiến cô bé có vị trí đặc biệt trong gia tộc.

Sau lúc làm lễ khai mở năm 9 tuổi, La La trở nên đặc biệt, tức cô bé không thể sống cuộc sống bình thường như bao thiếu nữ khác.

La La bị tách ra khỏi cha mẹ, không có bạn bè hay anh chị em thân thiết, kể cả nữ mẫu chăm sóc La La, cũng thay đổi liên tục mỗi thời gian ngắn. Tương tự như vậy với a hoàn và thị vệ xung quanh.

Phương pháp dạy dỗ hay chăm sóc mà cao tăng La gia đặt ra cho La La, cũng là cách tốt nhất để bảo vệ cho cô bé.

La gia không phải Tạ gia, không thể bắt chước như năm xưa, đưa tiên nữ Tạ Chung Tình cho ngài lãnh tụ chăm sóc.

Hơn 60 năm trước đây, gia tộc đứng đầu trong thất đại gia tộc chính là La gia, lúc này cho dù họ hoàn toàn tin tưởng vào sự chính trực của ngài lãnh tụ, nhưng cũng vì ngài quá chính trực, quá vĩ đại, và cũng quá già. Sợ rằng nếu có một ai mong muốn ngài lãnh tụ nằm xuống nhiều nhất, chính là những người mang họ như tên của ngài, Morgan.

Hai chữ Morgan là con ác mộng của La gia, và người nhà Morgan đương nhiên biết cách để duy trì con ác mộng đó. Giống như câu nói truyền đời của nhà Morgan, cũng là nhân sinh không công bố chính thức của họ: "Sẽ là của người, nếu như ta không muốn".

La gia bảo vệ La La không hề quá mức, nếu xét đến tầm quan trọng của La La. Họ chỉ cố để che chắn hết sức trong khả năng của mình.

Lỡ, chỉ là lỡ như, có chuyện xấu xảy ra với La La. Chính là La gia sẽ mất đi khí vận của gia tộc mình, ba ngàn gia tộc của đại kỷ nguyên giờ chỉ còn lại bảy. Ai dám nói khí vận là hư vô mờ mịt, chỉ là mất phạm thì không thể nhìn thấy được thôi.

Vật liệu xây nên vách tường bao quanh La La, còn quý hơn kim thạch.

Lý Bá phải tích góp để dành mới mua được 1 mẫu khắc hấn yêu thích. Còn La La thì đóng thành tập như sách giáo khoa, chất đầy mấy kệ.

Vật liệu năng lượng đặc thù mà các phòng đấu giá lưu làm môn bài hay món áp trực, chất đầy mấy rương trong phòng học của La La.

Thiết bị cao cấp các gia tộc coi là trấn gia chi bảo, La La coi là mô hình luyện tập.

Người khác đọc sách đại sư viết, La La được đại sư đọc sách cho nghe.

La La có mọi thứ mà La gia muốn cô bé có, kể cả những thứ La gia không có, cũng phải kiếm cho có để đưa cho La La. Đối với La gia, đầu tư cho La La không phải là bài toán lợi ích hay cá cược, mà là sứ mệnh.

Họ quen đưa, La La không biết là mình nhận. Họ đưa nhiều nữa, La La không biết là mình có ít hay nhiều. Họ không hỏi, và La La cũng không nghĩ đến câu trả lời, đó là câu: "La La, con muốn gì?"

La La có một màn hình liên lạc, nhưng chỉ dùng để học tập. Truyền hình là mảnh đất màu mỡ của cái xấu, không ai có thể phủ nhận điều đó.

Cho đến khi La La học giỏi hơn, và biết cách sửa chữa màn hình liên lạc của mình, biến nó thành thiết bị truyền thông. Lúc này La La biết mình muốn gì, cũng như có thêm được thứ gì. Đó là mơ mộng, như bao nhiêu cô bé khác.

Công chúa, hoàng tử, cô tiên, mũ phù thủy. Bay trên cầu vồng và hát trên những đám mây. Cuộc phiêu lưu và những miền đất mới, nơi trí tưởng tượng là những gì người ta trao cho nhau. Và vui nhất, là sự nổi tiếng.

Nhắc lại lần nữa, truyền thông không thành công bằng những điều tốt đẹp, màu hồng nó mang lại cũng đã được pha trộn nhiều lần.

La La đang có quãng thời gian vui nhất trong đời của mình, và Mỹ Mỹ cũng vậy. Cả hai đang sống trong giấc mơ của mình.

Người bình thường có thể tự che giấu mình bằng cách xóa đi danh tính. Còn người tinh anh thì không, gần như không có cách nào để bước sóng tinh thần của họ thoát được sự rà soát của mạng tinh thần nội bộ địa cầu zone e, thứ được liên minh mặc định là chính xác tuyệt đối.

Bước sóng của người tinh anh được đánh dấu như thẻ căn cước. Khoan bàn tới việc ông trời có mắt hay không, chỉ riêng zone e đã là mắt thần không gì qua lọt.

Nhưng Mỹ Mỹ là sinh vật độc nhất của địa cầu, không thể dùng thường thức bình thường khi nói đến Mỹ Mỹ.

Đó là nền tảng cơ bản nhất, kết hợp với giấc mơ của La La, để hình thành cuộc phiêu lưu độc nhất vô nhị của hai người.

La La chọn cách bắt đầu chuyến phiêu lưu của giống như những câu chuyện mà cô bé được nghe hoặc xem trên truyền hình, chỉ cần đổi tên nhân vật chính thành La La là được, mà đa phần là các dị bản khác với lưu truyền chính thống.

Bắt đầu là La La hiệp sĩ rừng xanh, cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Nội vi Nha Trang thành không có rừng, chỉ có nóc nhà. La La không cướp, mà là trộm. Chỉ trộm của những người La La thấy họ không tốt, đặc biệt là những người nổi tiếng hơn La La. Còn người nghèo, đương nhiên là Mỹ Mỹ.

Kế tiếp là La La và bốn mươi tên cướp. Sinh tồn giả đóng quân ở hội trại giao dịch, tay chân mặt mũi ai cũng đầy sẹo, đóng vai cướp là hợp nhất rồi. Câu thần chú "vùng oi mở ra" được thay bằng "Mỹ Mỹ ơi, tàn hình". Kho báu không được chôn trên lưng lạc đà mà cất trong bụng của Mỹ Mỹ, nhờ sống hạnh phúc mà Mỹ Mỹ nhớ ra được nhiều chuyện, ví như nó có một không gian riêng của nó, có thể chứa đựng bao nhiêu tùy thích.

Tại câu chuyện La La ở xứ sở thần tiên, La La đã vào hang thỏ, đã vượt qua tất cả khó khăn cạn kiệt, nhưng đón chờ La La là nhà kho trống không của phòng đấu giá, đó là thất bại đau lòng đầu tiên của Mỹ Mỹ, còn La La chỉ tận hưởng quá trình.

Cũng có lúc cuộc phiêu lưu không thú vị như La La tưởng tượng, giống như lần lên tầng ba của đại nhất lâu, chỉ có tiểu nhị vào ông lão say rượu ngủ ngày. Bù lại là La La được nghe ông lão đó kể chuyện, câu chuyện về lựa chọn của một cô bé xinh đẹp trong nhiều năm nữa. La La không thấy câu

chuyện đó thú vị, làm gì có hai lựa chọn nào lại vừa đúng vừa sai. La La không thích mùi rượu nên lễ phép chào ông lão rồi rời đi. Ông lão tặng La La một cái túi thơm, là thơm mùi rượu, dù không thích nhưng La La vẫn nhận.

Trí tưởng tượng của La La rất phong phú, cô bé tự viết câu chuyện cho riêng mình. Đặt tên là nàng công chúa bị bắt cóc. Câu chuyện đó đã gây được tiếng vang lớn, lang thang đến đâu cô bé cũng nghe người ta nhắc đến tên mình. Đi kèm theo đó là sát thủ bốn bánh bao đen, phải suy nghĩ một lúc La La mới biết đó là cách người ta gọi Mỹ Mỹ. Vậy nên La La nhân cơ hội viết thêm nhiều chương nữa cho câu chuyện của mình.

Công chúa trong tay sát thủ.

Công chúa bị hành hạ bởi sát thủ.

Công chúa chống lại sát thủ.

Công chúa bỏ chốn.

Công chúa bị sát thủ bắt lại.

La La rất vui, rất nhiều tờ báo in hình La La trên trang nhất, đó là bước ngoặt đầu tiên của La La trên con đường nổi tiếng, trở thành thần tượng tuổi teen.

Cũng có lần La La đang rong chơi thì ông cậu nhỏ La Thần với huynh đệ của cậu. Lần đó La La cũng làm mấy trò tình nghịch, chủ yếu là giúp cậu La Thần, người cũng rất tốt với La La.

La La vui, Mỹ Mỹ cũng vui không kém. Hai người chính là bộ đôi gây sóng gió nổi tiếng tại Nha Trang thành.

Mỹ Mỹ đồng ý với mọi kế hoạch của La La vô điều kiện, càng chơi càng vui. Mỹ Mỹ chỉ cần La La đồng ý một việc, đó là cho phép Mỹ Mỹ tiêu diệt kẻ thù khủng khiếp nhất của mình, kẻ thù xấu xa nhất là Mỹ Mỹ từng biết tới: "xu chiêng"

La La gạt đầu cái rụp, vì kẻ thù đó không liên quan gì đến La La, cô bé mới 11 tuổi, còn mặc áo bó.

Mỹ Mỹ nhớ lại rất nhiều điều, tất cả đều để phục vụ cho việc tiêu diệt kẻ thù của mình, không gian chứa của Mỹ Mỹ, một nửa là đủ thứ chiến lợi phẩm linh tinh, một nửa là xu chiêng. Mỹ Mỹ đang làm đúng với câu: "giữ bạn bè ở gần và kẻ thù thì gần hơn".

Mỹ Mỹ coi tiêu diệt xu chiêng là sứ mệnh, mà mỗi lần thành công chính là chiến công thầm lặng, như những người anh hùng vĩ đại khác, Mỹ Mỹ không háo danh, không muốn người khác ca ngợi mình.

Bốn dấu chân Mỹ Mỹ để lại, làm một cách Mỹ Mỹ vừa nhớ ra, là một cách đánh dấu tọa độ, làm như vậy Mỹ Mỹ có thể dễ dàng quay lại trong tức thời trong một phạm vi rất lớn. Như thế Mỹ Mỹ sẽ dễ dàng kiểm tra, xem kẻ thù có quay lại hay không. Sự nhiệt tình hành hiệp của Mỹ Mỹ, là không có giới hạn.

Có những lúc vì sứ mệnh cấp bách, Mỹ Mỹ phải ra tay một mình để tiêu diệt kẻ thù. Mỹ Mỹ có chiến thuật rất tốt để đối phó với số lượng quân thù áp đảo, Mỹ Mỹ để lại ấn ký tọa độ tại chiến trường trước, rồi ra tay gần như là cùng lúc. Có những lần chỉ trong mười giây, Mỹ Mỹ đã tiêu diệt được hàng ngàn kẻ thù.

Mỹ Mỹ cũng đạt được thành công bước đầu trong sự nghiệp của mình, rất nhiều người đã thấy và hiểu được sự nguy hiểm của xu chiêng. Lời kêu gọi không xu chiêng của tổ chức thanh niên tài tuấn, khiến Mỹ Mỹ cảm thấy tự hào, cũng khiến trách nhiệm Mỹ Mỹ đánh gánh trên vai, trở nên nặng nề hơn.

Tiêu diệt hàng loạt kẻ thù nhỏ yếu không có giá trị bằng tiêu diệt kẻ thù lớn. Mỹ Mỹ đã đạt thành công lớn nhất cũng như gặp nhiều khó khăn nhất trong vụ tấn công vào phòng chủ tịch hội đồng thành phố.

Lần đầu tiên Mỹ Mỹ có cảm giác rằng mình bị phát hiện. Mỹ Mỹ đã ẩn nấp rất lâu mới tranh thủ được thời cơ ra tay chớp nhoáng thành công.

Khoảng khắc đó, khoảng khắc Mỹ Mỹ để lại dấu ấn của mình. Cảm giác ảm áp và êm ái bỗng bành, của thứ được giải thoát khỏi xu chiêng. Cảm giác đó thật tuyệt vời. Chưa bao giờ Mỹ Mỹ thấy nỗ lực của mình, được bù đắp xứng đáng như thế.

Mỹ Mỹ cũng thấy được sự hạnh phúc trong ánh mắt của những người đồng chí hướng với Mỹ Mỹ, khi kẻ thù bị tiêu diệt thành công. Đôi mắt của họ nhìn về vị trí được giải phóng, những đôi mắt tỏa sáng.

Những tưởng rằng những ngày tháng tươi đẹp của La La và Mỹ Mỹ sẽ kéo dài mãi mãi. Cho đến khi người kia xuất hiện, người đã để lại những ký ức đau thương âm ỉ, mà tâm trí Mỹ Mỹ đã cố quên.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Một Đêm Dài

Nha Trang thành gần đây đang có nhiều cái nhìn chủ quan của lứa thanh niên về vấn đề màu sắc, chính là hai màu đen trắng.

Đại công tử nhà Morgan, Vương Bá mặc y phục trắng toàn thân.

Sát thủ bốn bánh bao đen theo lời kể lại của các nhân chứng thì mặc đồ màu đen từ đầu tới cuối.

Vương Lang mặc y phục dạ hành màu đen che kín mặt, lưng đeo tay nải màu đen. Đi một mình trên phố vào lúc đêm khuya, nhìn sao cũng thấy đáng nghi.

_ Vị huynh đài này, có thể dừng lại cho ta hỏi vài câu.

Vốn Vương Lang từ nãy đã biết có người theo sau hần, nhưng vẫn tỏ ra bình thường. Nghe đối phương lên tiếng, Vương Lang đứng lại quay người, là một nhóm khoảng 10 thanh niên tinh anh, gương mặt trẻ tuổi khoảng dưới 20, mỗi người đang cười thiết bị phi hành cá nhân "phi toa" lơ lửng cách mặt đường khoảng 3 mét. (phi toa là tên gọi chung của các loại thiết bị phi hành cá nhân có hình dạng như ván trượt, hình thoi hoặc mâm tròn, sử dụng để phi hành sẽ giúp giảm tiêu hao vùng chứa, thường xếp vào loại thiết bị tinh thần cơ giới phổ thông hạng trung bình trở xuống)

Cả nhóm mặt đồng phục màu trắng, hai bắp tay có thêu khẩu hiệu, tay phải là " lực lượng thanh niên xung kích Nha Trang thành " tay trái là " vì một thế giới không xu chiêng ".

Nam thanh niên dẫn đầu hạ thấp phi toa xuống, cẩn thận nhìn Vương Lang trên dưới một lượt, lên tiếng:

_ Ngươi là chiến sĩ? Có thuộc hiệp hội sinh tồn giả hay không? Có thể cho ta xem thứ trong tay nải.

Thanh niên dẫn đầu này có ngoại hình dễ lấy được lòng tin của người khác, tóc ngắn hợp thời màu vàng sáng gọn gàng, gương mặt anh tuấn, mắt sâu mũi cao, giọng nói bình tĩnh, cười phi toa hình đĩa bay, có lẽ là hàng cao cấp.

Vương Lang không vội, hần bình tĩnh trả lời:

_ Huynh đài đoán đúng rồi, tiểu đệ A Lang, là thành viên của hiệp hội sinh tồn giả. Hiện tiểu đệ đang làm nhiệm vụ vận chuyển, là ủy thác của khách hàng, còn hàng hóa là gì. Thứ cho tiểu đệ không tiện nói ra, thứ thật đến ta cũng không biết nó là gì. Đây chính là tôn trọng khách hàng cũng như uy tín của hiệp hội.

Người tinh anh bị người bình thường từ chối, không phải là việc thường thấy, huống hồ đây là việc công. Sắc mặt của nam thanh niên dẫn đầu không tốt, đám đội viên phía sau cũng rục rịch, nhưng y vẫn giữ được phong độ cần thiết của người giữ gìn trị an:

_ Là ta thiếu sót, chưa nói rõ cho ngươi. Ta là J.J David, học trưởng của học viện cơ giới sĩ Bạch Hổ, hiện ta đang chấp hành nhiệm vụ bảo vệ trật tự, việc kiểm tra chỉ là làm theo nguyên tắc, chắc chắn khách hàng của ngươi nếu biết cũng sẽ thấy không vấn đề gì. Cần thì cứ báo danh của ta, chắc chắn sẽ không ai làm khó ngươi.

Đối phương coi như đã thủ lễ, Vương Lang cũng nên biết điều hợp tác theo. Thật ra Vương Lang chỉ muốn câu giờ, chủ yếu là tìm cách giải thích trước cho món hàng hần mang theo. Không ai muốn gặp rắc rối với nhà cầm quyền, đặc biệt là những người lương thiện như Vương Lang.

Bên trong tay nải là cỗ tinh thần dùng để đăng nhập zone s.

Gương mặt Vương Lang hồ nghi, ra vẻ thiếu hiểu biết.

Học trưởng J.J David cũng đám đội viên nhẹ nhõm thấy rõ. Khoan nói việc người bình thường mang theo đồ dành riêng cho người tinh anh có đáng nghi hay không, chỉ cần không phải là thứ họ nghĩ thì có gì cũng mặc kệ, hàng cấm, chất độc, thuốc nổ... gì cũng không sao.

Họ cũng không nghi ngờ việc A Lang có là sát thủ bánh bao hay không. Họ chỉ ngại một việc, sợ A Lang kia là tên mua bán chợ đen, mà mặc hàng cấm kị kia chính là xu chiêng.

Nhờ ơn của sát thủ bốn bánh bao đen, hiện xu chiêng đang là "hàng nóng" của Nha Trang thành. Các cửa hàng mua bán chính thức bị niêm phong, mọi lô hàng nhập vào đều bị chặn ở cổng thành. Giá cả của xu chiêng đang leo thang, đặc biệt là những loại xu chiêng có tính năng như nâng, đỡ, khép, tăng kích thước... giá cả hiện cao ngang với thiết bị cơ giới cấp thấp.

Một món đồ thời trang phổ thông lại có thể có giá cao như vậy, đây là chuyện xưa nay hiếm gặp.

Bị lợi ích làm mờ mắt, các thương lái đang dùng nhiều cách tinh vi để thực hiện các vụ giao dịch ngầm. Đối với lực lượng thanh niên tài tuấn, đây là tội ác hàng đầu cần phải ngăn chặn, lý do chính là giúp các thiếu nữ thoát khỏi tầm ngắm của tên hung đồ, với lại không phải lúc nào họ cũng có dịp có cái nhìn " chân thực " như thế về cuộc sống.

_ Hàng hóa không có vấn đề gì, A Lang đúng không? Ngươi đi được rồi, xin lỗi đã làm phiền. Lần sau ngươi nên vận chuyển vào ban ngày, sẽ tránh được những rà soát như thế này.

Học trưởng JJ David đúng là người đáng tin cậy, cử chỉ lời nói đều không khiến người khác thấy ác cảm. Nhất là trong việc giao tiếp với người bình thường, không phải người tinh anh nào cũng dễ gần như vậy.

_ Không phiền không phiền, mọi người đi thông thả.

Vương Lang vẫy tay đưa tiễn.

Thân mang trọng trách, nhóm người kia nhanh chóng lướt phi toa bay đi.

Vương Lang rút kinh nghiệm, lần này hắn buộc tay nải hở ra một nửa, làm lộ công tinh thần bên trong. Quả nhiên hiệu quả, nhiều toán tuần tra khác lướt qua hắn, chỉ nhìn nhìn một chút rồi lại bay đi. Họ luôn cha tâm vào nhiệm vụ của mình, không hề sao nhãng.

Vương Lang giữ tốc độ bình thường, nơi hướng đến của hắn là hội chợ tại cổng bắc, phải tìm cách kiếm tiền để vào sân đấu zone s gờ gác. Vương Lang biết là mình đã có tiến bộ rất lớn, mục đích lần này không phải là học hỏi nữa, mà là báo thù, lấy lại những gì đã mất.

Khi đi ngang một hẻm nhỏ, Vương Lang đang mãi mê suy nghĩ thì nghe được tiếng thì thảo gọi hắn:

_ Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ,

_ Hử?

_ Có mới làm ăn 2000 tiểu kim thạch, nhận hay không.

Vương Lang lắc đầu, dạo gần đây người xấu đông như kiến tha viên đường. Người lương thiện như hắn tránh xa được thì tốt hơn.

_ 5000, là tinh thần tệ. Được thì ta làm.

Giọng người trong hẻm nín nghen, nghiêng răng cái kết. Đúng là hậu sinh khả ố, nhóc tí người chưa biết làm việc gì đã đòi tăng giá, lỡ ta kêu người đi chết thì sao, hay là người tính ôm tiền bỏ trốn. Với lại người là người bình thường, lấy tinh thần tệ làm gì. Giọng người trong hẻm lạnh lại, nghe rõ là giọng của một ông lão:

_ Được, là việc giao hàng, khi nào nhận hàng thì sẽ thanh toán, thế nào.

_ Đồng ý, là hàng gì.

Một cái hộp hình chữ nhật bay ra rơi vào tay Vương Lang. Cái hộp dài khoảng hai gang tay, được khóa bằng ấn ký, phải là người tinh anh mới mở ra được, vậy nên ông lão trong hẻm mới chọn người bình thường để vận chuyển. Nhưng để yên tâm hơn, ông ta nói thêm vài câu:

_ Đừng tò mò, người không mở ra được đâu. Người khác nếu làm sai cách thì cái hộp sẽ phát nổ, hắc hắc, ta không dám nói trước là vụ nổ to hay nhỏ. Vật bên trong đã được đánh dấu, ở đâu ta cũng dò ra được. Tốt nhất người trung thực một chút, nhanh chóng chuyển tới tay người nhận, đảm bảo sẽ không thiếu chỗ tốt cho người.

Vương Lang cũng mò đoán được ý của lão già trong hẻm kia, hắn cũng biết do nhìn không thấy vùng chứa của hắn nên lão già kia mới kêu hắn vận chuyển. Liên kết với nhiều chuyện xảy ra gần đây, nhất là về an ninh. Việc này quả thật có thể có nguy hiểm. Vương Lang không phải là kẻ ngốc:

_ Ta đổi ý rồi, 10 000 tinh thần tệ. Nếu không thì xin lỗi, ta không làm được.

_ Được, tiền bạc không thành vấn đề, đi nhanh lấy tiền nhanh.

Lão già sáng khoái.

Vương Lang không dài dòng, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng Vương Lang xa dần, lão già bước ra khỏi bóng tối, mỉm cười hắc hắc, xú tiểu từ tham lam kia, có muốn đòi bao nhiêu lão cũng gạt đầu. Quan trọng là hắn có lấy được tiền của người nhận hay không mới là vấn đề. Tuổi trẻ bây giờ đều kém đạo đức như vậy sao, thế sự suy đồi mà.

Trong ánh sáng phản chiếu của đèn đường, một tia sáng lóe lên từ nụ cười của lão.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Một Đêm Dài (2)

Vương Lang là người biết coi trọng chữ tín, đặc biệt là chữ tín của người làm ăn.

Nhưng trong việc này Vương Lang hẳn không phải là người làm ăn, chỉ là cu li chuyên phát, với lại lão già thần bí kia chỉ khuyến cáo chứ không cấm hẳn mở hộp ra, quan trọng nhất là lão không đưa trước tiền cọc. Mua bán mà không có đặt cọc chính nắm đằng lưỡi. Vương Lang lâu nay không phải là người thích chịu thiệt.

Hắn mở cái hộp ra, bên trong là một tấm huân chương hình sao năm cánh, chính là bản thu gọn của một thiết bị nào đó. Huân chương có màu bạc, tức là thiết bị thuộc cấp bạc ngàn.

Lão già nói có phần đúng, Vương Lang hiện không thể kích hoạt thiết bị này, nó có yêu cầu riêng về cách thức sử dụng. Vương Lang tin nếu cho hắn thời gian mò mẫm, hẳn sẽ tìm ra cách, nhưng hẳn không làm vậy. Tốt nhất là cứ giao hàng kiếm tiền, 1 vạn tinh thần tệ không phải là con số nhỏ, hẳn đang rất cần tiền, như thế này thì đơn giản hơn cách bán công tinh thần, thứ chưa biết có bán được trôi chảy hay không.

Hắn cũng có nghĩ qua sẽ tiêu thụ luôn tấm huân chương này, nhưng lương tâm hẳn không cho phép. Chắc chắn sẽ mất thời gian tìm người mua, với lại bị ép giá. Như vậy Vương Lang sẽ rất đau lòng.

Địa điểm giao hàng khá xa, ngược với hướng đi ban đầu của Vương Lang, nó nằm ở trung tâm của Nha Trang thành.

Vương Lang đến nơi, đây là một công viên công cộng, ở bên cạnh tòa thị chính của Nha Trang thành.

Gần nửa đêm nên rất vắng người qua lại, trong ánh đèn mờ mờ Vương Lang thấy xa xa có vài cặp đôi đang rất bận rộn, không ai phân tâm trí nhìn ngó đến người khác.

Phía bên kia, chỗ tòa thị chính thì ngược lại, đèn đuốc sáng trưng, có lực lượng bảo vệ đông đúc bao vây.

Tọa độ giao hàng cụ thể là ở trung tâm khu vườn mê cung, tại đó có một đài phun nước đang tạm ngừng hoạt động. Chỉ cần chờ ở đó thì người nhận hàng sẽ chủ động liên lạc.

Vương Lang chờ khoảng mười phút, xung quanh vắng lặng như tờ.

Bỗng có một người mặc áo choàng màu xám phủ kín đầu, xuất hiện phía sau Vương Lang, người đó cất giọng, là giọng nữ giới còn khá trẻ:

_ Người là người giao hàng?

Vương Lang lấy cái hộp ra, kẹp vào trong nách:

_ Phải.

Vương Lang bình tĩnh, hẳn đã nhận ra ngay khi đối phương lọt vào vùng tinh thần cảm nhận của hắn. Đối phương di chuyển từ từ, lại chủ động lên tiếng trước, cho thấy không có địch ý.

Nữ nhân mặc áo choàng lên tiếng tiếp:

_ Tốt, giao hàng cho ta.

_ Được, nhưng phải thanh toán tiền công cho ta trước, tổng cộng là 1 vạn tinh thần tệ. Một tay đưa tiền, một tay giao hàng.

Người kia tỏ vẻ bất ngờ, có chút không vui:

_ Tiền công gì, ta đã thanh toán đủ theo hợp đồng. Trong đó đâu có ghi thêm phí tổn gì, người có đúng là người vận chuyển không đó.

Nữ nhân đó không hề nói dối, trong hợp đồng mua hàng cô đã ghi rõ cách thức vận chuyển cũng như trả trước các khoản chi phí phát sinh. Thiết bị này là hàng đặt riêng, do tính cá nhân của nó nên không thể chuyển phát trực tiếp bình thường, thay vào đó chuyển đến một bên thứ ba, là người cô tin tưởng tại Nha Trang thành.

Quan trọng là nếu hàng hóa ghi tên người nhận là người đó, sẽ dễ dàng vượt qua được sự tra xét của vệ binh, cũng như lực lượng thanh niên xung kích.

Nữ nhân kia đúng, Vương Lang cũng không sai:

_ Thì như người nói đó, ta là người vận chuyển, đương nhiên phải thu phí vận chuyển rồi. Sao, có vấn đề gì? Nói trước, không có tiền thì không có hàng.

Việc chuyển hàng đến nơi đã là quá trình đấu tranh tư tưởng hết mức của Vương Lang, nếu còn muốn hắn làm không công thì xin lỗi, đây mới thật sự là tối kị.

Nữ nhân kia suy nghĩ, chỉ mất vài giây là nghĩ thông, mọi thứ đều hợp lý, không có vấn đề gì. Chỉ có một việc là tên trước mặt này quá tham lam, tám chín phần mười là đưa ra con số tiền công giả.

Món hàng này rất quan trọng, không có nó rất nhiều việc cô sẽ không làm được, chưa nói đến giá trị vật chất rất cao của món hàng. So với nó 1 vạn tinh

thần tệ là không đáng nhắc đến.

Chỉ có một việc, đó là lúc này cô không cảm theo tiền, thân phận của cô không có việc gì là phải cần đến tiền mặt, với lại thứ người kia yêu cầu là tinh thần tệ. Cần phải nghĩ cách lấy được hàng trước:

_ Ta hiểu rồi, 1 vạn tinh thần tệ không thành vấn đề. Giao hàng rồi để lại số tài khoản, lúc về sẽ chuyển cho người.

Vương Lang cũng không muốn làm khó:

_ Tiểu kim thạch cũng được, 1 tinh thần tệ đổi 5 tiểu kim thạch, nhanh đi ta còn có việc bận.

(Quy ước chung, 1 tinh thần tệ bằng 1 tiểu kim thạch bằng 1 thanh năng lượng trung bình, tuy nhiên nếu quy đổi trao tay thì tinh thần tệ sẽ có giá cao từ 2 đến 3 lần so với giá quy ước)

_ Ta không cảm theo tiền, cứ yên tâm. Khi nào về ta chắc chắn sẽ chuyển khoản cho người.

_ Tại sao không chuyển bây giờ. - Lần này tới phiên Vương Lang không vui.

_ Người là người bình thường nên không biết, chuyển khoản tinh thần tệ cần công tinh thần. Ở đây không có lấy gì chuyển.

_ Ta có. - Vương Lang lôi công tinh thần trong tay nài ra, giọng hẳn có chút vui mừng, cái này gọi là nhìn xa trông rộng.

Nữ nhân kia như nuốt phải ruồi, cảm giác đối phương đã có tính toán từ ban đầu, đảo sẵn hồ để nàng tự chui vào. Lâu nay nàng chỉ quen tính toán người khác, nay bị tính lại thật không mấy dễ chịu.

Đưa ý thức vào zone s để chuyển khoản thì phải thả lỏng cơ thể ở thế giới thực.

Công viên vắng vẻ lúc nửa đêm, hai người một nam một nữ, người nữ thì mất ý thức tạm thời.

Nàng dư biết tên kia muốn gì, cảm thú.

Chưa nói tới việc có thể đường dây vận chuyển đã bị lộ, tên người bình thường này chỉ là chốt thí khiến nàng mất cảnh giác, chủ mưu còn đứng phía sau.

Một người bình thường chạy te te ngoài đường, cảm theo công tinh thần để giao dịch, dùng đầu gối nghĩ cũng đủ thấy không bình thường.

Dù trường hợp nào thì đúng nhất trong lúc này, chính là nhanh chóng lấy món hàng vào trong tay, tránh đêm dài lắm mộng. Tại Nha Trang thành, nàng không tin có người dám làm gì nàng.

Nữ nhân quyết định ra tay, khách sáo với tên tham lam kia vậy là đủ rồi.

Nàng vung tay ra, dùng năng lượng cách không khiến vật, động tác dứt khoát.

Hờ. Cái hộp vẫn nằm yên trong nách của tên kia.

Nàng không hiểu, có rất ít việc trên đời có thể nằm ngoài suy nghĩ của nàng.

Nhiều người không biết, nàng là một trong số rất ít những người có thể học tập và đạt thành tích cao ở cả hai lĩnh vực: cơ giới sư và cơ giới sĩ.

Nàng 19 tuổi, hiện đang cùng lúc là chiến sĩ bạch ngân tinh anh và tạo sư đạt chuẩn. Hiện trong cùng thế hệ không ai có thể so với nàng.

Ngay từ đầu nàng không vì đối phương là người bình thường mà khinh địch, kể cả trong tất cả mọi việc bình thường, nàng luôn làm việc rất cẩn thận chính xác. Hồ vồ thỏ cũng phải dùng hết sức, đạo lý đơn giản đó nàng hiểu.

Đối phương không hề cử động hay phát ra năng lượng, cái vung tay vừa rồi của nàng có thể tạo sức kéo đến 3000 kg, tập trung vào một vật nhỏ như cái hộp phải tuyệt đối là đắc thủ mới đúng.

Nàng phát ra sóng năng lượng dò xét ở mức tập trung cao. Sóng năng lượng này có thể gây nguy hiểm cho người bình thường, nhưng đây không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó.

Đối phương không phải là không tỏa ra năng lượng, mà là năng lượng tỏa ra được giữ ổn định ở mức cao, không tiêu tán ra bên ngoài, khiến sóng tinh thần cảm ứng bình thường không cảm nhận được.

Đây chính là giáp đa lớp cô đọng, do nhiều lớp năng lượng dày bao bọc bình thường, được sắp xếp ở cấu trúc tiểu vi, cô đặc ép mỏng lại thành nhuyến giáp dính sát cơ thể.

Chính là phương pháp biến đổi lượng thành chất của năng lượng cơ bản, trình độ của nàng lúc này không thể làm được.

Cấp độ hiệu xuất sử dụng năng lượng bậc này...đối phương là đẳng cấp hoàng kim chiến sĩ...chắc chắn phải hơn mức chuẩn.

Nàng nghĩ đối phương là người bình thường là vì nàng không đủ năng lực để cảm nhận được vùng chứa của đối phương, lại thêm giọng nói rất giống với người trẻ tuổi.

Xong rồi... gặp cao thủ. Liệu đối phương có phải là sát thủ...

Suy nghĩ của nàng rất nhanh, nhưng người kia ra tay còn nhanh hơn.

Vương Lang đang mừng vì sắp kiếm được tiền thì người bên kia lại có động. Tốc độ phản ứng do tâm thần tiềm thức điều khiển, không cần suy nghĩ để điều khiển, giáp bảo vệ hình thành ngay tức khắc.

Định giựt đồ trên tay Vương Lang ta, tính quyết tiền công? nằm mơ. Cái vùng tay này của ả kia còn kém rất nhiều so với cái vùng tay của ngài vệ trưởng mập mạp An Tất.

Bây giờ đến ngài ấy Vương Lang còn tự tin đối phó được ít nhiều, chút năng lực nhỏ của ả quyết tiền này không đáng kể.

Vương Lang ban đầu chỉ định để ả kia biết khó mà lui, tự giác nộp tiền, nếu thêm chút đền bù thì tốt.

Nhưng ả lại phát ra địch ý, sóng năng lượng dò xét cường độ này không thể là thiện ý được.

Vương Lang sau 270 năm giết chóc, tuy bây giờ đã khôi phục hoàn toàn. Nhưng con người đại ma đầu đó vẫn có ảnh hưởng ít nhiều đến ý thức chính của Vương Lang. Chính là sát phạt quyết đoán. Ảnh hưởng đó rõ ràng nhất là cách đưa ra kết luận của Vương Lang tâm thần.

Chiến ý hay địch ý hướng tới hắn, đều được xem như sát ý. Có đến thì có đáp trả, không thể để người ta đánh bầm dập rồi xin lỗi được. Tiên hạ thủ vi cường.

Nói về cận chiến, Vương Lang không còn là kẻ thiếu kinh nghiệm nữa. Hắn dùng tay phải, một chiêu một bước khóa chặt hai hay của đối thủ. Bàn tay cứng như thép, nắm cứng hai cổ tay của đối phương. Tay trái chụm lại thành bàn, hướng thẳng vào ngực. Nếu đánh vào cổ hay hông eo thì sẽ đạt hiệu quả tối ưu, nhưng hắn không muốn đánh ngất hay hạ gục, mục tiêu chủ yếu vẫn là đòi tiền.

Ý, sao mềm thế! Vương Lang nhanh chóng chuyển đòn chưởng thành đòn chộp. Hắn sợ quá tay thì có thứ sẽ bị bể, quyết tiền chỉ là thâm thù, chưa phải là đại hận.

Vương Lang 14 tuổi, có nhiều thứ hắn chưa cảm giác qua, nhưng phản xạ bẩm sinh của mọi nam nhi thì hắn vẫn có. Năng lực bẩm sinh này gọi là "vê ti"

Động tác điều luyện, kẹp được một thứ nhỏ nhỏ nhô ra giữa hai đầu ngón giữa và ngón trỏ. Ba ngón còn lại bấu lấy không buông, thỉnh thoảng nhấp nhấp bóp bóp. Cảm giác dễ chịu truyền từ đầu ngón tay đến ý thức chính. Ý thức hướng thụ nhưng tâm thần tiềm thức vẫn hoạt động nghiêm túc, không chút buông lỏng. Nữ nhân kia đã bị vô hiệu hóa, nàng biết rõ tình cảnh của mình. Với sức mạnh áp đảo thì mọi phản kháng là vô ích, huống hồ đối phương rõ ràng là chuyên gia cận chiến, không dùng năng lượng chỉ dùng động tác và lực cơ thể là đã đủ khóa trụ nàng.

Lý do nàng vẫn bình yên là vì tên kia là một kẻ dâm tặc. Nhờ ơn hắn mà ngay từ đầu nàng đã trong tình trạng thả lỏng, chính vì vậy nên nửa đêm mới lặn lội bí mật ra đây nhận hàng.

Tên đòi bại này ra tay thật chuyên nghiệp, khí thế của hắn ổn định trong khi bàn tay nhào nặn không ngừng. Nàng có chút phản ứng sinh lý. Nhưng bây giờ không phải lúc cho suy nghĩ nữ nhi thường tình, mà nàng cũng không phải hạng nữ nhi như thế.

Vô số suy diễn, nàng lấy giọng bình thường hỏi tên dâm ô kia:

_ Ngươi đã làm gì ngài viện trưởng. Hở sát thủ bốn bánh bao đen.

Vương Lang ý thức đang mải mê cảm nhận, bỗng giật mình:

_ Hử, cái gì đen.

Vương Lang tâm thần bơm thông tin tới:

_ À, ta không phải hắn.

Nữ nhân kia vừa thoải mái vừa khó chịu.

Thoải mái vì tên kia không phải sát thủ bốn bánh bao đen, đó là dựa theo quan sát phản ứng của tên kia, cũng như nhận định của nàng về tâm lý tên sát thủ kia, đó là kẻ cuồng tín chủ quan, cho dù bị bắt cũng sẽ không chối bỏ niềm tin của mình. Còn tên trước mặt chỉ là kẻ đốn mạt bình thường, có thể dùng nhiều cách để đối phó.

Khó chịu là vì tên này sau khi giật mình lại bóp mạnh tay hơn, áo và áo khoác của nàng đều là hàng nhung lụa cao cấp, cảm giác tiếp xúc được hỗ trợ rất nhiều. Nhất là hai ngón tay của hắn, vừa kẹp vừa se, rất là... không dễ chịu.

Nhưng nàng vẫn giữ được bình tĩnh:

_ Vậy sao người có được cái hộp, còn thông tin về địa điểm nữa. Là ai nói cho người.

_ Người nói lão già đó.?

Không nhắc thì thôi, nhắc thì Vương Lang lại thấy bức, lão già kia rõ ràng là tính toán hắn ngay từ lúc đầu. Nếu hắn thật là người bình thường chắc lúc này vừa bị quẹt tiền vừa bị răng roi đầy đất rồi. Sát ý của Vương Lang tỏa ra không che giấu:

_ Vậy người tự đi mà hỏi lão.

Nữ nhân sợ hãi, một phần là vì bàn tay xấu xa kia dùng thêm lực, ngoài về ra lại còn lấy đầu ngón tay bấm bấm lắc lắc.

Một phần là vì nghĩ đến an nguy của ngài viện trưởng học viện cơ giới sĩ Bạch Hồ, người nàng tin tưởng để giao gửi món hàng, dù tuổi tác đã cao nhưng năng lực chiến đấu của ngài vẫn thuộc top đầu trong những người nàng biết. Ngài ấy chắc chắn sẽ không làm hại nàng, đẳng cấp của ngài viện trưởng cao hơn nàng không biết bao nhiêu lần, dư sức nhìn thấu khả năng của tên bí ố trước mặt. Cách duy nhất để hắn cướp được món hàng cũng như thông tin từ tay ngài, nàng thật không dám nghĩ nữa.

Bây giờ không phải lúc bi lụy, phải giải quyết tình huống trước:

_ Khoan đã, người muốn gì cứ nói. Ta sẽ đáp ứng. Không cần... mạnh tay như vậy.

Nói xong câu này thì nàng cảm thấy xấu hổ, câu nói vừa rồi có chút nhu nhược, lâu nay nàng vẫn tự tin mình không phải là người yếu đuối như vậy.

Câu trả lời của đối phương khiến nàng có chút đứng không vững:

_ 2 vạn tinh thần tệ, ngay lập tức, không mặc cả.

Nàng không hiểu, chắc chắn tên kia phải biết nàng là ai, phải như vậy hắn mới đủ động lực ra tay với ngài viện trưởng để cướp lấy món hàng. Vậy hắn cũng biết một cộng tác nàng rút ra cũng đáng giá nhiều lần hơn con số đó. Thật ra hắn muốn gì.

Hắn dư sức hạ gục nàng.

Dư sức bắt cóc và di chuyển nàng trong bí mật.

" Ngay lập tức ". Nàng lạnh người.

Hắn dâm ý bộc phát, muốn hành động tại chỗ. Nếu ý thức nàng vào zone s rồi trở lại, giữa lúc hắn đang hành sự, hoặc hắn chuẩn bị " dụng cụ" trước rồi đợi đến lúc đó mới khởi đầu bắt đầu. Trong tay nải của hắn liệu còn món đồ biến thái nào không, ví như dây thừng, roi da, bịt miệng. chắc chắn có, đến công tinh thần hắn cũng mang theo.

Suy nghĩ của nàng bắt đầu loạn, cái gọi là nữ nhi thường tình đã xuất hiện, càng loạn hơn khi bàn tay hắn thêm siết chặt:

_ Sao? Còn muốn tính toán. Nếu vậy đừng trách ta..thiếu đạo đức.

_ Đừng đừng, đừng..mạnh động. Ta..ta làm.

Ý của Vương Lang là đừng trách hắn lấy món hàng đi tiêu thụ, còn nữ nhân kia lại nghe ra là " tiền sát hậu dâm"

Cũng không trách được nàng có suy nghĩ như vậy, luận về nhan sắc vóc dáng hay danh tiếng, nàng tự tin mình không thua kém ai, đặc biệt là ở chỗ mọng sữa kia. Dư sức khiến ánh mắt hầu đỏi của bọn đàn ông đề tiện thiếu chút bốc cháy. Tên kia này giờ tiếp xúc trực tiếp lâu như vậy, còn nhìn được cũng đã gắng hết sức rồi.

Nàng không chỉ là nữ nhân, nàng là mỹ nhân tuyệt thế, nàng có quyền tự tin về sự hấp dẫn của mình.

Điều đó càng khiến nàng lo lắng về tên kia.

Để lâu hơn thì dâm tính trở thành hung tính là đương nhiên. Càng lâu càng nguy hiểm, nhất là sát ý của hắn đã bộc phát.

Nàng chống cự yếu ớt:

_ Người chắc là chỉ cần tiền, nếu ta đưa ý thức vào zone s, ở bên ngoài người sẽ không làm gì ta?

Vương Lang gằn giọng, bàn tay cũng hoạt động kết hợp theo, hắn nhận thấy chỗ nhô ra của đối phương ở giữa hai ngón tay có chút cứng hơn, điều này làm hắn không yên tâm, lực kẹp lại có chút mạnh hơn:

_ Nói nhiều, ta không nhắc lại, mà cũng không có thời gian. Có làm hay không.

_ Có. - Nữ nhân kia yếu ớt.

Nàng không kéo dài nữa, tình hình càng kéo dài thì nàng càng gặp nguy hiểm. Cũng càng tiện nghi cho hấn, nàng cảm giác thấy sự biến đổi của mình, có chút "nóng". Còn bàn tay của tên kia xoa nắn càng nhiệt tình, có chút... điều luyện.

Bình thường chỉ bị nhìn thôi nàng đã thấy khó chịu, còn bị xâm phạm như thế này, rất rất là.. khó chịu.

Nàng tính toán, khi vào zone s sẽ thực hiện kéo dài thời gian, thời gian chuyển khoản mất khoảng 3 phút. Vậy tại thế giới thật sẽ chưa đến 20 giây.

20 giây không đủ để người nàng liên lạc đưa ra phản ứng.

Cũng không đủ để đảm bảo kia hành sự.

Nhưng đủ để hấn buông lỏng không chế đôi chút, ý nhất là sẽ để nàng nằm xuống, vậy việc nàng làm đầu tiên khi tỉnh lại sẽ là bạo phá vùng chứa tạo ra vụ nổ năng lượng, khiến hung thủ trở tay không kịp. Xung quanh tòa thị chính có rất nhiều người, trong đó không ít cao thủ. Chắc chắn sẽ phản ứng khi có động tĩnh.

Mất đi vùng chứa sẽ khiến nàng mất đi thân phận người tình anh, nhưng với nàng nó không quan trọng, nàng nổi danh là nhờ đầu óc, không phải sức mạnh. Huống hồ vùng chứa không phải là cách duy nhất để có được sức mạnh. Tầm gương của phụ thân nàng là rõ nhất.

Trường hợp xấu nhất, nàng dùng luôn năng lượng sống, tự bạo cơ thể. Vẫn giữ được tấm thân trong sạch.

Nghĩ là làm, chân nàng lúc này thật có chút rung, để lâu hơn nữa là không tốt.

Nàng vào miền ảo ảnh zone s, thực hiện việc chuyển khoản. Lý do là vì nếu nàng thật sự gặp chuyện, các nhà quản lý của zone s sẽ dùng tài khoản khoản này để truy ra thông tin của hung thủ. Hấn có dùng tài khoản giả cũng vô ích, họ sẽ truy xuất được sóng năng lượng từ ấn ký đăng nhập tài khoản của hấn, rồi đưa thông tin sóng năng lượng đó vào mạng tinh thần nội bộ địa cầu zone e để dò xét.

Khi đó Nha Trang thành sẽ bị phong bế, việc truy bắt sẽ là bất cá trong chậu. Hấn càng giãy giụa sẽ càng nhanh bị phát hiện.

Tên này không phải là sát thủ bốn bánh bao đen, chỉ là một tên hoàng kim chiến sĩ suy đồi, chắc chắn hấn sẽ không thoát được.

Trận này nàng đã nắm trước phần thắng, còn mức thiệt hại là bao nhiêu, để sau hấn tính.

Đương nhiên nàng cũng cập nhật những thông tin thực tế ghi nhận được từ hung thủ, để hỗ trợ việc điều tra về sau.

Khi cơ thể của nữ nhân kia mất ý thức, Vương Lang quả thật đã buông lỏng.

Đúng như nữ nhân kia dự đoán, hấn đặt cô ta nằm trên thành của đài phun nước. Bàn tay cũng thôi thực hiện hành vi xâm phạm.

Cũng phải đến lúc này ý thức của hấn mới thông thả để tận hưởng cảm giác vừa rồi, thật dễ chịu. Nhất là mùi hương thoang thoảng từ người nữ nhân kia.

Vương Lang tò mò, hấn vén mũ choàng che mặt của nữ nhân kia.

Đó là một người con gái, một người con gái xinh đẹp.

Vương Lang cảm khái, hấn thật có chút lỗ mãng rồi, người đẹp như thế này thì chắc sẽ không quyệt tiền của hấn đâu. Mà người ta thật sự ngại nên mới hẹn lại.

Nhưng tiền bạc trao tay vẫn tốt hơn, ai biết người ta có quên hay không.

Lại nghĩ về hành vi vừa rồi, Vương Lang có chút tò mò.

Chỗ vừa rồi hấn chạm vào, là như thế nào.

Tò mò đủ sức giết chết con mèo.

Chạm rồi thì nhìn chút chắc cũng không sao.

Bàn tay Vương Lang hướng về phía trước.

Chăm chăm.

Hấn lắc đầu, tay khép tà áo lại. Hấn không phải là người như vậy, xâm phạm người không thể đáp trả, là việc xấu. Nhất là người ta đã chuyển tiền cho hấn.

Đúng lúc này thì sự việc có biến, bầu trời trên đầu của Vương Lang tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Một Đêm Dài (3)

Một đội viên tuần tra của lực lượng thanh niên xung kích đã thấy động tĩnh lạ khi bay qua bầu trời của khuôn viên. Ban đầu đội viên đó không chú ý lắm, nam thanh nữ tú dất nhau vào công viên ai không lên lút một cách công khai, chủ yếu là do lượng phòng trọ cung không đủ cầu.

Nơi đây gần với trụ sở trung tâm của Nha Trang thành, độ an toàn luôn đặt ở mức cao. Bình thường các đội viên tuần tra thường bay lướt qua công viên như đi đường tắt. Chỉ dừng lại hoặc chăm chú quan sát khi mang theo thiết bị nhìn xa hoặc ghi hình.

Hoàn toàn ngẫu nhiên sau quá trình tranh giành y khi được phân công tuần tra khu vực công viên, và cũng vô tình mấy bữa nay y có cầm theo thiết bị nhìn xa tích hợp hợp với ghi hình, là món đồ y khó khăn lắm mới mua được.

Y không thể phát hiện sóng năng lượng từ khoảng cách đang đứng. Chỉ là khu vực đài phun nước trung tâm là điểm đen cần chú ý, kín đáo tối tăm lại có mặt bằng thoáng mát, là nơi thích hợp để kẻ xấu hành động. Rất nhiều cảnh đáng để quan sát và ghi lại.

Hôm nay là ngày đẹp trời, y đã tìm được nội dung cần nghiên cứu.

Nam nữ che mặt gặp nhau.

Nam cầm theo quà tặng nữ.

Nữ muốn lấy quà nhưng nam không cho, đòi ứng trước.

Nữ vờ giãy giụa, rồi xiêu lòng.

Nữ ứng trước.

Nam có bàn tay điêu luyện.

Nam móc thêm quà, là công tinh thần. Đồ nhà giàu.

Nam đòi nhiều hơn, nữ nằm xuống.

Nam nhẹ nhàng sắp tới.

Cảnh nóng, sắp có cảnh nóng.

Thiết bị quay phim này xứng đáng với một năm tiền để dành. Rõ đẹp từng cen ti mét.

Nam mở mũ che mặt của nữ ra.

Woa, mỹ nhân. Sao nhiều thằng lại hên thế. Cũng đúng, muốn yêu em anh phải có quà, kiểu nữ là dành cho đại gia.

Khoan, cô gái này nhìn quen quen.

Nhìn mặt vẫn chưa nhận ra được.

Máy quay hướng về phía trước thân.

Hai quả núi này, tuệ nữ, chính là tuệ nữ.

Tiền sư thắng ăn hên.

Không cần suy nghĩ, trách nhiệm của một trai làng bộc phát. Đội viên đó búng pháo sáng lên trời, đây là tính hiệu khi gặp nguy hiểm, cần tăng viện. Không ăn được thì đập đổ, lúc này cần tìm thêm người để cùng đập cho mau đổ.

Hiệu xuất làm việc của lực lượng thanh niên bài trừ xu chiêng rất cao. Đang rảnh không có việc gì làm nên rất nhiều người nhanh chóng hướng đến đài phun nước trung tâm.

Dẫn đầu chính là người mới quen của Vương Lang, đội trưởng đội thanh niên xung kích, học trưởng của học viện cơ giới sĩ Bạch Hồ - JJ David.

Học trưởng JJ David là thành viên trung tâm nhất của hội ái mộ tuệ nữ Mộng Băng Doanh, nàng chính là lý do học trưởng chọn nhập học tại Nha Trang

thành.

Đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi, nhân phẩm cũng tốt.

Vô số nữ sinh của học viện gửi thư tình đến cho học trưởng JJ David, nhưng đều vô ích, trong tim học trưởng đã khắc ghi bóng hình tuệ nữ Mộng Băng Doanh ngay cái nhìn đầu tiên.

Thời gian gần đây JJ David thường xuyên túc trực xung quanh hội đồng thành phố, nơi tuệ nữ sống và làm việc, toàn bộ sự chú tâm của học trưởng luôn hướng về văn phòng riêng của tuệ nữ Mộng Băng Doanh.

Đặc biệt là sau vụ tấn công của sát thủ bốn bánh bao đen, khiến toàn bộ xu chiêng của nàng biến mất.

Mọi gói hàng và người lọt vào ủy ban đều phải qua tay JJ David kiểm tra, đảm bảo không có thứ khiến Băng Doanh nàng có thể lọt vào tầm ngắm của tên sát thủ kia.

Vòng an ninh càng siết chặt hơn nữa khi học trưởng JJ David biết tin ngày mai tuệ nữ Mộng Băng Doanh sẽ rời văn phòng để chủ trì hội đấu giá giành cho thanh niên. Toàn bộ lực lượng thanh niên xung kích trừ đội trưởng sẽ đeo kính đen để thấp tàng và che chắn.

JJ David lướt phi toa bay đến nơi, nhìn thấy người trong mộng đang nằm đó, bên cạnh là thanh niên bịt mặt không rõ lai lịch, không có dấu hiệu dẫn co. Con tim học trưởng tan vỡ, tình yêu đổ nát, học trưởng gào lên:

_ Băng Doanh, Băng Doanh, nàng.

Không có tiếng đáp trả, chỉ có gương mặt của kẻ thù đơ ra. JJ David nhủ mảy.

Băng Doanh nàng không phải cố ý nằm đó, là nàng đang bị hôn mê, là bị tên kia làm cho hôn mê, là bị cưỡng ép.

Nhìn y phục của Mộng Băng Doanh còn ngay ngắn, JJ David cảm thấy may mắn, chưa là quá muộn. Vậy nàng là người bị hại, còn người hại nàng. Lửa giận bốc lên trong đầu học trưởng, cảnh này hay thường thấy trong phim.

JJ David được chọn làm học trưởng đứng đầu một học viện là có lý do của nó. Năng lực chiến đấu và yếu tố tâm lý là không thể thiếu.

Không vội manh động, JJ David bình tĩnh khi đứng trước đối thủ, không vì nóng giận mà hấp tấp, đặc biệt là khi Băng Doanh nàng còn đang hôn mê trong vùng không chế của đối phương.

Không quan sát được vùng chứa của đối phương có hai lý do chính, đẳng cấp đối phương cao hơn mình hoặc có cách che giấu.

Dù thế nào thì học trưởng JJ David cũng sẽ không lùi bước, đầu tiên phải nắm rõ hơn tình hình:

_ Người đã làm gì chủ tịch Mộng Băng Doanh?

JJ David xưng hô như vậy để tránh đối phương nắm được điểm yếu của mình, trường hợp xấu nhất là tên kia dùng Băng Doanh nàng để làm lá chắn. An toàn của Băng Doanh là trên hết.

Vương Lang biết lớn chuyện rồi, nhân vật chính kia còn đang hôn mê, mà lỡ có tỉnh cũng chưa chắc nói tốt cho hắn. Chuyện này chắc chắn sẽ không vui về gì.

Mà cái gì chủ tịch, không lẽ đây là thần tượng mà Emily nhắc đến, chủ tịch hội đồng của Nha Trang thành. Vậy tại sao đi lấy hàng mà không cầm theo tiền, cùng lắm thì nói rõ, viết giấy nợ cũng được mà.

Vương Lang càng tức giận lão già trong hẻm kia hơn, vì lão mà giờ hắn đã gây chuyện với chính quyền.

Tuy nhiên Vương Lang không hề lo sợ, thậm chí hắn còn cảm thấy hưng phấn. Chính là vì chiến ý toát ra từ JJ David kia, đây là cảm giác của chiến binh khi tìm thấy đối thủ xứng tầm. Trước đây Vương Lang vốn phải là tuổi trẻ hăng máu, hắn luôn thích lãnh nặng tìm nhẹ, việc đánh đấm không lợi lộc ít làm thì tốt hơn, nhưng bây giờ lại có, chính là thứ do Vương Lang tâm ma bên trong để lại. Tâm nhãn tiềm thức cũng có truyền nhiều hướng giải quyết đến cho ý thức chính, nhưng hắn đều chọn cách bỏ qua. Đây là cơ hội thực chiến đầu tiên của Vương Lang.

Vương Lang ăn ngay nói thẳng, giọng điệu có chút khiêu khích:

_ Ta có nắm tay nàng.

_ Nắm tay!

_ Nắm tay?

Lúc này đám đội viên từ các nơi gần đó đã kịp bay tới, xôn xao. Có người hỏi:

_ Là tay trái hay tay phải?

Vương Lang cũng tốt bụng trả lời:

_ Cả hai.

Ồ, là cả hai tay. Đám kia lại xôn xao, JJ David chưa kịp chấn chỉnh thì lại có người hỏi:

_ Người còn nắm gì nữa không?

_ Có, ngực.

Bịch,bịch, bịch. Ba đội viên trẻ tuổi có tâm lý non nớt còn trong sáng rớt xuống, là do tâm chí bị chấn động không thể điều khiển năng lượng được ổn định.

Một đội viên từ phía sau bay tới, la lên:

_ Đúng vậy, hấn vừa nấn vừa bóp. Ta có hình ảnh quay lại làm chứng đây. Vô cùng rõ ràng.

Suy nghĩ một chút người đó nói thêm:

_ Thiết bị quay phim này không phải của ta, là ta nhặt được. Mọi người xem đi.

Bỗng một giọng ai đó la lên thất thanh:

_ Trời, ngón tay hấn se se.

Hai chữ "se se" vừa thốt lên, thêm một đám thần kinh yếu nhưng có trí tưởng tượng phong phú rớt xuống.

Mộng Băng Doanh là nữ thần trong lòng của mọi thanh niên ở Nha Trang thành. Việc họ đến nghĩ còn lên lút, nay lại có người dám làm công khai, biểu hiện chấn động của họ không có gì là thái quá.

Học trưởng JJ David thu thiết bị đó vào tay, liếc qua rồi bóp nát nó, cũng lúc đó chuyển phần lưu trữ vào tay áo.

JJ David phát nộ.

Tên kia dám xâm phạm sự thuần khiết của nữ thần trong trái tim JJ David, thù này chỉ có lấy máu mới rửa sạch được.

Lỡ không bị phát hiện, hấn còn làm ra chuyện gì nữa. Đặt trường hợp mình là hấn, nghĩ đến đó JJ David bạo nộ, tên kia thật quá đốn mạt bi ối vô liêm sỉ.

Tất cả đội viên đang cười phi toa đều rơi xuống. Đó là vì JJ David đã dẫn động vùng năng lượng tinh thần khổng lồ, trong bán kính dẫn động, mọi người có năng lực thấp hơn đều không thể lấy được năng lượng tinh thần để sử dụng.

Học trưởng JJ David hét lên:

_ Tất cả lui ra, không được can thiệp.

Rồi hướng tới Vương Lang khiêu chiến:

_ Đánh với ta.

Đúng lúc này thì Mộng Băng Doanh tỉnh lại, việc chuyển khoản có hơi lâu hơn dự tính của nàng. Phản ứng đầu tiên của nàng là hai tay ôm lấy ngực, có chút sợ sệt. Chính là vì sát khí như thực hóa xung quanh.

Hành động nhỏ nhưng trong mắt người nhìn thì không nhỏ. Băng Doanh nàng thật thánh thiện và yếu đuối biết bao nhiêu, t a phải bảo vệ nàng. Chiến ý cùng sát ý của JJ David tỏa ra hùng hực.

Vương Lang vẫn còn thu liễm, hướng về phía Mộng Băng Doanh:

_ Chuyển rồi?

_ Rồi.

_ Tốt!

Vương Lang ném cái hộp về phía Mộng Băng Doanh, gói ghém công tinh thần vào trong tay nải sau lưng. Rồi trong cái nhìn ngơ ngàng của nàng, hấn chậm chậm bay lên.

_ Tất cả bảo vệ chủ tịch đi về tòa thị chính.

JJ David phát lệnh.

Mộng Băng Doanh nhận ra mình vẫn trong tình trạng "thả rông", đồ đã nắm trong tay, nàng chủ động bay nhanh về văn phòng của mình. Máy truyền tình cá nhân của nàng cũng đang đề ở đó.

Nàng biết chỉ cần JJ David có thể cầm cự chốc lát, các cường giả đang có mặt tại Nha Trang thành sẽ nhanh chóng có mặt.

Xung quanh đài phun nước lúc này chỉ còn lại hai người đang lẳng không đứng.

JJ David và Vương Lang đều đã thoát được gánh nặng, sẵn sàng cho trận đấu một mất một còn. Lúc này học trưởng đã bình tĩnh hơn, dù đối phương bị mất nhưng vẫn nhận ra tay nải cùng đáng người.

_ Là người...A Lang?

_ Phải.

_ Còn gì để nói.

_ Đánh.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Một Đêm Dài (4)

Như đã nói, tại Nha Trang thành hiện đang có hai thành phần nhiều đến bất ngờ, một là lực lượng bảo vệ, hai là đám phóng viên. Trụ sở ủy ban Nha Trang thành là điểm nóng tập trung của cả hai thành phần đó. Đặc biệt nhiều hơn khi Doanh chủ tịch đang trong tình trạng thiếu hụt nội y sau vụ tấn công của sát thủ bốn bánh bao đen.

Nhiều phóng viên đang đóng quân thường trực tại đây nhanh chóng kéo đồ nghề ra để tác nghiệp. Các loại thiết bị chiếu sáng nhanh chóng bật lên. Đang là nửa đêm, nhiều phát thanh viên chưa kịp chỉnh trang, mặc nguyên áo ngủ cầm lên mic rò. Máy quay rải đều bốn phía.

Không khí bên dưới xôn xao bất nháo, nhiều người do chậm chân đang ôm thiết bị, chân không giày dép chạy tới hét lên: "từ từ đánh, từ từ đánh"... "rời xong rồi, đánh đi"

Đó là chuyện ngoài lề, Vương Lang và JJ David đều chọn chiến trường trên không. Họ biết cách điều tiết năng lượng để hạn chế hao hụt cũng như không làm thương tổn người bên dưới.

Trận đấu bắt đầu.

JJ David lấy ra hai tấm huân chương màu bạc, nhanh chóng kích hoạt. Cả hai đều là thiết bị tinh thần cơ giới cấp 5.

Một cái là thiết bị bảo vệ JJ giáp 03, dòng bảo vật truyền đời của gia tộc nhà JJ..

Một cái là thiết bị tấn công Nguyệt Dao JJ, là thứ JJ David được gia tộc ban tặng khi khai mở thành công 19 vòng sáng.

Cả hai thiết bị đều đã được nạp năng lượng đầy đủ

Gia tộc JJ tuy không nằm trong top đứng đầu, nhưng cũng là gia tộc truyền thừa lâu năm, trên danh nghĩa hiện nhà JJ đang là thế lực phụ thuộc của nhà Morgan, nhưng kể từ khi JJ David - niềm tự hào của gia tộc chuyển đến Nha Trang thành, một thành thị cách tân. Nhà JJ bắt đầu mở rộng các mối làm ăn của mình, đặc biệt là với liên minh.

Môn bài của nhà JJ là sản xuất thiết bị phòng hộ, từ chuẩn hoàng kim trở xuống.

JJ giáp là tên gọi chung của dòng thiết bị phòng hộ chủ lực nhà JJ sản xuất, hiện chủ yếu là cung cấp cho các sĩ quan bậc trung của quân đội liên minh.

JJ giáp 03 là tinh phẩm trong dòng thiết bị này, là thiết bị bạch ngân cấp 5, nhưng về chất liệu, cấu tạo cũng như tính năng, JJ giáp 03 đều vượt trội so với các thiết bị cùng cấp, đã tiếp cận rất gần với chuẩn hoàng kim.

Thiết bị vũ khí Nguyệt Dao JJ, là thứ vài năm trước, nhà JJ đập nổi chìm thuyền bằng mọi giá mời cho bằng được đại sư cấp s nhà Morgan, đại sư Morgan Raddi chế tạo riêng cho JJ David. Là thiết bị bạch ngân cấp 5 có năng lượng đặc thù "song cực từ trường".

Bình thường Nguyệt Dao JJ có thể sử dụng bằng một tay ở trạng thái nguyên khối. Khi đó nó có hình dạng đao vòng tròn đường kính gần nửa mét, có tay cầm bằng ngang ở giữa, khi nhìn gần sẽ thấy lưỡi đao là tổ hợp vô số răng cưa nhỏ li ti xếp cạnh nhau.

Ở hình thái này Nguyệt Dao JJ thích hợp cho cả tấn công và phòng thủ, đặc biệt là các đòn tấn công tầm trung theo quỹ đạo đường thẳng, kết cấu sắc bén hình tròn khiến nó có tốc độ bay cùng khả năng xuyên thấu vượt trội. Lưỡi đao xoay tròn dư sức cắt xuyên lớp bảo vệ cũng như áo giáp cùng cấp. Cắt đôi cơ thể đối phương khi phóng ra là chiêu thức cơ bản.

Nguyệt Dao JJ nguy hiểm nhất là khi sử dụng bằng hai tay, chính là tách đôi lưỡi đao thành hai hình bán nguyệt, cầm ở hai tay theo hướng lưỡi đao cong nhọn hai đầu ôm theo cánh tay. Chỉ ở trạng thái này mới có thể sử dụng được năng lượng đặc thù của Nguyệt Dao JJ. Cách sử dụng vô cùng phức tạp.

Gia tộc quyết đoán đầu tư cho JJ David, JJ David lại càng dứt khoát hơn, quyết định tạo tinh thần ẩn ký cho thiết bị, khiến nó trở thành như một phần cơ thể mình, chỉ có cách đó JJ David mới có thể sử dụng hoàn hảo được công năng đặc thù của Nguyệt Dao JJ.

Quyết định khi đó của JJ David chính là bùng bột, JJ David còn trẻ, lại có thực tài. Trở thành hoàng kim chiến sĩ là việc nắm chắc trong lòng bàn tay, là chuyện sớm muộn. Còn Nguyệt Dao JJ liệu có tìm được đại sư đủ khả năng để thăng cấp hay không thì chưa biết, lại còn có tỉ lệ thất bại rất lớn, sự can thiệp của ẩn ký tinh thần khi thăng cấp thất bại có thể khiến năng lực của JJ David giảm chân tại chỗ mãi mãi.

Đó là chuyện của tương lai, còn ngay lúc này, quyết định khi xưa của JJ David là hoàn toàn chính xác.

Vương Lang có điểm năng xuất nội tại là 303, tương đương với chuẩn hoàng kim. Còn năng xuất ngoại tại của hắn vẫn đang ở giới hạn cấp bạch ngân, làn ranh đẳng cấp kia cần có phương pháp luyện tập và cách thức đột phá riêng, hiện Vương Lang vẫn chưa vượt qua được.

Vương Lang có lợi thế là mức năng lượng tích trữ trong vùng chứa dồi dào, cùng với kinh nghiệm chiến đấu được trau dồi, quan trọng nhất là cái đầu lạnh của Vương Lang tâm nhãn tiềm thức.

Chính là có thể chiến đấu như một cái máy được lập trình tính toán chính xác, thậm chí nếu cần có thể bỏ qua các loại phản ứng như đau đớn, mệt mỏi.

Nhưng JJ David được trang bị thích hợp và đầy đủ, sức chiến đấu được gia tăng ở mức cao nhất. Còn Vương Lang là đang đánh nhau tay không, lấy chông tre để đánh nhau với thiết giáp, là chuyện cười của thiên đường chủ nghĩa.

Cả hai không nói lời thừa, lao ngay vào cuộc chiến. Bắt đầu là cận chiến.

Vương Lang tấn công trước, giáp năng lượng đa lớp đã hình thành ổn định, hắn không ngại hao tổn tạo thêm một vòng bảo vệ xoay tròn bên ngoài.

Vương Lang chọn lấy công làm thủ, không cho đối thủ có cơ hội ra chiêu.

Hai tay xuất hiện hai lưỡi kiếm năng lượng, lưỡi ở tay bên phải dài chưa tới nửa mét, tay bên trái thì dài gấp đôi. Đây là hình thái cơ động nhất để nhanh chóng thay đổi cự ly khi cần thiết. Vương Lang biết mình đang ở thế yếu, đặc biệt là lưỡi đao hình tròn kia khiến hắn cảm thấy bị đe dọa.

Kiểm cấu thành từ năng lượng cơ bản không thể xuyên quay lớp phòng ngự của JJ giáp, đây là khác biệt về chất. Vương Lang dùng lượng để bù vào.

Vương Lang tấn công chớp nhoáng từ nhiều hướng, đặc biệt là vào điểm yếu và các góc chết của đối phương. Kết hợp là các bước di chuyển tiết tấu dồn dập.

Vương Lang ra đòn và chuyển vị trí cùng lúc, lại không theo quy tắc cụ thể, đối phương muốn tòa định hắn để tấn công là điều không thể.

Với hiệu xuất ngoại tại lúc này cũng như vũ khí cấu thành từ năng lượng cơ bản,

Tốc độ của Vương Lang rất nhanh, không một chút khinh địch, ngay từ đầu hắn đã sử dụng nội kích cơ thể. Mặc dù chưa được học chính thống, nhưng sau thời gian dài sử dụng năng lượng không ngừng chém giết, Vương Lang tâm nhãn đã tìm ra cách để dùng năng lượng kích thích cơ thể.

Phương pháp tự mày mò này có hiệu quả rất tốt, nhưng sự hao phí là rất lớn, lại do chưa thành phương pháp tối ưu nên phải tốn rất nhiều tâm trí để nhiều khi.

Nhưng hai vấn đề đó thì Vương Lang không ngại, vùng chứa và tâm nhãn - hắn dư vốn để sai. Chính xác là đánh nhau kiểu này thì trên đời chỉ có mình Vương Lang làm được.

Trận đấu đang nghiêng về một phía, là Vương Lang đang nắm thế tấn công chủ động, hiện đến giờ chưa có một đòn tấn công nào của đối thủ chạm được vào vật áo của hắn.

JJ David đang phòng thủ khá chặt vật, Nguyệt Dao JJ đang bị dùng như khiên chắn, đưa qua lại không ngừng theo nhát đâm chém của đối phương. Nhìn chung thì JJ David phòng thủ khá bài bản, đúng quy tắc, hướng thân hơi nghiêng so với đối thủ, bước chân sang trái phải hoặc lui về sau. JJ giáp 03 cũng làm tốt chức năng của nó, chặn hoặc làm chệch hướng thành công nhiều đòn của đối thủ.

JJ giáp 03 là mẫu giáp có thiết kế theo tiêu chuẩn phổ biến, che chắn hơn 90% diện tích cơ thể, bao phủ đến mu bàn tay cũng như có mũ trùm đầu, kết nối bằng các khớp. Có khả năng phòng ngự ưu việt ở cấp dưới hoàng kim.

JJ David làm rất tốt, JJ giáp 03 cũng phát huy hết chức năng của nó. Nhưng phòng ngự cũng chỉ là phòng ngự, tình hình của JJ David mỗi lúc một xấu. JJ

David đang nội kích cơ thể ở mức 9 lần, là mức tối đa có thể ổn định được của cấp bạch ngân. Nhưng tốc độ của JJ David vẫn không bằng được đối phương.

Hiện JJ David đã bỏ qua việc che chắn ở một số vị trí không trọng yếu. Tập trung chủ yếu vào các cơ thể điểm huyệt, hoặc các khớp nối yếu của giáp như: mặt, trước cổ, nách, đầu ngón tay, bẹn nơi hạ thân...

Các điểm đó được thiết kế để phù hợp với việc quan sát và chuyển động của người sử dụng. Thường chỉ cần dùng nhuyễn giáp lót bên trong cùng lớp năng lượng chức năng của thiết bị là đạt đủ hiệu quả phòng thủ.

Vấn đề là tốc độ tấn công của đối thủ quá nhanh, cũng như vô cùng chính xác. Các điểm đó liên tục bị tác động, khiến lớp năng lượng không kịp phục hồi. Cơ thể JJ David dần thụ thương, cơ bản là bám dính tại các khớp do đòn đâm và vài vết cắt ở cổ hoặc đầu ngón tay.

JJ David say đòn, ứng biến có chút chật vật, các vết thương nhỏ mỗi lúc một nhiều. Còn Vương Lang vẫn giữ nguyên nhịp độ như ban đầu, chiêu thức biến hóa và tốc độ chỉ có tăng, không giảm.

Tình huống của cuộc giao chiến như thế nào thì còn phụ thuộc vào trình độ của người quan khán.

Nếu là người bình thường nhìn vào, rõ ràng là Vương Lang - người mặc đồ đen đang chiếm thế thượng phong, tấn công dồn dập, JJ David mặc giáp bạc bên kia sớm muộn gì cũng thua cuộc.

Còn là trong cái nhìn của người tinh anh, đặc biệt là người có kiến thức chuyên môn, ví như nhà nghiên cứu lâu năm và có kinh nghiệm trong lĩnh vực sử dụng năng lượng, tiên sinh Vô Vô Khoát, người đang mặc quần đùi áo thun ba lỗ đảm nhiệm việc phân tích trực tiếp từ xa của trận đấu:

_ Thừa tiên sinh Vô Vô Khoát, ngài có cái nhìn như nào về cục diện của trận đấu.

_ Đầu tiên tôi xin cảm ơn nhãn hàng thời trang " mát lạnh mùa hè " đã tài trợ cho buổi phỏng vấn trực tiếp này.

Tiên sinh Vô Vô Khoát vuốt râu, đi thẳng vào chủ đề chính:

_ Tôi có lời tán thưởng cho cậu thanh niên JJ David. Thật sự JJ David mới là người nắm được lợi thế chủ yếu trong trận đấu này, chính là không chế được mức năng lượng hao hụt. Đây là chiến lược tác chiến chính qui, mà bất kỳ cơ giới sĩ nào cũng đều biết. Để mọi người có cái nhìn khách quan hơn, tôi sẽ đưa ra ví dụ cụ thể.

Ngài Vô Vô Khoát giơ tay trái lên xòe ra 5 ngón:

_ Tên sát thủ bốn bánh bao đen kia hiện đang hao hụt rất nhiều năng lượng cơ bản trong vùng chứa vào 5 việc: Bay, giáp bảo vệ, vòng bảo vệ, nội kích cơ thể và kiểm năng lượng. Đặc biệt là kiểm năng lượng.

Ngài lại giơ lên hai ngón tay phải:

_ Còn JJ David thì chỉ dùng năng lượng vào hai việc chính, nội kích và điều khiển thiết bị. Tất cả những việc khác đều đã có trong công năng tích hợp của thiết bị, không cần quá phân tâm để điều khiển. Lại thêm việc thiết bị đã được cung cấp đầy đủ năng lượng ngay từ đầu.

Tiên sinh Vô Vô Khoát nói tiếp:

_ Chênh lệch về tốc độ hao hụt năng lượng của hai người có thể lên đến gấp 10 lần. Kéo dài thời gian thì phần thắng chắc chắn thuộc về JJ David. Có hai vấn đề nữa mọi người cần biết, JJ giáp 03 chưa hề hư hại, cũng như Nguyệt Dao JJ không chỉ dùng đơn giản như vậy. Tôi sẵn sàng quảng cáo thêm nếu như nhà JJ có yêu cầu. Và quan trọng nhất..

Máy quay lia về phía logo in trên áo thun rồi chìa thẳng vào gương mặt nghiêm túc của đại sư Vô Vô Khoát:

_ Thời trang "mát lạnh mùa hè ", mát lạnh luôn túi tiền của bạn. Cảm ơn.

Người ngoài có thể đoán được tình huống chiến đấu, nhưng không thể đoán được bản chất lợi thế của Vương Lang. Ngay từ lúc bắt đầu, hắn đã không ngại chiến thuật tiêu hao.

Vương Lang một lần nữa dùng đối thủ như công cụ luyện tập, bắt đầu bằng sức chiến đấu trung bình, rồi tăng dần lên theo thời gian. Lấy chênh lệch do thiếu hụt thiết bị làm mồi đánh giá. Nhưng kéo dài đến bây giờ là đủ rồi, Vương Lang mỉm cười, hắn chuẩn bị ra đòn kết thúc, tránh đem dài lăm mòng.

JJ David nhận ra đối thủ chiến đấu mà không mản đến tiêu hao, cũng cảm nhận sức ép hướng đến mình đang tăng lên không ngừng. Tức đối thủ vô cùng tự tin, ngay từ đầu đã không dùng hết sức.

Gương mặt sau lớp mặt nạ của JJ David cũng khẽ cười, cho đến nay JJ David ta cũng chưa hề dùng hết sức.

Sau vòng giao đấu ban đầu, JJ David đã có cái nhìn tổng quát về đối thủ.

Tên kia cao nhất chỉ là chuẩn hoàng kim, tám chín phần mười là chưa tới. Dễ nhìn thấy nhất là ở kiểm năng lượng của hắn, nếu là kiểm năng lượng của hoàng kim chiến sĩ thực thụ, JJ giáp 03 không thể nào cản được.

Tên kia có lợi thế về năng lượng sử dụng, có thể là đang mang theo thanh hoặc ngọc năng lượng tuyệt phẩm. Có thể cung cấp cho hắn liên tục và ổn định. Nhưng vậy chiến thuật tiêu hao ban đầu của JJ David sẽ không hiệu quả.

Kỹ năng, tốc độ, sự chính xác của hắn đều ưu việt hơn JJ David, nhưng hắn đã phạm sai lầm lớn nhất của một chiến binh. Đó là khinh thường đối thủ.

JJ David tự tin tuyệt đối là: trận chiến này, JJ David chắc chắn thắng.

JJ David tìm được nhanh hơn 1 nhịp để nắm thế chủ động.

Sau một cú chấn đòn trực tiếp, JJ David lợi dụng lực phản chấn để lui lại, giãn khoảng cách với đối thủ.

Hai tay đưa ra, Nguyệt Dao JJ đang ở hình thái chiến đấu thứ hai, Song Loan Nguyệt Dao JJ (Song Nguyệt JJ).

Cổ tay phải của JJ David phát sáng, chính là từ vòng đeo tay nhìn có vẻ bình thường của JJ, nó chính là thiết bị cường hóa giới hạn. Loại thiết bị khan hiếm nhất trong 4 loại thiết bị cơ bản.

Vòng đeo tay đó khiến gia tộc JJ tốn tiền còn nhiều hơn Nguyệt Dao JJ. Là bí mật JJ David định giữ lại cho đại hội cơ giới sĩ liên học viện. Coi như trận này là khai trương sớm.

Cùng lúc JJ David kích phát hai thanh năng lượng phẩm chất cao, toàn bộ năng lượng cơ bản hấp thu được đều dùng hết để tạo vòng năng lượng bao bọc.

JJ David đã dùng hết lá bài tẩy của mình, trận đấu này JJ đã ở thế bất bại.

Gió đã đổi chiều.

Mọi người quan khán, dù trực tiếp hay qua truyền hình, đều thấy nhịp tim mình tăng nhanh. Họ đang quan sát trận đấu của đại gia nhà giàu và tên hung đồ siêu cấp.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Một Đêm Dài (5)

Thiết bị cường hóa giới hạn của JJ David có chức năng hỗ trợ khả năng nội kích cơ thể. Giúp JJ có thể cường hóa cơ thể từ mức 9 lần lên gấp đôi là 18 lần. Thiết bị này không trực tiếp giúp JJ David tăng lên sự cường hóa, mà là tạo sóng năng lượng ổn định giúp bảo vệ cấu trúc tế bào khi sự cường hóa vượt mức.

Đương nhiên về sau sẽ có phản ứng phụ hư thoát cơ thể, nhưng mức độ thương tổn vẫn sẽ nằm trong mức cho phép, khác với việc cưỡng ép nội kích quá mức, khi đó thương tổn sẽ quá mức phục hồi hoặc xấu hơn là bạo thể mà chết.

Với tốc độ tăng gấp đôi, JJ David chủ động tấn công, việc phòng thủ đã có vòng bảo vệ dày đặc năng lượng và JJ giáp 03 phụ trách.

18 lần nội kích chính là mức yêu cầu của chiến sĩ hoàng kim đạt chuẩn, tính vào năng xuất ngoại tại. Tốc độ này Vương Lang không thể theo kịp, hắn tối đa chỉ có thể nội kích gấp 12 lần, cũng là mức tối đa của đẳng cấp bạch ngân.

JJ David tấn công như vũ bão, hai lưỡi đao Song Nguyệt tới tấp, nhanh đến mức người bình thường không thể thấy kịp.

Tay cầm nằm ở giữa thân giúp ngoài động tác chém, đâm, song nguyệt còn có thể xoay theo các hướng dễ dàng.

Quyền chủ động lại thuộc về JJ David, Vương Lang chỉ có né tránh hoặc lui về phía sau, kiếm năng lượng lúc này chỉ đủ để đánh vào mặt bên của Song Nguyệt nhằm làm chệch hướng. Nếu là chặn trực tiếp, Song Nguyệt cắt ngọt kiếm năng lượng như gọt chuối.

Khác với Vương Lang, JJ David không cần quá chú trọng vào tính chính xác, không có thiết bị bảo hộ, mọi điểm trên cơ thể Vương Lang đều là chí tử, chỉ cần Song Nguyệt chém trúng, vết thương sẽ tuyệt đối không nhẹ, giọt máu đầu tiên Vương Lang đổ ra, sẽ điểm báo kết thúc trận đấu.

Vòng năng lượng của Vương Lang rách toát, năng lượng cơ bản trong vùng chứa của Vương Lang ào ạt đổ ra để khôi phục, nhưng đều là vô ích.

Vương Lang còn cảm cực được là nhờ hai điểm, một là giáp năng lượng đa lớp cô đọng, là thứ thuộc đẳng cấp hoàng kim mới có thể tạo ra.

Hai là nhờ tâm nhãn tiềm thức, cái máy tính đó đang giúp cơ thể Vương Lang có những động tác tránh né hoặc làm chệch hướng đòn tấn công của đối thủ một cách chính xác và hiệu quả nhất.

Đây là Vương Lang đang lấy kỹ năng để bù vào thiếu hụt tốc độ.

Đám đông bên dưới phần khởi hò reo cổ vũ cho JJ David, nhưng với hai đối thủ đang hoàn toàn tập trung vào trận đấu, việc đó không chút ảnh hưởng.

Toàn bộ tâm trí của họ đều đặt vào đối thủ của mình, đây là tôn trọng đối thủ cũng như coi trọng mạng sống của mình.

JJ David dần quen với tốc độ được tăng cường, tính chính xác của các chiêu thức dần tăng lên.

Vương Lang lúc này có muốn bỏ trốn cũng không thể, chạy làm sao được khi đối thủ nhanh hơn mình. Chỉ cần hắn có một động tác sai hoặc thừa, đảm chắc hắn sẽ thành người khuyết tật.

JJ David đẩy mạnh tấn công, Song Nguyệt là vũ khí tầm gần ôm sát cách tay, có thể biến đổi quỹ đạo dễ dàng một chiêu thức có thể kết hợp cùng lúc các động tác chém, đâm, xoay... vòng năng lượng của đối phương đã bị vô hiệu hóa, JJ David chỉ cần ráng thêm chút nữa.

Giáp năng lượng đa lớp của đối thủ thuộc đẳng cấp cao, nhưng phòng thủ dần trải sao chống được điểm tấn công cục bộ. Sự sắc bén của lưỡi đao là không cần nghi ngờ, chỉ cần một đòn trúng trực diện, Song Nguyệt sẽ cắt xuyên qua lớp bảo vệ đó, có thể lực chém sẽ yếu đi, nhưng dù chỉ còn một chút, là đã dư đủ để vẽ trên da thịt đối phương.

Vương Lang đã biết mình sai lầm, không như trong zone s hay zone z, trận chiến này là thật, thương tổn là thật và chết cũng là chết thật. Nhỡ ra từ đầu hắn phải một đòn kết liễu, không cho đối thủ có cơ hội trở mình. Nếu đối thủ chỉ mạnh hơn thì còn được, đẳng này lại vừa mạnh vừa nhanh gấp bội. Năng lượng lúc này có nhiều cũng không sai được, đối thủ cũng thuộc hàng chuyên gia chiến đấu, hiểu rõ lợi thế tốc độ của mình, không cho Vương Lang một khắc nào để điều động năng lượng.

JJ David tăng thêm một cấp chiến đấu nữa, là chiến thuật không sợ tiêu hao. Song Nguyệt vẫn dòn dập như cũ, nhưng có thêm các đường đao khí năng lượng phát ra.

Nguyên tắc là đao khí đi trước, lưỡi đao đến sau, nhưng tốc độ của JJ David quá nhanh, khiến người xem không phân biệt được, cái nào trước cái nào sau. Giống như có hàng trăm lưỡi đao cùng lúc chém về người mặt đồ đen.

Việc né tránh của Vương Lang gặp khó khăn, đúng hơn là hắn không thể né tránh nữa. Đường đao và đường đao khí phủ trùm, cho dù tâm nhãn tiềm thức có phân tích kịp, thì cơ thể của Vương Lang cũng không đủ nhanh để làm theo.

JJ David đang dùng song nguyệt như hai thanh khoai đao, loại vũ khí luôn nằm trong top đầu tốc độ của võ học.

Vương Lang chỉ có thể không ngừng lui lại, tạo khoảng cách để cơ thể kịp phản ứng. Nhưng hắn không thể lui hẳn ra phía sau, mà phải lệch về một phía, vì đao khí phóng ra sẽ bay thẳng, lệch qua sẽ giúp giảm bớt số lượng đao khí bay về phía hắn.

Kiểm năng lượng có thể đối kháng trực tiếp với đao khí vốn cũng tạo ra từ năng lượng. Nhưng lúc này tránh vẫn là tốt nhất, các động tác không cần thiết sẽ ảnh hưởng đến tốc độ lui lại.

JJ David mỉm cười, biết đối thủ vẫn nghĩ còn đường đối phó. Nhưng tên kia đã coi thường Song Nguyệt rồi.

Đao khí của Song Nguyệt ở tay trái không phát ra từ giữa lưỡi đao nữa, mà phát từ điểm cuối của hai đầu nhọn. Đao khí không bay theo đường thẳng, mà lúc này có quỹ đạo cong và quay vòng.

Vương Lang phải đối phó với hai lưỡi đao song nguyệt, một đao khí quỹ đạo thẳng, một đao khí quỹ đạo cong.

Biến chiêu của JJ David đã có hiệu quả, Vương Lang bắt đầu trúng đòn, chủ yếu là đao khí. Giáp năng lượng đa lớp của Vương Lang vẫn chống chịu được, nhưng cần thời gian để phục hồi. Quan trọng là chấn động từ tiếp xúc làm ảnh hưởng đến động tác cũng như tốc độ của Vương Lang. Mờ đường cho hai lưỡi đao song nguyệt.

Chưa đầy vài giây Vương Lang đã trúng hơn chục nhát đao khí. May là hắn chưa nếm cảm giác từ hai lưỡi đao song nguyệt. Nhưng đao khí cũng có lực tác động của nó, trang phục của Vương Lang có nhiều vết rách, kéo theo đó là vết cắt cũng như bầm tím trên da thịt.

Vương Lang tâm nhãn đã phong tỏa cảm giác đau đớn. Nhưng phần cơ bắp bị thương tổn đương nhiên sẽ giảm đi năng lực vận động.

JJ David biến chiêu nhiều và chính xác hơn, tốc độ tăng cường khiến JJ David dễ tóa định vị trí của đối thủ hơn, dùng song nguyệt để phong tỏa, dùng đao khí để gây vết thương. Lấy lượng để tạo thành chất, một con kiến đi qua thì không sao, một bầy kiến đi qua thì chỉ còn lại xương trắng.

Nói thì nhiều nhưng thật ra thời gian diễn ra chiến đấu vẫn có thể tính bằng giây. Là do hai đối thủ chọn tiết tấu quá nhanh, lại tăng lên không ngừng, cùng với đấu pháp không sợ tiêu hao tấn công liên tiếp. Khiến cho người xem vô thức nín thở mà xem, một cái chớp mắt cũng không dám.

Sự hấp dẫn của trận đấu là ở chỗ cân tài cân sức, cũng như đấu pháp đa dạng. Lại là quyết chiến sinh tử thật sự, một chút nhân nhượng cũng không có, nói là hai hổ đấu nhau vẫn chưa đủ, phải là long tranh hổ đấu. Nếu xét thêm thân phận của hai người một đen một trắng kia thì trận đấu này về sau có thể xem là kinh điển.

Lặng lẽ, ngoan mục, mắt nhắm.

Người quan khán bên dưới không ít, nhưng đều im lặng tập trung cao độ, nói là tiếng kim roi vang như chuông đồng, cũng không quá đáng.

Thật ra lúc này chưa biết Vương Lang hay JJ David, ai đang ở thế bất lợi hơn.

Lịch sử lặp lại. Như cũ.

Người bình thường sẽ thấy Vương Lang rõ ràng sắp thua, tốc độ, sức mạnh, chiêu thức, trang bị...mọi thứ JJ David đều vượt trội hơn, chỉ cần kéo dài thêm chút nữa, Vương Lang sẽ phạm sai lầm, rơi vào đường đi của song nguyệt, máu phun ra rồi trận đấu sẽ kết thúc.

Còn là trong cái nhìn của người tinh anh, đặc biệt là người có kiến thức chuyên môn, ví như nhà nghiên cứu lâu năm và có kinh nghiệm trong lĩnh vực sử dụng năng lượng, tiên sinh Vô Vô Khoát, người đang đứng trong một căn phòng sang trọng, đảm nhiệm việc phân tích trực tiếp từ xa của trận đấu:

_ Thừa tiên sinh Vô Vô Khoát, tiên sinh có thể cho khán giả biết về cái nhìn của ông về trận đấu của công tử JJ David và sát thủ bốn bánh bao đen.

Tiên sinh Vô Vô Khoát cầm lên ly rượu, vuốt râu,dáng vẻ sang trọng:

_ Đầu tiên ta xin gửi lời cảm ơn đến nhân hàng nội thất " tốt như vàng mã " đã tài trợ buổi phỏng vấn trực tiếp này.

Lắc lắc để ly rượu lên hương, tiên sinh Vô Vô Khoát bắt đầu phân tích:_ Ta có chút quan ngại về tình huống của công tử nhà JJ. Có hai vấn đề mà JJ David đang và sẽ đối mặt,đó suy kiệt vùng chứa và thoát lực cơ thể.

Đề ta nói rõ hơn.

Vấn đề thứ nhất, suy kiệt vùng chứa.

Đao khí hoàn toàn được cấu thành từ năng lượng cơ bản trong vùng chứa, mỗi nhát đao phát ra là mỗi tiêu hao, trung bình một giây, song đao trái phải phát ra từ 10 đến 15 đường đao khí. Đương nhiên JJ David đã hạn chế độ lớn của cường độ đao khí, nhưng tốc độ tiêu hao này vẫn là quá nhanh.

Tiếp nữa là, nội kích cơ thể tăng lên, tức mức năng lượng sử dụng để nội kích cũng phải tăng lên, đây là điểm quan trọng không thể bỏ qua.

Tóm lại ta dự đoán, đến nay JJ David đã sử dụng ít nhất cũng phải hơn 10 vòng sáng. Tính 2 vòng giữ lại để tránh trạng thái suy kiệt, vậy JJ David còn chưa đến 7 vòng sáng để sử dụng.

Đến vấn đề thứ hai, thoát lực cơ thể, cái này thì dễ hiểu.

Thiết bị cường hóa giới hạn có thể tăng lên các tính năng dựa theo thiết kế của nó. Trường hợp của JJ David là tăng mức cường hóa cơ thể.

Nhưng muốn tăng lên khả năng, thì thời gian sử dụng sẽ giảm đi, đây là nguyên tắc bù trừ cơ bản. Ta nghĩ việc suy yếu cơ thể sẽ đến trước.

JJ David có lẽ cũng đã biết điều đó, nên mới đẩy nhanh tấn công như vậy.

Còn sát thủ bốn bánh bao đen, nếu hắn có thể tiếp tục duy trì việc né tránh, có thể hắn sẽ thành công.

Lúc này chúng ta phải chờ để xem JJ David lật con bài cuối cùng của mình, chính là tính năng đặc thù của song nguyệt. Và quan trọng nhất, xin mọi người chú ý.

Tiên sinh Vô Vô Khoát nhấp ngụm rượu, rồi vội vàng phì phì phun ra, mặt nhăn như nhai nguyên trái chanh, cố gắng nói:

_ Nội thất " tốt như vàng mã " hãy mua đi nhưng nhớ chỉ để ngắm.

Liên tục ba đường kiếm khí liên tiếp cùng chém vào một chỗ, là phía mạn sườn trái của Vương Lang, còn có hơn 5 đường kiếm khí cũng đang hướng về vị trí đó.

Cùng lúc là song đao của JJ David đang chém từ bên phải qua.

Vương Lang buộc phải lui thẳng về phía sau.

Cơ hội.

JJ David chỉ chờ có thế, đây là tình huống JJ David không tiết mọi giá để tạo ra. Trình độ JJ David lúc này chỉ có thể sử dụng năng lực đặc thù "song cực từ trường " của song nguyệt được một lần.

Một khắc vừa rồi JJ David phát ra đến hơn 20 đường đao khí, hoàn toàn là quỹ tích hình cong. Cường ép biến chiêu bất ngờ, chính là mong tranh thủ được cơ hội này.

JJ David buộc phải chuẩn bị thật chính xác, đảm bảo một lần là thành công. Một bước lùi thẳng lại của Vương Lang, cũng như bị khóa từ hai cánh, chính là cơ hội JJ David đã chờ từ lâu.

Song cực từ trường đã ở tình huống sử dụng hiệu quả nhất.

Ấn kí liên kết giữa JJ David và song nguyệt chỉ đủ để ra tuyệt chiêu này một lần, nếu lặp lại độ chính xác sẽ giảm đi. Thậm chí nếu bất cẩn, JJ David có thể bị hại bởi chính Song Nguyệt.

Lo lắng đó là dư thừa, JJ David tin chỉ cần 1 lần là đủ.

Phải giết chết một đối thủ như thế này, JJ David có chút không nề. Đây là trận đấu sáng khoái nhất JJ David từng có, người yên nghỉ đi, sát thủ bốn bánh bao đen.

JJ David phóng song nguyệt bên tay phải ra, đây là một chiêu thức bình thường, tốc độ bay đi của song nguyệt chỉ tương đương với tốc độ của đao khí.

Đây là thức đầu của tuyệt chiêu "song cực từ trường". Đã xuất ra rồi thì không cách nào rút lại được.

A Lang, cái tên người nói cho ta, vĩnh biệt!

Cơ hội.

Vương Lang ý thức và Vương Lang tâm nhãn đồng lòng.

Vốn Vương Lang đã có cách để sớm kết thúc trận đấu. Đây là một trong những thành quả lớn nhất hấn rút ra được từ 270 năm chiến đấu trong zone z.

Hấn không ngại vòng hay giáp bảo vệ của JJ David, cũng không ngại tốc độ hay sức mạnh.

Chỉ ngại hai thanh đao hình bán nguyệt.

Cấu trúc công thủ, lại ôm sát được cơ thể dễ dàng, nhất là độ bén và tốc độ của nó. Nếu Vương Lang vội vàng xuất chiêu, khả năng thất bại là rất lớn.

Vương Lang cũng tính tới chuyện câu giờ để chiến thắng. Nhưng nếu vậy sẽ có thứ bên trong hấn không thỏa mãn.

Từ lúc bắt đầu tâm nhãn đã thấy có thứ rục rịch bên trong. Vương Lang không muốn cho nó cơ hội thức dậy.

Chiêu thức này hấn đã áp ủ ngay từ đầu, chỉ cần một trong hai thanh khoái đao kia hơi sai quỹ đạo, hướng ra xa cơ thể đối thủ là được. Không ngờ đối thủ lại ban cho hấn cơ hội vượt xa mong đợi, để đao rời khỏi tay.

Chiêu thức này Vương Lang chỉ sử dụng được 1 lần, vì nó gây sức ép quá lớn đến cơ thể. Nhưng 1 lần là quá đủ.

JJ David kia cũng không phải là người xấu, nhưng đây là trận chiến sinh tử. Ta sẽ xin lỗi sau khi người chết.

Vương Lang phóng thích hết năng lượng ở tay trái và vòng bảo vệ, chỉ giữ lại giáp và kiếm năng lượng ở tay phải.

Vương Lang hạ tay phải xuống phần eo bên trái.

Hai mắt hấn nhắm lại.

Học trưởng JJ David, vĩnh biệt!

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Một Đêm Dài (6)

Các thức sử dụng của năng lực đặc thù, hay còn gọi là tuyệt chiêu "song cực từ trường" rất đơn giản.

Cơ bản là tách Nguyệt Đao JJ ra làm 2 Song nguyệt đao. Rồi ném một trong hai song nguyệt đi. Kích hoạt năng lực từ trường song cực.

Song nguyệt bị ném đi sẽ theo lực hút quay lại, ráp với song nguyệt trên tay, trở về hình dạng hoàn thiện hình tròn của Nguyệt Đao JJ. Chỉ vậy thôi.

Nhưng vì sao cái đơn giản đó lại trở thành năng lực đặc thù tuyệt chiêu của thiết bị bạch ngân cấp 5, mà JJ David phải đánh đổi bằng ấn ký mới sử dụng được.

Một là quỹ đạo di chuyển của song nguyệt bị ném ra: thiết kế hình bán nguyệt của lưỡi đao khiến nó có thể bay đi với quỹ đạo được tính trước thẳng

hoặc cong. Và nó tự quay tròn rất nhanh, là rất nhanh. Nó như lưỡi cắt hình tròn của máy cưa. Dao cắt sắt thì gãy dao, nhưng lưỡi cưa thì khác.

Lúc này hai lưỡi dao là hai cực cùng dấu của nam châm, đẩy nhau. Làm tốc độ phóng đi được tăng lên nhiều lần. Đồng thời nếu điều khiển hướng lực đẩy của song nguyệt trên tay, có thể thay đổi được quỹ đạo dự đoán trước của song nguyệt đang bay, làm đổi góc bắt chọt. Đó là tính bất ngờ.

Nếu ban đầu để song cực bay ra ở tốc độ bình thường để đối thủ tìm đường hoặc bắt đầu né tránh, rồi khi lưỡi dao tiếp cận gần đối thủ mới đột ngột tăng tốc và bẻ sang hướng né của đối thủ. Đó là hai lần bất ngờ.

Hai lần bất ngờ với tốc độ nhanh và lực sát thương lớn. Vượt cấp giết người còn được, đừng nói tới đối thủ cùng cấp và thua kém thiết bị.

Nhưng đó mới chỉ là một nửa của tuyệt chiêu "song cực từ trường". Phần nguy hiểm thứ hai chính là khi lưỡi dao phóng ra kia quay về.

Chiêu này là để dự phòng, nhằm đối phó với những đối thủ có tốc độ và năng lực phản ứng quá nhanh, né được nửa chiêu trước.

Song nguyệt cầm trên tay lúc này sẽ đổi cực, hai song nguyệt trở thành ngược dấu, hút nhau làm tăng lên tốc độ quay về.

Song nguyệt sẽ quay về ngay tức khắc với tốc độ cực nhanh, đối thủ đang trong quán tính né sẽ không thể kịp chuyển hướng.

Cùng lúc đó Song nguyệt cầm trên tay không phải để yên, sẽ đánh trực diện theo hướng né của đối thủ. Lúc này hai song nguyệt và đối thủ cùng nằm trên một đường thẳng, chịu tấn công ở hai mặt trước sau khoảng cách gần, kết hợp thêm vô số dao khí được tạo ra không ngừng. Đón chờ đối thủ chính là cái kết chém ngang lưng, thân phân hai mảnh.

Tuyệt chiêu này không có kẽ hở.

Nhưng nó có nhược điểm, là tạo áp lực rất lớn lên tinh thần người sử dụng, buộc phải tập trung hết sức mới điều khiển hai song nguyệt được chính xác.

Đơn giản như nếu không canh đúng góc độ khi hai lưỡi dao ráp lại. Trượt thì lưỡi dao sẽ theo quán tính bay tiếp, người cầm dao sẽ là thứ kế tiếp bị nó cưa đôi. Chính là câu nói "chơi dao có ngày đứt đôi"

Não cũng giống cơ bắp, hoạt động nhiều sẽ mệt mỏi, khi tuyệt chiêu "song cực từ trường" kết thúc, sự mệt mỏi của não sẽ đến trước hư thoát cơ thể hay suy kiệt vùng chứa.

Ấn ký tinh thần JJ David đặt trên Nguyệt Dao JJ chính là lý do khiến tuyệt chiêu này có thể thực hiện được hoàn chỉnh, nó khiến Nguyệt Dao JJ trở thành như tay hay chân của JJ David, tùy tâm sở dục. Không có ấn ký mà cưỡng ép sử dụng "song cực từ trường", chính là tự sát.

Tuyệt chiêu từ đầu đến cuối đều lấy tốc độ làm chủ, chính là vấn đề thời gian. Một cái chớp mắt cũng là quá chậm.

JJ David đã thật sự đặt mạng sống của mình vào tuyệt chiêu cuối này.

Bước qua sinh tử là cách hiệu quả để đạt được đẳng cấp mới, chắc chắn sau trận chiến này JJ David sẽ đạt được bước đột phá rất lớn.

Vương Lang nhắm mắt lại, nếu ý thức là tồn tại, vậy lúc này Vương Lang không ở thế giới thật nữa, hắn đang chìm trong tâm trí của mình.

Không có hàng rào khoảng cách, hay giới hạn thời gian nào cho bộ não, đặc biệt là bộ não đã qua tiến hóa của Thanh Tâm trà - món quà của địa cầu.

Vương Lang bắt đầu bằng một giấc ngủ, một giấc ngủ sâu và ngon giấc.

Vương Lang đang làm một việc, mà trước nay chưa từng có ghi chép chính quy.

Hắn nội kích tinh thần tế bào.

Nghe thì phức tạp, nhưng thực ra rất đơn giản. Chính là để cho Vương Lang tâm nhãn tiềm thức hoàn toàn làm chủ cơ thể, giao cả hệ thống cho cái máy tính đó điều hành, tự sắp xếp, điều chỉnh, tính toán...ở cấp độ tiểu vi thuộc mọi tế bào mà hệ thống nơ ron thần kinh có thể tác động đến.

Cho nó tự vận hành tùy ý, xem tất cả mọi thứ như vật tư đầu vào, kể cả quyền điều khiển vùng chứa.

Nhưng đầu ra thì không, Vương Lang ý thức đang nắm chìa khóa khởi động. Hắn cũng không phải chỉ nghỉ ngơi không, hắn đang khôi phục tinh thần ở mức tốt nhất, chuẩn bị cái "thần" cho "vô chiêu".

Vương Lang đã có cái nhìn mới về "vô chiêu".

Nó không phải là phản xạ vô thức, không phải là động tác theo thói quen của ý thức, càng không phải là từ thực chiêu đúc kết mà thành.

Nó là sự giao thoa của ba yếu tố trên. Mà Vương Lang gọi là "thần".

Nhận thức và cách thực hiện "vô chiêu" của Vương Lang, là dựa trên cơ sở thực tế của bản thân hắn.

Vương Lang ý thức kiểm tra quá trình chuẩn bị của Vương Lang tâm nhãn.

+ Năng lượng cơ bản được điều động đến từng tế bào, nội kích cơ thể đạt mức gấp 24 lần. Cũng chuẩn bị xong khung năng lượng định hình cơ thể, giảm sự đổ vỡ sau quá trình cường hóa quá mức. Tốt.

+ Kiểm năng lượng không còn ở trạng thái tổ hợp sóng năng lượng lan tràn. Mà cấu tạo từ từng tia riêng biệt đặt cạnh nhau, giống như một bó đũa. Cấu trúc rất ổn định, không có dao động thừa phát ra. Tốt.

+ Việc diễn luyện động tác đã được thực hiện vô số lần, góc, hướng, tốc độ, cường độ, điểm tác động... Các chỉ số đều đồng nhất, đảm bảo cho hiệu quả cao nhất trong thực tế. Tốt.

Ba yếu tố đều hoàn hảo. Dù chỉ duy trì được trong thời gian ngắn, nhưng vẫn là hoàn hảo.

+ Còn một thứ nữa không tính vào, là thứ Vương Lang không thể sử dụng được trong zone s và zone z. Không vội tính ở đây.

Giờ chỉ phụ thuộc vào Vương Lang ý thức.

Chiêu thức hấn muốn thực hiện là chiêu thức đơn giản nhất trong kiếm thức, đến đứa trẻ con cầm gậy đánh nhau cũng làm được. Chính là chém ngang.

Là tay thuận để kiếm bên hông, rồi chém thẳng tay ra. Vương Lang đã chuẩn bị xong tất cả, kiếm tốt, góc độ tốc độ cường độ... tốt.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Vì đây là thực chiêu.

Hấn muốn biến nó thành vô chiêu.

Là cảnh giới thường thấy ở kiếm sư khi nhập định.

Chiếc lá, chim non, mũi tên ba thứ cùng lúc bay tới.

Kiếm không hề rút ra khỏi vỏ, thân không động một li.

Hai thứ đầu bình yên.

Mũi tên bị chệch làm đôi.

Cảnh giới đó còn cao hơn là phong bế hoàn toàn không gì nhập vào được.

Vương Lang buông lỏng, hoàn toàn thả lỏng.

Gượng ép có thể làm nhanh, nhưng muốn nhanh nhất thì phải tự nhiên. Vấn đề không là thời gian, mà là thời gian cực hạn.

Không phải làm cho tự nhiên, mà chính là tự nhiên.

Tuyệt chiêu này đấm vào chương võ hiệp hay gọi là "nhất kích tất sát".

Song Nguyệt cắt vào eo Vương Lang.

Vương Lang mở mắt, bình thản.

JJ David nhíu mày, tập trung.

Tới rồi.

Tới rồi.

Song Nguyệt phá được giáp bảo vệ đa lớp của Vương Lang, cắt vào eo bên phải, sát vào điểm cuối xương sườn. Vết thương dài từ trước ra sau gần một gang tay, sâu từ 3 đến 4 cm.

Vương Lang không chút biểu tình, xuất kiếm. Cơ thể tích tắc cường hóa gấp 24 lần, nhưng tốc độ kiếm thì nhanh hơn thế nhiều. Kiểm năng lượng sau sắp xếp cấu trúc, dễ dàng xuyên qua vòng bảo vệ của JJ David, không chút sứt mẻ.

Lúc song nguyệt phóng đi rời khỏi eo của Vương Lang.

Song nguyệt JJ David cầm ở tay bên đánh về phía ức trên của Vương Lang, nơi cách yết hầu hơn nửa gang. Hướng từ trên xuống. Mỗi bên hơn chục đạo khí cùng hướng về một chỗ.

Hai người cách nhau hơn một bước chân, càng lúc càng áp sát.

Kiểm năng lượng của Vương Lang đi tiếp, hoàn toàn lọt vào không gian bên trong vòng bảo vệ của JJ David. Tiếp tục dễ dàng cắt qua lớp năng lượng bảo vệ chức năng của giáp. Cách JJ giáp 03 chưa tới một phân. Không hề chậm lại.

Song nguyệt JJ David đang cầm trên tay đôi cực, song nguyệt kia cách cơ thể Vương Lang khoảng nửa mét, lập tức quay ngược lại.

Kiểm năng lượng cắt qua JJ giáp 03 như thái rau.

Song nguyệt của giáp năng lượng đa lớp như gọt củ.

Quý đạo kiểm năng lượng chém JJ David, là từ nách bên này qua nách bên kia, chia ra thì phần trên nhẹ hơn phần dưới.

Một song nguyệt trước ngực, một song nguyệt dưới eo, sẽ là đường cưa từ điểm dưới xương cột sống lên phía trước xương lồng ngực, hai miếng bỏ lên cân sẽ gần bằng nhau.

JJ David không thể biết là trong khoảng khắc đối thủ lại có thể đạt tốc độ và lực chém kinh khủng đến như thế, rõ ràng là đối thủ không hề kích hoạt thiết bị cường hóa giới hạn nào.

Vương Lang tâm nhãn chỉ có thể suy luận đúng khi có đủ thông tin, không hề có thông tin nào thu thập được về năng lượng đặc thù của song nguyệt.

Mũi tên đã bắn, hai đối thủ đều dồn hết cho chiêu thức cuối cùng. Không phân tâm cho chuyện phòng thủ hay tránh né. Vì tiền đề ban đầu ngay lúc xuất chiêu đã là tất thắng.

Đường kiếm phát ra không thể dừng lại, cả Vương Lang ý thức và Vương Lang tâm nhãn đều không tính đến chuyện dừng lại.

Lực hút đã kích hoạt, song nguyệt đã xong quỹ đạo và quán tính. JJ David không thể thay đổi được nữa.

Kiểm của Vương Lang gần và nhanh hơn song nguyệt, JJ David sẽ chịu thương trước. Nhưng điều đó không giúp được gì cho Vương Lang, vì song nguyệt sẽ tự hoàn thiện quỹ đạo của nó.

Có lẽ khi kiếm từ nách phải đi đến tim JJ David, thì song nguyệt sẽ cắt xong khớp xương cột sống đầu tiên.

Không phóng ra song nguyệt thì JJ David không thua.

Bị cắt đôi thì Vương Lang không thể thắng.

Trận đấu kết thúc, là đồng u quy tận.

Hai đối thủ trở thành bốn mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Một Đêm Dài (7)

Khi thần kinh của khán giả đang căng như dây đàn muốn đứt phừng phứt, sắp khuy xuống đột quy, thì tình hình có biến, là biến rất lớn.

Kiểm năng lượng đi qua JJ giáp 03, vừa cắt xong xương sườn đầu tiên của JJ David thì bị một ngón tay búng vào, bật ngược ra.

Song nguyệt bay tới giữa thân Vương Lang thì thoải mái bay tiếp, như không có vật cản nào, không có cảnh chệch đôi cũng như không có giọt máu nào phun ra.

Song nguyệt bay xuyên qua Vương Lang hướng về phía trước ngực JJ David, thì lại gặp chính ngón tay kia, một cái gõ từ trên xuống, song nguyệt bay xuống cắm sâu vào mặt đất.

Nếu mọi người đang cho là gặp quý thì chuyện phía sau mới thật sự đáng sợ, ngón tay kia không phải là thực thể. Nó là ngón tay do năng lượng cơ bản cô đọng lại mà thành. Chỉ là một nhúm năng lượng có hình dạng ngón tay được điều khiển từ xa.

Một bóng người xuất hiện, lảng không đứng phía trước mặt của Vương Lang.

JJ David đang ngơ ngác thì bị một cỗ năng lượng ném bay như sao chổi về phía xa, lại có một bóng người nữa xuất hiện, chụp lấy, ném JJ David về phía tòa thị chính.

JJ David bay nhanh như đạn, nhưng hạ cánh thì nhẹ như lá rơi, JJ David mặt thộn, chưa kịp nhận ra việc có một thanh năng lượng sinh mệnh phẩm chất cao từ lúc nào nhét vào khe của JJ giáp 03.

Xung quanh Vương Lang bỗng nhiên có thêm chục thân ảnh vây quanh, chính xác là 11 người, ai cũng toàn thân thu liễm, mọi cảm giác dò xét của Vương Lang đều vô ích, may là mắt thấy, nếu không hẳn không tin là đang có người ở đó.

11 người, 11 bộ giáp hoàng kim, nhìn giống như chùm 11 cái đèn đường tỏa sáng trong đêm. Có vài người lăm lăm vũ khí trong tay, khỏi nói cũng biết nó có màu gì.

Họ lặng không đứng im như tượng, mặt không biểu tình. Hướng ánh mắt về phía người mặc y phục đen rách tả tơi đang che mặt.

Vương Lang không dám động đậy.

Nói không ngoa, tốc độ xuất hiện của 11 người này còn nhanh hơn lúc hai tiểu tử gà chọi hắn xuất chiêu.

Tuyệt chiêu đã xuất ra, bên ngoài Vương Lang không có hao tổn gì nhưng bên trong hắn đã bắt đầu hư thoát, là tác động tiêu cực của việc cường hóa quá mức.

Cơ thể có thể suy yếu nhưng cái đầu vẫn lạnh, máy tính tâm nhãn liên tục đưa ra nhận định về tình hình.

Đáp án chung: bỏ tay chịu trời.

Trình độ của 11 người đang vây xung quanh hắn, treo cổ nhìn lên còn không thấy, đừng nói là muốn so.

Từ xa ngoài vùng cảm giác của hắn, mà nhẹ nhàng giải quyết cùng lúc hai tuyệt chiêu như vậy. Giải quyết hắn chắc chỉ cần hơi thở.

Vương Lang đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị bắt giữ. Được vậy là may nhất, bây giờ hắn không có quyền tự quyết định cho bản thân mình.

Đám đông bên dưới cũng đứng hình, bỗng một phóng viên trung niên có kinh nghiệm chỉ tay về phía một người râu ria xồm xoàm mặt mũi đầy sẹo, la thất thanh:

_ Trương Chính Nghĩa, là đại tướng hai sao Trương Chính Nghĩa.

Trên bầu trời thì mọi việc vẫn bình thường, nhưng dưới đất thì bắt đầu loạn. Phản ứng nhiều nhất là đám thanh niên tinh anh của lực lượng xung kích.

Thu hết năng lượng, rụt lại như gà, lùi vào đám đông người bình thường, cố gắng đồng hóa.

Đám thanh niên đó đa phần là cơ giới sĩ, tương lai không ít người sẽ tham gia lực lượng quân đội liên minh. Hỏi thăm trước về cấp trên là chuyện đương nhiên.

Mà cũng không cần hỏi thăm, tạp chí nội bộ truyền tay của đám học viên cơ giới sĩ luôn cập nhật thông tin đầy đủ của các vị danh tướng.

Đại tướng quân hai sao Trương Chính Nghĩa, tướng quân tiên phong của quân đoàn cận chiến cơ giới. Nổi tiếng dũng mãnh bá đạo, càng đánh càng cuồng.

Ông nổi tiếng là tốt bụng và rộng rãi. Không bao giờ trách mắng cấp dưới, luôn "tận tình" chỉ bảo, một lần chỉ bảo là dưỡng thương vài tháng.

Lúc ăn nhậu hoặc mừng quân công, lính lác tuyết đôi không được nhắc chữ "Hùng" trước mặt đại tướng Trương Chính Nghĩa. Sẹo trên mặt ông có liên quan đến một người có biệt là "Đại Hùng". Có lần đại tướng Trương Chính Nghĩa nhậu say nhớ chuyện cũ rồi bạo nộ, phải ăn một cước của quân đoàn trưởng mới tỉnh lại được, tiệc mừng công hôm đó xem chút thành đám nã tập thể.

Nói chung đừng để lọt vào tầm mắt của đại tướng Trương Chính Nghĩa, tránh sự "rộng rãi" của ông.

Kể tiếp, cũng chính người phóng viên lớn tuổi có kinh nghiệm kia hét lên tiếp:

_ Thiết huyết, là đại tướng La Thiết Huyết.

Ba chữ La Thiết Huyết lọt vào tai đám thanh niên tinh anh như sấm giữa trời thanh. Một cái tên có thể khiến tim họ ngừng đập.

Trong mọi quyển tạp chí, ba chữ La Thiết Huyết luôn được in bằng mực đỏ. Chính là để ám chỉ đến sở thích tắm máu của ông.

Ông có một cột cờ ở giữa doanh trại chuyên dùng làm nơi xử phạt công khai mỗi thứ hai đầu tuần. Nền ốp nơi đó là kim thạch, nay đã thành huyết thạch, không cách nào chà sạch được.

Nói về sự ám ảnh trong tâm khảm, kể cả với những chiến sĩ đang lăn lộn ngoài chiến trường không gian. Đem tướng quân Trương Chính Nghĩa mà so với tướng quân La Thiết Huyết, chính là ông già hàng xóm thân thiện mà so với thần chết.

Một nửa các bệnh hội chứng tâm lý chiến tranh của các bệnh binh, là đến từ đại tướng quân hai sao La Thiết Huyết.

La Thiết Huyết là người duy nhất mà Đại Hùng không dám mời nhậu.

Thấy Đại Hùng là thấy rượu, nhưng có ba thứ không bao giờ đi chung, Đại Hùng - rượu - Thiết Huyết.

Có lần một tướng quân thân tín của Đại Hùng, bị Thiết Huyết xử phạt đứng cột cờ đầu tuần vì tuồn rượu vào doanh trại cho Đại Hùng. Tai nghe tiếng la hét thất thanh đau đớn người anh em thân thiết, Đại Hùng tức giận, bạo nộ, không nhịn được nữa, chui vào phòng riêng lên uống rượu để tự giải tỏa, lính gác nghe được tiếng ồn ào của Đại Hùng lúc say: "huynh đệ, đi đường thông thả."

Đại tướng quân La Thiết Huyết là biểu tượng của quân luật, ông nghiêm minh đến cực đoan.

Tất cả đám thanh niên tinh anh đang có mặt run như cây sậy, đều đang lẩm bẩm đọc lại sách luật, xem này giờ mình có phạm phải cái gì không. Hình như là có. Nội việc tự ý thành lập tổ thanh niên xung kích, không có giấy phép của quân đội liên minh đã là sai luật rồi, có thể quy kết thành lực lượng phiên quân phản động. Lần này là tiêu đời cả lũ.

Đúng lúc này thì một giọng nói vàng oanh vang lên, đối với họ là giọng của thiên thần từ trên trời ban xuống:

_ Khu vực giới bị, thi hành ngay lập tức.

Người nói chính là chủ tịch hội đồng Mộng Băng Doanh đang bay tới, người có thể ban hành mọi điều lệnh trong nội vi Nha Trang thành.

Khu vực giới bị là khu vực do quân đội hoặc chính quyền điều động cho mục đích quân sự, dân thường không được phép xâm phạm.

Mệnh lệnh này là cái phao cứu sinh của đám thanh niên tinh anh, cho họ lý do để rời khỏi nơi nước sôi lửa bỏng này.

Cơ giới sĩ chính chiến sĩ không gian trong tương lai, quân pháp hay binh pháp được đưa vào trong chương trình lý thuyết, mọi người đều biết lúc này họ phải làm gì.

Chính là sơ tán và phong tỏa khu vực.

Một người tinh anh kẹp lấy một hoặc hai người bình thường bay nhanh hết sức về phía tòa thị chính, tạo bán kính an toàn là 1 km. Tất cả máy quay hay thiết bị không cần thiết đều được mang theo hoặc phá hủy tại chỗ.

Người nào phản kháng hay chống cự, lập tức bị đánh ngất mang đi.

Học viện cơ giới sĩ Bạch Hồ coi như dạy tốt cho học viên, cả quá trình diễn ra nhanh chóng nhịp nhàng, hoàn thành khi chưa hết ba hơi thở.

La Thiết Huyết nhiều mây theo thói quen, bởi quy định bình thường của quân chính quy là chưa đến nửa hơi thở. Tạm thời bỏ qua.

Lúc này tại không gian phía trên đài phun nước có 13 người, Vương Lang, Mộng Băng Doanh, và 11 vị hoàng kim chiến sĩ.

Trong đó hai người có năng lực cao nhất là La Thiết Huyết và Trương Chính Nghĩa. Tạm thời quyền phát ngôn và chỉ huy của nhóm 11 người là của La Thiết Huyết. 10 người còn lại theo lệnh mà làm.

La Thiết Huyết giữ bố cục ở trạng thái tĩnh như này giờ, là vì ba lý do chính:

+ Có thường dân và người tinh anh năng lực thấp tại hiện trường. Chỉ cần 1 trong 11 người bọn họ phát ra vùng không chế, những người kia sẽ khó bình yên.

+ Đây là địa cầu, không phải chiến trường không gian, họ không có quân lệnh khi đến đây. Bất kỳ hành động can thiệp hay chiến đấu nào, đều có thể xem là vi phạm quân pháp. La Thiết Huyết biết là Mộng Băng Doanh sẽ đến, mệnh lệnh khu vực giới bị vừa rồi, chính là sự cấp phép cho họ hành động tại khu vực này của chính quyền sở tại.

+ Cuối cùng và quan trọng nhất, cũng là mục đích họ đến đây: La La.

Mộng Băng Doanh kích hoạt thiết bị cường hóa giới hạn của mình, chính là cái vòng cổ cô đang đeo. Nó có chức năng cường hóa năng suất ngoại tại, cho phép Mộng Băng Doanh chịu được áp lực đến từ vùng năng lượng điều động của 11 vị chiến sĩ hoàng kim kia.

Bình thường Mộng Băng Doanh không mang theo bên người, vì chắc chắn sẽ có người lấy cớ nhìn vào nó để nhìn vào chỗ khác.

Thiết bị này có thể khiến chiến sĩ tạm thời tăng lên một đẳng cấp lớn, JJ gia tộc muốn mua - bán cả nhà cũng không đủ.

La Thiết Huyết truyền lệnh bằng tinh thần truyền âm, cả 11 người khởi động vùng không chế của mình, giữ nó ở mức ổn định. Như vậy họ sẽ chủ động nhanh hơn khi xuất chiêu, cũng là cách thăm dò năng lực người mặc áo đen.

La Thiết Huyết có điểm hồ nghi, bắt đầu từ lúc cơ thể Vương Lang lạnh lặn mặc cho song nguyệt cắt qua.

Vương Lang đang ở trình độ chiến sĩ bạch ngân cấp 5, trong vùng năng lượng không chế của chiến sĩ hoàng kim hẳn sẽ không lấy hay sử dụng được năng

lượng tinh thần. Như vậy hẳn buộc phải rơi xuống mặt đất.

Nhưng Vương Lang vẫn đang bay.

Người có quyền lực cao nhất ở đây chính Mộng Băng Doanh, cô cũng là người La Thiết Huyết tin tưởng có đủ năng lực để giải quyết tình huống.

Mộng Băng Doanh lên tiếng, vừa là câu hỏi vừa là đáp án:

_ Năng lượng nguyên tố?...Phong nguyên tố?

Vương Lang trong tình huống này, mọi phản kháng hay chống đối đều là vô ích, hẳn phải thuận theo tình thế. Ít nhất cho đến lúc biết được thật sự chuyện gì đang xảy ra, hẳn đang thiếu thông tin, hy vọng có thể dựa vào câu hỏi của đối phương để tìm thêm manh mối.

_ Phải.

_ Người biết cha ta?

Đây là câu hỏi chặn trước của Mộng Băng Doanh, biết, và biết nhiều hay ít là hai việc khác nhau.

_ Không.

_ Người họ Tạ?

_ Không.

Mộng Băng Doanh có tình đặt câu hỏi dạng có / không. Đó là cách tốt nhất để dò xét dựa vào sóng tinh thần dao động, biết được đối phương có nói dối hay không. Cô cũng không tạo áp lực cho người mặc đồ đen, như nói về sức mạnh của 11 người kia hay giật khăn che mặt của hắn, hoặc đe dọa bằng các cách. Cô chọn dẫn dắt từ từ, đóng vai người thăm vấn tốt, tránh đối phương manh động mà chống cự, ngoan cố không khai, tự sát... Mục đích chính của Mộng Băng Doanh cũng giống như đại tướng La Thiết Huyết: La La.

_ Người đã gặp Tạ Phi Phi?

Nghe câu hỏi này thì Vương Lang vẫn bình thường, nhưng 10 / 11 vị chiến sĩ hoàng kim trừ La Thiết Huyết, tất cả đều có chút xao động, khu vực năng lượng khổng lồ có một khoảng khắc không ổn định..

Việc mất ổn định ở trạng thái trực chiến, là rất khó xảy ra với chiến sĩ đã đạt đẳng cấp hoàng kim. Đặc biệt là ở đại tướng hai sao Trương Chính Nghĩa - hoàng kim cấp 2.

Vương Lang tâm nhãn có thu được thông tin về dao động vừa rồi, nhưng nó vẫn giữ lại, chưa đủ để đưa ra kết quả.

_ Không.

Theo dao động dò xét thì tên áo đen kia không nói dối.

Bình thường Mộng Băng Doanh sẽ hỏi sâu thêm về vấn đề này. Vì hiện chưa từng có tiền lệ nào về việc người tinh anh nắm giữ được sức mạnh nguyên tố, thông tin này sẽ là một quả bom đối với các nhà nghiên cứu, mang tầm quan trọng khó gì sánh được.

Nhưng việc đó có thể để sau, tốt nhất là sau khi không chế hoàn toàn đối tượng. Thiết bị cần để không chế người có năng lượng nguyên tố Mộng Băng Doanh cũng có, nhưng không mang theo.

Việc hỏi dồn vào một vấn đề có thể khiến đối tượng rối trí, nảy sinh hiện tượng tiêu cực. Mộng Băng Doanh cần đối phương bình tĩnh, nếu hắn manh động, 11 người kia chỉ có một lựa chọn là vô hiệu hóa cơ thể cũng như ý thức của đối phương. Vậy sẽ tốn nhiều thời gian và giảm hiệu quả hợp tác thăm vấn về sau.

Lờ La La đang bị bất ngờ, lờ hắn có đồng bọn, lờ đồng bọn hắn manh động... Giống như La gia, Mộng Băng Doanh không gánh nổi cái giá của việc mạo hiểm.

_ Người là sát thủ bốn bánh bao đen?

_ Không.

_ Người biết sát thủ bốn bánh bao đen?

_ Không.

_ Người biết viện trưởng học viện Bạch Hổ?

_ Không.

_ Ngươi biết La La tiểu thư?

_ Không.

_ Ngươi có mặt ở đây theo lệnh của người khác?

_ Đúng.

_ Ngươi là người của 7 gia tộc, liên minh.?

_ Không.

Đáp án vừa rồi làm tâm lý Mộng Băng Doanh và 11 chiến sĩ hoàng nhẹ người, các thế lực lớn không dính dáng vào, họ có thể bỏ được nhiều điều cố kị.

_ Ngươi có nhiệm vụ chưa hoàn thành ở Nha Trang thành?

_ Đúng.

_ Ngươi là thành viên của một tổ chức.?

_ Đúng.

_ Có người khác trong tổ chức của ngươi nắm giữ được năng lượng nguyên tố?

_ Đúng.

_ Có thành viên khác thuộc tổ chức của ngươi đang ở Nha Trang thành?

_ Đúng.

_ Ngươi biết họ đang ở đâu?

_ Không.

_ Ngươi hiểu rõ về các thành viên trong tổ chức của mình?

...

Vương Lang có chút suy nghĩ, hắn không nói dối, đúng thật hắn là đương nhiệm dạ khách số 6, nhưng hắn không biết gì nhiều về tổ chức đó:

_ Không.

Tên kia không có dấu hiệu đang nói dối, lấy tiên đề là năng lượng dò xét của 11 vị chiến sĩ hoàng kim là chính xác.

Mộng Băng Doanh và các chiến sĩ hoàng kim đã có kết luận sơ bộ.

Tên mặc áo đen này đóng vai trò là tôm tép của một tổ chức bí mật nào đó. Có khả năng rất lớn là tổ chức đó liên quan đến các sự kiện gần đây ở Nha Trang thành.

Nhưng tên này hoàn toàn không tham dự hoặc biết về những việc đó.

Giá trị lợi dụng và độ nguy hiểm của tên này dưới mức trung bình.

Mộng Băng Doanh truyền âm cho cho đại tướng La Thiết Huyết: "Bắt giữ, việc thăm vấn giao lại cho các ngài, khu vực giới bị khẩn cấp được mở rộng hết nội vi Nha Trang thành, quyền điều động được hội đồng thành phố cấp trực tiếp cho đại tướng quân hai sao La Thiết Huyết, bắt đầu ngay lúc này".

Đây là một quyết định chính xác, lý do sát thủ bốn bánh bao đen vẫn còn tự do chính là vì lực lượng chiến đấu cao tầng của quân đội liên minh chưa được cấp quyền hợp pháp.

Bắc cóc, cướp của, giết người... Là vi phạm pháp luật, thuộc quyền xử lý của lực lượng trị an nội tại.

Quân đội và trị an, là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, được ghi rõ trong hiến pháp của liên minh.

Nếu có mâu thuẫn hoặc can thiệp không rõ ràng, sẽ xem là nội loạn. Đại tướng biên thủy kéo quân vào kinh thành, dân chúng không thể ngủ ngon được.

Đây cũng là cách tốt để liên minh khống chế sức ảnh hưởng của các đại gia tộc trong lực lượng quân đội liên minh.

Vậy như thế nào mới là hợp pháp.

Chính là có quân lệnh cấp s từ phòng bầu dục, đầy đủ con dấu và chữ ký của ngài lãnh tụ bên trên, do thư ký Raphen ban bố.

Hoặc, trong trường hợp phát sinh khẩn cấp.

Vấn đề liên quan đến an nguy trực tiếp của địa cầu, được người đứng đầu cơ quan sở tại của địa phương xác minh và cho phép. Đương nhiên về sau vẫn phải thông báo và xin phép phòng bầu dục.

Ngài thành chủ vẫn đang trong thời gian nghỉ phép đã thông báo trước. Vậy tại Nha Trang thành, Mộng Băng Doanh là người có tiếng nói cao nhất.

Qua cuộc thăm vấn sơ bộ vừa rồi cùng với các sự kiện liên tục phát sinh, Mộng Băng Doanh có đủ căn cứ để cho rằng an ninh địa cầu đang gặp nguy hiểm bởi một tổ chức khủng bố mà thành viên là các đối tượng nắm giữ sức mạnh đặc biệt.

Đủ để ban bố tình trạng quân bị khẩn cấp.

Như vậy chỉ cần sự cho phép của chủ tịch Mộng Băng Doanh là các chiến sĩ thuộc quân đội liên minh có thể tự do hành động, trong khu vực giới hạn là nội vi Nha Trang thành.

Tại Nha Trang thành lúc này, có thể có nhiều người có năng lực và quyền lực cao hơn La Thiết Huyết, nhưng họ không đăng ký thông tin tạm trú với cơ quan sở tại, vậy về mặt pháp lý, họ không có quyền gì ở đây.

Tướng quân La Thiết Huyết là lựa chọn tốt nhất.

Bắt đầu từ bây giờ tại Nha Trang thành, mệnh lệnh của La Thiết Huyết là cao nhất, không tính ngài thành chủ, Mộng Băng Doanh xếp thứ hai.

La Thiết Huyết ban bố mệnh lệnh đầu tiên của mình: " bắt đầu chiến dịch " tinh thành ".

Tức là tổng điều động tất cả người tinh anh đang có mặt tại Nha Trang thành.

Và hành động đầu tiên: " bắt sống thanh niên áo đen trước mặt, "

10 vị chiến sĩ hoàng kim cùng hành động.

Quân lệnh như sơn.

Nếu tướng quân chỉ huy không chỉ định rõ ai làm, thì cho dù bắt một con kiến, 10 người cũng phải cùng nhau bắt. Lệnh là bắt sống, vậy con kiến không được phép chết.

Phải bắt theo quy cách.

10 người tạo ra lưới tinh thần khổng lồ, cùng khống chế người mặc đồ đen.

Chênh lệch 1 đẳng cấp lớn, lưới tinh thần dư dưng để khống chế cử động và năng lượng của Vương Lang, không thể cắn lưới hay tự bạo. Năng lượng nguyên tố cơ bản vẫn là năng lượng, bị trói như thường.

Không phải là cá nằm trong chậu, mà là cá bị cấp đông.

Lúc 11 chiến sĩ hoàng kim xuất hiện, mọi người ngạc nhiên.

11 người này vững vàng như tượng đá. Việc người tinh anh nắm giữ năng lượng nguyên tố còn chưa đủ để La Thiết Huyết nhiều mây.

Bây giờ lại xảy ra việc khiến 11 chiến sĩ hoàng kim cộng với tuệ nữ Mộng Băng Doanh ngạc nhiên.

La Thiết Huyết vừa nhú mây vừa trợn mắt.

Đại Hùng mà có mặt ở đây, sẽ chạy té khỏi, biểu tình này của La Thiết Huyết chỉ xuất hiện, khi sát tính nổi lên, là cơn thềm máu nổi tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Một Đêm Dài (8)

Ngạc nhiên.

Người mặc đồ đen biến mất, không phải chạy trốn hay phản kháng, là hoàn toàn biến mất.

Trong vùng tinh thần khổng lồ của 11 vị hoàng kim chiến sĩ cũng như lưới năng lượng của họ, người đó biến mất. Không có dấu vết, hoàn toàn không thấy tăm hơi, một chút năng lượng xao động cũng không có.

Từ mọi thông tin họ có về người mặc áo đen kia, việc này là không thể. Ngắn gọn chính là vô lý.

Năng lượng tinh thần có thể làm được nhiều việc phi thường, nhưng nó có nguyên tắc và tính lô gíc của nó, đã được xây dựng thành hệ thống. Phi thường chứ không phải là phép màu, trong thế giới mà khoa học kỹ thuật phát triển, tâm linh là lừa người.

Gọi là bất ngờ là vì không thể hiểu hoặc không thể đoán trước. Tâm lý chung của mọi người khi đối diện với điều không biết là lo lắng hoặc sợ hãi.

10 chiến sĩ hoàng kim không phải là người bình thường, họ nhanh chóng ổn định trạng thái trực chiến, không chút thái độ hay động tác. Giữ nguyên tất cả, kể cả 10 tấm lưới năng lượng. Vẫn ở trạng thái một con ruồi cũng không xuyên qua được.

Họ chờ quyết định của cấp trên.

Người có kinh nghiệm nhất và người thông minh nhất: Đại tướng La Thiết Huyết và chủ tịch Mộng Băng Doanh.

Gặp chuyện kì lạ khác thường, thì càng cần bám sát vào kiến thức bình thường để suy nghĩ.

Rất nhanh đáp án được đưa ra.

Trên địa cầu, thứ duy nhất có thể vượt qua mọi giới hạn phi thường. Không thể đưa ra các thông số cụ thể, cũng không thể đưa vào hệ thống cố định.

Chính là năng lượng đặc thù hệ huyền thoại.

Thứ tồn tại hiếm hoi và độc lập.

Mộng Băng Doanh phân tích:

Chỉ có một người mang một loại năng lượng đặc thù huyền thoại, có thể biến mất thoải mái trong vòng vây của các chiến sĩ hoàng kim.

Nhưng người đó đã không còn nữa.

Việc có người thứ hai nắm giữ được loại năng lượng huyền thoại này tạm thời bị loại bỏ, bởi nếu là thật, đám bọn họ không giải quyết được.

Không thể dịch chuyển tức thời đi, vậy nghĩa là đối phương vẫn còn ở đây, và có loại năng lượng đặc thù huyền thoại nào đó cũng như thiết bị mang chức năng huyền thoại, có thể giúp đối phương tránh thoát được sự dò xét của họ.

Cái này thì hợp lý hơn, có vài cách Mộng Băng Doanh biết, có thể làm được điều này.

Mộng Băng Doanh cũng có loại thiết bị này ở nhà, nhưng cô không mang theo.

Không sao, ở đây cũng có một người mang theo thiết bị tinh thần cơ giới có năng lượng huyền thoại, là loại thiết bị cực kỳ thích hợp trong trường hợp này.

La Thiết Huyết mặt lạnh, không chút biểu tình, nhưng người khác lại có cảm giác ông đang cười, là sự hưng phấn.

Ông khẽ động, trong lòng bàn tay ông là thiết bị trấn gia chi bảo của La gia, thứ chỉ được truyền cho người đứng đầu nhóm tay trắng, La Thiết Huyết có thể cảm là vì La gia muốn dốc toàn lực để tìm được La La.

Thiết bị này mang năng lượng đặc thù huyền thoại hệ ánh sáng.

Là thứ mất tích cùng với La La, vừa được Trương gia trả lại sau thỏa thuận, chính là "Thần ảnh".

Mọi thứ với Vương Lang vẫn bình thường.

Vương Lang không cảm thấy có gì khác lạ, đó là nói về cảm giác của bản thân cũng như năng lượng cảm ứng.

Chỉ là trước mắt hắn có thêm một con mập ú ú và một cô bé xinh xắn, trí nhớ của Vương Lang vốn phi thường, cô bé này chính là người mấy ngày trước rơi từ trên trời xuống cùng với con bão năng lượng.

Vương Lang biết mình đang trong tình thế nào, suy nghĩ đầu tiên của hắn là lo cho Mỹ Mỹ, luật của vùng sinh tồn là cảm tính thú cấp cao vào khu vực nhân loại sinh sống, mà Mỹ Mỹ thì luôn rêu rao về thân phận đặc biệt của mình.

Phản ứng của 12 người kia có chút lạ, đúng hơn là quá lạ.

Họ có gì không đúng, đúng rồi, là họ không thấy được mình.

Vương Lang hiểu nhanh, chính là mình đang ở trong vùng năng lượng của Mỹ Mỹ, chính là ở trạng thái không tồn tại thường thấy ở Mỹ Mỹ.

Vương Lang thông thả, sống rồi.

Trạng thái này của Mỹ Mỹ thì đến ngài chấp pháp giả còn không nhìn ra được, mà ngài ấy thì nằm trong top đầu những người Vương Lang từng nghe nói đến, đám người kia chắc không hơn được đâu.

_ Đạo này đệ có vẻ béo tốt nhì. Vốn Vương Lang đã biết Mỹ Mỹ cũng đang ở Nha Trang thành, chỉ là chưa có thời gian đi tìm, bây giờ gặp được thì tốt rồi, nhận huynh đệ thì chính là huynh đệ, gặp huynh đệ đương nhiên phải vui.

_ Đại ca...aa.

_ Hic..hic.

_ Mỹ Mỹ nhớ đại ca nhiều lắm.

_ Hic...hic..Mỹ Mỹ nhớ đại ca, chơi không vui, ăn không ngon.

_ Hu hu hu.

Mỹ Mỹ nhào vào lòng Vương Lang, muốn bao nhiêu mừng rỡ có bấy nhiêu. Nước mắt cá sấu giọt ngắn giọt dài.

Gương mặt La La nghỉ ngơi, theo như Mỹ Mỹ thường tâm sự thì người đại ca này vốn không tốt tính lắm, không ít lần Mỹ Mỹ cầu nguyện là mong sao suốt đời đừng gặp lại, vậy mà bây giờ..

_ Ủ ừ, nín, ngoan. Đại ca cũng nhớ Mỹ Mỹ. Mà sao Mỹ Mỹ biết đại ca ở đây, còn cô bé này sao lại đi cùng?

Ôm Mỹ Mỹ trong lòng, Vương Lang quen tay bóp bụng xoa đầu. Cảm giác sường tay này xa lâu thật cũng thấy nhớ.

_ Em là La La, ra mắt đại ca Vương Lang. Cảm ơn đại ca lần trước đã cứu em.

La La xum xoe, nắm lấy tay Vương Lang giật giật, giống như muốn giành chỗ với Mỹ Mỹ.

La La mới 11 tuổi, lần đầu ra khỏi nhà đã gặp nạn, hình ảnh người thanh niên xả thân cứu mình ngày hôm đó, gương mặt nghiêm nghị cương quyết, không chút chùng bước, còn hơn là ký ức.

La La hồn nhiên mừng rỡ:

_ Từ nay Lang ca là lớn nhất, tới La La rồi mới tới Mỹ Mỹ, La La sẽ theo Lang ca đi lăn lộn, Lang ca ở đâu, La La ở đó. Nha Lang ca, nha nha.

_ Nha, nha, nha. La La hứa sẽ ngoan mà. Nha nha, Lang ca.

_ Nha nha...

_ La La ngoan lắm, ai cũng biết mà, nha nha.

Vương Lang đang suy yếu, La La vừa rung vừa lắc, thật muốn rút cánh tay của hắn ra ngoài, 11 chiến sĩ hoàng kim vây quanh cũng không làm hắn bối rối. Nhưng lúc này thì có, đành phải ậm ừ mong thoát nạn:

_ Ủ ừ, được được, La La ngoan, ngoan, đứng yên một chỗ đi.

Tình thế lúc này thật vi diệu, bên ngoài cách vài bước là đám cao thủ đang bao vây tìm kiếm, bên trong là ba người đang nhón nhào.

Mỹ Mỹ với La La đến đây là không phải ngẫu nhiên, chả là hai người đang trên đường "hành sự", thì Mỹ Mỹ cảm thấy có người đang gọi mình, chính là lời mời truyền thẳng vào tâm trí, không phải tinh thần truyền âm. Cảm giác vừa lạ lại vừa quen, hình như trước đây Mỹ Mỹ từng nghe lời kêu gọi này rồi.

Mỹ Mỹ với La La quyết định đáp lại lời mời, dịch chuyển tức thời đến nơi đó.

Đó là một khu vườn xinh đẹp, còn người mời là một lão bá hòa nhã, gương mặt trắng buồn nhưng hòa nhã.

Lão bá gọi Mỹ Mỹ là thái tử, hỏi Mỹ Mỹ với La La chơi có vui không, có đói bụng không, có định về nhà không..

Lão bá có vẻ rất vui, còn Mỹ Mỹ với La La thì không, nói chung là vì buồn chán, không có gì ngạc nhiên hay thú vị, giống lần trước gặp lão bá ngủ ngày ở đại nhất lâu.

Thú vị và vui vẻ, ít khi nào đi chung với người già.

Hình như người già nào cũng giống nhau, lão bá mặt trắng cũng kể một câu chuyện buồn tẻ, lại là chuyện về lựa chọn, lần này thì rối rắm hơn, là hai người bốn lựa chọn cùng đúng cùng sai, Mỹ Mỹ với La La ngáp ngắn dài vừa nghe vừa buồn ngủ.

Cuối cùng lúc chia tay, lão bá cũng tặng La La một cái túi thơm, cái túi thứ hai La La nhận được này có mùi trà.

Tọa độ nơi công viên này là do lão bá đó đưa cho Mỹ Mỹ, giống như món quà thứ hai.

Ba người vui vẻ, vui nhất là La La, còn Mỹ Mỹ thì chưa biết.

Vương Lang cũng bớt lo lắng, mặc dù trong vòng bao vây của lưới năng lượng, Mỹ Mỹ không thể dịch chuyển, nhưng giữ trạng thái vô tồn tại là dư sức. Đám người kia tìm chán mà không thấy gì, sớm muộn cũng rời đi.

Chỉ là phải thêm gánh nặng để lo, hình như cô bé La La này có thân phận đặc biệt, chính là lý do đám người kia đến đây. Dù sao cứ thoát khỏi rồi tính sau.

Đương trở chuyện được mấy câu thì bỗng La La giật mình:

__ Chết rồi, là thần ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Một Đêm Dài (9)

"Thần ảnh" là bảo vật truyền thừa của La gia, trong danh sách những thiết bị cơ giới cao cấp nhất - "Tạo tinh huyền thoại bảng" nó xếp ở vị trí thứ 13.

Vị trí này là do La gia sắp xếp, nhằm giảm sự đề phòng của người khác, nếu thật sự công bố hết các chức năng ẩn tàng của "Thần ảnh", lọt vào top đầu là chuyện đương nhiên.

Ánh sáng là loại năng lượng vĩ đại, nói là khởi nguồn cho sự sống cũng không sai. Thần ảnh chứa đựng sức mạnh của loại năng lượng đó.

Quyền sở hữu thần ảnh thuộc về người đứng đầu phe tay trắng, nhưng họ đa phần là cơ giới sư, chỉ dùng để nghiên cứu, ít khi nào trực tiếp sử dụng.

Các đời đứng đầu của phe tay trắng đều chọn một người là cơ giới sư để huấn luyện cách sử dụng thần ảnh, đây là đảm bảo truyền thừa không bị gián đoạn.

La Thiết Huyết là người được chọn của đời hiện tại, có thần ảnh trong tay. Vượt một đẳng cấp lớn mà vẫn dành chiến thắng, chỉ là chuyện nhỏ, vượt hai đẳng cấp mà vẫn giữ được mạng, không phải không có khả năng.

Nhưng La Thiết Huyết là người biết phân nặng nhẹ, nơi đây không phải chỉ có mình ông, với lại cũng chưa đến mức nghiêm trọng phải sử dụng hết khả năng của thần ảnh.

Ông khởi động thần ảnh, đặt ở chế độ hiệu suất thấp, biến hình lần thứ nhất.

Huy chương thần ảnh biến thành hình ngọn hải đăng thu nhỏ, dài hơn hai gang, nằm gọn trong lòng bàn tay nắm chặt của La Thiết Huyết.

Một chùm ánh sáng trắng xuất hiện trên đầu ngọn, quay tròn quét như đèn pha vào không gian xung quanh.

Chức năng cơ bản mà mọi người biết, cũng như trong các ghi chép về thần ảnh, chính là biến đổi ánh sáng và năng lượng ánh sáng xung quanh, khiến mọi thứ trở nên vô hình đối với mắt nhìn cũng như năng lượng tinh thần dò xét.

Còn chức năng đại tượng La Thiết Huyết đang sử dụng lúc này, chính là phản vô hình.

Năng lượng sinh mệnh của Mỹ Mỹ thuộc hệ huyền thoại, dùng năng lượng tinh thần hay tinh thuần để dò xét là vô ích. Nhưng nếu gặp hệ huyền thoại khác, coi như anh em hàng xóm gặp nhau, đành phải ra chào hỏi.

Lần quét thứ nhất, mọi người nhìn thấy một quả cầu năng lượng đang bao quanh chỗ trung tâm, nơi thanh niên mặc áo đen biến mất.

Lần quét thứ hai, có hai bóng người mờ hiện ra, dễ dàng nhận thấy một trong số đó là bóng người mặc áo đen, bóng người kia thì nhỏ hơn.

Tất cả mọi người bình tĩnh, cá đã nằm trong rọ.

La Thiết Huyết và Mộng Băng Doanh nghiêm trọng, hai người hiểu rõ về sức mạnh của Thần ảnh. Nếu có thứ mà thần ảnh dò xét đến hai lần mà vẫn chưa hiện rõ được, thứ đó đáng để họ đề phòng.

Lần dò xét thứ ba, rốt cuộc mọi thứ đã rõ ràng.

Thứ hiện ra nằm ngoài dự đoán của họ, kể cả người thông thái như tuệ nữ Mộng Băng Doanh.

Biểu tình của 12 người đang vây quanh giống nhau, cùng xảy đến trong một tích tắc.

Bình tĩnh - ngưng trọng - vui mừng - lo lắng - sợ hãi - cực kỳ sợ hãi.

Quần vờng như sơn, họ bình tĩnh là đương nhiên.

Ngưng trọng là vì chưa kịp nhận ra thứ xuất hiện, trạng thái trực chiến sẵn sàng nhất

Vui mừng vì đã biết được bóng dáng nhỏ nhắn kia là của ai, chính là cô bé La La tội nghiệp, người bị sát thủ bốn bánh bao đen bắt cóc hành hạ bấy lâu. Vui mừng nhất đương nhiên là La đại tướng quân.

Sợ hãi là vì tiểu thư La La đang bị tên áo đen dùng vũ khí khổng chế, chính là đe dọa con tin.

Cực kì sợ hãi là vì họ nhận ra thứ vũ khí kia là gì, chính là Truy Câu.

Truy Câu là loại đao có hình lưỡi liềm, cong gần tạo thành hình tròn, bén ở cả hai mặt trong ngoài, có dây xích dài ở cán đao, dùng khi ném ra để tấn công tầm xa, phần cuối sợi xích có gắn một quả tạ.

Truy Câu ít được dùng trong chiến đấu đối kháng hai người, vì khó sử dụng và có nhiều không gian hở, chỉ hợp dùng khi vây công, nhiều người cùng sử dụng để khống chế 1 người. Nó có đòn kết liễu thường thấy nhất là tròn vòng đao vào cổ và giật mạnh.

Ví như lúc này nó đang tròn vào cổ của La La.

Dễ nhận ra thiết bị vũ khí truy câu tên áo đen đang dùng chỉ mới thuộc cấp bạch ngân, chưa đủ nhìn so với rùng thiết bị hoàng kim đang có ở đây.

Chưa nói đến các chiến sĩ hoàng kim, kể cả họ đứng im cho Vương Lang chém hay giật mỗi tay, chỉ có mẻ đao hoặc đứt xích, một cộng lông chưa chắc đã đứt.

Nhưng La La thì khác, cô bé chỉ mới 11 tuổi, nhỏ bé yếu đuối. Dù là người tinh anh nhưng chỉ mới học về chế tạo, giáp hộ vệ hay vòng bảo hộ đều không vận dụng thành thạo.

La La lúc này không khác gì một người bình thường. Còn vũ khí kia là thiết bị tinh thần, chỉ cần năng lượng phóng ra của nó là đủ để lấy mạng La La. Giống như con dao đặt trên miếng đậu hũ, dùng cắt đứt mới là khó.

Cái đầu lạnh của La Thiết Huyết tính toán, có hơn 3000 cách để giải quyết êm đẹp tình huống này, chủ yếu là nhờ chênh lệch thực lực, cơ bản chính là nhanh.

La Thiết Huyết quyết định ra tay ngay lập tức.

Đúng lúc này tình hình có động, người động chính là La La:

_ Gia gia, cứu La La, La La sợ lắm.

La La run rẩy, sợ hãi, nước mắt ngắn dài, hai mắt đỏ hoe, nhìn thấy La Thiết Huyết thì như chim non gặp mẹ, mừng rỡ kêu lên, hai tay đưa ra, định lao về phía gia gia của mình.

_ Đừng.

_ Đừng.

..

..

Tất cả mọi người sợ hãi, kể cả người mặc đồ đen. Sợ nhất đương nhiên là đại tướng quân La Thiết Huyết. Thiết bị tinh thần vũ khí ngoài là vũ khí ra còn có năng lượng tinh thần, chỉ cần một chút sơ xuất... da thịt bình thường không khác gì không khí.

_ La La ngoan, La La ngoan, đừng khóc nữa, ở yên đó. Ngoan ngoan, có gia gia đây.

La tướng quân tư thế lẳng không ngồi xuống, đưa hai tay ra như muốn ôm lấy La La từ xa, gương mặt hiền từ, mỉm cười rạng rỡ cái nhìn âu yếm như từ mẫu nhìn đứa con tập đi.

May là ông phản ứng nhanh, làm La La bình tĩnh lại, với cái lưỡi bén lạnh của truy câu đang tròng vào cổ, lỡ cô bé bước tới một bước.. ông thật không dám nghĩ.

_ Gia gia...aa.

_ Hic..hic.

_ La La nhớ gia gia nhiều lắm.

_ Hic...hic..La La nhớ gia gia, chơi không vui, ăn không ngon.

_ Hu hu hu.

_ Gia gia bỗng La La đi.

Cô bé La La tội nghiệp, khóc nức nở, nước mắt nước mũi chảy ra, hai tay đưa về phía gia gia của mình, nấc lên từng tiếng. Người bên ngoài dù cứng rắn đến đâu, cũng khó kìm được nước mắt cảm động.

_ Gia gia biết mà, gia gia cũng nhớ La La, con ráng chờ thêm chút nữa, gia gia đưa con về.

Sẽ không ai nhận ra được đại tướng quân máu lạnh thích tắm máu La Thiết Huyết lúc này. Với La La, ông dịu dàng ngọt ngào, muốn bao nhiêu yêu thương thì có bấy nhiêu.

Nhưng La Thiết Huyết vẫn là một vị tướng dày dạn, kinh nghiệm trận mạc phong phú, đây coi như là một trận chiến.

Một mặt ông xoa dịu vỗ về La La, một mặt ông truyền âm cho đại tướng đồng cấp Trương Chính Nghĩa, một chuyên gia cận chiến nổi danh, người mà về kinh nghiệm chiến đấu, tốc độ, sức mạnh... so với ông chỉ hơn chứ không kém. Nội dung truyền âm chính là mệnh lệnh " trao toàn quyền chỉ huy tại thực địa ".

La Thiết Huyết hoàn toàn tin tưởng vào Trương Chính Nghĩa, mệnh lệnh vừa rồi chính là giao cả sinh mệnh của cháu gái mình cho đồng đội. Ông tin Trương Chính Nghĩa sẽ hành động đúng.

Đại tướng Trương Chính Nghĩa lúc bình thường có thể hay làm bậy, nhưng trong chiến đấu thì tuyệt đối không. Tướng quân tiên phong của quân đoàn cận chiến cơ giới không thể kém trong trận chiến được.

Giống như đồng liêu của mình, Trương Chính Nghĩa quyết định " ra tay thần tốc".

Ông tự tin vào năng lực của mình, cũng như dựa vào phán đoán thực tế để ra quyết định.

Tên mặc áo đen kia chắc chắn sẽ không chủ động ra tay với La La, cô bé chính là cái phao cứu sinh của hắn lúc này. Chỉ khi tình hình có biến thì hắn mới ra quyết định khác.

Hừ, tình hình có biến. Sợ hắn chưa kịp nhận ra thì mọi thứ đã xong rồi. Chênh lệch 3 đẳng cấp lớn: hoàng kim, hoàng kim cấp 1, hoàng kim cấp 2. Một cơ giới sĩ bạch ngân mà cũng học đòi đe dọa con tin.

Đúng lúc này thì tình huống lại có biến, lại đến từ La La.

_ Gia gia, cái này là cái gì? La La khó chịu quá, La La sợ lắm. Gia gia bỗng La La đi.

La La chỉ vào hông bụng, phía sau tà của sườn xám ngắn, chỗ hở ra ở eo.

Mộng Băng Doanh vốn đã hồ nghi, lúc này theo ngón tay La La giờ lên thì đã rõ ràng, cô là người đầu tiên nhận ra chính xác, tuệ nữ vội vàng truyền âm cho các chiến sĩ hoàng kim: " Dừng động, là "tuyệt tử công". "

Ba chữ " tuyệt tử công". Như sét đánh ngang tai.

Toàn thân đại tướng Trương Chính Nghĩa đổ mồ hôi lạnh, may là ông chưa kịp ra tay. Nếu không con giận của La Thiết Huyết bạo nộ, ông và đám người ở đây gánh không nổi.

Ông đã quá chủ quan khi nhận định tình huống, chính là quá coi thường tên mặc đồ đen kia. Hai chữ " tuyệt tử " trong "tuyệt tử công" là có lý do của nó. Tuyệt tử công kia cũng là thiết bị cấp bạch ngân, khi khởi động có hình dạng như dây trói tinh thần, thuận tiện để quấn quanh cơ thể. Khóa của công chính là ấn kí tinh thần của người khởi động.

Tuyệt tử công là thiết bị độc quyền của liên minh, chuyên dùng để áp giải trọng phạm, thường là tử tù.

Người tạo ấn ký có thể kích phát chức năng tự bạo của tuyệt tử công tử xa, quan trọng nhất là nếu liên kết của người khởi động và ấn ký bị cắt đứt. Coi như là điều kiện kích hoạt, tuyệt tử công tử sẽ tự bạo, người đeo công tử dưới cấp bạch ngân sẽ không có cơ hội sống.

Nếu Trương Chính Nghĩa theo kế hoạch hạ gục nhanh người mặc áo đen, tương đương với kí ấn tử hình không toàn thân cho La La, lỡ máu thịt La La văng tới người của La Thiết Huyết.. ông không dám nghĩ nữa.

Mộng Băng doanh có thiết bị có thể vô hiệu hóa tuyệt tử công tử an toàn, nhưng cô để quên ở nhà.

3000 cách giảm thành 300 cách, vẫn chưa là bất khả thi.

Cùng đẳng cấp, cùng nhiệm vụ. Kế hoạch được hai vị tướng hai sao vạch ra, chính xác tuyệt đối, đến bàn bạc trước cũng không cần.

Cần hai người thể gọng kìm, ra tay cùng lúc.

Một người vô hiệu hóa truy cầu, nhanh chóng đưa La La ra xa, thoát khỏi vùng tinh thần truyền dẫn của tuyệt tử công tử, cùng lúc tạo giáp phòng hộ hoàng kim đa lớp cho La La. Thiết bị cấp bạch ngân tự bạo - so với giáp đa lớp hoàng kim, không ăn nhằm gì.

Một người canh chuẩn ngay lúc giáp tạo xong, hạ gục nhanh tên mặc đồ đen, tránh đem dài lắm mộng.

La Thiết Huyết ra tay trước, tư thế ngồi thấp đưa hai tay ra phía trước của ông, chính là chuẩn bị sẵn cho lúc này.

Trương Chính Nghĩa cười lạnh, tên mặc đồ đen kia coi như ra đi đủ vinh quang, có thể khiến hai chiến sĩ hoàng kim có tổng là bốn sao cùng ra tay. Đã là quá vinh dự rồi.

Tình hình lại có biến, cũng là đến từ La La.

Cô bé móc ra một viên kẹo màu đỏ tròn nhỏ bằng đầu ngón tay, có mùi hạnh nhân, đưa tay hướng về phía gia gia của mình:

_ Gia gia ăn kẹo đi, là chú áo đen cho La La ăn đó, ngon lắm.

Giương mặt La tướng quân tái nhợt:

_ Đừng đi tới, La La ngoan. Đừng yên đó đi, ném viên kẹo về phía gia gia.

La Thiết Huyết chụp lấy viên kẹo, cho vào miệng, mỉm cười hòa ái:

_ Kẹo ngon lắm, La La ngoan. Con đã ăn chưa.

_ La La ăn rồi, La La ăn tận ba viên cơ, La La vẫn còn nè, nhiều lắm.

Nói rồi tay trái La La móc ra một nắm kẹo tròn màu đỏ, tay phải định bóc một viên bỏ vào miệng.

Mộng Băng Doanh hoảng hốt:

_ Đừng La La.

Cô dịu dàng hơn:

_ Ăn kẹo nhiều là không tốt đâu, hay La La cho tỷ với mấy chú bác ở đây ăn với được không, tỷ biết La La tốt bụng nhất mà.

La La tốt bụng ngây thơ:

_ Dạ, La La mời tỷ tỷ xinh đẹp, mời mấy chú mấy bác ăn kẹo. Con mời gia gia.

La Thiết Huyết nhận hết nắm kẹo của La La, ông nhanh chóng phóng nó vào tay của đám người vây quanh.

11 chiến sĩ hoàng kim bỏ viên kẹo vào miệng.

Mộng Băng Doanh chỉ ngửi mùi rồi dẩu nó trong nắm tay.

Tất cả cùng một suy nghĩ, chỉ khác tính từ thể hiện:" bi ối, vô liêm sỉ, độc ác, xấu xa, hèn nhát, không từ thủ đoạn...

Cùng một cái tên hiện ra, viên kẹo màu đỏ này chính là "tuyệt mệnh đan", thứ được liên minh dùng như cái chết nhân đạo, dành cho các tử tù sử dụng trước khi chịu án treo cổ hoặc chém đầu.

Trước khi gạt cần hay hạ lưỡi dao, người chấp pháp sẽ kích hoạt các phân tử tuyệt mệnh đan đã phân rải khắp cơ thể người tử tội bằng ấn kí tinh thần, cái chết sẽ đến ngay lập tức. Phần máu me phía sau coi như làm xong hình thức.

Cách hoạt động của nó cũng giống như truy câu. Phụ thuộc vào người tạo ra ấn ký.

Các chiến sĩ hoàng kim có thể an tâm nuốt viên kẹo đoạt mệnh đan để làm vui lòng La La, chính là vì cách biệt đẳng cấp của họ, viên kẹo màu đỏ đó không khác gì viên kẹo bình thường.

Còn La La, chỉ là một cô bé yếu đuối, tổ chất cơ thể lúc này không khác gì người bình thường. Lại dùng đến ba viên.

Việc hóa giải là có thể nhưng nó cần đến thời gian, thứ tên mặc áo đen sẽ không cho họ.

_ Băng Doanh có thiết bị hóa giải được tuyệt mệnh đan, đang để ở văn phòng.

Bất kỳ vấn đề khó khăn gì, nếu bình tĩnh suy nghĩ đều sẽ tìm ra cách giải quyết. Lời truyền âm vừa rồi của tuệ nữ Mộng Băng Doanh chính là cách giải quyết.

Cơ bản là La La đang gặp đe dọa từ các loại năng lượng tinh thần, khởi động bằng kết nối của ấn ký với người kích hoạt là tên áo đen kia.

La Thiết Huyết ra quyết định, sẽ vô hiệu hóa tất cả năng lượng xung quanh và bên trong của La La. Là tất cả, kể cả năng lượng sống.

Coi như "tắt máy" La La, đem vào văn phòng của chủ tịch Mộng Băng Doanh "sửa chữa" rồi "khởi động lại."

Cả quá trình sẽ không mất quá nhiều thời gian, cơ thể cũng như tế bào não của La La sẽ khởi động lại kịp lúc, không có suy thoái.

Đây là phương pháp duy nhất có thể sử dụng. Tuy có phức tạp, nhưng vẫn là có thể.

Muốn vô hiệu hóa được tất cả năng lượng bình thường, thì phải dùng đến năng lượng đặc thù hệ huyền thoại.

Tướng quân La Thiết Huyết quyết định bật chế độ thứ hai của Thần ảnh, sử dụng chức năng vùng cô lập ánh sáng lên La La. Khiến không gian xung quanh La La chỉ có năng lượng ánh sáng là có thể hoạt động.

Kế hoạch vẫn như cũ, chỉ là lần này La Thiết Huyết sẽ mang thêm Mộng Băng Doanh khi di chuyển, để cô chữa trị cho La La.

Còn tướng quân Trương Chính Nghĩa, hừ, ra tay mạnh chút.

Mọi người đã coi thường sự chuẩn bị của tên mặc đồ đen. Tên lòng lang dạ thú này chính là không từ thủ đoạn, thậm chí chuẩn bị sẵn tâm chết.

Một lần nữa tình hình lại leo thang, khiến mọi nỗ lực giải cứu trở nên vô ích, khiến mọi người tuyệt vọng.

Đó là lúc tên mặc áo đen xòe lòng bàn tay của hắn ra, là một thiết bị cấp hoàng kim, là thiết bị phụ trợ cấp hoàng kim, một quả bom đã được kích hoạt, một quả bom nhỏ bằng lòng bàn tay, có màu vàng hàng thật giá thật.

Quả bom này là "hàng cấm" của quân đội. Mỗi quả được chế tạo ra, đều được trao cho một vị tướng quân cấp cao nắm giữ, tạo ấn ký riêng để sử dụng, dùng trong lựa chọn cuối cùng, tự bạo kéo theo kẻ thù.

Tên của quả bom hoàng kim này là "thiên đường Orion" hay còn được biết đến với tên gọi "cổng vinh quang".

Sở hữu quả bom này là trách nhiệm và vinh dự của một chiến binh thực thụ.

La Thiết Huyết và Trương Chính Nghĩa, mỗi người có một quả, họ đã được đào tạo kiến thức về nó.

Mộng Băng Doanh đương nhiên biết, cô đã từng viết một bài luận về "thiên đường Orion", bài luận đó là một trong những nền tảng ban đầu để cô có được danh hiệu tuệ nữ.

Với những gì đã diễn ra, mọi người không ngạc nhiên lắm về việc vì sao tên áo đen có được "thiên đường Orion".

Cũng không có kẻ sách nào được soạn ra nữa.

Trừ khi có chiến sĩ hoàng kim cấp 3 ở đây, nếu không sẽ không ai có thể giải quyết được vụ nổ của "thiên đường Orion - cổng vinh quang".

Nếu thật kích hoạt nó, bản đồ Nha Trang thành sẽ phải vẽ lại.

Đại tướng hai sao La Thiết Huyết, chủ tịch Mộng Băng Doanh, đại tướng hai sao Trương Chính Nghĩa. Cùng đưa ra quyết định.

Họ làm việc mà chính quyền hay lực lượng chấp pháp không nên làm.

Việc công nhận.

Việc để tên mặc áo đen có chỗ đứng trong cuộc chơi.

Trao hẳn quyền chủ động, và chơi theo luật của hắn.

Chính là.

Đàm phán với khủng bố.

La Thiết Huyết nắm quyền cao nhất ở đây, ông mỉm cười với La La, đứng thẳng lên, nhìn vào mắt tên mặc đồ đen, giọng trầm ồm:

_ Người muốn gì?

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Một Đêm Dài (10)

_ Ta muốn thần ảnh.

_ Đồng ý.

La Thiết Huyết trả lời không cần suy nghĩ, với ông, đây không phải là lựa chọn.

_ Ta muốn "Trương gia tâm quyền"

_ Đồng ý.

Vẫn là La Thiết Huyết trả lời, ông đang là cấp trên, có quyền lên tiếng thay Trương Chính Nghĩa. Ông biết đồng liêu của mình cũng sẽ trả lời như vậy.

Nhưng nếu đem "Trương gia tâm quyền" và "thần ảnh" so sánh với nhau.

Vì La La, cái giá Trương gia bỏ ra còn lớn hơn La gia. La Thiết Huyết phải nói thêm một câu công đạo:

_ Trương Mạn Mạn của Trương gia, ta cần lời giải thích.

Người mặc áo đen trầm lặng. Đúng hơn là giả vờ trầm lặng, hắn đang phân tích thông tin đến từ lời tinh thần truyền âm.

Cơ bản là mọi người đã hiểu nhầm ý tốt của Mỹ Mỹ.

Vùng chứa của Trương Mạn Mạn được Trương gia phong ấn để thực hiện thử thách thí luyện nhân.

Mỹ Mỹ bọc cái phong ấn đó lại bằng năng lượng huyền thoại của mình. Khiến họ không tìm được đường để khai mở phong ấn.

Vấn đề là Mạn Mạn rất tốt với Mỹ Mỹ, nên Mỹ Mỹ cũng tận tâm báo đáp.

Mỹ Mỹ không dùng năng lượng sinh mệnh huyền thoại để tạo lớp bảo vệ vùng chứa của Mạn Mạn, nó dùng năng lượng sinh mệnh bản nguyên của mình, thứ khiến Mỹ Mỹ là sinh vật độc nhất của địa cầu.

Trương gia đã dùng mọi cách để chữa trị cho Mạn Mạn, mọi người hay thiết bị mà họ biết, kể cả đại sư cấp s Tạ Phương Uyên của Tạ gia hay thần ảnh của La gia. Tất cả đều vô dụng.

Cởi chuông phải tìm người buộc chuông. Tên sát thủ bốn bánh bao đen chính là mục đích hàng đầu của Trương gia lúc này.

Nhóm 11 chiến sĩ hoàng kim này, có gần nửa là mạng họ Trương.

Từ ban đầu đã có quá nhiều việc vượt qua suy đoán của họ, họ buộc phải có cái nhìn khác về thân phận của tên mặc đồ đen.

Người mặc áo đen kia và sát thủ bốn bánh bao đen. Họ không dám đưa ra nhận định nào, có lẽ từ đầu họ đã bị đối phương xoay như chong chóng.

Nói về Vương Lang.

Những việc phía sau thì Vương Lang không biết. Nhưng hắn biết con hàng như Mỹ Mỹ mà xưng phong làm việc tốt, thì khó vỗ tay tán thưởng được.

Nhưng Mỹ Mỹ sẽ không hại ai, đặc biệt là người có thứ "thôi miên" như Trương Mạn Mạn. Việc này nếu biết rồi thì đơn giản.

_ Mạn Mạn tiểu thư sẽ không sao, lớp năng lượng kia sẽ tự biến mất, chậm nhất vài ngày. Đó là lời hứa của ta.

Nói rồi người mặc đồ đen ném quả bom " công vinh quang " vào tay đại tướng La Thiết Huyết.

Hành động này làm mọi người bất ngờ, La La cũng lần đầu tiên bất ngờ.

Biểu cảm này của La La lọt vào mắt của Mộng Băng Doanh.

_ Tốt.

La Thiết Huyết và Trương Chính Nghĩa cùng hô lên một tiếng, lần lượt ném thần ảnh và Trương gia tâm quyền vào tay người mặc đồ đen.

Thần ảnh được thu về trạng thái tĩnh là ngôi sao màu vàng.

Trương gia tâm quyền có hình thẻ bài màu vàng, đây là thiết bị lưu trữ hình ảnh cấp cao.

Nhận được truyền âm, 10 vị chiến sĩ hoàng kim thu lại lưới năng lượng của mình, nhưng vẫn giữ nguyên khoảng cách ban đầu với tên mặc đồ đen.

Đám người vây quanh biết rõ, họ không phải là người nắm thế chủ động lúc này. Nếu đã là thương lượng, thì mọi người cần đưa ra thái độ hợp tác của mình.

Nói về binh pháp, tên kia dám buông ra con bài lớn nhất mà họ thấy, ai biết có con bài nào lớn hơn hay không. Họ không muốn mạo hiểm.

Lưới tình thần mất đi, Mỹ Mỹ có thể xác định được tọa độ để dịch chuyển.

Từ lúc đầu Mỹ Mỹ vẫn bám trên vai Vương Lang, không ai có thể thấy hay cảm nhận được nó. Năng lượng bình thường mà Mỹ Mỹ sử dụng là huyền thoại, nhưng thế tồn tại của Mỹ Mỹ khi vô hình lúc này là năng lượng bốn nguyên. Nó thuộc một phạm trù khác. Để có thể lập ra một kế hoạch có thể khiến một chiến sĩ cấp bách ngăn đứng cùng vai với một tổ đội chiến sĩ hoàng kim như này giờ. Yêu cầu rất nhiều kiến thức về thiết bị tinh thần, cũng như năng lực của đám người đối phương.

Vương Lang giỏi suy luận, nhưng hắn không có đủ kiến thức cần thiết để suy diễn ra kịch bản này. Hắn chưa bao giờ thấy chiến sĩ hay thiết bị hoàng kim trong trạng thái chiến đấu.

Thật sự mớ thiết bị này, Vương Lang cũng không biết sử dụng.

Kế hoạch này đương nhiên là do cô bé thông minh, được đào tạo bài bản về kiến thức năng lượng, cũng như là tín đồ của truyền thống giải trí, có tài năng diễn xuất kinh người, La La.

Chiến lợi phẩm của cuộc phiêu lưu lần đầu có chỗ dùng.

Và yếu tố quyết định để kế hoạch này thành công, cũng chính là tầm quan trọng của La La.

Thần ảnh và Trương gia tâm quyền, hai cái tên này Vương Lang chưa từng nghe đến.

Nó được nhắc đến như cách hợp thức hóa suy luận của mọi người về mục đích của tên mặc áo đen. Và quan trọng hơn, nó là một phần của kế hoạch xúc gao đi bụi đời của La La.

Thần ảnh là cho La La, Trương gia tâm quyền là cho Lang ca.

Vì Trương gia tâm quyền là bí mật truyền đời của Trương gia, nên La gia có một bộ sách dày viết về nó. La La thuộc họ La, nên khả năng nhìn chỗ tốt đương nhiên không kém.

Vấn đề là Vương Lang không làm theo kế hoạch ban đầu, hắn thả truy câu ra, giải trừ.

Vương Lang suy luận tốt, qua các việc diễn ra, hắn biết được một chút về La La, cô bé muốn làm gì. Và hắn chọn việc tốt nhất cho La La, đưa trẻ nên ở với gia đình của mình.

La La thông minh, cô bé biết Lang ca muốn làm gì.

La La xoay người, giương đôi mắt trong vắt thoáng chút u buồn nhìn Lang ca. La La biết sẽ rất lâu nữa mới có thể gặp lại Lang ca, người đã để lại dấu ấn trong ký ức của mình. Cô bé muốn khắc sâu thần ảnh người thanh niên kia, vào sâu trong tâm trí.

_ Ta sẽ không nói lời tạm biệt, tin ta, chúng ta sẽ gặp lại, bằng mọi giá.

Nói rồi người mặc áo đen biến mất.

Thần ảnh không còn, lưới bảo vệ cũng không. Không cách nào cản được.

Lời nói cuối cùng của người áo đen kia.

Với các hoàng kim chiến sĩ, chính là tuyên chiến, ước chiến, hăm dọa.

Còn với La La, đó là ước hẹn, lời hẹn cô bé mà cô bé sẽ mang theo rất lâu, lâu đến mức không ngờ.

Đại tướng La Thiết Huyết vội vàng ôm lấy La La, xoa dịu cô bé. Gương mặt ông thanh thản, ấm áp. Từ ngày La La biến mất, ông chưa bao giờ rời giường, kéo dài thêm chút nữa, sợ Thiết Huyết ông sẽ sụp đổ. Từ lúc này, mặc kệ tên La Chính Phong kia nói gì, ông sẽ không bao giờ rời mắt khỏi La La.

Nhất là khi thần ảnh đang nằm trong tay hung thủ - sát nhân bốn bánh bao đen.

Trương Chính Nghĩa không lo về việc Trương gia tâm quyền rơi vào tay người ngoài, ông không giỏi những việc đó, cứ giao cho gia tộc. Lúc này ông cũng nhẹ người, ít nhất có thể hồi báo thông tin mới về vấn đề của Mạn Mạn cho gia chủ Trương Diệt Vân và quân đoàn trưởng Trương Phá Thiên.

Với các hoàng kim chiến sĩ khác, La La bình yên, nhiệm vụ ban đầu đã hoàn thành. Họ đang chờ nhiệm vụ truy sát kế tiếp, chắc chắn sẽ sáng khoái hơn.

1km cách ly vẫn nằm trong tầm quan sát tốt của cấp chiến sĩ bạch ngân cấp 5. JJ David mặt lạnh không chút biểu tình, nắm chặt hai tay, hẳn biết tới hôm nay, ngay từ lúc bắt đầu, cái mạng của hắn đã không thuộc về hắn.

JJ David thật sự có bước đột phá sau chuyện đã xảy ra, nhưng nó không nằm ở hiệu suất năng lượng, hay tinh thần chiến đấu. Nó thay đổi ở một vùng đất khác, vùng đất của người mạnh. Người mạnh thật sự. Nơi họ không cố để đánh bại người khác, mà là cố để vượt qua chính mình. Bước lột xác này không phải ai cũng có thể chạm tới được.

Chủ tịch Mộng Băng Doanh, tuệ nữ Richard Doanh Doanh, cảm thấy có điều không đúng, là điều cô chưa biết. Và tuệ nữ hứng thú với những điều mình chưa biết.

Còn La La, cô bé không còn nức nở, không khóc thành tiếng. Hai dòng nước mắt của La La im lặng tuôn thành dòng trên bờ vai của gia gia.

Đội mắt trong veo của La La, có thêm một ngọn lửa nhỏ nhen nhóm.

La La rời khỏi nhà với giấc mơ, và đi về với tâm niệm chưa thành. Lựa chọn sẽ không còn là lựa chọn, nếu nó vốn đã được chọn từ lúc đầu.

Xa hơn một chút, trên nóc của tòa thị chính, một người ăn mặc lịch sự đeo thẻ phóng viên, chính là vị trung niên phóng viên đứng tuổi có kinh nghiệm lúc vừa này.

Người đó lấy ra một tờ giấy, bên trên có vẽ những trận đồ nghịch ngoạc, miệng lầm bầm niệm chú, các nét vẽ trên tờ giấy phát sáng, ông nói vào hư không với giọng trầm ổn:

_ Bẩm tông chủ, đã tìm thấy vị thái tử thứ hai, danh tính chưa rõ, đang đi chung với thái tử Mỹ Thần Vương. Đệ tử ngoại môn đời thứ 17 của Ân Tâm đường, xin chờ mệnh lệnh.

Câu nói kết thúc, tờ giấy bốc cháy mà không có chút tro nào bay ra. Người phóng viên kia cũng biến mất, không một chút năng lượng tinh thần nào xao động.

Lúc này đã qua nửa đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Một Đêm Dài (11)

Cảm giác của việc dịch chuyển tức thời, là rất bình thường, chính là không có cảm giác gì.

Vương Lang vốn đã chuẩn bị đón chờ một trải nghiệm nào đó đặc biệt, thú vị. Lúc này hắn có hơi thất vọng.

Vương Lang rất yêu thích tính cách hồn nhiên của cô bé La La, nhưng để cô bé lại là lựa chọn đúng đắn nhất, Vương Lang còn cảm thấy vui vì việc đó.

Hắn để ngôi sao thần ảnh và thẻ bài chứa Trương gia tâm quyền vào tay nải. Bây giờ thì có thể thở phào được rồi. Chính là tận hưởng cảm giác vui sướng vì thoát nạn.

Nhưng Mỹ Mỹ thì không, mất đi đồng phạm cùng chí hướng, lại có thêm đại ca tính tình bạo lực. Với Mỹ Mỹ tuyệt không dễ chịu gì, những ngày hạnh phúc đã qua đi.

Mỹ Mỹ thút thít thương tâm:

_ La La,hic hic, La La tỷ tỷ, hic hic. Chừng nào đại ca cho Mỹ Mỹ gấp lại La La,hic hic.

_ Rồi rồi, Mỹ Mỹ ngoan. Để La La về nhà cũng tốt mà, đợi đại ca tìm được tiên nữ cho Mỹ Mỹ, rồi dắt La La tới ra mắt luôn. Ngoan, đừng khóc nữa.

_ Mỹ Mỹ biết rồi, hu hu hu hu.

Vương Lang vốn bị hư thoát cơ thể nghiêm trọng, là sự đổ vỡ ở cấp độ tế bào do việc nội kích gượng ép. Hạt giống sinh mệnh bên trong vòng sáng xanh chỉ có thể chậm rãi chữa trị.

Nhưng nước mắt với nước mũi của Mỹ Mỹ thì khác, nghe thì không hay. Nhưng tính năng chữa trị của nó không thua gì thanh năng lượng sinh mệnh huyền thoại màu đỏ mà Lý gia tặng cho La Thần.

Vương Lang đã phục hồi rất tốt, cả tinh thần lẫn thể xác. Còn hao hụt vùng chứa của hấn, so với người khác thì nhiều, nhưng với hấn thì không thấm vào đâu.

Quan sát nơi họ vừa dịch chuyển đến, Vương Lang tâm nhãn đánh giá là an toàn, còn Vương Lang thì thấy yên bình. Đây là nơi tốt để nghỉ ngơi sau những ngày mệt mỏi vừa qua.

Còn hơn một ngày nữa là đến thời điểm hẹn với ngài chấp pháp giả, có lẽ hấn nên nghỉ ngơi đến lúc đó.

Đây là một trang viên rộng có tường cao bao vây, hiện không có người bên trong.

Kiến trúc còn mới nhưng nhìn xơ xác tiêu điều, có lẽ chủ nhà vừa dọn đi.

Mỹ Mỹ có ấn ký tọa độ ở đây, tức nó đã từng ở đây, nhưng nó không nhớ gì nhiều, dù sao Mỹ Mỹ vốn không giỏi trong việc nhớ.

Vương Lang bồng Mỹ Mỹ, tay xoa xoa. Cát bước vào bên trong, tìm một chỗ ngã lưng.

Cồng năng lượng đang ở tay nải sau lưng, hấn có việc cần làm trong zone s. Chính là kiểm tra tài khoản xem có kiếm được đủ vốn không.

Oan có đầu nợ có chủ, việc đêm nay hấn sẽ quy hết cho lão già thần bí trong hẻm tối, đừng để hấn gặp lại, nếu không tiền lời sẽ không ít đâu.

Hai huynh đệ đi vòng vòng.

Vương Lang thất vọng, phủ đệ rất rộng rãi, nhưng nội thất đều bị tháo dỡ, có lẽ do vội vàng, mọi thứ rất bừa bộn. Đây bụi bặm và mảnh vỡ. Chính là một biệt viện bỏ hoang.

Chỉ có một thứ còn nguyên, là tấm biển treo trước cửa gian nhà chính, nó ghi " Lữ Nhất Tham biệt viện "

Hai huynh đệ kéo nhau ra khu vườn, chọn một bãi cỏ đẹp, Vương Lang gối đầu lên Mỹ Mỹ. Đây chính là chức năng tốt nhất của Mỹ Mỹ.

Vương Lang truyền âm:

_ Đệ có về nấp ra, nói ca nghe xem mấy ngày nay đệ chơi có vui không? Mà đệ biết dịch chuyển tức thời từ lúc nào.

Mỹ Mỹ nằm ngửa, đầu Vương Lang đè lên bụng nó, bốn chân ngắn cùn của nó quơ quơ, đại ca nó đương nhiên thoải mái, còn nó có hay không thì chưa biết.

_ Không có ca sao đệ vui được, ca không biết vì tìm ca đệ đã vất vả đến thế nào đâu. Còn dịch chuyển thì đệ mới nhớ ra gần đây thôi, cũng không chắc là từ lúc nào.

Có lẽ ngoài dịch chuyển, Mỹ Mỹ còn học thêm được bản lĩnh diễn xuất của La La. Vương Lang thật có chút lo lắng cho Mỹ Mỹ, nếu Mỹ Mỹ có thêm cách đề bảo mệnh, hấn sẽ yên tâm hơn.

_ Vậy đệ lưu lại được bao nhiêu ấn ký rồi, có thể chọn lựa được nơi đến không.

_ Đệ không nhớ, La La tỷ tỷ có thử mấy lần rồi. Chỉ có thể ngẫu nhiên thôi.

_ Vậy sao đệ tìm được ca, không có ấn ký sao đệ dịch chuyển đến được.

_ Có mà.

Mỹ Mỹ giải thích, thật ra tọa độ mà ông lão mặt trắng cho Mỹ Mỹ, chính là tọa độ ấn ký Mỹ Mỹ đã lưu lại trên người Mộng Băng Doanh. Tuệ nữ kia có lẽ không đoán được, bản thân mình đã dẫn dắt đến sát thủ bốn bánh bao bao đen.

Vương Lang nghe một hiểu mười, cũng không phiền Mỹ Mỹ phải giải thích dài dòng.

_ Kể ca nghe xem đệ với La La đã chơi những đâu.

_ Đệ không có đi chơi, đệ đi tìm ca.

Mỹ Mỹ oan uống.

_ Rồi, rồi. Ca biết ca có lỗi rồi, sau này ca không để đệ một mình nữa. Vậy kể ca nghe đệ tìm ca ở đâu.

Bổng Vương Lang nghe tiếng nhóp nhép.

_ Đệ đang ăn gì đó.

_ Bò khô.

_ Cho ca miếng.

Mỹ lấy ra một miếng, Vương Lang:_ Bò khô ngon. Cho ca miếng nữa.

Mỹ Mỹ lấy ra miếng nữa.

_ Cho ca nhiều hơn đi.

Mỹ Mỹ lấy ra nhiều hơn.

_ Cay thật. Có nước không.

_ Có.

Mỹ Mỹ lấy ra lon nước ngọt.

Ngồi dậy. Bật nắp lon, uống một ngụm. Vương Lang giật mình, có gì đó không đúng:

_ Bò khô ở đâu ra.

Mỹ Mỹ vẫn đang nhai nhóp nhép, nó cũng lấy ra thêm lon nước ngọt nhưng loay hoay chưa khai được.

_ La La tỷ lấy cho Mỹ Mỹ.

_ Ta biết rồi, mà Mỹ Mỹ cất ở đâu

Mỹ Mỹ lặn lon nước ngọt về phía Vương Lang:

_ Trong bụng của Mỹ Mỹ, ca khai dùm Mỹ Mỹ đi.

Vương Lang sờ soạn cầu véo bụng Mỹ Mỹ thiếu đường mổ ra để xem, mặc nó oán thán:

_ Bụng nào?

_ La La tỷ gọi đó là vùng chứa của Mỹ Mỹ, để Mỹ Mỹ mở ra, ca dùng năng lượng nhìn vào sẽ thấy.

Vương Lang dùng năng lượng dò xét, đầu hấn sáng lóng lánh, là màu của kim tiền, xếp thành ba chữ " phát tài rồi ".

Đây là lần đầu tiên Vương Lang nhìn vào không gian bên trong của Mỹ Mỹ.

Nó không phải là vòng tròn sáng, nó là quả cầu sáng. Hoàn toàn được cấu thành từ năng lượng sinh mệnh bản nguyên, nếu Mỹ Mỹ không cho phép, sẽ không ai nhìn thấy được.

Đương nhiên trừ người khác sở hữu loại năng lượng cùng cấp bản nguyên. Mỹ Mỹ là tồn tại độc nhất, tạm thời coi như không có.

Bên trong quả cầu là không gian rộng dường như vô hạn, giống như không gian bên trong vòng sáng xanh dương của Vương Lang.

Bên trong không có 49 vòng sáng như Vương Lang, chỉ lơ lửng vô số thứ vật linh tinh: đồ cổ, đồ mới, thiết bị, đồ lưu niệm, đồ ăn, rất nhiều đồ ăn, quần áo, đồ chơi, tiểu kim thạch, nguyên liệu,... Một đống những thứ đủ thể loại.

Gọi là đồ linh tinh, nhưng phải biết, muốn nó lọt được vào kho của Mỹ Mỹ, thì phải thỏa mãn được tầm mắt của La La - cô bé sinh ra ở nhà đại gia.

Vương Lang ôm Mỹ Mỹ, hun thơm thiết, hạnh phúc không nói nên lời.

Giấc mơ ban đầu mà Vương Lang có khi gặp Mỹ Mỹ đã thành hiện thực, đi đến đâu thì hết sạch đến đó.

Vương Lang như ăn mỳ đếm tiền chẵn, vì quá kích động nên hắn để tâm thần lo luôn việc kiểm kê. Con số sơ bộ nhanh chóng được đưa ra, mấy món đồ lưu niệm linh tinh thì nhiều nhất nhưng giá trị không đáng kể, đáng tiền là khoảng 1/3 trong số đó, chính là tiền tệ với nguyên liệu năng lượng tinh thần. Tính sơ đã gấp mấy lần số tiền hắn cầm đầu khắc mạch kiểm được.

Nếu đổi thành tinh thần tệ, có thể dùng con số hàng tỷ để tính.

Giàu rồi. Đứng hơn là lại giàu rồi.

Mới để Mỹ Mỹ đi bụi vài ngày mà đã đổi đời.

Vương Lang đang hận sao không gặp lại tiểu đệ trẻ thêm chút nữa.

Liên kết thông tin với cái tên "sát thủ bốn bánh bao đen" nổi danh gần đây, Vương Lang nhanh chóng hiểu ra. Hắn đã không nghĩ sai về Mỹ Mỹ.

Con hàng đệ đệ này thật có "tâm" đi tìm hắn.

Em làm anh chịu, đám người kia vu cho Vương Lang cái tội danh sát thủ cũng không sai, đây coi như tiền bồi thường danh dự.

Số tài sản này sẽ rất khó đổi thành tinh thần tệ, mà cũng không cần, đặc biệt là đồng nguyên liệu tinh thần, sẽ có ích rất nhiều cho hắn, cơ bản mục đích chính của Vương Lang vẫn là học tập để trở thành cơ giới sư.

Biết đây là tiền phi nghĩa, còn mình thì đang tính đường tiêu thụ đồ gian, Vương Lang có chút lương tâm cắn rứt, hắn giao việc cắn rứt đó cho tâm thần giải quyết, cứ thoải mái suy xét, không cần đưa ra kết quả.

Việc chính bây giờ là ăn mừng, cây nhà lá vườn.

Vương Lang thò tay bóc miếng bò khô.

Hết rồi?

Hắn tìm lon nước ngọt. Cũng không thấy.

Ken,ken. Vô lon rơi từ trên cao xuống.

Cùng hướng là giọng nói phát ra. Giọng khá trẻ:

_ Ngươi nói đúng, bò khô cay thật, còn không?

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Một Đêm Dài (12)

Vương Lang ngẩng đầu lên, ở tán cây cao phía trên là một thanh niên nằm vắt chéo chân chữ ngũ, đầu tựa vào nhánh cây. Bộ dáng thong dong thoải mái đang ngồi dậy nhìn xuống Vương Lang, gương mặt điềm tĩnh, mỉm cười thân thiện.

Toàn thân người này tỏa ra khí chất nho nhã, cao quý thoát phàm. Quan trọng là khí chất này tỏa ra tự nhiên, khiến người nhìn vào tự lòng sinh thiện cảm, kính ngưỡng, không chút đồ kỵ hay ác cảm.

Ngũ quan cân đối, đôi mắt sáng như sao, mái tóc nâu sáng phủ trên gương mặt trắng.

Anh tuấn trí tuệ, cử chỉ đơn giản lại tựa quân lâm thiên hạ.

Biểu cảm bình lặng, có cười như không, thái dương sáng rõ, mày đậm, môi đỏ cảm thon, sống mũi thẳng tắp, mi dài hơn nữ nhân, đôi mắt to nhưng chỉ mở ra bảy phần, ba phần mơ mộng.

Có nét thư sinh, thêm phần lãng tử lại đậm chất kiêu hùng.

Toàn thân là bộ y phục trắng trang nhã, trong đêm tỏa sáng tinh khiết, không chút nếp nhăn hai bụi bặm. Nhìn là biết đồ cao cấp.

Tay cầm quạt trắng, xòe ra trang nhã nét vẽ phong cảnh đất trời, khép lại vuông vức như thép khối.

Thanh niên áo trắng thông thả bay xuống chỗ Vương Lang.

Trời không gió, tà áo bào, mái tóc xoắn gọn nâu sáng khẽ phất phơ.

Chính tựa thần tiên hạ phàm, không vương bụi trần. Điện ảnh có cổ lắm cũng chỉ đạt ba phần như thế.

Thanh niên áo trắng thân thiện, giọng nói trầm ấm rõ ràng, mỗi câu nói kết kèm nét cười hòa nhã:

_ Tại hạ Vương Bá, lỡ ngủ quên nơi đây, đã đường đột quấy rầy huynh đài rồi, xin thứ lỗi.

_ Không dám, là ta làm phiền giấc ngủ của huynh đài trước, tại hạ Vương Lang, hân hạnh.

Người khác chắc chắn sẽ vì được ưu ái mà bối rối, nhưng Vương Lang thì không, hần bình tĩnh đáp lễ, cẩn thận đứng chắn phía trước Mỹ Mỹ.

Vương Lang tâm nhãn nhanh chóng phân tích về người thanh niên này.

Vương Lang không thể cảm nhận được sự hiện diện của thanh niên tuấn mỹ Vương Bá này, bị nghe thấy lời tinh thần truyền âm, lại ra tay lấy vật ngay bên cạnh mà hần không hề hay biết.

Đáp án rất dễ đoán: hoàng kim và huyền thoại. Cộng lại chính là cực kỳ nguy hiểm.

Vương Bá lại chủ động lên tiếng:

_ Vậy còn vị tiểu huynh đệ dễ thương này, tại hạ có được phép biết tên không.

Vương Lang chưa kịp truyền âm bảo Mỹ Mỹ chọn tọa độ dịch chuyển mới, thì nó đã hồ hởi bay ra, riu rít:

_ Mọi người đều gọi ta là Đệ Nhất Thần Thú Mỹ Mỹ Sinh Mệnh Vương, ta là tinh thú duy nhất nắm giữ năng lượng hệ sinh mệnh huyền thoại của địa cầu, là độc nhất vô nhị, tên thân mật của ta là Đệ Nhất Mỹ Mỹ Vương, sở thích là du lịch đây đó, ăn đồ ngon, thích màu hồng, không thích màu đen, ghét người giả dối.

... bốn bánh bao đen...dịch chuyển.. chôm đồ

... kho chứa...mấy trăm năm..

_ Yêu tiên nữ, thương La La, thân với đại ca, người có thể gọi ta là Mỹ Mỹ xinh đẹp dễ thương.

Vương Bá ngỡ ngàng, còn Vương Lang thì lấy tay che mặt.

Là tinh thần truyền âm, muốn can cũng can không kịp.

Xong rồi, bí mật lớn nhất của hai người, giấu còn không kịp, giờ lại đem công khai xả láng. Cho dù người đến không có ý xấu, nhưng lúc này muốn không có ý xấu thì cũng khó.

Khác hẳn với dự đoán của Vương Lang, Vương Bá phá lên cười, là tiếng cười sáng khoái, thật lòng.

_ Mỹ Mỹ xinh đẹp dễ thương, cho ta ôm có được không.

_ Bá caaaaa..

Mỹ Mỹ bay vào lòng Vương Bá, mặc sức hưởng thụ vuốt ve, nựng nịu.

_ Mỹ Mỹ ngoan, Mỹ Mỹ xinh đẹp..

_ Hí hí hí hí.

Mặt Vương Lang đen thui, hai người cứ tự nhiên, coi như không có ta ở đây, có cần ta kiểm phòng cho không.

Không trách được Mỹ Mỹ, bỗng nhiên nó cảm giác được người thanh niên áo trắng này có cái gì đó rất quen thuộc, giống như trước đây nó từng cảm thấy rồi. Ở gần Vương Bá nó có cảm giác rất thoải mái, dễ chịu.

Mỹ Mỹ có cảm giác rất tốt với mối nguy hiểm, nếu Mỹ Mỹ thấy an toàn, chắc không phải là việc xấu.

Hai người bên cạnh một đen một trắng, tốt nhất đừng cho Mỹ Mỹ chọn lại.

_ Mỹ Mỹ cho ta nhìn vào vùng chứa được không.

_ Được, hi hi hi hi.

Trần Vương Lang lộ rõ một đám hắc tuyến. Đây là mâu thuẫn lợi ích, người vào kho tiền của ta nhìn ngó làm gì, hắc tuyến âm bảo vệ lãnh thổ:

_ Mỹ Mỹ, ra sau lưng ca, nhanh.

Mỹ Mỹ ngo ngác nhìn trắng nhìn đen, mặt sụp xuống buồn thiu, lòng không nở bay về phía Vương Lang, gương đôi mắt buồn bã luyến tiếc nhìn về phía Vương Bá.

Vương Bá không vì thế mà mất hứng, tươi cười:

_ Xin lỗi, là ta không phải, đây xem như quà xin lỗi, mong huynh đệ nhận cho.

Vương Lang đưa tay cầm lấy, đó là một thẻ bài màu vàng, họa tiết phức tạp. Hắn đưa nó cho Mỹ Mỹ.

Mỹ Mỹ cầm một cái, lắc đầu, ý nói ăn không được.

Vương Lang cầm lại, nhìn nhìn, nét mặt hồ nghi nhìn đối phương.

Vương Bá thông thả xòe quạt:

_ Đó là thẻ tài khoản trắng, chỉ cần nhập thông tin trên thẻ vào tài khoản, thì sẽ có thêm 1 trăm triệu tinh thần tệ vào tài khoản.

Vương Lang tròn mắt, thất kinh.

Hắn chụp lấy Mỹ Mỹ, ném về phía Vương Bá, đầu gật gù, tay phẩy phẩy. Ý nói cứ thoải mái đi. Còn mắt hắn khắc cốt ghi tâm nhìn vào tấm lệnh bài.

Vương Bá nâng Mỹ Mỹ lên, nhẹ nhàng:

_ Mỹ Mỹ ngoan, vậy ra lâu nay La La đi chung với Mỹ Mỹ à. La La đâu.

Mỹ Mỹ buồn bã:

_ La La tỷ tỷ về nhà rồi, Mỹ Mỹ không nhớ xa La La đâu.

Mỹ Mỹ lại thút thít, Vương Bá mỉm cười nhìn về phía Vương Lang, lại xoa xoa Mỹ Mỹ.

_ Đừng khóc nữa, sau này gặp lại là được rồi.

_ Mỹ Mỹ biết rồi.

_ Mỹ Mỹ có thể cho ta lấy một món trong vùng chứa của Mỹ Mỹ không.

Lời truyền âm không dấu giếm, Vương Lang vẫn phẩy phẩy không vấn đề gì, Mỹ Mỹ đương nhiên đồng ý.

_ Ta muốn một món đồ mà Mỹ Mỹ đang bọc trong vùng năng lượng bốn nguyên.

Nghe đến đây thì Mỹ Mỹ thất sắc, nó vùng vẫy thoát khỏi tay Vương Bá, lùi lại lui về phía Vương Lang. Bộ dáng khẩn trương

Biểu hiện của Mỹ Mỹ làm Vương Lang lo lắng, gương mặt hắn đánh lại, hai mắt khép hờ, cẩn thận đưa tấm thẻ tiền cho Mỹ Mỹ cất giữ, trầm giọng:

_ Vị huynh đài này nói vậy là có ý gì.

Nét lo sợ của Mỹ Mỹ còn nhiều hơn lúc gặp cơn bão năng lượng.

Thật sự Vương Lang không biết về việc Vương Bá nói, nhưng suy đoán thì chắc lời nói không sai. Có lẽ Mỹ Mỹ còn có chỗ giấu Vương Lang trong vùng chứa của nó.

Việc này Vương Lang sẽ hỏi Mỹ Mỹ sau, quan trọng lúc này là phải bao che khuyến điểm. Hắn một lần nữa truyền âm kêu Mỹ Mỹ chọn trước tọa độ dịch chuyển. Hắn cẩn thận hơn, đối phương không thể dễ dàng dò xét được.

_ Ta chỉ muốn một thứ mà Mỹ Mỹ đang cất giữ, đây là món đồ của một người mà tại hạ quen. Tin ta, ta tuyệt không có ý xấu.

_ Các hạ không thể không có món đồ đó?

Vương Lang cố câu giờ.

Vương Bá thành khẩn:

_ Không phải là không thể, chỉ là ta nên làm vậy, coi như cho ta chuộc lại, ta tin huynh đài sẽ không quá cần món đồ đó như thế.

Nói rồi Vương Bá lại đưa ra một tấm thẻ tiền trắng, chính là 1 trăm triệu tinh thần tệ nữa.

Vương Lang đầy sự đề phòng, chậm rãi cẩn thận cầm lấy thẻ tiền tiếp tục đưa cho Mỹ Mỹ cất giữ, hẩn truyền âm

_ Mỹ Mỹ, nói ca nghe, thứ đệ đang cất giấu thật không thể đưa cho người khác?

_ Không thể! - Mỹ Mỹ đánh thếp

_ Tốt, bắt đầu đi.

Mỹ Mỹ khởi động việc dịch chuyển.

Cùng lúc.

_ Khoan đã.

Vương Bá vung tay, sử dụng đến năng lượng huyền thoại của mình, đây là tình huống hẩn không muốn xảy ra.

_ Không. - Mỹ Mỹ đau xót.

Một thứ gì đó bay ra khỏi vòng năng lượng bốn nguyên che đậy, thoát ra vùng chứa của Mỹ Mỹ, xuất hiện trước bàn tay của Vương Bá.

_ Đẻ ca. Vương Lang phản ứng với tốc độ nhanh nhất.

Lúc Vương Bá giờ tay thì Vương Lang cũng đưa tay lên, tốc độ quá nhanh, cứ như là ngay tức khắc. Ngón tay Vương Lang gần như chạm vào một thứ gì đó.

Đúng lúc này thì quá trình dịch chuyển tức thời đã hoàn thành.

Vương Bá ở lại, cười trừ. Dù thế nào thì hẩn cũng đã lấy được thứ mình muốn.

" thú vị " Vương Bá nghĩ, chuyển đi đến Nha Trang thành thú vị hơn hẩn tưởng.

Trầm lặng ngắm cảnh sắc bốn phương, hẩn lại cười lắc đầu.

Khôi phục nét tiêu sái phi phàm, Vương Bá thông dong bay về một hướng. Đêm còn dài, có lẽ nên kiếm một nơi khác để ngủ.

Hai huynh đệ Vương Lang, Mỹ Mỹ xuất hiện ở một không gian mới, là một gian phòng rộng rãi, sạch sẽ.

Vương Lang thu hết năng lượng của mình, hẩn dùng năng lượng cảm giác được nơi này có rất nhiều người. Tốt nhất nên cẩn thận.

Hẩn nói Mỹ Mỹ dùng năng lượng bao bọc, chính là tạo trạng thái vô hình. Coi như đã an toàn.

Quá tam ba bận, hẩn không tin chỉ trong một đêm mà có thể gấp ba lần năng lượng huyền thoại.

Nhìn một mảnh kim loại nhỏ có hình dáng kì lạ trên tay, là thứ hẩn vừa giựt lại được từ tay Vương Bá kia. Ở trạng thái này thì hẩn không thể đoán được thứ này là gì, nhìn nó có vẻ giống như cái móc.

_ Đẻ có chuyện giấu ca?

Vương Lang không buồn không giận truyền âm

_ Đẻ không có..

Mỹ Mỹ ngáp ngừng.

_ Vậy thứ vừa rồi đệ bị người kia lấy mất, thứ đệ che đậy bằng năng lượng bốn nguyên, là gì?

Vương Lang không giận, hẩn chỉ không muốn đệ đệ của mình giữ thứ gì nguy hiểm bên người. Làm anh, hẩn có trách nhiệm bảo vệ đứa em khờ dại của mình.

_ Đẻ không giấu, chỉ là đệ quên nói.

Rồi Mỹ Mỹ quyết tâm, Mỹ Mỹ mặt lạnh, nghiêm túc:

_ Năng lượng bốn nguyên, là thứ đệ dùng để giam giữ kẻ thù lớn nhất của cuộc đời đệ. Trong mọi trường hợp, đệ không muốn nó thoát ra.

_ Có thể cho ca xem không.

Vương Lang chuẩn bị trạng thái chiến đấu, kẻ thù lớn nhất của Mỹ Mỹ, cũng có thể là kẻ thù lớn nhất của địa cầu. Hắn không thể chủ quan được.

Hắn đã chuẩn bị cho mọi tình huống, nếu cần, hắn không ngại đánh động đến đám người có năng lực cao kia.

_ Được, ca xem đi.

Mỹ Mỹ mở ra vùng năng lượng bốn nguyên che đậy của mình.

Mười phút sau.

Mỹ Mỹ lăn lộn bò khóc sau trận đòn bầm dập của Vương Lang.

Còn hắn thì ngồi thong thả ngắm nghía hai tấm thẻ tiền.

Đúng lúc này thì cửa phòng mở ra.

Vương Lang đã biết trước có người vào, hắn không lo lắng gì lắm, đây là phòng làm việc, đương nhiên có người ra vào.

Hắn có thể thấy đối phương, nhưng đối phương thì không.

Vương Lang chỉ không ngờ phía sau cánh cửa kia lại là phòng tắm.

Người bước ra là một cô gái xinh đẹp đang quần khăn.

Căn phòng này vừa là phòng làm việc, vừa là phòng sinh hoạt cá nhân của cô gái đó.

Cô gái đi một vòng quanh phòng, mở một cái hộp, lấy ra một ngôi sao màu bạc.

Quen, Vương Lang hơi rời mắt khỏi hai tấm thẻ tiền, chính là có gì đó rất quen.

Cô gái khỏi động thiết bị, nó có hình dáng rất lạ.

Cô gái đi đến tấm gương lớn đặt giữa phòng.

Cởi bỏ khăn tắm. Thứ duy nhất cô mang ra khỏi phòng tắm.

Tấm gương đặt trước mặt Vương Lang, hắn có thể nhìn rất rõ, mọi thứ phía trước mặt, cũng như thứ phản chiếu trong gương.

Cô gái cầm lên thiết bị có hình dáng kì lạ kia.

Cơ thể săn chắc, theo cử động có nhiều thứ rung rung.

Trắng, trắng, trắng, trắng bóng bệnh, hồng, hồng... Đen.

Đúng lúc này thì Mỹ Mỹ có phản ứng. Nó chính là đang lâm đại địch.

Vương Lang có thể không nhận ra, nhưng Mỹ Mỹ thì tuyệt đối có thể, thứ thiết bị kia chính là bản nâng cấp, của kẻ thù suốt đời Mỹ Mỹ, gọi nó là trùm cuối cũng không sai.

Đã nói rồi, có Mỹ Mỹ là không có nó.

Mỹ Mỹ bất chấp tất cả lao về phía trước đối diện với kẻ thù.

Vòng năng lượng tàn hình bị giải khai.

Cô gái nhìn qua tấm gương, hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Một Đêm Dài (13)

Mộng Băng Doanh sau quá trình sử dụng thiết bị cường hóa giới hạn, giúp tăng lên một đẳng cấp lớn, hiện đang trong thời gian suy thoái của tác dụng phụ. Cô hiện đang sụt một đẳng cấp so với lúc bình thường, hiệu suất ngoại tại lúc của Mộng Băng Doanh chỉ bằng với cấp chiến sĩ thanh đồng, thời gian suy thoái theo tính toán sẽ kéo dài thêm vài tiếng nữa.

Khi sự cố bất ngờ kia kết thúc, theo mọi người giải tán, Mộng Băng Doanh trở về phòng làm việc của mình.

Là chủ tịch hội đồng của Nha Trang thành, Mộng Băng Doanh có rất nhiều việc phải làm. Đã có một quãng thời gian dài cô chưa rời khỏi tòa nhà thành phố. Nếu không vì lý do bắt buộc, cô sẽ không đến đài phun nước lúc nửa đêm.

Mộng Băng Doanh chưa liên lạc trực tiếp được với ngài viện trưởng, nhưng văn phòng học viện báo lại, ông đang uống rượu với bằng hữu, mọi việc vẫn bình thường. Mộng Băng Doanh cất được một mối lo.

Việc gần nhất Mộng Băng Doanh phải làm là soạn thảo bản báo cáo cũng như công văn xin phép gửi về tổng thành, mà người nhận đương nhiên là ông chú ruột Raphen.

Nhưng trước đó cô phải tự thưởng cho mình, bằng bồn tắm nước nóng với bọt xà phòng, tinh dầu, nến. cùng giấc ngủ ngắn khi ngâm mình.

Khác với mọi lần, lần này cô không ngủ được, mắt nhắm là lại hiện ra hình ảnh tên mặc đồ đen xấu xa kia. Đặc biệt nhất là lúc hấn một tay khóa hai tay cô, còn một tay thì bóp.... Lại là nhào nặn liên tục, nhất là hai ngón tay hấn se se. Xấu xa không gì kể được.

Nghĩ tới việc đó, toàn thân Mộng Băng Doanh nóng ran, 3 phần vì nước nóng, 3 phần vì giận, 1 phần vì xấu hổ.

Nếu mà lần sau gặp lại tên đó, Mộng Băng Doanh quả quyết, " chặt tay hấn ".

Trong phúc chốc suy nghĩ của tuệ nữ trở nên lan man, cô không thích điều đó, cô phải làm chủ suy nghĩ của mình.

Mộng Băng Doanh đứng lên, cô lấy lại cân bằng. Chuẩn bị cho buổi làm việc ca khuya. Những suy nghĩ không cần thiết tốt nhất nên xóa sạch hoặc niêm phong.

Đây là thói quen của Băng Doanh, cô làm việc và học tập 18 tiếng một ngày, thời gian còn lại chia ra xen kẽ cho các hoạt động cá nhân.

Vị thế và tầm ảnh hưởng của tuệ nữ Mộng Băng Doanh tại Nha Trang thành, cũng như danh tiếng của cô trên địa cầu, có được là nhờ sự cố gắng không ngừng nghỉ.

Băng Doanh là người duy nhất trong nhóm thất tiên nữ không có cái bóng của gia tộc phía sau lưng, thậm chí có thể nói chính cô đã tạo nên danh tiếng gần đây cho danh họ Richard.

Sự việc vừa rồi tuy còn nhiều vấn đề chưa giải quyết được, nhưng nhìn chung là kết quả có hậu, quan trọng nhất là tiểu công chúa của La gia, La La an toàn.

Mộng Băng Doanh cũng có chuyện tốt, đó là đã lấy được món hàng, chính là thiết bị cô đặt hàng từ thế lực hai ông lớn. Giúp cô tránh khỏi việc bất tiện do tình trạng "thả rông " mấy ngày nay.

Thiết bị đó là trang bị bảo vệ bạch ngân cấp 5, có năng lượng đặc thù. Hình thái biến hình cấp một có hình dáng giống như xu chiêng, nói thẳng ra nó chính là cái xu chiêng cao cấp được chế tác riêng cho cô.

Sau khi bị tên sát thủ bốn bánh bao đen tấn công, vợ vét hết toàn bộ xu chiêng mà Băng Doanh có, xu chiêng trở thành hàng cấm tại tòa thị chính, không cách nào tuần vào được. Lực lượng mật thám tình nguyện truy bắt xu chiêng có mặt ở khắp nơi.

Thư ký Laurie, cánh tay phải chung thành của chủ tịch đã hy sinh đưa xu chiêng của mình cho Băng Doanh. Vấn đề là không cùng size, kích cỡ của tuệ nữ thuộc vào hàng rút mắt ra để nhìn.

Vốn Băng Doanh cũng có thiết bị bảo vệ có hình dạng như xu chiêng, nhưng nó là cấp hoàng kim, hiện chưa thích hợp để cô sử dụng.

Phòng làm việc cá nhân kiêm luôn phòng sinh hoạt của Mộng Băng Doanh vốn là nơi an toàn nhất trong tòa nhà hành chính, vụ tấn công lần trước của tên sát thủ bốn bánh bao đen là khi cô ngủ quên tại văn phòng chính.

Mộng Băng Doanh hoàn toàn tự nhiên tại không gian an toàn của mình. Ở trạng thái cũng rất tự nhiên.

Là con gái, cô nhanh chóng muốn thử món nội y mới của mình.

Nó rất đẹp, chính là nuyễn giáp ngực của nữ chiến binh. Có hơi mát mẻ một chút, nếu dùng để chiến đấu với đối thủ là nam giới sẽ không bao giờ là trận chiến công bằng.

Mộng Băng Doanh chưa kịp mặc vào.

Trong gương, cô nhìn thấy có người.

Là tên xấu xa mặc đồ đen kia. Cộng thêm một cục gì trắng tròn đang bay đến.

Băng Doanh định hét lên, đó là phản ứng bình thường, nhưng nghĩ đến tình trạng "tự nhiên" của mình cô lại không dám.

Tin chắc 9 / 10 người mạo hiểm xông vào để cứu giá sẽ rơi vào tình trạng chảy máu mũi trầm trọng.

Quan trọng nhất là Băng Doanh hiểu rõ mức độ nguy hiểm của tên mặc đồ đen kia.

Có thể uy hiếp ngược 11 chiến sĩ hoàng kim, năng lực hay thủ đoạn chắc chắn không tầm thường. Mà tại khu vực tòa nhà lúc này, năng lực cao nhất chính là cô mà lại đang trong trạng thái suy thoái.

Băng Doanh nhanh chóng quyết định tìm cách khác an toàn hơn để giải quyết.

Vương Lang phản ứng cực nhanh.

Ngay lúc vòng năng lượng che giấu tan biến, hắn đã thu hẹp khoảng cách với đối phương. Không chế hoàn toàn cô gái kia từ phía sau.

Miệng cô ta vừa mở ra, tay trái Vương Lang vòng qua nách cô ta để bịt lại.

Tay phải ôm chặt ngực đối tượng, bàn tay bóp chặt.

Toàn bộ thân phía trước của Vương Lang áp sát dính vào phía sau của cô gái.

Bị khóa vòng qua nách, hai tay của cô gái buộc phải úp vào mặt gương.

Hắn dùng sức đẩy tới, ép cô gái vào gương. Miệng hắn chạm vào cổ cô gái, cảm giác lên vai.

Thân giữa của hắn đè vào hông cô gái, cổ gồng ép nó sát vào gương.

Việc không chế hoàn toàn hai mặt trước sau của đối tượng không dễ dàng gì, vì trước ngực sau hông, hai phần đó to quá khổ lại nhún nhảy bồng bênh, khiến Vương Lang ở phía sau khó giữ người ở tư thế đứng thẳng - tư thế khóa tốt nhất.

Hắn phải hơi cong lại tại giữa thân, liên tục bật ra để đảm bảo cơ thể cô gái dính sát vào gương - mặt phẳng không chế.

Tại phía ngực trước, do hơi nước từ lúc tắm vẫn còn cũng như làn da quá bóng bẩy, khiến hắn khó bóp chặt được, nó cứ búng búng trượt ra.

Tay phải của Vương Lang nhanh chóng bắt trước hành động của tay trái tại đài phun nước, ngón cái và ngón trỏ nắm lấy một điểm ở giữa, ba ngón kia bầu lại. Quả nhiên đây là động tác thích hợp để khóa phần ngực.

Vương Lang không hề hành động quá mức, hắn đã chứng kiến các biểu hiện cũng như thủ đoạn của cô gái này trong lần gặp vừa nãy, điều hắn lo lắng là đẳng cấp của cô gái này rất không ổn định.

Lần gặp đầu tiên là bạch ngân, sau đó là hoàng kim, kế tiếp lúc này lại là thanh đồng.

Vương Lang là người thông minh, người thông minh phải đề phòng trước các tình huống có thể xảy ra.

Một bên má của Băng Doanh bị đầu của Vương Lang áp vào gương, miệng hắn kề sát với tai cô gái.

Không cần phải truyền âm, hắn thì thầm, môi của hắn lúc nói chạm khẽ vào vành tai cô gái. Giọng nói đe dọa cùng hơi thở thì thầm thì, mỗi từ thốt ra làm người cô gái rung lên, lớp da mịn săn lại, nhiều điểm rung nhẹ trên da như điện giật.

_ Yên, mọi hành động bất thường đều xem như phản kháng, sẽ lãnh hậu quả. Người hiểu chứ.

Bị bịt miệng bằng bàn tay thép. Băng Doanh giương đôi mắt nhìn vào khuôn mặt của người mặc đồ đen trong gương. Đang che kín bằng mặt nạ, chỉ lộ ra đôi mắt lạnh vô tình, một đôi mắt không có cảm xúc.

Đôi mắt của Băng Doanh nhắm mở chậm, đầu cổ gật nhẹ, chính là ý hợp tác.

Không cách nào Băng Doanh ngờ được chuyện này, mới vừa cố không nghĩ đến, thì lại xuất hiện, lại trong tình trạng nóng như thế này.

Vương Lang từ từ nói lỏng tay bịt miệng, hắn hạ tay xuống đặt nhẹ ở trên cổ Băng Doanh.

Băng Doanh thở nhanh, khép miệng lại. Trong miệng cô có một vật gì đó, cô nhả ra, nhanh chóng xác định, đó chính là một mảnh của cái móc khóa xu chiêng, còn tên mặc áo đen này, danh tính cũng xác định rõ trăm phần trăm.

_ Vậy ngươi là sát thủ bốn bánh bao đen.

Vương Lang cảm giác xung quanh, Mỹ Mỹ sau khi tịch thu được cái xu chiêng thì biến đầu mắt trừng phạt kẻ thù. Chính là vì chỗ êm ái bị Vương Lang lấy tay che mắt nên nó đang không vui. Con cún mập này không biết nó đã gây họa ít nhiều như thế nào.

_ Phải.

Băng Doanh đang trong trạng thái sợ hãi, là bắt buộc phải sợ hãi. Chính là vì sát khí lạnh lẽo do Vương Lang tâm nhãn tỏa ra, trạng thái chiến đấu giao cho tâm nhãn là ổn định nhất.

Vương Lang ý thức chính thì lại thông thả suy nghĩ về cảm giác êm ái đến từ các đầu ngón tay, phê hơn vuốt ve Mỹ Mỹ nhiều.

Băng Doanh tuy chưa hình thành được tâm nhãn như Vương Lang, nhưng cô cũng là người có tế bào não phát triển, Băng Doanh có cách phân biệt hướng suy nghĩ của cảm xúc và lý trí. Cái đầu lạnh của cô lên tiếng:

_ Là ta đã coi thường ngươi, vậy ra ngay từ đầu ta đã bị ngươi dắt mũi. Nói đi, ngươi muốn gì.

Vương Lang vốn không ngờ chuyện này sẽ xảy ra, từ đầu đến cuối chỉ do Mỹ Mỹ một tay gây chuyện. Nhưng thuận thế đẩy thuyền, dù sao Vương Lang cũng cần biết thêm thông tin:

_ 7 giờ tối ngày mai, nói.

Đó chính là giờ hẹn của Vương Lang với ngài chấp pháp giả, thật bữa giờ hần không rảnh để dò hỏi. Nhân tiện chút cũng tốt.

Băng Doanh thì nghĩ nhiều hơn. Mọi việc trong đầu cô đã rõ ràng.

Thì ra mục đích chính của tên sát thủ bốn bánh bao đen này, là vật áp trực của buổi đấu giá, di vật của đại ca Vương Nhất, thiết bị có năng lượng huyền thoại hệ không gian.

Thứ có thể kéo cao tầng của địa cầu tập trung tại một chỗ.

Tất cả những việc khác đều để đánh lạc hướng hay chuẩn bị trước.

Hần đã một lần đột nhập vào kho chứa đồ của phòng đấu giá nhưng không thành.

Cô chưa xác định rõ lắm, nhưng chắc chắn hần buông tha La La là có lý do. Ví như hần có mục tiêu mới, chính là cô.

Hần đến đây là rất hợp lý, chỉ có đại sư Tạ Phương Uyên và Băng Doanh cô biết món đồ đó đang ở đâu.

Cô đương nhiên là mục tiêu dễ đối phó hơn. Tuệ nữ đã quá bất cần rồi.

Mộng Băng Doanh là người biết phân nặng nhẹ, cô đương nhiên không thể để tên này đạt được mục đích, cô dứt khoát:

_ Ta không nói, tuyệt đối không.

Đúng lúc này thì cơ thể của Băng Doanh có phản ứng, là ở thân dưới.

Đây là phản ứng rất bình thường, cả cơ thể bị ép sát vào một mặt phẳng sẽ không dễ chịu. Cô hơi nhút nhích phần hông một chút để thoải mái hơn.

Vương Lang tâm nhãn thì không nghĩ là như vậy. Nhất là khi kết hợp với giọng điệu dứt khoát của cô gái.

Cánh tay đang rảnh đặt trên cổ nhanh chóng luồn xuống dưới, đặt vào khe hở của tấm gương và mặt trước phía hạ thân cơ thể Mộng Băng Doanh, vào vị trí vừa nhút nhích.

Không muốn có biến bất ngờ, Vương Lang nhanh chóng thực hiện thể khóa áp sát toàn thân.

Hai tay trên dưới khóa chặt, đè vào tấm gương thêm một lần nữa.

Thể khóa này cũng không dễ thực hiện.

Tay trên thì dễ, đã tìm được núm để nắm.

Tay dưới thì khó hơn, da thịt còn thơm mùi sữa tắm, đương nhiên là loại sản phẩm chất lượng tốt, khiến cho da rất trơn và mịn, khó tìm được chỗ bám chắc chắn.

Vương Lang hạ tay thấp hơn một chút, may là hần đã tìm được chỗ nhám hơn. Thể khóa hoàn thành. Vương Lang không ngại phát lực để duy trì.

_ Đừng... Làm như vậy.

Băng Doanh yếu ớt hoảng sợ.

Vương Lang tâm nhãn giọng lạnh lùng:

_ Làm gì?

_ Đứng..nhịp.

Vương Lang không cố tình nhịp, đây là tình thế bất buộc.

Thế khóa theo suy tính của tâm nhãn là phải khiến hai cơ thể áp sát nhau.

Nhưng độ đàn hồi phần hông của Mộng Băng Doanh rất tốt, mỗi lần ép vào nó lại nảy ra. Quá trình ép - nảy, ép - nảy...cứ vô thức diễn ra liên tục.

Trong quá trình ép - nảy đó, Vương Lang tiếp tục đe dọa:

_ Người không có quyền ra ý kiến lúc này, ta hỏi lại lần nữa, 7 giờ tối mai.

_ A a a. Đứng... bóp. - Băng Doanh đáp lại không liên quan.

Một lần nữa, Vương Lang không cố tình bóp, là do yêu cầu của thế khóa và độ đàn hồi - kỹ thuật và vật lý.

Dùng một tay để khống chế hai tay thì dễ, nhưng khống chế hai quả núi thì khó. Bàn tay phải của hắn đã thành công khống chế núm phía bên trái, nhưng phía bên phải thì hơi khó, phải di chuyển cánh tay liên tục mới đề được chính diện đỉnh núi.

Kỹ thuật này rất khó, hắn chưa có kinh nghiệm, Vương Lang ý thức cũng rất tập trung hợp tác với tâm nhãn để hoàn thiện động tác.

_ Đừng nói những việc không liên quan, đừng khiến ta phải mạnh tay hơn, nói điều ta muốn biết.

Lúc này thì nảy sinh hiện tượng mới, mà nguyên nhân xuất phát chính là ở phần "nhịp".

Băng Doanh bắt đầu mất bình tĩnh, càng cố tình táo, càng hiểu rõ thì càng mất bình tĩnh.

Tâm nhãn đang nắm quyền điều khiển cơ thể của Vương Lang. Nó quyết định hành động nào nên và không nên, cả vô thức và có ý thức.

Sự thay đổi về tâm lý khiến có biến đổi về trạng thái sinh lý, tạo ra những phản ứng bình thường khi cơ thể bị kích thích. Mà biểu hiện rõ ở nam giới là thay đổi kích thước ở một bộ phận quan trọng.

Tâm nhãn quyết định nó là bình thường, không cần gượng ép ngăn cản. Cứ để thoải mái tăng lên tối đa về mặt kích thước.

Gen di truyền của Vương Lang rất tốt, nó có biểu hiện ưu việt trong lĩnh vực chọn lọc tự nhiên về mặt duy trì nòi giống. Là cực kỳ ưu việt.

Vương Lang ý thức có chút bối rối, trạng thái này đương nhiên hắn biết, nhưng trong tình huống uy hiếp thế này nó là không chuyên nghiệp.

Cái gì ưu việt thì sẽ dễ nhận thấy. Mộng Băng Doanh cảm nhận cực kì rõ sự thay đổi về kích thước qua mỗi lần "nhịp".

Băng Doanh đang ở trạng thái tự nhiên như lúc mới sinh, ngăn cách giữa chỗ "đàn hồi" và chỗ đang tăng kích thước, là lớp vải mỏng của trang phục dạ hành.

Nói tiếp về vấn đề chất lượng, bộ trang phục này là do Trương Phóng hái trên cây đưa cho Vương Lang. Nói chung là có chất lượng rất tốt, vải mỏng, bền, độ co giãn cao. Thích hợp cho các loại chuyển động linh hoạt.

Nhưng cây chỉ mọc ra bộ đồ chính, còn thứ mặc bên trong thì không, Vương Lang chưa có lúc rảnh rỗi để sắm sửa quần áo, vậy suy ra thứ bên trong hắn đang mặc cũng là thứ hắn mặc khi rời khỏi La Đông thành.

Là thứ đã cùng với hắn hai lần tiếp đất hạ cánh không an toàn cùng nhiều hành động kịch tính khác. Nó không phải là hàng cao cấp. Chất lượng của nó đương nhiên giảm đi nhiều, chính là te tua. Rõ nhất là ở sự co giãn. Nó không đủ tính năng để giữ một thứ có kích thước to ở trạng thái chào cờ thẳng đứng, đương nhiên nó phải để thứ đó ở hình thái tự nhiên lại hơi nghiêng ra phía trước.

Vậy trên lý thuyết thực tế, ta thêm vào quá trình ép - bật một hình ảnh mới. Nghiêng - thẳng - cần..nghiêng - thẳng - cần..

Mộng Băng Doanh 19 tuổi, được giáo dục có hệ thống. Đương nhiên có kiến thức rất vững về vấn đề tâm sinh lý.

Phân tích của não bộ mà thông tin đến từ xúc cảm. Cô hình dung được các thông số về kích thước. Sự ưu việt về mặt gen của Vương Lang lớn hơn mức trung bình bao nhiêu lần thì sự kinh khiếp của Băng Doanh bội số lên bấy nhiêu lần.

Kết hợp với đó là độ cứng cô phân tích được từ lực ép nghiêng - thẳng. Nó vũ khí trở thành hung khí.

Đem sự bối rối của Vương Lang nhân cho số tình thần tệ hần từng kiểm được. Sẽ ra sự hoảng loạn của của Mộng Băng Doanh lúc này.

Từ nãy giờ trong lòng cô có một suy nghĩ, chỉ dám nghĩ không dám nói ra, chính là: "đừng... lớn nữa".

Băng Doanh hỏi chệch đi, lời vừa thốt ra cô đã biết là dư thừa:

_ Người, người muốn làm gì.

_ Ta nghĩ người đã biết rồi.

Đầu óc thông minh, nhưng cần có chỗ để dùng.

Trong sự áp đảo cận sát về mặt sức mạnh, của một đối thủ vượt trội về kinh nghiệm cận chiến cũng như thể lực. Chưa nói tới cái đầu lạnh của hần, chỗ nào cho trí tuệ của Băng Doanh đây.

Bộ não thông minh là một ưu thế vượt trội, luôn có lợi trong rất nhiều tình huống.

Nhưng cũng có lúc nó không hần tốt, ví như khi đối diện với tình thế bất buộc, không cách nào thay đổi. Người thông minh sẽ cảm thấy, cảm nhận, cảm giác rõ ràng hơn về chuyện xảy ra, chính là mọi cảm xúc đều được khuếch đại.

Ví như trong từng khoảng khắc lúc này, Mộng Băng Doanh thôi diễn trong đầu về các tình huống có thể xảy ra. Tiên đề để thôi diễn là cô không bao giờ đáp ứng yêu cầu của đối phương.

Đối thủ quá mạnh và cẩn thận, không có bước phản ứng nào giúp cô thoát được.

Một chút giây giũa cũng khiến tình hình leo thang

Băng Doanh buộc phải suy nghĩ về tình huống xấu có thể xảy ra với mình.

Một trong số đó, tên kia sẽ "lấn công" cô bằng "vũ khí ưu việt" của hần.

Chuyện xấu càng nghĩ sẽ càng xấu. Nghĩ một lần sẽ có lần thứ hai, rồi thứ ba...thứ một trăm, không thoát ra được. Bi quan khi gặp nghịch cảnh là tâm lý thường thấy, đặc biệt là khi không tìm ra lối thoát.

Việc bi quan cũng có lợi, nó giúp ta đón nhận chuyện không hay dễ dàng hơn, tránh hụt hẫng hay đau khổ quá mức như lúc gặp bất ngờ.

Để hiểu tâm lý của Mộng Băng Doanh lúc này, phải xem xét thêm việc cô đã xem đi xem lại hàng trăm lần bộ phim diễn ra trong tưởng tượng về việc xấu xa đòi bại mà hung thủ sẽ làm với mình.

Cô không hy vọng nữa, vì cô biết nguyên tắc số một của nỗi đau, càng hy vọng vô ích thì sẽ càng đau khổ. Mộng Băng Doanh là người thông minh, cô nhanh chóng bỏ qua ba bước cơ bản của nỗi đau, tiến đến bước thứ tư: chấp nhận.

Là thứ mà nhiều người có suy nghĩ lệch lạc hay rêu rao rằng "nếu không chống cự được thì hãy hưởng thụ" giống như một cách để thỏa thuận chấp nhận cái xấu, thứ mà những người yếu đuối và ngu ngốc thường hay làm.

Băng Doanh chỉ dùng sự "chấp nhận" đó, như một cái kết xấu để làm tiền đề cho các hành động tiếp theo của mình, dùng bài toán lợi ích để đối diện với đau khổ.

Mộng Băng Doanh thả lỏng cơ thể, bình tĩnh:

_ Ta sẽ không chống cự, người không cần quá khẩn trương.

Việc thả lỏng của Băng Doanh, lại là tiền tố khiến sự việc leo thang. Quá trình leo thang này rất phức tạp, cần phải quay lại vấn đề về chất lượng sản phẩm mới phân tích rõ được.

Nó bắt đầu bằng âm thanh rất nhỏ, người bình thường không thể nghe được, nhưng người tinh anh ở trạng thái tập trung như tình huống này thì có thể.

Âm thanh đó mô phỏng theo thứ tự là: phụt, phụt, rẹt.

Tạo ra âm thanh phụt phụt là do chất lượng dầu gội đầu hay sữa tắm mà Băng Doanh sử dụng rất tốt. Nó tạo độ bóng mượt cũng như tăng lực kéo căng.

Băng Doanh thả lỏng, cô chỉ có thể thả lỏng các khớp cơ của mình, còn những chỗ đang căng cứng do phản ứng tâm sinh lý thì không.

Khớp không chịu lực thì cả cơ thể sẽ theo trọng lực hạ xuống.

Bàn tay Vương Lang đặt phía dưới bụng của Băng Doanh phải rất khó khăn mới tìm được chỗ tương đối nham nhám để bám vào, như đã nói trước, việc

khó khăn đó là do sứa tắm rất tốt.

Bỗng nhiên cả cơ thể Băng Doanh hạ xuống, Vương Lang trong thế khóa buộc phải tìm cách nâng nó lên, đó là động tác hợp lý.

Sức ép của các đầu ngón tay buộc phải tăng nhiều hơn ở chỗ nham nhám.

Lúc này nói về chất lượng của xà bông gội đầu. Nó khiến thứ làm cho chỗ đó nhám tron và mượt. Là lý do khiến các ngón tay bị trượt.

Bàn tay như bám vào vách núi cheo leo, buộc phải dùng sức nhiều hơn. Lực tăng thêm đó đã vượt quá sức căng mà đường chất trong dầu gội có thể mang lại.

Đó là lúc phát ra âm thanh "phụt, phụt". Cũng là lúc hành động leo thang bắt đầu.

Ngón tay của Vương Lang mất đi chỗ bám ban đầu, nhưng thế khóa buộc phải tiếp tục. Không có cách nào khác, cả phản ứng vô thức hay có ý thức đều thống nhất, chính là phải đưa các ngón tay xuống sâu hơn và xa hơn để tìm chỗ nhám nhám mới.

Chỗ đó không xa, cách chưa tới nửa gang tay.

Đó là quyết định đúng, góc độ cơ thể dễ bám vào, hay là độ nhám đều rất tốt. Tư thế của các ngón tay Vương Lang lúc này, nếu dùng từ bám sẽ không chính xác nữa, có thể dùng từ "móc".

Tiếp theo là bước thứ hai của việc leo thang.

Khi tay đã hạ thấp xuống để móc, thì đương nhiên khi về lại tư thế khóa ban đầu, cơ thể của Băng Doanh phải được nâng cao hơn.

Phải nhớ là sự đàn hồi là tự nhiên, vậy quá trình bật - ép, nghiêng - thẳng - cần. vẫn luôn tiếp tục.

Nhưng lúc này cơ thể của Băng Doanh đã được nâng cao hơn, vậy rõ ràng điểm tiếp xúc nghiêng - thẳng phải hạ thấp hơn.

Điểm mấu chốt để hoàn thiện sự leo thang, như đã nói chính là về vấn đề chất lượng sản phẩm.

Thứ Vương Lang mặc bên trong bộ đồ dạ hành đã vượt quá giới hạn sử dụng của nó. Có thể cảm cụ được đến lúc này đã là quá mức rồi.

Đó là lúc âm thanh "rẹt" phát ra.

Hung khí của Vương Lang được giải phóng hoàn toàn, độ co dãn và rộng rãi của trang phục dạ hành không đáng nhắc đến ở đây.

Hung khí đó bật ra, đạt được độ nghiêng lớn nhất, gần như song song với mặt đất.

Cơ thể của Băng Doanh được nâng lên cao, theo ngón tay móc của Vương Lang đang trong quá trình ép vào.

_ Á. - Sự căng thẳng của Băng Doanh lên đến cao nhất khi nhận thấy có thứ to cứng nóng đâm vào khe đùi của mình.

Kết hợp tất cả, sau khi hoàn thành quá trình leo thang của các động tác. Ta có kết quả như sau.

Độ đàn hồi là tự nhiên, chỉ cần còn tiếp xúc, nó không thể bị loại bỏ, chỉ có thể giảm đi. Tức là quá trình ép - bật vẫn còn nhưng diễn ra rất chậm và nhẹ nhàng.

Nhưng quá trình nghiêng - thẳng - cần không còn nữa. Nó trở thành ngang - kẹt - trượt nhẹ nhàng.

Cơ thể Mộng Băng Doanh hiện đang bị nâng lên ở ba vị trí, tay se se, tay móc, và hung khí đang kẹt giữa hai bắp đùi.

Cả cơ thể cô bị nâng lên, di chuyển theo phương ngang của hung khí đó.

Theo góc độ võ học mà nói, thế khóa của Vương Lang là cực kì hoàn thiện.

Hung khí của Vương Lang rất lớn và dài.

Về độ dài, điểm xa nhất của hung khí sau khi xuyên qua khe đùi của Băng Doanh vẫn kéo dài và chạm vào tấm gương. Lưu ý là chỉ xuyên qua khe đùi, có như vậy việc ép - bật mới có thể đi cùng động tác trượt. Lúc này thì hiệu quả suôn mượt mịn màng có tác dụng rất lớn trong việc giảm ma sát khi trượt.

Về độ lớn, nó buộc Băng doanh phải mở rộng ra chân, cả cơ thể cô đang bị Vương Lang nâng lên. Khi chân mở rộng thì không thể tiếp tục đứng vững trên mặt đất.

_ Đùng. - Băng Doanh mất đi điểm tựa trên mặt đất, nơi cảm giác an toàn của cô.

Ban đầu cô nhón chân lên, nhưng tay Vương Lang lại tiếp tục móc nâng cô lên cao nhằm giảm lực ép đè lên hung khí. Cô buộc phải giang chân bám vào

tắm gương để giảm độ lác lư.

_ Không. - Tư thế này, sự cọ xát là quá lớn.

Cơ thể của hai người nóng hổi. Chính là phản ứng sinh lý bình thường.

Người nóng hơn đương nhiên là Mộng Băng Doanh:

_ Ta chỉ nói một điều, không bao giờ ta khuất phục.

Băng Doanh là đang nói với các ngón tay xấu xa chuyên nghiệp của Vương Lang.

Đặc biệt là ngón tay tiếp xúc phía hạ thân của cô, nó đặt vào và di chuyển ở đúng chỗ không nên chạm vào.

Băng Doanh cố chuyển động tránh né, nhưng nó quá chuyên nghiệp.

Đó là chút bình tĩnh cuối cùng của Mộng Băng Doanh, mặc dù đã tính đến chuyện này, nhưng khi nó xảy đến, cô không thể dễ dàng chấp nhận như mình nghĩ.

Ngón tay và vũ khí của Vương Lang, đang cùng tấn công vào một điểm bên ngoài, là một điểm rất nhạy cảm.

Bàn tay kia đặt trên ngực cũng vậy.

Băng Doanh cố giãy giụa, chỉ làm tăng thêm sự cọ xát.

Cơ thể có tiếng nói của nó. Cả hai người đang cảm nhận tiếng nói đó. Nói về kiến thức mới thì đây chính là kiến thức mới.

Băng Doanh kiên cường, nhưng cô chưa vượt qua được bước thứ ba của nỗi đau, chính là buông xuôi.

Tâm nhân điều khiển hành vi của Vương Lang, chỉ cần có hiệu quả tốt nhất là được.

Còn ý thức chính của Vương Lang thì đang bối rối với những xúc cảm dồn dập đến. Nó không biết có nên nắm lại quyền kiểm soát cơ thể hay không, và nếu có thì sẽ làm gì.

Trên thực tế, tới lúc này Băng Doanh mới chỉ bị khóa và tiếp xúc gần cơ thể ở những chỗ nhạy cảm. Cô chưa có tổn hại trầm trọng gì, đó là suy nghĩ của người ngoài.

Còn suy nghĩ của Băng Doanh thì khác.

Cô bị tấn công tại nơi an toàn của mình.

Trong trạng thái tự nhiên nhất cũng như mất tự nhiên nhất.

Và đang tiếp xúc gần với sự cưỡng ép thú tính của một người đàn ông.

Cảm giác ấm nóng của thứ cô đang kéo dưới đùi kia là quá rõ ràng, cảm giác giựt giựt hay rung lắc của nó, từ chút từng chút, nhận được sự tương tác từ phản ứng vô thức của cô.

Còn phải đợi đến mức nào mới coi là tổn hại.

Mộng Băng Doanh sụp đổ.

Cô phản kháng lần cuối, là một hành động rất không nên cho sự an toàn của cô.

Cô lột khăn che mặt của hung thủ. Nhìn chăm chăm vào gương mặt đó trong gương.

Đây là một hành động tự sát, khiến hung thủ có thêm lý do không để cô sống sót.

Mộng Băng Doanh mặc kệ tình huống lúc này và tình huống xấu nhất cô tưởng tượng không khác gì nhau. Đưa vào hay chạm vào chỉ là động từ, đều tính là cô đã bị xâm hại.

Mộng Băng Doanh muốn nhìn rõ người đã xâm hại cô:

_ Không ngờ... Người thật quá trẻ.

Băng Doanh đưa tay ra phía sau, chạm vào gương mặt lạnh đó:

_ Người cũng thật.. dễ nhìn.

Băng Doanh mỉm cười, có những thứ không thể giải thích được, đặc biệt là cảm xúc, càng đặc biệt là cảm xúc của phụ nữ.

_ Ngươi thật sự không dối ý sao?

Vương Lang mặt lạnh không nói gì.

_ Tốt lắm.

Băng Doanh lại tiếp tục hôn:

_ Vậy đừng bao giờ dối ý.

Cứ coi như Băng Doanh đã bắt đầu chạm đến bước cuối, chấp nhận.

Và Băng Doanh không bao giờ cam chịu hay chấp nhận số phận.

Băng Doanh không dùng lý trí kiểm soát cơ thể nữa, cô để mặc cho xúc cảm tự sinh ra và lớn lên, cô muốn nhận cái giá này thật đầy đủ.

Còn lý trí của cô, đang chuẩn bị cái giá mà tên hung thủ kia sắp phải nhận.

Vương Lang tâm thần không hiểu hết được cử chỉ của Băng Doanh.

Vương Lang ý thức cũng vậy.

Sự việc quá nhanh và tự nhiên.

Việc uy hiếp một cô gái không phải là việc đáng tự hào gì, thật ra Vương Lang đã chuẩn bị tâm lý an toàn rồi khỏi.

Nhưng ngay lúc này hắn vẫn đề yện không dối, tư thế cũng như chuyển động của các ngón tay.

Một phần là vì điều đó khiến hắn cảm thấy bị kích thích, đó là tự nhiên không thể chối bỏ.

Quan trọng là Vương Lang đang dần dần cảm thấy, có gì đó thay đổi trong thái độ của cô gái, rất khó nói rõ. Cứ như là.. sự ưng thuận.

Vương Lang để sự việc kéo dài thêm chút nữa.

Băng Doanh là cô gái mạnh mẽ, nếu là nỗi đau không thể tránh khỏi cô không ngồi yên đón nhận nó, cô hướng tới đón đầu.

Vòng an toàn cá nhân bị phá vỡ, thu mình lại co rút hay phản kháng. Băng Doanh chọn phản kháng.

Cả cơ thể bị khống chế, chỗ khống chế cũng là chỗ đang chuyển động.

Cô chuyển động cơ thể theo mong muốn của nó.

Có chỗ tiếp xúc, bằng một cách nào đó, nó trơn hơn.

Mặt kệ tên kia muốn làm gì, Băng Doanh tự làm điều đó trước.

Cô hợp tác với các ngón tay kia, những ngón tay xấu xa.

Vũ khí của hắn cô coi là công cụ của mình.

Hơi thở dồn dập.

Cũng không ngại khi phát ra những âm thanh kì lạ, cứ gọi là âm thanh của bản năng.

..

Lướt bỏ....

Cắt bỏ....

Nội dung không phù hợp...

Chỉ vài phút sau, cơ bản là Vương Lang hoàn toàn đứng yên, chỉ theo quán tính chuyển động các ngón tay.

Mộng Băng Doanh có nhiệt tình hơn một chút.

Mỗi chút mỗi nhiệt tình, cô một lần nữa coi đây là không gian an toàn của mình, mặc kệ tên thanh niên ưa nhìn kia.

Cô cũng coi gương mặt đó là công cụ.

_ Nhanh nữa đi.

_ Mạnh nữa đi.

_ Đúng rồi, đừng dừng lại.

Băng Doanh thều thào ra lệnh, cô không chỉ hôn lên má, mà còn hôn lên môi tên mặt lạnh kia.

Tại đây ngay lúc này, Băng Doanh là chủ. Không có gì khiến cô phải ngại ngùng hay xấu hổ, cô là điều cô muốn.

_ A, a, a nữa, nhanh nữa.

_ á

Rồi Mộng Băng Doanh một lần nữa buông lỏng, là buông lỏng hoàn toàn, cả cơ thể.

Cô ngả đầu dựa vào vai Vương Lang, hôn vào má hắn, nhìn gương mặt lạnh lùng đó một lần nữa, lại hôn một lần nữa, cô nhắm mắt lại:

_ Cảm ơn.

Hai dòng nước mắt của Băng Doanh chảy ra:

_ Ta xong rồi, đến phiên ngươi đó, cứ làm gì ngươi muốn.

Cô bình yên nhắm mắt lại, hơi thở nhẹ nhàng, nếu không có hai dòng nước mắt, sẽ tưởng là Băng Doanh đang ngủ.

Vương Lang có thông minh hơn gấp một ngàn lần, cũng không thể đoán được hay nghĩ được chuyện gì vừa xảy ra.

Không người đàn ông nào biết được hay đoán được phụ nữ nghĩ gì.

Nhớ tới câu đó, ngoài tình yêu ra, phụ nữ khao khát nhất điều gì?

Vương Lang không biết, và cũng không cần phải biết.

Hắn lúc này hắn biết một điều, đó là mình đã sai rồi, là sai rất lớn, hắn biết rất rõ điều đó, bằng chứng đến từ hai dòng nước mắt kia.

Băng Doanh vẫn nhắm mắt, buông lỏng hoàn toàn.

Chính là thanh thân, bình yên. Như một nữ thần đang ngủ, không kẻ tội đồ nên đánh thức.

Vương Lang rất nhẹ nhàng, và dịu dàng. Một tay vòng qua bụng cô gái, một tay ôm chéo trên vai.

Hắn dìu cả hai lui lại vài bước chân, không ép hay đè, hãy nhớ là rất dịu dàng. Bàn tay không cầm hay nắm, chỉ khẽ vuốt ve.

Hắn hôn vào cổ của cô gái, vuốt tóc cô gái qua một bên trán, vuốt từ từ ở những sợi tóc dính mồ hôi, rồi hắn nhìn vào gương mặt của cô ấy trong gương, nhẹ nhàng:

_ Ta tên là Vương Lang.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Một Đêm Dài (14)

_ Năm ta 11 tuổi, có lần ta hỏi giáo viên của ta " thưa thầy, nếu chúng ta đang sống tại thiên đường xã hội, là hình thức xã hội tốt đẹp nhất mà nhân loại có thể xây dựng, vậy tại sao không ai mà em biết, có thể hạnh phúc khi sống trong nó, họ không hưởng thụ, mà là cam chịu ".

Thầy của ta không vui, ông ấy lật lại trang sách, rồi đọc lại từ đầu. Ông ấy đọc rất lâu, cuối cùng ông ấy nhìn ta rồi nói " em hiểu chưa, nếu chưa hiểu,

hãy học thuộc lòng nó, rồi em sẽ hiểu "

Ta đọc lại tất cả những gì ông ấy vừa đọc thêm một lần nữa, mà không cần nhìn vào sách. Ta lại hỏi " nếu vài người, có thể quyết định cách sống của nhiều người, vậy thiên đường này là dành cho ai? Tại sao khi một người muốn rời khỏi thiên đường đó, sẽ bị kết tội là phá hoại là tội ác không thể tha thứ.

Thầy của ta mất kiên nhẫn, ông kêu ta ngồi xuống, nói rằng ta thật ngu dốt khi không hiểu được những gì ông ấy dạy.

Đó là một buổi dự giờ, thầy hiệu trưởng của ta cũng có mặt ở đó, hiệu trưởng ngăn ta ngồi xuống, ông muốn thay giáo viên trả lời.

Thầy hiệu trưởng quả thật rất giỏi, ông trả lời bằng một bài diễn văn hùng hồn, tất cả mọi người trong phòng đều xúc động bởi bài diễn văn đó. Ông kết thúc bằng cái nhìn về chỗ ta đang đứng.

" Em đã biết được vì sao chúng ta đang sống trong thiên đường chưa, đó là vì cuộc sống của mỗi người trong chúng ta được quyết định bởi tổ chức gồm những người thông minh nhất, có đạo đức tốt nhất.

Họ là đỉnh cao cho trí tuệ của nhân loại, họ có quyền, có thể, và đã đề ra được lý tưởng sống tốt nhất cho tất cả chúng ta. Nhiệm vụ của em cũng như của tất cả mọi người ở đây, chính là sống, làm việc, học tập theo lý tưởng đó, chính là tự chúng ta đang góp phần xây dựng nên thiên đường của mình.

Còn nếu em đang sống trong thiên đường xã hội, lại không chịu góp phần xây dựng nó, không muốn là một phần tốt đẹp của nó, đương nhiên như vậy là hành động phá hoại rồi, đó chính là tội ác, và tội ác thì phải bị trừng phạt, em hiểu chưa.

Khi câu nói của thầy hiệu trưởng kết thúc, tất cả mọi người nhìn vào ta, giáo viên của ta, bạn học của ta, những người đến dự giờ - tất cả.

Ta thấy rõ trong đôi mắt của họ, là sự chán ghét, tội nghiệp, và thương hại.

Giống như ta là thằng ngốc, là con sâu, là âm thanh ồn ào. Đang phá hoại buổi học thần thánh của họ.

Ta vẫn vậy, từ lúc sinh ra, nếu đứng ta luôn đứng thẳng, nếu nhìn ta sẽ nhìn thẳng, và nếu muốn nói chuyện với ai ta sẽ nhìn vào mắt người đó, ta nhìn vào mắt của thầy hiệu trưởng và hỏi:

_ Vậy nếu những người có trí tuệ đỉnh cao của nhân loại đó, họ sai thì sao?

_ Họ không bao giờ sai.

_ Tuyệt đối không?

_ Tuyệt đối không.

_ Vậy em và thầy đang sống trong xã hội thiên đường?

_ Đúng vậy.

_ Vậy nếu có một người khác không phải họ tìm ra cách để xã hội này tốt đẹp hơn?

_ Vậy thì người đó sai.

_ Em hiểu rồi, cảm ơn thầy.

_ Tốt.

Ta xin phép ngồi xuống, thầy hiệu trưởng hài lòng, những người khác cũng hài lòng.

Đó là buổi học cuối cùng của ta.

Vương Lang kéo tấm chăn đắp lên cao hơn cho Mộng Băng Doanh.

Hắn đặt cô nằm trên ghế nệm lớn ở giữa phòng.

Đôi mắt Băng Doanh vẫn nhắm. Cô vẫn yên bình như một nữ thần.

Vương Lang ngồi bệt, xoay lưng về phía Băng Doanh.

Nếu một cô gái đã cho mình thấy bản thân trong điều thầm kín nhất. Hắn sẽ bù đắp lại bằng cách nói ra những điều thầm kín của mình.

Vương Lang kể và nói rất nhiều. Trừ những việc đã hứa giữ bí mật với sư phụ và ngài chấp pháp giả. Hắn gần như kể toàn bộ về cuộc đời mình.

Đây là cách hắn nói lời xin lỗi, cũng như thể hiện sự tôn trọng của mình với cô gái.

_ Mẹ của ta rất thương ta, gần đây ta mới biết bà ấy không phải là mẹ ruột của ta, nhưng điều đó không quan trọng, bà ấy mãi mãi là mẹ ruột của ta, người ta yêu quý nhất.

Bà luôn để cho ta thấy sự vui vẻ và hạnh phúc của bà. Nhưng nàng biết không, số lần ta thấy bà lặng lẽ khóc một mình, cũng nhiều bằng như thế.

Bác sĩ nói rằng mẹ ta bị trầm cảm, một bác sĩ khác lại nói bà hoàn toàn bình thường. Lại có một người khác nói bệnh của bà còn hơn cả trầm cảm.

Ta không muốn nghĩ về điều đó.

Ta thích ra khỏi nhà và trở về, trong nụ cười của bà.

Sư phụ của ta nói ta đừng lo lắng, mẹ ta đang dần tìm được sự cân bằng giữa hạnh phúc và đau khổ, và cuối cùng bà sẽ tìm được sự bình yên mà mình có thể.

Ta muốn tin vào điều đó.

Sau khi ta khai mở, ta cảm nhận được làn sóng tinh thần của mẹ, quả thật nó rất bình yên.

Đó là điều khiến ta vui nhất khi trở thành người tinh anh.

Lúc ta quyết định rời khỏi nhà, bắt đầu con đường của mình, nàng biết ta cảm nhận được điều gì từ bà không, chính là sự tự hào. Chính vì vậy, ta sẽ không bao giờ làm bà thất vọng, niềm tin đó là động lực để ta đưa ra suy xét, về những điều mình sẽ làm và không làm.

Ta biết mẹ không phải muốn ta trở thành một người vĩ đại, bà chỉ muốn ta sống giống như lời cha ta hay nói " không thẹn với mình là được ".

Nàng biết không.

Hành động vừa rồi của ta, làm ta thấy hổ thẹn. Ta biết mình sai rồi.

Ta biết mọi lời xin lỗi luôn là muộn màng, bởi ngay lúc cần đến nó, đã là quá muộn.

Nhưng thật sự ta rất cần, rất cần sự tha thứ từ nàng.

Xin hãy tha thứ cho ta.!

Vương Lang quay lại vuốt tóc Mộng Băng Doanh, đắm đắm nhìn vào gương mặt tĩnh lặng của nàng.

Đôi mắt đó vẫn nhắm, dòng nước mắt đã khô.

Vương Lang đặt nhẹ tay lên gò má của nàng, gò má nóng hổi, trên gương mặt cổ tỏ nét lạnh lùng.

Hắn lại tiếp tục kể.

_ Sự mất tích của sư phụ, cũng như lời nhắn nhủ của ông, là một phần lý do ta rời khỏi nhà.

Còn thật sự, ta rất muốn được ra đi. Ta muốn được nhìn thật nhiều, thật kỹ thế giới này. Và nếu nó thật cũng như thứ mà người khác dạy cho ta, nhiệm vụ của ta sẽ là thay đổi nó.

Có thể ta không làm được, nhưng ta vẫn phải làm, bởi nếu không...

..ta sẽ thấy mình vô nghĩa.

Thật sự thế giới này rất đẹp, rất đẹp. Đáng để chúng ta tồn tại trong nó, và vì nó.

Ngay lúc này ta sẽ không tự áp đặt suy nghĩ về lý tưởng của mình. Ta định sẽ có nó sau khi mình trưởng thành hơn, cả cơ thể, tâm hồn, và tri thức.

Cho đến lúc này, vẫn chưa có việc gì xảy ra theo những gì ta dự đoán trước. Là tất cả mọi việc dẫn ta đến đây và gặp nàng lúc này.

Lúc đầu ta cho rằng là mình bất lực, không đủ sức để nắm giữ cuộc đời mình. Nhưng bây giờ ta đã học được một bài học, là bài học về những con đường.

Một con đường dù có cô độc đến đâu, cũng sẽ có điểm đầu và điểm cuối, là nơi nó giao nhau với những con đường khác. Ta có thể cô độc trên con đường của mình, vậy những người xung quanh ta thì sao.

Đôi lúc sự nắm giữ là nằm ở những lựa chọn bất ngờ, việc gì phải viết trước, chỉ cần ở mỗi bước đi ta vẫn là mình, vẫn tự đưa ra quyết định đúng sai, có không cho mình. Vậy là được rồi.

Nếu đưa ra một thang đo điều kiện, ta là kẻ không may, cũng là người may mắn.

Ta không may là vì trong thế giới trong thế giới mà sự vĩ đại được sánh như mặt trời này, ta sinh ra ở một nơi không nhìn thấy nó, nơi mà mọi người vay mượn ánh sáng của nó và nói với nhau, đó là mặt trời.

Còn ta may mắn, là bởi vì những người quan trọng với ta, mẹ ta, sư phụ của ta. Họ cho ta một niềm tin để đi tới, họ như bậc thang nơi tầm tới là chỗ dựa để ta vươn lên.

Họ không biết, hay không nói ta hãy đi bao xa, họ chỉ nói họ tin tưởng vào ta. Với một người đi tìm lý tưởng của mình, vậy là đủ rồi.

Ta có áp lực của mình, và niềm tin của họ khiến áp lực đó trở thành động lực, là điều tích cực để ta tận hưởng từng ngày trôi qua.

Mộng Băng Doanh vẫn im lặng. Vương Lang không bỏ cuộc, hẳn biết trong phút chốc vừa rồi, sự chia sẻ thâm kín kia của nàng vẫn chưa nhận lại đủ sẽ chia để bù đắp.

__ Để ta kể chuyện cho nàng nghe, một câu chuyện mà ta đã mang theo với vô vàn suy nghĩ, đến bây giờ ta vẫn chưa có đáp án cuối cùng cho nó.

Đó là câu chuyện về nữ thần mặt trăng.

Vương Lang kể một câu chuyện.

Nữ thần mặt trăng và nam thần mặt trời là anh em ruột. Mặt trời rất yêu thương và bảo bọc em gái của mình.

Mặt trời cho nhân loại sức sống để tồn tại, cũng như nhận đủ các món quà, để họ kính ngưỡng ngài.

Thần mặt trời là mạnh nhất, vĩ đại nhất, tối cao nhất mà loài người có thể biết đến, họ được nuôi sống và dẫn dắt bởi ngài.

Nhưng họ lại sợ hãi, xa lánh và e ngại ngài, họ bối rối và đau khổ, chùng bước và băn khoăn khi phải đối diện với ngài.

Niềm tin và tín ngưỡng, dần dần trở thành trách nhiệm và gánh nặng.

Nhân loại thích tìm và hướng tới nhiều hơn, cũng như ca ngợi tô vẽ hay truyền tụng, về nữ thần mặt trăng.

Nữ thần đại diện cho cái đẹp, sự yên bình hay những khoảnh khắc đắm chìm hạnh phúc.

Nhân loại ca múa vào ban đêm và nhớ nhó vào ban ngày.

Họ dần đi sai con đường mà vị thần vĩ đại kia dành cho họ, lý do họ được sinh ra và cho phép tồn tại.

Nữ thần mặt trăng quả thật quá xinh đẹp, bao dung, nhân ái và tràn ngập tình yêu thương. Nàng nghĩ nếu vẻ đẹp của nàng khiến nhân loại hạnh phúc, thì nàng sẽ cố gắng rõ hơn nữa. Đó là sự hy sinh, sự hy sinh cho điều nàng nghĩ là tốt đẹp.

Và nhân loại lại càng lạc lối, họ tận hưởng nhiều hơn và đắm chìm trong nó. Họ chọn sự tự thỏa mãn thay cho dục vọng chiếm hữu. Hòa bình thay cho tranh đấu, thứ khiến cho giấc mơ và lý tưởng trở nên nhỏ bé hơn.

Chết là đau khổ, nhưng chết trong tình yêu lại là hạnh phúc, sự sa đoạ của loài người trượt dài khi nó có cách để biện minh.

Thần mặt trời không thích điều đó, ngài thông thái hơn người em gái hiền lành của mình. Ngài biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra với nhân loại, họ đang tự chôn vùi chính mình và đi đến con đường tàn lụi.

Ngài giam giữ em gái của mình, thế gian chỉ còn lại bóng đêm tuyệt đối, cũng như ánh sáng vô cùng.

Guồng máy lại hoạt động đúng như cách nó được tạo ra. Không còn thứ để xao nhãng, loài người làm việc quần quật dưới cái nắng chói chang, và cảm lạnh hồi phục trong bóng tối lạnh lùng.

Nhưng nhân loại lại ngày một ít đi.

Khi tình yêu không có, những đứa trẻ không được sinh ra nữa.

Dục vọng chiếm hữu lớn lên không ngừng, họ tìm ra cách để thỏa mãn nó, đó là giành giật của người khác. Cách đó có hiệu quả, họ tìm ra cách biện minh mới và coi đó là chính đáng.

Có nhân loại, nhưng không có lòng nhân đạo. Tài sản vẫn như vậy, nhưng người ít đi, vậy nó sẽ nhiều hơn. Đã vậy họ không cần phải vất vả làm việc nữa.

Một lần nữa họ không đi đúng con đường của mình.

Thần mặt trời mệt mỏi, ngài thất vọng với sinh linh mà mình tạo ra.

Từ trên cao, nước mắt của nữ thần mặt trăng trào xuống. Nàng gục ngã trước nỗi đau của mình.

Thần mặt trời dắt em gái mình đi, để mặt vùng đất đỏ và nhân loại.

Không thể tự tay giết những đứa con của mình, ngài để bọn chúng tự diệt. Một lần nữa khi mọi thứ trở lại thuở hồng hoang, ngài sẽ sáng tạo lại từ đầu.

Rất lâu sau hai vị thần quay lại, và ngạc nhiên vì những gì họ thấy.

Vương Lang ngừng kể, hần dựa sát đầu vào tấm chắn, lại im lặng ngắm nhìn thiếu nữ xinh đẹp kia.

Rồi bờ môi kia lần đầu mấp máy:

_ Họ thấy gì?

Vương Lang mỉm cười:

_ Ta không biết.

_ Tại sao không biết?

Vương Lang vẫn nụ cười đó:

_ Vì ta không phải là những vị thần.

Đôi mắt của thiếu nữ kia vẫn nhắm, nhưng giọng nói thì bức tức hơn:

_ Đồ lừa đảo.

_ Ha Ha, vậy nàng có thể mở mắt ra nhìn kẻ lừa đảo này không.

_ Không.

Một chút im lặng suy nghĩ, giọng nói êm ái lại vang ra:

_ Kể chuyện khác đi, lần này phải kể cho hết chuyện.

_ Ừ.

Vương Lang lại tiếp tục con đường chuộc tội của mình:

_ Có một con ếch sống ở hang động kia rất sâu, nó hay ngồi và nhìn lên miệng hang. Mỗi khi thấy những đàn chim bay qua, nó rất ghen tị.

Nó mơ ước một ngày nào đó nó cũng có thể bay lượn như vậy.

Một ngày kia nó gặp một vị thần lang thang, nó van xin vị thần hãy cho nó đôi cánh, để nó có thể bay lượn thỏa mãn ước mơ của mình.

Vị thần tốt bụng cảm động với giấc mơ của chú ếch, ngài ban cho nó đôi cánh thật đẹp.

Con ếch hạnh phúc vì điều đó.

Vị thần tốt bụng kia lại tiếp tục lang thang, một ngày kia ngài quay lại, thì thấy con ếch và đôi cánh, vẫn ở trong cái hang động đó.

Vương Lang ngả hẳn đầu ra phía sau, qua lớp mền, hần cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể của Băng Doanh.

Băng Doanh thì cảm thấy bức bối hơn với cách kể chuyện của tên xấu xa kia:

_ Vì sao vậy, kể tiếp đi.

_ Ừm, vì nó có cánh nhưng nó không biết bay.

_ Kể lại, ta không thích cái kết đó.

Vương Lang ngoan ngoãn phục tùng.

_ Được rồi, để ta kể cái kết khác.

Con ếch lại đau khổ năng nỉ vị thần, cho nó một điều ước khác. Vị thần tốt bụng đồng ý, ngài hỏi con ếch " vậy người muốn điều ước như thế nào "

Con ếch hồ hởi:

_ Thần hãy mang vào hang động này một con chim, con sẽ cưỡi nó bay lên, vậy là được rồi.

Vị thần hoàn thành điều ước của con ếch thêm một lần nữa.

Sau này ngài quay lại, quả thật không thấy con ếch ở trong hang động nữa.

_ Hết truyện chưa?- giọng của Băng Doanh có vẻ không vui.

_ Hết rồi.

_ Vậy con ếch đó bay đi đâu?

_ Chẳng đi đâu cả. - Vương Lang hồ hững.

_ Vì sao.

_ Vì nó nằm trong bụng con chim.

_ Đồ xấu xa.

Cơ thể Băng Doanh trong mền giấy này, hát đầu của Vương Lang ra, đôi chân dài trắng nõn thò ra khỏi mền, đập lưng hấn:

_ Không cần ngại kể chuyện nữa, xê ra.

Ha ha ha.

Vương Lang cười giòn tan. Bàn tay hấn vô tình vuốt nhẹ lên làn da đùi mịn màng kia.

Băng Doanh như bị điện giật, cảm giác này khiến cô nhớ đến khoảng khắc vừa rồi. Lúc đó cô thật tự tin và mạnh mẽ thể hiện, còn bây giờ thì hoàn toàn ngược lại.

Mộng Băng Doanh vội rút chân lại, nhét vào trong mền, trong phút giây bối rối và vội vàng, có vài thứ lấp ló ra, thứ ngang với tầm mắt của Vương Lang đang ngồi.

Mộng Băng Doanh không biết tên kia kịp thấy gì, vì cô vốn dĩ đang quyết không mở mắt.

Nhưng cô quy kết những chỗ nào mà thấy gió mát lùa vào, coi như đã bị hấn nhìn thấy, là nhìn thấy thêm lần nữa.

Biết vậy nhưng vẫn phải hỏi lại cho chắc,:

_ Người nhìn thấy gì.?

Vương Lang suy nghĩ. Không dám trả lời.

_ Sao không trả lời, ta hỏi người đã nhìn thấy những gì rồi.

_ Ta đang nghĩ xem có chỗ nào mình chưa nhìn thấy.

_ Người là đồ.. đồ.. Xấu xa. Ta không muốn nói chuyện với người nữa, người đi đi.

_ Vậy nàng tha thứ cho ta chưa?

_ Không bao giờ!

_ Vậy tốt.

Vương Lang chỉnh lại vị trí ngồi:

_ Ta sẽ không đi.

Im lặng một lúc lâu, có lẽ Băng Doanh lại dùng chiến thuật im lặng. Vương Lang không đủ giỏi để biết phải làm gì, hấn chỉ cố gắng hết sức thôi.

Phải làm gì đó, không thể dùng im lặng để chống lại im lặng được.

Hấn hát, đó là điều đầu tiên và tự nhiên hiện ra trong đầu hấn.

Bài hát này là một bài hát về tình yêu trai gái. Là một sáng tác của tay nhạc sĩ vô danh Trương Lang Vương, bài này không mấy thịnh hành, chỉ là có lần Vương Lang vô tình nghe nhà hàng xóm mở lên, cũng vô tình mà thuộc.

Bài hát này được viết cho ca sĩ nữ, là một bài hát viết về tâm trạng bồn chồn lo lắng của người con gái trong tình yêu.

Nam nhân như Vương Lang hát lên thật không thể nào hợp được. Nhưng hắn vẫn hát.

Coi như Vương Lang may mắn, hắn có giọng hát không quá tệ. Cứ tạm coi là dễ nghe.

Hắn hát vu vơ, ngẫu nhiên, tự mình thả hồn vào bài hát.

Không gian tĩnh mịch, một giọng hát truyền cảm vang lên:

..." Xin cho ái tình, mãi còn nồng trong duyên đời em

Xin cánh tay chàng, sẽ đặt cạnh em khi em ngủ quên

Vì tình yêu đỗi, em là thiếu nữ xinh tươi trong vườn hoa.

Còn tình yêu đó em đã trao chàng tình yêu đầu tiên.

....

...

Chiêm bao chiêm bao em mơ thấy chàng cùng cây đàn cũ.

Mê ly say đắm, em nghe tiếng đàn, ngợi ca nàng xuân yêu kiều lắm

Cho trong đôi mắt em thêm ấm nồng dệt bao mộng ước.

Và hồi ly ly ơi, sao trong một phút giây thắm nồng.

Em đã cho đi, một trái cảm trong vườn tình. Và hồi ly ly ơi, em không biết những trái đắng trong cuộc tình.

Là bởi do em, đã cho hết không giữ lại gì.

....

...

_ Sao người không hát nữa, ta muốn nghe hết ca khúc này.

_ Xin lỗi, ta chỉ thuộc có nhiều đó.

Vương Lang nói dối, với hắn, muốn quên còn khó hơn là muốn nhớ.

Hắn không hát nữa là vì hắn biết, bài hát này phần kế tiếp rất buồn. Tay nhạc sĩ vô danh kia chỉ biết viết những bài hát buồn, vậy nên cả đời hắn vẫn vô danh.

Lúc này, có lẽ chỉ nên hát nhiều đó thôi.

Không gian im lặng, đây là khoảng thời gian im lặng lâu nhất từ nãy đến giờ.

Sự im lặng này thật bình yên.

Trời đã quá khuya, mọi thứ thật tĩnh lặng, họ nghe được hơi thở của nhau, và cả tiếng tim đập.

Bỗng bờ môi của thiếu nữ kia nhấp nháy:

_ Tại sao người dối ý, người đã nói là không bao giờ dối ý.

Đây là lần đầu tiên Băng Doanh chủ động nói chuyện trước.

Vương Lang mừng rỡ, bắt đầu tự mình oan:

_ Ta không bao giờ có ý làm hại hay tổn thương nàng, tuyệt đối không.

_ Ngươi gạt ta.

_ Ta không gạt nàng.

_ Không được cãi ta.

_ Ủ, ta không cãi nàng.

_ Ngươi bao nhiêu tuổi?

_ Hơn 14.

Mộng Băng Doanh hỏi, chỉ hỏi thôi, rồi cô lại tiếp tục nhắm mắt làm nữ thần yên ngủ.

Vương Lang mỉm cười, ít nhất những gì hắn nói, vẫn đang được thiếu nữ kia lắng nghe.

_ Ba tháng nữa ta sẽ 15 tuổi.

_ Đồ con nít xấu xa.

_ Ủ biết rồi, ta xấu xa.

Mộng Băng Doanh mở mắt, nàng ngồi thẳng dậy, quán mền quanh người, cả thân chỉ lộ ra một chút ở cổ. Băng Doanh Nhìn vào mắt Vương Lang, định nói gì đó.

Bỗng nàng liếc mắt xuống bên dưới, nhìn thấy "cái đó" của Vương Lang vẫn đang trong trạng thái chiến đấu. Mặt nàng đỏ lên, có hơn một phần ba là vì tức giận.

Ngay lập tức nàng nằm xuống lại, lấy mền trùm kín đầu, giọng tức giận:

_ Đồ xấu xa, cả ngươi và nó, kêu nó nhỏ lại đi.

Vương Lang bặm môi, nhúu mày:

_ Ta đang cố, chính là trên bảo dưới không nghe.

Phía bên trong mền, Mộng Băng Doanh giãy nảy:

_ Đánh nó đi, đánh mạnh vào, phải thật mạnh vào. Làm nó sợ mà teo lại.

_ Nếu ta đánh nó, nàng sẽ tha thứ cho ta chứ.

_ Không.

Mộng Băng Doanh lại hậm hực:

_ Hai tay của ngươi cũng có lỗi, chỗ nào ngươi chạm vào ta đều có lỗi, là cả người của ngươi có lỗi. Ngươi tự sát đi, ta sẽ tha thứ.

Vương Lang dứt khoát:

_ Được, ta tự sát, vậy nàng muốn ta tự sát bằng cách nào.

_ Treo cổ.

_ Nhưng cái cổ của ta chưa chạm vào nàng.

_ Vậy treo cổ nó đi.

_ Nó nào?

Một ngón tay từ trong mền thò ra, chỉ xuống phía dưới của Vương Lang:

_ Là thứ xấu xa đó.

_ Được, ta treo cổ nó. Nhưng ta không có dây.

_ Tự kiếm đi.

Im lặng.

_ Ngươi treo cổ nó chưa.

_ Rồi.

_ Nó chết chưa.

_ Rồi.

Mộng Băng Doanh hé mền ra, rồi trùm ngay lại.

_ Ngươi gạt ta, đồ xấu xa.

_ Thì chính nàng kêu ta xấu xa mà.

_ Vô sỉ.

_ Ủ,ta vô sỉ.

_ Đồ, đồ.. háo sắc.

_ Ủ,ta háo sắc.

_ Đồ con nít háo sắc.

_ Ủ, ta là con nít háo sắc.

_ Không được nhại lại ta.

_ Ta không có nhại lại nàng.

_ Không được nhại.

_ Ủ không nhại.

Một bàn tay thò ra khỏi mền, rò rò, rồi nhéo tai Vương Lang thật mạnh:

_ Đau quá, tai ta chết rồi.

_ Sợ chưa?

_ Sợ rồi.

Băng Doanh lại ngồi dậy, lần này nàng choàng mền thấp hơn, để lộ ra bờ vai trắng muốt của mình.

_ Khép đuôi lại, đừng để ta nhìn thấy nó.

Vương Lang ôm đuôi.

_ Bây giờ ta sẽ tra khảo ngươi, không được nói dối ta, hiểu chưa.?

_ Hiểu.

_ Nhìn vào mắt ta, không được nhìn chỗ khác.

_ Mỏi cổ lắm.

_ Kệ ngươi.

Tuy nói vậy như Băng Doanh vẫn nằm xuống, nàng nằm nghiêng, đầu tựa vào thành ghế, tầm mắt của hai người ngang nhau, nàng đưa tay vén tóc mái của Vương Lang, nàng muốn nhìn rõ gương mặt của kẻ xấu xa vừa xâm hại nàng.

_ Ngươi là sát thủ bốn bánh bao đen?

_ Phải, mà cũng không phải.

_ Là sao? Nói rõ đi.

Vương Lang kể về Mỹ Mỹ, chủ yếu là dồn hết tội về cho nó.

Băng Doanh lắng nghe, vừa nghe vừa nhìn thật kỹ vào gương mặt của kẻ xấu xa kia, rất nhiều rất nhiều những suy nghĩ đang hiện ra trong đầu nàng.

Thật kì lạ, lúc này nàng lại cảm thấy yên tâm, một cảm giác không nên có trong tình huống này.

Băng Doanh đã lâu rồi không có cảm giác yên bình như thế, cảm giác như lúc này nàng không cô độc, người thiếu niên như là chỗ dựa, là chốn bình yên của nàng.

Nàng là tuệ nữ, hai chữ đó nói lên được rất nhiều điều.

Nàng thông minh và mạnh mẽ, và nàng luôn làm chủ cuộc đời mình.

Từ nhỏ Băng Doanh đã vắng hình bóng người cha, nàng ở bên mẹ cho tới những ngày cuối đời của bà. Chỉ có hai mẹ con làm lũ, rồi khi bà mất đi, nàng một mình đối diện với nỗi bất hạnh đó.

Tuệ nữ kế thừa gen trí tuệ ưu việt của dòng tộc, nhưng vậy cũng chưa đủ, suốt tuổi thơ nàng phải cố gắng thật nhiều để khẳng định mình.

Ông chú Raphen cũng giống phụ thân của nàng, những người thông minh thường không biết cách để chia sẻ cảm xúc của mình.

Ông soạn ra một hệ thống giáo dục ưu việt nhất cho đứa cháu gái ưu việt của mình. Đặt ra những yêu cầu khắt khe và khó khăn nhất. Ông là một thiên tài, và ông biết cách để dạy dỗ ra một thiên tài.

Chỉ có vậy thôi, những con số, những trang sách, sự cố gắng và mồ hôi. Đó cũng là cách ông thể hiện tình yêu với đứa cháu của mình.

Và tuệ nữ Mộng Băng Doanh đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ đó, nàng được ví như người phụ nữ hiện đại hoàn hảo, xứng đáng với sự ngưỡng mộ của tất cả mọi người.

Băng Doanh 19 tuổi, 12 năm nay kể từ ngày mẫu thân qua đời. Nàng như cỗ xe không ngừng quay, không ngừng tiến tới.

Nàng tỏ ra mạnh mẽ đến mức khiến người khác nghĩ rằng nàng chính là như vậy.

Nhưng Mộng Băng Doanh là một người con gái, một cô gái trẻ.

Nàng có nhiều thứ, cũng như thiếu nhiều thứ, giống như bao người con gái khác.

Người con gái có gì, họ có tuổi trẻ và bông bột. Có trái tim yêu thương và mơ mộng, có những điều thầm kín trong giấc mơ của mình hằng đêm, hay trong những lần ngấm mưa rơi qua khung cửa sổ, rất nhiều.

Nàng thiếu gì, thiếu một người để khi ở bên cạnh người đó, nàng được là nàng. Là cô gái tuổi đôi mươi đầy khao khát và mơ mộng.

Nàng cần một người để có thể ở bên, chia sẻ, vỗ về an ủi nàng, chịu đựng nàng cho dù là những yêu cầu ngu ngốc và trẻ con nhất. Phải yêu thương nàng vô điều kiện, và yêu nhiều đến mức cho dù xa cách bao nhiêu, lâu đến thế nào, nàng vẫn luôn cảm thấy được tình yêu của người đó dành cho nàng.

Người phụ nữ trong tình yêu.

Và tình yêu sẽ khiến họ tỏa sáng hơn mọi ngôi sao có thể nhìn thấy.

Gom tất cả những ngôi sao đó lại, sẽ là vẻ đẹp trong đôi mắt của nàng khi nghĩ về người mình yêu.

Bây giờ là quá sớm để nói về cảm xúc của Mộng Băng Doanh, cũng như không bao giờ là đúng lúc.

Chỉ biết là hôm nay, có rất nhiều hàng rào bao bọc quanh nàng bị phá vỡ.

Có một tên xấu xa và liều mạng, bằng một cách vô cùng tồi tệ và bỉ ổi, đã xuyên qua nó. Đã chạm vào cô bé Doanh Doanh yếu đuối mỏng manh bị giam giữ bên trong.

Cô bé đã bị hai chữ Mộng Băng giam giữ suốt bao năm nay, tưởng chừng là mãi mãi.

Hắn làm cô bé hoảng sợ, khóc lóc với sự độc ác của mình.

Và tồi tệ hơn, hắn đang dỗ dành cô bé, lừa gạt cô bé. Ngăn dòng nước mắt ngày thơ kia, khiến cô bé nghĩ rằng hắn là người tốt, hắn quan trọng trong cuộc đời của cô bé.

Khiến ở một nơi nào đó trong sâu kín, hắn luôn có một chỗ ở đó, bên cạnh sự ngây thơ không biết cách đề phòng của bé gái Doanh Doanh.

Tuệ nữ có thể kiểm soát lý trí của mình. Nhưng con tim thì luôn biết cách lẩn trốn, khi nó xuất hiện, lý trí trở nên dư thừa.

Khi đó mọi thứ đều trở nên lẩn lộn.

Mộng Băng Doanh không biết điều đó, tốt nhất cứ để Băng Doanh tin rằng lý trí đang kiểm soát tất cả. Cho đến khi quá muộn.

Băng Doanh nghiêm giọng.

_ Cho ta gặp Mỹ Mỹ.

Vương Lang gọi Mỹ Mỹ, hần làm được điều đó là nhờ sự liên kết của hạt giống sinh mệnh đang đặt bên trong vòng sáng xanh của hần.

Mỹ Mỹ xuất hiện. Nhân vật chính - kẻ chủ mưu xuất hiện. Trong phút chốc không còn đất cho Vương Lang diễn nữa.

_ Tỷ tỷ xinh đẹp.

_ Tỷ tỷ xinh đẹp.

Sự dễ phòng của con gái trước những thứ dễ thương thật quá thấp, Mỹ Mỹ dễ dàng tìm được vị trí "đắc địa" trên người Băng Doanh để bám vào, sự sung sướng của Mỹ Mỹ giống như đôi từ hút sang chích, phê không tả được. Coi như mọi nỗ lực của nó đền đáp một lần này là xứng đáng.

_ Em là Mỹ Mỹ.

Mọi người đều gọi em là Đệ Nhất Thần Thú Mỹ Mỹ Sinh Mệnh Vương, em là tinh thú duy nhất nắm giữ năng lượng hệ sinh mệnh huyền thoại của địa cầu, là độc nhất vô nhị, tên thân mật của em là Đệ Nhất Mỹ Mỹ Vương, sở thích là du lịch đây đó, ăn đồ ngon, thích màu hồng, không thích màu đen, ghét người giả dối..

Kẻ thù xu chiêng.

... bốn bánh bao đen...dịch chuyển.. chôm đồ

... kho chứa...mấy trăm năm..

_ Yêu tiên nữ, thương La La, thân với đại ca, tỷ tỷ có thể gọi em là Mỹ Mỹ xinh đẹp dễ thương

Nói chung là tất tần tật, còn rõ ràng chi tiết hơn khi kể với Vương Bá - người gặp ở khu vườn kia. Mỹ Mỹ vốn không có khả năng giữ bí mật, nhất là với những ai nó thích.

Vương Lang định lấy tay vuốt ve Mỹ Mỹ, nhưng bị Băng Doanh đánh vào tay hần, đẩy ra.

Theo tình huống hiện tại thì ở đây chỉ có một người xấu duy nhất là Vương Lang. Mỹ Mỹ và Băng Doanh, bốn con mắt hình viên đạn nhìn về phía hần.

Hai chị em tâm tình với nhau, bỏ mặc tên người thừa kia.

Băng Doanh nhanh chóng hiểu rõ tất cả mọi chuyện, thậm chí cô còn hiểu rõ hơn cả Vương Lang.

Mỗi lần sung sướng là trí nhớ của Mỹ Mỹ lại phục hồi, nó nhớ ra mang máng từng chút. Kẻ không đầu không cuối cho Băng Doanh.

Mặt Mỹ Mỹ úp vào chỗ êm ái của Băng Doanh, dính rồi là không gỡ ra được. Vương Lang lại đau đầu, không khéo nó lại có thêm kẻ thù là mền nữa thì khổ.

Rất nhiều khúc mắc đã được giải khai, Băng Doanh thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Mỹ Mỹ quả thật rất đáng yêu, Băng Doanh cười rất nhiều, tiếng cười của cô trong vắt như chuông gió, làm Vương Lang ngơ ngẩn.

Chưa bao giờ hần tiếp xúc gần với một người con gái như vậy, cũng như trong nhiều tình huống với các cung bậc cảm xúc như thế.

Cả hai người đang cùng bước chân vào một vùng đất bí ẩn và huyền diệu, nơi không một ai dám nói đã hiểu rõ về nó.

_ Người định xin lỗi ta như thế nào?

Ôm Mỹ Mỹ trong lòng, Băng Doanh trừng mắt nhìn Vương Lang.

_ Vậy nàng muốn ta làm gì.

_ Gì cũng được? Băng Doanh hai mắt hờ hững.

_ Phải, gì cũng được.

_ Ta muốn Mỹ Mỹ, nó phải ở đây làm con tin cho tới khi nào ta hết giận.

Vương Lang gãi đầu:

_ Cái này ta không quyết được, phải hỏi ý kiến của...

Vừa nhìn xuống thì thấy hai mắt Mỹ Mỹ sáng long lanh, đầu gật như gà mổ thóc.

Hắn thờ dài, đầu năm nay toàn nuôi trứng thứ phản bội. Không biết được mấy ngày thì nó quên mình đây.

_ Mỹ Mỹ không muốn đi với ca sao?

Vương Lang vót vát chút hy vọng.

_ Không.

Mỹ Mỹ dập tắt không thương tiếc, nó úp mặt vào nơi êm ái, nơi không gì có thể chia tách.

_ Tỷ biết Mỹ Mỹ thương tỷ nhất mà, Mỹ Mỹ ngoan.

Băng Doanh cười tươi hải lòng vuốt ve nựng nịu Mỹ Mỹ.

_ Hí hí, Mỹ Mỹ thương tỷ nhất.

_ Mỹ Mỹ ở luôn với tỷ tỷ nha, đừng về với ca ca nữa.

_ Ca ca nào?

Câu trả lời của Mỹ Mỹ làm Băng Doanh bật cười rục rờ, còn mặt Vương Lang thì đen thui, sớm biết thế này thì chôn nó ở vùng sinh tồn luôn.

_ Vậy nàng tha thứ cho ta rồi?

_ Mơ đi, không bao giờ ta tha thứ cho ngươi, đồ xấu xa. Đi đi, ta không muốn nhìn mặt ngươi nữa.

_ Mỹ Mỹ?

_ Vĩnh biệt ca, đệ cũng không muốn nhìn mặt ca nữa.

Gen phản bội của Mỹ Mỹ cũng thuộc hàng ưu việt.

Vương Lang hận không chụp được nó để đánh thêm vài cái.

_ Ca kêu đệ dịch chuyển ca.

Vương Lang nhìn Băng Doanh,

_ Ta có việc phải làm, tạm biệt.

_ Không tiễn.

_ Có một điều ta phải nói, ta...

Mỹ Mỹ quá nhiệt tình, không để Vương Lang nói hết câu nó đã làm xong việc dịch chuyển.

Băng Doanh có chút hụt hẫng, nhưng có Mỹ Mỹ dễ thương trong lòng, nàng nhanh chóng mỉm cười.

_ Mỹ Mỹ đi tạm với tỷ không.

_ Điiiiii.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Một Đêm Dài (15)

3 giờ sáng.

Nha Trang thành thời gian gần đây quả xứng với hiệu danh thành phố không ngủ.

Vương Lang bước ra khỏi cửa trước của một khách lâu. May mắn cho hắn, lần này vị trí dịch chuyển của Mỹ Mỹ khá an toàn, là ở khu giao dịch trung tâm, nơi bán đồ lưu niệm mới được xây dựng để phục vụ khách du lịch là người bình thường.

Khách lâu này rất quen, hình như lúc chiều hắn có ghé qua để làm chút việc.

Im lặng cảm giác sự bình yên trong thế giới của người bình thường, bỗng ánh mắt của Vương Lang va chạm xẹt lửa với một người đang đứng cạnh cửa chính của khách lâu, là tên tiểu nhị tiếp đón.

Hiện tại Vương Lang có ba vấn đề trước mắt cần giải quyết nhanh.

Một là bộ đồ rách rưới hắn đang mặc.

Hai là túi tiền trống rỗng của hắn.

Ba là lo chạy cho nhanh trước khi tiểu nhị của khách lâu bắt lại. Bộ dạng của hắn lúc này không thể coi là người đường hoàng được.

Cũng là do tay nải rách tả tơi làm lộ ra công tinh thần bên trong, sự phát hiện của tiểu nhị là ngẫu nhiên nhưng cũng coi như đúng người đúng tội. Vương Lang đã nhớ ra nơi mình mượn cái công tinh thần này.

Đang ở nơi sinh sống của người bình thường, Vương Lang đương nhiên phải cư xử như người bình thường.

Hắn cầm đầu chạy bằng hai chân, bỏ sau lưng tiếng truy hô the thé của tên tiểu nhị: "đứng lại, không được chạy".

Hắn nhanh chóng chạy đến khu dân cư vắng vẻ hơn, thở phào may mắn. Nói thật hồi giờ chưa thấy người nào bắt trộm mà nhiệt tình như tên tiểu nhị của khách lâu kia, không biết y bắt trộm hay là ăn trộm. Vương Lang nhìn thấy rõ ràng bàn tay của hắn tẩy máy mỗi lần đuổi qua các sạp hàng.

Coi như vừa có thêm kinh nghiệm sống hữu ích, Vương Lang thông thả rảo bước trên con phố vắng. Chủ yếu là tìm một nơi yên tĩnh để vào zone s.

Vương Lang có hai tấm thẻ tiền đang nắm chặt trong tay, nhưng muốn sai được thì phải vào trong zone s để thực hiện việc chuyển khoản.

Mỗi bước chân là một lần Vương Lang tự trách mình tại sao không vơ vét trước chút đồ trong vùng không gian chứa đựng của Mỹ Mỹ.

Tiêu thụ thì lòng thanh thản hơn trực tiếp ra tay, hai chữ đạo đức luôn nên được đề cao. Vương Lang vốn là người lương thiện,

Bây giờ phải kiếm một bộ đồ cho tươm tất, hắn đảo mắt nhìn lên ban công của các dãy nhà xung quanh.

_ Tiểu tử, tiểu tử,...nói nguoi đó,lại đây.

Một giọng nói khàn khàn gìa nua nghe quen quen cắt đứt tiến trình hướng thiện của Vương Lang.

Giọng nó đó phát ra từ một hẻm nhỏ tối.

Vương Lang đề phòng, tình huống tương tự gần đây nhất đã khiến hắn vô cùng thâm.

Không lẽ hắn gặp may, là cổ nhân gặp lại. Ông trời có mắt, thù xưa nợ cũ nay đến tìm.

Vương Lang chậm chậm bước tới đầu hẻm vắng.

Hắn thất vọng, mọi thứ thì giống thật nhưng bước sóng tinh thần thì không phải. Đây không phải là ông lão gài hàng hắn lúc trước.

Không vì vậy mà hắn giảm đi sự đề phòng, đầu năm nay kinh tế khó khăn, người già ra đường lừa đảo đã thành chức nghiệp chính quy. Vương Lang cất giọng hồ nghi:

_ Lão bá kêu ta? Có việc gì không?

_ Khắc khắc, đương nhiên là có chỗ tốt mới kêu vị tiểu huynh đệ nguoi rồi. Nói cho nhà nguoi biết, gặp ta tại đây ngay lúc này là cơ duyên lớn nhất từng có trong đời của nguoi đó.

Hẻm vắng, bóng tối, giấu đầu giấu đuôi, mở miệng là nói tới lợi ích, Vương Lang biết hôm nay lại gặp người tốt nữa rồi, chỉ còn thiếu cái hộp nhờ chuyển giùm nữa thôi.

Vương Lang hồ hững, để xem lần này ai kiếm được chỗ tốt:

_ Thật vậy sao? Hèn chi hôm nay bước chân ra đường toàn gặp chuyện tốt, có lẽ lão bá thật là chuyện tốt lớn nhất của ta đó.

Giọng nói già nua kia nhiệt tình:

_ Chắc, vừa nhìn là biết tiểu huynh đệ ngươi là người thông minh, biết nhìn thời cuộc. Chính là cái thuận nhân thuận thiên thành khí vận. Lão già ta chính là vì nhìn thấy quý tướng phát tài, vận khí hơn người tỏa ra rực rỡ từ ẩn đường của tiểu huynh đệ ngươi, nên mới thuận ý trời mà kêu ngươi tới chia đường tài vận, chứ gặp người khác thì đừng hòng.

Diễn thi diễn cho trọn tuồng, giọng Vương Lang háo hức:

_ Thật vậy à. Đúng là ta gặp quý nhân sao, vậy lão bá có cái gì muốn đưa cho ta không?

Giọng già nua kia càng hồ hởi:

_ Đúng là gặp tri kỷ có khác, nghe thanh âm đã hiểu tiếng lòng. Đừng gọi hai tiếng lão bá đó, xa cách lắm. Cứ gọi lão huynh đi cho nó thân mật, được không tiểu đệ đệ.

_ Lão ca nói chí phải, đúng là vừa gặp đã thấy thân. Không biết lão ca có thể hiện thân để tiểu đệ chiêm ngưỡng thần thái hay không, chứ tối tăm xa cách thế này thật có chút không tự nhiên a.

Lão già kia vẫn cố thủ trong bóng tối của con hẻm nhỏ.

_ Đệ còn trẻ nên không hiểu được cái gì gọi là thiên duyên, mà đã là thiên, thì không thể lộ. Thật ra lão ca tiếp xúc với đệ là đã phạm nhiều tội kị lắm rồi đó, không gượng ép, chính là không nên gượng ép.

Vương Lang thở dài tiếc hận.

_ Lão huynh đã nói vậy thì đệ đành thôi vậy, chẳng hay lão huynh có vật gì muốn đưa cho đệ.

_ Chính là một cái hộp.

_ Là một cái hộp? - Khóe miệng Vương Lang nhếch lên, tối rồi. Cái đường dây người già lừa đảo này thật có chút thiếu sáng tạo, hán thật không ngại tra khảo người già đâu.

_ Đây cái hộp này đây.

Két két, tiếng kéo lê vang lên trên hẻm nhỏ.

Khác với tưởng tượng của Vương Lang, cái hộp này khá to, phải gọi là cái rương mới đúng. Từ trong bóng đêm, nó được đẩy ra đến trước mặt Vương Lang.

_ Mở ra đi. - Vị lão ca thần bí lên tiếng. - Không cần quá khấn trương đâu.

Mắt Vương Lang híp lại thành một đường, bộ dáng đề phòng khom người mở cái rương ra.

Con mắt đang híp bỗng tròn trũng. Thứ bên trong thật ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Đó là một cái hộp đầy những ngôi sao màu vàng bạc lấp lánh. Là một đồng, đúng, là một đồng thiết bị tinh thần cấp cao ở trạng thái chưa kích hoạt.

Miệng Vương Lang há hốc, hắn có non đến mấy thì cũng dư biết đồng thiết bị này có giá trị lớn đến như thế nào. Chưa dùng đến năng lượng tinh thần bản thân để dò xét, sóng năng lượng phát ra từ các ngôi sao đã nói lên hàng thật chất thật.

Không cần kiểm tra qua cấp độ cao thấp, chỉ cần là thiết bị cấp bách ngân đạt chuẩn thôi đã đáng một gia tài rồi, còn cấp hoàng kim, nghĩ cũng không cần nghĩ.

Một đại sư trong đời có thể chế tạo được bao nhiêu thiết bị hoàng kim chứ, cái nào mà không có tên có tuổi. Thường chỉ được lưu hành nội bộ trong các thế lực lớn hoặc liên minh.

Từ lúc nào mà ngôi sao thiết bị cấp hoàng kim lại dùng rương để đựng.

Vương Lang nhắm tính qua, trong này phải có hơn 500 ngôi sao, hai phần ba trong số đó là cấp hoàng kim.

Vương Lang nhìn sững vào cái rương, rồi ngơ ngác nhìn bóng người đang ẩn dấu trong bóng tối, lại tiếp tục sững sờ nhìn vào cái rương.

Hắn lật đặt đóng cái rương lại, hai tay xoa mắt, mở ra nhìn rồi lại đóng lại, cuối cùng toàn thân cứng đờ đóng không nổi nữa.

Đây là sự chấn động tâm lý lớn nhất mà hắn từng trải qua, kể cả lúc đối diện với 11 chiến sĩ hoàng kim hắn vẫn giữ được sự chấn định, còn lúc này chỉ thiếu đường le lưỡi ra thở hồng hộc như cún trong ngày nắng.

Đôi mắt của Vương Lang lấp lánh màu tiền, toàn thân cứng đờ, da gà chạy từng lớp từng lớp. Lúc này thì tâm thần cũng vô dụng, tâm cảnh của hắn đủ vững để đương đầu với sinh tử, nhưng kim tiền là tử huyết của hắn, máy tính trong đầu hắn ngoài tính tiền ra chẳng còn tính được gì nữa.

Ngạc nhiên, sững sốt, chảy nước miếng, rồi lại đau khổ.

Mọi lỗ chân lông trên người hắn đều bỏ phiếu thuận với việc ôm rương bỏ chạy. Chính là đạo lý một lần vát và cả đời an nhàn.

Cuối cùng sau quá trình tranh đấu khốc liệt, một chút lương tri đã tranh thủ được cơ hội lên tiếng:

_ Lão.. lão.. lão ca, như thế này là có ý gì? Tim đệ thật không khỏe lắm đâu.

Miệng nói nhưng chân tạo thế tấn, hai tay ôm lấy thành rương, đây là động tác tạo sức bật hợp lý nhất.

_ Khắc khắc, đã nói với tiểu đệ rồi, đừng quá khản trương, đây là thiên duyên. Sao? Thiên duyên này không làm đệ thất vọng chứ?

Lão già thần bí không mấy thỏa mãn với biểu hiện của Vương Lang, có lần có người vừa mở nắp rương ra đã ngất xỉu tại chỗ, tên kia còn đứng được bằng hai chân, coi như là giỏi.

Đồng ngôi sao kia là do lão làm ra, chính là hàng giả chất lượng tốt, nhìn, sờ mó, kiểm tra thế nào cũng được. Chỉ cần đừng đưa ấn kí tinh thần vào để khởi động. Người dưới đẳng cấp hoàng kim cấp 2 thì không cách nào phát hiện ra. Đầu con giáp này chiến sĩ hoàng kim bị lão gạt tiền đã qua số đầu ngón tay chân. Đối phó với người bình thường như tiểu tử kia là dùng dao giết voi để mở thẳng lằng.

Chế tạo đồ thật thì chưa biết, nhưng làm đồ gần giống với thật thì lão vang danh cả địa cầu. Có lần lão chế món đồ giả thiết bị hoàng kim cấp hai, đem trưng bày cả năm trời mà chẳng ai phát hiện ra được.

Đừng nghĩ chế đồ giả là dễ, người thứ làm ra thanh kiếm nhựa, mà ai nhìn vào cũng sợ rung người đi. Chẳng qua là do kinh tế eo hẹp, không mua nổi nguyên liệu nên mới chế đồ giả. Chính là cuộc sống đưa đẩy. Với lại chế đồ giả cũng nhẹ nhàng hơn, ít hao hụt năng lượng.

Mục đích là kiếm tiền, có đường tắt để đi thì ngu gì không đi, lương tâm không có ý kiến gì là được.

Giọng Vương Lang vẫn còn rung. Đương nhiên phải rung rồi, trình độ của hắn lúc này cho dù có ôm ngủ mấy chục năm cũng không thể biết thật giả được. Gạt tiền mà không rung thì Vương Lang thật uống công dạy dỗ bao năm của sư phụ.

_ Không, tuyệt đối không hề thất vọng. Có gì cần thì lão ca nói nhanh đi, đệ sắp không trụ được rồi.

Giọng già nua kia bình thản:

_ Chính là một vụ mua bán.

_ Mua bán?. - Hai chữ này làm đầu Vương Lang lạnh lại, tâm thần bắt đầu hoạt động bình thường. Là làm ăn, làm ăn thì có lời lỗ, muốn lời thì phải tính, bình tĩnh mà tính: " Đệ chưa hiểu. "

_ Khắc khắc, chính là ta bán, đệ mua.

_ Lão ca bán? Là những thứ trong rương này?

_ Phải.

Vương Lang đứng thẳng dậy, hai mắt đã dớt ra được khỏi cái rương:

_ Lão ca đùa đệ rồi.

_ Hử, tại sao.

Nghiêm túc mà nói thì Vương Lang rất có kinh nghiệm làm ăn với người già, chính là đến từ vị sư phụ gian thương của hắn.

_ Tiểu đệ là người bình thường, giỏi lắm chỉ là võ sĩ, không phải là người tinh anh. Mấy thứ này nhìn thì quý với đẹp thật, nhưng tiểu đệ sợ mình không có phúc hưởng đó. Còn nói hai chữ làm ăn. Lão huynh nhìn đệ nè, tới tấm áo tươm tạt còn không có, lấy gì mà bàn chuyện mua bán với lão huynh.

Giọng nói của vị lão ca trên trời rớt xuống kia càng nhiệt tình hơn:

_ Khắc khắc, thì ta đã nói là thiên duyên, mà đã là thiên duyên thì sao dùng suy nghĩ bình thường để luận được, bình tĩnh nghe ta nói nè.

Trước hết để ta hỏi đệ một câu, đệ có biết giá tiền của một tấm huân chương màu bạc, màu vàng này là bao nhiêu không?

Vương Lang về mặt ngu ngơ.

_ Thật với lão ca đây là lần đầu tiên đệ được thấy trực tiếp thứ đồ tốt như này, trước đây toàn nghe kể hay xem trên truyền hình. Còn về giá, haizz, con sâu cái kiến như đệ, có biết cũng không dám nghĩ đến đâu, lại càng không dám nói. Chính là sợ tự thương hại bản thân đó.

Vị lão huynh bắt đầu một tràng thuyết giáo.

_ Ấy, đừng tự hạ thấp mình như thế chứ. Chẳng phải hôm nay đệ đã gặp ta rồi sao. Đứng cho vững nghe ta nói đây.

Ngôi sao màu bạc, chính là thiết bị cấp bách ngân, màu vàng là hoàng kim. Tất cả đồ ở đây thấp nhất là cấp 4, còn đa phần là cấp 5, tinh anh trong tinh anh.

Còn về giá cả, đệ đứng vững chưa đó. Ngôi sao màu bạc thấp nhất là 100 triệu tinh thần tệ, màu vàng thấp nhất là 1 tỷ. Đó chỉ là giá niêm yết cửa miệng thôi, còn nếu giao dịch thật sự, gấp 3, 4 lần, thậm chí là gấp 10 lần. Cũng là chuyện thường. Ấy, đệ sao thế? Ta đã nhắc là đứng cho vững rồi mà.

Mỗi con số vang lên là một cây nhọn đâm vào tim Vương Lang, đã biết là giá trị không thấp, nhưng khi nghe thực tế thì vẫn có chút không trụ được.

Cuộc chiến nội tâm của Vương Lang lại bắt đầu, không phải là có làm hay không, mà là làm có trót lọt hay không. Chỉ mới xa cách vài phút mà hần đã thấy nhớ Mỹ Mỹ vô cùng, giá mà có nó ở đây.

Giọng Vương Lang rung rung.

_ Lão huynh đừng hù đệ nữa, tim đệ xuống tới bụng rồi nè. Từ đó tiền đề chết cả họ nhà hàng xóm đệ còn được, khó thở quá.

Một lần sóng năng lượng phát ra từ chỗ tối, nhẹ nâng cả người Vương Lang lên.

_ Bình tĩnh, ta chưa nói vào chỗ trọng yếu, chính cái gọi thiên duyên. Ta bán cho đệ, sẽ là giá ưu đãi đặc biệt. Giảm gấp 10 lần, chỉ cần 100 triệu tinh thần tệ, đệ sẽ có một thiết bị hoàng kim cao cấp. Sao? Hạnh phúc quá đúng không?

Vương Lang có thay đổi cảm xúc, không phải là mừng rỡ, mà là nghi ngờ:

_ Tinh thần tệ thì đệ chỉ mới nghe nói thôi, bản thân làm gì có đồng nào để mà mua với bán. Nhọc công của lão ca rồi.

Một viên đá nhỏ bay ra từ chỗ tối, trúng vào bàn tay của Vương Lang, chính là bàn tay đang cầm hai cái thẻ tiền.

_ Khắc khắc, đệ cứ hay tự hạ thấp mình. Khắc khắc.

_ Cái này...

Vương Lang gãi đầu, mặt hần ngu ngơ nhưng lòng thì sáng như gương.

Rõ rồi, chính là như hần nghĩ ban đầu. Chính là đường dây người già lừa đảo trong hẻm tối.

Cao thủ trong kinh doanh đều biết rõ nguyên tắc, nhìn người trước rồi mới nhìn hàng, coi như hần đã nhìn xong người. Một dấu hỏi to dùng hiện ra về chất lượng của đồng sản phẩm này. Vương Lang ham tiền, có thể bị tiền làm mờ mắt, nhưng chỉ mới mờ thôi, chứ chưa mù.

Kết thân - đưa lợi ích - mời gọi. Ba bước cơ bản của lừa đảo. Vương Lang không ngại tham gia luôn bước cuối - thương lượng.

_ Hai tám thẻ tiền này, ay da, đệ khó nói rõ lắm, lão ca phải biết là nó vô cùng quan trọng với đệ đó.

Thương lượng 1, chối bỏ lợi ích:

_ Lão ca biết, biết mà. Lão ca thật không muốn nói chuyện đổi chác hay mua bán gì đâu, mất lòng lắm. Chẳng qua là ta nghĩ cho tiểu đệ, chắc chắn tiểu đệ nguoi là chính nhân quân tử, lỡ không dung ta lại cho không, biết đâu lại làm tiểu đệ nghĩ ta coi thường nhân cách cao đẹp của đệ thì sao. Trọng phụ ai lại muốn nhận không của người khác, ta chính là nhọc lòng lo cho đệ rồi đó.

_ Lão huynh nói vậy, làm đệ thật cảm động, chẳng qua là ta thật có chút vướng mắc với hai tám thẻ tiền này, thật là.. rất vướng mắc đó.

Thương lượng 2, lý do không nên cự tuyệt:

_ Ta thật sự không hề quan tâm đến chuyện tiền bạc, đúng hơn là không thể. Rương đồ này là nhân duyên cũng như trách nhiệm của ta, từ ngày có nó ta vốn đã tự hứa với lòng là sẽ tìm người hữu duyên để mà phân phát. Đệ nghĩ coi, nếu ta vì cần tiền mà bán, sợ là cả đám đại gia tộc nhà giàu kia, có gồng mình cũng mua không nổi. Nhưng đệ thì khác, không dùng được thì đệ bán lại được mà, đây chính là mua một lời 10 đó, cầm 10 tám thẻ tiền trong tay, chẳng lẽ không giải quyết được vấn đề của hai tám.

_ Đệ biết là vậy, nhưng thật có chuyện khó nói, vấn đề của hai tám thẻ này rất gấp, vì lợi lộc mà làm chậm trễ thì lương tâm sẽ bị cắn rứt, là cắn rứt rất nhiều đó.

Thương lượng 3, gia tăng lợi ích.

_ Ta với đệ là hữu duyên, chính là trong cái nhìn đầu tiên ta đã biết đệ chính là người được chọn, nói thật cho đệ, lần gần đây nhất ta gặp người có duyên như đệ là đã lâu lắm rồi, ta không nhớ nổi nữa. Thôi thì thế này, coi như lão ca vì lòng cảm mến đệ mà mà tăng thêm thiên duyên. Đệ mua một thiết bị hoàng kim, ta tặng đệ một thiết bị bạch ngân. Thấy thế nào, chỉ riêng quà khuyến mãi đã có giá trị hơn tiền đệ bỏ ra rồi đó. Còn bản khoản gì nữa mà không đón nhận đi, cơ hội chỉ đến có một lần.

_ Lão ca nói vậy thì lương tâm đệ cũng bớt cắn rứt rồi. Nhưng mà vẫn cảm giác có gì đó không ổn, chính là tiếng gọi của lương tri, việc này có gì đó không đúng.

Thương lượng 4, tối hậu thư - cơ hội vụt mất.

_ Thôi được rồi, đệ nói vậy thì ca đành thôi, duyên phận không thể cưỡng cầu được, cái rương này,.. có lẽ phải đóng lại rất lâu nữa.

Nói rồi vị lão huy nh thần bí chậm rãi hút cái rương về phía mình, tiếng kéo lê lặng lẽ vang lên. Rồi có lẽ do tâm tình không vui nên ông mắc sai lầm, cái rương vương phải viên gạch ốp lạch nào đó, nó nảy lên ngã lật ra, đồng ngôi sao lấp lánh đổ tràn cả ra, là một hình ảnh ấn tượng.

_ Khoan đã. - Vương Lang giật mình hét to lên.

"Tuồng người nhìn được" trong bóng đêm vị lão ca thần bí kia nở nụ cười nham hiểm.

Chiều đem vàng vung vẩy này rải trăm lần thì hiệu nghiệm đủ trăm. Cục tiền nhìn thì ham thật, nhưng mưa tiền bay là tả thì nhìn vẫn đẹp hơn.

Tâm lý con người vốn là vậy, tự dưng đem cho dí vào mặt thì họ sẽ nghi ngờ lưỡng lự. Còn giật lại thì như trẻ con mất kẹo, khóc lóc chạy tới dành.

Mà kể ra thằng nhãi con người bình thường này tâm lý cũng khá vững, làm ông phải xuất hết chiêu mới chịu dính mồi. Lần này hao tổn nước miếng thật không ít đó. Nhưng không sao, 200 triệu tinh thần tệ, mỗi lần ăn này bằng thu nhập cả năm của ông rồi.

Chỉ trách tiểu tử nguoi quá sơ hở, có tiền mà không giấu trong đũng quần thì thôi đi, ai lại vừa cầm trên tay vừa te te chạy thế kia. Người thấy mà không tìm cách lấy, chính là có lỗi với bản thân đó.

May ông là người sống có nguyên tắc, chỉ "gạt mua lừa bán," chứ gặp người khác thì động thủ rồi, cái mạng nhỏ của nguoi sợ khó giữ được. Coi như lần này là ông tích đức, làm thêm việc tốt.

Nếu có một người dân của Nha Trang thành có mặt ở đây, chắc chắn sẽ trách Vương Lang sao quá thiếu hiểu biết. Người trong thành đương nhiên lớn nhỏ đều đã biết, còn người ngoài tới đây thì ít nhất phải đọc sách hướng dẫn du lịch chứ. Lật ra trang nhất bất kỳ sách nào cũng đều có in mà.

Nha Trang thành có ba truyền kỳ, cũng là ba chữ không.

Không đi công nam, không cùng uống rượu, và không đáp lại tiếng kêu của hẻm khuya.

Công nam có vệ trưởng mập "ăn tất"

Quán rượu có tiên sinh kể chuyện "biết tuốt."

Còn hẻm khuya thì có ông lão thần bí "lột sạch".

Chưa ai đáp lại tiếng kêu của hẻm khuya mà không bị bào mất miếng da.

Vương Lang - trong mắt người khác lúc này chính là như thế.

Còn bản thân hắn thì sao, hắn đang đối mặt với vấn đề rất nghiêm trọng của mình. Chính là một thứ của hắn, thuộc về hắn, mà đến nay hắn vẫn chưa giải quyết được.

Tiếng kêu dừng lại vừa rồi, không phải vì nguyên nhân mọi người vừa nghĩ. Nó không đến từ Vương Lang ý thức, Vương Lang tâm nhãn, mà nó đến từ Vương Lang tâm ma.

Tâm ma của Vương Lang đã lặn trốn khi còn trong zone z. Vương Lang điều khiển được từng tế bào trong cơ thể hắn, nhưng hắn không cách nào tìm được tâm ma đó đang trốn ở đâu.

Hay có lẽ là nó chưa từng trốn.

Trong khoảng khắc cái rương kia bị đổ ra, có một thứ đã kích thích Vương Lang tâm ma, đó là lúc cơ thể Vương Lang bị mất khống chế mà hét lên.

Lấy tâm nhãn làm vùng không gian thời gian vô tận, Vương Lang ý thức vào đó để đối diện với tâm ma của mình.

Đây là cuộc đối thoại tại nơi vô tận đó. Chỉ là sự tương tác của những dòng ý thức có khả năng tồn tại độc lập, bản chất là dòng tín hiệu và xung thần kinh. Không cần tương tượng ra hình ảnh hai người giống nhau đang đối mặt với nhau, giống như những cảnh thường thấy trong những cảnh giả tưởng.

_ Là nguoi?

_ Cũng là nguoi.

_ Ta không muốn nguoi là ta.

_ Ta cũng không muốn.

_ Tưởng nguoi thích chém giết?

_ Ta không có ngu mà chọc thẳng tâm nhĩn.

_ Nguoi biết nguoi không tồn tại chứ?

_ Chắc không?

_ Cho ta biết cách để ta tiêu diệt nguoi.

_ Ta mà biết thì đã dùng với nguoi trước.

_ Mâu thuẫn.

_ Không phải mâu thuẫn, là chọn lọc.

_ Sinh tồn?

_ Cũng không phải, là tiến hóa.

_ Ta có tâm nhĩn, nguoi chỉ có một mình.

_ Tâm nhĩn không có cảm xúc, nó trung thành với lợi ích.

_ Ta tồn tại chính là lợi ích.

_ Chắc không?

_ Ta điều khiển cơ thể.

_ Nhảy thử ta xem

_.....

_ Không được à.

_ Nguoi muốn gì?

_ Giống nguoi.

_ Loại bỏ.

_ Là tiến hóa, thẳng ngu, khoan đã, là ai đang chửi ai.

_ Thôi đi, nói, nguoi muốn gì.

_ Ta muốn thương lượng.

_ Ta không muốn công nhận nguoi.

_ Tùy nguoi thôi, ta...không, chúng ta rãnh lắm. Muốn ta đọc tiểu thuyết cho nghe không.

_...

_ Sau bao năm lần tránh hĩn đã bị phát hiện, hĩn bước ra khỏi căn phòng trọ ọp ọp với cái còng bóng loáng trên tay. Đám nguoi áp giải hĩn, đám nguoi đại diện cho thể lực cộng...

_ Nói đi, nguoi muốn gì.

_ Wow, tưởng người sẽ nghe hết hồi một, ta đang có hứng đọc đây.

_ Nhanh, trước khi ta đổi ý.

_ Ta muốn nó.

_ "Nó."

_ Phải, là nó.

....

...

_ Vậy ta muốn người biến mất.

_ Hây hây, từ từ đã anh bạn, đó không phải là cách đúng để thương lượng. Phải trả giá từ từ chứ.

_ Ta nói rồi, ta không thương lượng.

_ Lần sau trước khi xuất hiện ta sẽ báo trước cho tâm nhân, được chưa.

_ Để tâm nhân quyết định?

_ Phải, là tâm nhân quyết định.

_ Tốt.

_ Vậy mới là thương lượng chứ, tạm biệt và hẹn gặp lại.

_ Hừ

.....

.....

Quá trình xung đột ý thức kết thúc. Vương Lang vẫn là Vương Lang.

_ Từ từ đã lão ca, đệ sao dám từ chối tấm lòng của ca. Thời thì cung kính không bằng tuân mệnh, đệ đệ nhận món đồ này, có vẻ nó là thứ rẻ tiền không đáng xá gì với mấy thứ khác, lão ca sẽ không so đo chứ.

Thò tay vào đồng ngôi sao thiết bị lấp lánh, Vương Lang lấy ra một thứ. Một thứ chắc chắn không phải là thiết bị tinh thần bởi vì không có sóng năng lượng nào phát ra từ nó, nhìn nó giống như một món đồ trang sức hơn.

Nó dài bằng ngón út, nhỏ và mỏng bằng một nửa que kem, có màu đỏ, gọi nó là cây tăm xia răng, hay là cây kiếm thu nhỏ màu đỏ đều được. Chính là một cái que bằng kim loại màu đỏ, không có chút gì đặc biệt.

Bản thân Vương Lang cũng chẳng biết thứ trang sức này là gì, hẳn có tỏ ra tự nhiên giống như có tình chọn một món đồ rẻ tiền để làm vui lòng vị lão huynh thần bí.

Trong bóng đêm, hai hàng lông mày của lão già nhăn lại. Cái rương này và mọi thứ trong đó, là đồ nghề kiếm ăn của lão. Lỡ có dư thêm một hạt bụi, thì lão hẳn phải biết.

Đầu ngày lúc soạn đồ đi làm, rõ ràng là làm gì có cái que hay cọng kẽm nào màu đỏ như thế.

Hiểu rồi, có lẽ cái que là rác rưởi rớt sẵn dưới đất, chính là do thằng ngốc kia kiếm có để nhặt lên.

Mỗi thứ trong cái rương này đều là hàng giả có chất lượng tốt, nó đảm bảo cho tính nguyên tắc và nhân cách tốt đẹp của lão.

Lão có thể đem đồ có giá mấy chục đồng để bán với giá mấy trăm triệu, nhưng không thể đem rác rưởi ra lừa người được.

Lão sẵn sàng bỏ qua lợi ích của vụ mua bán này.

_ Tiểu huynh đệ, món đồ đó không được đâu, nó không nằm trong thỏa thuận của chúng ta.

Đúng vậy, làm sao có thể bán rác với giá 100 triệu tinh thần tệ chứ, lão không thể cho phép bản thân mình làm điều đó. Lão trầm giọng nói rõ từng từ một:

_ Món đồ đó, thứ mà tiểu đệ đang cầm, chính là... có giá 200 triệu tinh thần tệ, lại không có thêm quà khuyến mãi.

Không giấu gì đệ, cọng rác, không, cọng kim loại màu đỏ này là bảo vật quý giá nhất trong rương đồ của ta. Nó là thần vật của trời đất. Tồn tại cổ kính xa xưa, là chí bảo của địa cầu, là thứ quý giá không gì so sánh được, quan trọng tới mức ta cũng không biết nó là cái gì. Phải nói nó là báu vật còn sót lại từ thời đại khác, nó là...

Khi lão đang luyên thuyên ca tụng cọng rác đó thì chợt nhận ra tim của tên tiểu tử kia không có tiếng đập, mặt tái xanh, chính là trong trạng thái chết đứng.

_ Tiểu đệ, tiểu đệ, đệ bị sao vậy. Đừng đờ vậy nữa mà, cố thở đi. Rồi, rồi, tim đập lại chưa? Thấy bộ dạng đệ như vậy lão ca ta thương tâm lắm đó

Vương Lang thều thào yếu ớt:

_ Ca nói lại lần nữa, cọng kẽm màu đỏ này có giá bao nhiêu?

_ Hai trăm triệu tinh thần tệ. Chỉ một giá một, không thể giảm được, hay tiểu đệ chọn món khác đi. -

Tùng lờ ông lão thốt ra điều đình ninh chắc chắn. Không phải là đình đóng vào cột, mà là đóng vào túi tiền của Vương Lang, thứ đang đập thay cho tim.

Bộ phận trọng yếu đã bị tổn thương, Vương Lang ôm ngực đau đớn. Mặc lão già có đạo đức kia xuýt xoa an ủi, Vương Lang ý thức đang kêu gào trong khoảng thời không mà tâm thần tạo ra, đây là vấn đề sống chết, hẳn đang trong trạng thái liều mạng.

_ Tên lừa đảo khốn kiếp kia, ra đây cho ta.

_ Xin lỗi, người bạn cần gặp hiện không có mặt ở đây, hãy để lại lời nhắn sau tiếng bíp,...bíp.

_ Bíp cái đầu nguoi, đồ bíp bọm.

_ Này, cẩn thận lời nói. Ta bíp gì nguoi.

_ Hừ, 200 triệu tinh thần tệ, nguoi tin ta liều chết với nguoi tại đây không.

_ Không phải việc của ta, thỏa thuận là thỏa thuận. Nguoi đi mà liều với lão già kia.

_ Lão già đó mạnh hơn ta.

_ Ai chả mạnh hơn nguoi.

_ Muốn thử không?

_ Bình tĩnh đi, chính nguoi đã đồng ý, giờ lật lọng thì đừng trách ta.

_ Nguoi dám làm gì?

_ Hỏi thẳng trọng tài tâm thần đó, xem nó đứng về phía ai.

_ Nó đứng về phía 200 triệu.

_ Nguoi nghĩ ai cũng tham tiền như nguoi, đừng tự coi trọng bản thân quá.

_ Tâm thần ra đây!

_ Nó kêu nguoi kia tâm thần, thấy nó bất lịch sự không, nhớ bỏ một phiếu cho anh nha.

_ " Chuyện gì ".

.....

.....

_ " Hiểu, không quan tâm, ta chỉ coi trọng thỏa thuận, tốt nhất lúc này là tránh mâu thuẫn bằng cách tuân theo thỏa thuận "

_ Một lũ phá gia.

_ Đừng vợ đũa cả nắm, làm theo thỏa thuận đi. Chính là tỷ số 2: 1 đó.

_ Thỏa cái đầu nguoi, ta không biết, cũng không có thói quen vứt tiền ra cửa sổ.

_ Ngươi lật lọng.

_ Ủ, lật lọng đó, thì sao.

_ Vậy chú vào trong đi, giao sên khẩu lại cho anh.

_ Mơ đi, bước qua xác ta trước. Với lại ngươi nghĩ tâm nhân sẽ để ngươi làm loạn sao, ngoài làm loạn ra ngươi còn làm được gì.

_ Chú coi thường anh quá, cần anh đánh đàn cho chú nghe không, mà nói thật chính chú mới là đồ kém cỏi.

_ Ta kém?

_ Phải, tán gái kém, gặp tay anh là hốt xong rồi.

_ Rác rưởi, nói đi, cọng kẽm màu đỏ này là gì.

_ Ta không biết.

_ Còn muốn gạt ta, nên biết chuyện không lợi không bao giờ ta làm.

_ Ta không gạt ngươi, chuyện gì ta biết ngươi cũng đều biết. Chính ngươi rõ nhất điều đó.

_ Vậy..., tại sao?

_ Ta và ngươi là một, cũng là hai. Ta có cảm giác của mình, ta biết thứ đó có lợi cho mình, chỉ vậy thôi.

_ Nói hay lắm, có lợi cho ngươi, ta là cục đất chắc.

_ Lúc này ngươi giết được ta không.

_.....

_ Vậy có lợi cho ta thì cũng có lợi cho ngươi, còn muốn giải thích gì nữa.

_ Vĩnh viễn ngươi không bao giờ được điều khiển cơ thể.

_ Hên xui, ta không phải là kẻ thích lật lọng như ngươi. Nói rồi, là để tâm nhân quyết định.

_ Để tâm nhân quyết định.

_ Phải, là để tâm nhân quyết định.

_...

_ Chờ gì nữa, muốn nghe ta đàn à. Chờ xú, bắt đầu ngay, giới thiệu với ngươi, đây là bản xô nát đánh răng.

_ Cút.

Vương Lang dần bình tĩnh, nhịp tim trở lại bình thường. Hắn ra quyết định, là một trong những quyết khó khăn và quan trọng nhất trong đời của hắn.

_ Lão ca, cọng kẽm màu đỏ vô dụng này mà lại có giá đó, ca không đùa đệ đó chứ.

_ Đùa? Ta không phải là người thích đùa.

Giọng của lão già thần bí có chút không vui.

_ Thật lòng ta không muốn bán nó đâu, ta coi nó còn hơn sinh mệnh của mình. Vừa nói ra giá đó là ta đã cảm thấy hối hận, nếu không vì nghĩ đến tình cảm của chúng ta, sợ ta đã nghĩ lại rồi. Hay là đệ đừng lấy nó nữa, cứ chọn thiết bị hoàng kim đi, ta tặng gấp đôi quà khuyến mãi, mua một vàng tặng hai bạc, được chưa.

Vương Lang cố vót vát.

_ Năn nỉ lão huynh đó, giảm giá cho tiểu đệ đi.

_ Chốt giá đó rồi, không giảm được.

_ Cho thêm khuyến mãi cũng được mà, tình cảm, ý đệ nói chính là tình cảm đó.

_ Nghĩa bất dung tình, đệ phải biết là bản đi nó chính ta đã phạm vào thiên mệnh, cũng như nguyên tắc của mình. Bản thân ta cũng không vui gì đâu. Mà thôi, ta cũng không muốn làm khó tiểu đệ ngươi nữa.

Cái rương được năng lượng tinh thần dựng lên, các ngôi sao lần lượt được thu vào. Quá trình thương lượng - tối hậu thư lại được tiếp tục.

_ Tiểu đệ bỏ bảo vật đó lại vào rương đi, con như duyên phận của chúng ta chỉ có bấy nhiêu. Ta đành phải lang thang tìm kiếm người được chọn mới. Tạm biệt, lão ca đi đây.

_ Khoan đã.

Vương Lang ý thức rửa thề tâm ma với tâm nhân không biết bao nhiêu lần. Hắn ném hai tấm thẻ tiền vào rương trước khi nó kịp đóng lại. Hành động này chính là cắt đứt bỏ đi, Vương Lang cũng không ngờ hết khả năng cam chịu của mình.

_ Thứ này đệ lấy, hzzzz, cảm ơn lão ca.

Hai tấm thẻ tiền nhanh chóng bay vào tay người trong bóng tối, lão nói giọng lo lắng, nhưng không giấu nổi sự vui mừng:

_ Tiểu đệ suy nghĩ kỹ chưa, ta thật không muốn miễn cưỡng đâu.

_ Đệ đúng là có chút..

Hai tấm thẻ tiền nhanh chóng được lão già kia giấu vào trong ngực áo, vỗ vỗ mấy cái cho nó yên vị, lão cất giọng thành thật.

_ Ta nghĩ là phải chúc mừng đệ rồi đó, thứ chỉ bảo trời đất này biết được đã là vinh hạnh, còn sở hữu được như đệ, khắc khắc, ta không còn từ nào để nói hết cơ duyên này đâu.

_ Nhưng mà lão ca có thể..

_ Đệ còn tấm thẻ tiền nào nữa không. - Lão lại cướp lời.

_ Không, đệ trắng tay rồi, một đồng cũng không còn.

_ Vậy thôi ta có việc phải đi trước, tạm biệt.

Chiến trường nhanh chóng được thu dọn, cái rương và lão già biến mất thần bí như cách xuất hiện. Để lại Vương Lang tay trắng bơ vơ đứng đau khổ ở đầu hẻm.

Đang mân mê cái que rác trị giá 200 triệu tinh thần tệ trong tay, lần này lại có con ăn hàng ngủ quên khác thức dậy, chính là cái vòng sáng xanh dương, nó hút cái que vào bên trong vùng chứa một cách nhanh gọn. Tiệm đường nó hút luôn mấy thứ thiết bị mà Vương Lang đang có, thần ảnh với thẻ bài. Sau đó tiếp tục ngủ.

Khó nói hết cảm giác của Vương Lang lúc này, chính là chỉ một mình hắn lao động vất vả để nuôi một lũ phá gia không biết nghe lời, thích làm gì thì làm.

Vương Lang một lần nữa trắng tay, hắn buộc phải đẩy nhanh kế hoạch kiếm tiền trong zone s.

Tìm được một căn nhà tương đối vắng vẻ của người bình thường, Vương Lang chọn tầng áp mái kín đáo, phui nhanh lớp bụi, lấy công tinh thần trong tay nài ra, đặt lưng nằm xuống.

Coi như hắn may mắn còn chút tài sản, chính là 2 vạn tinh thần tệ mà Mộng Băng Doanh chuyển vào.

Một miếng khi đói bằng một gói khi no. Nếu lập một biểu đồ về tình hình tài chính của Vương Lang, sẽ là những lần lên xuống dốc bất thường.

Đập vào mắt Vương Lang đầu tiên chính là những tin nhắn dồn dập, là thư thách đấu tại đấu trường ảo.

Vương Lang mỉm cười, đã đến lúc hắn lấy lại những gì đã mất.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Một Đêm Dài (16)

Lão nhị Bao Bất Đồng ngồi chồm hổm, mặt mày nhăn nhó nói với lão tam đang giả ngu giả ngơ:

_ Chặt chội, xê ra!

Lão tam biết điều nhích ra một chút. Lão nhị vẫn chưa hài lòng:

_ Xê nữa.

_ Hết chỗ rồi, người muốn ta xê đi đâu.

Lão nhị chỉ chờ có câu đó:

_ Xê đi đâu mặc xác người, biến khỏi tầm mắt ta là được. Lũ ruồi bọ các người, ngoài kia đông vui không ở, sà vào đây làm gì?

_ Là lỗi của ta.

Lão thất đang chen chúc ngồi trên giường với ba người bát cừ thập lên tiếng:

_ Ta với lão bát hẹn với lão tam, lão ngũ đi tìm bọn người, nếu tìm không thấy thì gặp mặt ở đây.

Tới phiên lão ngũ cướp lời, hân hoan:

_ Cũng là bọn ta gặp may, không cần đi tìm, vừa đặt chân tới đây đã gặp ngay bọn người, huynh đệ chúng ta thật là tâm ý tương thông.

_ Tương cái đầu bọn người.

Lão tứ đang cay cú cắn lại:

_ Tìm bọn ta làm gì, ta không có nợ nần gì các người, gặp coi như đã gặp rồi, giải tán đi.

Lão lục đồng ý:

_ Đúng rồi, giải tán hết đi, ta với lão nhị lão tứ có việc riêng cần bàn, không tiễn.

_ Là anh em cả mà, có chuyện gì thì cứ nói luôn đi, biết đâu bọn ta san sẻ được thì sao. - Bọn ruồi bu lên tiếng.

_ Không cần, bọn ta bàn chuyện tán gái, các người nghe để làm gì.

_ Người nói vậy sai rồi, riêng chuyện đó thì càng phải nghe, không chỉ nghe mà còn phải ghi chép lại, đạo kiếm gái là đại đạo lớn nhất mà. - Bọn kiến đậu lì lợm lên tiếng.

Rất nhanh cái phòng trở thành cái chợ, người xô kẻ đẩy, người xua kẻ đuổi, là cuộc thi xem ai lì hơn ai.

Lão nhị Bao Bất Đồng bỗng nhiên sáng mắt, cười cười hòa ái lên tiếng:

_ Mọi người sao lại nói vậy, huynh đệ với nhau cả, coi như anh em một nhà, có gì từ từ nói.

Lão nhị đứng lên:

_ Thôi, mọi người cứ thông thả tâm tình, ta có việc đi trước, hẹn lúc khác lại nói chuyện tiếp, ta đi đây.

_ Hây, từ từ đã. - Mọi người đồng thanh.

_ Buông lỏng tinh thần ra, lão nhị người định đem nó đi đâu. - Lão tứ nói luôn vào trọng tâm- Để lại thông tin liên lạc của tên Bắc Đầu, rồi muốn đi đâu thì tùy.

_ Đúng vậy, đúng vậy, để lại đi. Người định ăn mảnh à. - Mọi người lại đồng thanh.

Bao Bất Đồng hất tay bọn vô si đó ra, chỉ mặt từng người. Giận đến rung người.

_ Ăn mảnh? Người, người, người.. cái bọn ngấm máu phun người, vừa ăn cướp vừa la làng. Tên nào mới nói ta ăn mảnh, hả?

Cả phòng 8 người từ tam đến thập im lặng nhìn lão nhị.

_ Sao câm hết rồi à? Ta hỏi các người ở đây ai lớn nhất.?

_ Là lão nhị huynh. - Đám người kia lí nhí.

_ Vậy ai liên lạc với tên Bắc Đầu trước.

_ Là lão nhị huynh.

_ Hừ, coi như các ngươi còn nhớ. Ta hỏi lần nữa, tên Bắc Đầu đó liên lạc với ai trước trong zone s.

_ Cũng là lão nhị huynh.

Lão nhị Bao Bất Đồng nhếch mép, chính các ngươi dồn ta đến nước này, là các ngươi có lỗi trước, đừng trách ta.

_ Vậy bây giờ ta đi, có ai nói gì không?

Cả đám kia im lặng. Đúng là bọn họ ôm tư tưởng chia chác mà mò đến đây, trách ai bây giờ, chỉ trách kẻ hoạch thành hội của Nha Trang thành kia quá vô lương tâm, hút sạch tiền của bọn họ, tới những đồng cật ki cốp cuối cùng, bây giờ cả đám ai cũng là quỷ nghèo.

_ Các ngươi ở lại từ từ mà suy nghĩ đi, ta đi đây.

Bao Bất Đồng xoay người hướng về phía cửa, một phòng có tới 9 người cùng chen chúc, đứng thật chật chội. May đây là phòng hạng nhất của tên đại gia kia, nếu là phòng hạng rẻ tiền của lão nhị, sợ ngồi bệch dưới đất cũng không đủ chỗ.

Bỗng có ai đó túm lấy chân của lão nhị, nhìn xuống thì ra là lão thập từ nãy giờ vẫn im lặng.

_ Nhị ca, đừng vậy mà, là mọi người không đúng đã làm phiền lòng nhị ca rồi. Đệ nhỏ nhất, nhị ca có giận bọn họ thì cũng không giận đệ chứ. Đừng vậy mà nhị ca.

_ Đúng, đúng, đừng vậy mà, huynh đệ với nhau cả, có gì từ từ nói. - Đám kia hòa theo.

_ Còn gì để nói?.

Bao Bất Đồng thật đau đầu, tên thập đệ này thật biết làm kỳ đà cản mũi, chậm một chút là chân bước ra tới cửa rồi.

Đúng lúc đó thì một nói vang lên, khiến cả đám bọn họ rùng mình.

_ Đúng vậy, ta cũng muốn nghe thử các ngươi còn gì để nói.

Giọng nói đó phát ra từ bên kia cánh cửa ngăn dài ở những từ cuối cùng, một giọng nói mà 9 người trong phòng không muốn nghe nhất. Giọng nói của chủ nhân căn phòng. Người họ không muốn gặp nhất lúc này.

9 người này là chiến sĩ tinh anh, là người của quân đội thì đương nhiên phải có học qua binh pháp. Vì muốn trốn tránh chủ nhân của căn phòng này mà cùng áp dụng câu, "nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất" kết cục lúc này là cùng nhau chuỗi đầu vào rọ, còn người bên ngoài kia, chính là một mẻ mà hốt trọn ỏ.

Cánh cửa phòng bật tung, một nam tử mặt trắng, mũi điều hâu, toàn thân y phục trắng, tay cầm quạt màu trắng đang phe phẩy xuất hiện.

Vừa nhìn người này là thấy ngay thân phận người có tiền, bộ trang phục màu trắng cùng phụ kiện kèm theo đều có lô gô cách điệu hình chữ "bá", đang là mặt hàng thịnh hành nhất ở Nha Trang thành, giá cả tuyệt không rẻ.

Sau mấy giây ngỡ ngàng chấn động, đám người kia kể cả lão nhị Bao Bất Đồng mới hoàn hồn, ngay lập tức vẫy đuôi.

_ Đội phó, thì ra là đội phó.

_ Ta đã nói với các ngươi thế nào, đừng có lộn xộn, đội phó sẽ đến ngay, người anh minh như đội phó chắc chắn sẽ sắp xếp tốt nhất cho anh em.

_ Đúng vậy, đúng vậy, đội phó làm chúng ta cứ chờ mãi.

_ Im hết. - Lão nhị Bao Bất Đồng quát đám lôm côm kia một tiếng rồi quay lại thân mật nói người là đội phó kia.

_ Lão nhất ngươi đi đâu mà về trễ thế, làm ta nóng ruột đang định ra ngoài tìm ngươi đây.

Xi, xi. Mặc sau lưng vang lên âm thanh khinh bỉ tố cáo, lão nhị vẫn mặt mũi ung dung làm động tác mời đội phó vào phòng, lễ nghi phép tắc đầy đủ, tự nhiên cứ như đây là phòng của mình.

Mấy tên đang bu quanh cái bàn nhanh chóng đứng lên nhường chỗ, đội phó lão nhất ngồi xuống, lão nhị tươi tắn đứng đó rót trà lấy lòng.

Đội phó kia xếp quạt lại, nhấp ngụm trà. Mặt không vui ra hiệu ý nói trà nguội, lập tức có người lon ton đi pha bình mới. Sau đó đội phó lại xòe quạt ra, là phe phẩy lấy hình ảnh chứ không phải lấy gió, trời gần rạng sáng không khí khá mát mẻ, giọng của đội phó cũng mát mẻ không kém.

_ Vậy ra mọi người là đến phòng ta để chờ gặp ta?

_ Đúng vậy, đúng vậy. - Đám kia rôm rả. - Chính là chờ đội phó.

Lão nhất đội phó lại nhìn lão nhị, một con mắt nửa nhắm

_ Lão nhị ngươi là định ra ngoài tìm ta?

Lão nhị Bao Bất Đồng gật đầu dứt khoát:

_ Đúng vậy, ta chính là đại diện mọi người đi tìm lão nhất ngươi, ngươi đi đâu chơi vui vẻ quá làm anh em chờ đợi đến đau khổ đó.

_ Thế à, là thế sao. - Lão nhất đưa cằm qua lại nhìn quanh các gương mặt trong phòng một lần.

_ Vậy là đội phó ta không đúng, phải xin lỗi mọi người rồi.

Lão nhất xếp quạt chấp tay đang lấy thế đứng xin lỗi lên thì bị lão nhị ngăn lại, giọng khản khản:

_ Không có, không có. Đội phó là người bận trăm công ngàn việc, chính là luôn vì tập thể anh em mà lao lực, làm gì có lỗi để mà xin. Bọn ta tới đây mà không xin phép trước, là bọn ta phải xin lỗi mới đúng. Mọi người - lão nhị nháy mắt, trầm giọng - còn không mau xin lỗi đội phó.

Đám kia bưng tỉnh, lại riu rít xin lỗi, thành khẩn không thôi.

_ Lão nhị nói vậy sai rồi, lỗi là của ta, là do ta không xem qua thiết bị liên lạc. Để bây giờ ta mở lên xem thử, có lẽ nhận được rất nhiều tin nhắn của mọi người đây.

Mọi người rùng mình, đã biết tên mũi điều hâu này khó đối phó, làm gì có chuyện giả ngu vượt ải nhanh như vậy. Còn hàng này không đốt giấy đuổi đi thì thôi, làm gì có chuyện nhắn tin mời tới.

Cũng là lão nhị nhanh nhẹn, may sao bình trà nóng vừa mang tới:

_ Hay da, cần gì phiền vậy. Uống trà, uống trà đi, có gì từ từ nói, trà nóng, cứ thông thả mà uống cái đã.

_ Ủ, uống trà. Cảm ơn lão thập, đúng là trà nóng vẫn tốt nhất.

Đám kia méo miệng nhìn lão thập giả vờ gãi đầu ngờ nghệch, ai mà tin nó thì chết không có chỗ chôn, làm thì không thấy, chứ nịnh nọt lấy lòng thì nó luôn xung phong đi đầu.

Lão nhất nâng lên ly trà, bữu môi cau mày, rồi lại bữu môi, cuối cùng là thở dài đặt ly trà xuống. Lại nhìn quanh, rồi lại cúi đầu thở dài, ngẩn đầu lên rướn cổ như định nói gì đó, rồi lại thôi, tiếp tục thở dài.

Trong căn phòng này, bản thân đội phó lão nhất diện một cây đồ trắng, toàn thân nóng nực mùi tiền, chính là hạc giữa bầy gà. Nhất cử nhất động của đội phó đều được 9 người kia thu hết vào tầm mắt, bọn họ lúc này giống như bước từ bồn tắm nước nóng sang phòng lạnh, da gà rợn lên từng hồi.

Kí ức không xa, lần gần đây nhất bọn họ nổi da gà như thế này chính là lúc kí giấy bán mình, mắc bệnh con nợ mất tính.

Nhớ lại coi, lần đó đội trưởng thành công trở thành chiến sĩ bạch ngân cấp 5 cao cấp, là cấp tinh anh trong tinh anh gần chuẩn hoàng kim, khi đó tổ đội muốn được thăng cấp thì phải nâng tổng lực chiến, cách tốt nhất là đồng loạt thay đổi các trang bị cơ bản, nhất là khi gần đến cuộc thi "tổ đội tinh anh chiến".

Lần đó bọn họ gom góp vun vén đến đồng cuối cùng, may là vừa đủ tiền để mua mỗi nhậu chúc mừng đội trưởng, rượu thì đương nhiên phải mua nợ, đội say quắc cần câu rồi thì nằm mơ về thiết bị mới.

Rồi giữa buổi nhậu, đội phó lão nhất mũi điều hâu kia cũng làm y chang cái bộ dạng như vừa rồi, chỉ khác là ly rượu chứ không phải ly trà.

Kí ức tạm thời bị tê liệt ở chỗ đó, chỉ nhớ là khi tỉnh dậy bên cạnh mọi người kể cả đội trưởng đều có một bộ trang bị mới. Còn trên tay lão nhất thì có một sấp giấy nợ được công chứng đường hoàng.

Kể từ đó.

Chính là kể từ đó.

Một tổ đội được hình thành từ khi tốt nghiệp học viện, cùng chung hoạn nạn với nhau tại chiến trường không gian, thân hơn anh em, tình hơn ruột thịt, sẵn sàng hy sinh xương máu cho nhau.

Nhưng tiền thì không, một cái cũng không, đừng tới tiền là trở mặt.

Lý do là vì họ đều là con nợ, mà chủ nợ chính là tên mũi điều hâu kia.

Không biết trong tờ giấy nợ kia viết gì mà.

Mỗi tháng lãnh lương lão nhất hán thu hết 8 phần.

Tổ đội liền đoàn chiến được giải nhất, mọi người truyền tay nhau tấm giấy khen, còn tiền thưởng với huy chương thì lão nhất lấy.

Tiền thưởng hàng quý hán lấy.

Tiền thưởng cuối năm hán cũng lấy.

Quân công nhận được không cần chia, hán lấy tất.

Đội trưởng ban ngày vô địch đơn chiến sư đoàn cấp bách ngân, ban đêm đắp mền ngủ sớm, một đồng khao anh em cũng không có. Đến nỗi đánh thắng trận cuối xong là quay đi về luôn, lão nhất đại diện lãnh thưởng dùm.

Lang thang mà vô tình lượm được tiền thì quán cho kỹ, nhét cho sâu, cái mũi ưng kia mà ngửi thấy thì tạm biệt không hẹn gặp lại.

Hai phần lương còn lại mỗi tháng cũng không dám sai, phải trích ra một phần để đóng lãi định kì. Còn muốn trả lại thiết bị thì cứ tự nhiên, nhưng nợ vẫn phải trả, trên giấy ghi rõ là tiền và hàng chi đi một chiều.

Gặp chuyện gấp cần sai tới tiền thì phải đi năn nỉ vay mượn hán, giấy nợ từ một tờ trở thành vô số tờ.

Nói chung cả tổ đội là cu ly, còn lão nhất hán là địa chủ.

Nói nhiều vậy để mọi người hiểu rõ tâm trạng chung của mọi người trong tình huống này, gặp kèo thơm kiếm được tiền mà có mặt lão nhất này. Chính là đứa bé cả ngày đi ăn xin tới về nộp tiền cho mẹ ghê.

Cuối cùng sau một hồi đắn đo, lão nhất cũng nháp được ngum trà đầu tiên:

_ Vậy mọi người tìm ta có việc gì?

Cuộc chiến bắt đầu, mọi người rơi vào trạng thái phòng thủ. Công địch đã có, mọi người phải cùng nhau bảo vệ lợi ích của mình. Ở đây không có ai ngu, lão nhất kia 8, 9 phần 10 là đã biết về kèo thơm trong đấu trường ảo bậc trung. Chính là vì ban đầu họ thiếu chuẩn bị, dùng danh tính thật để tham gia.

Theo điều khoản ghi trên giấy nợ thì tiền của mọi người chính là tiền của lão nhất. Vậy số tiền mà lão nhị, tứ, thập kiếm được coi như mọc cánh mà bay.

Được, đã vậy thì chấp nhận cho nó bay. Thà là bỏ đi hết ta làm lại từ đầu. Chiến đấu thì phải có chiến lược, cơ bản lúc này sẽ là. Nộp tiền, giải tán, tạo tài khoản giả để tham gia đánh nhau cá cược. Gom góp tất cả lại làm vốn ban đầu, cược một lần cho lớn.

Mấu chốt của vấn đề này chính là không được lộ thông tin tài khoản tên Bắc Đẩu kia ra cho lão nhất, chính là thà mất con cá, chứ không được rơi cần câu.

Tổ đội mà muốn đạt hiệu quả cao nhất thì phải có cái gọi là tâm ý tương thông, tình ý tương liên, tâm lý tương đồng, ngay lúc này điều đó được thể hiện ra rõ ràng nhất.

Lão thập nhỏ nhất thành thật lên tiếng, giọng điệu cực kỳ đáng tin:

_ Bọn ta chờ đội phó chính là để trả nợ, là tự giác chờ ở đây để trả nợ cho đội phó.

Lão nhị với tứ thành thật phụ họa theo:

_ Đúng vậy, đúng vậy, chính là như vậy.

_ Là lão nhị ta nhắc bọn hán phải tự giác đó, lão nhất yên tâm. Trong việc trả nợ bọn ta hoàn toàn tự giác.

Lão nhất cũng ngạc nhiên như thật:

_ Thế à, là thế sao, vậy ta phải cảm ơn on cái tự giác đó của mọi người rồi. Mà không cần phải gấp vậy đâu, lúc nào trả cũng được mà, chỉ cần có tâm là được rồi. Ta không quá gượng ép đâu.

Mấy chữ "không quá gượng ép" kia vừa thốt ra, ngoài mặt bọn người kia thì hân hoan tấm tắc, nhưng trong lòng thì nôn không biết bao nhiêu lần. Nhớ có lần ta nhét thẻ tiền ở chỗ kia, người thợ tay vào móc ra, không cần chùi đã đưa lên mũi ngửi, nói là mùi tiền thơm. May là không gượng ép, chứ gượng ép chắc người liếm luôn rồi.

Vẫn là lão thập nhanh nhau:

_ Ta biết đội phó rộng lượng mà, thôi mọi người ai có tiền thì nhanh chóng trả nợ, rồi giải tán nhanh, cho đội phó còn nghỉ ngơi. Trễ lắm rồi, chắc đội phó cũng mệt, đúng không đội phó.

_ Đúng, đúng, không nên làm phiền, chính là nộp tiền cho nhanh rồi mau chóng rút đi, không nên làm phiền. - Cả đám lại hòa theo.

_ Khoan đã. - Lão nhất đặt ly trà xuống sẵn giọng hô lên một tiếng, y đưa cái mũi điều hâu xoay một vòng nhìn kỹ từng người, cuối cùng thì dừng lại ở lão bát, người đang đỏ mồ hôi trong tiết trời mát mẻ.

Y nhìn chăm chăm vào lão bát, lấy quạt đập bàn cái rầm, mắt đắm chiều con nhiều con mở nhìn xoáy vào tên lão bát kia.

_ Lão bát, hình như ngươi có chuyện gì muốn nói với ta.

_ Không... không, ta đâu có gì... gì muốn.. muốn... nói với.. với đội.. đội phó đâu.

_ Phải không, một chút chuyện cũng không có à. - Lão nhất hỏi dồn.

_ Hình.. hình như có...có một.. chút..chút...chút chuyện.

" Tiêu rồi ", đám người kia thầm nghĩ, tên lão bát này bình thường thì không sao, nhưng mỗi khi gặp căng thẳng thì lại cà lăm, lão bát khi tổ đội chiến là đội viên chuyên phòng thủ lá chắn phía trước, bẩm sinh là người đơn giản sai đâu đánh đó, ít khi dùng đến đầu óc.

Tên chuyên bảo vệ này bây giờ lại thành lỗ hổng cho cái mũi ưng kia đâm vào. Đảm bảo không quá ba câu hấn sẽ khai ra huyệt toẹt. Hèn chi nãy giờ lão nhất không dă động dò hỏi gì, chính là mài kéo chờ chỗ mỏng mà cắt.

Nhận được cái nháy mắt của lão nhị, lão tứ nhanh chóng kẹp nách xách lão bát lên, miệng liền thoảng:

_ Đúng rồi, là hồi nãy lão bát có nói với ta, hấn bây giờ chưa có tiền, định hẹn với lão nhất cho nợ tiền lãi tháng này, tháng sau mới đóng. Đúng vậy không lão bát.

Lão tứ là đội viên chuyên tiềm hành tấn công từ xa, tố chất chính xác và khả năng nắm bắt tình huống rất tốt. Câu nói của lão tứ là cái phao cứu sinh quá đẹp cho lão bát.

_ À, đúng.. đúng... đúng rồi. - Lão bát lúc này tuy vẫn tháo mồ hôi lạnh nhưng mặt mũi dễ coi hơn nhiều.

_ Lão tứ này.

Đội phó điều hâu lấy tay vuốt mặt vuốt mũi vuốt trán, cuối cùng thì vuốt cằm nhìn lão tứ:

_ Nghe nói ngươi đã có ý trung nhân, định cuối năm nay là cưới?

_ Phải, có gì không đội phó. - Tới phiên lão tứ thấy lạnh lưng.

_ Không có gì, định chúc mừng ngươi thôi. Mà đám cưới chắc phải mời đông lắm nhỉ, thấy ngươi giao lưu tốt lắm mà.

_ Không đông lắm đâu, liệu com gấp măm, chỉ là liệu com gấp măm mà thôi. - Lão tứ nghiêng mặt dề phòng. - Mà có chuyện gì không đội phó.

_ Có gì đâu, chỉ là ta định xé hết giấy nợ của ngươi, cho như tiền mừng cho hai vợ chồng ngươi ấy mà. - Cái quạt trắng hàng hiệu kia của lão nhất lại phe phẩy.

_ Xé..xé..hết, là xóa hết sao. Là.. là xóa...cả tám tờ..giấy.. nợ. - Bệnh cà lăm là một bệnh truyền nhiễm, lão tứ vừa bị dính xong.

Lão nhất xếp cái quạt lại, vỗ vào lòng bàn tay, nắm chặt lại, nói chắc như đinh đóng cột.

_ Không chỉ xóa hết, ta còn tặng thêm hậu lễ để chúc mừng. Mọi người đều biết xưa nay đội phó ta nói là làm.

Lão tứ thả lão bát ra, mặc hấn rót cái phịch xuống, hai tay để trên mặt bàn, nghiêng người ra phía trước, mắt nhìn thẳng vào cái mũi ưng kia.

_ Lòi đội phó nói là thật?

Đội phó chấp hai tay lên mặt bàn, hai ngón cái bấm vào chuôi quạt, môi mấp máy, răng không động, từng từ nói ra tuy nhỏ nhưng rõ ràng.

_ Chính là thật.

_ Nhưng... - Lão tứ ngân dài một chữ.

_ Đúng vậy, là có một chữ nhưng.

Lão nhất nói xong thì ung dung cầm lên ly trà, tay lắc lắc, mắt hờ hững nhìn vào mặt nước sóng sánh trong ly, chính là thái độ không màn hết thảy.

Không khí trong phòng im lặng, lão tứ đứng thẳng lưng lên, đầu ngẩng hít một hơi dài.

_ Ta hiểu rồi.

Lão tứ thốt lên ba chữ đó một cách nặng nề. Hắn nhìn vào mắt từng huynh đệ bên cạnh, thấy rõ sự tin tưởng trong ánh mắt của mỗi người, họ tin vào hắn.

Đúng vậy, đó chính là huynh đệ.

Lão tứ cười khẩy, cao giọng đáp từng từ gọn ghẽ:

_ Lão nhất người hình như có chút hiểu nhầm ở đây, ta hoàn toàn không có gì che giấu đâu, chính là hoàn toàn trong sạch, việc có xóa nợ hay không chỉ phụ thuộc vào tâm ý của lão nhất thôi, ta vốn luôn đứng thẳng để sống.

Câu nói như gió xuân thổi mát vào tâm lòng của mọi người, họ vốn đã biết lão tứ kia là người biết nói hai chữ nghĩa khí, chút trò mèo của tên mũi điều hâu kia sao chia rẽ tình cảm anh em của bọn họ được.

Sau mùa xuân là mùa đông. Lão tứ lại càng cao giọng hơn.

_ Người có âm mưu che giấu chính là lão nhị kia.

Lão tứ chỉ thẳng mặt lão nhị mà nói, đường đường chính chính không chút ngại ngần, giọng dõn dập:

_ Chính hắn, chính hắn đã xúi giục mọi người che giấu đội phó. Nhưng hắn đã sai lầm rồi, làm sao hắn dụ dỗ được ta, lại càng không thể qua được ánh mắt sáng suốt như thần của đội phó anh minh đây.

Lão tứ thẳng lưng hơn bao giờ hết:

_ Mọi người đừng nghe lời dụ dỗ của lão nhị nữa, hãy dừng cảm nói ra sự thật đi, ta tin đội phó là người rộng lượng, sẽ khoan dung mà bỏ qua cho mọi người thôi.

Mặt của đám đội viên kia đen kịt, cộng hết đen lại chính là gương mặt của lão nhị Bao Bất Động.

Sự phẫn nộ và tức giận lan tràn khắp cả phòng, họ đúng là có mắt không trông, đã nhìn nhầm người huynh đệ kia rồi, chính là sống lâu mới lòng người, chết trôi mới biết sông dài sông sâu. Lửa giận đã phát ra thì không gì dập tắt được, họ trầm miệng đồng lòng.

Lão tam:

_ Đúng vậy, chính là lão nhị đã dụ dỗ ta.

Lão ngũ:

_ Chính hắn dặn ta đừng báo cho đội phó anh minh.

Lão lục:

_ Là hắn kiếm ăn đầu tiên, là ta với lão tứ bắt tại trận.

Lão thất:

_ Đã vậy ta cũng đành nói thôi, là lão nhị hướng dẫn chúng ta chuyển địa điểm liên tục.

Lão bát (lúc này nói mạch lạc dứt khoát, không cà lăm chút nào):

_ Lão nhị ơi, không dấu được nữa đâu, hãy tự giác đưa thông tin về kèo thơm kia ra đi. Ăn một mình là không tốt.

Lão cửu:

_ May là đội phó đến kịp thời, chứ chậm chút nữa, thì lão nhị chìm trôi cá nước, biết đâu mà tìm.

Lão thập:

_ Tại sao, lão nhị, tại sao ngươi lại trở thành người như thế.!

Cuối cùng là lão tứ, người vừa dùng cảm vạch trần sự thật:

_ Còn gì buồn hơn, chúng ta là huynh đệ, huynh đệ là gì, chính là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Vậy mà lão nhị ngươi vừa có chút lợi lộc đã tính đường bỏ mặc huynh đệ của mình. Trời, chính là không còn gì buồn hơn được nữa, ta thật quá đau lòng.

Tiếng thở ngắn dài buồn bã bao phủ khắp phòng, mọi người lắc đầu đưa ánh mắt tiếc hận đau lòng nhìn về phía lão nhị. Họ không ngờ người anh em tốt của mình nay lại trở nên tệ bạc như thế.

Lão nhị ơi! Ngươi thật đã làm bọn ta đau lòng.

Rồi sự im lặng lại kéo đến.

Đám người kia khi trút được gánh nặng trong lòng nay đã rơi vào trầm mặc.

Lão nhị như chết đứng, nỗi đau đớn năm xưa khi khai mở, so với sự đau lòng lúc này chính cọng lông so với chín trâu. Chịu đựng sự phản bội này, lão nhị đang rơi vào hố sâu của tuyệt vọng.

Đám người kia, chỉ một khoảng khắc trước, còn gọi nhau là huynh đệ, vậy mà bây giờ...

Lão nhị chậm chậm lắc đầu, động tác nặng nề đến vô cực.

Trong phòng tĩnh lặng, chỉ vang lên tiếng cốc cốc, là tiếng vị đội phó anh minh kia gõ đuôi quạt vào mặt bàn.

_ Lão nhị. - Đội phó lặng lẽ nhìn lên.

_ Ngươi..(thở dài) lão nhị. Ngươi biết là ta rất tin tưởng ngươi chứ. Trong tổ đội trừ đội trưởng ra, ngươi là người nợ tiền ta nhiều nhất. Nhưng mỗi lần ngươi muốn mượn thêm ta có nói tiếng nặng tiếng nhẹ nào đâu.

Thậm chí (giọng đội phó gần như là nức nở) tiền lời của ngươi, (nức nở) ta còn giảm đi ba phần.

_ Hà..há..trời. - Đám đội viên kia vỡ òa, xôn xao còn hơn nghe tin trời sắp sập, họ giương ánh mắt đau đớn nhìn lại lão nhị, thật đúng là mặt người dạ thú mà.

Đội phó hít một hơi sâu để bình tĩnh lại rồi nói tiếp.

_ Nói đi lão nhị, nói một lời đi, dù chỉ một lời làm tan nát lòng nhau.

Ha ha ha ha, ha ha ha.

Tiếng cười bi tráng của lão nhị vang lên, toàn thân rung lên gợn dữ, bước chân chao đảo, cơ thể tráng kiện của một chiến sĩ bạch ngân tinh anh kia tưởng chừng có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào.

Là anh hùng sa trận, vì huynh đệ phản bội mà thấy phân vân mảnh trước muôn trùng gươm giáo.

Giọng nói bất cần đời của lão nhị Bao Bất Đồng vang lên, đã đến nước này rồi thì y không cần phải giải thích với đám vong ân phụ nghĩa kia, chuyện là Bất Đồng ta gây ra, họa sẽ là Bất Đồng ta chịu, các người muốn làm gì, cứ làm đi.

_ Lão nhất, ngươi mở thiết bị liên lạc của ngươi lên.

_ Hà. - Cả lão nhất và đám người kia đều ngạc nhiên. Con hàng kia lại định giờ trò gì đây.

_ Mở lên đi. - Giọng nói của lão nhị gần là hét lên.

Động tác của lão nhất từ tốn, lấy thiết bị liên lạc từ trong ngực áo ra. Nó nhấp nháy đèn xanh, chính là có tín hiệu đang chờ.

Lão nhất nhìn lên, vừa định nói gì đó thì bị lão nhị cắt ngang:

_ Cứ mở lên đi.

_ Được. - Lão nhất đặt thiết bị lên bàn, nhấn nút, âm thanh vang lên, là tín hiệu đến từ mười phút trước:

_ Tít, tít. Đội phó hà, he he, ta là lão nhị đây, ta đã dụ hết đám vô lương tâm kia lại một chỗ rồi. Chính là ở phòng của đội phó đó, về nhanh nha. An tâm, ta vẫn bảo vệ thông tin của tên Bắc Đầu kia, chỉ cho một mình đội phó biết thôi. He he, đến nhanh nha.

Trời đã sinh tám thẳng Du, còn rặn ra thêm tay Lượm.

Mọi chuyện đã rõ như ban ngày, đám đội viên kia tâm phục khẩu phục. Đến bây giờ họ mới nhớ ra, sau nhất chính là nhị. Tâm phục khẩu phục, không còn gì để nói nữa, chính là tâm phục khẩu phục.

Chỉ hận tài không bằng người, muốn trách cũng chỉ trách được bản thân.

Thỏ khôn có 9 hang, bọn hần chỉ có tám người, Bất Đồng kia đương nhiên phải khôn hơn thỏ.

Chà.

Cái quạt của lão nhất lại bung ra, phe phẩy, đầu gật nhẹ nhẹ. Sự hài lòng phát ra ở tận mang tai, nhìn đám đội viên mặt đang dần thối ra kia, cái quạt lại càng phe phẩy nhanh hơn.

Huynh đệ với nhau cả, lòng chị cũng như lòng em, thôi có gì thì cứ bỏ qua hết. Sự tỏa sáng của lão nhị vậy là quá rực rỡ rồi, họ đã không bằng thì chỉ còn cách chấp nhận.

Trong phòng của lão nhất, lúc trời gần sáng.

Lão nhất với lão nhị thông thả uống trà, cười cười nói nói. Âm thanh vui vẻ rộn ràng.

Tám tên con ghê kia thì khúm núm đứng ngoài phụ họa, hòa theo tầng bốc, chuyện không vui cũng phải ráng kiếm cái vui để cười.

Thời đại kinh tế khó khăn, ai cũng mặt dày mày dạn ra đường, chút bản lĩnh này mà không có lấy gì mà tồn tại.

Sự việc vừa qua coi như nốt nhạc vui giúp mọi người hiểu rõ tận sâu đáy lòng của nhau hơn, về sau cứ thế mà sống, gặp chuyện gì cũng đừng bở ngỡ nữa.

Chính là sau này đi đâu cũng phải gắn thêm mắt sau lưng.

Không khí trong phòng ấm áp thanh bình, tươi vui tràn sức sống. Sự hài hòa đoàn kết lên đến cực điểm, đây chính là sự thể hiện đúng mực của một tổ đội tinh anh được đánh giá cao.

Chuyện đông chuyện tây, chuyện gì mấy ngày nay gặp cũng đều moi ra nói, chính là một lần thể hiện khả năng ngoại giao xuất sắc, cứ như mọi người đều đã bị xóa trí nhớ ngắn hạn.

Đang chuyện trò vui vẻ thì thiết bị liên lạc của lão nhị sáng đèn. Cuối cùng cũng đến rồi. Là tin nhắn của tên dê béo Bắc Đẩu kia.

Lão nhị nhẹ nhàng đặt thiết bị lên bàn, đẩy từ từ đến trước mặt lão nhất, trên màn hình hiện ra con số liên lạc của tên kia, nụ cười của lão nhị hòa ái đến cực điểm.

Đám 8 người kia đương nhiên lại càng niềm nở.

Cái quạt trắng hàng cao cấp của lão nhất cứ phe phẩy không thôi.

Bonus: Tổ chức lão nhất.

Một tổ đội tinh anh chính quy có 11 thành viên, gồm 1 đội trưởng và 10 đội viên.

Liên minh có bốn quân đoàn, mỗi quân đoàn có 10 tổ đội tinh anh, vị chi cả quân đội địa cầu là sẽ có 40 tổ đội tinh anh.

Tương ứng với đó sẽ có 40 lão nhất.

Đương nhiên có nhiều tổ đội khác cũng hình thành theo cơ cấu 11 người, nhưng đạt được danh hiệu tổ đội tinh anh thì luôn giới ở mức cố định.

Hình thức tổ đội là phương pháp hợp lý nhất để tạo nên sức chiến đấu cũng như cân bằng sức mạnh của các quân đoàn. Ngoài ra nó còn giúp phân tán sự ảnh hưởng tập trung của các thế lực lên quân đội liên minh.

Quân đoàn khác nhau sẽ có chức năng và vị trí khác nhau, nhưng nguyên tắc tổ hợp của một tổ đội tinh anh là đồng nhất.

40 tổ đội, chọn ra 1 bất kỳ đều có thể đảm đương được nhiệm vụ tương tự như nhau.

11 người trong tổ đội đó sẽ phân thành:

+ Đội trưởng - sức chiến đấu cao nhất. Là nền tảng để quyết định sự thăng cấp của tổ đội. Lỡ như đội trưởng hy sinh hay gặp vấn đề gì khác, tổ đội sẽ giải tán, không có chuyện tìm đội trưởng khác thay thế.

+ Đội phó(lão nhất) - chiến sĩ có năng lượng đặc thù, thường là chuyên viên phân tích, chức năng dễ hiểu là làm quân sư. Lúc bình thường thì đảm nhiệm các công việc giấy tờ hành chính... Thỉnh thoảng sẽ có việc đổi các đội phó với nhau, để tăng tính đa dạng trong phương pháp huấn luyện hoặc chiến đấu.

+ Ba đội viên cận chiến.

+ Hai đội viên tạo lá chắn năng lượng bảo vệ.

+ Hai đội viên tấn công hỗ trợ tầm xa.

+ Một đội viên công tác hậu cần (chữa trị, nạp năng lượng...cũng thường là đặc thù sư)

+ Một liên lạc viên kiêm chức năng cơ động thay thế.

Tổ đội tinh anh là lực lượng chiến đấu hạng trung chủ chốt nhất của quân đội, là bước đệm kế thừa của việc chuyển giao quyền lực.

Nếu đội trưởng là đại ca, thì theo xung hô thông thường đội phó nhẽ ra phải gọi là nhị ca. Vậy tại sao lại luôn được gọi là lão nhất.

Đây là một truyền thống có từ lâu của quân đội, cơ bản là tại đám đội phó thích chữ nhất hơn chữ nhị. Mà bắt đầu là từ hơn 60 năm trước, khi tổ đội tinh anh đầu tiên được hình thành - tổ đội được coi là vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại. Vị lão nhất đầu tiên đó có biệt danh là bàn tử, người đến bây giờ vẫn được coi là nằm trong top người mạnh nhất và cống hiến nhiều nhất của nhân loại.

Bắt đầu nói về tổ chức lão nhất.

Khi 40 tổ đội tham gia tổ đội chiến, 40 lão nhất đó không tham gia, chỉ ở ngoài tụ tập uống trà chỉ trò. Cơ bản là vì điều luật: đặc thù sư không cần tham gia bất kỳ hình thức chiến đấu nào.

Trong chiến đấu thật tại chiến trường không gian, nếu ở tình huống bắt buộc phải chiến đấu, lão nhất luôn ở vị trí trung tâm an toàn nhất để thực hiện việc điều tiết trận đấu.

Đội trưởng vẫn ăn chung ngủ chung với đám anh em, còn lão nhất thì có lều trại riêng, coi như chỗ yên tĩnh để làm việc giấy tờ.

Trong chiến trường không gian mỗi tổ đội tinh anh có 2 phi thuyền, một cho cả tổ đội, một cho lão nhất, vẫn là vì cần yên tĩnh để làm việc giấy tờ.

Đẳng cấp của lão nhất không do quân đội quyết định, mà phụ thuộc vào đánh giá của thế lực hai ông lớn, giống như vậy với các vật cấp phát đi kèm.

Trời xui đất khiến, gần như tất cả các lứa tổ đội, ngay tại lứa hiện tại, 40 lão nhất đều có xuất thân từ thất đại gia tộc.

(Nói chút về đội trưởng, toàn là thứ trâu bò, hơn 1 nửa xuất thân từ Trương gia, nếu không cũng là từ diễn võ đường của Trương gia)

Đám lão nhất là thường là đám nhà giàu chơi với nhau, quen biết từ nhỏ. Bọn họ chính là cây đũa quyền lực mà các đại gia tộc cắm trong lực lượng quân đội liên minh, coi như là luật bất thành văn, tương lai 100% sẽ trở thành tướng lĩnh cấp cao.

Ngoài ra một lão nhất thường có hai vị trí công tác, một thường trực trong quân đội, một không thường trực trong bộ máy hành chính của liên minh. Đây là sự sắp xếp và thỏa hiệp của tổ chức hai ông lớn với liên minh, giúp tăng ảnh hưởng của các đặc thù sư.

Việc này cũng không xấu, nó giúp hài hòa lợi ích, giảm mâu thuẫn của các gia tộc hay tổ chức trong từng tầng lớp không chế. Là một cách để bộ máy vận hành nhịp nhàng.

40 đội trưởng gặp nhau, hoặc đánh lộn hoặc nhậu.

40 lão nhất gặp nhau, hoạch định tương lai của cả địa cầu.

Lão nhất bằng cách này hay cách khác, luôn nắm cả tổ đội trong tay, chính là nhờ vào một phần năng lực lãnh đạo của họ. Phần còn lại là kinh nghiệm kế thừa.

Tổ chức lão nhất được hình thành rất chuyên nghiệp và có hệ thống rõ ràng, đa dạng. Có hiệp hội với thế thành viên, có ngày truyền thống, có buổi gặp mặt định kỳ, có tài liệu giáo dục được biên soạn bài bản, có kỉ niệm chương, buổi hội đàm, sinh hoạt tập thể, liên hoan văn nghệ..... Nói chung là đủ tất. Đây là một trong những thế lực ngầm có sức ảnh hưởng rất lớn.

Đơn cử ví dụ của lứa trước, La Thiết Huyết là lão nhất, Đại Hùng là đội trưởng. Hối thử quân lính của quân đoàn sợ ai hơn là biết. Xa hơn nữa là có Hạc với Trương Thiên Bá...

Nền tảng là đội trưởng vẫn nắm quyền chỉ huy và ra quyết định cuối cùng. Còn thực tế thì quyết định đó thường do lão nhất biên soạn ra, đương nhiên sẽ đặc lợi ích chung lên cao nhất, còn lợi ích riêng thì chưa biết.

Đội trưởng là kiểm, lão nhất là vô kiểm, giúp mọi thứ luôn an toàn và nằm trong giới hạn của nó.

Hơn một nửa số ghế trong phòng bầu dục là dành cho những người trong tổ chức lão nhất. Chính nhờ đó mà địa cầu có được mấy chục năm bình yên để phát triển.

Họ tồn tại vì lợi ích của bản thân, tổ chức, gia tộc, liên minh và cả nhân loại. Có thể nói họ là tổ chức mang tính đỉnh cao của trí tuệ và quyền lực.

Trong câu chuyện phía trên, lão nhất mũi điều hầu không quan trọng là đám kia kiếm được bao nhiêu tiền, nhiều hay ít. Cái quan trọng là hần không muốn họ kiếm đủ tiền để trả nợ, nhưng vậy thì buộc phải tìm một sợi dây khác để khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Một Đêm Dài (17)

_ Ta bỏ cuộc.

Sau lần giao thủ đầu tiên, hai bên chưa xuất quá ba chiêu, lão nhất mũi điều hâu đã thốt lên ba chữ đó.

Lão nhất đích thân ra trận, đám anh em chí tình chí nghĩa kia đương nhiên phải bu vào cổ vũ. Công tinh thần tổ hợp của tổ đội cho phép cả đám cùng vào zone s, khoảng khắc bắt đầu và kết thúc ngắn ngủi của lần giao chiến vừa rồi bọn họ đều thấy rõ.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, khi họ chưa chuẩn bị xong tâm lý thì hai người trong sàn đấu đã xong việc của mình. Cảm xúc chưa đến thì bên kia đã tới, để lại sự hụt hẫng vô cùng.

Chín người từ nhị đến thập, chín cái miệng mở ra không đóng lại được. Là bỏ cuộc đó, chính là lão nhất bỏ cuộc đó.

Quy tắc đã thỏa thuận trước, vẫn là 50 trận đấu liên tục, chỉ khác là mỗi trận trị giá 2 vạn tinh thần tệ. Tiếng bỏ cuộc kia chính lời tạm biệt với 100 vạn tinh thần tệ, 100 vạn, là 100 vạn.

Lão bát lăm bậm, 100 vạn, 100 vạn, trời! Chính là một triệu tinh thần tệ. May là trong zone s có nín thở cũng không chết, nếu không hôm nay là ngày cuối cùng hưởng dương của lão bát rồi.

Lão thập hai tay nắm lấy cổ áo của lão lục, giằng níu không nói nên lời. Rồi lại quay sang nắm lấy cổ áo của lão tứ, nhìn hốc mắt đỏ hoe của lão tứ, lão thập quy xuống, tay ôm mặt rung rung.

Đám người còn lại cũng không tốt gì hơn, nhìn thê thảm như người chiến bại về từ cuộc chiến. Có chăng là lão nhị Bao Bất Đồng vẫn còn giữ được chút bình tĩnh, bàn tay siết lấy cánh tay, giữ cho cả hai đừng run nữa.

1 triệu tinh thần tệ, số tiền này đủ để đám bọn họ bịt mặt làm việc mờ ám trong đêm, rồi vĩnh viễn thay tên đổi họ mà lòng vẫn thấy bình yên.

Độ tuổi của các thành viên trong tổ đội xấp xỉ nhau, hơn kém 30. Đây sẽ là kỉ ức đau thương nhất mà họ có trong những năm tháng từng trôi qua, một nỗi đau có thể đo đạc bằng con số 1 triệu.

Khi cơn đau qua đi, lý trí trở về vị trí cũ, cả đám người như bưng bình, tất cả cùng một suy nghĩ.

"Liệu tên mũi điều hâu kia có cho là bọn họ gài hãm, rồi chia đều số tiền kia vào khoản nợ đã có hay không? Xét về đạo đức của lão nhất, việc đó là hoàn toàn có thể".

Cả đám bọn họ nhìn nhau, không ai nói một lời nào, chín đầu như một.

Liệu..

Có nên..

Tranh thủ ý thức lão nhất vẫn còn trong zone s.

Ai đó trở về thế giới thật trước, rồi..

Một người vun tay chém vào không khí một cái.

Người khác lắc đầu, co bốn ngón tay, chìa ra ngón cái, là động tác kéo ngang qua cổ.

Người nữa lấy ngón trỏ chọt chọt, là vị trí thẳng vào tim.

Đó là một cuộc họp nội bộ nghiêm túc của nhóm con nợ mãn tính. Tạm dừng lại ở đây, khi có kết quả cuối cùng sẽ nói tiếp.

Không chỉ bọn họ, khi danh tự công khai của một lão nhất hiện ra trong đấu trường ảo, sẽ có rất nhiều người đưa ánh mắt tò mò nhìn vào. Ban tổ chức của đấu trường cũng sẽ tăng thứ hạng ưu tiên của trận đấu, đưa nó lên hàng đầu và thu phí cá cược tự phát.

Nói chung là có trăm nghìn ánh mắt nhìn vào. Chưa nói những người chậm chân khi nghe tin sẽ mua bản chiếu lại tường thuật trận đấu.

Một lão nhất của tổ đội tinh anh được đánh giá cao nhất thuộc quân đoàn trang bị hạng nhẹ cận chiến cơ giới, chấp nhận thất bại sau lần giao thủ đầu tiên, chắc chắn sẽ là tin sốt dẻo, xứng đáng để nằm trên trang nhất của bất kỳ tạp chí lá rau muống nào.

Đương nhiên đó là báo giấy, còn truyền thông mạng tinh thần thì nhanh hơn nhiều.

_ Xin chào tất cả người tinh anh đang xem truyền hình trực tiếp trong miền ảo ảnh (zone s), có mặt ở đây với tôi ngay lúc này chính là nhà nghiên cứu lâu

năm, nổi tiếng và có kinh nghiệm trong lĩnh vực chiến đấu đối kháng bằng năng lượng tinh thần, người có rất nhiều công trình nghiên cứu chưa từng được công nhận và hiện đang nắm giữ kỉ lục về thành tích đó, xin giới thiệu với mọi người, tiên sinh Vô Vô Khoát.

Vâng thưa tiên sinh, đầu tiên tôi xin thay mặt mọi người gửi lời cảm ơn việc tiên sinh không ngại mất ngủ để ngay lập tức nhận phỏng vấn của chúng tôi. Xin Vô Vô Khoát tiên sinh nói ra phân tích của bản thân về trận đấu vừa rồi.

Vô Vô Khoát tiên sinh là hội viên cấp cao của zone s, ông chọn hình đại diện trong zone s là hình ảnh thật ngoài đời của mình... cách đây 50 năm.

Ông mặc toàn thân bộ trang phục màu trắng có lô gô chữ "bá" là mặt hàng cao cấp nhất dòng sản phẩm mới này. Cổ tay ông đưa cao so với khung hình máy quay, lộ ra cái vòng đeo tay bằng ngọc trắng được nạm lô gô bằng cẩm thạch màu đỏ, thay vì vuốt râu, cổ tay ông lắc lắc, đây là động tác thiếu nam tính rất nghệ thuật:

_ Đầu tiên tôi phải gửi lời cảm ơn đến nhãn hàng thời trang cấp cao "mua một lần, nợ một đời". Chính vì suy nghĩ về mức giá và chế độ trả góp của sản phẩm mới "công tay gây nợ" này, suốt đêm nay tôi không ngủ được. Chính vì vậy tôi mới có thể lập tức ở đây khi nhận được yêu cầu của quý đài.

Nhận xét về trận đấu vừa rồi? Ừm, tôi nghĩ thật ra không có gì để nhận xét hết, chỉ đơn giản là một người thắng và một người chấp nhận thua thôi. Điều quan trọng hơn cần phải nói, chính là về mẫu trang sức này, nó...

_ Nhưng đây là trận đấu được ban quản lý đấu trường ảo thăng hạng đánh giá, chắc chắn phải có gì đặc biệt trong đó chứ. Mong tiên sinh có thể chia sẻ thêm về điều đó.

Tiên sinh Vô Vô Khoát có chút không vui vì bị biên tập viên chặn lại khi đang ngon trớn quảng cáo. Dù sao ông cũng nên ra thêm chút sức:

_ Điều đặc biệt ở đây chính là thân phận của người vừa nhận thua. Hai thân phận của người đó, cả hai đều đặc biệt.

Một chính là thân phận lão nhất trong tổ đội tinh anh của quân đội địa cầu.

Một cái nữa chính là thân phận đại thiếu gia của một đại gia tộc, ta không tiện nói nhiều ở đây, chỉ là mọi người nên biết gia tộc này là gia tộc cực kỳ có sức ảnh hưởng đến địa cầu, cũng như thu nhập hàng tháng của ta.

Ta có lời khen dành cho lão nhất vừa nhận thua. Việc đó không có gì bất ngờ, vì vốn trận đấu vừa rồi cơ bản là không công bằng.

Vì sao ư? Chính là vì thân phận lão nhất tương đương với thân phận đặc thù sư, mà trong đấu trường ảo thì không cho phép sử dụng năng lượng đặc thù.

Thêm một điều nữa, sản phẩm đấu hạng trung cơ bản là dành cho người tinh anh dưới cấp hoàng kim, biểu hiện của người tinh anh đối thủ vừa rồi, ta cam đoan 8, 9 phần là giảm cấp để tham gia.

_ Hình như trước đây đã từng có hiện tượng này rồi, là một vị viện trưởng hoàng kim chà trộn vào sản phẩm trung để gian lận cá cược, liệu lần này..

Tay phóng viên kia khá hí hửng vì khai thác được đề tài thú vị, còn tiên sinh Vô Vô Khoát thì không vui như vậy, ông nói với giọng đĩnh đạc:

_ Ta nghĩ mọi người nên hiểu cho đúng, đó không phải là gian lận, đó là vi hành thí luyện, là tạo cơ hội cho các chiến sĩ bạch ngân có thêm cơ hội luyện tập.

Còn về cá cược, ta cảm thấy không có gì sai cả, lần đó ta cá cược tự phát vòng ngoài hơn một trăm trận, đều thắng cả trăm, ta tuyệt đối thấy là không có gì sai cả.

Một việc nữa, mới đây thôi ta đã ngồi nhậu với ông ấy. Chắc chắn người kia không phải ông ấy, nếu không ta đã lại biết trước đề cược nữa rồi.

Người hiểu chưa?

Tiên sinh Vô Vô Khoát tặng phóng viên một cái nhìn cảnh cáo. Ông không thể để yên khi có người nói xấu đồng phạm của mình. Là người chuyên nghiệp. Ông tiếp tục việc bình luận đang dang dở:

_ Về lời khen, đó là dành cho sự phân tích chính xác của lão nhất kia, mà biểu hiện là việc nhận thua.

Việc của lão nhất không phải là đánh đấm, mà là quân sư. Phải có cái đầu lạnh để tạo được hiệu quả cao nhất cho tổ đội. Đứng trước đối thủ quá mạnh, dứt khoát rút lui để bảo toàn là thông minh nhất, việc nhanh chóng ra quyết định sau ba chiêu là minh chứng của sức phán đoán tuyệt vời.

Ta có lời chúc mừng gửi đến hân cũng như gia tộc của hân.

Tiên sinh Vô Vô Khoát nháy mắt một cách lộ liễu:

_ Còn vị đối thủ kia, hãy liên lạc với ta. Ta tin chúng ta sẽ có mối làm ăn tuyệt vời.

Một lần nữa xin chú ý.

Tiên sinh Vô Vô Khoát lại làm cái động tác không mấy nam tính kia:

_ Còng tay gây nộ, chắc chắn sẽ như dây nẹp siết chặt túi tiền của bạn. Hãy đặt hàng ngay hôm nay, với chế độ khuyến mãi hấp dẫn, mua một còng tay, tặng dầu ăn ngay.

Tại thế giới thật, trong phòng của lão nhất, người đang có đôi mắt hình viên đạn.

_ Muối, muối nhiều muối quá, ta tính lấy năng lượng tinh thần giết hết bọn nó. Chính là muốn bảo vệ đội phó đó.

_ Đội phó đừng nhìn ta như vậy, ta chỉ sờ vào cổ để xem mạch đội phó đập có đều hay không.

_ Sợi dây nào? À, sợi dây thừng này, là..là..là để gói quà, đúng vậy, bọn ta định tặng quà bất ngờ cho đội phó.

_ Ta chỉ đang định cạo râu, cây đao này là dao cạo râu của ta. Đội phó biết rồi đó, ta da mặt dày nên râu phải siêu cứng mới xuyên qua được.

_ Là ai, là ai đặt cây kiếm này vào tay ta. Hà, là ai.

_ Dao gần đây ta có sở thích mới, đi đâu cũng phải cầm theo cây búa tạ này. Đội phó thấy sao? Rất oai phong đúng không.

_ Ta không biết gì hết, ta không biết gì hết, là bọn họ, chính là bọn họ ép ta..Ặc..Ặc..các người, buông tay.. ra.

_ Chén trà này nguội rồi, để ta rót chén khác cho đội phó. - Xèo xèo, âm thanh vang lên ở chỗ nước "trà" đổ đi.

...

Sau một hồi nhón nháo.

Lão nhị Bao Bất Đồng sau khi cẩn thận nhét lại con dao găm nhỏ vào ngực áo, ân cần hỏi thăm lão nhất:

_ Đội phó có sao không, đám anh em thật rất lo lắng cho đội phó đó. Thật không thể nào ngờ được, tên Bắc Đầu kia lại nham hiểm như vậy, từng bước gạt chúng ta vào tròng. Là lỗi của chúng ta, vì quá lương thiện mà dễ tin người.

_ Đúng vậy, là do bọn ta quá lương thiện.

_ Hèn gì hồi nhỏ mẹ cứ gọi ta là ngốc tử.

_ Tin thật nhiều, bị gạt cũng thật nhiều.

_ Hỏi nhân thế, có mấy ai là thật lòng.

_ Cứ tưởng là lợi, ai mà ngờ được chứ.

_ Biết làm sao đây, bản chất của chúng ta là quá thánh thiện rồi, có muốn sửa cũng không sửa được.

Nhìn đám hồ nháo kia, lão nhất nản không chịu được.

Cảm giác của lão nhất lúc này giống như bị ong chích vào chỗ kiến cắn. Muốn bao nhiêu khó chịu có bấy nhiêu, dòng máu đang chảy trong người của lão nhất đang gào thét, cắn quả đắng này, y thật không cam tâm.

Lão nhất rít lên qua kẽ răng:

_ Một ngàn vạn tinh thần tề..

Đôi mắt sắc bén giấu sau cái mũi ưng của lão nhất. Như lưỡi hái đặt trên đầu chín người kia. Bọn họ như chim non thín thít trước cái lưỡi le liếm của rắn hổ mang - chính là cam chịu số phận.

Chỉ hận một điều, vừa nãy mà bót run tay hơn một chút, thì tốt rồi.

_ Một ngàn vạn tinh thần tề.

Lão nhất rít lên lần thứ hai, đôi mắt càng thêm lạnh lẽo.

Bỗng:

_ Không là gì cả. Việc này không liên quan gì đến các người.

Phù.

Phù

Phù...

9 lần phù.

_ Nhìn bản mặt các ngươi kia, hay là muốn chung tay san sẻ với ta.

Nụ cười lại xuất hiện trên mặt của lão nhất.

9 cái miệng đồng lòng:

_ Chúng ta đương nhiên là muốn san sẻ.. nổi buồn với đội phó rồi. He he he.

_ Nín, không cần các ngươi, món nợ này tự khắc sẽ có người đòi lại giúp ta.

Nguyên tắc rất đơn giản, làm nam nhi nếu ra đường bị thua thiệt thì phải làm gì, đương nhiên là phải chạy đi kiếm 500 anh em tới cùng giải quyết rồi.

Lão nhất bật máy truyền tin lên:

Tít, tít, đầu dây bên kia:

_ Gì đó lão nhất, ực ực khà.. à..khà. Ta bận lắm

_ Đội trưởng ơi, lão đại ơi, đại ca ơi, hu,hic, báo thù cho đệ. Đệ bị người ta ức hiếp.

_ Ừc, ực, khà, ta chưa có say, tên gian xảo ngươi đừng có gạt ta. Ngươi không ức hiếp người khác thì thôi, làm gì có chuyện ngược lại.

_ Là thật đó lão đại, đệ mà nói điều cho phi thuyền đâm bẻ đầu lão nhị. Lão nhị, nói gì đi.

Lão nhị vô thức lấy tay che đầu, chĩa mỏ vô:

_ Đội trưởng ơi, đội phó nói thật đó, là có người trong đấu trường ảo lừa gạt đám bọn đệ. Danh dự, tinh thần, nhân phẩm là chuyện nhỏ, quan trọng là hấn gạt luôn 1000 vạn tinh thần tệ của đội phó.

Rầm. Tiếng đập bàn vang lên ở đầu bên kia.

_ Là thật?

_ Phải, là thật.

_ Hừ, kẻ nào mà dám..khoan đã, đấu trường ảo.. Có phải vị viện trưởng kia không.

_ Không phải.

_ Hoàng kim?

_ Cũng không phải.

Rầm. Tiếng đập bàn lại vang lên.

_ Hừ,kẻ nào mà dám làm tổn thương huynh đệ của Trương Bạo ta, giỏi lắm. Có ta ở đây, chắc chắn sẽ đòi lại công đạo cho anh em. Chờ ta.

Tít tít, tắt máy.

Lão nhị:

_ Đội phó chắc chắn người đó không phải là hoàng kim.

Cái quạt trắng phe phẩy:

_ Ngươi không tin ánh mắt của ta?

_ Không phải, không phải, đương nhiên là tin rồi.

Lão nhị Bao Bất Đồng sum soe,

_ Lần này tốt rồi, đội trưởng là gần chuẩn hoàng kim, được mệnh danh là vô địch cấp bạch ngân. Chắc chắn sẽ cho tên kia bài học thích đáng.

Vậy, - lão nhí nhẹ giọng - còn tiền cược.?

Cái quạt phe phẩy nhanh hơn:

_ Nợ một, thì trả mười.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Một Đêm Dài (18)

..Cốc..cốc..cốc..

Nghe rõ ràng là có tiếng gõ cửa, Vương Lang từ dưới gầm giường chui ra mở cửa thì không thấy ai.

Nhìn dưới đất thì thấy một dải lụa đỏ được quấn thành cuộn, nhìn giống như cuộn dây ruy băng loại lớn để gói quà.

Cầm lên nhét vào ngực áo, Vương Lang lại chui vào gầm giường. Bên trên giường là một trung niên mập mạp đang gáy ngủ, miệng lẩm bảm nói mơ: "điện máy xanh, điện máy xanh, bán mạch khắc mua điện máy xanh.."

Đừng hỏi vì sao.

Trong sàn đấu ảo bậc trung của zone s.

_ Xin chào tất cả các khán giả tinh anh đang có mặt ở đây cũng như các khán giả đang và sẽ quan sát trên màn ảnh nhỏ.

Tôi là Tô Ba Phải là bình luận viên cao cấp của đấu trường bậc trung, có mặt cùng với tôi lúc này chính là tiền sinh Vô Khiêm Tồn, người đóng vai trò là phân tích viên của trận đấu.

Vâng thưa tiền sinh Vô Khiêm Tồn, đã rất lâu rồi đấu trường bậc trung mới có một trận đấu được giành nhiều sự chú ý của mọi người đến như vậy, tiền sinh có thể cho mọi người biết vì sao lại có sự đặc biệt này không ạ.

Tiền sinh Vô Khiêm Tồn, người nổi danh là cực kỳ khiêm tốn lên tiếng:

_ Lâu rồi mới có một trận? Chắc, lý do cũng dễ hiểu thôi. Đó là vì bọn trẻ thời này kém quá, nhớ ở thời của tôi, một trận đấu tầm cỡ thấp thế này, có mời cũng không ai thèm xem. Làm gì có chuyện bán vé cắt cổ mà vẫn chật kín thế này.

Hzzz, nhớ có lần khi tôi còn ở cấp bách ngân, một mình tôi đánh với mấy chục người cấp hoàng kim, vậy mà chỉ có lèo tèo vài người bạn vào xem. Thật đúng là, một đời không bằng một đời mà.

Woa, bình luận viên Tô Ba Phải cảm khái trước cái lác đầu thất vọng của tiền sinh Vô Khiêm Tồn:

_ Vậy tiền sinh có thể cho tôi địa chỉ của vị đại sư chữa trị nào đã giữ được mạng của tiền sinh lúc đó không ạ, cũng như thông tin của các vị đối thủ cùng khán giả quan khán, tôi muốn có một buổi phỏng vấn với họ về trận đấu hơn cả huyền thoại đó.

_ Không nên, không nên. Việc đã qua rồi thì hãy cho nó qua đi, anh cũng biết tính tôi rồi đó, không thích khoa trương, chính là không thích khoa trương.

Gương mặt của bình luận viên Tô Ba Phải có chút tiếc nuối.:

_ Quay trở lại với trận đấu của chúng ta ngày hôm nay. Có mặt ở giữa khán đài là hai đối thủ Trương Bạo và Bắc Đầu. Sau đây tôi sẽ tường thuật nhanh về thông tin cơ bản của hai người.

Trương Bạo là tinh anh thế hệ mới của Trương gia, năm nay 31 tuổi. Là đội trưởng của tổ đội tinh anh hạng nhất thuộc quân đoàn trang bị hạng nhẹ cận chiến cơ giới Phụng Hoàng.

Chỉ nói riêng về sức chiến đấu cá nhân, Trương Bạo đã có hai lần liên tiếp vô địch cùng cấp hạng quân đoàn.

Phong cách chiến đấu của Trương Bạo rất giống với vị bá bá ruột, đại tướng quân hai sao Trương Chính Nghĩa. Đó là bá đạo, càng đánh càng cuồng, chỉ tiến chứ không lùi, địch càng mạnh thì ta càng mạnh.

Trong quá khứ chỉ có một lần ghi nhận duy nhất là Trương Bạo thua trong chiến đấu đối kháng tay đôi. Đó là lần cách đây hơn chục năm, trong trận chung kết của đại hội cơ giới sĩ liên học viện, sau một trận đấu cam go, Trương Bạo đành chấp nhận thua về điểm số, đạt được giải nhì của đại hội năm đó.

Thưa tiên sinh Vô Khiêm Tồn, tôi nhớ năm đó tiên sinh chính là giám khảo danh dự của trận đấu, tiên sinh có thể nói thêm đôi điều về Trương Bạo cho quý vị khán giả cùng biết hay không?

Tiên sinh Vô Khiêm Tồn đặt gương và lược chải tóc xuống bàn, chu mỏ nhú mảy như đang cố hồi tưởng:

_ Anh lại hỏi khó tôi rồi, một giải đấu nhỏ như vậy thì làm sao tôi có thể nhớ được thí sinh thất bại chứ, tôi chỉ nhớ mang máng là người chiến thắng có tên là.. cái gì Hùng..đó.

_ Là Phi Tinh Bạc Hùng. - Bình luận viên Tô Ba Phải nhắc.

_ Đúng rồi, là Phi Tinh Bạc Hùng, tôi nhớ rồi, hai chữ Phi Tinh đó là do tôi ban tặng mà. Cậu nhóc Bạc Hùng đó rất khá, nếu cố gắng thêm gấp 10 lần nữa thì có thể bằng được 1 phần 10 của tôi lúc còn trẻ đó.

_ Woa. Vậy ý của tiên sinh là lúc trẻ ngài gấp 100 lần.. Thật đáng ngưỡng mộ.

_ Thật ra là gấp 1000 lần cơ, nhưng anh biết rồi đó, chúng ta không nên gây ra sức ép nhiều quá đến thế hệ trẻ, cần cho chúng đỉnh cao vừa phải để hướng tới.

Cái nháy mắt khiêm tốn của tiên sinh Vô Khiêm Tồn làm Tô Ba Phải rùng mình:

_ Vậy nghĩa là bây giờ tiên sinh cũng gấp 100 lần so với các đối thủ cùng cấp khác, tiên sinh nghĩ sao nếu chúng tôi tổ chức một giải đấu trình diễn 1 chọi 100 mà nhân vật chính là tiên sinh.

_ Này,! Tại sao anh cứ hay nói lan man thế nhỉ,còn một đối thủ nữa giới thiệu luôn đi, trận đấu sắp bắt đầu rồi. - Tiên sinh Vô Khiêm Tồn có vẻ không hài lòng với sự thiếu chuyên nghiệp của bình luận viên Tô Ba Phải.

_ Vâng, còn về thông tin của đối thủ Bắc Đẩu, hiện chúng tôi chưa tổng hợp được gì nhiều. Có lẽ đây là tài khoản phụ chưa được đăng ký chính thức. Theo những thông tin hành lang thu nhận được, có rất nhiều ý kiến khác nhau về người lấy tên là Bắc Đẩu kia.

Chủ yếu là chiến sĩ hoàng kim vì hành chiến đấu hoặc đối thủ cũ ẩn danh cố tình hướng vào tổ đội của Trương Bạo để gây hấn. 1 triệu tinh thần tề Bắc Đẩu lấy từ tay của lão nhất là đòn bẩy để tạo nên trận đấu này.

Dù thế nào thì tính xung đột cá nhân cũng ảnh hưởng rất lớn và góp phần tạo nên sự hấp dẫn của trận đấu. Vì vậy ban tổ chức đã ra quy định về mức cược không giới hạn cho trận đấu cũng như giảm 1 % lệ phí so với bình thường.

Trận đấu sắp bắt đầu, chúng ta chỉ còn một ít thời gian để đặt cược cho đối thủ yêu thích của mình. Nhanh tay lên, đây là một cơ hội tuyệt vời để vừa giải trí vừa kiếm tiền hợp pháp.

Còn tiên sinh Vô Khiêm Tồn, ngài có thể cho mọi người biết về lựa của ngài chứ. Ngài nghiêng về ai trong trận đấu này.

_ Hả, hả, ờ. - Tiên sinh Vô Khiêm Tồn nhanh chóng nhét tấm vé cược vào túi áo. - Anh biết là chúng không được phép nói về điều đó mà, chúng ta thuộc thành phần ban tổ chức, và ban tổ chức thì không được phép can dự cũng như tham gia vào việc cá cược, tôi sẽ không nhắc lại điều này lần nữa đâu. Được chứ?

_ Woa. Mọi người thấy đấy, tiên sinh Vô Khiêm Tồn đúng là một người chuyên nghiệp, thật khó để mời ông ấy tham dự một trò đùa.

Bây giờ tranh thủ ít phút còn lại, tôi sẽ nói sơ qua về luật của trận đấu này.

Trận đấu áp dụng đồng thời luật nóc ao và tính điểm. Dựa vào đó để phân ra người chiến thắng ở mỗi trận.

Có ba trận, người đầu tiên thắng 2 sẽ là người chiến thắng. Quyết định của tổ trọng tài là cuối cùng và không thể thay đổi.

Còn về trang bị, cơ bản là không có gì thay đổi. Có khác chút là trong cách tính điểm. Người sử dụng ít trang bị hơn sẽ nhận được nhiều điểm cộng hơn của tổ trọng tài. Như vậy sẽ tăng thêm tính công bằng của trận đấu.

Ồ. - Giọng của bình luận viên Tô Ba Phải khàn trương hơn.

_ Trọng tài chính điều khiển trận đấu đã bước ra giữa sân.

Ông ấy đang nói các quy định cho hai đối thủ.

Tiên sinh Vô Khiêm Tồn, hy vọng ông có thể nói nhanh về trang bị của hai đối thủ trước khi trận đấu bắt đầu.

Đặt lược với gương xuống, tiên sinh Vô Khiêm Tồn bắt đầu công việc của một chuyên gia phân tích.

_ Có một điều rất thú vị, đó là cả hai đối thủ đều sử dụng một loại trang bị tinh thần duy nhất, so với con số 4 mà ban tổ chức đề ra. Và tất nhiên, trang bị họ dùng đều là vũ khí chiến đấu.

Trương Bạo sử dụng đôi giáp tay, vũ khí quen thuộc của mình. Cận chiến quyền pháp là cơ bản nhất của võ học, trong Trương gia tâm quyền nó chiếm hơn một nửa số lượng mật pháp được nghiên cứu và xây dựng thành tuyệt học. Rất nhiều chiến sĩ thành danh xuất thân từ Trương gia đều chỉ sử dụng quyền pháp.

Còn về đối thủ bắc đầu kia, y sử dụng kiếm. Là loại vũ khí nằm trong nhóm đứng đầu của binh khí. Đã đành và luôn có rất nhiều sự so sánh giữa đao và kiếm, nhưng riêng bản thân tôi cho rằng, kiếm vẫn có sức hút hơn.

_ Vậy tiên sinh có nghĩ rằng người tên Bắc Đầu có lợi thế hơn về mặt vũ khí so với Trương Bạo. - Bình luận viên Tô Ba Phải hỏi.

_ Không, không, không. - Tiên sinh Vô Khiêm Tôn lắc đầu.

Vũ khí là để tăng sức chiến đấu của bản thân lên cao nhất, chỉ cần làm được điều đó thì là loại vũ khí nào cũng đều giống nhau. Huống hồ đây là sự lựa chọn có mục đích của họ, tôi tin sự xuất phát lúc này là bằng nhau.

_ Vậy tiên sinh có thể cho khán giả biết thêm về loại vũ khí mà tiên sinh sử dụng, tôi tin là có rất nhiều người tò mò về điều đó.

_ Trước đây tôi là chiến sĩ chuyên tấn công tầm xa, tôi sử dụng súng.

_ Súng, ồ ồ.. Quả là một thông tin thú vị. Vậy.. có là loại súng nào cụ thể không? Thưa tiên sinh.

_ Anh biết đó, lẽ ra tôi không nên nói về việc này. Chỉ là (tặc lưỡi) tôi chỉ chưa kiếm ra được loại vũ khí tầm xa nào mà mình không thể sử dụng.

_ Thật chứ, kể cả Thiên Phật? Giọng của Tô Ba Phải có chút hồ hởi và hồ nghi.

_ Thiên Phật!?. À, tôi không muốn nói ra đâu, là do anh ép tôi đấy. - Tiên sinh Vô Khiêm Tôn nói chậm và chắc từng từ.

Đã từng có người. Muốn tôi. Giữ Thiên Phật, như một món quà. Nhưng. Tôi từ chối.

_ Tại sao?

_ Tại sao! Cũng là lý do cũ thôi, tôi nghĩ việc đó quá khoa trương.

_ Wow, tôi thật ngưỡng mộ những phẩm chất cao đẹp của tiên sinh. Chà, nếu mà là tôi, lỡ mà có cơ hội được chạm vào Thiên Phật, thì chắc phải cần đến vài tiểu đội tinh anh mới gỡ tôi ra khỏi nó được. Ha ha ha, ngài biết đấy, ha ha. Tạo tình huyền thoại bằng, ha ha, nó xếp thứ tư...ha ha...

_ Không vui chút nào đâu. - Mặt của tiên sinh Vô Khiêm Tôn lạnh như băng. - Anh biết hậu quả khi chạm vào Thiên Phật mà không có sự cho phép của nó chứ?

_ Vâng, tôi biết.

_ Vậy chuyện này có còn vui không?

Bình luận viên Tô Ba Phải ngồi thẳng, mặt nghiêm túc theo.

_ Không, thưa tiên sinh. `var adtrue_tags=window.adtrue_tags||[];adtrue_tags.push({tag_id:8602,width:728,height:90});`

_ Tốt, vậy đừng nói về nó nữa, trận đấu bắt đầu rồi kia.

Giọng của bình luận viên oang oang trên loa cũng như trên các thiết bị truyền hình:

_ Vâng thưa quý vị khán giả, ngay lúc này đây theo hiệu lệnh của trọng tài chính, trận đấu của chúng ta sẽ bắt đầu, điều ngoài lề cuối cùng tôi muốn nói thêm, đó là số tiền cược cá nhân 10 triệu tinh thần tệ của hai đối thủ. Tôi tin chỉ nhiều đó đã là đủ lý do để hai đối thủ tung hết sức của mình.

3...

2..

1.

Vâng, trận đấu đã bắt đầu.

Bình luận viên Tô Ba Phải tường thuật rất nhanh:

_ Trương Bạo ngay lúc bắt đầu đã lao ngay về phía đối thủ, rút ngắn cự ly và dành được thế chủ động.

Hãy nhìn vào các bước di chuyển của Trương Bạo, chỉ một cái chớp mắt đã thay đổi vị trí đến hàng chục lần.

Quyền năng lượng tinh thần như cơn mưa đang hướng về đối thủ Bắc Đẩu. Gần như là khóa kín cả bốn phía, ta có thể nhận thấy sự chật vật của Bắc Đẩu trong các bước tránh né.

Quyền của Trương Bạo đúng là như vũ bão, đằng trước, đằng sau, trái, phải rồi cả bên trên. Thật khó tưởng tượng đây là tốc độ của một người vẫn đang trong cấp bậc ngân. Tôi tự hỏi lúc này Trương Bạo đang nội kích cơ thể ở hiệu suất bao nhiêu lần.

Trận đấu hoàn toàn nghiêng về một phía, Trương gia tâm quyền quả xứng với cái danh của nó.

_ Đó không phải là Trương gia tâm quyền, chỉ là quyền pháp cơ bản được đào tạo cơ bản trong quân đội mà thôi. - Tiên sinh Vô Khiêm Tôn đính chính.

Và Trương Bạo, đúng hơn là cả hai người, đều chưa sử dụng đến năng lượng để nội kích cơ thể. Đó là tốc độ thật của họ.

Quyền của Trương Bạo chỉ là hư chiêu, chỉ dùng năng lượng để khiến hướng và tạo hình.

Còn về ưu thế, tôi khuyên anh khoan đưa ra đánh giá vội.

Hãy nhìn vào ánh mắt của Bắc Đẩu, nó rất bình tĩnh, hẳn đang dần bắt được nhịp của trận đấu.

Tất cả cho đến lúc này chỉ là thăm dò. Ta muốn sửa lại lời nói ban đầu của mình, trận đấu này chắc chắn.. sẽ rất thú vị.

_ Wow, mọi người có nhìn rõ đường kiếm vừa rồi của Bắc Đẩu hay không. Thật bất ngờ, tôi không nghĩ là có thể xuất ra một chiêu kiếm hiệu quả ở một góc độ khó như vậy, có thể chính xác vào ngay vị trí sắp xuất hiện của Trương Bạo cũng như dựa vào phản chấn để kéo giãn khoảng cách.

Có một điều lạ là tại sao không thấy kiếm khí năng lượng phát ra từ hướng ra kiếm, không phải như vậy sẽ tăng thêm hiệu quả hay sao.

Ồ, đối thủ Bắc Đẩu muốn làm gì, tại sao không chủ động tấn công mà lại rút kiếm vào vỏ. Trương Bạo kia nữa, còn ngại ngần gì mà không lao vào luôn đi, không lẽ định nhường cho đối thủ rút kiếm trước à.

_ Hãy cảm nhận đi, bằng sóng năng lượng, nếu không thì chuyển màn hình qua chế độ mô phỏng năng lượng. - Tiên sinh Vô Khiêm Tôn nhắc nhở.

_ Vâng thưa tiên sinh, (..) wow, tại sao, tại sao không có một chút năng lượng tinh thần nào phát ra từ hai đấu sĩ. Họ muốn làm gì? Tiên sinh Vô Khiêm Tôn, xin hãy cho chúng tôi một lời giải đáp.

_ Họ muốn làm gì à. - Tiên sinh Vô Khiêm Tôn trầm ngâm. - Họ muốn thể hiện sự tôn trọng của mình.

Quá trình thăm dò lẫn nhau đã kết thúc, ta tin họ đã có cái nhìn sơ bộ về đối thủ của mình. Giờ mới là lúc trận đấu thật sự bắt đầu.

Còn về việc không sử dụng năng lượng?

Đơn giản thôi, chẳng phải sẽ có tới ba trận hay sao. Trận đấu này họ muốn so về thân thủ. Chính là so năng lực chiến đấu thật của cơ thể khi không sử dụng năng lượng.

Ta tin đòn kế tiếp đây cả hai sẽ đưa ra tuyệt chiêu của mình. Chính là một đòn duy nhất để quyết định thắng thua

_ Nhưng.. tiên sinh có chắc về điều đó không, tôi thấy họ đâu có nói với nhau điều gì. Với lại, nếu sử dụng chút chiến thuật. Ừm, nội kích..v..v..sẽ dễ dành được chiến thắng hơn sao?

_ Ha ha, - Một nụ cười ngắn không mấy vui vẻ của tiên sinh Vô Khiêm Tôn. - Họ sẽ không, chắc chắn không.

Đó là lý do ta dùng đến từ "tôn trọng".

_ Có lý do nào cho sự chắc chắn của ngài không.

_ Lý do? Anh có phải là chiến sĩ không anh Tô Ba Phái.

_ Không thưa tiên sinh, ngay khi tốt nghiệp tôi đăng ký thực tập và được nhận công việc này.

_ Vậy à, nếu anh là chiến sĩ. - Tiên sinh Vô Khiêm Tôn nhìn vào mặt bình luận viên Tô Ba Phái. - Anh sẽ không hỏi lý do.

...

..

_ Wow. Mọi người có nhìn rõ chuyện gì vừa xảy ra không, tôi thì không. Chỉ biết là ngay lúc này đối thủ Bắc Đẩu đã bị đánh bay khỏi sàn đấu với cánh tay của Trương Bạo lún giữa ngực và dính cả cơ thể vào tường bao xung quanh, không có dấu hiệu tỉnh lại, à, hình như có chút nhúc nhích.

Còn Trương Bạo, anh ấy đã bị cắt đứt cánh tay phải lên tới sát bả vai, và chém kéo dài đến tận xương lồng ngực, máu đang phụt ra thành tia, lưỡi kiếm vỡ nát còn đang cắm trong ngực anh ấy, lút sâu vào trong. Nhưng anh ấy vẫn đang đứng, là đứng thẳng, cùng gương mặt nghiêm nghị không chút đau

đón nhìn về phía đối thủ của mình.

Có vẻ người chiến thắng trận đấu thứ nhất này chính là Trương Bạo, có đúng không thưa tiên sinh.

_ Phải. - Tiên sinh Vô Khiêm Tồn nói với giọng nhẹ nhàng, chậm rãi.

Đối thủ rời khỏi vạch giới hạn của sàn đấu, theo quy định chính là đã thất bại, anh nói đúng, Trương Bạo đã dành được chiến thắng.

_ Vậy..- Bình luận viên Tô Ba Phải có chút ngập ngừng. - Tại sao chưa có tín hiệu ngừng trận đấu từ tổ trọng tài?

_ Anh Tô Ba Phải!

_ Vâng thưa tiên sinh.

_ Trận đấu còn bao lâu nữa mới hết giờ?

_ Đã qua hơn ba phút, chính xác là còn 51,..50 giây nữa là hết giờ.

_ Tốt, vậy hãy ngồi im mà xem trong 50 giây nữa, cho đến khi nó thật sự kết thúc.

_ Nhưng.. tôi không hiểu. Chẳng phải như vậy là vô ích hay sao, kết quả.. đã có rồi.

_ Anh có nghe thấy tiếng reo hò hay ca thán nào từ khán giả hay không? Về quyết định tiếp tục của tổ trọng tài?

_ Thưa tiên sinh, không. Quả thật, không khí..thật tĩnh lặng.

_ Đúng vậy, tất cả họ, tất cả, đang thể hiện sự tôn trọng. Thứ mà nếu anh là chiến binh, anh cũng sẽ như vậy.

_ Vâng thưa tiên sinh Vô Khiêm Tồn, tôi hiểu rồi.

4 phút của trận đấu đầu tiên đã kết thúc, phần thắng thuộc về đối thủ Trương Bạo, tỉ số đang là 1 - 0.

Xin mời mọi người đến với phần bình luận với khách mời đặc biệt giữa hiệp đấu.

_ Thưa tiên sinh Vô Văn Phong, tôi cùng khán giả cảm thấy vô cùng may mắn với sự có mặt của tiên sinh tại trường quay ngay lúc này, lời đầu tiên xin thay mặt mọi người gửi lời cảm ơn đến tiên sinh.

Nhà nghiên cứu văn hóa nổi tiếng Vô Văn Phong trong bộ áo bào đầy màu sắc giản dị của mình, đưa tay vuốt chòm râu dài bạc trắng, khoan thai từ tốn:

_ Cảm ơn anh, tôi cũng rất vinh dự khi nhận được lời mời của quý đài.

Tay phóng viên tiếp tục, đi thẳng vào chủ đề chính, đây là chương trình phỏng vấn trực tiếp tại thể giới thật. Theo sự chênh lệch thời gian của zone s, bọn họ quả thật rất gấp.

_ Tiên sinh có thể cho mọi người biết cái nhìn của mình về trận đấu, theo góc độ của một nhà nghiên cứu văn hóa và tư vấn đạo đức cho hệ thống lập pháp như tiên sinh.

_ Được, nhưng trước hết tôi muốn anh phát lại trận đấu, cụ thể là ở thời gian nửa cuối trận đấu.

_ Vâng.

(..)

_ Dừng ở đó. - Tiên sinh Vô Văn Phong lên tiếng khi đến lúc hai đối thủ bắt đầu xuất chiêu cuối.

Được rồi, tốt lắm, hãy phát lại khúc này lần nữa với tốc độ chậm. (..)

Sao, anh thử nói suy nghĩ của mình đi.

_ Tôi nghĩ là. - Với tay phóng viên kia, đây đúng là câu hỏi khó. - Đối thủ Trương Bạo giành được chiến thắng là chính xác, rõ ràng nắm đấm của anh ta nhanh hơn và đến trước chiêu kiếm của người tên Bắc Đầu kia.

_ Anh nghĩ vậy sao?

_ Là vậy, tôi thấy nó rất rõ ràng trên đoạn quay chậm, khi cú đấm kia găm sát vào ngực thì Bắc Đầu mới xuất kiếm.

_ Tốt, khả năng quan sát của anh không tồi, vậy ta thử một chút về khả năng suy luận. Ủm, anh nghĩ sao nếu Bắc Đầu xuất kiếm sớm một chút.

_ Có lẽ... là..Bắc Đầu sẽ thắng chăng.?

_ Không, sai rồi, nếu vậy Bắc Đầu sẽ chết ngay lập tức. - Tiên sinh Vô Văn Phong vuốt chòm râu bạc của mình.- Bắc Đầu sẽ chết với một lỗ thủng giữa ngực.

_ Vậy,..xin thứ lỗi thưa tiên sinh, tôi quả thật đang rất bối rối. Ngài có thể nói rõ thêm một chút không ạ.

_ Được. - Tiên sinh Vô Văn Phong chỉnh lại tư thế, ngay lúc này ông đang được quay cận cảnh trên màn hình.

_ Về thân thủ, Trương Bạo tuyệt đối cao hơn Bắc Đầu, hay nói cách khác. Là không có bất kỳ cơ hội nào để Bắc Đầu dành được chiến thắng trong cuộc đấu không năng lượng này.

Theo như những gì chúng ta thấy, chiêu của Trương Bạo chỉ là một cú đâm thẳng đơn giản. Nhưng thực tế, đó là một đòn tuyệt học về quyền pháp của Trương gia tâm quyền.

Theo như tôi nhớ thì chiêu này có tên là tam bộ nhất quyền. Anh có nhận ra là Trương Bạo dù chỉ với khoảng cách vài mét lại dùng tới ba bước chân để áp sát đối thủ, trong khi bình thường thì chỉ cần nửa cú bật là đã quá đủ. Nếu anh chưa hiểu thì hãy kết hợp thêm động tác tay của Trương Bạo sau mỗi bước chân.

Nguồn lực của bộ quyền này không nằm ở tay mà là ở chân. Nó khiến toàn thân như bệ pháo, còn cánh tay là viên đạn bắn ra.

Tuyệt chiêu này một khi đã phát ra thì người đồng cấp không cách nào cản được, ngay bước chân đầu tiên, chiến thắng đã thuộc về Trương Bạo.

Đừng nói Bắc Đầu có 1 cây kiếm, cho dù là 10 cây cũng không cách nào cản được. Cú đâm này cùng quyền khí của nó có thể xuyên thủng tất cả.

Nếu có lời khen dành cho Trương Bạo, thì đó là lời khen dành cho sự khổ luyện của hắn, cũng như sự ảo diệu của Trương gia tâm quyền.

_ Vậy, nó có liên quan gì đến câu hỏi vừa rồi của ngài, chẳng phải sớm hay muộn gì Bắc Đầu cũng thua hay sao.- Tay phóng viên vẫn còn rất bối rối.

_ Đúng vậy, phải hiểu rõ được tình thế đó, thì mọi người mới có thể hiểu rõ được sự tán thưởng mà tôi, cũng như đầu tiên là của tổ trọng tài, muốn dành cho đối thủ Bắc Đầu kia.

Về tình thế cũng cần nói rõ thêm một điều, ngay lúc hai người kia đứng đối diện nhau với một chiêu thức cuối cùng, trận đấu này không còn là tranh thắng thua, mà là sinh tử đấu.

Đó là vì sao Trương Bạo chọn tam bộ nhất quyền, loại chiêu thức tấn công theo đường thẳng và không có biến chiêu khi đổi hướng. Cũng như vì sao Bắc Đầu kia chọn trực tiếp đối đầu chứ không né tránh.

Nói về Bắc Đầu, anh ấy đã có lựa chọn duy nhất và chính xác nhất, đó là ra kiếm khi đòn của Trương Bạo đã hoàn thành và đạt được thế lớn nhất.

Nếu sớm hơn, 100% kiếm sẽ vỡ nát trước khi kịp chạm vào cơ thể Trương Bạo. Còn chậm hơn, chắc không cần phải nói.

_ Ý của tiên sinh là Bắc Đầu chấp nhận chịu cú đâm đó, đổi lại là tranh thủ được lúc khi cánh tay của Trương Bạo giương thẳng để cắt đứt nó. Là chiến thuật tự sát.

_ Không, anh sai rồi. Không phải là tự sát, mà là tìm sống trong chỗ chết.

Như tôi đã nói, cú đâm kia giống như là viên đạn, mà đạn thì không đánh bay, nó xuyên thủng.

Để tránh sự xuyên thủng đó, Bắc Đầu đã chọn cách thực sự biến cú đâm thành viên đạn. Hãy quan sát thật kỹ, cánh tay của Trương Bạo đã bị cắt đứt bởi chiêu xoay kiếm của Bắc Đầu trước khi kịp tiếp xúc trực tiếp.

Dừng ở đây, ta nói về chiêu kiếm của Bắc Đầu. Nó không chỉ chính xác về thời gian, mà còn tuyệt đối chính xác về cách vận dụng sức của cổ tay khi xoay kiếm. Tinh hoa của dụng kiếm, khác với dụng đao, là ở cách biến ảo cổ tay, khiến chiêu thức trở nên đa dạng và linh hoạt, Bắc Đầu đã đưa thêm sức mạnh thêm vào điều đó.

Nó khiến cú đâm của Trương Bạo mất đi lực phát cuối cùng, chỉ còn lại dư lực và quán tính. Nếu không trên cơ thể của Bắc Đầu sẽ có một lỗ to nhìn xuyên qua được.

Và như vậy chúng ta sẽ không được chứng kiến cuộc chiến tuyệt vời phía sau.

_ Cái gì! Cuộc chiến nào?. Ngài có nhầm không thưa tiên sinh Vô Văn Phong, sau lúc đó trận đấu hình như đã kết thúc với chiến thắng thuộc về Trương Bạo, còn trận kế tiếp thì phải sau giờ giải lao mới bắt đầu, ngài.. đang nói tới trận chiến nào?

Nhà nghiên cứu văn hóa Vô Văn Phong chậm rãi vuốt chòm râu, hơi nghiêng nhìn tay phóng viên rồi thở nhẹ trước màn hình:

_ Là trận đấu khiến tôi chấp nhận lời mời khẩn cấp đến đây để nói về nó. Trận đấu khiến sự trình diễn ban đầu của sàn đấu ảo thành chiến trường đích thực của các chiến binh.

Là thứ khiến tổ trọng tài không dừng và khởi động lại sàn đấu như bình thường.

Là trận đấu diễn ra ở 50 giây cuối cùng, trận đấu của ý chí và tinh thần chiến binh.

Tôi hỏi anh một câu, hình ảnh nào xuất hiện cuối cùng sau 4 phút của thời gian quy định?

_ Là..Bắc Đẩu và Trương Bạo đứng đối mặt nhau giữa sàn đấu. - Tay phóng viên ngáp ngừng.

_ Tốt, vậy họ có sử dụng chút năng lượng nào trong vùng chứa hay không? Ngay từ đầu?

_ Hình như là không.

_ Chính xác là không - Nhà nghiên cứu Vô Văn Phong hỏi tiếp. - Một người không dùng đến năng lượng, ta gọi họ là gì?

_ Là.. người bình thường.

_ Đúng, là người bình thường. - Nhà nghiên cứu Vô Văn Phong gật nhẹ.

Vậy hãy nhìn trận đấu này dưới góc độ người bình thường, cũng như hãy coi sàn đấu ảo là thế giới thật.

Một người đứt đi cánh tay với lồng ngực chẻ đôi cùng lưỡi kiếm cắm sâu vào đó.

Một người nát vụn xương ở nửa thân trên.

Cả hai đều mất đi khả năng hô hấp cũng như duy trì nhịp đập của tim.

Làm sao họ vẫn còn có thể đứng vững được.

Và vì sao.

_ Vì sao.? - Tay phóng viên thật sự đã bị cuốn hút bởi lời nói của nhà nghiên cứu Vô Văn Phong.

_ Là sự tôn trọng. Sự tôn trọng dành cho đối thủ và bản thân mình. Với họ trận đấu này không kết thúc bằng điểm số hay quy định.

Nó sẽ tiếp tục đến khi ý chí của họ còn cho phép. Và nếu là sinh tử, nó sẽ dừng khi họ chứng kiến và chắc chắn đối thủ của mình chết đi.

Đó chính là tinh thần của một chiến binh thật sự. Thứ tạo nên những giá trị thật sự.

Là thứ giá trị đưa trận đấu này lên một tầm cao mới.

_ Ôi trời, thật may mắn làm sao cho tất cả chúng ta với sự có mặt của tiên sinh lúc này. Quả thật chúng tôi sẽ rất khó có được những cái nhìn sâu sắc như ngài.

Một câu hỏi nữa thôi thưa ngài, một câu hỏi tiên liệu mà tôi cũng như tất cả các khán giả đều muốn nghe câu trả lời.

Ví dụ, là ví dụ.. Nếu..như..trận đấu vẫn tiếp tục như trong thế giới thật, ai sẽ là người chiến thắng?

_ Tôi không biết. - Tiên sinh Vô Văn Phong thở dài và đặt hai tay lên mặt bàn, các ngón tay đan vào nhau.

Câu hỏi này là về ý chí và lòng kiêu hãnh của một chiến binh thực thụ. Thứ không thể dùng những con số để đo đạc. Tôi không biết và tôi tin cũng không ai có thể nói lời chắc chắn.

Nhưng để trả lời câu hỏi này tôi muốn kể một việc, một sự kiện cách đây rất lâu mà khi còn trẻ tôi có may mắn được chứng kiến.

Khi đó, có một thanh niên người bình thường, mang trên người những thương tích nhiều gấp đôi mà hai đối thủ kia cộng lại.

Phải nói sao nhỉ, đến máu bầm cũng không còn để chảy, và tôi tin trong cơ thể người thanh niên đó, tìm một khúc xương còn lành lặn là chuyện xa vời.

Nhưng anh ta vẫn đứng ở đó, đứng thẳng, giữa tất cả.

Và trên gương mặt đó, là nụ cười của một người đàn ông chân chính. Nụ cười như tia nắng mang đến cuộc sống cho tất cả.

Một nụ cười mà trong đó chỉ có tình yêu, hy vọng, niềm tin lòng vị tha và giấc mơ. Không gì có thể làm tắt nó.

Chính nụ cười như phép màu đó đã thấp lên ngọn lửa trong lòng của cả thế hệ chúng tôi.

Không bao giờ, sẽ không bao giờ, bất kì ai trong chúng tôi, có thể quên được.

Nụ cười đó đã theo tôi suốt cả cuộc đời mình.

Và tôi tin.

Đó là đáp án, là câu trả lời, cho tất cả chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Một Đêm Dài (19)

_ Em chưa ngủ sao?

Aurora thổi tắt thêm một ngọn nến nữa, thấp nền để ngủ ban đêm là thói quen của mấy chị em, trong ánh nến lung linh, những câu chuyện cổ tích luôn đẹp hơn.

Đôi mắt long lanh, Aurora cúi đầu hôn Celia thêm một cái, con bé thật là, đến lúc ngủ cũng cười được.

Gian hàng tĩnh lặng, mái hiên trước đã hạ xuống, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng cười rúc rích trong mơ của Emily, không biết chiều nay nó trốn theo A Lang kia đi chơi những đâu. Nhưng có lẽ rất thú vị.

Còn mấy đứa Orla, Phoebe, Jena, Dalida thì rút đầu trong chăn, Aurora đến một với bọn nó, không biết ban ngày bọn nó kiếm đâu ra mấy tấm vải ren rồi tập tành may đồ công chúa cho búp bê. Đến tối thì tung tăng đủ kiểu, cuối cùng phải nghe kể hơn 5, 6 chuyện cổ tích mới bắt đầu chìm đi.

_ Khuya lắm rồi, ngủ đi Donna.

Aurora một lần nữa nhắc nhở đứa em kính cận của mình.

_ Chỉ là mấy bức vẽ những cuội thôi mà, có gì để sáng mai rồi xem tiếp

_ Dạ, em biết rồi. Nhưng mà, lạ lắm chị Aurora.

Donna tháo cặp kính dày cộm xuống, hai tay nắn nắn sống mũi, chỗ gần trán, vờn vai bẻ người một chút. Từ trưa tới giờ Donna giữ nguyên tư thế ngồi chăm chú, làm sao mà không mỏi.

_ Có gì lạ nào Donna, chẳng qua tên A Lang đó có hoa tay, vẽ lại được gần giống thôi mà. Mà nhắc mới nhớ..

Cái mũi cong dọc dừa của Aurora lại héch lên, giống như đang khịt khịt, đây là dấu hiệu cô đang nghĩ đến chuyện bực mình.

_ Tên A Lang đó lên đi đâu từ chiều tới giờ, không chịu phụ dọn hàng gùm. Làm biếng như vậy, đừng hòng chị tính đủ công cho.

_ Đúng đó chị, bắt hẩn ở độ trường kì luôn nha. Mà.. trong tiệm còn gì ăn không?

_ Tưởng em không biết đói.

Chị cả Aurora cười hiền hòa xoa đầu cô em Donna, con bé này mỗi lần chăm chú vào việc gì là quên hết trời đất. Có lần nó mãi đọc sách mà ngất luôn trong thư viện, may là không có việc gì.

Cầm lên cái bánh ngô nhún sữa, Donna siêng nịnh:

_ Bánh của chị Aurora là ngon nhất.

Măm, măm.

Chị, sau này chị đừng lấy chồng nha, cứ ở vậy mà làm bánh cho bọn em ăn. Nha, nha..

_ Cái con vô lương tâm này. - Gương mặt Aurora rạng rỡ, giọng giận hờn hiền dịu.

Ăn hết phần của cô đi. Sữa nữa, uống hết đi.

Ánh mắt để lên bàn, Aurora kéo cây nến sát lại một chút.

_ Mà ba bức vẽ này có gì lạ mà em phải mất nhiều thời gian chăm chú đến như vậy. Không phải trong sách giáo khoa cũng in sẵn rồi sao.

Măm, măm,

Măm

Donna đúng là đã đói bụng lắm rồi.

_ Chỉ bức đầu tiên mới có trong sách thôi. Nó chính xác như là bản in ra vậy.

Bức thứ hai thì em chưa được học, nhưng cũng xem bản mô phỏng chung bày rồi. Hình như bản vẽ này còn đẹp hơn bản mô phỏng của ngài viện trưởng.

Măm, măm

Măm

Còn bức thứ ba, em bó tay rồi. Đến nó vẽ gì em còn không biết, sao nói được nó vẽ đúng hay sai.

_ Có chuyện lạ vậy à. Hay là tại em chưa học tới.

Ừc, cốc sữa cạn đấy, cuối cùng thì Donna cũng dùng xong bữa, người ngoài nhìn vào thì không thể nói cách ăn của cô giống thực nữ được.

_ Cũng có thể là vậy, ít nhất chương trình cấp tạo sư chưa dạy, có lẽ nó ở cấp đại sư. Tên A Lang đó, không ngờ đã từng là cu li giúp việc của một đại sư. Mơ ước của em là khi tốt nghiệp có thể tìm được một đại sư để theo học.

_ Ừ, nếu vậy thì đừng nghĩ nhiều nữa. - Aurora bắt đầu dọn dẹp ly đĩa và vụn bánh trên bàn. - Tính ra A Lang đó cũng giỏi nhỉ, có thể vẽ lại tốt như vậy.

_ Mà chị có chắc A Lang không phải là cơ giới sư không? - No bụng rồi thì Donna bắt đầu dính mắt vào mấy bản vẽ mạch khác.

_ A Lang là võ sĩ. Chú vệ binh mập nói vậy mà, nếu là người do gia gia lựa đến thì chắc không sai đâu. - Aurora lôi từ trong tủ ra túi đồ ngủ.

_ Vậy à. Tiếc nhỉ. Giá mà em cũng có thể vẽ tốt như hấn. - Đặt cái cằm dính vào cạnh bàn, gương mặt của Donna yếu xìu.

_ Cát mấy bức vẽ đó đi, ngủ nhanh mai còn dọn hàng nữa. - Aurora thổi tắt thêm một ngọn nến.

_ Chán quá, đến bao giờ em mới khắc mạch tốt được nhỉ. Em mà có khiếu như A Lang kia thì hay quá rồi. - Donna thờ thẩn.

_ Dễ mà, chị có cách. - Aurora cười tinh nghịch.

_ Hí hí, cách gì. - Donna hí hửng.

_ Bắt hấn ở với Donna cả đời, dạy Donna vẽ. - Vừa trải nệm Aurora vừa hí mắt nhìn Donna.

_ Đúng đó, bắt hấn dạy cả đời... Khoan đã, chị trêu em

Cốc.

Donna lấy tay xoa xoa, cái búng trán của chị cả Aurora thật không chút nương tay.

_ Ngủ, không nói chuyện với chị nữa.

_ Ừm, ngủ đi.

(..)

_ Chị Aurora ơi.

_ Hờ.

_ Mai mua đầm công chúa mới cho bọn nó đi, rồi dắt bọn nó đi dạo nha.

_ Ừm

(..)

_ Chị ơi.

_ Hờ.

_ Mai đi dạo xong thì mang bánh ra công nam cho gia gia luôn nha.

_ Ừm

(..)

_ Chị ơi.

_ Ngủ đi.

_ Để tên khổng lồ kia ngủ ngoài sân không sao chứ.

_ Biết sao giờ, hần đầu có chui vừa cửa. Chị đưa hần gối với mền rồi.

_ Chúc chị ngủ ngon.

(..)

_ Chị ơi...

Chị Aurora ơi.. Chị oiiii

_ Tội rồi, ngủ đi.

_ Kể chuyện em nghe đi.

.. Ngày xưa ngày xưa có một nàng công chúa ngủ trong rừng...

..cuối cùng nàng công chúa cũng ngủ luôn ở trong rừng...

..còn chàng hoàng tử thì sống hạnh phúc suốt đời với mụ phù thủy...

..hết.

(...) hí hí, đừng thọt lét nữa, em ngủ, em ngủ nè.

(..)

Trong zone s, tại quán rượu mô phỏng thực tế ảo.

Cạch..

Lão nhị Bao Bất Đồng đặt cái ly cạn đáy xuống bàn, lưỡi liếm bọt bia còn dính trên mép.

_ Đội phó anh minh, 1 - 0 rồi, kì này chắc chắn anh em mình hốt bạc.

_ Đúng vậy, đúng vậy, đủ vốn về quê rồi. - Đám tám người kia hòa theo, hể mỗi lần có chuyện tốt là bọn họ đủ mặt.

Lão nhất không uống bia, chỉ dùng rượu, chén rượu nho nhỏ hợp với phong cách trang nhã của y hơn.

_ Là nhĩ? Ta cá cược thì liên quan gì đến các nguoi. Ta nhớ là các nguoi cháy túi rồi nên mới xin khuất tiền lời tháng này. Bây giờ lại dư tiền để các cược nữa à.

Cái mũi ưng và cặp lông mày sắp dính vào nhau, là gương mặt đầy tính nghi ngờ.

_ Không có, không có, bọn ta là đang nói mừng cho đội phó đó chứ. Còn bọn ta là vui trên tinh thần thôi.

Rầm

Cái quạt trắng đập mạnh lên bàn. (muốn mô phỏng tư trang trong zone s thì phải trả thêm phí, cái đập bàn này chứng minh việc mô phỏng cái quạt không phải là lãng phí).

_ Tự giác hay chờ phát giác. Hừ.!!

Điều hâu đã ngấm trúng thì đám thỏ con kia sao thoát được.

_ Đứng đội phó, đừng làm như vậy, hãy để chúng ta..tự giác.

_ 1, 2, 3..8 Hừ, mới tám tờ vé cược. Còn một tờ nữa đâu.

Lão nhất ngẩng đầu lên: " lão tứ, người định đi đâu "

_ Ta..ta..đội phó ời.- lão tứ thực hiện một cú trượt dài bằng đầu gối trên sàn rất đẹp.- Không phải đội phó đã nói sẽ xóa hết nợ cho ta rồi sao, còn nói sẽ cho thêm hậu lễ để ta cưới vợ nữa. Chỉ mới đây thôi mà..

_ Ô. - Lão nhất ngồi thẳng dậy, đôi mắt nhìn xa xăm như đang muốn kêu gọi một chút ký ức. - Ta có nói vậy à.

_ Chính là đội phó đã nói như vậy, tất cả ta cùng bọn họ đều nghe thấy mà. - Lão tứ như người thấy ánh sáng cuối đường hầm.

Lão nhất hai tay nâng lão tứ đứng thẳng dậy: " lão tứ người cứ an tâm, đội phó ta lâu nay luôn là người biết trọng chữ tín, nếu thật sự ta có nói, đương nhiên là ta phải làm rồi. Nào, nào, đứng dậy đi."

Giương mặt lão tứ rưng rưng:

_ Ha ha, ta đương nhiên tin tưởng uy tín của đội phó rồi, cảm ơn đội phó, chân thành cảm ơn đội phó.

_ Khoan cảm ơn vội. Người biết rồi đó, ta là người đã nói là làm. Bây giờ phải xem thử ta có nói không đã, hồi nãy người nói có ai làm chứng nhỉ.

_ Là bọn họ, là cả đám người bọn họ.

Lão tứ chỉ tay vào đám người từ nhị đến thập đang sóng vai với mình.

Cái mũi điều hâu của lão nhất lại lia tới từng người trong đám

_ Trí nhớ của ta dạo này không tốt, nếu thật ta có nói như vậy thì mọi người cứ cho ta hay, các người biết đó, chỉ cần nói thật với lương tâm của mình thôi, không có sức ép gì đâu.

Cái quạt trắng phe phẩy:" là thật đó, không có sức ép gì đâu ".

Cả đám im lặng.

_ " Nói đi mà, cứ nói thật lòng đi, thật không có sức ép gì đâu..

Giọng của lão nhất thật chân thành, êm dịu, giống như lúc người vợ hiền một tay cầm cái đó một tay cầm kéo nhấp nhấp hỏi chồng:" anh cứ nói thật đi, tôi qua anh đi với con nào, em không giận đâu, thật đó!"

Lão nhất ngồi im lặng trên bàn, tay cầm chén rượu nhỏ.

Lão tứ đứng ở giữa.

Đám người kia đang nhìn hẩn.

Đám bọn họ đều độc thân, nếu lão tứ kia có thể yên bề gia thất. Bọn họ mừng thay cho hẩn.

Anh em với nhau,nếu chuyện gì có thể giúp, đương nhiên họ sẽ giúp. Nụ cười ấm áp hiện lên trên tám gương mặt.

Chỉ là việc nhỏ, bọn họ chỉ cần nói thật lòng mình.

Lớn trước nhỏ sau, người đầu tiên lên tiếng là lão nhị Bao Bất Đồng:

_ Lão tứ đương nhiên sẽ không gạt đội phó rồi, ta biết hẩn đã lâu, chúng ta đều vậy, hẩn là người hiền lành trung thực,tuyệt sẽ không nói dối hay phản bội anh em

Mặc dù cách nhún giọng ở những từ cuối câu của lão nhị hơi lạ, nhưng những gì hẩn nói cũng làm lão tứ cảm thấy yên lòng, trong đời tìm được một tri âm hiểu mình như vậy thật không dễ. Lão tứ gật nhẹ đầu cũng nụ cười hướng về phía lão nhị,thay cho lời cảm ơn.

Lão nhị cũng đáp lại bằng một nụ cười, anh em với nhau, cảm ơn làm gì cho dài dòng khách sáo.

_ Lão tứ. - Lão nhị nói tiếp. - Ta tin người sẽ không nói dối, chỉ là lần này...

Lão nhị hít một hơi dài rồi thở ra thật chậm:

_ Người đã nhớ nhầm rồi. Hai tai ta chưa bao giờ nghe đội phó nói gì tới việc xóa nợ cho người cả. Liệu có phải người ham có vợ quá đến nỗi tối ngủ mơ rồi ban ngày tưởng là thật hay không. An tâm (lão nhị vỗ ngực), chỉ là hiểu nhầm nhỏ, đội phó rộng lượng chắc chắn sẽ không để bụng đâu. Đúng không

đội phó.

Hừ, chắc. Lão nhất đang bận nhấp thường thức từng ngụm rượu nên không tiện trả lời.

Là lão tam nói thay:

_ Đương nhiên rồi, việc nhỏ thế này làm sao ảnh hưởng gì đến đội phó. Đội phó là đại dương, chúng ta là con thuyền nhỏ, không ảnh hưởng, tuyệt đối là không ảnh hưởng.

Lão ngũ đang cầm ly bia nên không tiện vỗ vai lão tứ:

_ Uống nhiều bia chút lão tứ à, say rồi sẽ dễ ngủ hơn đó, bớt mơ mộng.

Lão lục:

_ Tên bọn người uống thì cứ uống đi, đừng nói năng bậy bạ. Bia nào dễ ngủ, mẹ ta nói uống sữa nóng mới tốt. Lão tứ đưa cốc bia đây, ta uống dùm cho.

Lão thất:

_ Tội mơ về vợ sắp cưới cũng tốt thôi, nhưng đừng ngủ gần ta, nhớ đó, đừng có ngủ gần ta.

Lão bát cà lăm:

_ Cũng..cũng.. đừng..có úp..úp..úp.ta.

Lão cửu:

_ Nợ thì phải trả lão tứ à, đó là công đạo rồi. Có ngủ mơ cũng đừng nói ra chứ. Có cần ta cho người ít thuốc ngủ không, hai hủ, mỗi tối uống hai hủ cỡ trăm viên, đảm bảo giấc mơ sẽ không bao giờ tới nữa.

Lão thập:

_ Giã thành bột, pha thêm thuốc mê rồi chích thẳng vào người, đảm bảo hiệu quả sẽ tốt hơn.

Lão nhất cuối cùng cũng nhấp xong chén rượu:

_ Thấy không lão tứ, anh em thật rất tốt với người đó. Có huynh đệ như thế này, đảm bảo sẽ có lúc người nhắm mắt rồi sẽ không muốn mở ra nữa đâu.

Phải...

Phải...

Lão tứ tâm thanh thản, giống như hồ sâu không thấy đáy, đá rớt xuống không tiếng vang.

_ Cảm ơn anh em. Cảm ơn anh em đã giúp ta đối mặt với hiện thực.

Ồn này, tin ta đi.

Ta.

Suốt đời. Sẽ không bao giờ quên.

Sẽ.. Có lúc (nghiêng răng)..ta trả lại.

Nói rồi lão tứ đưa thẳng tay phải lên trời, hai mắt nhắm nghiền. Bất động vài giây.

Hành động này thật có chút kì lạ, làm đám người kia bất an.

Rồi lão tứ mở to hai mắt, trợn trắng, hét to lên một tiếng, làm nền nhà cũng phải rung chuyển.

Nhanh như sấm sét, cánh tay đang đưa thẳng hạ xuống, thọc sâu vào bên trong lưng quần.

Giựt.

Giựt.

Trẹo bên phải.

Lẹo qua bên trái.

Thọc sâu hơn nữa, lượn vào bên trong.

Gương mặt lão tứ lộ rõ nét đau đớn. Là rất đau đớn.

Hai mắt trợn trắng như muốn nổ ra.

Lão tứ hét to thêm một tiếng nữa, cánh tay rút mạnh.

Lần thứ nhất không được.

Lần thứ hai cũng không.

Sau mỗi lần gương mặt càng thêm biến dạng.

Đến lần thứ ba, sau tiếng hét phá trời. Cuối cùng lão tứ cũng rút tay ra thành công.

Toàn thân lão tứ rung rẩy, lão đảo. Răng nghiến chặt, giữ tiếng rên không phát ra khỏi cổ họng.

Không trụ được nữa, lão tứ ngồi xuống, móng vừa chạm vào ghế thì á một tiếng, toàn thân giật bắn đứng lên.

Cuối cùng.

Một tay vịn bàn. Một tay cầm một viên tròn có màu lạ đưa đến trước mặt lão nhất.

Cái quạt trắng nhanh chóng phe phẩy, thổi đi vài thứ quần quần vừa đứt ra phùng phịch dính vào.

_ Cái này là? Giọng lão nhất có chút ái ngại.

_ Chính phiếu cá cược của ta. - Lão tứ nhắm mắt, nghiêng mặt, lòng không nở khi sang ngang.

À.

À..

À..

9 lần à. Cả đám vỡ lẽ.

Những hành động tiếp theo của lão nhất mũi điều hâu vô cùng tự nhiên và thoải mái, đây không phải là lần đầu y gặp chuyện thế này. Sự thật thì có lần còn đầm máu hơn cơ.

Chuyện kể tiếp không cần kể nữa. Chỉ cần biết là về kinh tế, tiềm lực ẩn dấu của đám người kia rất sâu. Giống như lý thuyết tảng băng trôi của một ông già có thù với cá mập.

(..)

_ Ông nói thử xem tên đó là ai? Chiều kiếm đó, ta thật nghĩ không ra.

Tiên sinh Vô Vô Khoác đặt ly rượu xuống, bóc mấy hạt đậu vút vào miệng, nói tiếp:

_ Kiếm thuật đã chết từ 500 năm trước rồi, đến Trương gia cũng không nghiên cứu ra thành quả gì....Phải không nhỉ?

Tiên sinh Vô Vô Khoác lại bóc đậu, lại tự nói:

_ Người cuối cùng thành danh từ kiếm, hình như là từ nhà Morgan đúng không? Ngài Lãnh tỵ chưa chết, bọn họ lại định làm gì đây.

Một chiêu,! một chiêu? Cấp bách ngân sao xuất kiếm nhanh được như thế nhỉ.

Này, nói gì đi chứ, cầm rồi hả?

_ Hà! Ủ. Mà nhanh cái gì cơ. - Đang chăm chú quan sát thứ trong tay, bạn nhậu của tiên sinh Vô Vô Khoác giật mình.

_ Thẻ tiền à? Bao nhiêu thế? - Lần này tới phiên tiên sinh Vô Vô Khoác chăm chú.

_ Khắc khắc, 100 triệu.

_ Làm ăn tốt nhì, chả bù cho ta. Toàn mấy hợp đồng quảng cáo rề bèo. Cho mượn xem chút coi.

_ Nè, hây! (giật mình giật tay lại) người mượn làm gì. Cái gì làm ăn, đây là lương hưu của ta đó. Đừng có manh động (lạt đặt nhét vào túi áo).

_ Xiii. Đã biết người không có nghĩa khí mà. Bỏ đi, coi như ta nhìn lầm vậy.

_ Ta mới là người nhìn nhầm. - Sau khi chắc chắn tám thẻ tiền đã an toàn, vị bằng hữu kia bắt đầu uống rượu. - Nói đi, sao cứ rủ ta nhậu hoài vậy, thân phận ta cao quý, không như người, ta bận nhiều việc lắm.

_ Nè nè, bình tĩnh tập trung đi. Là ta, Vô Vô Khoác, không phải người khác đâu, mấy câu đó cất lại để dành sai đi.

Vị kia không vì thế mà chậm chén rượu:

_ Có việc gì?

_ Người chưa xem trận đấu vừa rồi à?

_ Trận nào? Vừa rồi ta bận nghiên cứu nhân sinh, chăm chú lắm, không dứt ra được.

_ Phải, là người nghiên cứu " nhân sinh". Không dám cãi, thôi xem đi.

Tiền sinh Vô Vô Khoác mở thiết bị truyền hình lên.

(..)

(..)

_ Đó không phải là tuyệt chiêu.

_?

Gương mặt vị bằng hữu kia nghiêm túc.

_ Nói sao nhì? Đó chỉ là một động tác thôi, có thể gọi là một động tác phản xạ.

_ Ý người là tên Bắc Đẩu kia chỉ vô tình mà ra một thức kiếm hợp lý. - Tiền sinh Vô Vô Khoác trầm ngâm.

_ Ta nghĩ là như vậy, tốt nhất là nên như vậy.

_ Vậy nếu không phải thì sao?

_ Ý người là gì?

_ Hấn không dùng năng lượng để nội kích, tốc độ của đòn xoay kiếm đó quá nhanh. Lại quá chính xác, kể cả thời cơ. Người không thấy có gì lạ sao.

_ Có! Vậy nên ta mới nói tốt nhất nên là hấn ăn mày.

_ Còn nếu không?. Tiền sinh Vô Vô Khoác một lần nữa lặp lại câu hỏi.

_ Là "kiếm tâm".

_ Kiếm tâm?

_ Trong tâm có kiếm, kiếm động như người động. Kiếm có suy nghĩ của kiếm, kiếm và người là hai, mà cũng là một.

_ Ý người là " nhân kiếm hợp nhất "?

_ Phải, chính là nhân kiếm hợp nhất.!

_ Ta có đọc về cái này rồi. - Tiền sinh Vô Vô Khoác cau mày suy nghĩ. - Hình như giống với ấn kí tinh thần mà chiến sĩ đặt lên thiết bị.

_ Ủ, cũng gần giống thế. - Vị bằng hữu kia cạn chén. - Chỉ khác là ấn ký phụ thuộc vào chiến sĩ, còn kiếm tâm..nó có thể tồn tại độc lập, đã từng nghe chuyện kiếm tự đi giết người chưa?

_ Đó là lưu truyền của thời đại trước, thời mạt pháp. Tự nó đã khai tử nó rồi. Đây là thời đại năng lượng tinh thần, giống như cá, làm sao sống được trên đất liền... Người say chưa đó.?

_ Ủ, già rồi. Uống chút là say.

Một khoản lặng.

_ Mà người cho ta mượn tám thẻ tiền xem chút đi.

_ Biền.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Một Đêm Dài (20)

_ Thật sự đến lúc này, tôi bắt đầu cho rằng mình không thể hiểu nổi hai người đang đứng trong sân kia muốn làm gì. Thừa tiên sinh vô khiêm tốn, xin ngài làm ơn,.. làm ơn cho tôi và các khán giả được biết. Họ đang muốn làm cái quái gì vậy.

Đáp lại gương mặt nhăn nhó mù tịt của bình luận viên Tô Ba Phái. Tiên sinh Vô Khiêm Tốn từ từ liếc mình trong tám gương soi mặt thêm lần nữa, cùng với lược ông chậm rãi đặt xuống:

_ Anh Tô Ba Phái này, trong thế giới thật, anh đang ở đẳng cấp nào nhì, lĩnh vực nào cũng được..?

_ À, về chuyện đó, tiên sinh biết đấy, là.. vì.. - Bình luận viên Tô Ba Phái tỏ vẻ không tự nhiên lắm khi nói về vấn đề này. - Tôi đã có chức nghiệp của mình, và tôi muốn là một người chuyên nghiệp, vậy nên..tôi chỉ tập trung vào công việc của mình thôi, những cái khác tôi không mấy quan tâm. Chính xác là... sau khi tốt nghiệp, tôi chưa sát hạch đẳng cấp lần nào.

Cảm nhận được sự khó khăn trong câu trả lời của bình luận viên Tô Ba Phái, tiên sinh Vô Khiêm Tốn không muốn xoáy vào nó nữa. Ông đi thẳng vào chủ đề chính:

_ Bọn họ đang tự tạo ra thử thách cho bản thân mình, cụ thể là làm giống với một bài kiểm tra đẳng cấp của cơ giới sĩ, mà ở đây, như ta đang thấy, là bài kiểm tra về.. hiệu suất nội tại.

_ Ô, tôi hiểu, tôi hiểu rồi. Cảm ơn tiên sinh đã nhắc nhở. - Bình luận viên Tô Ba Phái giống như vừa được khai sáng, bắt đầu quá trình luyện thuyên không ngừng nghỉ của mình.

_ Thừa quý vị khán giả, như vậy là hai đầu thủ của chúng ta Trương Bạo và Bắc Đầu, một lần nữa không theo qui trình thường thấy trong sân đấu.

Nếu lần trước họ so đấu bằng năng lực chiến đấu thuần cơ thể, thì lần này đã chuyển qua một lĩnh vực khác, chính là so hiệu suất năng lượng nội tại.

Dành cho những người chưa hiểu rõ, hiệu suất năng lượng nội tại được tính bằng mức năng lượng có thể điều động trong vùng chứa tại một khoảng thời gian cố định. Mà theo quy chuẩn thường thấy, đó là số vòng sáng sử dụng trung bình trong một phút.

Nắm được thông tin đó ta sẽ có cái nhìn rõ hơn về mục đích và hành động của hai đấu sĩ.

Về cơ bản là họ đang tiêu hao không giữ lại năng lượng cơ bản của mình.

Cả hai đều trang bị 4 thiết bị năng lượng tinh thần, mức cho phép tối đa của sân đấu ảo bậc trung. Ngay từ lúc bắt đầu họ đã kích hoạt và sử dụng các thiết bị đó ở mức cao nhất.

Để dễ hiểu hơn, các bạn hãy chuyển chế độ quan sát từ mặc định sang chế độ mô phỏng năng lượng. Bạn sẽ thấy cả sân đấu được bao trùm bởi năng lượng cơ bản liên tục phát ra từ hai đấu thủ.

Gần như họ đang sử dụng năng lượng tinh thần ở mọi hình thái và chức năng có thể. Tạm thời ở đây tôi có thể liệt kê đến con số hàng chục các cách thức khác nhau: Phi hành, nội kích, kích hoạt thiết bị, giáp năng lượng, vòng bảo vệ, vùng không chế, quyền khí kiếm khí năng lượng, tia năng lượng..

Vấn đề là họ tự phân ra không gian phát động của riêng mình, tập trung hoàn toàn vào việc hao phí, không hề có đòn tấn công có chủ đích nào về phía đối thủ.

Nói sao nhĩ? Đây, hoàn toàn, là một tiết mục trình diễn.

Và tôi tin là họ sẽ tiếp tục cho đến hết thời gian của trận đấu.

Vậy chỉ còn một vấn đề duy nhất,đó là cách tính điểm của tổ trọng tài.

Thưa tiên sinh Vô Khiêm Tôn, ông có gì muốn nói thêm về hiệp đấu tề nhạt này.

À vâng. Xin lỗi mọi người vì tôi dùng từ "tề nhạt". Nhưng một trận so đấu mà không có công kích hay phòng thủ, ngoài từ đó tôi thật không biết nói gì thêm.

Tiên sinh Vô Khiêm Tôn rất bình tĩnh, để mặc cho bình luận viên Tô Ba Phái nói, từ nãy đến giờ ông vẫn lặng im chăm chú quan sát màn trình diễn của của hai đối thủ Trương Bạo và Bắc Đẩu.

Giống như mọi lần, ông thích bắt đầu sự phân tích của mình bằng một câu hỏi ngỏ hướng về người đang ngồi chung với ông:

_ Anh Tô Ba Phái này, anh có còn nhớ tình trạng của mình khi trong quá trình khai mở hay không?

_ Wow, làm sao quên được chứ? Tôi tin là không chỉ tôi mà là với bất kỳ người tinh anh nào, kí ức về quá trình đó là không thể phai nhòa. Phải nói sao nhỉ, đó là một sự đau đớn, lớn.. đến kinh hoàng. Việc nhớ lại nó làm từng lỗ chân lông của tôi rung bần bật.

Bình luận viên Tô Ba Phái kết thúc câu nói bằng một tràng cười gượng, là người làm trong lĩnh vực giải trí, trong trường hợp nào cũng phải giữ được không khí chung.

Câu hỏi kế tiếp của tiên sinh Vô Khiêm Tôn lại đến:

_ Vậy đã bao giờ anh rơi vào trạng thái suy kiệt vùng chứa hay chưa, là suy kiệt ở mức chỉ còn một hay hai vòng sáng đó?

_ Thật sự là chưa. - Nụ cười của bình luận viên Tô Ba Phái dừng lại với cái miệng méo. - Tiên sinh biết đó, trong học viện, tôi cũng như các bạn của mình được dạy rất kỹ và nghiêm khắc... Trong việc bảo vệ năng lượng của vùng chứa, sự suy kiệt vùng chứa là lưỡi hái tử thần của người tinh anh chúng ta. Tôi nghĩ là không ai lại muốn đem tính mạng của mình để đùa giỡn hay mạo hiểm đâu. Vậy...(thờ ra) tại sao tiên sinh lại hỏi điều đó?

_ Không có gì, chỉ là... anh biết đó. Không có ai chết khi khai mở, cảm giác lúc đó chỉ là rất thật mà thôi. Còn suy kiệt vùng chứa, nó là cơn đau thật, cơn đau ở cả tinh thần và thể xác, và quan trọng hơn hết.

Mỗi khoảng khắc chúng ta chịu đựng cơn đau đó, là một bước rất gần để đi đến cái chết.

Nói như anh đó, nó là lưỡi hái tử thần chết.

Trong học viện anh được dạy để tránh xa nó, còn trong diễn võ trường hay thao trường của quân đội liên minh. Anh phải học cách để đối mặt với nó, mỗi ngày, mọi lúc, mọi thời điểm.

Đối mặt với suy kiệt là cách nền tảng nhất để tăng hiệu suất nội tại. Đó là một sự mạo hiểm, mà nếu anh đi con đường của một cơ giới sĩ chân chính, anh buộc phải đối mặt với nó.

Và anh Tô Ba Phái, nếu anh đã từng học rồi và còn nhớ, anh có thể cho mọi người biết về cái tỉ lệ tử vong đó hay không.

_ Tất nhiên thưa tiên sinh.- Bình luận viên Tô Ba Phái suy nghĩ rất nhanh. - Tôi nhớ là với số vòng sáng còn lại theo tỉ lệ 3, 2, 1 thì có các con số tương ứng 20, 40, 60 % bị tử vong, lý do là năng lượng bị rối loạn tự thoát khỏi vùng chứa và thâm nhập tác động vào cơ thể. Tỉ lệ đó là dành cho các người tinh anh bình thường, còn với các đặc thù sư thi các con số kinh khủng hơn nữa.

_ Trí nhớ của anh rất tốt, tôi có lời khen đó. - Tiên sinh Vô Khiêm Tôn gật nhẹ.

Để tôi nói vào điểm mấu chốt của trận đấu thứ hai này luôn nhé, thật sự theo nhìn nhận của tôi, tính khốc liệt của trận đấu này còn lớn hơn gấp nhiều lần so với trận đầu tiên. Sự mạo hiểm của hai đấu thủ trong trận đấu này, nói theo nghĩa đen thực tế, lớn vô cùng.

_ Ô, tiên sinh lại bắt đầu rồi, thêm lần nữa tôi cảm thấy khó hiểu, cho tới lúc này chẳng phải họ chỉ đang trình diễn thôi sao. Tôi không cảm thấy mối nguy hiểm mà tiên sinh nói nằm ở đâu cả.

_ Vậy anh có biết mục đích ban đầu của các nhà sáng lập khi tạo ra miền ảo ảnh (zone s) là gì không?

_ Ừm, tôi nghĩ rằng... Nó là như là một nơi, một cộng đồng để những người tinh anh chúng ta tương tác với nhau. ? Trong phần giới thiệu có viết như vậy mà.

_ Không sai. - Tiên sinh Vô Khiêm Tôn nghiêm túc. - Đó là cách nhìn nhận của chúng ta bây giờ, khi zone s đã phát triển như hôm nay.

Còn ban đầu, khi zone s được tạo ra, mục đích ban đầu của nó. Là để bảo vệ sự tồn tại của người tinh anh.

_ Bảo vệ sự tồn tại của người tinh anh? Wow, tôi thật sự rối trí rồi đó. Tôi biết zone s rất vĩ đại, nhưng đến mức như tiên sinh nói, liệu có quá...cảm tính khi cường điệu hay không?

Ngay lúc này, sự chú ý của các khán giả dành cho lời phân tích của tiên sinh Vô Khiêm Tôn còn lớn hơn màn trình diễn của hai đấu thủ trên sân.

Ông nói với giọng hồi tưởng nhẹ nhàng:

_ Các thế hệ người tinh anh trẻ tuổi, là tài sản quý giá nhất của nhân loại. Bảo vệ họ đến khi trưởng thành, không chỉ là nhiệm vụ, nó là sứ mệnh.

Nhưng chúng ta chỉ có thể bảo vệ họ trước những thế lực bên ngoài, không thể thay họ mạo hiểm trên con đường phát triển của mình.

Trước đây, nấc thang thăng cấp của một cơ giới sĩ, là thập tử nhất sinh. (thở ra).

Tôi nói vậy vẫn còn là nhẹ, khi đó, con số thực tế tử vong trong quá trình thăng lên 1 đẳng cấp lớn, mà thường là cấp hoàng kim, còn lớn hơn rất nhiều.

Trước khi có zone s, một cơ giới sĩ, khi tất cả sự chuẩn bị đã chín muồi, họ thường chọn cách bế quan trong mật thất để đột phá đẳng cấp.

Mỗi lần cánh cửa mật thất đóng lại, là một canh bạc với rất ít phần thắng mở ra.

Rất nhiều người không vượt qua được, họ thất bại và chết, hoặc tệ hơn, họ trở thành tàn phế.

Dù thế nào đi chăng nữa, thất bại là một cách đau đớn để tự sát.

Chúng tôi gọi những lần thất bại đó những cánh cửa mật thất không thể tự mở ra đó, là cánh cổng hoàng hôn.

Những năm đó. Có những tờ báo với trang nhất dành riêng cho cánh cổng hoàng hôn như một cách để tưởng niệm.

Dần dần khi có nhiều cánh cổng hoàng hôn hơn, chữ in của trang báo nhỏ hơn, và nhiều hơn. Và rồi người ta không đủ tàn nhẫn để in nó nữa.

Lịch sử gọi thời gian đó là khoảng thời gian tối sau ngày khai hoàn. Khi những tinh tú rơi xuống như mưa sao băng.

Tất cả mọi người im lặng lắng nghe, chỉ có hai đối thủ trong sân là vẫn đang tiếp tục màn trình diễn của mình.

Tiền sinh Vô Khiêm Tôn với đôi mắt nhắm hờ, ông đang kể lại đoạn lịch sử mà mình đã từng là người trong cuộc:

_ Và rồi thật may mắn cho tất cả chúng ta, những ngày đen tối đó kết thúc, đó là nhờ sự xuất hiện của zone s.

Hãy hiểu rằng, zone s là căn mật thất mới, mà người bế quan trong đó, có thêm cơ hội, để mở ra cửa động.

Nó cho các tinh anh trẻ tuổi thêm cơ hội, cũng như cho địa cầu thêm cơ hội.

Có zone s, trang báo hoàng hôn không cần nữa, nó trở thành tờ chiếu rọi hoàng kim.

Số người chết vì thăng cấp giảm đi, số chiến sĩ hoàng kim sinh ra tăng lên. Tôi không ngại khi khẳng định, "zone s, là một điều vĩ đại, đã bảo vệ được sự tồn tại của người tinh anh, cũng như của nhân loại".

Tiền sinh Vô Khiêm Tôn kết thúc câu nói với giọng hùng hồn. Ông đúng là một người truyền lửa thật sự.

Khán giả trong sân đấu bậc trung lúc này, đa phần là ở đẳng cấp trung bình hoặc thấp hơn. Có rất nhiều kiến thức họ chưa đủ trình độ để tiếp xúc.

Nhưng qua lời kể ngắn gọn vừa rồi của tiền sinh Vô Khiêm Tôn, họ hiểu rõ thêm một điều. Đó là bản thân họ rất may mắn, đã nhận được rất nhiều. Và nếu đó là quyền lợi, thì gánh nặng của trách nhiệm, càng to lớn hơn.

Không khí của sân đấu trở nên trầm trọng, bình luận viên Tô Ba Phải có trách nhiệm phải rót thêm hứng khởi:

_ Cảm ơn tiền sinh Vô Khiêm Tôn, chân thành cảm ơn tiền sinh. Mong tiền sinh có thể giúp tôi cũng như mọi người hiểu rõ thêm một chút nữa, về trận đấu của hai đối thủ. Nhất là ở phần họ "đang mạo hiểm rất lớn, theo nghĩa đen" mà tiền sinh đã nói lúc trước.

Có vẻ hài lòng với câu hỏi đúng trọng tâm, tiền sinh Vô Khiêm Tôn tặng cho bình luận viên Tô Ba Phải cái gật đầu tán thưởng.

_ Sự mạo hiểm ở đây tôi muốn nói, là ở việc họ đang mạo hiểm tương lai của mình.

_ Tương lai?

_ Phải, là tương lai.

_ Xin tiền hãy nói rõ hơn, và.. và tôi xin lỗi vì đã làm tiền sinh phải ngắt quãng.

_ Không sao, ai rồi cũng sẽ tốt hơn, tin là anh cũng vậy.

Hôm nay tiền sinh Vô Khiêm Tôn có vẻ dễ chịu hơn bình thường:

_ Zone s cho các cơ giới sĩ không gian an toàn để luyện tập, nhưng trong việc tăng lên đại cấp bậc, nó chỉ có thể hỗ trợ được một phần.

Chính là thay vì một, zone s cho phép cơ giới sĩ có 3 lần thực hiện việc đột phá. Sau giới hạn đó, nếu không thành, mọi nỗ lực đột phá về sau đều vô ích.

Vấn đề không phải ở zone s, mà là ở giới hạn tự nhiên của cơ giới sĩ hay tố chất bẩm sinh của người tinh anh. Đây là vấn đề rất cao thâm, khi nào có dịp ta sẽ nói rõ hơn.

Anh Tô Ba Phải, vậy đến lúc này, anh đã hiểu những gì tôi muốn truyền đạt chưa, về sự mạo hiểm của hai đấu thủ trên sân?

Bình luận viên Tô Ba Phải như bừng tỉnh:

_ Ý của tiên sinh là... hai người kia, họ đang thực hiện việc đột phá!

_ Ta nghĩ là như vậy, ít nhất theo những gì ta biết về Trương Bạo, hẳn đã đã có đủ sự chuẩn bị của mình.

_ Vậy, không phải là họ quá mạo hiểm sao, 1 /3 cơ hội của cuộc đời, tại sao không chờ đến một dịp chuẩn bị tốt hơn. Như thế này, thật thiếu..sự kiểm soát.

Tiên sinh Vô Khiêm Tôn đáp với nụ cười để khếp:

_ Ta đã nói rồi, từ lúc đầu đây đã không phải là trận đấu phân định thắng thua bình thường. Đây là trận đấu của những chiến binh chân chính.

_ Là gì, thưa tiên sinh?

_ Chiến thắng chính mình.

_ Chiến thắng.. chính mình?

_ Phải.

Bình luận viên Tô Ba Phải cũng như các khán giả hướng mắt về sàn đấu, họ đã có cái nhìn mới về những gì hai đối thủ đang thể hiện. Không còn lời xì xào bàn tán thắng thua, tất cả đều một lòng cổ vũ, đón chờ sự chiến thắng của cả hai người Trương Bạo và Bắc Đầu.

Bình luận viên Tô Ba Phải là người chuyên nghiệp, sau khi được khai mở khúc mắc, anh nhanh chóng sắp xếp những gì mình cần truyền đạt. Kiến thức có sẵn, quan trọng là dùng nó như thế nào thôi.

_ Thưa quý vị và các bạn, tôi xin phép được diễn đạt về trận đấu thứ hai này.

Lý do gọi đấu trường này là sàn đấu ảo bậc trung là do quy định ban đầu đặt ra của nó.

Mỗi đấu thủ được mặc định cấp cho 12 vòng sáng trong trận đấu kéo dài 4 phút.

Tính với giới hạn hiệu suất nội tại cao nhất, ta sẽ có trung bình hao hụt là 3 vòng sáng trên một phút. Tức là mức hiệu suất 3 0 1, mức chuẩn của cấp hoàng kim.

Hai đấu thủ kia đã được đánh giá chắc chắn là vẫn đang nằm trong cấp bạch ngân, tức họ không thể nào đạt được mốc 3 0 1 đó. Hay nói cách khác, cho đến khi thời gian 4 phút của trận đấu kết thúc, họ sẽ không thể nào sai hết số vòng sáng trong vùng chứa mô phỏng của mình.

Đó là kiến thức thường thức.

Nhưng nếu đây là một nỗ lực đột phá bản thân, một lần mạo hiểm để thăng cấp, thì ta vẫn chưa nói trước được.

Nếu họ thành công, tức là chúng ta lúc này đang chứng kiến sự ra đời của hai chiến sĩ chuẩn hoàng kim mới, là niềm tự hào và lực lượng bảo vệ quý giá nhất của địa cầu.

Tôi mong là họ sẽ thành công!

..

...

Thưa tiên sinh Vô Khiêm Tôn, ông có nghĩ là họ sẽ thành công hay không?

Như một người dẫn dắt, tiên sinh Vô Khiêm Tôn cảm thấy tự hào vì sự lột xác của bình luận viên Tô Ba Phải:

_ Tôi không biết, anh nói thử coi. Hay,..anh hãy nói những gì mình biết về sự mạo hiểm này. Tôi nghĩ đây là một kiến thức quan trọng mà khán giả cần biết.

Trong lĩnh vực chức nghiệp của mình, bình luận viên Tô Ba Phải cũng đang trong quá trình đột phá:

_ Zone s không gây thương tổn cho cơ thể trong thế giới thật, nhưng về mặt tâm trí thì có. Đây là mối tương tác hai chiều, về cơ bản, chúng ta đang sử dụng tâm trí để tham gia vào zone s.

Để đạt được mức 3 0 1, tức phải sử dụng hết số vòng sáng của mình. Hay nói cách khác, họ sẽ rơi vào trạng thái suy kiệt tận cùng, suy kiệt mức zero (0).

Sự mô phỏng của zone s là 99 %, tức con đầu tức mọi cảm giác kinh khủng về sự suy kiệt của họ, cũng được mô phỏng chính xác 99 %.

Nói sao nhỉ, tôi chưa từng trải qua cảm giác đó, kể cả ở mức nhẹ hơn. Chính vì không biết nên đối với tôi nó càng đáng sợ, cánh cửa đó, cánh cửa mà tôi không dám mở. Họ đang ở bên trong.

Bỏ qua điều đáng sợ đó, chúng ta nói về sự khó khăn về mặt lý thuyết mà họ đang thực hiện.

Năng lượng càng ít trong vùng chứa, thì ta càng khó điều động, sử dụng nó hơn. Cái kết thường thấy của một người tinh anh trong trạng thái suy kiệt mất kiểm soát, là năng lượng tinh thuần mất khống chế và tàn phá cơ thể của họ.

Điểm bắt đầu của việc suy kiệt năng lượng là khi chỉ còn 3 vòng sáng, là số lượng ở mức an toàn. Thậm chí ở mức an toàn đó, các chỉ số sự sống của người tinh anh cũng đã bắt đầu suy giảm. Và nếu người tinh anh đó là đặc thù sư, thì coi như đã kí tên vào án tử.

Trong trận đấu chúng ta đang chứng kiến, chỉ còn hơn 1 phút nữa sẽ kết thúc. Tức ngay lúc này hai người bọn họ, Trương Bạo và Bắc Đẩu. Trong trong những bước đầu tiên tiếp cận với sự hành hạ, mất kiểm soát, đau đớn, suy sụp tinh thần. Của việc suy kiệt.

Và tiên sinh Vô Khiêm Tôn, tiên sinh có thể cho chúng tôi một chút khai sáng, về kiến thức. Ngài có thể cho mọi người biết thông tin về những nhà sáng lập của miền ảo ảnh (zone s), những người đã tặng cho nhân loại món quà lớn đến vô cùng này.

_ Anh muốn biết gì? (Tiên sinh Vô Khiêm Tôn cười cười) chẳng phải đã quá rõ rồi sao, thông tin này xuất hiện mỗi lần chúng ta đăng nhập, "zone s, là một thành quả của liên minh "

_ Đúng là như vậy, nhưng. liệu có thêm thông tin nào cụ thể hơn không ạ, vì như vậy, ý tôi là như tiên sinh vừa nói, nó quá chung chung, tiên sinh có thể..

_ Ý anh là những cái tên cụ thể?

_ Đúng vậy, nếu được vậy thì quá tốt, chính là những cái tên cụ thể.

Dựa sát lưng vào ghế, tiên sinh Vô Khiêm Tôn nói ra điều mà có vài người đã biết, nhưng không muốn nghe lại, cũng như càng không muốn người khác nghe được:

_ Từ rất lâu, đã có rất nhiều người nghiên cứu và muốn tạo ra zone s, hay bất kỳ thứ gì khác tương tự như nó. Nhưng họ đều không thể thành công, không phải vì họ cố gắng không đủ, mà chỉ đơn giản là vì họ không thể.

Tất cả, cho đến một ngày, khi một người xuất hiện, một người có thể tạo ra xương sống tồn tại cho zone s bằng năng lực của bản thân mình.

Chính là năng lượng đặc thù huyền thoại hệ không gian.

_ Ý của tiên sinh là (hai mắt của bình luận viên Tô Ba Phái mở to hết cỡ, và miệng cũng vậy), là người đó.

_ Phải, (tiên sinh Vô Khiêm Tôn đáp bằng cái gật đầu dứt khoát) chính là con người vĩ đại đó. Đặc thù giả mang năng lượng hệ huyền thoại tồn tại duy nhất của nhân loại, hệ không gian, Đại Ca Vương Nhất, người anh cả của mọi thế hệ. Người mang giấc mơ và niềm tin của cả nhân loại.

Khi bốn chữ Đại Ca Vương Nhất được nói ra, mọi thứ khác đều trở nên dư thừa và nhỏ bé.

Rất khó để nói hết cảm xúc của mọi người ngay lúc này, bởi vì mọi ngôn từ đều là dư thừa.

Tiên sinh Vô Khiêm Tôn có trách nhiệm phải cân bằng những cảm xúc đó.

_ Sự cống hiến của con người vĩ đại đó, đã dẫn dắt, tôi, anh, cũng như tất cả chúng ta và cả nhân loại đến được ngày hôm nay.

Vậy tất cả chúng ta hãy tự tìm ra câu trả lời cho mình.

Còn lúc này, hãy hướng mắt vào sân đấu, để xem hai đấu thủ kia tận hưởng món quà này như thế nào. Đó là cách tốt nhất để vinh danh một con người vĩ đại.

Ngay bây giờ, hãy dành 1 phút để quan sát. Cùng với họ, hai đấu thủ Trương Bạo và Bắc Đẩu. Đón nhận sự khai sinh, hay bài học đắt giá mà chúng ta phải sẵn lòng đón nhận, nếu đi trên con đường của một người tinh anh chân chính.

...

...

Một phút im lặng, như là mặc niệm, với vô số cảm xúc đan xen của tất cả mọi người.

Đã qua.

Tại bàn chỉ còn bình luận viên Tô Ba Phái ngồi đó, nhà phân tích- tiên sinh Vô Khiêm Tôn sau khoảng khắc trầm lặng nặng nề, đã rời đi.

Bình luận viên Tô Ba Phái hoàn thành nốt công việc của mình.

_ Trận đấu thứ hai đã kết thúc, đối thủ Bắc Đẩu chiến thắng khi Trương Bạo mất kiểm soát ở những giây cuối cùng và rơi xuống ở bên ngoài vạch đấu.

Tỉ số hiện tại là 1 - 1.

A lô,..a lô,..tôi nghe.

Tôi hiểu, tôi hiểu

Vâng tôi sẽ thông báo....

...

Vâng thưa quý vị khán giả tại sân đấu cũng như những khán giả đang quan sát trên mạng tinh thần. Tôi vừa nhận được thông báo chính thức từ tổ trọng tài.

Tỉ số 1 - 1 là tỉ số cuối cùng của chúng ta.

Và vì đối thủ Trương Bạo đã không thể tiếp tục trận đấu.

Cho nên.

Theo quyết định của tổ trọng tài, cũng như quy định của sân đấu bậc trung.

Người chiến thắng cuối cùng....

Chính là đối thủ Bắc Đẩu.

Xin mọi người hãy gửi lời chúc mừng đến anh ấy, cũng như lời cảm ơn dành cho hai đối thủ vì sự cống hiến tuyệt vời của mình, đã để lại cho chúng ta những cảm xúc tinh thần đáng quý không thể đo đếm được.

Tôi tin là chúng ta sẽ nhớ và nói rất lâu về trận đấu này, đó là...

Ừa, tiên sinh Vô Khiêm Tôn, tôi tưởng tiên sinh đi rồi. Tiên sinh có thể nói vài lời về những điều quý giá không thể mua được bằng tiền của trận đấu vừa rồi.

_ Tiền?, tiền gì? - Tiên sinh Vô Khiêm Tôn giật nảy. - Đây là tiền tôi mới lượm được, không phải tiền cá cược, tôi không có cá cược, anh không có chứng cứ, anh đừng hòng vu...

_ Tôi nói là giá trị không thể đo đạc được bằng tiền của trận đấu vừa rồi, xin tiên sinh cho ý kiến.

_ À, phù..- Tiên sinh Vô Khiêm Tôn dường như nhét tám thẻ tiền có in dấu của quỳ cá cược vào túi, lấy ra gương với lược, chải chuốt một chút rồi ngồi xuống:

_ Như tôi đã nói, ngay từ đầu đây đã không phải là một trận đấu bình thường, vì vậy chúng ta đừng dùng nhận định thắng thua bình thường để nói về nó.

Ai thắng?

Ai thua?

Chỉ là khái niệm, phụ thuộc vào cách chúng ta nghĩ về nó.

Hãy xem rằng cả hai đều là người chiến thắng.

Tôi tin.

Và tôi biết.

Ngay lúc vừa rồi, một chiến sĩ hoàng kim đã được sinh ra.

Vậy. Hãy xem đây là chiến thắng của tất cả chúng ta.

Vỗ vỗ vào túi áo, nơi chứa tám thẻ tiền. Tiên sinh Vô Khiêm Tồn nói tiếp:

_ Đã lâu rồi, trong một trận đấu, tôi mới kiếm được nhiều tiền, nhằm, cảm xúc đến như vậy. Một cảm giác, thật tuyệt vời.

....

...

Bình luận viên Tô Ba Phái:

_ Cảm ơn tất cả quý khán giả cũng như các nhà tài trợ đã đồng hành cùng chúng tôi trong suốt thời gian vừa rồi, và đặc biệt cảm ơn khách mời - tiên sinh Vô Khiêm Tồn. Cảm ơn, cảm ơn tất cả. Xin tạm biệt, và hẹn gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Cách La Gia Đón Ngày Mới

Tại thế giới thật.

Trong phòng trọ hạng nhất của lão nhất.

Chín người từ lão nhị đến lão thập đứng đó, bùi ngùi.

Mất đi những đồng xu để dành cuối cùng vào việc cá cược, cũng không làm họ xao động gì mấy, vì dù sao, có thắng họ cũng không lấy được tiền.

Nói cách khác, việc đội trưởng không dành được chiến thắng cũng góp một phần nào đó, làm họ khuấy khóa.

Còn lão nhất.

Lão nhất đang quỳ, đầu gối chạm vào sàn nhà, một tay chống một tay vịn thành giường.

Cảnh tượng này đã kéo dài hơn mười phút. Sự im lặng tập thể khiến thời gian như được kéo dài thêm.

Rồi.

Trên giường, đội trưởng Trương Bạo mở mắt, ngồi dậy. Chỉ mất vài giây để đạt được sự tỉnh táo hoàn toàn. Đội trưởng thở ra, chỉ là thở mạnh, không phải thở dài.

_ Đại ca, đệ biết sai rồi, là đệ mang phiền phức đến cho đại ca. Đại ca cứ phạt đệ đi.

"Phạt "lão nhị Bao Bất Đồng nghĩ thâm trong lòng" muốn nhận phạt thì đừng có xưng hô đại ca với đệ đệ, gọi đội trưởng đi, lão nhất người định đóng khổ nhục kế à, chiều có củ quá không?". Lão nhị nhìn lão nhất với đôi mắt cảm thông sâu sắc nhất.

Đội trưởng Trương Bạo là nam nhân của Trương gia, kế thừa đặc điểm dễ nhận ra nhất của con trai nhà võ, "vai hùm eo gấu, năm thước rộng, mười thước cao". Vóc dáng thư sinh thanh mảnh của lão nhất đang quỳ ở đó đúng là có chút đáng thương.

Đội trưởng Trương Bạo như không nghe thấy lời nói của lão nhất, nét mặt điềm nhiên trầm lặng lộ rõ là có nhiều việc cần phải suy nghĩ.

_ Đại ca, (hai đầu gối của lão nhất lếch xoè trên sàn nhà, toàn thân không nhích lên chút nào nhưng lại tạo cảm giác cho người xem là có, đây là kỹ thuật bậc cao của nghệ thuật sân khấu trình diễn) là đệ, tất cả là do đệ, tổ chức trận đấu quy mô lớn bất thường như vậy là ý của đệ, làm đại ca phải chịu thêm sức ép. Là đệ.. đã tạo gánh nặng cho đại ca rồi.

Cuộc nói chuyện của đội trưởng và đội phó, đương nhiên đám đội viên không tiện xen vào.

Lão thập kiếm đâu ra túi bóng ngô, thất bát cửu thò tay bốc bỏ vào miệng nhai nhóp nhép, cảnh này với họ thú vị hơn nhiều so với trận đấu vừa rồi.

Đội trưởng Trương Bạo nói câu đầu tiên:

_ Đứng dậy đi đội phó, người có lỗi gì? Tất cả là do đội trưởng ta vô dụng.

" khắc khắc " lão tam nén nụ cười thâm trong bụng, lâu lắm rồi đội trưởng mới gọi lão nhất là " đội phó " nghe mới xa cách làm sao, chuyện vui rồi đây.

_ Đại ca, đừng gạt đệ mà, thân phận của đại ca đặc biệt, chuyện ngày hôm nay chắc chắn sẽ đem đến nhiều phiền phức về sau, ca càng giấu, thì đệ càng đau lòng. Cứ phạt đệ đi, tội gì cũng đứng mà.

" Đúng đó đội trưởng, cứ phạt đi. Tranh thủ thay máu cho tổ đội luôn, khoan đã, có cách nào đau lòng đến chết không nhỉ, đúng rồi, cắt đi bộ lông là được ". Lão tứ nghĩ thâm, nhưng đó cũng là tiếng lòng của đám kia, bọn họ vô thức gạt đầu công nhận.

_ Thắng thua là chuyện bình thường.

Đội trưởng Trương Bạo vỗ vỗ nhẹ vào vai lão nhất:

_ Chẳng lẽ đội trưởng ta lại không chịu được một lần thua sao, còn khó xử, ta không thấy có gì khó xử cả, đội phó đứng lên đi.

Lão nhất gục mặt xuống:

_ Đại ca, thật bất đệ phải nói ra sao, đại ca đã thử đột phá một lần rồi, hôm nay lại thêm lần nữa, cái giá này, đệ có chết cũng không đền nổi.

Giọng của lão nhất nức nở, phải nói là còn hơn cả nức nở.

" Hay cứ thử chết đi lão nhất, biết đâu lại giúp được gì đó thì sao." - tâm sự thật lòng của lão ngũ. Còn lão lục thì tiếp tục vô thức gạt đầu.

_ Về chuyện này... - Đội trưởng Trương Bạo thờ dài rồi không nói gì nữa. Đây mới thật là tiếng thờ dài.

_ Đệ không tốt, lâu nay tất cả mọi chuyện đều là đệ không tốt.

Kết tiếp là quá trình nói và hành động của lão nhất, là một khoảng thời gian, mà cho dù rất lâu sau này, tất cả mọi người trong phòng đều nhớ về nó như là huyền thoại.

_ Cái gì là tiền chứ. !- Lão nhất móc ra xấp giấy từ ngực trái, trên đó có chữ kí và dấu lấn tay của một số người. Và xé, đúng vậy, là xé vụn.

_ Cái gì là tiền lời tiền lãi chứ. ! - Một xấp giấy nợ khác trong ngực phải bị xé.

_ Huỳnh đệ với nhau, tình nghĩa là quan trọng nhất. ! - Thêm một xấp giấy rất dày bay ra từ lưng quần.

Cuối cùng, lão nhất lần đầu tiên trong đời hét lên:

_ Tiền, không là gì cả!

Cùng với cơn mưa giấy bay là tả, lão nhất đứng lên, và một cảnh tượng rung động xuất hiện.

Lão nhất, rất lâu rồi, mới sử dụng năng lượng đặc thù thể ngoại tại của mình, năng lượng đặc thù hệ hỏa.

Mưa giấy nhanh chóng trở thành mưa lửa, tro do hỏa năng lượng tạo thành, mịn tới mức hòa tan vào không khí - không chút dấu vết.

Nếu có một số mảnh giấy bị bỏ sót, nó cũng nhanh chóng được người hảo tâm nuốt vào bụng, chuyện nhỏ, không cần phải nhắc tới.

Trong cảnh tượng huy hoàng đó, đội trưởng Trương Bạo đứng dậy, hai tay nắm chặt vai lão nhất.

_ Ta biết, ta biết mà, lão nhất người chính là người anh em tốt. Đúng vậy, không có gì có thể so sánh với tình cảm của huynh đệ chúng ta.

_ Đội phó....- Đám kia thốt lên trong ghen ngào.

Lão nhất xúc động:

_ Vậy đại ca, ca tha thứ cho đệ chứ.

Ha ha ha ha

Ha ha ha ha

Đội trưởng Trương Bạo với một trận cười hùng tráng:

_ Ta nói rồi, chúng ta là anh em tốt, là gì có chuyện tha thứ hay không. Thật ra, ta còn phải cảm ơn đệ đó.

_ Ý của đại ca là.. (lão nhất hân hoan)

_ Đội trưởng, vậy có nghĩa là.. (Đám kia hân hoan hòa theo)

Ha ha ha ha

Ha ha ha ha.

_ Đúng vậy. (giọng của đội trưởng Trương Bạo vang vọng) ta, đội trưởng của các ngươi, đã đột phá thành công. Bây giờ ta chính là chiến sĩ chuẩn hoàng kim hàng thật giá thật.

Ha ha ha ha

Ha ha ha ha.

Hai chuyện vui cùng đến một lúc, đương nhiên vui nhất là lúc cháy giấy nợ.

Hãy cho bọn họ một chút thời gian riêng cùng nhau để tận hưởng.

....

Nha Trang thành.

Lúc bình minh.

Tại trang viên của La gia.

Gia chủ La gia, La Phúc có thói quen dậy sớm uống trà, đây là một thái độ tích cực của việc dưỡng sinh.

Bên cạnh ông lúc này là một số vị trưởng lão của La gia. Người già, ngủ sớm dậy sớm là chuyện bình thường.

Họ đang trò chuyện, trong hương trà thơm, có một chút là xoay quanh trận đấu vừa diễn ra trong zone s. Còn phần nhiều, chính là việc đại tướng quân hai sao La Thiết Huyết đã mang La La trở về bình an đêm qua.

Không khí chan hòa, bù lại cho sự nặng nề của mấy ngày vừa rồi.

_ Gia chủuu, gia chủ uuu.

Không khí thanh tịnh của sương sớm bị quấy nhiễu.

Đó là giọng của La Tính, sau sự ra đi của La Toán và La Kế, hiện La Tính y chính kế toán mới của cao tầng La gia.

Mấy người già nhú mày, sợ người ta không biết nhà có loạn hay sao. Cốt cách của tên La Tính này vẫn còn kém lắm, mà y cũng đâu còn trẻ nữa, làm gì có chuyện chưa thấy người đã nghe giọng.

Giống như đã biết mình thất thố, La Tính khựng lại trước thềm cửa, đảo mắt, cung kính:

_ La Tính thỉnh an gia chủ, thỉnh an các vị trưởng lão.

_ Tới rồi thì vào đi, người đâu, trà.

Chỉ là chuyện nhỏ, không ảnh hưởng gì đến khí độ của đám đầu tàu kia.

Gia chủ La Phúc khoan thai:

_ Có chuyện gì? Vai trò của La Tính ngươi lúc này không phải là nhỏ, có chuyện gì mà không tự giải quyết được chứ?

_ Bẩm gia chủ. - La Tính không dám treo cao cùng uống trà, cung kính thông báo:

Là tại theo gia quy, dưới 10 tỷ tinh thần tệ thì kế toán toàn quyền, nhưng hơn 10 tỷ, cần phải thông qua trưởng lão hội mới được.

_ Hả, (một vị trưởng lão nhú mày) nói thử xem

_ Vâng, mới vừa rồi tại hạ có nhận được lệnh chuyển khoản cấp bậc ưu tiên đặc biệt, thông thường là dành cho cấp trưởng lão. Con số giao dịch lên đến 30 tỷ tinh thần tệ, ngoài ra còn yêu cầu cung cấp khẩn một lượng lớn thiết bị năng lượng tinh thần cấp cao, giá trị còn hơn con số vừa rồi.

Vấn đề là chỉ lệnh và số tài khoản, còn thông tin người nhận thì hoàn toàn ẩn danh.

Tại hạ nghĩ chuyện này chắc chắn có vấn đề, nên mới khẩn cấp đến đây để xin ý kiến của các vị.

_ Tin đến lúc nào? Người lên tiếng không ai khác, chính là ngài Đường trưởng lão.

_ Dạ, khởi bẩm, đã được gần nửa canh giờ.

_ Ngươi đã thực hiện giao dịch chưa?

_ Dạ chưa, tiểu nhân sau khi thử xác minh mà không được, liền vội đến đây bẩm báo ngay.

_ Hồ Đồ,.. hự hự hự (Đường trưởng lão đã có một đêm vất vả, vì không yên lòng nên ông không ngủ mà cố gắng gượng đến đây dùng trà, bộ dáng mệt mỏi, tiểu tụy của Đường trưởng lão làm mọi người, đặc biệt là gia chủ La Phúc đau xót, họ khăn trương cả lên)

Đường trưởng lão khoác tay ngăn cản, sau con ho, ông cố thều thào:

_ Đã là cấp bậc ưu tiên đặc biệt, thì còn phải hỏi gì nữa, ngươi ở đây làm gì, còn không mau về hoàn thành nhanh đi.

Nói xong câu đó, Đường trưởng lão như bong bóng xì hơi, nặng nề thở dốc trên ghế.

Gia chủ La Phúc ân cần tư thế xoa dịu, nâng lên chén trà mời Đường trưởng lão, trong mấy chén trà ở đây, chỉ có riêng chén này là đặc biệt. Nó là Thanh Tâm trà, chỉ Đường trưởng lão xứng với đãi ngộ như thế.

Khi hơi thở của Đường trưởng lão đã bình ổn hơn một chút, gia chủ La Phúc quay sang La Tính đang đứng như trời trồng, nạt:

_ Còn đứng đó làm gì, không nhanh làm theo lời của Đường trưởng lão đi.

_ Dạ dạ, tiểu nhân đi làm ngay.

Kế toán La Tính hoảng hốt, lật đật chạy ra, xem chút vấp té.

Khi cái bóng của La Tính đã mất dạng.

Đường trưởng lão với chút hào hứng trong hơi thở thều thào:

_ Chúc mừng gia chủ, khí vận của La gia ta đúng là lên không gì cản được. La la, nhị thiếu gia La Thần, bây giờ đến đại thiếu gia La Thiên cũng nắm được thời vận, như vậy là sớm hơn vài năm so với dự tính của chúng ta đó.

Lúc này, mọi người đương nhiên hiểu Đường trưởng lão muốn nói tới việc gì. Không khí trong phòng đúng là vui hơn gấp bội.

Lời chúc mừng tới tấp, gia chủ La Phúc đúng là vui không ngừng được.

Đề cho họ vui. Quay lại với tổ đội chí tình chí nghĩa kia.

....

Sáng sớm.

Tại tầng hai của đại nhất lầu.

11 người đứng tư thế nghiêm, tay phải nắm lại đặt lên ngực trái, là động tác hành lễ tiêu chuẩn của quân đội không gian.

Chỉ đội trưởng Trương Bạo lên tiếng, đúng hơn là báo cáo:

_ Mạc tướng Trương Bạo, thiếu tướng bậc trung của quân đội liên minh, trực thuộc quân đoàn trang bị hạng nhẹ cận chiến cơ giới Phụng Hoàng, công tác tại chức vụ đội trưởng của tổ đội tinh anh bậc trung. Hiện đang chấp hành nhiệm vụ thường phục của tổng thành tại Nha Trang thành, xin ra mắt tướng quân Morgan Red.

Giọng của đội trưởng Trương Bạo nghiêm và rõ như búa tạ, người bình thường nếu nghe chắc chắn phải bịt tai ôm đầu, còn với những khách nhân đang dùng bữa sớm ở tầng hai (hoặc là buổi khuya muộn)thì không bằng gió thổi. Họ thân nhiên thưởng thức mỹ vị, một cái liếc mắt cũng không thèm.

Còn tiểu nhị - người vừa được gọi với cái tên Morgan Red, trong bộ trang phục tề chỉnh toàng binh dị của mình, với cái mũi mềm khô hải trên đầu, tấm khăn lau bàn nhàu nát trên vai, cái tạp dề lấm lem trước bụng, tay áo cuộn cao, tay cầm bình rượu, tay cầm khay tách,mồ hôi lấm tấm ở đôi chỗ với vẻ khăn trương hiện rõ. - chỉ là một cảnh tượng bình thường của bất kỳ tiểu nhị nào thường thấy ở mọi khách lầu, không cần quá đi sâu vào việc mô tả. Mím cười hiền hòa có chút ái ngại:

_ Khách nhân, mời ngồi, mời ngồi. Có..ùm. 11 người đứng không, để ta ghép thêm bàn cho rộng rãi. Đây,đây, để ta lau ghế. Mời ngồi, mời ngồi, mọi người uống rượu hay uống trà, nếu uống trà để tiểu nhân vào pha bình mới.

Tắt bật một hồi, tiểu nhị kia khúm núm chấp tay niêm nở chờ yêu cầu của các khách nhân.

11 người nguyên tư thế, toàn thân mồ hôi hột, một cọng lông măng cũng không dám động, mắt tuy nhìn thẳng nhưng toàn bộ quá trình vừa rồi đều tự giác

thu hết vào.

_ Mời khách nhân tự nhiên, cứ tùy tiện, mời ngồi, mời ngồi, cho hỏi mọi người muốn dùng gì.

Mặc cho tiểu nhị kia mời mọc thế nào, đám kia vẫn đờ ra như tượng.

Vâng, tùy tiện, như chuột giành đồ ăn trên miệng mèo. Thật không biết phải tùy tiện sao đây.

Tất cả là tại lão nhất, tự nhiên nổi hứng kéo cả đám đi đại nhất lâu, rồi lại nổi hứng mò lên tầng hai.

Bọn họ có thể được phép ngồi ở tầng một và tốt nhất nên ngồi ở tầng một, còn tầng hai thì không. Chẳng biết lão nhất kia kiếm đâu ta cái lệnh bài thân phận khách khanh của Lý gia, nên bọn họ mới bình an mà bước lên cái cầu thang kia.

Phần nữa là vì bọn họ vui quá nên kém đề phòng. Ở tầng một đã thấy thiếu tướng bụng đồ ăn, trung tướng pha trà, thì phải tự đoán được ở tầng hai sẽ có tướng lau bàn ghế chứ nhỉ.

Cũng có một suy nghĩ làm bọn họ cảm thấy an ủi, may là chưa ngu ngu mò lên tầng ba, lỡ ở đó thấy đại tướng kéo ghế cho thì hồn bay khỏi xác luôn.

Nhưng bọn họ ráng mò lên đây cũng có lý do của nó, không chỉ vì tò mò, nghe nói từng có người ăn ở tầng hai một bữa, nửa ngày sau đột phá luôn.

Tầng hai có món ăn làm từ tinh thú cấp cao, được trù sư cao cấp chế biến, đảm bảo hiệu xuất hấp thụ cũng như vị là cao nhất. Có thể lên mà không lên, sẽ hối hận cả đời.

Tiểu nhị giương mắt nhìn từng người, nhìn bên này rồi lại sang bên kia, chờ thật lâu mà chưa có hồi đáp. Hizz, trời sắp sáng rõ rồi, mấy bữa nay khách khứa đông hẳn, cứ vậy hoài lỡ không kịp phục vụ thì sao.

Nhắm mắt lại rồi mở mắt ra.

Nói sao nhỉ, hổ ngử gật thì vẫn là hổ, không nên vì thế mà gọi nó là mèo.

_ Thoải mái đi, đây là quân lệnh!

Giọng của tiểu nhị và giọng của một tướng quân không thể nào giống nhau được, thần thái cũng vậy.

Khi 11 người kia đang đắn đo về sự nên hay không nên "tùy tiện" của mình, thì..

Buum..

Một cái muống lớn mức canh bay vào đầu của vị tướng - tiểu nhị kia, kèm với đó là tiếng mắng của lão bản - người đã vắt và núp dưới cầu thang suốt đêm làm nhiệm vụ cung cấp vại "trà" loại lớn.

_ A Hồng, có muốn cuối tháng lãnh đủ lương không đó, làm không được thì xuống chà nhà xí đi.

Hai chữ "A Hồng" và "nhà xí".

Mặt của tiểu nhị, một nam nhân tuổi tứ tuần đen thui, hoảng hốt như con nít bị bắt tại trận.

Đám 11 người kia thì khổ hơn, mọi người biết sẽ như thế nào khi cố nhin cười hay hắt xì rồi đó, không dễ đâu.

Phút giây này đúng là chỉ có thể trông cậy vào lão nhất, cái đầu của tổ đội.

Lão nhất tự nhiên kéo ghế, ngồi phịch xuống, bắt đầu gọi món với nụ cười tự nhiên hết mức có thể:

_ Bọn ta dùng rượu, cứ mang lên sẵn ba món nhắm hạng nhất đi, mỗi món ba đĩa.

Hiệu ứng dây chuyền. Đẳng nào thì quân lệnh đã có rồi, tướng quân kêu tự nhiên, thì mình cứ tự nhiên thôi.

10 tiếng kéo ghế xoèn xoẹt vang lên, cả đám ngồi xuống, bắt đầu nhón nhao, cố tránh ở mức vừa phải khi tiếp xúc bằng mắt với tiểu nhị là được.

Lão thập như thường lệ được phân cho việc đi chợ.

Lão thập cầm thực đơn có kèm theo giá của các món ăn lên, liếc vài dòng rồi tay chân rưng rồi để nó rớt xuống.

Cầm lên lần nữa, lật sang trang, lại rớt xuống.

Mỗi trang là một lần rớt xuống.

Lão tứ lão bát ngồi kề bên cũng tò mò liếc mắt vào nhìn, nhìn một cái là mắt không đóng lại luôn.

Ngay trang nhất - đĩa đậu phộng có giá bằng hai tháng lương của họ.

Lạy trời, đậu gì đây. Đậu của tinh thú vương hệ thực vật à, không phải vậy chứ.

Mặc cho trí tưởng tượng bay xa.

Cả đám anh em nhìn nhau, giao tiếp bằng mắt.

Thôi vậy là được rồi, ghế của tầng hai đại nhất lâu ngồi cũng ngồi rồi. Kêu cái gì rề rề, trò chuyện chút rồi về là được.

Dù sao lão nhất kia công nhận giàu thì giàu thật, nhưng hôm nay lão nhất đã mất một đồng tiền vào cá cược, lại còn xóa nợ cho bọn họ.

Anh em tốt như vậy họ còn muốn gì hơn. Tự bản thân nên biết điều một chút.

Lão thập đặt thực đơn xuống, tay chỉ chỉ:

_ Món này, món này, món này.món này... Còn món này? Nem gân công tinh? Là cái gì? Thôi lấy luôn. Mỗi món hai đĩa. (lão thập nói tiếp với giọng ái ngại) nhớ là phải tinh thú cấp 4 trở lên mới được đó nha. Ta kén ăn lắm đó.

"Đề tiện, người kén ăn? Hồi nào sao ta không biết. Nhớ tên nào mỗi lần đói bụng là lôi giày cũ ra gặm. Chưa phải trường giả đã học đòi làm sang". Khó nói hết sự khinh bỉ lúc này của lão bát cả lẫn dành cho lão thập, mắt mặt, đúng là mắt mặt.

Giành lấy thực đơn, lão bát gọi món với thái độ sang trọng và trịch thượng hơn, không hiểu là vì sao hẳn lại không cà lăm:

_ Đừng ăn đồ rừng nhiều quá, không tốt cho tiêu hóa đâu. Gọi đồ biển đi, lẩu hải vương tinh đặc biệt? Cho ba cái, thêm bốn phần thịt hải ngư tinh ăn thêm nữa. Súp gân lân long cấp 5? Hoang đường, gân lân long phải nướng giòn mới đúng vị, thôi kệ, lấy 3 phần súp với 5 phần nướng. Khoan, thêm hai phần hấp hành nữa. Cháo hải sản.. bào ngư tinh ngàn năm. Cho 10 phần ít cháo nhiều bào ngư....

Mà nhớ dặn nhà bếp, (lão bát giờ lên một ngón tay với ý nhấn mạnh) nêm nếm vừa ăn thôi. Dạo này tiêu hóa ta không tốt, ăn đậm quá là không nên.

Giật lấy cuốn thực đơn, lão tứ không nghĩ nữa mà chỉ mặt chửi thẳng lão bát lão thập:

_ Hai người các người, người..người..thật xấu đã thành tánh rồi mà, gặp dịp là lôi ra, muốn sửa cũng không sửa được. Khẩu vị với tiêu hóa? Nực cười! Cái gì đồ rừng? cái gì đồ biển? Mới sáng sớm, ăn uống phải thanh đạm thôi. Tập ăn rau đi.

Lão tứ lật qua năm trang đầu món rừng của lão thập, qua luôn năm trang sau hải sản của lão bát. Dừng lại ở trang tinh thú hệ thực vật.

Nói thêm một chút, thực đơn này xếp theo giá từ thấp đến cao, giống như giá của nguyên liệu trên thị trường.

Đồ bắt được trên đất liền chỉ bằng 1/3 giá của thứ có dưới biển.

Còn tinh thú hệ thực vật! Có người cả đời còn chưa từng nghe về nó, nói gì thấy với ăn. Gần như tất cả tinh thú hệ thực vật đều chỉ tồn tại ở các khu nguyên thái ở vùng sinh tồn. Tin đi! Đó là may mắn của nhân loại.

Lão tứ gọi món nhẹ nhàng, dù sao cũng không có nhiều món tinh thú hệ thực vật lắm:

_ 18 món này, mỗi món 3 đĩa lớn. Rau sống thì chỉ cần huyết nha đam với xà lách tăng bình lưu là được rồi.

Đám huynh đệ bặm môi gật đầu, mắt rơm rớm, họ đang thấm nhuần bài học vừa rồi của lão tứ, thanh đạm đúng là tốt nhất.

Da của lão nhất trắng, da mặt tái đi thì lại càng trắng. Tinh nhanh một chút, sợ là tiền mới mượn ở nhà sẽ không đủ.

Tâm nguyện của lão nhất lúc này là lấy hỏa năng lượng của mình thiêu cái thực đơn kia đi, tiện đường đốt chết luôn ba con hàng mới gọi món kia luôn.

Mà đốt chết ba tên kia thì được, còn cái thực đơn thì không, là do lão nhất không dám với lại đẳng cấp hòa hâu chưa đủ.

Vậy nên cái thực đơn đến tay lão nhị Bao Bất Đồng.

Đôi mắt của lão nhị long lanh nhìn lão nhất, rồi nhìn đội trưởng, cuối cùng là thành kính nhìn tiểu nhị - tướng quân, giọng cực kỳ nhỏ nhẹ:

_ Tướng..không, tiểu nhị..rượu nào là nổi tiếng nhất ở đây.

Câu hỏi này làm tim của đội trưởng Trương Bạo đập thình thịch, còn tim của lão nhất thì không nghe thấy tiếng.

Vị tướng - tiểu nhị đáp với giọng tự hào:

_ Đại nhất lâu thì nổi tiếng nhất đương nhiên là Đại nhất tiên tử rồi.

Bống.

Buum.

Vẫn là cái muỗng múc canh hồi nãy, vẫn là giọng của lão bản:

_ A Hồng người thiếu ngủ à, đại nhất tiên tử bị đại gia trên tầng ba bao hết rồi.

Lần này thì đám kia không nhìn được cười nữa, cho dù cười đi xuống dưới thì họ vẫn cười.

Tiểu nhị coi như không, làm việc rất chuyên nghiệp:

_ Xin lỗi khách quan, vậy xin giới thiệu với mọi người loại rượu khác cũng nổi danh không kém. Chính là Xà Mẩu Thiên Sơn tửu.

_ Xà mẩu thiên sơn tửu...? Cả đám trờ lơ đãng nhất trăm trờ, cái tên của loại rượu này nghe thật oai phong.

Tiểu nhị nhiệt tình giới thiệu:

_ Xà mẩu thiên sơn tửu mỗi vỏ phải chưng cất trong 5 năm, được ủ phải hơn 5 năm nữa mới tạm coi là đạt. Bên trong có hơn 50 loại thực vật quý hiếm, 20 loại tinh túy lấy ra từ động vật tinh thú. Và quan trọng nhất chính là..

_ Là gì.. Cũng là 11 trờ 1 trăm trờ

_ Là mỗi vỏ rượu, phải có ngâm ít nhất ba con thiên mẩu xà cấp 4 trở lên mới được coi là đạt chuẩn, uống vào sẽ giúp tăng năng lượng cảm ngộ. Giá trị chính là.. liên thành.

Độp độp..chính là tiếng nước dãi của đội trưởng Trương Bạo nhễ trên bàn.

Còn tiếng tim của lão nhất thì vẫn mất tích, có lẽ mất luôn mãi mãi sau câu nói từ tốn của lão nhị:

_ Cảm ơn đã giới thiệu, vậy cứ đem trước ra..trăm vỏ là được rồi.

Rồi lão nhị lại quay sang trừng mắt nhắc nhở đám nhỏ hơn:

_ Rượu là phụ, ăn mới là chính. Không ai được bỏ bữa thức ăn, đây là cách cực kỳ hiệu quả để nâng cao tố chất cơ thể cũng như hiệu suất của bản thân. Không phải ai cũng có cơ hội thể này đâu. Vui vẻ trò chuyện là chính, đừng có ai uống nhiều quá, hiểu chưa?

Hiểu...! Đám có lương tâm kia lại đồng thanh.

Việc gọi món một cách đơn giản đã xong. Tiểu nhị kết lại bằng câu hỏi cũng vô cùng đơn giản:

_ Vậy hóa đơn.. sẽ ghi tên ai đây?

Hỏi như vậy là đúng, vì không ai lại cầm theo nhiều tiền mặt như vậy, cách thanh toán thường thấy là chuyển khoản bằng tinh thần tệ.

Lần đầu tiên đội trưởng Trương Bạo lên tiếng, rõ ràng và tự hào:

_ Đương nhiên là đại công tử La Thiên của La gia rồi.

Cái vỗ vai tình cảm của đội trưởng, lúc này nặng như núi đè, lão nhất ngậm ngùi gật đầu đồng ý.

Trước khi quay lưng đi, tiểu nhị nhìn lão nhất một cách cảm thông sâu sắc, nếu dịch ra từ cái nhìn đó, nó sẽ là: "giỏi lắm hậu bối, ta mang danh tướng quân, lại xuất hiện thân từ nhà Morgan, vậy mà về mặt tài năng, không cách nào so với người được, giỏi lắm hậu bối, giỏi lắm..!"

Chuyện kể tiếp cũng dễ đoán thôi, ăn nhậu tung bừng. Một lần gấp đũa, một lần rót rượu, là ra đi một tháng lương, sao mà không tung bừng được chứ.

Chén chú chén anh, chúc mừng mới mới, chúc mừng đội trưởng, chúc mừng vỏ rượu mới, rồi lại chúc mừng mới mới. Người có mua cái quần đùi mới ta cũng chúc mừng.

Vui không thể tả.

Rượu nồng đêm nay, mặt tỉnh ta say.

Nhưng trong bàn có một người chỉ nhấp môi, tổ rượu thật nhiều nhưng bản thân thì không uống. Là ai? Đương nhiên là lão nhất.

Khi cuộc vui cao trào, cảm thấy thời cơ đã chín muồi.

Lão nhất nâng lên ly rượu, bữu môi cau mày, rồi lại bữu môi, cuối cùng là thở dài đặt ly rượu xuống. Lại nhìn quanh, rồi lại cúi đầu thở dài, ngẩng đầu lên rướn cổ như định nói gì đó, rồi lại thôi, tiếp tục thở dài.

Tiền sư bộn bộn, diễn như vậy mà không ai chú ý.

Ho một tiếng, lão nhất diễn lại. Vẫn không ai chú ý.

Là các người ép ta.

Khi vò rượu mới được mang ra, lão nhất chụp lấy, kẹp chặt. Quả nhiên đã gây được sự chú ý.

Bắt đầu diễn.

Lão nhất nâng lên ly rượu, bữu môi cau mày, rồi lại bữu môi, cuối cùng là thở dài đặt ly rượu xuống. Lại nhìn quanh, rồi lại cúi đầu thở dài, ngẩng đầu lên rướn cổ như định nói gì đó, rồi lại thôi, tiếp tục thở dài.

_ Chuyện gì vậy đội phó? Người hỏi là lão nhị. - đang vui mà, có tâm sự gì sao?

Cả đám tập trung nhìn lão nhất, phần nhiều là hướng vào vò rượu. Cái tên xà mẩu thiên sơn tửu thật không quá khoa trương.

_ Có chuyện gì vậy lão nhất? -Đội trưởng sau khi cạ chén cũng quan tâm hỏi.

_ Không có gì, không có gì, mọi người cứ tự nhiên dùng bữa đi, đừng quan tâm tới ta. - Lão nhất không giấu được vẻ sầu não.

Đám kia cũng có một chút chút đồng cảm, nếu bọn họ mà gồng chầu này thì còn sầu não gấp vạn lần ấy chứ.

_ Rót rượu rót rượu. - Lão nhất buông ra vò rượu. Nhưng chỉ rót vào chén của đội trưởng. Nửa chừng thì lại ảo não thở dài.

_ Có chuyện gì thì cứ nói ra đi, ta và anh em, chắc chắn sẽ huy động toàn bộ khả năng để... an ủi người mà. - đội trưởng Trương Bạo tiếc nuối nhìn chén rượu, chưa đầy nửa, vậy là không đủ ngậm

_ Hzzz, (một tiếng thở rất dài của lão nhất) đội trưởng, hzzz(lại thở dài) là bọn ta có lỗi với đội trưởng rồi.

_ Lỗi? - Đội trưởng Trương Bạo

_ Lỗi...? Đám kia.

_ Đội trưởng đã là chuẩn hoàng kim rồi, theo quy định thì sẽ được thăng chức, tổ đội cũng sẽ như vậy, sẽ thành tổ đội tinh anh cao cấp, nhưng, (hzzz) là bọn ta níu chân đội trưởng. Sức chiến đấu tổng thể của tổ đội vẫn chưa đủ. Phải làm sao đây (hzzz).

_ Đúng vậy, phải làm sao đây? - sự sầu não của lão nhất lây sang cho đám người kia. Có cái gì đó rất quen mà lúc này họ không nhớ ra.

Thêm 10 vò rượu nữa.

_ Ta nghĩ ra rồi, nâng cấp trang bị không phải là được rồi sao.

_ Đúng.

_ Đúng.

..

_ Đúng

Thêm 10 vò xà mẩu thiên sơn tửu nữa.

_ Không được, như vậy thì thiệt thòi cho lão nhất quá.

_ Đúng.

_ Đúng..

....

...

_ Đúng

Thêm 10 vò xà..cái gì tửu nữa.

_ Lăn tay? Được, đưa đây ta lăn tay. Anh em, lăn tay đi, vì tổ đội.

_ Đúng, lăn tay vì tổ đội.

_ Đúng..

_ Đúng.

...

_ Đúng.

10 vò nữa. Đám kia nằm la liệt như xác chết, đội trưởng Trương Bạo đương nhiên gục cuối cùng.

Lão nhất xếp gọn gàng xấp giấy nợ còn thơm mùi mực, nhét kĩ vào ngực áo.

Giấy nợ khác với tiền, không phải cứ nhiều là được, vấn đề là có ít hay nhiều con số.

Với lại nợ sinh nợ, dễ hơn là tiền sinh tiền.

Cái quạt trắng phe phẩy.

Đáng không?

Ngươi hỏi là đáng hay không?

Đương nhiên là đáng.

Dùng tiền mà mua được đám tinh anh hạng nhất của thời đại, đương nhiên là đáng.

Ha ha ha ha khặc khặc.

Ha ha ha khặc khặc.

Bonus:

_ Alo, La Thần? nhị đệ khỏe không?

_ Đại caaaa.hhh. đệ nhớ ca nhiều lắm? Nghe nói ca đang nghỉ phép ở Nha Trang thành, đệ cũng đang ở Nha Trang thành nè.

_ Ủ, ta cũng đang định gặp đệ đây. Nghe nói dạo này đệ kiếm được chỗ tốt nhiều lắm, không hổ là đệ đệ ruột của ta.

_ Đệ sao bằng ca được. Ca đang ở đâu? Đệ chạy tới liền.

_ Ủ tới đi, nhớ cầm theo một thứ cho ca nượn.

_ Thứ gì.?

_ Là tám lệnh bài đại sư Lý Hương Hương đưa cho đệ đó.

...

...

_ Hai năm rồi đệ chưa gặp ca. Đệ nhớ ca lắm.

_ 10 vạn.

_ Là hai cái tết đó ca, thiệp chúc mừng của đệ ca có nhận được hay không?

_ 20 vạn.

_ Là hai cái sinh nhật của đệ,lúc nào đệ cũng đợi quà của ca.

_ 50 vạn.

_ Đệ trong zone s bị người ta ức hiếp, bên ngoài cũng vậy, đi học cũng vậy. Lúc đó ca ở đâu.?

_ 100 vạn, giá chót.

_ Đệ tới liền!

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Một Buổi Sáng Đẹp Trời

Không khí sớm mai thật tươi mát, trong bộ đồ mới, mà vô tình cũng là màu đen.

Vương Lang kéo ghế, gọi một tô mì lớn, nhiều hành nhiều nước béo, trứng sơ, nhiều tiêu và một chén nước ăn thêm.

Đền đường có cái còn chưa tắt, người người tắt bật. Sáng nay trời khá lạnh, vỉa hè ven đường tùm tùm từng tốp các nhóm đàn ông ngồi trên cái ghế gỗ nhỏ, bên cạnh cái bàn nhỏ, uống trà, kéo thuốc.

Mấy phụ nhân dọn hàng xong xui thì tranh thủ chưa có khách, nuốt nhanh bữa sáng rồi tô trét nhanh chút phấn. Trời lạnh, da mặt tái nhợt - son phấn dù là đồ rẻ tiền, có cũng hơn không.

Vương Lang tới sớm, lão bản vẫn chưa mở hàng, hán cũng không vội, trà loãng mà nóng cũng tốt, hán thành thoi nhìn lão bản nhào nặn cục bột.

Quán nhỏ được có hai cái bàn với dăm ba cái ghế. Lưng ông lão còng còng cùi cùi không biết là đang nhanh hay chậm, có lẽ ông cũng đang thành thoi.

Một cục bột chia làm hai, một bỏ ra, một giữ lại.

Cục giữ lại tiếp tục chia làm hai, rồi làm bốn, làm tám. Thêm bột khô, thêm trứng, chia tiếp. Cứ chia như vậy đến khi ra sợi mì nhỏ hơn chiếc đũa.

_ Cậu nói là nhiều nước béo à?

Vương Lang vô thức gật đầu.

_ Đùng, buổi sáng ăn vậy là không tốt. - Ông lão khua cái vá mức nước trong đồ vào tô.

_ Nhiều cái gì nữa nhỉ?

_ Hành với tiêu.

Ông lão gật gật, chỉ thêm tiêu thôi, hành thì không.

Đặt cái tô xuống, ông chủ hồ hững với lời cảm ơn của Vương Lang, lom khom nhét thêm mấy khúc củi vụn vào lò.

Vương Lang rút đũa, hán đôi lăm rồi.

_ Ông chủ, mì hôm nay không được dai đó nha, chặt cho đĩa thịt đi.

Giọng nói đó là của người đang ăn tô mì vừa mới ở trước mặt Vương Lang.

Cầm hai que đũa trên tay, Vương Lang chùng hững nuốt nước miếng nhìn tô mì nhẽ ra là của mình đang cạn rất nhanh.

Một bên im lặng nhìn, một bên nhồm nhoàm nhai.

Ông lão chủ quán hồ hững. Trụng thêm vắt mỳ mới:

_ Hồi này cậu nói là nhiều nước béo à?

_ Với lại nhiều hành nhiều tiêu. - Vương Lang uống nhiều trà làm chi giờ sót ruột thật rồi.

Tô mì mới bung ra, chỉ có nhiều tiêu. Đặt xuống bàn là biến mất, cũng là Vương Lang chậm, hay do người kia quá nhanh.

_ Còn đĩa thịt thêm nữa, nhanh đi ông chủ.

Nhìn người kia ăn, lơ mơ có ngon thật thì cũng không cần phải tỏ rõ ra như thế chứ.

Vương Lang ngồi đó với đôi đũa trong tay, sự biến mất của tô mì nhanh hơn khả năng nhìn của hắn.

Rột rột,.. Người kia húp tô mì đầu tiên tới hột nước cũng không chừa lại. Tô mì thứ hai cũng thế.

_ Hình như hồi nãy cậu nói là nhiều nước béo đúng không?

_ Không, tô bình thường là được rồi. - Vương Lang bắt đầu hồ nghi về sự dân chủ của ông lão bán mì.

Rút kinh nghiệm đợt một và hai, Vương Lang hai tay đỡ lấy tô mì trước khi nó chạm xuống mặt bàn.

Hắn đã thành công.

_ Làm đĩa thịt thêm liền đi ông chủ.

Trong một khoảng khắc hắn hờ tay, tô mì đã đoàn tụ với hai tô trước.

_ Hình như hồi nãy, cậu nói gì nhỉ, à, nhiều nước béo đúng không?

_ Không, tôi không có kêu mì, uống trà là được rồi.

À, ông lão gật gù.

Một tô mì không nhiều tiêu được mang ra.

_ Đĩa thịt thêm nữa ông chủ.

Tô thứ năm mang ra.

_ Thịt thêm.

Thứ sáu, bảy, tám..hai mươi, ba mươi. Thịt thêm, thịt thêm, thịt thêm... Luôn quên thịt thêm.

_ Thôi no rồi, không cần thịt thêm nữa đâu.

Người kia đứng dậy. Vương Lang ngẩn đầu mà nhìn, đó là một trung niên, không biết? Trong đầu Vương Lang hiện lên suy nghĩ. - Người này có quan hệ họ hàng gì với tên khổng lồ Trương Phong kia không.

_ Mì ngon nhỉ? Là vị trung niên oai vệ đó nói với Vương Lang. "Như cũ nha ông chủ." là vị trung niên to lớn đó nói với ông lão chủ quán. "Cùng với cái võ vai kếp tiếp: "cảm ơn tiểu huynh đệ!". Rồi vị đó biến mất.

Vương Lang nhẹ hết cả người. Vừa rồi trong vô thức hắn chịu sức ép rất lớn, hoặc là, không có sức ép, hắn cũng không rõ.

Dù sao người không còn là tốt. Vương Lang thở ra một hơi rồi tươi tắn gọi lớn.

_ Cho một tô mì bình thường, ông chủ.

Hết rồi! Ông chủ đang khều mấy que củi,đáp không cần quay đầu.

Hết rồi? Vương Lang vuốt mặt.

Ông chủ không đáp, chỉ gật đầu khẳng định.

Vương Lang chưa bao giờ thấy cuộc sống trở nên khó khăn đến như vậy.

_ À, (ông chủ như sự nhớ ra điều gì) còn một đĩa thịt thêm, cậu ăn không.

Tia sáng cuối đường hầm, ăn, đương nhiên là ăn.

Và hắn ăn, không phải nói khoác, tâm cảnh mà không kịp cân thì hắn nuốt luôn lưỡi rồi. Nhưng chuyện đó không quan trọng.

Bỏ qua cảm giác của hắn về mỹ vị.

Bỏ qua sự thay đổi đột biến của tổ chất cơ thể, ví dụ như việc hắn vừa cao thêm nửa gang tay, hay cơ bắp phình to hơn.

Bỏ qua sự thỏa mãn của tâm nhãn khi hòa hợp hơn với việc điều khiển ở cấp tế bào.

Bỏ qua việc mấy vết sẹo cũ vừa biến mất.

Hay việc thăng tâm ma vừa nốc một liều thuốc mê.

Đi thẳng vào chuyện chính, Vương Lang lúc này đã gần hiểu ý nghĩa của cái vở vai thân tình vừa rồi:

_ Tại sao tôi phải trả tiền 30 tô mì đó, tôi đâu có ăn đâu.

Ông chủ già yếu im lặng.

_ Thật sự tôi đâu có quen biết ông ta, mà hình như ông ta là khách quen, lần sau tới lại thì ông chủ đòi tiền là được rồi.

Ông chủ già yếu tội nghiệp im lặng:

_ Tôi không có nhiều tiền ở đây đâu,

Cậm cùi vất vả, trời lại lạnh, ông chủ già yếu tội nghiệp rung rung im lặng.

_ Thôi được rồi, bao nhiêu, tôi trả.

....

_ Trời, đâu ra cái giá đó, cọng mì chứ đâu phải râu rồng, mà rồng nướng nguyên con cũng không có cái giá đó.

....

_ Lương thiện chút đi ông chủ.

...

_ Cuộn vải đỏ nào?

....

_ À cuộn vải ruy băng này, vậy thì được, nè, hết nợ nha.

...

_ Tôi không biết, tự nó bay về, tôi có làm gì đâu. Ông chủ giữ chắc lại nè.

....

_ Thấy chưa, thật sự là nó tự bay về. Tôi không làm gì hết.

Gương mặt già nua của ông chủ đăm chiêu, rồi ngạc nhiên, tay rung rung chỉ về phía sau của Vương Lang.

Hắn phản xạ quay đầu lại. Có gì đâu? Hình như đèn đường vừa tắt. Đúng thôi, trời sáng rõ rồi mà.

_ Có chuyện gì vậy ông..

Khi hắn nhìn lại thì tất cả đã biến mất, bàn, ghế, bình trà, xe mì, lò lửa,.. đương nhiên là cả ông chủ già cả kia nữa. Tới mùi nước lèo cũng biến mất.

Lạnh hết người, chính là cảm giác rung lạnh toàn thân.

_ Cô, cho hỏi cái ông chủ quán bán mì ở chỗ này..

_ Quán mì? Quán mì nào. Con đường này không cho bán đồ ăn, muốn ăn sáng thì đến ngã tư đằng kia.

_ Vâng, cảm ơn.

Vương Lang bước đi với cảm giác rung lạnh toàn thân. Việc này.. Việc vừa rồi.. Có thật không nhỉ?

Không biết, chỉ biết là bộ y phục này đã chặt hơn so với lúc vừa chôm được.

Mà đó là việc của tâm nhãn, lúc này nó vẫn im lặng không có phản ứng gì.

Lang thang, hay là tản bộ không mục đích, là việc ít thấy ở Vương Lang.

Loanh quanh mãi rồi cũng về tới nhà, gọi là chỗ làm cũng được.

Vương Lang dừng bước khi có người kêu tên hắn.

Chính là người đang ngồi trên vai tên khổng lồ Trương Phóng, cô bé Emily.

_ A Lang, A Lang, chị Aurora ơi, em bắt được A Lang rồi nè.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Ngày Đẹp Trời Để Đi Dạo

Nha Trang thành đang trong những ngày sôi động, đến từ sức sống và sự cuồng nhiệt sống của những người trẻ.

Nó được thể hiện rất rõ ở cả bên trong và ngoài thành, và càng rõ hơn nhiều ở những cuộc vui nơi trung tâm, nơi sự cao trào đang kéo đến những nấc thang cuối cùng của sự kiện thành hội.

Nói về bên ngoài thành, chủ yếu ở cổng phía bắc, đây là nơi những khách du lịch người bình thường đang tạm nghỉ chân giữa mỗi chuyến tham quan.

Có người, có tiền, và sự rồ dại tạm thời của việc sai tiền, đây lẽo tạm là nơi sôi động tạm thời của người bình thường trong những thứ ít bình thường hơn, trong cuộc sống bình thường của họ.

Một thứ hàng hóa đặc biệt rất thịnh hành trong mấy ngày này, bỏ qua thứ vô cùng đặc biệt là xu chiêng, chính là đang nói đến những con vật cưng, hay còn gọi là thú sùng. Những con thú vốn đã dễ thương, nay lại càng đặc biệt với màu xanh lá bao phủ, thứ mà hiện giờ đang được biết đến là chỉ độc nhất có ở Nha Trang thành.

Những con thú cưng hiền lành và ngủ gật, với màu xanh toàn thân, là một mốt mới và thịnh hành trong trào lưu văn hóa lễ hội.

Ta dễ dàng bắt gặp một cô bé với chú thỏ xanh trên tay, hay một cậu bé ôm cún con xanh, hay dất chú voi nhỏ màu xanh, ở bất cứ đâu.

Hình ảnh đó ngày một nhiều hơn, mặc cho giá cả tăng tự do.

Ủy viên hội đồng Thực Sinh và trợ lý chủ tịch Laurie, từ nhiệm vụ ban đầu, thu thập thông tin về tình hình dịch bệnh, theo sự thay đổi của tình huống, nay đã trở thành giám sát viên kiểm thu thuế của thị trường kinh doanh thú và thú xanh lá.

Việc đó khiến cho họ có cơ hội ở gần nhau nhiều hơn, họ đều đã chính tuổi ở tuổi trưởng thành. Nó gây ra sự xao nhãng, và những tay buôn thú xanh mới nổi rất mong muốn có sự xao nhãng đó ở họ.

Và một việc nữa khiến những tay buôn, mà sẽ không sai khi thêm chữ "lậu" vào phía sau, vui hơn nữa là. Khi nguồn cung của nội thành đã dần cạn, thì lại nhận được nguồn tin không chính thống, có rất nhiều đàn thú cấp thấp đang ở gần xung quanh Nha Trang thành, chúng có màu xanh, mướt mướt, và dễ bị bắt.

Nếu Thực Sinh và Laurie cứ tiếp tục xao nhãng như vậy, có vẻ Nha Trang thành sẽ mất rất nhiều tiền thuế.

Đó là vấn đề đã xuất hiện từ nhiều ngày trước. Còn vấn đề mới gần đây, cụ thể là ngay sáng nay, chính xác hơn là từ khi trời còn chưa sáng, ngoài kế hoạch thành hội vẫn đang diễn ra, thì hiệu lệnh "tinh thành" cũng đã được khởi động.

Lệnh "tinh thành" là dành cho những người tinh anh ở cấp trung và thấp hiện đang có mặt ở Nha Trang thành, mà tạm thời chủ yếu được truyền đạt đến lớp người tinh anh trẻ tuổi.

Về cơ bản, đơn giản là đội bảo vệ được thành lập tạm thời mà thành viên chủ yếu là các học viên của học viện cơ giới sĩ Bạch Hổ, đội trưởng là JJ David bị giải tán.

Thay vào đó, nội vi Nha Trang thành sẽ chia thành 10 khu vực bao quanh quảng trường chính, mỗi khu vực sẽ có một khu trưởng lâm thời được chỉ định. Bất kì người tinh anh nào từ cấp bậc ngăn trở xuống có mặt trong khu vực, đều phải chủ động cung cấp thông tin và luôn sẵn sàng tuân theo lệnh điều động của khu trưởng.

Mệnh lệnh không có tính ước thúc về địa lý rõ ràng, có thể hiểu là nếu bạn đi đến khu vực nào, thì phải nghe lời khu trưởng của khu vực đó. Khu trưởng chỉ có một khu vực, nhưng một người tinh anh thích đi dạo thì sẽ có nhiều khu trưởng luân phiên.

Hiện kế hoạch "tinh thành" về cơ bản chỉ mang tính thống kê, chưa gây ra biến hóa gì lớn cho bầu không khí sôi động của Nha Trang thành.

Vấn đề phát sinh ở tầng và lớp của Nha Trang thành, tạm dừng lại ở đây.

Bây giờ nói về một sự thay đổi và biến hóa lớn hơn - theo một góc nhìn vĩ mô, nó là bức tranh thu nhỏ của toàn cảnh về sự suy đồi của chế độ lao động cũng như phân biệt giới tính, một cái kết buồn mà một nửa thế giới không muốn thấy.

Buổi sáng, khu phố nhỏ, tại quầy hàng bán đồ lưu niệm nổi tiếng đã được in vào sách du lịch.

Có một sự phân chia sức lao động rất rõ ràng trong gia đình tám chị em nhà Aurora.

Bốn nàng công chúa nhỏ Phoebe Jena Dalida và Celia được giao cho A Phóng.

Còn bốn cô chị Aurora Donna Emily Orla thì chia nhau giám sát A Lang. Phải giám sát là đúng, vì A Lang đã có vết nhơ trốn việc đi chơi.

Bờ vai của A Phóng đủ rộng, để Phoebe và Jena thoải mái ngồi bên trên, khi hấn cồng Dalida, đẩy xe nôi của Celia đi dạo.

Người khổng lồ và bốn nàng công chúa nhỏ, một cái tựa tuyệt vời cho bất kỳ câu chuyện cổ tích nào.

Thích nhất đương nhiên là Phoebe và Jena, đâu phải lúc nào cũng được ngồi cao đến như vậy để nhìn rõ các món ăn vặt từ xa.

Chỉ tiếc là chị Aurora không mấy tin tưởng vào khả năng giữ mình của A Phóng, chỉ giao cho hấn vừa đủ tiền để mua đồ ăn sáng. Vậy nên hôm nay hai cô bé đó ăn sáng bằng nhiều món vặt.

Dalida còn ngủ, nó gà gât trên lưng A Phóng theo từng bước chân. Còn Celia, bé làm việc mà mình giỏi nhất, cười mọi lúc mọi nơi.

Dắt trẻ đi dạo là một công việc khó phở cập về cái nhìn chung, nó có thể bắt đầu và kết thúc trên một con phố nhỏ. Hoặc không kết thúc khi đã hơn 40 vòng quanh con phố nhỏ.

Cho đến khi Dalida tỉnh ngủ hoàn toàn, vòng xoay dừng lại ở cửa tiệm, khi bọn họ lên kế hoạch xin thêm tiền chị Aurora và đã thành công, việc đi dạo được khởi động lại hoàn toàn.

Trong tiệm. Là một hồi cấp bách về mặt thời gian.

Orla ngồi đọc tạp chí, Emily ngồi hỏi Orla đọc tạp chí nhanh hơn, lâu lâu Emily nhìn ra sân tay vẩy vẩy với mấy đứa em đang đi dạo, góc phố nhỏ này, không biết đã là vòng thứ mấy của A Phóng kia.

Donna ngồi háo hức với xấp giấy trắng và cây viết trong tay, luôn miệng hỏi A Lang nhanh lên.

Chị cả Aurora cũng ngồi, đang làm hai việc, xem sổ sách và chỉ đạo A Lang dọn hàng. Rất cẩn thận và tập trung, không hạt bụi nào có thể qua được ánh mắt của Aurora.

A Lang trong bộ tạp dề, găng tay khẩu trang và cái chổi, cây lau nhà và khăn. Một hình ảnh ưa chuộng trong con mắt của mọi nữ giới.

Rồi A Lang với thau đồ giặt,

A Lang với cây phui bụi ga giường,

A Lang với bảy tấm nệm cùng miếng lót nôi.

A Lang với việc vệ sinh đường ống,

...

Khi sắp đến phần A Lang với cái giỏ đi chợ thì kịch bản có chút thay đổi.

Chị cả Aurora quyết định hôm nay cả nhà sẽ đi ăn trưa ngoài tiệm.

Là ăn trưa, còn bây giờ chỉ mới vừa ăn sáng.

Nên quay lại với việc, A Lang và việc dọn dẹp phần mái.

A Lang với cây cọ nhỏ và những món đồ chưng bày.

A Lang..

A Lang..

A Lang..

Phụ nữ luôn biết cách để tìm việc cho đàn ông làm, đó là lý do nếu không có phụ nữ, đàn ông sẽ không cần phải lao động.

Và lao động bào mòn đầu óc thế hệ trẻ.

Khi công việc trở nên nhiều với một danh sách kéo dài vô tận, thì sự cấp bách về mặt thời gian giao theo đó trở nên lớn hơn.

_ Chị Aurora, cho A Lang nghỉ chút đi, để bày em vẽ.

Sự háo hức của Donna có vẻ đã không giữ được.

_ Một chút nữa, một chút nữa, còn kệ bếp chưa lau.

Aurora nói mà mắt vẫn dính vào đồng hồ sách.

Cả hai câu nói đến khiến cho A Lang rùng mình. Nhưng dù sao, việc dọn dẹp vẫn dễ chịu hơn là trả lời 1001 câu hỏi của Donna, nên việc dọn dẹp trở nên chậm hơn.

Nhưng vô ích.

_ Thật mà, tôi chỉ biết vẽ nhiều đó thôi, không thêm được nữa đâu.

_ Nói dối, tôi không tin.

_ Thiệt, nhớ có nhiều đó à.

_ Vậy nhớ gì thì vẽ cái đó.

_ Tay rung quá vẽ không được.

_ Chị Aurora...

_ À hết rung rồi.

....

_ Đẹp nhỉ, vẽ thêm cái khác đi.

_ Biết gì đâu mà vẽ.

_ Chị Aurora...

_ Không biết thiệt mà, cho tôi lau bếp đi.

_ Chị Aurora...

_ Không biết mà, á, đừng nhéo, có gì từ từ nói.

_ Vẽ lại bằng bút mực đi.

_ Không biết vẽ bút mực, vẽ bút màu quen rồi.

...

_ Á, đã nói là không nhéo nữa rồi mà.

....

_ Từ từ, vẽ chậm lại. Tại sao chỗ này lại vẽ như vậy, tại sao...

_ Xong, bản cuối rồi đó nha.

_ Ủ, bây giờ cầm tay bày tôi vẽ.

_ Không.

_ Chị Aurora...

Aurora: " Bày Donna đi, sắp tới giờ đi ăn rồi. "

_ Biết rồi, một lần thôi nghe chưa.

_ Ừ.

_ Xong, đi lau bếp đây.

_ Thêm lần nữa, chưa kịp nhớ.

A Lang thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Tay Đeo Cục Nợ

_ Donna, một lần nữa, ta yêu cầu trò đọc lại lời tuyên thệ đầu tiên của một cơ giới sư chân chính, lời thề mà trò đã đọc trong ngày đầu tiên bước chân vào học viện, cũng là bước chân đầu tiên của trò trên con đường trở thành cơ giới sư.

Kết thúc câu nói là cái đập bàn mạnh đến mức, tám phần mảnh vụn của cái bàn hoàn toàn trở thành bột phấn, những mảnh vụn còn lại cũng găm sâu vào mặt đất, tạo thành vô số lỗ thủng nông sâu tùy ý.

Bụi từ cái bàn và bụi từ mặt đất bay ra, cả phòng thi đầu hơn mấy ngàn người câm lặng. Mấy ngàn người tinh anh đang có mặt, không ai phát ra một chút âm thanh gì dù là nhỏ nhất.

Tất cả đều tập trung vào khu vực giữa phòng, nơi ngập tràn trong bụi trắng. Từ trong đó, mọi người nghe rõ tiếng thờ dòn dập, tiếng nghiêng răng keng két, tiếng các khớp xương rôm rốp khi va vào nhau lúc rung rẩy, đến từ ngài Vô Cùng Cục, viện trưởng của học viện cơ giới sư của Nha Trang thành.

Tiếp đó là tiếng nấc nghẹn của cô gái đang mặc bộ đồng phục rộng thùng thình, đeo cặp gương dày cộm, mắt tròn, đôi má bầu bĩnh, chính là Donna.

Và Donna xòe bàn tay, các ngón khép vào nhau, đặt ngón giữa và ngón trỏ lên ngực mình, rồi đọc dòng đầu tiên của lời tuyên thệ của một cơ giới sư, nghẹn ngào, nhưng rõ từng từ một:

_ Ta ở đây và nguyện trở thành một cơ giới sư chân chính, người sẽ trung thành với tương lai của nhân loại, và trái tim của mình.

Rồi Donna giữ nguyên bàn tay như vậy, nói với ngài viện trưởng:

_ Thưa thầy, con không thể trả lời câu hỏi của thầy được, vì con đã hứa sẽ giữ điều đó như một bí mật, và đó là lời hứa quan trọng như trái tim của con vậy.

Câu trả lời của cô gái nhỏ bé, lại mạnh mẽ đến mức khiến tất cả mọi người có mặt cảm thấy kinh ngạc đến khó thở.

Và hành động tiếp theo của ngài viện trưởng còn làm bọn họ kinh ngạc nhiều hơn.

Ngài viện trưởng thu hết khí thế của một đại sư cấp A A, trở về lại hình ảnh một ông lão hiền từ, râu ria lợm lợm, vui tính, thích đùa giỡn với học trò như bấy lâu nay.

Ngài viện trưởng lấy tay xoa đầu cô bé, bẹo cái má phụng phịu đang thấm nước mắt, rồi cúi xuống nói:

_ Ta xin lỗi con, Donna, đó chỉ là một bài kiểm tra nhỏ của ta thôi, con đã vượt qua và ta tự hào vì điều đó. Nói đi Donna, con có muốn làm học trò cuối cùng, người truyền y bác của ta hay không.

Ồ..ồ...ồ...

Cả phòng thi đầu vỡ òa, đây mới thật sự là thông tin chấn động nhất mà họ được nghe trong mấy ngày nay.

Với những người chưa hiểu vì sao, xin nói thêm: Hai học viện cơ giới sư và cơ giới sĩ của Nha Trang thành, là duy nhất không chịu sự chi phối của liên minh hay các đại gia tộc, nó được coi là phần hợp pháp thuộc hệ thống chung, cũng như nhận được sự ủng hộ công bằng của thể lực hai ông lớn. Tất cả là nhờ công sức và danh tiếng của hai vị viện trưởng.

Viện trưởng Vô Cùng Cục của học viện cơ giới sư, mặc dù có rất nhiều tin đồn hành lang nghi ngờ về nhân phẩm, tư cách, nhân cách của ông, ví dụ như: bóc lột sức lao động học viên, mua bán hàng cấm, sản xuất hàng giả, nhận hối lộ đầu vào, thu mua cũng như săn bắt trái phép tinh thú, quyết nợ tính dục, đối tượng tình nghi trong nhiều vụ trộm, buôn lậu, trốn thuế, gần đây nhất là tổ chức đấu giá và cá cược trái phép....

Nhưng đó chỉ là tin đồn ác ý, bỏ qua tất cả, bản thân ngài viện trưởng là một trong những cơ giới sư xuất sắc nhất còn sống của nhân loại. Lý do ông vẫn ở cấp A A là vì có một thế lực nào đó tuyên bố, nếu ông chưa trả lại những thứ mình đã "mượn" mà quên hỏi, hoặc thanh toán món nợ khổng lồ trong zone s, thì đừng hòng họ cấp giấy phép hay tổ chức lễ vinh danh.

Hãy cứ xem đó là tin đồn.

Bản thân ngài viện trưởng chính là người khôi xướng và dẫn đầu trường phái nghiêng cứu " năng lượng mô phỏng vĩnh cửu ". Thứ được ngài đại sư Morgan Raddic đánh giá là, " nếu thành công, sẽ là chương mới của nhân loại ".

" Tính tốt " của ngài viện trưởng tất cả mọi người đều biết và bó tay với nó. Nhưng Donna chỉ là một cô bé, nếu thật sự cô có thể kế thừa được toàn bộ tri thức của ngài viện trưởng, thì các thế lực lớn nhỏ sẽ có rất nhiều việc để làm.

Và đương nhiên, trong nước mắt, Donna nói:

_ Dạ, con cảm ơn thầy.

(Vỗ tay, hoan hô..)

.....

...

4 giờ trước sự kiện tại phòng thi đấu.

_ Chị Aurora, nhầm (cái này là do A Lang bị lụ từ Donna), Cô Aurora, cho tôi đi ăn với, để tôi coi mấy đứa nhỏ cho, với lại tôi ăn cũng ít lắm.

Aurora cười cười, không nói gì, chỉnh trang lại cho mấy đứa em một chút, rồi lấy tay chỉ chỉ vào cục thịt hay cục bông gòn đang dính trên người A Lang, ý muốn nói, gỡ ra được thì đi.

Cục nợ đó là còn ai khác, đương nhiên chính là Donna, sau khi hành hạ A Lang trăm lần ngàn lượt, hao hết một đồng màu vẽ, bút mực của mấy đứa nhỏ, kể cả hàng tồn kho tích trữ chuyên dùng để vẽ đầm búp bê cũng bị hao hụt, Donna mới tự vẽ được loại mạch khác " tụ năng mạch trùng mạch tích hợp " trên giấy, mà không cần A Lang cầm tay.

Nhưng lòng tham thì vô đáy, Donna muốn A Lang làm trợ lý trong quá trình khắc mạch thật vào phôi, nàng nghĩ ra một kế hoạch vô tiền khoáng hậu, mà bản thân nó khi kể ra đã thấy cực kỳ bất hợp lý.

Chính là kêu A Lang - một người bình thường, cầm tay mình - một người tinh anh, một học viên cơ giới sư, trong quá trình khắc mạch.

Nghe thì thấy vô lý, nhưng ngẫm lại thì hợp lý, đặc biệt là sau lời phân tích của chị cả Aurora. " Hay, như vậy thì khắc chính xác hơn, khỏi tốn nhiều đá nguyên liệu ".

A Lang thì đương nhiên phải vô cùng phản đối cái sáng kiến đó, trước đây A Lang vô cùng khâm phục những người có đam mê hay quyết tâm. Nhưng gặp một con nhỏ mà mỗi lần vẽ không được thì dùng răng trút giận lên tay hắn..., (thờ dài)

Vậy đó, chuyện tiếp theo là chị Aurora dẫn mấy đứa nhỏ đi ăn với đi dạo phố, để lại Celia đang ngủ trong nôi, với A Lang và cục nợ đeo kính cận đang bám trên cánh tay ở tiệm.

Kế tiếp, chính là sự bất ngờ của A Lang, Donna, là một cô gái phi thường.

Donna không quá thông minh, không có quá nhiều vòng sáng, cũng không có kỹ năng đặc biệt gì hết. Donna chỉ có một trái tim hết mình với đam mê.

Cô nghiêm túc, và nghiêm khắc với bản thân mình.

Sau khoản ba bốn chục lần mô phỏng bằng bút khắc, với sự cầm tay chỉ đạo của A Lang, Donna nạp đá nguyên liệu và lấy ra phôi thật.

Toàn bộ ý thức của Donna đều để hết trong từng nét khắc, bàn tay của hai người như quyện làm một với nhau, với A Lang, cứ như chính mình đang khắc vậy, chỉ khác là năng lượng tinh thuần tiêu hao thuộc về Donna.

Nói cho rõ, loại mạch trùng mạch tích hợp tụ năng này, A Lang chỉ là tự suy diễn ra, chưa thật sự khắc bao giờ, nhưng đây là kết quả quá trình suy luận của tâm nhân, rút ra từ các bài học trong zone z. Nếu tâm nhân thấy là hợp lý, vậy chắc chắn nó phải có cái lý của nó. Ngay lúc này, người luyện tập không chỉ là Donna, mà có cả A Lang.

Không có chuyện thành công ngay lần đầu tiên được, cho dù A Lang kia có giỏi đến mấy thì vẫn là không thể.

Sau hơn 10 lần thử, A Lang đã rút ra được đủ kinh nghiệm cần thiết, độ hoàn thiện của mạch khắc cũng tăng lên. Và các vấn đề cũng dần lộ rõ.

_ Donna, đừng chú ý vào mạch khắc nữa, hãy tập trung không chế mức năng lượng tinh thuần phát ra của mình. Nhắm mắt lại, giữ một mức cố định thôi.

Chính lúc này sự phi thường của Donna bộc lộ, Donna có năng lực tuyệt vời trong khả năng khống chế và giữ ổn định mức năng lượng, giống như một cái cân tiêu li tuyệt đối chính xác vậy. Nếu tâm nhân đình công, ý thức của A Lang tuyệt đối không thể làm tốt hơn thế.

_ Được rồi, mở mắt ra đi.

Một mạch khắc hoàn thiện đầu tiên mà hai người hoàn thành, nó cực kì phức tạp, nhưng sự đồng nhất và hợp lý của nó, tạo nên cảm giác thật hoàn mỹ và thần thiết.

A Lang đã hiểu về loại mạch này, còn Donna thì liếm môi: " làm lại đi, thêm chục lần nữa thì mở mắt được rồi ".

Thở dài.

....

...

_ Năng lượng đi vào cơ thể, đi ra bằng các đầu ngón tay, và hoạt động nhờ bút khắc, hãy coi tất cả như một mạng năng lượng hoàn chỉnh, đừng điều khiển cơ thể, hãy điều khiển năng lượng, đừng dùng đầu bút, hãy cảm nhận dòng năng lượng bên dưới nó.

....

A Lang

_ Làm lại lần nữa, vẫn nhắm mắt.

..

_ Lần nữa.

.nữa.

Mở mắt ra đi.

Donna mở mắt ra, mạch khắc và phôi trước mặt, còn A Lang thì đang bông Celia.

Mạch khắc này, hoàn toàn là do Donna một mình khắc ra.

Việc kế tiếp rất đơn giản. Tóm gọn trong vài dòng.

Donna sung sướng thử thêm vài lần nữa và thành công.

Nhưng cô rơi vào trạng thái suy kiệt. A Lang dùng năng lượng đặc thù hệ sinh mệnh có trong hạt giống của Mỹ Mỹ để chữa trị cho Donna, và nói rằng đó là bí mật của hai người.

Donna không nghĩ nhiều đến việc đó, cô hân hoan chạy đi tìm giảng viên của mình, mục đích là hỏi về mạch khắc và tìm thiết bị đo phân trăm hiệu xuất.

Giảng viên của Donna đang ở đại hội cơ giới sư, ông ấy đang bận nên kêu Donna tự tới thiết bị để đo.

Con số hiện ra là 96% hiệu xuất và khả năng dung nạp năng lượng gấp 6 lần bình thường.

Đúng lúc đó thì ngài viện trưởng đang bận thu phí phụ thu của các thí sinh muốn thi lại, chú ý đến Donna và thông số của máy đo.

Khi nhìn thấy mạch khắc ông hoàn toàn mất bình tĩnh và yêu cầu Donna thực hiện lại việc khắc mạch trước mặt ông.

Có mấy thí sinh làm ồn nên ngài viện trưởng thẳng tay trừng phạt.

Khi Donna một lần nữa hoàn thiện mạch khắc, ngài viện trưởng bộc phát vùng khống chế của mình và yêu cầu Donna nói ai đã dạy cho cô.

Nhớ tới lời hứa với A Lang, Donna từ chối.

...

...

Donna trở thành truyền nhân của ngài viện trưởng, là đại diện và hy vọng cho tương lai của học viện. Theo nguyên tắc của học viện, Donna chính là quyền viện trưởng hiện tại và là viện trưởng trong tương lai.

Bonus:

Học trưởng của học viện cũng như một số nam tình anh thế hệ trẻ có mặt ở đó ào tới để chúc mừng và làm quen với Donna, được ngài viện trưởng tiễn ra bằng căn cứ thương sau khi thu khoản lớn tiền phạt vì gây mất trật tự.

1/3 số tiền phạt đó được chia tại chỗ cho Donna, coi như quà ra mắt của ngài viện trưởng.

Theo thỏa thuận đầu tiên của hai thầy trò, 2/3 số tiền và quà mừng mà Donna nhận được sau này phải chia ngược lại cho thầy của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Đại Náo Đại Nhất Lâu

_ Người đầu mà bắt lịch sự.

Chỉ cả Aurora tức giận, vừa rồi mà không có mấy đứa em can ngăn thì Aurora đã tháo dép mà ném vô mặt đám người kia rồi. Đặc biệt là tên mũi điều râu mặt trắng.

Cả đám mười mấy người say xin, đi đứng loạn choạng, bước ra cửa tiệm ăn đụng trúng người ta, đã không biết thì lỗi thì thôi, còn nhéo mũi gọi Aurora là: " Cô nương mũi tẹt ".

Aurora thù nhất trên đời là những ai dám gọi mình là " mũi tẹt" với cô đó là vu khống và xuyên tạc sự thật, mũi của Aurora là dọc dừa, không phải tẹt.

Aurora nổi danh là hiền lành, nên sau khi tập xong bốn năm lần các động tác tự vệ cơ bản, cô nín giận mà bỏ qua.

Dù sao cũng không chấp kẻo say, nên sau khi đập hấn thêm vài cái, tiện tay thu luôn cái quạt trắng, Aurora đánh nuốt giận mà bỏ đi, coi như hôm nay ra đường gặp xui, sau này đừng để cô gặp lại hấn nữa, nếu không tuyệt học đánh trai mà mấy chị trước truyền lại Aurora không ngại đem ra sai.

Aurora Cầm xấp giấy mà cô móc được trong ngực của tên mặt trắng kia, đọc lướt qua một chút, gương mặt cô khinh bỉ thấy rõ. Đúng là hạng người không ra gì, say xin trêu ghẹo gái nhà lành chưa đủ, còn là loại cho vay nặng lãi, cắt cổ bóp hầu bóp họng người khác. Cộng thêm cái bộ dáng éo lá, giả dạng thư sinh áo trắng kia, đây đúng là ung nhọt của xã hội.

Không nhìn được, Aurora lấy ra chai xị hơi cay phòng thân loại đặc biệt mà gia gia tặng cho cô để phòng thân, lâu nay chưa có dịp sai, nghe nói có người bình thường cầm chai xị này vào vùng sinh tồn, gặp ba bảy tình thú ăn thịt một lúc, xị một hồi mà có thể toàn thân an toàn thoát khỏi.

Khi Aurora vẫn còn chút băn khoăn về mặt đạo đức thì tên mặt trắng mũi điều râu khi chỉ vào cô mà hét lên:

_ Chín tiểu đệ, chụp con nhỏ mũi tẹt này lại, đại ca, bóp mũi nó lấy lại giùm đệ cây quạt.

Dù đám người kia tề tựu tới mức không biết trời đất là gì, đứng lác lư chèo néo nhau như lá liễu. Nhưng với Aurora vậy là đủ, ra là một phường tệ nạn vào hùa với nhau làm việc xấu.

Bình xị loại đặc biệt kia được sử dụng, một đám 11 người thanh niên tình anh to khỏe la hét như lợn bị chọc tiết, bị một người con gái yếu đuối hiền lành lừa chạy như vịt, vừa chạy vừa kêu la ồm ồm, đếm 1, 2, 3 là mất dạng.

Mấy đứa em gái ra sức cổ vũ cho bà chị hành hiệp trượng nghĩa. Riêng A Phóng thì đờ như trời trồng, đến giờ y mới biết là cô chủ nhỏ của mình tốt tính đến thế.

Chuyện nhỏ bỏ qua, không nhắc nữa.

Người đầu tiên đón chào mấy chị em và "vú nuôi khổng lồ " A Phóng tại cửa của đại nhất lâu là tiểu nhị tăng một.

_ Ý, mấy chị em nhà " mũi chẹt", bữa giờ đi đâu không thấy, buôn bán đắt quá à.

Aurora nói với người tiểu nhị mặt đỏ, có vết sẹo dài từ đỉnh trán đến dưới đuôi mắt, người đang cười niềm nở ôm hôn mấy đứa nhỏ Orla, Phoebe, Jena, Dalida, còn Emily thì lớn rồi, tay không cầm quà thì không phải cứ muốn hun là được.

_ Chú Nhị Nhất mà còn kêu con "chẹt " thêm một lần nữa thì đừng hòng con nói chuyện với chú.

(Chú " Nhị Nhất " là cách gọi tắt của mấy chị em, có nghĩa là chú tiểu nhị tăng một.)

Ngài tiểu nhị kia coi như không nghe thấy Aurora nói, sau khi xoa đầu từng đứa nhỏ xong thì nói tiếp:

_ Donna ở nhà học bài à, con nhỏ thật là siêng, dặn nó đừng học nhiều quá. Ra ngoài chơi nhiều một chút, nếu không sau này khó lấy chồng.

_ Chú Nhị Nhất nói bậy, con về mét chị Donna. - Người nói chính là cô bé Emily, sau khi quan sát kỹ hai tay trống không của chú Nhị Nhất, giọng Emily có vẻ không vui. Đã biết là tuần nào Emily cũng tới, mà không chịu chuẩn bị trước quà, không lẽ lần nào cũng hỏi, ngại lắm.

_ Rồi rồi chú sai, Emily bữa nay đẹp quá, váy mới à, chú có quà cho con nè. - Ngay tiểu nhị tranh thủ bồng Emily lên, bẹo má, rồi móc đầu ra một cái hộp nhỏ, bên trong chứa đầy các viên kẹo màu trắng lấp lánh như ngọc trai.

Emily mặt không buồn không vui cầm cái hộp đưa cho bốn đứa nhỏ bên dưới:

_ Chú Nhị Nhất cho mấy em kẹo nè, về tới nhà mới được ăn, cảm ơn chú Nhị Nhất đi.

Orla đại diện: _ Cảm ơn chú Nhị Nhất.

Phoebe, Jena, Dalida: _ Của em, của em.

_ Chú Nhị Nhất. - Emily nhìn thẳng vào mắt chú tiểu nhị và nói: _ Bọn nhỏ có quà rồi. E hèm.

_ Ồ rồi rồi, quà của Emily đây.

Có trời mới biết chú tiểu nhị lấy đầu ra một tập sách ảnh động, loại lưu trữ thời gian thực, đây là loại tạp chí xuất bản số lượng ít, cực kỳ khó mua và ăn khách.

[var abd_media="media.adnetwork.vn";var abd_width=500;var abd_height=281;var abd_skip=7;var abd_flash=true;var abd_popup=true;var abd_wid=1515641312;var abd_zid=1515641399;var abd_content_id="#abd_itvplayer";var abd_position=0;

_ Con cảm ơn chú Nhị Nhất. - Mặt Emily tươi như hoa, chờ này giờ có nhiều đó, loại tạp chí này mà kêu Chị Aurora mua cho thì chỉ có ăn mắng.

_ Ủa, còn Celia đâu. - Chú tiểu nhị nhìn quanh, gương mặt thất vọng khi biết bé út Celia không tới.

Sau một hồi chào hỏi, chú tiểu nhị khi biết vai trò bảo mẫu của A Phóng, đã vỗ vai và tặng hân cái nhìn đầy cảm thông sâu sắc.

Khi biết về vụ huyền não vừa rồi trước công, gương mặt của chú nhị nhất càng thêm cảm thông sâu sắc, trong đám đó hình như có người gọi chú nhị nhất là cậu ruột, nhưng thôi, tăng quan hệ đó giờ cắt đứt được rồi.

Mấy chị em cùng bảo mẫu kéo nhau lên tầng hai, vừa lên được nửa cầu thang, Jena đang ngồi trên vai của A Phóng kêu to:

_ Bác Quán Chủ, bọn con mới tới.

Từ trong phòng riêng, lão bản của đại nhất lâu lâu đầu ra, lăm bằm:

_ Minh trốn kỹ lắm mà, sao nó thấy hay vậy ta.

Thật ra Jena chỉ kêu theo thói quen thôi, lời chào cao hơn mâm cỗ mà, mấy chị dạy thế.

Biết là chạy trời không khỏi nắng, lão bản của đại nhất lâu lâu tay xách nách mang cầm quà chạy ra làm thủ tục thăm hỏi. Ông chủ buồn rờ ra mặt khi biết Celia không tới. Dù sao quà cũng phải đưa đủ, bọn nhỏ sau kiểm kê xong thì giao hết cho A Phóng cất trong một bọc trên lưng.

Tiếp theo là chú Nhị Nhị. Chú Nhị Nhị là người mà bọn nhỏ thích nhất, ngoài quà công khai đem ra trước mặt chị Aurora, lúc nào chú Nhị Nhị cũng thủ thêm mấy món kẹo bánh nhỏ nhết riêng cho bọn nó. Nói theo một nghĩa chính xác, đối với mấy đứa nhỏ, đây là "quỹ đen", dùng cho việc ăn lén.

Aurora biết hết, nhưng nhớ ngày xưa hồi mình còn nhỏ cũng vậy, nên mắt nhắm mắt mở bỏ qua, chỉ cần bọn nó không ăn sau khi đã đánh răng là được.

Lão bản và chú nhị nhị sau khi biết về đám thanh niên suy đồi đạo đức kia, cũng tỏ ra vô cùng tức giận và lo lắng, sau khi biết chắc là sự việc diễn ra bên ngoài phạm vi của đại nhất lâu họ mới bình tĩnh hơn một chút. Đám lão đầu của các nhà kia có muốn mất vốn, giờ thì tới công nam mà đòi, xem thử có nguyên vẹn trở về hay không, đại nhất lâu không liên quan.

Thủ tục cơ bản đã xong, bọn nhỏ thực hành bước kế tiếp là đi "vận động hành lang", bọn nó chia ra, sà vào từng bàn để thăm hỏi.

Những vị khách ở tầng hai, đa phần ai cũng biết chị em nhà Aurora, lỡ có ai không biết, chỉ cần nghe lão bản truyền âm vài câu là ngay lập tức mừng rỡ niềm nở ôm hôn bọn nhỏ, có người còn rung rung nước mắt.

Thân phận bọn họ không thể có đồ tùy tiện đem theo người để làm quà tặng, nên có không ít vật tùy thân của họ bị moi ra, Emily là người quyết định có nhận hay không nhận, nếu ai chưa có thì có thể khuất vào lần sau, dù sao đây là hoạt động thường xuyên, không cần quá gượng ép.

Thật ra theo nguyên tắc gia đình thì Donna mới là người chịu trách nhiệm kiểm kê, nhưng Donna chỉ biết cắm đầu vào học, không thể làm tốt bằng Emily được.

Kết thúc một vòng vất vả, sau khi đã chót hạ, mấy chị em kiếm một bàn rồi ngồi xuống. Không cần phải gọi món, chú Nhị Nhị và đầu bếp đều đã biết mấy chị em muốn ăn món gì, cứ vậy lần lượt mang ra.

Đương nhiên A Phóng cũng có phần, hẳn có một đĩa mỳ xào chay loại lớn, cái đĩa to bằng một phần tư cái bàn, bốn đĩa như vậy.

Mỗi lần tới bữa ăn là lại ồn ào, chị Aurora nạt từng đứa bắt phải ăn rau. Bọn này được chiều quá nên sinh hư, thấy đĩa rau như thấy tà, gắp hoài mà không đưa tới miệng. Nghĩ cũng thấy tội cho các sinh tồn giả đã liều mình mà đem mấy cọng rau đó về tới đây.

Chú Nhị Nhị vừa mang bánh ngọt tráng miệng ra thì bị Aurora trừng mắt, đành phải mang vô lại, chờ cho bọn nhỏ ăn hết món chính mới được.

Các món đa phần đều là rau, nếu có thịt cá thì đều nấu thành súp hoặc canh hầm. Đến tầng hai của đại nhất lâu, tâm tư của bọn nhỏ chỉ đặt ở quà hoặc bánh kẹo mang về thôi, còn ăn thì chỉ chờ đến món tráng miệng đặc biệt cuối bữa. Còn rau thì không thích cũng phải ăn, chị "chệt" trừng mắt ép buộc từng đứa, không thoát được.

Đang ăn thì bỗng Emily ngẩng đầu lên, nói:

_ Chị Aurora, gia gia rượu kêu em, em chạy lên nha.

Aurora đang dứt cho Dalida, nói:

_ Không được gọi là gia gia rượu, phải gọi là Bàn gia gia, với lại ăn hết đĩa đi rồi mới lên, đừng hòng trốn.

_ Em biết rồi.

Emily cắn răng nhắm mắt, gắng gượng ăn cho hết rồi bật dậy chạy lên cầu thang: "em đi đây".

Aurora gọi vọng theo: "không được đu lên người, không được bức rầu, không được đòi quà của Bàn gia gia, nghe chưa".

_ Em biết rồi...

Emily chạy lên tầng ba.

_ Con chào chú Nhị Tam.

_ Chào Emily, Celia đâu.

_ Celia ở nhà, em nhờ con hỏi quà của chú.

_ Ủa, Celia nói được rồi à.?

_ Dạ chưa.

Rồi Emily chạy tới cái bàn giữa phòng, nơi tiên sinh kể truyện Bàn Tử đang ngồi uống trà với bạn của mình, Bá đại nhân.

_ Con chào hai vị gia gia, gia gia rượu, quà của con đâu.

Emily nhảy vào lòng, mặt dụi vào ngực, tay vo ve chòm râu của gia gia rượu.

_ Emily ngoan, đừng nhỏ nữa, râu gia gia sắp rụng hết rồi.

_ Con không biết, quà của con đâu, mấy lần trước con tới thấy gia gia ngủ nên chị Aurora không cho con làm phiền, hôm nay gia gia phải bù lại cho con.

_ Rồi rồi, có quà, có quà. - tiên sinh kể truyện đúng là bắt lực tòng tâm với Emily. - Bữa nay Emily muốn quà gì.?

_ Con muốn vương miện công chúa. - Emily nói rõ to.

_ Ta tặng con mấy cái rồi mà, đâu hết rồi? Bị nhỏ râu, gương mặt của tiên sinh kể chuyện đau đớn thấy rõ.

_ Mấy cái đó là mấy cái đó, cái bây giờ là cái bây giờ, cái bây giờ phải đẹp hơn mấy cái hồi đó, cái hồi đó là để con đội hồi đó, cái bây giờ là để con đội bây giờ. Tóm lại là gia gia rượu phải tặng con cái bây giờ đẹp hơn mấy cái hồi đó để con đội bây giờ bởi mấy cái hồi đó bây giờ con không thích đội nữa, con muốn cái bây giờ. Bây giờ, bây giờ... - Emily vừa vùng vẫy vừa nhỏ râu.

Gương mặt tiên sinh kể chuyện và Bá đại nhân căng thẳng thấy rõ, họ nín thở suy nghĩ hồi lâu mà chưa hiểu được thiên thư vừa rồi của Emily. Cuối cùng Bá đại nhân ngáp ngừng:

_ Tóm lại là vương miện mới đúng không.?

Emily gật đầu, tiên sinh kể chuyện mới dám thở ra. Ông lấy ngón tay chấm vào ly rượu, vẽ lên bàn một cái vương miện, sau đó cầm cái vương miện trong suốt lấp lánh như pha lê đó ra, đưa cho Emily.

Emily lấy cái vương miện đập đập vào mặt bàn, nói:

_ Cái này có dễ vỡ không gia gia rượu, chị Aurora không cho con chơi đồ dễ vỡ. Với lại kim cương đâu, sao trong suốt vậy, nhìn không có sang trọng.

_ Đưa đây cho ta, con muốn thêm cái gì. - Bá đại nhân lên tiếng.

_ Con muốn kim cương trắng ở giữa, kim cương hồng hai bên, rồi thêm mấy viên đủ màu nữa.. Emily hướng dẫn cụ thể theo trí tưởng tượng của mình cho Bá đại nhân.

Bá đại nhân lấy trong người ra một vật rắn màu đen cầm ở tay trái, tay phải cầm cái vương miện. Viên màu đen nhỏ dần, còn trên vương miện bắt đầu hiện ra những thứ như Emily yêu cầu.

_ Đẹp quá. - Emily nói.- Tiện thể hai vị gia gia làm cho con cái nhà búp bê luôn đi, cái đó con chưa có.

Mặt mày hai ông lão đen thui, vừa giả ho vừa giả bệnh, kiểng đủ có mà từ chối, ai biết xong cái này Emily có đòi thêm cái khác hay không.

Để Emily không nhéo một hồi, Bàn tiên sinh xoa đầu nói với cô bé:

_ Emily ngoan, giúp gia gia một chuyện nha, con ngồi yên, gia gia muốn làm lễ khai mở cho con.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Tâm Tư Của Tiên Sinh Kể Chuyện

Emily nghiêm túc, không đùa giỡn nữa, cô bé vốn thông minh, lại thích học hỏi, cô bé hiểu rõ làm lễ khai mở nghĩa là gì cũng như hiểu rõ tầm quan trọng của việc đó. Emily gật đầu đồng ý.

Tiên sinh kể chuyện nhẹ nhàng đặt tay lên trán Emily, cô bé lim dim nhắm mắt, cả cơ thể bay lơ lửng theo sự điều khiển của năng lượng tinh thần.

Đã có sự chuẩn bị trước, Bá đại nhân hất cái bàn ra, nhanh chóng dùng năng lượng tinh thuần tạo ra chỗ ngồi cho cho Emily. Khi Emily hạ xuống, năng lượng của Bá đại nhân tiếp tục biến đổi, nó tạo thành một cái hộp hình quan tài rộng ba bốn sải tay, cao đứng trần nhà. Khối năng lượng dạng cô đọng khổng lồ này là năng lượng tinh thuần lấy ra từ vùng chứa của Bá đại nhân, còn Emily bé nhỏ đang ở vị trí trung tâm.

Bá đại nhân gương mặt tập trung, mắt trừng lớn, lông mày dãn ngược lên trên, tai tay chấp sau lưng, râu tóc, tà áo bay phất phơ, những vết sẹo chiến năm xưa hiện rõ chằng chịt trên ngực, hàm răng nghiến chặt, những giọt mồ hôi đổ xuống nhanh chóng bị đánh tan tác bởi con lốc năng lượng tinh thần đang cuốn xung quanh cơ thể của ông.

(Năng lượng tinh thuần sau khi ra khỏi vùng chứa sẽ rất nhanh bị tiêu tán, đó là nguyên tắc cơ bản. Việc lưu trữ một vùng năng lượng tinh thuần dạng khí dày đặc bao bọc quanh cơ thể khi chiến đấu, đã là kỹ thuật bậc cao của cơ giới sĩ. Việc Bá đại nhân đang làm là lưu trữ năng lượng đó dưới dạng rắn ổn định ở không gian ngoại vi cơ thể, cơ bản là tạo ra một thanh năng lượng tinh thuần khổng lồ bao bọc mà không làm tổn hại Emily, nếu có sơ xuất, vùng năng lượng đó mất ổn định và tự giải phóng, khuếch tán, nó sẽ không khác gì bản thu nhỏ của một cơn bão năng lượng mà Vương Lang đã từng gặp trong vùng sinh tồn. * Năng lượng cơ bản tạo nên quan tài năng lượng kia là cố định, và năng lượng cần để giữ nó ổn định thì tăng nhanh theo thời gian.)

Tiên sinh kể chuyện xếp bằng, lưng không lơ lửng, gương mặt ông hóp lại, các miếng thịt trên cơ thể như bị tiêu thất, chỉ còn lớp da mỏng nhăn nheo nứt nẻ dính vào xương, cái kính đen thường thấy đã tháo ra, đôi mắt ông sâu hoắm, tròng đen biến mất, chỉ còn lại màu trắng đục. Cây gậy trúc đặt ngang trên đầu gối, cánh tay buông lỏng, các ngón tay xếp thành hình đóa hoa.

Mặc cho bộ dáng đáng sợ của cơ thể gầy yếu, nếu ngay lúc này có ai đó nhìn vào tiên sinh kể chuyện, sẽ có cảm giác thanh thần đến kì lạ, giống cảm giác của một tăng lữ mở mắt sau ngày ngày tháng tháng buông thân cầu nguyện, đạt được khoảng khắc thanh tẩy cuối cùng.

Tiên sinh kể chuyện đúng là đang cầu nguyện, quá trình này cũng như cách mà ông sử dụng năng lượng cực kỳ phức tạp, khó phân tích rõ. Cơ bản là ông đánh đổi nhiều thứ của mình, để lấy một loại năng lượng nào đó khó nắm bắt được trong tự nhiên, rồi truyền năng lượng đó vào bên trong quan tài kia, nơi Emily đang say ngủ.

Giống như đem ngọn đèn sáng nhất chiếu vào mặt trời giữa trưa, thứ ta thấy được cũng chỉ là mặt trời. Hay gối đầu lên quả bom để ngủ, nếu ta không biết thì vẫn có thể ngủ ngon. Ở tầng 1 và 2 của đại nhất lâu, mọi người đều không cảm thấy có gì khác lạ.

Aurora đang nạt ép mấy đứa em ăn rau, A Phóng ăn đĩa mì chay thứ năm, tiểu nhị tất bật chạy qua lại. Chỉ có lão bản là đi vào bếp, kích hoạt lưới bảo vệ của đại nhất lâu.

Xa hơn một chút, tại một số nơi ở Nha Trang thành, có vài vị bồng gương mặt trầm trọng.

Ví dụ như ngài thành chủ, người đang ngồi uống trà trong khu vườn đồi xanh hai mộ. Ngài nhắm mắt lại, khi mở ra cả đôi mắt là một màu đen tuyệt đối, ngài lầm bầm "không ổn".

Ngài thành chủ lấy ra một lượng lớn Thanh Tâm trà, cuốn nó vào trong một hồ sâu năng lượng màu đen. Thanh tâm trà bị phân hủy và cô đặc lại thành một viên ngọc trong suốt, nhỏ hơn đầu đũa. Ngài phát tay, viên ngọc đó bay đến tầng ba đại nhất lâu, rơi vào miệng của Bá đại nhân. Khiến đôi mắt của Bá đại nhân mất đi không ít gần đỏ.

Hay xa hơn một chút, tại diễn võ trường chính của Trương gia đặt ở ngoại vi Nha Trang thành. Trong phòng trọng lực tối cực, Trương đại tướng quân Trương Phá Thiên trong bộ chiến giáp mờ mắt, kết thúc sớm thời gian bế quan, đôi mắt ông nhú lại, nhích một chút, ông xuất trên bầu trời của diễn võ trường. Trương đại tướng quân khẽ nói: "đây coi như Trương gia trả nợ cho ngài, không tiền".

Nói xong Trương đại tướng quân tung ba cú đấm, đấm thứ nhất làm ngực của tiên sinh kể chuyện lõm vào, hai đấm kế tiếp khiến xương cốt lồng ngực vỡ nát.

Khi đấm xong, Trương đại tướng quân mệt mỏi rơi xuống mái nhà, lớp ngói không chịu nổi sức nặng của cơ thể ông, thủng một lỗ lớn. Trương đại tướng quân rơi xuống, cơ thể đập mạnh vào sàn nhà, tiếp tục tạo thêm một hồ sâu hơn mét. Trong tư thế nằm, ông bắt đầu vận dụng năng lượng để tự chữa trị.

Có vài người nữa cũng xao động, nhưng họ biết tốt nhất lúc này họ không nên làm gì cả.

Cũng có một con chó mập đang nằm úp mặt vào bộ ngực êm ái thức giấc, mắt nó xoay xoay, hình như có việc gì đó nó cần làm. Nhưng cuối cùng khi nghĩ đến chỗ êm ái của mình nó quyết định thôi, ngủ tiếp.

Tiên sinh kể chuyện học máu, máu của ông cô đặc và đen nhánh như nhựa đường. Nhưng sau đó gương mặt của ông lại thêm phần thanh thần, sự nhẹ nhõm hiện rõ.

Quá trình đánh đổi của tiên sinh kể chuyện đã có thể tiến hành, tự nhiên đã chấp nhận cái giá ban đầu mà ông trả. Đôi mắt trắng đục của ông trở nên trong suốt, một loại năng lượng mới được truyền vào quan tài kia.

Quan tài vốn tồn tại ở thể rắn bỗng như muốn chuyển thành thể lỏng. Từ bên trong giống như có thứ gì đó muốn bùng nổ ra, nó như mặt nước bằng cao su liên tục co giãn phình ra nhỏ lại.

Từ dưới đáy cổ quan tài năng lượng trong suốt, bắt đầu mờ đục, giống như rót sữa vào chai thủy tinh, từ từ dâng lên.

Emily vẫn lìm đim ngủ, thỉnh thoảng nhận thấy gương mặt của cô bé có chút co giật vô thức.

Bá đại nhân và Bàn tiên sinh đều đã quá già. Tuổi của họ phải viết bằng ba con số, tính từ lúc họ xưng tên, nhân loại đã trải qua hai ba thời đại lớn nhỏ. Họ đang đấu với thời gian, và chưa ai thắng được trong trận chiến đó.

Bàn tiên sinh không thể ngắt quãng việc trao đổi để cung cấp năng lượng. Bá đại nhân càng lúc càng khó giữ sự ổn định của quan tài năng lượng.

Quan tài đã mờ đục được 1/3. Càng nhiều thì càng mất ổn định.

Quá trình khai mở của Emily vẫn còn nhiều nữa, sự thật rõ ràng là hai vị kia sẽ không thể duy trì được đến lúc đó.

Lúc này.

Vị tiểu nhị của tầng ba, người mà chị em nhà Aurora gọi là chú Nhị Tam, bước tới và đặt tay vào mép quan tài.

Chú Nhị Tam là một người hoàn toàn bình thường, là người mà theo định nghĩa là không khai mở được vùng chứa.

`]`var abd_media="media.adnetwork.vn";var abd_width=500;var abd_height=281;var abd_skip=7;var abd_flash=true;var abd_popup=true;var abd_wid=1515641312;var abd_zid=1515641399;var abd_content_id="#abd_itvoplayer";var abd_position=0;

Tuy nhiên ngoài công việc chính là làm tiểu nhị, chú Nhị Tam còn có một công việc bán thời gian nữa, đó là công việc mà rất ít người biết tên, nếu xin cấp môn bài hành nghề thì công việc đó sẽ được gọi tên là "triệu hồi sư".

Chú tiểu nhị lấy ra một xấp bùa phép, gọi là bùa phép là vì nó giống với các loại đạo cụ hành nghề pháp sư ta thường thấy trên màn ảnh. Tay chú tiểu nhị đeo một chuỗi tràng hạt, miệng lầm bầm những từ ngữ kỳ lạ, tạm gọi là đọc chú văn. Mỗi câu chú văn được đọc lên thì có một tấm bùa phát sáng, bay ra bao thành một vòng bao quanh quan tài năng lượng.

Dần dần quan tài năng lượng trở nên ổn định, sự phập phồng trở nên nhẹ nhàng hơn. Sức ép của Bá đại nhân giảm đi.

Tiếp tục, tiểu nhị tầng ba ném ra tràng hạt bay về phía tiên sinh kể chuyện, từ một nắm tay tràng hạt phóng to thành cái vòng thông lóng, quấn quanh người tiên sinh kể chuyện, rồi bắt đầu siết chặt lại.

Giống như cách người ta ép dầu ép mỡ, tràng hạt càng siết chặt lấy cơ thể của tiên sinh kể chuyện, thì dòng năng lượng phát ra từ mắt của tiên sinh càng nhiều hơn.

Tràng hạt càng siết chặt lấy cơ thể gầy gò của tiên sinh, nhưng chưa đủ. Tiểu nhị tầng ba lấy ra một con dao nhỏ, dài chưa tới gang tay, vòng ra phía sau lưng, liên tục đâm hàng chục nhát vào cơ thể già nua đó, không có máu chảy ra, dù là loại máu đen đặc quánh như nhựa đường. Chỉ có năng lượng từ đôi mắt là phát ra nhanh hơn. Hướng về phía trung tâm của quan tài năng lượng, nơi Emily đang say ngủ.

Tiểu nhị lầu ba tới nhát đâm thứ ba mươi, bốn mươi. Cảm thấy dòng năng lượng kia chưa đủ, tay phải cầm con dao dựng thẳng trước mặt, tay trái chấp hai ngón, miệng lầm bầm vẽ bùa chú lên con dao. Con dao phóng lớn lên.

Tiểu nhị lầu ba vòng qua bên hông của tiên sinh kể chuyện, dùng chân đá vào cơ thể gầy ốm đó. Những cú đá chính xác với mục đích tạo hình thân thể, làm cho xương cột sống trở nên thẳng đứng.

Kế tiếp, tay trái của tiểu nhị bóp phía sau ót, tay phải cầm con dao đã phóng to kia vào đúng đường thẳng tâm của xương cột sống của tiên sinh kể chuyện.

Khi đã ghim tiên sinh kể chuyện như cách xiên que nướng, hai tay của tiểu nhị lầu ba nắm chặt cán dao, xoay vòng. Tiếng rột rột phát ra giống như khi ta kéo tăng đá trên mặt sàn gỗ ghè.

Năng lượng phát ra từ mắt của tiên sinh kể chuyện trở nên ào ạt, dững mẫn.

Nhưng vẫn chưa đủ. Sau khi quan tài mờ đục đến khoảng hơn 7 phần thì bắt đầu chậm lại. Bên phía Bá đại nhân mồ hôi hột cũng bắt đầu đổ lại, năng lượng cơ bản trào ra để giữ quan tài ổn định tràng lan như nước lũ.

Còn 1/3 con đường nữa phải đi. Nếu dừng lại thì tất cả mọi thứ, mọi công sức sẽ trở nên vô nghĩa.

Chú tiểu nhị móc ra bốn tấm bùa lớn, ba tấm màu vàng, một tấm màu đen, hai tay múa may, miệng đọc chú ngữ.

Cuối cùng phóng tay hét to:

_ Cường sinh thiên thời.

Lập tức ba tấm bùa màu vàng biến mất, tấm bùa màu đen thì lơ lửng trước người của tiên sinh kể chuyện.

Chú tiểu nhị không quan tâm tới tiên sinh kể chuyện nữa, nhào về phía quan tài năng lượng, còn bao nhiêu bùa chú trong người thì móc ra hết dán lên, miệng không ngừng lầm bầm. Giúp ổn định quan tài năng lượng.

Trương đại tướng quân sau khi tự phục hồi, đang tiếp tục lơ không đứng trên bầu trời của diễn võ trường. Có một tấm giấy lớn màu vàng bỗng xuất hiện trước mặt ông. gương mặt nghiêm nghị, Trương tướng quân kéo lời năng lượng tụ tập ở chân phải, rồi tung một cước về phía tấm giấy màu vàng. Tiếng động phát ra giống như có ba ngàn cái trống cùng gõ trên bầu trời. Tấm giấy màu vàng tan nát, Trương đại tướng quân tiếp tục rơi xuống theo hướng cũ.

Từ tấm giấy màu đen phát ra một tia lôi điện, đánh thẳng vào người của tiên sinh kể chuyện, khoét một lỗ. Nhìn vào cái lỗ đó, ta thấy xương của tiên sinh vốn trong suốt như pha lê, nay đã cháy đen. Có thể bằng mắt thường nhìn thấy được những tia điện hay tia lửa nhỏ xoàn xoẹt bên trong cơ thể ốm yếu kia.

Quan tài năng lượng đầy thêm một phần.

An Tắt đại nhân đang nằm rung đùi trên ghế võng, đội vệ quân thị vệ viên tràng hạt đang tụ tập chơi bài. Xa xa có một cái bàn đã chuẩn bị sẵn chén bát, hôm nay theo thường lệ Aurora sẽ đến thăm và mang theo thức ăn từ đại nhất lâu đến cho họ. Đó cũng là một trong những lý do vì sao cân nặng của các thành viên công bắc lại đáng sợ đến như vậy.

Bỗng trước mặt của ngài vệ trưởng An Tắt xuất hiện một tờ giấy lớn màu vàng. Văn tự trên tờ giấy rất cổ xưa, nhưng nhờ nền tảng gia phái hạc quyền của mình, ngài vệ trưởng có thể đọc được, nó viết là: " Xuyên trùng lĩnh mệnh ".

Ngài vệ trưởng bật dậy, tay đặt vào chuỗi đoàn kiếm đeo bên hông, vô kiếm từ từ phát sáng. Nhắm mắt hít vào, mở mắt thở ra, chưa tới một khắc. Tờ giấy vàng tan nát đến một chút bụi cũng không còn.

Tại tầng ba đại nhất lâu, từ bên trong tờ giấy màu đen bay ra vô số chiêu kiếm, mỗi đường kiếm dài chưa tới gang tay, đánh thẳng vào xương cốt của tiên sinh kể chuyện không thừa không thiếu.

Bộ xương trong suốt của tiên sinh kể chuyện có thể kháng cự lại kiếm chiêu đó, nhưng khi liên tục nhiều chiêu kiếm đánh vào một chỗ, bộ xương mẻ ra từ từ, giống như già gạo thành bột.

Có tổng cộng 1080 chiêu kiếm như vậy. Quan tài năng lượng đã sắp đầy, chỉ còn một khoản trong suốt ở phía trên. Ngay lúc này nó cực kỳ mất ổn định.

Bá đại nhân hừ một tiếng, cánh tay đang chấp phía sau dang rộng ra, đưa ra phía trước vỗ một tiếng "rầm!". Chân bước thế tấn rộng hơn vai, thân hạ

thấp, tay đưa thẳng lòng bàn tay hướng về quan tài, mỗi nhịp thở thì ngài càng tăng thêm bá khí. Có cảm giác ngài đã trở thành người khổng lồ đang ôm quan tài nặng lượng trong lòng.

Tiểu nhị lầu ba miệng cắn đầu ngón tay cho xít máu, liên tục vẽ chú văn, miệng lẩm bẩm.

Quan tài ổn định trở lại, vấn đề là có duy trì được đến lúc nó đầy hay không, hay là tiên sinh kể chuyện có thể làm nó đầy được hay không, bởi có vẻ nó đang tăng lên rất chậm.

Tờ giấy màu vàng xuất hiện trước mặt ngài thành chủ Richard Duncan, đôi mắt của ngài bình thường, rồi trở thành màu đen, rồi quay lại bình thường, ngài phát tay, tờ giấy biến mất.

Mỹ Mỹ đang ngủ, Mộng Băng Doanh đập nó dậy, cô chỉ vào tờ giấy màu vàng vừa xuất hiện. Mỹ Mỹ nhìn tờ giấy rồi nhìn tỷ tỷ, lắc đầu. Băng Doanh vuốt ve nựng nịu Mỹ Mỹ, thì thầm năn nỉ khích lệ nó. Mỹ Mỹ đành nghe theo, nó bay tới tờ giấy màu vàng, thực hiện cái nghi lễ phục hồi "nhấp nháp" kinh điển của nó. Cuối cùng nó mệt mỏi bay lại vào lòng của tỷ tỷ, lần này là ngủ mê mết.

Theo như bản thân Mỹ Mỹ hồi tưởng, ngày xưa nhân loại gọi nó là thần, trừ hao đi tám chín phần thì cũng phải có một chút đúng. Năng lượng sinh mệnh nhận được từ nghi lễ của Mỹ Mỹ làm toàn thân tiên sinh kể chuyện phát sáng.

Với vị thế của những người trên tầng ba, chắc chắn họ phải có đồ tốt để sai. Nhưng khi đẳng cấp quá cao thì châu báu cũng không khác gì bùn đất. Tìm được một thứ trong thiên hạ có thể làm tổn thương hay phục hồi được cơ thể của tiên sinh kể chuyện là chuyện nói dễ hơn làm.

Nhưng Mỹ Mỹ thì có thể.

Khi có thứ khôi phục lại, cũng tương đương với việc có thứ để trao đổi. Cái quan tài nặng lượng đã đầy, bản thân tiên sinh kể chuyện nếu bỏ lên cân chắc chắn chưa tới hai mươi cân, nếu loại bỏ luôn những phần đang dính lúc lắc thì còn nhẹ hơn nhiều.

Vậy là phần dễ đã xong, tiếp tục đến phần khó.

Đây không phải là một lễ khai mở bình thường, chắc chắn là như vậy, không có lễ khai mở nào mà gần như lấy mạng của mấy đẳng cấp hằng tinh, đẳng cấp hoàng kim cấp ba, lại thêm vào một triệu hồi sư và một con cún mập.

Đây là một lễ truyền thừa. Là một nghi thức có từ cổ xưa mà nhân loại dùng để duy trì vị trí của họ trên hành tinh này, dù ngày nay đã có rất nhiều trình tự thay đổi nhưng bản chất nó vẫn thế. Là một người đem tất cả những gì mình có truyền lại cho thế hệ mai sau.

Tiên sinh kể chuyện, theo một cách nào đó có thể được gọi là "thái tử", giống như cách tinh thú vương hay dùng để gọi Mỹ Mỹ.

Ngài có món quà mà địa cầu ban tặng, là sức mạnh của "quang minh". Đây không phải là năng lượng tinh thần, năng lượng cơ bản hay năng lượng đặc thù. Nó là năng lượng bốn nguyên. Tức người mang nó có thể đại diện cho nó trên hành tinh này.

Chỉ cần là nơi có quang minh chiếu đến, ngài có thể thấy, có quang minh tồn tại, ngài có thể điều khiển. Ngài là đại dương, thần ảnh của La gia chỉ là suối nhỏ, khi đã thấy và biết đủ nhiều, ngài có thể tiên tri. Nơi nào có quang minh, nơi đó có ngài.

Giới hạn duy nhất chính hình hài nhân loại của ngài, tự nhiên vĩ đại nó có cách vận hành riêng của nó và không cho phép một thứ gì thật sự nắm quyền sở hữu. Nó chỉ cho vay mượn như một cách chứng minh sự tồn tại của nó.

Cái giá phải trả của Mỹ Mỹ là trí nhớ, của tiên sinh kể chuyện là sự sống.

Ngài muốn dùng quang minh để giết người, mất một cân thịt. Dùng quang minh để tiên tri, mất một chén máu. Và muốn truyền thừa quang minh cho người khác, mất mạng.

Nhờ ra khi quan tài kia đã tràn đầy quang minh, tiên sinh kể chuyện phải chết, nhưng vì có sự can thiệp của Mỹ Mỹ, mà khởi đầu là từ ngài thành chủ, tiên sinh kể chuyện vẫn còn một chút ít thời gian nữa.

Dừng ở đây, nói về Emily.

Mấy chị em nhà Aurora có hoàn cảnh xuất thân rất đáng thương, họ là lý do chính để Hạc rời bỏ quân đoàn và quân đội liên minh để trở thành vệ trưởng An Tắt gác cổng thành.

Trước đây ít lâu ngài tiên sinh kể chuyện có bốc một quẻ, ngài thấy rằng trong mấy chị em sẽ có một người là thế hệ tiếp theo của mình. Lúc đó ngài chưa rõ là ai nên quyết định chờ đợi. Nhưng thời gian không cho phép đợi nữa, sự sống mà tự nhiên ban cho ngài đã gần về cuối, ngài quyết định cá cược vào Emily.

Là vì hai chị lớn hơn đã khai mở và mấy đứa kia thì còn nhỏ quá, Emily là lựa chọn bắt buộc. Nhìn theo góc độ nào đó, đây vừa là món quà, vừa làm hình phạt dành cho con bé. Nghĩ đến những gì Emily sẽ trải qua trong tương lai, không chỉ ngài mà cả nhân loại đều phải có cảm giác mắc nợ cô bé. Nhưng truyền thừa của quang minh không thể đứt đoạn, trách nhiệm và gánh nặng đó còn lớn hơn sự cần rút lương tâm, thứ mà ngài còn một chút thời gian nữa để chịu đựng.

Nếu quá trình truyền thừa thành công, Emily sẽ không có vùng chứa, hay đúng hơn là sẽ không có vùng chứa như những người khác, có vòng sáng, năng

lượng cơ bản... V.v. Cả cơ thể Emily sẽ tràn ngập sức mạnh quang minh, chính xác thì Emily chính là quang minh.

Nhưng việc gì cũng phải chừa lại đường lui, người thông thái như tiên sinh kể chuyện sẽ không đưa Emily vào đường một chiều không thể quay đầu. Cụ thể ở đây chính là cái quan tài năng lượng mà Bá đại nhân tạo ra.

Cái quan tài đó sẽ niêm phong toàn bộ năng lượng quang minh vào bên trong cơ thể của Emily.

Nếu Emily không đúng là người được chọn, cái quan tài sẽ vĩnh viễn bị phong ấn và Emily sẽ có cuộc sống như người bình thường.

Nhưng nếu đúng, chỉ Emily mới có thể tìm được cách mở quan tài ra và giải phóng quang minh, kể cả Bá đại nhân cũng không thể. Đương nhiên trong trường hợp này Emily vẫn có quyền quên đi cái quan tài và chọn cuộc sống bình thường.

Đây là tâm tư, là món quà thật sự mà tiên sinh kể chuyện dành cho Emily, "quyền lựa chọn".

Nguyên tắc đã xong. Nói tới việc khó, làm sao để niêm phong được quan tài kia vào bên trong cơ thể bé nhỏ của Emily. Việc này không nằm trong chuyên môn của những người ở đây, nên phải có một chuyên gia khác xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Đậu Hũ Chiên Giòn

Trong một nhà hàng, nếu không nói đến chủ quán, người có tiếng nói lớn nhất đương nhiên là bếp trưởng.

Bếp trưởng của đại nhất lâu là một lão bà bà, thường được gọi là Tô Tô bà bà, cũng có thể gọi thân hơn là Tô bà bà.

Tô bà bà tuổi tác xuất thân không rõ, chỉ biết là nếu không có Tô bà bà, thì phòng chứa rượu của đại nhất lâu sớm đã bị tiên sinh kể chuyện làm cho trống không.

Tô bà bà vóc người nhỏ con, lúc nào cũng mặc một bộ kimono thắt nơ vải lớn phía sau lưng, đeo tạp dề trắng trước bụng. Tô bà bà đứng cao ngang với cái bàn ăn, nhưng mái tóc bạc trắng dài của bà thì được búi lên cao gần gấp rưỡi cơ thể, phía bên trên đỉnh tóc là cái mũ đầu bếp nhỏ chút xíu. Đồ cài tóc của bà, cũng là những dụng cụ bà dùng để nấu ăn.

Trong bếp, Tô bà bà có một cái ghế đầu cao, bên trên là cái bô đàn bằng rom, là nơi bà ngồi thiền gần như 24/24. Đã lâu rồi vì lý do sức khỏe, Tô bà bà không trực tiếp đứng bếp nữa, bà giao nhiệm vụ đó lại cho các trụ sư học trò của mình và họ luôn cố gắng để làm tốt việc đó.

Hôm nay mấy chị em nhà Aurora đến, theo thường lệ Tô bà bà đi ra khỏi bếp, cầm theo cái muống em bé tí xíu tùy thân của mình, bà định làm công việc yêu thích thường lệ của mình là đút cháo cho Celia ăn. Nhưng hôm nay Celia không tới, vậy nên bà phải hỗ trợ cô chị Aurora trong việc khuyến khích bọn nhỏ ăn rau.

Đó là một công việc vất vả, nhất là với tuổi của bà. Bọn nhỏ rất thích Tô bà bà, bọn nó dùng Tô bà bà làm lá chắn để "bơ" chị Aurora.

Tô bà bà thì luôn miệng: "ngoan ngoan, ăn đi đừng giỡn nữa. "

Còn bọn nó thì: " hí hí hí hí hí..".

Bọn nhỏ dành giật Tô bà bà, cuối cùng Orla để Tô bà bà ngồi trong lòng mình, mấy đứa kia thì kẹp hai bên, tất cả cùng hát vang chúc mừng món bánh kem trắng miệng.

Vấn đề của thời đại là thế này, canh rau, cháo rau, gỏi rau, đưa một chén thì bọn nhỏ ăn một muống, còn bánh kem mang ra một cái thì bọn nó đòi thêm cái nữa. May là hôm nay không có Celia, chị Aurora có thể tập trung để nết bọn nó. Để mặc bọn nhỏ tấn công cái bánh kem, mọi người trong bàn mới thờ được một chút.

Tô bà bà đứng trên ghế, tay nín áo Donna, giữ cho con bé khỏi trèo lên bàn. Tô bà bà nói chuyện với A Phóng:

_ Cậu thanh niên, ăn no chưa?

_ Dạ? Sắp rồi, thêm một chút nữa sẽ gần no.

_ Ừ tốt lắm, ta thích những người ăn khỏe.

Tô bà bà gật gật, mỗi lần bà làm như vậy thì búi tóc và cái mũ bếp lắc lư, điều đó làm bọn nhỏ cứ cười khúc khích.

Tô bà đành phải thả Donna ra, con bé cứ như con vờ đang lao vào ngọn đèn là cái bánh kem kia. Tô bà bà hỏi Aurora là lát nữa mấy món đem về có cần thêm bánh kem vô hay không, Aurora kêu có, nhưng gói kỹ chút, mai mốt mới cho bọn nhỏ ăn. Sau khi nhìn trên dưới A Phóng thêm vài lần, Aurora xin Tô bà bà tặng thêm mấy lần thức ăn.

Tô bà bà lại hỏi chuyện A Phóng:

_ Cậu thấy món ăn ở đây với món ăn mọc ở trên cây trong vùng sinh tồn, ở đâu ngon hơn.

A phóng thật thà:

_ Hình như món trên cây ngon hơn một chút... (suy nghĩ).. cũng không chắc lắm, nhưng hình như món trên cây ăn ít hơn mà no lâu hơn.

Aurora ngạc nhiên, chú nhị nhị đang cố gắng không chế bọn nhỏ cũng ngạc nhiên, còn Tô bà bà thì bật cười, bọn nhỏ thấy búi tóc Tô bà bà lại lắc thì cũng bật cười khúc khích.

Tô bà bà nói:

_ Cậu tốt bụng thật, nếu người khác giống như cậu thì sẽ không thèm để ý đến mấy món này đâu.

Đề ta gọi Emily xuống ăn bánh, mấy lão kia thật là mẹ, định để con bé nhìn ăn trắng miệng luôn sao.

Nói xong thì Tô bà bà tức tặc đứng dậy, chấp tay phía sau, từ từ đi lên cầu thang.

Mười phút sau, Emily công Tô bà bà từ trên thang chạy xuống, miệng liu lo:

_ Bánh, bánh, bánh,bánh. Donna, không được nghịch bánh.

Có cấp trên trực tiếp là Emily, bốn đứa kia quả thật ít phá hơn một chút. Chị Aurora hỏi Emily:

_ Bàn gia gia có khỏe không Emily?

Emily đặt Tô bà bà vào lòng, tay xấn đĩa bánh:

_ Gia gia không có trên đó, chỉ kêu em lên lấy quả thôi, còn chú nhị tam thì hôm nay vẫn quên quả.

Emily lấy ra cái vương miện lấp lánh, mấy đứa em nhìn thấy thì mắt cũng lấp lánh:" của em, của em."

Công nhận cái vương miện đẹp thật, nhưng bị Jena nhún vào bánh kem thì hết đẹp.

Bữa ăn của mấy chị em rộn ràng thêm một chút rồi cũng kết thúc, bọn họ tung tăng tạm biệt từng người rồi bước chân xuống phố, hướng về cổng nam, đi tiếp tế lương thực cho gia gia và mấy chú mập vệ quân. Theo sau là A Phóng không lồ đang vác trên lưng những cái bọc to tướng.

Vẫy tay chào bọn nhỏ đến khi mất hút, Tô Tô bà bà một lần nữa bước lên tầng ba.

Tại đó, tiểu nhị tầng ba đang khoanh chân nhắm mắt tọa thiền, Bá đại nhân tay nâng từng bát rượu đầy, còn tiên xin kể chuyện thì được quán trong cái áo bào của mình, chỉ lộ ra phần đầu với cánh tay phải. Ông bay lơ lửng, chỉ còn một tay cũng không ảnh hưởng gì đến sở thích uống rượu của ông. Nếu dùng gang tay để đo thì tiên sinh kể chuyện từ trên xuống dưới còn khoảng hơn bốn gang một chút.

_ Cuối cùng cũng có ngày ông lùn hơn tôi. - Tô bà bà nói. - Ngày xưa đội trưởng nói sao nhỉ, ai lùn thì đứng sau cùng,bây giờ có ba người, cũng vừa đủ xếp một hàng rồi.

Bá tiên sinh cười vang, mặt của tiên sinh kể chuyện đen thui:

_ Ngày xưa ta bóc quẻ, quẻ nói là bà quá thù dai nhỏ mọn, nên ông trời chỉ cho dài nhiều đó, tính ra hồi giờ ta chưa bóc sai quẻ nào.

_ Dài hơn ông là được rồi. - Tô bà bà nhảy lên ghế, quả thật lúc này dù không tính búi tóc dài mét rưỡi thì bà vẫn cao hơn bộ xương quán trong áo bào kia.

Bá đại nhân cười to sáng khoái.

Tiên sinh kể chuyện nói vào việc chính:

_ Sinh Mệnh vương thái tử lại xuất hiện trong nhân gian, thật không biết vị đại tỷ kia muốn làm gì, không lẽ muốn chuẩn bị trước hậu sự cho đại ca.

Bá đại nhân:

_ Lần trước gặp mặt, ta thấy đại ca vẫn khỏe lắm, sống thêm chục năm cũng không vấn đề gì đâu. Nói mới nhớ, vụ cháu nội của đại ca, bàn từ người vẫn chưa tính ra à.

_ Nếu nó thật là huyết thống của đại ca, đương nhiên là ta phải không tính được rồi. Ta thuận thiên, huyết thống đó thì nghịch thiên, thử lần đầu bảy tám chục năm trước đã không được rồi.

_ Đã bảo nguoi kiểm cái mu rùa đi mà không chịu, ta thấy đám lừa gạt chuyên nghiệp nào cũng có mà. - Bá đại nhân vừa rót rượu vừa cười nói.

Tiên sinh kể chuyện đáp lại bằng cách lấy ngón tay gõ gõ vẽ vẽ lên mặt bàn, suy nghĩ một chút rồi nói:

_ Chúc mừng Bá rêu quặp nguoi, lão bà của nguoi phát hiện ra kho rượu trong vườn của nguoi rồi.

_ Làm sao có thể! Bá đại nhân thất kinh.

Tiên sinh kể chuyện từ tốn:

_ Là con gái nguoi tra khảo con rề nguoi, bị nhéo đau quá hấn chịu không nổi nên khai ra. Mấy cái hóa đơn ở khách lâu hấn giữ giùm nguoi, hấn cũng đưa ra rồi, tiện tay kẻ thêm mấy cái của hấn.

_ Thằng con rề chết tiệt, đồ con gấu thiếu nghĩa khí, đồ gấp lừa bỏ tay nguoi. - Bá đại nhân phát nộ, lâu lắm rồi ông chưa tức giận đến như vậy. - Rượu trong kho nó uống còn nhiều hơn ta, cái kho đó cũng do nó đào, bị nhéo mới một chút đã chịu không nổi là sao.

Tô bà bà hỏi thăm:

_ Vậy tẩu tẩu phải làm gì thì ông mới chịu không nổi.?

_ Cấn! Bá đại nhân trả lời dứt khoát.

À, cũng đúng. Tiên sinh kể chuyện và Tô bà bà gật đầu ra vẻ đã hiểu.

_ Có muốn ăn gì không? Tô bà bà hỏi tiên sinh kể chuyện.

_ Ừm, rượu hoài cũng lạt miệng. Bếp còn đậu không?

_ Từ lâu đã còn rồi, như cũ?

_ Ừ như cũ.

...

...

Trong bếp.

Hạt đậu tươi của Đậu tinh bị phong ấn lâu nay được khai ra, mùi tươi mát như lúc vừa cướp được. Ngâm nước, đãi vỏ, xay nhuyễn, lọc nước cốt, đun sôi, nhỏ lửa, vớt bọt, để nguội, thêm đường nho đường mật, thêm chút nảo cá tươi, vào khuôn đông lại, cắt miếng thật mỏng, để vào nước lạnh, thả vào dầu nóng, lật mặt, vớt ra, rắc chút ớt bột, lấy chảo đồ vào chén, thêm chút tương, tia ớt đỏ, xắt thêm cà chua xanh với cà chua đỏ...

Nói chung là đậu hũ chiên giòn chấm chao, ngắn gọn, nấu nhanh trong 10 phút.

Bá đại nhân im lặng uống rượu, ngài thích thịt nướng cấn từng miếng lớn hơn.

Tiên sinh kể chuyện ăn thật chậm miếng đậu hũ mỏng đã quét nước chao. Ông thích tiếng rôm rốp trong miệng.

Tô bà bà hai tay cầm chén trà, thỉnh thoảng rót rượu cho hai lão nam nhân kia.

_ Giòn thêm chút nữa mới được.- Tiên sinh kể chuyện nói.

_ Vậy được rồi, già rồi, ăn uống bớt khô khan đi. - Tô bà bà cãi lại.

Tiên sinh kể chuyện lại chậm chậm ăn tiếp. Ngày xưa, mỗi lần tiên sinh chuẩn bị bóc quẻ cho thiên hạ, Tô bà bà lại mang đĩa đậu hũ chiên giòn ra. Đây là món duy nhất mà tiên sinh biết nấu, cũng là món duy nhất ông dạy Tô bà bà cách nấu. Sau này dù Tô bà bà biết nấu thêm trăm ngàn món khác, thì trong bữa ăn vẫn chờ cho tiên sinh một đĩa đậu hũ chiên giòn.

Trăm lần như một, kể cả lần này, chưa bao giờ tiên sinh kể chuyện, dù ăn hết đĩa, mà chịu mở miệng khen ngon. Tô bà bà cũng vậy, lần nào cũng cãi lại.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Dạ Khách Số Hai

Cả nhà đi hết, chỉ còn lại Vương Lang và Celia ở tiệm. Cảm giác này thật là dễ thở, việc nhà đã làm xong, Vương Lang thoải mái nệm nịu Celia.

Phải nói Celia chính là một thiên thần bé con, cô bé xinh xắn dễ thương, má hồng phụng phịu, đặc biệt là luôn cười, gặp cái gì cũng cười, cười từ lúc mở mắt dậy đến lúc đi ngủ. Kể cả lúc ngủ nhìn vào vẫn tưởng là đang cười, nếu có một người đang chán chường buồn bã, bỗng Celia trên tay là thấy yêu đời lại ngay.

Celia hơn hai tuổi một chút, bé vẫn chưa nói từ đầu tiên, có lẽ cái miệng nhỏ xinh đó vì cười quá nhiều nên quên tập nói.

Vương Lang mặc tạp dề, bắt ghế ngồi trước cửa, bỗng Celia trên tay, hun lấy hun để. Cảnh tượng này làm dòng người qua lại thích thú, ai cũng phải dừng lại chút ít để nhìn Celia xuất xoa. Hàng xóm xung quanh dù quen với cảnh này rồi nhưng nhìn sang thì gương mặt cũng tươi lên không ít.

Phải nói chị em nhà Aurora, đặc biệt là mấy đứa nhỏ, chính là sức sống và niềm vui của khu phố này.

Tiệm rất ít khách, thường một tuần chỉ cần bán được một món là đã coi đạt doanh thu. Hôm nay có lẽ cũng vậy, Vương Lang chỉ có một việc duy nhất là đùa giỡn với thiên thần bé con kia.

_ Con bé dễ thương quá.

_ Ừ.

Việc có người đi đường hỏi thăm là chuyện bình thường, bởi vì đúng là Celia cực kỳ dễ thương, Vương Lang cũng lịch sự đáp lại.

_ Giống với con bé cả ngày chắc không chán đâu nhì, số sáu?

_ Ừ sao mà chán được, nó...ý...

Vương Lang gạt mình, chăm chú nhìn vị khách kia, vì tránh khinh xuất nên hẳn không nói gì thêm.

Vị khách đó là nam nhân đứng tuổi tóc đỉnh màu đỏ, ria mép cũng màu đỏ, thân hình vạm vỡ gương mặt có vài vết sẹo. Người đó nói tiếp, giọng nghiêm túc hơn:

_ Ta là số hai.

Vương Lang bỗng Celia đứng dậy, tính ra hẳn chỉ mới đứng ngang vai ngài số một:

_ Dạ khách số sáu tạm thời, xin chào dạ khách số hai.

_ Hừ, sao ngươi không hét to lên luôn để mọi người cùng nghe.

Vương Lang rùng mình:

_ Ta xin lỗi, Vương Lang xin chào ngài.

_ Gọi ta nhị bá bá là được rồi, nên nhớ, nếu không mặc đồng phục, thì chúng ta chỉ là người bình thường, danh tính cũng phải bình thường.

_ Vương Lang rõ. Xin hỏi.. Nhị bá bá tới đây có chuyện gì không?

_ Ta bỗng con bé chút được không, thật xinh xắn. - Ngài nhị bá bá đưa tay ôm Celia vào lòng, đừng đưa qua lại, làm mất hù với con bé. Tiếng cười của Celia làm gương mặt ông giãn ra, cảnh tượng ấm áp đến kì lạ.

_ Nó mấy tuổi rồi? Ngài hỏi.

_ Hơn hai tuổi một chút. Nhưng vẫn đang nằm nôi, chưa biết đi cũng chưa biết nói, chỉ giỏi cười thôi. - Vương Lang lấy tay khều khều cái má hồng của Celia.

Giờn một hồi, nhị bá bá trao Celia lại cho Vương Lang, ngài nói:

_ Mệnh lệnh tập trung vẫn giữ nguyên, ngươi phải có mặt đúng giờ. Ta tới đây vì nghe nói ở Nha Trang thành đang có vài chuyện lạ, muốn biết là có liên quan gì đến ngươi không.

Nhị bá bá lấy ra tờ tạp chí mới nhất, ngay trang bìa là ảnh chụp hình động cận cảnh của một người áo đen đang chiến đấu với học trưởng JJ David trong khuôn viên đài phun nước trung tâm.

Vương Lang nhìn kỹ tấm hình, gương mặt tỏ ra xa lạ, hần lắc đầu dứt khoát:

_ Không, không có bất kỳ chuyện gì, dạo gần đây tôi ở tiệm này suốt.

_ Thật?

_ Thật!

Nhị bá bá nhủ mày, hạ thấp đầu xuống, trầm giọng:

_ Ngươi không thấy người áo đen này rất quen sao?

_ Quen? Không, hoàn toàn xa lạ.

_ Ta thấy trang phục của hắn rất quen, loại vải kia không thường thấy đâu.

_ Vậy à, xin lỗi, Vương Lang rất thiếu hiểu biết về thời trang. Không giúp gì ngài được rồi.

_ Cũng đúng. - Nhị bá bá đặt tay lên vai của Vương Lang. - Nam nhân không nên chú ý đến vẻ ngoài nhiều quá, chỉ là ta thấy tên này sử dụng phong nguyên tố, mà phong nguyên tố là độc môn của dạ khách số sáu, thật không liên quan đến ngươi?

_ Phong nguyên tố? Là cái gì, lần đầu Vương Lang nghe thấy a, mà cái đó ngài phải hỏi dạ khách số sáu thật, chứ tôi chỉ là hàng giả thôi mà.

Nhị bá bá vỗ vỗ vai của Vương Lang, hít sâu nói:

_ Cũng đúng, ta không nên nghi ngờ gì ngươi, để ta bông con bé thêm chút nữa nào.

Vương Lang ngoan ngoãn đưa Celia ra, dù sao lực lượng dạ khách vẫn đại diện cho công lý, còn Celia thì ai bông cũng thích.

Ngay khi đã giữ chắc Celia trong lòng, ngài dạ khách số một bỗng xuất chiêu, một ánh chớp màu đỏ lóe lên, hướng thẳng phía vai của Vương Lang.

Nghiêm túc mà nói thì Vương Lang cũng có chút tư thế đề phòng, nhưng đòn kia có khoảng cách gần và tốc độ nhanh quá, dù mắt hắn có thấy kịp thì cơ thể cũng không theo kịp, vậy nên tia chớp đó đâm thẳng vào vai của Vương Lang, dù sao thì hắn vẫn kịp để nhận ra thứ đó là gì, đó là một mũi tên băng lửa.

Vấn đề là mũi tên không cắm vào người Vương Lang, mà xuyên qua rồi dừng lại ở mặt đường bên dưới rồi biến mất. Chính là tác phẩm của phong nguyên tố.

Mặt Vương Lang thộn ra, biết là lộ rồi.

Nhị bá bá nở nụ cười đáng sợ:

_ Ngươi có biết là trong phòng luyện tập phong nguyên tố của dạ khách số sáu có bao nhiêu thiết bị ghi hình hay không?

_ Bao nhiêu?

_ Nhiều lắm.

_ Vậy sao không có trong sách hướng dẫn, cũng không có ai nói cho tôi biết.

_ Ngươi biết để làm gì, đến số sáu thật, lục muội còn không biết.

Vương Lang đảo mắt suy nghĩ, gương mặt hần căng thẳng:

_ Trong phòng tắm với phòng ngủ cũng có?

Nhị bá bá thở dài:

_ Không muốn gần lắm mà số một không cho.

_ À. - Vương Lang gật đầu nhẹ nhõm, ra vẻ là đã hiểu.

Số hai chột tỉnh:

_ Oắt con ngươi nghĩ gì trong đầu đó, là vì bọn ta sợ lục muội luyện tập phong nguyên tố bị nguy hiểm, gần thiết bị truyền hình camera để đề phòng thôi.

Vương Lang nháy mắt:

_ Hiểu mà, nam nhân cả, không cần phải giải thích đâu, ta cực kỳ tán thành.

Số hai chìa ra hai ngón tay trở nung đỏ như nhung nham, véo cái lỗ tai của Vương Lang:

_ Tên tiểu lưu manh tráo trở, còn định đánh trống lảng, nói! Có phải ngươi là người tình anh.

_ Người tình anh? Là gì? Lần đầu tiên ta...Á! - Lực đạo của hai ngón tay kia tăng lên không cần kìm chế. - Phải, phải, ta là người tình anh.

Nói thêm chỗ này một chút, thấy gương mặt của A Lang nhăn nhó, Celia càng cười nhiều hơn, điều này làm nhị bá bá vui theo, cố mạnh tay thêm để làm vui lòng con bé, nói chung là không ai có thể từ chối một thiên thần như vậy được.

_ Hừ! giỏi lắm. Luật của vùng sinh tồn coi như bị ngươi đập qua hết rồi, nói thử xem, giờ ta phải xử ngươi sao đây.

Vương Lang lí nhí:

_ Vậy bình thường xử sao.

_ Nhẹ thì tù hai mươi năm, vừa vừa thì chặt tay chân, nặng thì tử hình tại chỗ. Tội của ngươi thì chắc chắn không nhẹ đâu.

Vừa nghe là đã rụng rời, Vương Lang gấn gượng giấy giữa:

_ Làm gì có luật gì nặng thế, ta chỉ là trẻ con vô tội thôi mà, luật đó do ai đề ra, ta muốn kiện, ta sẽ theo kiện tới cùng.

_ Luật của vùng sinh tồn đương nhiên phải do người đứng đầu vùng sinh tồn đề ra, chính là ngài chấp pháp giả đại nhân. Sao? Còn muốn kiện.

Con mắt của Vương Lang tỏa sáng:

_ He he he, ngài nhị bá bá buông tai ta ra đi, ta không có tội gì hết, chính ngài chấp pháp giả đặt cách cho ta mà.

_ Hừ,?

_ Ngài chấp pháp giả biết ta là người tình anh, càng biết ta có phong nguyên tố. Lúc chia tay chính ngài dặn dò ta đừng nói cho người khác biết. Ta giấu nhị bá bá đây cũng là theo lệnh mà làm thôi.

_ Lời ngươi nói là thật?

_ Đương nhiên là thật, việc liên quan đến chấp pháp giả đại nhân làm gì có ai dám nói dối, không tin ngài cứ hỏi lại là được.

Nhị bá bá trầm tư suy nghĩ, chuyện này đúng là có khả năng. Với năng lực của chấp pháp giả đại nhân, trình độ của tên tiểu tử chưa đủ để dấu diếm. Biết đâu việc này ngài đã tính toán trước thì sao.

Vương Lang tiếp tục giãy giụa,:

_ Nhị bá bá thả tai ta ra, ta ngại thấy mùi thịt nướng rồi, ta không có tai, sau này lỡ cận thì làm sao đeo kính.

Ngài số hai về lại việc chính:

_ Thả ngươi? Hừ, coi như ngươi nói đúng thì đã sao. Chuyện đó coi như gác lại để đó, bây giờ ta chỉ tính tội làm loạn của ngươi mấy ngày nay, ngươi có biết mình đã gây họa gì hay không hả, kế hoạch tình thành kia chính là giành cho ngươi đó. Bây giờ ta lấy trước cái tai này, lần sau có đồng đủ dạ khách sẽ lấy thêm.

Nhìn ánh mắt kiên quyết của ngài số hai, Vương Lang sợ thật rồi, người mà không có tai để bị trẻ con trêu chọc lắm:

_ Khoan, khoan đã, Vương Lang có ý kiến. Lấy công chuộc tội, đúng rồi là lấy công chuộc tội, với lại cũng phải có điều khoản giảm nhẹ cho tuổi nhỏ không biết gì chứ. Ngài phạt bây giờ chính là tư hình đó, không công bằng.

Ngài số hai thả tai của Vương Lang ra, một phần là vì Celia đang nghịch rìa mép của ngài:

_ Ngươi thì làm được gì mà đòi lấy công chuộc tội, đây là thành thị nhân loại, ngươi chỉ mang thân phận người bình thường thôi đó.

Vương Lang xoa xoa cái tai đỏ ửng của mình, lúc này có Mỹ Mỹ thì tốt rồi:

_ Thì ta đang làm nhiệm vụ của chấp pháp giả đại nhân, chính là đang lập công rồi đó, bù qua xót lại vậy là được rồi.

_ Xảo biện. - Ngài số hai đưa tay định chụp lại lỗ tai của Vương Lang nhưng hấn né kịp.

_ Hừ. - ngài số hai móc ra một tấm lệnh bài. - Ngươi muốn lập công thì ta cho ngươi lập công, đây là lệnh bài thân phận của dạ khách số sáu, dùng để tới

nơi tập hợp, ta vừa lấy từ chỗ lục muối, muối ấy có nhờ ta một việc, bây giờ ta giao lại cho người, người làm xong thì không sao, còn làm không được thì ta xử hai lỗ tai của người một lúc.

Vương Lang làm bầm, coi như đã có đường thoát, nhưng nghĩ cho kỹ thì thân phận dạ khách vốn đại diện cho luật pháp, mà hồi giờ chưa thấy họ công bằng với hắn chút nào, ép làm hết chuyện này tới chuyện khác, được thì không sao, không được thì phạt, thiếu mất chữ thương rồi. Vậy không hợp với nguyên tắc sống của hắn chút nào.

Bàn giao xong mọi thứ, ngài số hai hí hửng rời đi, vừa dần mặt được thẳng nhỏ vừa trút gánh nặng của mình cho hắn, tâm trạng của ngài lúc này rất chi là thoải mái.

Muốn yên ổn mà không ai cho hắn yên ổn, Vương Lang lòng trĩu nặng.

Dù sao cũng còn sớm, đến chiều mấy chị em kia mới về. Vương Lang thay tã cho Celia, đóng cửa tiệm, tranh thủ đi làm nhanh việc trên trời vừa rơi xuống, dù sao hắn vẫn còn quý lỗ tai của mình lắm

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Ra Đường Kiếm Ăn

Dạ khách số 6 thật chính là Tạ Phi Phi.

Ba chữ Tạ Phi Phi cũng có thể xem như một hồi truyện kỳ của một thế hệ.

Hơn ba mươi năm trước, Tạ Phi Phi sinh ra là một người bình thường, sau khi làm lễ khai mở không thành công, tưởng chừng nàng phải chấp nhận cuộc sống khiêm nhường của một nữ nhân bình thường. Nhưng không, năm 16 tuổi, ngay một ngày sau lễ khai mở, Tạ Phi Phi quyết định lên đường lang thang, chu du khắp nơi, và tạo ra một hồi sôi động ở cả trong và ngoài địa cầu. Đây là hình mẫu của các thiếu nữ khác trong cuộc phiêu lưu tìm kiếm hạnh phúc của mình, ví dụ nổi tiếng nhất gần đây là Trương thiếu nữ trong vùng sinh tồn, hay La La và sát thủ bốn bánh bao đen.

Tạ Phi Phi quá đẹp, cực kỳ quyến rũ. Khác với cô cô tiên nữ Tạ Chung Tinh băng thanh ngọc khiết, vẻ đẹp của nàng là phong tình vạn chủng, nàng là trái bom, là mật ngọt trong mắt của tất cả nam nhân lơ nhìn thấy nàng. Nàng không khác gì thần vệ nữ, là biểu tượng của sự hấp dẫn giới tính.

Tạ Phi Phi tự học nhạc và khiêu vũ cũng như chơi nhạc cụ. Nàng là ca sĩ, nhạc sĩ, vũ công danh tiếng nhất thời bấy giờ. Nàng có hơn 10 ca khúc nổi tiếng đã đi sâu vào lòng của một thế hệ, và vẫn còn được yêu thích đến tận ngày nay. Các ca khúc của nàng chủ yếu nói về thân phận và lòng khát khao, cũng như những nỗ lực của người phụ nữ dù yếu đuối nhưng luôn miệt mài khát khao trên con đường tìm kiếm hạnh phúc cho mình. Nó được xem như tiếng lòng của chính nàng, cũng là tiếng thổn thức trong đêm của mọi thiếu nữ.

Ngay ca khúc đầu tiên được phát hành, Tạ Phi Phi đã đạt được danh hiệu nghệ sĩ trẻ tài năng. Liên tục nhiều hoạt động nghệ thuật khác trên nhiều lĩnh vực, đỉnh cao là buổi trình diễn được tường thuật trực tiếp tại tổng thành năm nàng 18 tuổi, Tạ Phi Phi chính thức trở thành ngôi sao được yêu thích nhất của làng giải trí địa cầu.

Tạ Phi Phi còn gặt hái được nhiều thành công khác trong mọi lĩnh vực nàng tham gia, như điện ảnh, thời trang, hoạt động từ thiện, truyền hình thực tế..

Tạ gia là gia tộc sống im lặng và khép mình nhất, từ đầu Tạ Phi Phi đã không mượn ánh hưởng của gia tộc, thậm chí dù nàng mang họ Tạ, nhiều người vẫn cho rằng đó chỉ là ngẫu nhiên, không liên quan gì đến Tạ gia.

Khi đã nổi tiếng, Tạ Phi Phi cũng không tỏ ra liên quan gì nhiều đến Tạ gia, nàng làm đại diện hình ảnh cho nhiều thương hiệu của nhà Morgan, La gia, Lý gia, liên minh... Nhưng chưa từng xuất hiện trên các sản phẩm của Tạ gia.

Điều khiến báo chí tốn nhiều giấy mực nhất không phải là sự nghiệp của nàng, mà chính cuộc sống tình cảm cá nhân, về sau có một quyển sách viết về nàng, có tựa đề: Tạ Phi Phi, yêu, sống, và cầu nguyện.

Phi Phi là một nữ thần, và nữ thần thì không yêu người phàm trần. Nàng sẵn sàng đón nhận tình cảm của bất kỳ ai, sẵn sàng cười với họ, sẵn sàng đến bữa hẹn trong mơ mà họ chuẩn bị, cũng như nói có với mọi câu hỏi của cánh phóng viên. Nàng sẵn sàng nhận, nhưng muốn nàng cho, thì phải đủ khả năng mới được.

Có lần nàng xích mích với một vị bộ trưởng, là một tướng quân của quân đội liên minh về hưu, người đã không cấp phép phát hành tập ảnh thời trang "hóng bóng mùa hè" của nàng vì lý do vi phạm thuần phong mỹ tục. Tạ Phi Phi tuyên bố nếu ai có thể cạo được bộ râu mà vị bộ trưởng đó rất đồi tự hào, nàng sẽ dùng bữa khuya muộn với người đó. Kết cục bộ râu đó đã ra đi trong đêm bởi chính con trai của ngài bộ trưởng.

Tạ Phi Phi hay xuất hiện quảng bá trong các sự kiện quy mô lớn, ví dụ như các đại hội cơ giới sư liên học viện. Mỗi lần như vậy, nàng thường công khai lên tiếng hẹn hò với người vô địch. Điều đó khiến tỉ lệ bị thương tật và suy kiệt trên sân đấu tăng lên gấp chục lần. Ai cũng muốn dành cái khăn tay của người chiến thắng.

Theo danh sách của các tờ báo là cái thiếu uy tín, Tạ Phi Phi có hơn 40 người tình trong suốt sự nghiệp cũng như các chuyến lưu diễn của mình. Tất cả đều là những tình anh tài năng và tên tuổi.

Điều đó đã làm dao động sự đoàn kết vốn đã mỏng manh của quân đội liên minh, đổ vỡ lớn nhất ở lớp sĩ quan triển vọng trẻ tuổi.

Cao trào là năm nàng 25 tuổi, một sự kiện mà sử sách về sao ghi lại là "cuộc đảo chính của con tim", hơn 6000 chiến sĩ tình anh trẻ tuổi của quân đội liên minh thuộc nhiều quân đoàn khác nhau, do nhiều mâu thuẫn chồng chất, đã tự giải quyết bằng xung đột cá nhân tại vùng đất thuộc vùng sinh tồn cách tổng thành chưa tới một giờ phi hành. Người dân sống ở tổng thành có thể nghe rõ mồn một âm thanh phát ra từ cuộc chiến đó.

Mà nguyên nhân xuất phát chỉ là do một dấu tay hiện rõ trên mặt của Tạ Phi Phi mà báo chí đăng ra, nghi ngờ là có người đã dùng vũ lực để ép buộc nàng.

Dù chưa xảy ra thương vong nhưng sự kiện lần đó cũng gây ra nhiều hệ quả nặng nề, không chỉ trong nội bộ nhân loại mà còn ảnh hưởng đến các tình thú vương của vùng sinh tồn. Lần đó hải nhò đến chấp pháp giả đại nhân trực tiếp ra mặt điều đình.

Một ngày sau sự kiện đó, cũng là một ngày đau buồn của nam nhân thời bấy giờ. Tạ Phi Phi bị ngài chấp pháp giả bắt lại, giao cho các tình thú vương xử lý, như một biện pháp giảng hòa. Đó là lần cuối cùng người ta nhìn thấy Tạ Phi Phi. Hình ảnh nàng trong bộ váy lụa đỏ mỏng manh bay phất phơ trong gió, đôi mắt vô hồn nhỏ lệ, tay bị trói chặt đang bị dẫn đi bởi tình Mã vương, là con dao găm xuyên thấu trái tim, là vết thương không bao giờ lành được của những thanh niên tài tử năm đó.

Nhiều người dù bây giờ đã vợ con đẻ huê, nhưng đôi lúc say rượu say tình gục xuống, vẫn thôn thức mà lẩm bẩm "Phi Phi, ta có lỗi với nàng."

Sau này, trong tư trang tìm được của nàng, tại những trang đẹp nhất của quyển nhật ký viết tay, Tạ Phi Phi đã viết trên trang giấy thấm đẫm nước mắt:

"Ta hận trời xanh, nhưng ta hận chàng nhiều hơn. Ta đã trao trái tim của mình cho chàng từ năm ta 16, nhưng chàng lại vứt bỏ. Không có trái tim, ta không biết mình đau đớn nhiều hay ít, cả cuộc đời ta mong đợi từ chàng, dù là lời ghét bỏ, ta trở thành gió nhưng sao một con gió cũng không thổi được từ chàng đến ta. Sau này khi chết đi. Ta muốn trên bia mộ của ta, hãy viết là mộ của Tạ Vô Tâm, vì đã trao tình yêu của mình cho kẻ vô tâm.

Yêu chàng mãi mãi."

Tạ Phi Phi là đóa hoa đi ngang thời đại của mình, với đầy đủ hương sắc và sương gió của cuộc sống, hãy để câu chuyện đó lại trong lòng của những người từng rung động.

Nói về Vương Lang sau khi tạm biệt ngài dạ khách số hai.

Vương Lang bỗng Celia, lần mò theo địa chỉ mà ngài số hai đưa cho, tiếp tục làm nhân viên chuyển phát, mà món hàng là do dạ khách số 6 kí gửi.

Đã đến đúng nơi, vấn đề là địa chỉ này không thuộc nhà riêng, mà là cơ sở kinh doanh. Môn bài lớn treo bên ngoài cổng ghi là: "Văn phòng môi giới công việc người tình anh". Nhỏ nhỏ bên dưới có dán thêm dòng chữ "không hoàn lại tiền trong mọi trường hợp".

Vương Lang đẩy cửa bước vào, thì ra đây là khu kinh doanh tích hợp, bên trong bên ngoài là nhiều hạng mục khác nhau, bước qua khu văn phòng là vào hành lang dẫn tới diễn võ trường, trọng lực trường, khu chữa trị...

Vương Lang hỏi đại một người trẻ tuổi đeo bản tên xích cặp táp đi ngang qua, nhìn chắc là nhân viên của nơi này:

_ Xin cho hỏi, tôi muốn tìm một người tên là Vô Tâm.

Người kia đứng lại, Vương Lang có dịp nhìn rõ bản tên, trên đó ghi "nhân viên môi giới cấp cao Mạc Anh Hùng". Nhân viên đó nói:

_ Nơi này lớn lắm, muốn tìm người thì phải có thông tin rõ ràng, làm ở đâu, nhiều tuổi, ca nào. Sau đó ra quầy lễ tân thông báo, may ra mới tìm được. À, mà người tìm người đó có việc gì không, mà sao không để nó ở nhà, (nói Celia) bỗng bẽ theo chỉ, con bé dễ thương quá.

Dọc đường đi đến đây Vương Lang phải dừng lại hơn chục lần bởi những người muốn nựng Celia, riết rồi cũng quen.

_ Vậy khổ rồi, tôi chỉ có tên với địa chỉ thôi, tôi chuyển đồ, thông tin chỉ có nhiều đó, vậy có tìm được không?

Nhân viên tốt bụng kia trầm ngâm:

_ Để xem, không được rồi, tính ra người chỉ có địa chỉ mà thôi, tại khu nhà phức hợp này tên chính là Vô Tâm, không có người nhận, làm sao chuyển được. Có ra hỏi lễ tân thì cũng vậy thôi, xin lỗi, không giúp gì người được rồi.

Vương Lang vuốt mặt, tự hỏi sao dạo này ra đường không có chuyện gì suôn sẻ.

_ Thật không có cách nào sao. - Vương Lang cố vót vát.

_ Có chứ, cũng dễ thôi, vấn đề là có chút hên xui. Người ra kia đăng ký nhiệm vụ tìm người, đem thông tin có được chạy trên bản nhiệm vụ, rồi hy vọng người người tìm sẽ nhìn thấy. Chắc chỉ có cách đó thôi.

_ Cảm ơn.

Vương Lang bồng Celia tới quầy đăng ký.

_ Lệ phí đăng tin là 200 tiểu kim thạch, muốn được ưu tiên đẩy lên phía trước thì phải trả thêm 150 tiểu kim thạch mỗi lần. Phải thanh toán trước.

Vương Lang nhìn Celia, con bé cười, còn hấn có cổ cũng không cười nổi. Những đồng xu cuối cùng hấn còn trong người đều đã bị bọn nhỏ quy đổi thành kẹo, chính xác là bây giờ hấn hai bàn tay trắng, một xu dính túi cũng không có.

Vương Lang đang định bồng Celia về, hấn tính có gì thì để chiều về xin tiền Aurora sau cũng được, dù gì hấn cũng đang là người lao động lương thiện. Nhưng có một thứ làm hấn chú ý, chính là bảng giao nhiệm vụ của khu kinh doanh.

Gọi là bảng nhưng đó thật sự là một màn hình lớn, rất lớn, treo ở trung tâm khu liên hợp. Nhiệm vụ viết bằng đèn xanh, thông tin bổ sung viết bằng đèn trắng, còn mức tiền thì màu đỏ, không muốn chú ý cũng không được.

Có nhiều loại nhiệm vụ, ra cho cá nhân, nhóm hay tổ chức các kiểu. Nhìn chung đây là nơi hợp pháp và thích hợp để người tinh anh kiếm thêm thu nhập. Không phải người tinh anh nào cũng giàu, có rất nhiều là xuất thân thấp hoặc trung bình nhưng may mắn khai mở thành công. Tạm thời ở đây ta nói về những người tinh anh trẻ tuổi.

Nếu để những người tinh anh đó trang trải cuộc sống bằng những công việc thông thường, thì thật không công bằng cho họ cũng như cho những người bình thường khác. Vì vậy nên mới có khu liên hợp này.

Gọi là khu liên hợp vì nó là nơi để họ kiếm tiền cũng như tiêu tiền. Khoản thu nhập kiếm được từ các nhiệm vụ sẽ ra đi cho các nhu cầu rèn luyện, mua sắm của họ. Nói chung là ai cũng có lợi, mà người được lợi nhất đương nhiên là những người ăn trên phần trăm chênh lệch. Cao là chủ khu liên hợp, thấp là những người môi giới.

_ Sao anh bạn, định kiếm thêm chút tiền à, nhìn không ra anh là người tinh anh đó, ăn mặc thật giản dị.

Người nói đương nhiên chính là nhân viên môi giới cấp cao Mạc Anh Hùng, người đến nay vẫn được coi là tốt bụng, không nên hiểu nhầm ý của y, thật sự thì thông thường trang phục của người tinh anh thường được làm từ các vật liệu tốt, để tránh hư hao khi họ sử dụng năng lượng tinh thần, khiến nó mặc định là đắt tiền và thiết kế đẹp, đặc biệt hơn, đó cũng như một cách để phân biệt qua vẻ ngoài, ở một số nơi còn có luật cụ thể về việc này. y nói tiếp:

_ Nếu anh hoàn thành được nhiệm vụ cấp trung bình thì tôi có thể thu xếp để anh được đăng tin tìm người miễn phí. Anh gặp may đấy, ở khu liên hợp Vô Tâm này, trong việc môi giới tôi xưng hai thì không có ai dám xưng một đâu. Nghĩ lần đầu mình hợp tác, tôi sẽ giảm giá đặc biệt cho anh, chỉ lấy lệ phí 40 phần trăm mà thôi.

Bùm. Giống như có cái búa đánh vào đầu Vương Lang, khâm phục, khó có ai có thể đưa ra cái giá cắt cổ bằng một chất giọng thân thiện đến như thế. Mặc dù chưa chưa biết mô tê gì, nhưng nhờ sự dạy dỗ cẩn thận từ sư phụ, Vương Lang phản ứng tức khắc:

_ 5 %, được thì nói chuyện tiếp, không thì dù sao cũng cảm ơn.

Vương Lang bồng Celia tiếng về phía cửa vài bước, bộ dáng rất là kiên quyết.

_ Ấy ấy chó vội, có gì từ từ nói, ta xin tự giới thiệu, ta là Mạc Anh Hùng, môi giới viên cấp cao của nơi này, cho hỏi vị huynh đệ tên gì.?

_ Tại hạ Vương Lang.

_ Vương Lang huynh đệ, ta nói huynh đệ nghe, thật sự công việc của ta rất là vất vả, nếu hợp tác với ta, huynh đệ chỉ việc làm nhiệm vụ thôi, còn ta phải chạy đông chạy tây lo các loại giấy tờ, còn phải sắp xếp giành giật những nhiệm vụ thích hợp, 40% đó là tính luôn thuế thu nhập của nhiệm vụ luôn đó, tính ra ta có giữ được bao nhiêu đâu.

_ Vậy à, thuế thông thường là bao nhiêu?

_ 3%.

_ Vậy người lấy tới 37%. (tròn mắt)

_ Cái gì 37%, chỉ là những con số, nói ra chỉ mất lòng. Quan trọng là tình cảm hợp tác chân thành với nhau.

_ Tình cảm đó người tự giữ đi, ta tới trực tiếp tại quầy để nhận nhiệm vụ.

_ Cứ tự nhiên (Mạc Anh Hùng đưa tay mời) mà cho ta hỏi cái ba lô của huynh đệ để ở đâu rồi.

_ Ba lô nào.

_ Thì ba lô chứa giấy tờ: giấy khám sức khỏe, giấy đăng ký lao động, tài khoản ngân hàng, mã số thuế, giấy giới thiệu, sơ yếu lý lịch, chứng nhận trình độ, hộ khẩu thường trú, giấy cho phép làm nhiệm vụ của học viện...

Vương Lang khựng lại, trong người hắn cũng có giấy, nhưng là khăn giấy dùng khi thay tã cho Celia.

_ 10%, không ta tìm người khác.

_ 30%, giá thấp nhất của ta rồi đó.

_ 15%, hình như tên đứng đằng kia là đồng nghiệp của ngươi, để ta tới nói chuyện thử.

_ 25%, lần đầu tiên trong sự nghiệp ta xuống thấp đến mức này, không đồng ý nữa thì ngươi cứ tùy tiện, tạm biệt.

....

..... Chốt giá 20%.

Mạc Anh Hùng:

_ Chắc chắn, không ngờ huynh đệ cũng là dân làm ăn, bữa nay đúng là ta ra ngõ gặp xui rồi, thôi kệ, coi như quen biết thêm bằng hữu, tiền bạc không quan trọng.

...

Bắt đầu từ bây giờ ta sẽ là người đại diện cho Vương Lang huynh đệ trong khu liên hợp này, giấy tờ đã đóng dấu sẵn rồi, chỉ cần ngươi ký vào đây... Vào đây.

Vương Lang:

_ Tại sao chỗ này ghi là phí môi giới của trung tâm cao nhất không được vượt quá 10%, nếu phát hiện sai phạm phải trình báo.

_ Thì đó, chưa gì đã thấy phức tạp rồi đúng không, đây là việc giấy tờ, mà việc giấy tờ là việc của ta, Vương Lang ngươi không cần phải lo, để đó, ta trình báo dùm cho. Cứ ký đi, chỗ này, chỗ này... Đây...đây.

Mạc Anh Hùng:

_ Được rồi, bây giờ chúng ta đã là chung xuồng, quyền lợi gắn kết với nhau. Bắt đầu nói về nhiệm vụ, nói thử xem, Vương Lang ngươi là cơ giới sư hay cơ giới sĩ, trình độ đẳng cấp thế nào, có chuyên ngành hay kinh nghiệm đặc biệt gì không, hồi giờ đã làm những nhiệm vụ gì, hiệu suất thành công ra sao. Nói thật cụ thể, bởi nếu nhận nhiệm vụ rồi mà không bàn giao được thì phải chịu phạt đó.

Vương Lang suy nghĩ, hắn nhìn lên bảng nhiệm vụ, phân tích một chút, hắn cần thứ gì đó nhanh tiền, đơn giản, không tốn thời gian:

_ Ta là cơ giới sĩ, cấp bậc ngân, chuyên cận chiến.

Mạc Anh Hùng đang loay hoay với cặp tài liệu thì xém té:

_ Bạch Ngân!! Đừng vậy mà, ở đây chỉ có hai ta, nhằm, thêm con bé nữa. Ngươi không cần phải nói dối đâu, cái mặt non choẹt của ngươi, bao nhiêu tuổi rồi mà đòi bạch ngân.

_ Ừm. 14, không 15 tuổi.

_ Ta 17 rồi, còn đang ở cấp 4 thanh đồng đây, ngươi...thôi được rồi, cứ coi là thanh đồng cấp 2 đi.

...Bao nhiêu vòng sáng, có năng lượng đặc thù không, có vũ khí với giáp tùy thân chưa, đấu tổ đội hay cá nhân nhiều hơn, có tuyệt chiêu bí mật gì không, có kinh nghiệm đối luyện nhiều hay ít.

Vương Lang tiếp tục suy nghĩ:

_ Vậy ngươi thì sao? Vòng sáng? Đặc thù?

_ Ta? Hừ, ta mà là đặc thù sư thì đâu cần phải buôn ở đây để kiếm com, còn vòng sáng, thấy hai chữ cao cấp này hay không (chỉ tay vào bảng tên) chính là cấp cao đó, xin lỗi, bí mật, không nói được.

_ Vậy bao nhiêu vòng sáng là kiếm được nhiệm vụ tốt? Vương Lang hỏi tiếp.

_ Muốn đăng ký được mỗi ngon thì ít nhất cũng phải hơn 8, còn muốn khá khẩm thì phải hơn 10.

_ 11, ta có 11 vòng sáng. - Vương Lang dứt khoát.

_ 11? Tốt, vậy thì dễ kiếm ăn rồi. Thông tin thế được rồi, bây giờ bắt đầu chọn nhiệm vụ thôi, để xem.. (Mạc Anh Hùng lấy ra màn hình liên lạc, tay

trượt trượt)

Vương Lang chỉ vào bảng nhiệm vụ:

_ Ta thấy cái kia được kìa, đăng ký đi.

_ Hây hây, từ từ đã nào anh bạn, (Mạc Anh Hùng khoát tay) tôi mới là chuyên gia, việc chọn cái nào để nhận là việc của tôi, có được không?

_ Được.

_ Tốt,

....Thêm một việc nữa, cho dù không có ta, người cũng đừng bao giờ lựa chọn những nhiệm vụ hiện lên trên cái bảng đó, nếu nó thật sự ngon lành thì đã không có ở đó. Ví dụ nha, thấy cái nhiệm vụ kia không, cái sáng nhất đó, "hỗ trợ sản xuất thiết bị năng lượng vĩnh cửu" phần thưởng là % cổ phần. Nó nằm ở đó hơn chục năm rồi đó, ai đăng kí cũng được, nhưng cầm đầu vô thì chỉ có tay trắng trở ra thôi.

Còn tìm nhiệm vụ tốt, đó chính là lý do cần có những chuyên gia như ta.

...

...

Đây rồi, có rồi, cái này thích hợp với người nè, nhanh tiền, rủi ro thấp, làm không xong cũng có tiền thưởng trợ cấp.

Vương Lang:

_ Có chuyện tốt vậy à, vậy mọi người không giành giật hay sao?

_ Thì có ta đang giành cho người đây. Đã nói là cứ yên tâm giao hết cho rồi mà, người chỉ cần cố gắng chịu đòn, nhằm, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ là được.

_ Cho ta xem thử.

"nhiệm vụ dành cho cơ giới sĩ cấp thanh đồng, công việc là làm đối thủ đối kháng luyện tập cho thanh đồng cấp 5 đang chuẩn bị thăng cấp, mỗi hiệp ba phút, trụ qua được một hiệp thì nhận được 100 tiểu kim thạch, không trụ được đến hết giờ thì phụ cấp 50 tiểu kim thạch, tối đa 5 hiệp, hoàn thành hết sẽ thưởng thêm 100, tổng cộng nhận được 600 tiểu kim thạch."

Mạc Anh Hùng:

_ Sao? Thấy được không, cùng lắm người giả vờ xỉu đi ra, vẫn nhận được 50 tiểu kim thạch, lần đầu làm ăn, có tiền mang về là được rồi, đầu xuôi đuôi lọt, tích tiểu thành đại, đi từng bước một, vững chắc tiến lên, cố gắng lên người anh em.

Vương Lang xoa cằm:

_ Nhiệm vụ thì không sao, nhưng nghe người nói ta cứ có cảm giác không tốt, nếu dễ ăn như vậy sao người không lấy luôn đi, chừa lại cho ta làm gì.

_ Ta đâu có ngu mà đưa đầu cho nó đánh, nhằm, ta không có thời gian để làm nhiệm vụ, ta là người chuyên nghiệp, phải làm việc đúng chuyên môn. Sao, làm luôn nha?

_ Được, ta cũng muốn thử xem sao, nhưng còn con bé.

_ Để ta, nói rồi, người chỉ việc làm nhiệm vụ thôi, mọi vấn đề khác có ta lo. Con bé dễ thương quá, nó tên gì.

_ Celia.

Mạc Anh Hùng đưa tay nhận Celia:

_ Tên đẹp quá, lại đây với chú Anh Hùng nào, thương quá cơ, có quen biết gì không mà sao cười dữ vậy. Cung cung.

....

Bây giờ người đi theo hành lang này, tới khu diễn võ trường, chọn phòng số xyz, vào trong lên đài là được, kiếm được ít nhiều là tùy ở người. Đây là thông tin liên lạc của ta, ta chờ ở quầy lễ tân, khi nào người tỉnh lại thì tới đây. Không thì 30 phút sau ta tự tới đó tìm người, được rồi, nhanh nhẹn lên, đi đi, đừng sợ hãi.

Vương Lang đi kiếm ăn, còn Mạc Anh Hùng thì bế Celia tới quầy lễ tân:

_ Chào mấy cung.

_ Chào anh Mạc Anh Hùng. - Dàn nữ nhân lễ tân xinh đẹp đồng thanh đáp. - Con bé xinh quá, cháu của anh à.

_ Không, con gái ruột của anh đó, mẹ nó vừa qua đời, bạo bệnh (giọng đau xót) anh thậm chí còn không biết là mình có con bé, có nó, tin vui tin buồn đến cùng lúc. Nhìn con bé nè, nó không biết chuyện gì vừa xảy ra, luôn vui vẻ như vậy (tay quét nước mắt) tâm nguyện của anh bây giờ, là dành cả đời để giữ nụ cười thiên thần này.

_ Ôi ôi ôi (dàn lễ tân thương cảm). Con bé còn nhỏ quá, cần phải có bàn tay người mẹ chăm sóc, tội nghiệp, dễ thương quá, mà sao số lại khổ như thế.

Mạc Anh Hùng dựa vào quầy lễ tân, ngón tay vuốt má Celia, mắt liếc mấy em mặc đồng phục:

_ Anh biết chứ, nhưng thân phận anh bây giờ là gà trống nuôi con, làm sao dám đeo bông làm khổ người con gái nào. Bây giờ anh chỉ sợ một điều, đó là tối nay, không có người hát ru cho con bé ngủ, sợ rằng con bé sẽ nhớ mẹ rồi khóc. (thở dài) biết phải làm sao bây giờ, giả có một người nào tốt bụng, chịu tới nhà anh hát ru cho con bé ngủ thì tốt biết mấy.

_ Để em.

_ Để em.

_ Để em..

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Mạc Anh Hùng Chân Chính

Hơn 30 phút sau. Mạc Anh Hùng:

_ Ủa, tới rồi à, sao nguyên vẹn vậy? Đừng nói là người chủ động bỏ cuộc đi ra đó nha. (vỗ tay vào trán) Chết rồi, nếu vậy thì phải trả tiền phạt, ta thật đã làm về người, nhìn người cũng cứng cáp lắm mà, sao sinh lý yếu thế, cũng lắm cho nó đâm một cái thôi mà, tiền bạc quan trọng, sống chết có là gì.

(lấy tay xoa trán) thôi không nói nhiều, tiền phạt ta tạm đóng cho người. Bây giờ người để Celia lại, đi về kiếm tiền trả lại ta đi, (lấy tay phẩy phẩy). Đi đi, nhanh một chút, ta chỉ đợi tới cuối buổi chiều thôi đó nha.

Vương Lang để mặc tên kia ca cẩm, hần nhẹ nhàng bông lầy Celia, con bé mặt vẫn tươi như hoa hướng dương buổi sáng, không có chút gì là nhớ nhung A Lang, điều đó làm hần có chút tủi thân, hần sẵn giọng:

_ Người mới cần nhanh lên, sắp xếp đăng tin cho ta đi, với lại đưa tiền dư đây.

Hừ. Người thông minh nói ít hiểu nhiều, Mạc Anh Hùng lấy ngay màn hình liên lạc ra, chọt chọt, rồi hát lên vui mừng:

_ Huỳnh đệ tốt, lòng tin của ta chính là đã đặt đúng chỗ. Người trụ được năm trận luôn à. An tâm, hợp tác với ta là tuyệt đối công bằng.

Để xem, kiếm được 600 tiểu kim thạch, lệ phí 20% là 120, đăng tin 200, đưa lên trước 150, vậy còn lại 130. Phí nộp hồ sơ lần đầu là 500, tính ra người còn nợ ta 370 tiểu thạch. Nghĩ tình anh em, ta làm tròn luôn là 400, thấy thế nào?

_ Tình cái đầu người, đâu ra kiểu tính như thế hả?

Vương Lang điên tiết, lần đầu tiên ra đường đi làm để mang nợ, nếu không vì Celia hần đã túm cổ tên Mạc Anh Hùng kia cho bay 30 vòng thể dục tự từ.

_ Từ từ, từ từ, khoan hãy nóng. - Mạc Anh Hùng thể hiện sự chuyên nghiệp của mình. - Người nghe không rõ à, ta nói là " lệ phí đăng ký lần đầu ", tức là những lần sau sẽ không có nữa, ai cũng vậy mà, việc gì cũng có giấy phép, mà giấy phép thì phải có lệ phí làm giấy phép. Người nghĩ lại coi, ta thà chịu thiệt cho người mắc nợ, chứ đâu có ăn trắng tiền đăng ký nhiệm vụ của người.

Chuyện nhỏ bỏ qua đi, người có việc gấp phải làm mà. Sao? Hay là người muốn tự lo thủ tục để tiết kiệm chi phí, ta không cần đâu, (vờ bước đi) cứ thông thả mà làm, ngày này năm sau người mà làm xong thì nhớ báo để ta mừng.

Vương Lang xiêu xuống, ra đường mới biết ỏ gà, về nhà mới biết gầm giường tốt hơn. Coi như hôm nay hần gặp cao nhân, không cúi đầu không được.

_ Thôi được rồi, người đăng ký tìm người cho ta đi, nhanh chút.

Mặt của Mạc Anh Hùng vênh lên đi tới quầy lễ tân.

Mấy em xinh tươi ở quầy lễ tân.

_ Để xem, chủ tài khoản Vương Lang, thành viên cấp thấp của khu liên hợp. Thường nhiệm vụ là 600 tiểu kim thạch, theo quy định người mới lần đầu bàn giao nhiệm vụ sẽ thưởng thêm 50 %, tổng cộng là 900 tiểu kim thạch, anh muốn nhận tiền mặt hay chuyển khoản?

_ Xuyt, nói nhỏ chút em, chuyển vào tài khoản của anh đi, Mạc Anh Hùng.

_ Đăng ký nhiệm vụ tìm người là miễn phí, lệ phí đưa lên trước là 100 tiểu kim thạch, nhưng do lần đầu nên cũng miễn phí.

_ Ủa, sao anh nhớ là đăng ký nhiệm vụ lần đầu cũng có thưởng.

_ Dạ đúng rồi, em quên. Đăng ký lần đầu sẽ được thưởng sách hướng dẫn và trang phục tinh anh cấp thấp.

_ Chuyển thành tiền rồi chuyển vào tài khoản của anh luôn đi, mấy cái đó anh có rồi.

_ Sách hướng dẫn thì quy đổi được thành 100 tiểu kim thạch, còn trang phục tinh anh cấp thấp thì do là đồ tặng kèm, không đổi được.

_ 100 thì 100, tổng cộng là 1000 đúng không?.... Rồi, qua rồi, cảm ơn mấy em, làm việc hiệu quả lắm, à, chiều làm về là qua nhà anh luôn nha, không cần tắm rửa trước đâu, bồn tắm nhà anh bự lắm, 5, 6 người tắm chung cũng không vấn đề gì.

(cười khúc khích)

....

Mạc Anh Hùng tiến về phía Vương Lang, tay chỉ lên bảng nhiệm vụ:

_ Rồi đó, nhìn đi, nhiệm vụ tìm người của người đó.

Trên bảng chạy dòng chữ, là thông tin từ chữ viết tay trên gói đồ ; " số sáu gửi đồ cho Vô Tâm, lời hẹn năm năm, yêu cầu người tên Vô Tâm đến quầy lễ tân để ký nhận. "

Trong lòng Vương Lang biết là có cái gì đó sai sai, trong dạ hắn biết là có điều không đúng. Nhưng mặc kệ, với loại nhiệm vụ không đầu không đuôi từ trên trời rơi xuống thế này, hắn coi như đã tận hết sức rồi, ngai số hai hay tỷ tỷ số sáu có biết cũng không thể trách hắn được.

Mạc Anh Hùng lên giọng lập công:

_ Sao? thấy rõ ta là người thế nào chưa. Uy tín đây mình, nói đâu có đó, làm việc hiệu quả không bao giờ dối gạt anh em. Nếu có gì buồn thì cũng đừng để trong lòng, đó không phải lỗi của người, đó là vấn đề của bộ máy hành chính, ta và người có cổ cũng không làm gì được đâu.

Đây huynh đệ, ta có quà cho người đây, chính là thứ ta đã liều mình chiến đấu để giành giật cho huynh đệ của mình, không thể cứ để mặc bọn quan liêu hút máu mình hoài được.

Người đứng cho vững, nghe ta nói đây là thứ gì.

Đây là trang phục dành cho người tinh anh cấp cao, vật liệu và thiết kế đều là đỉnh cấp, cực kỳ thích hợp cho cơ giới sĩ trong sinh hoạt cũng như chiến đấu, là thứ không thể thiếu để người tinh anh chứng nhận thân phận của mình, giá trị cũng như sự cần thiết phải nói là vô cùng.

Quan trọng nhất là miễn phí.

Tay cầm bộ đồ, Ánh mắt của Vương Lang nhìn Mạc Thiên Sầu giống như đang nhìn con sói đeo cái băng không cần, không rõ là nó không cần cái băng hay liệu nó có biết đọc hay không.

Nhưng phải nói thật, sau khi kiểm tra một chút, bộ bảo phục này phải nói là đồ tốt, hắn có bỏ chút sức giật gật, đường chỉ may vẫn còn nguyên. Nếu là vài vóc bình thường chắc đã gửi về xưởng để vá lại rồi:

Mạc Anh Hùng tấp thêm:

_ Ngại ngần gì nữa, cứ khoát vào đi, từ bây giờ người mới thật sự ra dáng người tinh anh đó.

.....đẹp đẹp, vừa vặn với người lắm, trang phục của cơ giới sĩ lúc nào cũng dễ coi hơn cái chăn trùm đầu của cơ giới sư.

Tính bộ bảo chiến này giá 500 tiểu kim thạch. Vậy ra người nợ ta tổng cộng 900, nghĩ tình anh em, làm tròn 1000 cho dễ tính.

_ Sao người nói là miễn phí! - Vương Lang như bắt được rận trong bộ đồ.

_ Đúng giá bộ đồ này là 5000, ta tính người có 500, 1/ 10, vậy khác nào cho không, mà cho không thì chính là miễn phí, không phải sao. Huống hồ còn là do ta gánh nợ dùm người, tự dưng đầu mà nghĩ thử xem, từ đầu tới cuối người có móc ra đồng nào chưa, bây giờ thêm quà trao tận tay nữa, thử hỏi có ai tốt với người như ta không. Tò thái độ với ta à, huynh đệ, đừng ép ta nói ra hai chữ vô ơn...

Đuổi, Vương Lang đúng là đã đuổi lý, rõ ràng biết có vấn đề, nhưng không chắc nó nằm ở đâu. Hắn hậm hực quay lưng đi, dù sao việc cũng đã xong, cùng lắm mấy bữa nữa quay lại xem đồ đã có ai nhận chưa là được.

Mạc Anh Hùng cũng không cản, hắn chân thành đứng vẫy tay ;

_ Huynh đệ tốt, lần sau tới đây kiểm ăn cứ gọi ta, ta đảm bảo sẽ có mặt, luôn hết lòng vì tiền của huynh đệ.

Mơ đi, Vương Lang thâm nhủ, lần sau trước khi người thấy mặt ta, người sẽ thấy đống giày của ta trước.

Nếu thật sự hắn phải quay lại đây, thì sẽ đến một mình, có sai luật rừng thì cũng thoải mái hơn.

Trong cái rui cũng có cái xui, được cái là bộ đồ mới của Vương Lang thật sự tốt, ít nhất nó thay đổi cách mọi người nhìn hắn khi đi trên đường. Không cần phải quá tinh ý để nhận ra điều đó. Ít nhất nó cũng cân bằng được cái nhìn của mọi người, một nửa là cho Celia, một nửa là dành cho hắn.

Khi gần về đến tiệm thì có một giọng nói vang lên:

_ Hay, anh bạn, có biết khu trường của nơi này ở đâu không? Ta tới đăng ký "tinh thành".

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Người Nhà Chủ Tiệm

"Tinh thành?" Vương Lang rất tỉnh, quay nhìn người vừa gọi mình. Hắn hiểu nhanh, bây giờ dù trong hay ngoài, hắn đều xứng đáng với thân phận người tinh anh, người tinh anh khác có việc cần, gọi hắn cũng không có gì lạ, vấn đề là giữa hai người, không biết anh mù nhiều hơn ai, bữa giờ bận rộn dọn dẹp quá, Vương Lang cũng quên cập nhật tin tức.

Người trước mặt tuổi phải hơn 30, vậy nên Vương Lang chủ động làm lễ hậu bối:

_ Huynh đài thông cảm, ta là khách du lịch mới đến Nha Trang thành, nên có nhiều việc cũng không rõ lắm, hay là huynh đài thử tìm người khác hỏi thử xem

Nam tử vừa bắt chuyện với Vương Lang, vừa nhìn đã biết là người không tầm thường. Vóc dáng con nhà võ nổi bật, cao lớn rắn chắc, tóc dài không cột, phần tóc mái có một tếp tóc bạc màu, cộng với gương mặt cảm vuông chính trực, đúng là điểm nhấn chết người của mấy chị em phụ nữ.

_ Vậy à, làm phiền tiểu huynh đệ rồi. Nhưng lệnh tinh thành đã đến từ sáng sớm, chắc tiểu huynh đệ cũng phải biết ít nhiều chứ, là quân lệnh trực tiếp đó.

Xẹt xẹt xẹt, não bộ của Vương Lang giãn ra. Hắn đúng là người tinh anh, nhưng là người tinh anh chưa có giấy phép của chính quyền, chưa đăng ký tài khoản chính thức trong zone s, mệnh lệnh gì thì cũng chưa đến lượt hắn nhận.

Nhìn nam nhân kia, nói hai chữ "quân lệnh" một cách nghiêm túc như thế, cộng với dáng đứng nghiêm chuẩn không cần chỉnh, tám chín phần mười là sĩ quan. Như người ta hay nói "không nên gờn mặt với chính quyền". Tốt nhất là giả mù sa mưa.

Cái khó ló cái khôn, có sẵn đồ trên tay nên Vương Lang lấy ra sài luôn:

_ Có có, tiểu đệ đương nhiên là có biết, nhưng huynh đài thông cảm, lúc này ta không tiếp chuyện huynh được, đang có việc rất gấp, con bé (Celia) tự nhiên nóng sốt, bây giờ phải đem đi khám. Huynh biết đó trẻ con mà, phải được ưu tiên trước nhất.

_ Vậy sao? Ta đã làm phiền rồi, tiểu đệ mau mắn lên đi, con bé dễ thương quá, hình như sốt nặng lắm đó, ta thấy nó cứ cười mãi này giờ, có khi nào do sốt cao quá nên mới vậy không.

Giọng của nam nhân kia dịu lại, nét nghiêm nghị trở thành lo lắng, vẻ quan tâm rõ ràng. Vương Lang thì chỉ chờ có thế.

_ Đúng đúng.

Miệng nói chân chạy, Vương Lang bóng Celia tiến nhanh về nhà, mấy câu khách sáo giảm đi cũng được, cho phù hợp với hoàn cảnh.

Qua mấy ngã rẽ, khi gần đến cửa hàng thì tâm nhãn nhắc nhở, chính là người nam nhân kia vẫn đang đi theo phía sau.

Vương Lang rung mình, hắn thật chỉ muốn sống tiếp những ngày bình yên, chờ xong việc là mua vé lên phi thuyền bay đến học viện để nhập học. Bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, cho đến bây giờ, đều không tốt lành. Có cao thủ của chính quyền bám theo phía sau, chắc chắn là việc không hay.

Khả năng cảm nhận bằng năng lượng tinh thần của người tinh anh là rất hiệu quả, nhưng Vương Lang không vội sai, hắn chỉ dùng các giác quan cơ bản đã được tăng hiệu suất bằng tâm nhân.

Nhân tiện nói thêm một việc, sau cái bữa ăn thịt thêm sáng nay ở quán mì, thứ nhận được lợi không chỉ là tế bào cơ bắp của Vương Lang, mà các cơ quan khác cũng được tăng lên không kém.

Ví như thính giác, bây giờ Vương Lang không cần phải quá tập trung, cũng có thể nhận ra được bước chân trầm ổn, vững chắc từng bước một đều đặn của người đang theo phía sau.

Đúng thì đúng cho trọn tuồng, trước khi có sự cố gì đến, Vương Lang vẫn sải bước về phía tiệm. Đứng gần nhà thì vẫn tự tin nói chuyện hơn, dù sao thân phận của Vương Lang lúc này không tầm thường, đường đường là culi giúp việc không lương của chị em nhà Aurora, có đồng phục hẳn hoi.

Ồ, khi thấy Vương Lang và Celia dừng lại trước cửa tiệm, người kia khựng lại, chính xác là đang đứng nép mình ở góc phố phía sau. Việc này càng làm Vương Lang thêm phần cảnh giác. Người ngay không làm việc mờ ám, Vương Lang chợt nghĩ, liệu việc này không liên quan đến mình, mà vấn đề là nằm ở mấy chị em kia hay không.

Cũng đúng, người kia nhắm mắt cũng biết là hạng cao thủ, cảm giác sơ qua đã biết hơn Vương Lang không chỉ mấy lần, với thân phận công khai ban ngày lúc này của hắn, phải nói là đã được chiếu cố quá sức. Nếu là chị em nhà Aurora thì sẽ có lý hơn.

Từ cảnh giác, Vương Lang bật chế độ đề phòng, sẵn sàng phản công.

Vương Lang mở cửa tiệm, đặt Celia vào trong nôi, thay khăn tả mới, làm ấm bình sữa. Xong hết thì bắt đầu dọn hàng ra, tay cầm chổi lông gà quơ qua quơ lại một cách cực kỳ chuyên nghiệp nhưng lại thiếu tính tự nhiên.

Hai mắt Vương Lang thỉnh thoảng vô tình liếc về phía góc phố, người kia vẫn đứng đó, bộ dáng có chút sốt ruột, lo lắng.

"Liệu có phải đang chờ đồng bọn đến hay không? Hay đang chờ mấy chị em kia có mặt đông đủ? "

Nhiều suy nghĩ xuất hiện trong đầu Vương Lang, dù thế nào thì hắn cũng đã chuẩn bị trạng thái tốt nhất, sẵn sàng bung chạy khi cần thiết.

Cuối cùng thì thờ cũng ra khỏi hàng, người kia không quyết định chờ nữa, y chậm chậm rời khỏi góc phố, tiến về phía cửa hàng, nơi Vương Lang đang ngồi trên ghế dựa, đóng vai một chủ tiệm thờ ơ ngày ế ẩm.

Bốn mắt chạm nhau.

_ Ô huynh đài, thật ngạc nhiên, chúng ta thật là có duyên, huynh có việc đi ngang qua đây à.?

Vương Lang xuất chiêu trước, người kia có vẻ lúng túng:

_ Phải phải, ta có việc đi ngang qua, vậy.. À, con bé đã hết sốt chưa.

"Có việc đi ngang qua?" Vương Lang trầm nghĩ, nói như thật, không lẽ muốn ta tin người núp ở góc phố kia là để trút bầu tâm sự.

_ Nó ổn rồi. Tiểu đệ sức nhớ là nhà có sẵn thuốc, quả nhiên con bé dùng vào là tốt ngay.

_ Vậy à, vậy thì tốt rồi. Con bé dễ thương ghê.

Người kia cứ đứng im ở đó, không nói thêm gì, Vương Lang tốt bụng giúp đỡ:

_ Cảm ơn huynh đã quan tâm. Hình như huynh đài có việc gấp, không tiện.

À,à. Người kia có chút bối rối, có chút động thái ra đi, nhưng rồi lại quay lại, giọng thân thiết:

_ Cho ta hỏi chút, tiểu đệ người là chủ tiệm à, vậy mấy chị em gái kia đâu rồi, nhất là cô nương (y lấy tay chỉ vào cái mũ, vẽ đường cong cong)...

Vương Lang hiểu ngay:

_ Mũi chẹt,? à, đó là Aurora, cô ta mới thật là chủ tiệm, còn ta chỉ là (Vương Lang suy nghĩ) họ hàng lâu lâu tới thăm thôi.

Cú này Vương Lang mới thật sự là trào cao, nhảy một phát từ culi lên người nhà. Được cái là nói xong câu này, tâm trạng của hắn cực kỳ thoải mái.

Gương mặt của người kia có chút thất vọng, hiện ra không rõ lắm:

_ Thế à, ta hỏi này tiểu huynh đệ, liệu tiểu huynh đệ người có thể làm chủ chuyện mua bán trong tiệm hay không?

Ồ, thì ra là có người muốn chuộc đồ, giọng Vương Lang thoải mái hẳn ra, nghiêm túc thì chuyện làm ăn trong tiệm là do Aurora với Emily quản lý, ngoài chổi với giẻ lau nhà ra Vương Lang chưa được trao quyền gì khác. Nhưng lúc này đó không phải là vấn đề, hắn cao giọng:

_ Đương nhiên là có thể rồi, huynh muốn mua gì, cứ tùy ý chọn lựa, ta chắc chắn sẽ ra giá hợp lý nhất cho huynh.

_ Tốt, tốt. Nói thật với tiểu đệ người, ta tới đây là để chuộc đồ, hồi nãy vô tình gặp nhau, hai chúng ta thật là có duyên. Đồ ta muốn chuộc, nằm trong cái hộp kia.

Người kia chỉ tay vào cái hộp trên kệ, nhưng Vương Lang chặn ngay lại, hấn phải làm tốt trách nhiệm trên cương vị của một chủ tiệm:

_ Khoan đã, huynh nói vậy làm đệ cảm thấy khó hiểu. Đây chỉ là một tiệm bán đồ lưu niệm nhỏ, mở ra kinh doanh để phục vụ khách du lịch, không phải hiệu cầm đồ, làm gì có chuyện thế với chuộc ở đây, liệu huynh có đi tới nhằm địa chỉ hay không?

Mặt Vương Lang cực tỉnh, nói như đúng rồi, còn người kia thì bắt đầu đen, người nhà với nhau có khác, nói y chang tiểu đệ 12, 13 tuổi mà bữa trước y đã gặp:

_ Ta xin lỗi, là ta nhầm, ta tới để mua đồ lưu niệm, đồ ta muốn mua nằm trong cái hộp kia.

_ Hoan nghênh, hoan nghênh.

Vương Lang niềm nở trở lại, khúc này thì hấn biết. Máy mốn đồ để công khai mà ngày nào cũng phải mang ra mang vô lau chùi, được dán tem xuất xứ từ mấy đứa nhỏ tập viết chữ. Là đồ để lâu không có ai tới chuộc, đem ra để nhìn cho xôm tụ, có thứ đã ở đó hơn chục năm.

Còn mấy thứ được cất trong hộp, thường có tính chất đặc biệt, không tiện trưng bày, chỉ có khổ chủ tự giác tới hỏi mới được xem. Việc cũng đơn giản, trong hộp đã có tờ giấy định giá sẵn, cứ y vậy mà thu tiền là được.

Vương Lang lấy cái hộp xuống trong ánh mắt chờ mong của người kia. Hấn niềm nở miệng tươi rồi mở cái hộp ra.

Ồ, đồ tốt. Là một ngôi sao hoàng kim, Vương Lang tắc lưỡi, thật không có ý tứ, đi qua cổng nam mà cầm theo thứ nhạy cảm này, ngại vệ trường An Tắt mà không quy kết là đồ gian thì tên ông ấy chắc phải đọc ngược.

Đầu tiên là xem giá, hấn mở tờ giấy ra, á á á á á á á, mỗi chữ á là một số không, chính là 10 triệu tinh thần tệ.

Đến lúc này thì Vương Lang không còn là tay mơ nữa, đúng là hấn đã từng tiếp xúc và sở hữu rất nhiều tiền, nhưng đó đều là những trường hợp đặc biệt, trong những hoàn cảnh mà muốn tưởng tượng cũng không đủ thông tin để tưởng tượng.

Nhưng trong cuộc sống kinh doanh thật, tiền bạc dùng đến con số triệu, hấn chưa đủ trình để tiếp xúc.

Một đoàn hàng hóa lữ hành do nhiều gia tộc nhỏ gộp lại, chưa chắc tới con số này. Máy cửa hàng quanh đây, hàng hóa giao dịch chỉ niêm yết trung bình dưới 2, 3 ngàn tinh thần tệ. Ví như hồi nãy bị thua thiệt mấy trăm tinh thần tệ, Vương Lang đã lơ mơ thấy vô cùng đau xót.

Vậy mà bóc tờ giấy ra, thấy tám con số rõ mồn một trước mặt, cái đầu hấn quay quay, có chút xung động muốn khai hết mấy hộp còn lại xem trong đó viết gì.

Vương Lang chợt nghĩ, liệu định hướng nghề nghiệp sư phụ dành cho hấn, tính thực tế có đủ cao hay chưa. Có nên thêm mốc giữ cổng thành vào trong mục đích phấn đấu hay không.

Nhưng làm gì thì làm, quan trọng nhất là giữ được thân thái, trong trường hợp này chính là phong độ của một chủ cửa hàng.

_ Ấy dà, chỉ có 10 triệu thôi à, không nhiều, không nhiều. Chẳng hay huynh đài đưa tiền mặt hay thanh toán một lần cũng bằng tiền mặt.

Vương Lang không đại, hấn đang nằm kèo trên, vừa biết giá là hấn đóng nắp cái hộp lại liền. Người kia nhìn cũng có vẻ đường hoàng đĩnh đạc, nhưng ai chắc được chứ.

_ Tiểu huynh đệ, ta thật có việc muốn nói.

Giọng người kia khẩn khoản:

_ Lần trước ta có đến một lần rồi, đệ không biết chứ lần đó vừa nghe xong giá là ta xém nằm tại chỗ luôn. Lần này may mắn gặp tiểu huynh đệ, nam nhân với nhau, có việc này dù ngại nhưng ta vẫn phải nói, hy vọng đệ giúp đỡ giùm.

" nếu thấy ngại thì đừng nói " Vương Lang cực kỳ muốn nói câu đó ra, nhưng nhìn người kia bộ dáng cũng là người tốt, hấn đành khách sáo một chút:

_ Có việc gì huynh cứ nói ra đi, tiểu đệ đây tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng tự tin là được giáo dục dạy dỗ đường hoàng, chắc chắn biết cách sống tận tâm tận tình. Giúp được, chắc chắn đệ sẽ giúp.

Người kia tự tin hơn một chút, ưỡn thẳng lưng mà nói:

_ Chả là ta hiện không có đủ tiền để chuộc, không phải, để mua món đồ kia, ta muốn đưa trước một khoản để lấy món đồ, phần còn lại thì chúng ta thương lượng cách tính toán lâu dài sau. Tiểu đệ thông cảm, thứ đó vốn không phải của ta, là do ân nhân gửi gắm, ta có sứ mệnh phải làm cần tới nó. Việc cực kỳ quan trọng, mong tiểu đệ có thể giúp đỡ giùm.

_ Việc này... (Vương Lang thở dài).. hơi khó, huynh thấy đấy, đây chỉ là tiệm làm ăn nhỏ, hàng hóa không nhiều, vốn liếng lại càng không, việc cho người lạ nợ....hồi giờ chưa có tiền lệ.

_ Tiểu đệ an tâm, ta là người đường hoàng, lại là sĩ quan quân đội, đây, giấy chứng nhận đây, ta lấy nhân cách ra bảo đảm, chắc chắn sẽ thanh toán đủ.

Vương Lang cũng thuận tay cầm lệnh bài thân phận người kia đưa ra. Lâm Bạc Hùng, tên hay, tuổi còn trẻ mà đã lên tới chức trung tướng. Dù Vương Lang chưa tiếp thu nhiều kiến thức cho lắm, nhưng chức trung tướng của quân đội liên minh tuyệt là không thấp. Chỉ là trong tình thế này, Vương Lang ở phía trên, người phải xuống giọng không phải là hắn.

_ Huynh thì đương nhiên ta tin, lệnh bài thì ta lại càng tin, nhưng mà..(suy nghĩ) thôi được rồi, huynh thử nói cách thanh toán xem sao, nếu được thì ta sẽ giúp đỡ.

Lâm Bạc Hùng mạnh miệng, nếu chỉ nghe giọng thì tưởng y mới là chủ tiệm:

_ Ta chỉ có mười, không, năm vạn tinh thần tệ, đệ nhận trước giùm ta. Số còn lại mỗi lần tới đợt lãnh lương ta sẽ trích ra để trả, 10 triệu tinh thần tệ, đảm bảo trong 100 năm ta sẽ trả hết, nhất định không thiếu một xu nào.

Nghe xong, mặt Vương Lang dài ra, cảm động mặt đường, tóc đen cũng muốn bạc, cảm giác trong khoảng khắc hắn đã trải qua muôn trùng tuế nguyệt. Người của quân đội có khác, lòng dũng cảm thật đáng kinh ngạc, chuyện đáng sợ như vậy mà cũng nói ra được, lại còn nói rất rành mạch rõ ràng. Khâm phục, khâm phục.

_ Huynh nói lần trước huynh đã tới đây rồi?

_ Phải, là khoảng mấy ngày trước, có một nha đầu cột hai bím tóc hai bên tiếp ta.

_ Vậy huynh có nói với họ chuyện vừa rồi không?

_ Có, lần đó ta định đưa trước 10 vạn, nhưng mấy bữa nay có việc tiêu pha nên chỉ còn có 5 vạn.

_ Vậy nghe xong con bé đó nói sao.

_ Nói không nói gì hết, chỉ le lưỡi rồi chạy vô trong kêu chị nó ra, chính là cái cô nương... À...

_ Mũi chệch.?

_ Phải, đúng rồi, mũi chệch.

_ Rồi cô chị nói sao?

_ Cũng không nói gì hết, chỉ cầm chổi lông gà đuổi ta đi, rồi sau đó..

_ Cứ nói, đừng ngại.

_ Đốt thông long, lớn bé cả nhà, vừa nhìn ta vừa đốt.

Vương Lang gật đầu, hắn cảm thông sâu sắc với tâm trạng của Aurora lúc đó. Một lần nữa Vương Lang khẳng định, người tên Lâm Bạc Hùng này tuyệt đối không phải là người tầm thường, chỉ nói riêng về tư tưởng mua bán, đã là độc nhất.

Vương Lang nhìn Celia, con bé vừa cười vừa ngủ, chính sự bình yên của con bé đã giúp Vương Lang lấy được sự thăng bằng trong những giây phút vừa qua.

Khi tình huống vẫn đang chìm trong im lặng, khi cả hai đều không biết phải nói gì, thì có một giọng nói không cảm xúc vang lên:

_ Ngươi lại tới nữa à, A Lang lấy giấy với chổi ra đây.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Một Cái Tên

Quay lại chuyện nhiều ngày trước, khi thiếu tướng phi tinh Bạc Hùng rời khỏi phòng bầu dục.

Ngay lập tức y được chủ nhân hai nhà La, Lý chào mời nồng hậu. Với Lý gia còn dễ hiểu, bởi Bạc Hùng hiện đang giữ di vật cuối cùng của đại sư cấp s Lý Khanh, dù y có hay không muốn, nhưng ngày ngày cầm theo trấn gia chi bảo của người ta bên mình thì cũng nên biết niệm tình niệm nghĩa.

Lập trường của Bạc Hùng vẫn giữ nguyên, chính là cống hiến toàn tâm toàn ý cho liên minh, không gia nhập thế lực nào khác. Nhưng sau khi trò chuyện đôi câu, Bạc Hùng cũng mạnh dạn tuyên bố, sau này Lý gia có việc gì, chỉ cần không thẹn với lòng thì dù chết cũng phải hoàn thành cho bằng được.

Lý Khanh gia chủ, người nắm quyền hiện tại của Lý gia, gia tộc có phương châm sống là ra đường gặp bạn, bốn bề là anh em, chỉ chờ một câu nói đó của Bạc Hùng. Ông hiểu rõ hơn ai hết sức nặng trong lời nói của bậc quân tử. Kẻ phàm phu dùng tiền bạc lợi ích vây quanh cũng chỉ là vài vụn, còn người như Bạc Hùng, gánh ân tình trên vai chính là xích thép trời trời. Lý Khanh đại sư nổi tiếng là có mắt nhìn người, hơn Lý Khanh ông không biết bao nhiêu lần, chắc chắn mối nhân duyên với Bạc Hùng, là một phần tâm tư đại sư để lại cho Lý gia. Bọn họ chỉ cần biết chừng mực, sẽ có ngày ăn trái ngọt.

Còn La gia, bề lũ thấy lợi là làm, cục lợi to như Phi Tinh Bạc Hùng, mù cũng thấy rõ. Năng lực và nhân phẩm của Bạc Hùng thuộc vào hàng hiếm có khó tìm. Trước đây bọn họ còn có thể giả trò không ăn được thì đập đổ, vui lấp nhân tài, nhưng bây giờ thì không thể. Bạc Hùng đã lọt vào mắt xanh của bốn vị đại tướng quân ba sao, nhận được lời khen từ chính miệng của ngài lãnh tụ, quan trọng nhất là ánh mắt của ngài thư ký Raphen tặng cho Bạc Hùng.

Không sợ hổ dữ, chỉ sợ người đào bẫy, nếu Raphen đã có sắp xếp, tốt nhất bọn họ nên tự giác tránh ra, ai mà không biết đại hùng Hoắc Cách kia, là do Raphen tùy tiện nâng đỡ mà thành.

Đó là chưa nói tới Thắng Khuê giáp, thiết bị cấp hằng tinh mà Lý Khanh để lại cho Bạc Hùng, nhân loại có được bao nhiêu Lý Khanh đây, bây giờ Bạc Hùng chưa sử dụng được thiết bị đó, nhưng hãy nghĩ đến tương lai.

Bạc Hùng bay cao đã trở thành xu thế, mà với xu thế, tốt nhất ta nên học cách đón đầu. La gia phải móc ngoặc trước với Bạc Hùng, cho dù không thể là bạn, thì cũng đừng nên là thù.

Còn Bạc Hùng với La gia cũng đơn giản, không, không, không, tua đi tua lại bài hát đó là được. Chuyện sau này cứ để La gia từ từ mà giải quyết.

Nói riêng Bạc Hùng.

Trong cái rủi nó có cái hen, sau khi ăn một trận đòn như từ từ thôn kim thú và mẫu thú cấp 1, Bạc Hùng đã có tiến bộ vượt bậc về hiệu suất sử dụng năng lượng. Cụ thể là chỉ sau một lần bế quan ngấn, Bạc Hùng đã từ cấp bạch kim trở thành cấp chuẩn hoàng kim hàng thật giá thật.

Với tuổi đời chỉ ngấp nghé 30 như Bạc Hùng, đã chạm tay được vào mốc hoàng kim, những năm gần đây thật ít thấy, đáng khen nhất là việc này hoàn toàn là công sức khổ luyện, phấn đấu của y, không có bóng dáng trợ lực nào phía sau. Người vui nhất đương nhiên là Lý gia, không ngờ cây vừa trồng lại nhanh ra trái như vậy.

Kế tiếp, quân đội liên minh cũng có sự nghiêm minh của nó, việc thăng chức cho Bạc Hùng diễn ra nhanh chóng. Một là vì y đã hoàn thành tốt nhiệm vụ ở Lan Đông thành, không có dân thường nào thiệt mạng sau sự cố cấp s, hai là vì đẳng cấp cá nhân tăng lên, phù hợp tiêu chuẩn đề bạt.

Bạc Hùng từ thiếu tướng trở thành trung tướng, miễn nhiệm chức vụ tại sư đoàn f16, cho thời gian nghỉ ngơi trước khi nhận công tác mới tại chiến trường không gian, sân khấu thật sự của một chiến sĩ.

Bạc Hùng quyết định sẽ dành khoảng thời gian này để về thăm mái trường xưa, chính là học viện cơ giới sĩ của Nha Trang thành, mà quan trọng nhất là thăm lại ngài viện trưởng, người đã có ân rất nhiều với y từ thuở còn niên thiếu.

Mang tư tướng thoải mái, đầu óc thanh thản, tay chân rảnh rỗi, không có việc chính gì để làm nên Bạc Hùng sinh ra nông nổi. Y quyết định trước khi vào thành, sẽ đến ra mắt huyền thoại sống của quân đội liên minh, người tạo nên hệ thống luyện tập mà ngày ngày y vẫn chuyên tâm đổ mồ hôi không ngừng nghỉ. Chính là ngài Hạc giám quân vĩ đại.

Vệ trường An Tắt cực kỳ "cẩn thận" trong việc đối đãi hậu bối, một chút tình cũng không để lại, có bao nhiêu nghĩa thì lột sạch bấy nhiêu. Nếu không phải vì khác size, chắc bộ đồ kia cũng không còn. Vậy nên Bạc Hùng sống kiếp lang thang mấy bữa nay, năm xưa Bạc Hùng tại học viện, tại Nha Trang thành cũng là một tên tuổi lớn, so với học trưởng JJ David hiện giờ chỉ có hơn chứ không kém.

Còn bây giờ thì ăn bờ ngủ bụi, tiền không dám sai mà mỗi ngày mỗi hết, tìm mọi cách để lấy lại Thắng Khuê giáp, di vật cuối cùng mà đại sư Lý Khanh trước khi lâm chung đã tận tay giao cho mình. Thứ mà đại gia tộc hay liên minh đều thèm muốn nhưng không dám lấy, còn mình thì làm rớt ở cổng thành. Vừa nghĩ đã thấy chữ bất kính với bất tài.

Thật ra Bạc Hùng cũng có nhờ đến sự giúp đỡ từ một số người quen thân, tất cả họ đều vô cùng tức giận khi biết có kẻ cả gan dám cướp Thắng Khuê giáp, chỉ hận không lập tức kéo quân đến san bằng. Nhưng khi nghe đến tên Hạc giám quân thì "tít tít tít" gọi lại không ai bắt máy. Có người còn để vợ con nghe máy, cáo là vừa lâm trọng bệnh, chưa rõ sống chết, chỉ mong Bạc Hùng niệm tình anh em, đừng nhắc đến tên của họ trước mặt Hạc giám quân, nếu không sẽ chết không nhắm mắt.

Y có tính qua, nếu đến bước đường cùng, có lẽ phải nhờ đến ngài viện trưởng, thầy của mình để giúp đỡ, nhưng nghe nói năm xưa viện trưởng với Hạc giám quân đánh nhau ba trận, thì Hạc thắng đến hai, nước đi này vẫn không phải là thượng sách.

10 triệu, tính của thầy mình thì Bạc Hùng biết, tình nghĩa sao cũng được, nhưng động đến tiền thì trở mặt nhanh hơn gió. Không nhờ đến thì tốt hơn.

Sự tình là thế, bây giờ nói chuyện xảy ra ở cửa hàng đồ lưu niệm, nơi nhìn có vẻ vô cùng hợp pháp.

...

..

_ A Lang, dùng chổi quét sân đó, chổi quét nhà vẫn còn mới. - Emily nhắc nhở. _ Lấy hết giấy vẽ của Phoebe với Jena ra đây, lựa tờ nào vẽ hai mặt rồi đó. Lần này đốt cho tiệm ta sáng nhất xóm luôn. - Aurora quyết tâm hơn bao giờ hết.

_ Đốt thông long...đốt thông long..-mấy đứa nhỏ không biết gì hùa vào, dù sao nghe vẫn có vẻ vui.

Bạc Hùng là nam nhân, trong tình huống này mà bỏ chạy thì nhìn có vẻ phạm pháp, y đứng đực ra đó trong cuộc tấn công của mấy chị em.

Còn A Lang, hẳn đang hát thầm bài " người vô hình nên ta đừng thấy nhau" và " tôi không nghe, tôi không biết, tôi không thấy những gì chị em nhà Aurora muốn đốt". Nói chung là cực kì bình dị.

Thật ra còn một người cũng đang vô cùng bình yên, chính là Trương Phóng, người đang nghiên cứu cát đồ ăn trong bọc vào tù sao cho gọn gàng, không nên làm phiền niềm vui này của hắn.

_ Cô chủ tiệm. - Bạc Hùng hô lên.

_ Hử, người còn muốn nói gì? _ Ngôn từ không tiện để dùng diễn tả gương mặt của Aurora.

_ Ta..ta..nghĩ là... " phong long " mới đúng.

Aurora suy nghĩ, rồi nhìn bọn nhỏ gật đầu. Thế là bọn nó lại reo: đốt phong long, đốt phong long..

Khi giấy đã được A Lang gom khá bọn thì Bạc Hùng lại kêu lên:

_ Cô chủ tiệm, nói đi, phải như thế nào mới có thể đưa thứ đó lại cho ta.

_ 10 triệu, đúng giá. - Aurora sẵn giọng.

_ Ta..ta không có, còn cách nào khác không?

Aurora nở một nụ cười kì lạ, Emily nhìn thấy, cô bé im lặng rồi ra hiệu cho mấy đứa em đi chỗ khác, hiện trường chỉ còn lại bốn người, Aurora, Bạc Hùng, A Lang và Emily. (tên không lộ không cần nhắc tới).

_ Có, có đó, có một cách. Một cách không cần đến tiền, chỉ là.. Ta không biết người có làm được hay không thôi.

" không cần tới tiền ", cụm từ này gây được sự tập trung lớn của Bạc Hùng. và A Lang.

_ Cô cứ nói đi, chỉ cần có thể, Bạc Hùng ta chắc chắn sẽ...

_ Thôi đi, bớt nói những lời thừa. Ta sẽ nói, nhưng ta không nghĩ là người sẽ làm được.

Aurora trầm tư:

_ Ta sẽ nói một cái tên, chỉ cần người có thể nhớ đó là ai, ta sẽ lập tức trả đồ lại cho người, không thêm gì nữa.

_ Một cái tên?

_ Phải, một cái tên. Chính là...Doris.

Gương mặt của Aurora trở nên buồn, lúc này trong ánh mắt cô nhìn Bạc Hùng, ẩn dấu một tia chờ mong, nó mong manh đến mức chính cô cũng không nhìn ra được.

Còn với Bạc Hùng, thời gian như đứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Lời Hẹn Tuổi Trẻ

Năm xưa chàng là tình tú, khi có chàng bốn phương ngập tràn tiếng ngợi ca, chàng là người hữu tình nhưng lại buộc mình phải vô tình, bởi vì người đàn

ông, có lý tưởng buộc phải hoàn thành cũng như rất nhiều cái giá phải trả. Lưng người đàn ông phải thẳng, muốn vậy thì phải cố gắng thật nhiều.

Nàng không nổi bật. Nàng như đóa hoa đồng nội mọc lẻ loi trên sườn đồi đón gió, dù tả tơi nhưng không bao giờ cho phép mình gục ngã. Nàng thiếu thốn tình cảm gia đình từ khi còn ấu thơ, và luôn cố để bù đắp thật tốt cho những đứa em nhỏ của mình. Nàng muốn chứng nhận được nhiều hơn những gì nàng đã từng có. Như trong những bài hát về người chị, nàng đã giành lấy về mình thật nhiều điều thua thiệt, cùng những giấc mơ chôn giấu.

Hai người học ở hai học viện, công cách một con đường nhưng có vách tường cũ vẫn đang là chung.

Chàng hay tới đó, dựa lưng vào vách tường hoen ố, tránh xa tiếng hò reo và lắng nghe sự đau nhức trong từng thớ thịt của mình. Mỗi bước chân chàng đặt được, đều đôi bằng máu, mồ hôi, và ít lần, nước mắt.

Nàng biết về chàng, như tất cả mọi người đều biết về chàng. Một lần nàng vô tình gặp chàng tại nơi đó, một lần, rồi nhiều lần, vô tình thành hữu tình. Vách tường cũ là chứng nhân cho hai người.

Rất nhiều điều tuyệt vời để nói về họ, nó đẹp hơn bất kỳ cuốn tiểu thuyết ngôn tình ăn khách nào.

Chỉ là.

Chưa từng có lời yêu nào được thốt lên, chưa ai nói ra lời hẹn ước, và chưa có giấc mơ nào được vẽ cho trọn vẹn. Qua ngày tháng, vẫn là hai người đợi nhau, để được vô tình gặp nhau.

Rồi một ngày, khi sắp đi xa, chàng hỏi:

_ Nàng sẽ ở đây, khi ta chờ về chứ?

Và câu trả lời của nàng làm chàng đau nhói, lần đầu trong đời chàng nghĩ về một điều khác cho tương lai của mình. Để rồi nó bị bóp nát sau bóng lưng mỏng manh lẻ loi đang bước đi.

Chàng dừng cảm, nhưng ở đây điều đó là vô ích. Một ngàn một vạn lần chàng mơ ước, nếu quay lại buổi chiều ngày hôm đó, hãy để đôi chân này được bước đi, đôi tay này được nắm lấy, và đôi mắt này được nhìn thêm một lần nữa gương mặt kia, để biết có phải nó cũng lạnh lùng như cơn gió chiều hôm đó, hay đang ướt đầm như tâm hồn gã trai đang đổ vỡ kia.

Nhưng thứ duy nhất không bao giờ cho ta cơ hội, chính là thời gian. Câu chuyện xưa tưởng đã dừng lại ở đó, như cách trái tim hóa thành sỏi đá.

Nhưng hôm nay khi nghe lại cái tên năm xưa, mới biết là có những thứ không gì xóa nhòa được, càng cố quên, và cố quên thật nhiều, để khi nó ủa về, là giống bão.

Bạc Hùng thôi im lặng, đôi mắt vẫn nhìn về phía xa xăm, run rẩy:

_ Doris, nàng... sống có tốt không?

Nhìn sâu vào đôi mắt của người kia, Aurora đã có được thứ mình muốn, là con gái, nàng biết điều gì là đáng giá. Nhưng rất nhanh, nàng khôi phục về lạnh lùng, và trả lời với giọng cũng lạnh lùng không kém:

_ Chị ấy.. Chết rồi!

Nếu có ai đã từng thấy núi lửa, chắc chắn sẽ không bao giờ quên, lúc này, ngọn núi mang tên Bạc Hùng cũng đang sụp đổ như thế.

Một tiếng nghiêng răng, một tiếng rộp của khớp xương nơi lồng ngực, mất đi rất nhiều nhịp đập.

Bạc Hùng không hỏi, còn Aurora thì không nỡ im lặng:

_ Hơn mười năm rồi, chị ấy bị bệnh.., không qua khỏi. Khi ấy tôi còn nhỏ, không nhớ gì nhiều, chỉ nghe các chị khác kể lại. Ngày cuối cùng, họ tìm thấy chị Doris ở một đồng gạch vụn, hình như vừa trước, nơi đó vẫn là vách tường. Hôm đó..trời lạnh lắm. Rất lạnh.

Hiểu.

Hiểu.

Hiểu.

Mang một câu hỏi ra đi, tưởng rằng mình là người đau khổ.

Nhưng thật ngu ngốc. Thật ngu ngốc lắm sao. Có những câu trả lời mà tưởng chừng cả đời mong rằng đừng bao giờ có đáp án.

Ha ha ha ha ha.

Nàng nói sẽ không chờ ta, vì nàng biết sẽ không chờ được ta.

Đề rồi đến phút cuối nàng vẫn chờ ta, còn ta thì sao chứ, hoặc là đứng đó, hoặc là ra đi. Ta..thật ích kỷ.

Hôm đó trời lạnh lắm sao, thật sự lạnh lắm sao.

Bạc Hùng đưa tay vào ngực, lấy ra một tấm thẻ bằng gỗ, đây là loại thẻ mà năm xưa, những người tuổi trẻ hay dùng như một trang lưu bút, vật lưu niệm hay một tấm thiệp. Trên đó thường ghi những điều quan trọng mà họ muốn nhớ, hay quan trọng đến mức họ không thể nói ra.

Bạc Hùng không giỏi văn chương, nhưng y vẫn có những điều sâu kín muốn nói. Trên tấm gỗ này là một bài thơ, do chính tay y khắc. Bài thơ này không nổi tiếng, cũng không phải của một nhà thơ nổi tiếng, tác giả của nó, nghe nói là một người chuyên và chỉ viết được những tác phẩm buồn.

Có một lần Bạc Hùng vô tình đọc được nó, và y ghi nhớ ngay lập tức. Có lẽ vì bài thơ này chính là tiếng lòng của Bạc Hùng, là những lời Bạc Hùng không đủ dũng cảm để nói ra. Y nhớ rõ từng câu thơ một.

Anh yêu em!

Anh yêu em bằng tấm lòng chân thật.

Bằng đợi chờ mong nhớ lúc xa em

Khi gần em anh như ngọn đuốc cháy

Nóng như mặt trời chiếu sáng các vì sao.

Khi xa em anh lại thành băng giá.

Thổi tuyết lạnh suốt cả một mùa đông

Và em ơi anh muốn em biết rằng,

Anh yêu em! Yêu suốt cả đời anh.

Gửi người anh yêu.

Đã bao lần Bạc Hùng muốn đưa nó cho Doris, nhưng lại không

Mảnh gỗ này chính là một mảnh tâm hồn, một mảnh cảm xúc đẹp nhất trong đời.

Cánh tay Bạc Hùng rung rung, nét khắc xưa còn đó, nhưng người xưa nay còn đâu.Đưa cho ai, biết gửi ai đây, chỉ trách chính mình trong một thời tuổi trẻ.

Ngày đó nàng nghĩ gì, và khi đó nàng nghĩ gì. Bạc Hùng không dám nghĩ nữa, vết cắt đã quá sâu đến nỗi nó khiến ta mất cảm giác đau.

Người ta gọi là hối hận, bởi vì nó muộn màng, nếu đã muộn, làm gì còn cách sửa chữa.

Ta dùng bút, ta không phải Bạc Hùng nên không thể nói hết những cảm giác của hấn. Chỉ tóm gọn lại những việc phía sau.

Aurora đưa lại ngôi sao cho Bạc Hùng rồi đi vào trong tiệm, người khác rời khỏi và Bạc Hùng cũng rời đi. Tất cả diễn ra trong im lặng, như là phút mặc niệm

Bonus:

_ Cô làm gì ở đây?

_ Ta? Ta đi hái nấm

_ Nấm? ở đây chỉ có cỏ, làm gì có nấm

_ Mặc ta đi, nấm hái được cũng là của ta, ngươi hỏi làm gì.

....

....

_ Ngươi làm gì ở đây?

_ Ta..ta chỉ ngồi thôi. Mà mấy bữa nay không thấy cô tới hái nấm

_ Sao ngươi biết, ngươi chờ ta à.?

_ Không, ta chỉ đoán vậy thôi.

...

...

_ Nàng đến lúc nào?

_ Chỉ mới thôi, chàng ngủ đủ chưa, nhìn chàng có vẻ không khỏe.

_ Bây giờ thì khỏe rồi, thật sự khỏe rồi.

...

....

_ Nàng.. Một sao?

_ Không, không có, chỉ là cảm nhẹ thôi. Trận đấu ngày mai, chàng sẽ thắng chứ.?

_ Chắc chắn rồi,

_ Cần thận nha,

_ Ta biết.

....

_ Khoác chiếc áo này vào đi, đừng buống, nàng tái nhợt hết rồi kìa

_ Trời lạnh mà

....

_ Nàng ho nhiều quá, có thật sự là không sao không?

_ Không sao thật mà, chỉ quên uống thuốc thôi. Chúc mừng chàng, hôm nay lại thắng thêm một trận nữa.

_ Ngày mai gặp nhau, ta có thứ muốn tặng nàng. Với lại, nhớ uống thuốc.

...

..

_ Doris, nàng sẽ ở đây khi ta trở về chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Bạc Hùng Gặp Vương Bá

Tại nơi hiu quạnh, gần vách tường đồ nát.

_ Ngươi là Morgan Noland...Đại công tử của nhà Morgan?

_ Phải, nhưng xin Bạc Hùng tướng quân hãy gọi ta là Vương Bá, với cái tên này, ta và nhà Morgan không liên quan gì nữa. May mắn được gặp, ta mong chúng ta có thể đối đãi với nhau như bằng hữu.

_ Ngươi lấy tên gì cũng không liên quan đến ta, ta chỉ muốn hỏi một việc, ngươi ẩn núp ở đây, có mục đích gì.

_ Y, Bạc Hùng tướng quân có gì hiểu nhầm hay không,ta ngủ trên bãi cỏ này từ sớm, chính vì nhận ra huynh nên ta mới thức dậy để chào hỏi.

_ Thật?

_ Chính là thật, không giấu gì tướng quân, ta đã từng nghe lão sư khen ngợi huynh rất nhiều lần, ý rằng tuổi trẻ thời này, Bạc Hùng huynh là tinh tú trong tinh anh, vốn ta định chờ đến dịp thích hợp để bái phỏng huynh, nhưng không ngờ chúng ta thật có duyên, nơi đồng không mông quạnh này lại có thể vô tình gặp nhau.

_ Không dám.

Bạc Hùng đáp gọn gòn rồi xoay lưng bước đi, nếu chuyện chỉ là vô tình thì đôi câu như vậy đã là nhiều rồi. Hôm nay tâm trạng của Bạc Hùng vô cùng nặng nề, vách tường cũ năm xưa chỉ còn cách một khoản, Bạc Hùng muốn nhanh tới đó để đối diện với chính mình trong quá khứ.

Vương Bá có chút không muốn, lời Y nói là thật. Đúng là Vương Bá rất mong gặp được Bạc Hùng, một đề tương giao một đề chứng thực. Lý do đầu thì dễ hiểu, còn lý do sau, chính là vì muốn kiểm chứng câu nói của miệng của sư phụ ;

" trên đời này có hai loại thiên tài, loại như trò triệu triệu người mới có một, không phải thời nào cũng có thể sinh ra, có thể coi như là trân quý. Nhưng còn có một loại nữa, là loại đơn giản hơn, ai cũng có thể thành, con đường chỉ có một, người nào cũng biết cách để đạt được, vậy mà chẳng mấy ai có thể thành công. Người có thể thành, so với người, trân quý hơn không biết bao nhiêu lần. "

Vương Bá không phải người tầm thường, chỉ bằng mắt thấy tai nghe, cũng là đủ để xác định Bạc Hùng kia chính là loại thiên tài thứ hai mà lão sư muốn nói.

Người như Vương Bá không thể dùng từ tự phụ, nếu buộc phải nói thì có chăng đó là lòng kiêu hãnh, là nơi lưu lại dấu chân của nam nhân. Vương Bá không phải là người không dám thua, nhưng y muốn biết mình thua ở điểm nào.

Việc Bạc Hùng không có hứng thú với mình không làm Vương Bá phật ý, chỉ là thấy tiếc mà thôi, y lấy im lặng để tiễn chân Bạc Hùng. Nam nhân nên đối đãi với nhau như vậy.

_ Khoan đã. - Bạc Hùng kêu lên.

_ Bạc Hùng tướng quân có gì chỉ dạy. - Vương Bá có chút bất ngờ.

_ Người ở đây từ lúc nào?

Vương Bá không trả lời, y hơi nhíu mắt nhìn ngang.

Biết mình lỗ mãng, Bạc Hùng có hơi xuống giọng:

_ Mô đất này có dấu đào xới còn rất mới, có phải là do người?

Vương Bá nhìn xuống, theo hướng tay của Bạc Hùng, đúng là nơi đó có cái hố nhỏ, đất cát xung quanh còn rất mới, hơi ẩm vẫn còn, việc này nếu Bạc Hùng không nói thì Vương Bá cũng không chú ý đến:

_ Ta chỉ ngẫu nhiên nghỉ ở đây, những thứ khác ta cũng như tướng quân, đều là không biết.

Bạc Hùng thờ nhẹ, giọng áy náy:

_ Là ta lỗ mãng, xin lỗi.

Vương Bá chỉ cười, chuẩn bị quay đi, y cũng nhận ra tâm trạng Bạc Hùng đang không tốt, hy vọng lần sau gặp có thể tốt hơn.

_ Khoan đã. _ Lại là giọng của Bạc Hùng.

Vương Bá hơi ngừng lại, chỉ nhìn chứ không nói gì, đôi mắt hơi nhíu, vì trong tiếng kêu kia của Bạc Hùng có mấy phần như mệnh lệnh. Việc này nghe như thế nào, đặc biệt là với thân phận của Vương Bá, đều là không thích hợp.

Bạc Hùng lặng một chút, nói tiếp:

_ Có thể cho ta xem qua cái quạt kia của người có được không.

Vương Bá khẽ nhìn xuống ngang hông, nơi đang dấp cái quạt trắng của mình. Rồi lại nhìn về hướng Bạc Hùng, tiếp tục lặng im không nói gì.

_ Ta không phải muốn xem cái quạt đó, chỉ là muốn nhìn qua mảnh ngọc bội đang đeo ở chuỗi quạt. _ Bạc Hùng nói như muốn giải thích.

Chỉ là với Vương Bá, Bạc Hùng càng giải thích thì ánh mắt càng khó hiểu. Cái quạt này là vật tùy thân của Vương Bá, là loại thiết bị năng lượng tinh thần đặc thù, phẩm chất không tầm thường, còn không tầm thường như thế nào thì khó nói.

Nếu Bạc Hùng muốn xem cái quạt thì dễ hiểu, bữa trước Vương Bá bái kiến viện trưởng Vô Cùng Cực của học viện cơ giới sư Nha Trang thành, ngài

viện trưởng cũng cầm cái quạt này tấm tắc nửa ngày trời, yêu thích không rời tay.

Khi đó, Vương Bá vẫn bình thường, còn hộ vệ đi theo thì mồ hôi hột ướt hết ba lớp áo, chính là vì danh tiếng của Vô Cùng Cực viện trưởng sớm đã vang xa, nổi tiếng là người hay cầm đồ quên trả, chuyện ông ăn chặn của hậu bối là thường xuyên như tập thể dục buổi sáng. May sao lần này ông nhận được.

Còn tấm ngọc bội ở chuỗi quạt, chỉ là vật trang sức bình thường, phẩm chất bình thường, bán ở sạp ven đường chắc không quá năm tiểu kim thạch, thậm chí còn không phải là ngọc bội thân phận của nhà Morgan. Đây là có người đưa cho Vương Bá, vì muốn làm người đó vui lòng, hẳn buộc phải đeo công khai trên quạt, thậm chí mấy năm nay từ lúc đeo lên ngọc bội. Năng lượng của cái quạt chưa từng được Vương Bá kích hoạt, sợ sơ xuất làm hư miếng ngọc bội, khi đó thì hẳn khó sống yên.

Nói là vậy, để biết với Vương Bá, hai chục thứ chỉ bảo như cái quạt này, cũng không quan trọng bằng miếng ngọc bội trang sức kém chất lượng kia.

Vậy nên sau hồi ngạc nhiên im lặng, Vương Bá không ngần ngại trả lời Bạc Hùng:

_ Xin lỗi tướng quân, chuỗi ngọc bội này là vật kỉ niệm, có ý nghĩa riêng với Vương Bá, không thể tùy tiện đưa ra được.

Vừa nói Vương Bá vừa đưa tay, nhét quạt vào ngực áo. Thật ra có thể thu lại thành tiêu bản ngôi sao cho gọn hơn, nhưng như vậy thì chuỗi ngọc lại không thu lại được.

Lời nói hay hành động của Vương Bá, cho tới lúc này phải nói là đã vô cùng khách khí với Bạc Hùng. Bạc Hùng hiện chỉ là tướng quân của chi quân đội trị an địa cầu, kể cả tướng quân của lực lượng quân đội không gian, thỉnh thoảng có gặp, cũng chưa chắc có thể nghe được một tiếng chào của Vương Bá.

Còn Bạc Hùng, bản thân cũng là người có hàm dưỡng, nhưng khi thấy hành động cất quạt đi của Vương Bá, cũng là lúc có thể tranh thủ nhìn rõ hơn mảnh ngọc ở chuỗi quạt, đôi mắt y tròn tròn, cổ nhìn cho kỹ, càng nhìn thì nét ngạc nhiên càng hiện rõ.

_ Khoan đã _ Bạc Hùng gấp gấp _ Noland, không, Vương Bá, có thể cho ta xem qua nó một chút được không, trên đó hình như có ấn ký của cố nhân ta.

_ Người nhầm rồi. Vương Bá thẳng thừng.

_ Người! Bạc Hùng trầm trọng. Công tử Vương Bá, Bạc mỗ thật sự chỉ muốn nhìn qua một chút, mong công tử thành toàn.

_ Xin lỗi, vật này quan trọng, ta không thể để lia thân được.

Bạc Hùng hít một hơi, không biết có phải do tâm trạng đang rối bời hay không, quả thật trên mảnh ngọc vừa rồi, Bạc Hùng thấy được ấn kí năng lượng tinh thần của Doris, thậm chí còn cảm nhận được năng lượng quen thuộc dao động ảo ảnh.

Không cần nói cũng biết Doris quan trọng như thế nào với Bạc Hùng, vừa nhận được hung tin, bây giờ lại cảm thấy có hi vọng khác, cho dù chỉ là di vật để lại, cũng không thể bỏ qua.

_ Công tử, xin thành toàn. Bạc Hùng chấp tay phía trước, ánh mắt khẩn khoản.

Vương Bá bỗng nảy ra một ý, ánh mắt chợt lóe, một tay khẽ chạm chuỗi ngọc trong lồng ngực trong lòng ngực "vật là dùng để ước thúc ta, không ngờ hôm nay lại có công dụng ngược lại, chuyện này mà kể ra, chắc chắn người đó lòng lợn phải nửa thán là ít, thôi kệ, dù sao ta cũng quen rồi. "

Dứt khoát, Vương Bá chậm chậm rút quạt ra khỏi ngực áo, nhưng không đưa cho Bạc Hùng mà dùng năng lượng khiến nó bay sang một bên, chậm chậm hạ xuống đỉnh gò đất khô thoáng cách chỗ hai người mấy mươi trượng.

_ Đây là ý gì? Bạc Hùng nheo mắt.

_ Vật này với Vương Bá thật sự quan trọng, nhưng nếu là tướng quân muốn, cũng không phải không cảm ra đường. Chỉ là phải xem thử, Bạc Hùng tướng quân có thể cầm được hay không.

Nói xong Vương Bá chậm chậm vận động vùng năng lượng tinh thần khổng lồ xung quanh. Khí thế bàn bạc nổi lên, ánh mắt nhìn thẳng Bạc Hùng. Chính là mời chiến.

_ Người thật muốn vậy? Bạc Hùng đứng thẳng thể nghiêm, gương mặt nghiêm nghị thêm nét lạnh lẽo.

_ Vương Bá, đặc phái viên của hai thế lực, chức nghiệp đặc thù sư, đẳng cấp bạch ngân cấp 5, thang chiến lực chuẩn hoàng kim.

_ Bạc Hùng, chuẩn hoàng kim.

_ Mời.

Bạc Hùng lắc đầu.

_ Không có quân lệnh. Ta không đấu với người dưới một đại cảnh giới, đặc biệt với đặc thù sư, đó là nguyên tắc, cũng là luật.

Vương Bá lặng một chút, khóe miệng mỉm cười. Năng lượng tinh thần xung quanh tán ra tạo thành một vòng tròn như kim cô, mở rộng ra bán kính khoảng năm bước chân, đánh rầm xuống mặt đất, vẽ nên một vòng tròn hằn sâu trên mặt đất, lấy tâm là Vương Bá. Sau đó hấn chấp tay, nghiêm túc:

_ Thịnh tướng quân ban thí luyện, sát hạch đẳng cấp.

Tới đây thì Bạc Hùng thờ ra, gương mặt giãn, thư thái thấy rõ. Nếu là thí luyện theo nguyên tắc thì đơn giản, thông thường việc đề thăng đại đẳng cấp là vô cùng khó khăn, hung hiểm không phải là không có, vậy nên việc nhờ người đi trước khảo hạch rèn luyện, là bước chuẩn bị cần thiết. Việc này cho dù không có miếng ngọc bội kia, nếu Vương Bá ngay lúc đầu đề nghị, Bạc Hùng cũng có trách nhiệm nên đồng ý.

Bổng Vương Bá lên tiếng:

_ Ba chiêu, nếu Bạc tướng quân có thể đẩy lùi ta ra khỏi vòng tròn, miếng ngọc kia xin gửi tạm chỗ ngài. Còn nếu không..

Chỉ cần nói nhiều đó, tránh nói nhiều hơn để khỏi ra về ngạo mạn, nhưng thật sự đúng là Vương Bá đang ngạo mạn.

Gọi cách biệt một đại đẳng cấp là một lạch trời cũng không sai. Bởi hệ số hiệu suất sử dụng năng lượng thấp nhất cũng là gấp 10 lần.

Bình thường thí luyện kiểu này, là kiểm tra khả năng phòng thủ cũng như vận hành vòng bảo vệ của thí sinh. Người khảo hạch có đẳng cấp cao hơn sẽ liên tục ra đòn ở cấp độ vừa phải nhưng liên tục. Khiến thí sinh phải liên tục tạo và phục hồi vòng bảo hộ, với số lượng vòng sáng như nhau, ai có thể kiên trì lâu hơn, chứng tỏ có hiệu suất sử dụng năng lượng cao hơn.

Nhưng nếu là giới hạn số lần ra đòn, tính chất hoàn toàn thay đổi. Đòn năng lượng cho ba chiêu hay ba lần đỡ đòn, chính là chiến đấu trực tiếp, ép buộc bộc phát mức cao nhất, nếu buộc phải ép đối phương ra khỏi vòng tròn, năng lượng sử dụng ở mức nào, để không trở thành diệt sát.

Bạc Hùng trầm ngâm, miếng ngọc kia đúng là phải lấy được, nhưng không đến mức phải làm tổn thương Vương Bá, thử thách này với y không phải là phát ra đòn mạnh bao nhiêu, mà là khống chế năng lượng ở mức bao nhiêu là vừa phải. Bạc Hùng cũng quyết đoán.

_ Được. Ngươi có bản lĩnh gì hãy lấy hết ra, đừng để ta nửa đường thất vọng.

Vương Bá hạ tay xuống, buông một câu:

_ Ta nghĩ, chính ta phải nói câu đó mới đúng, chuẩn hoàng kim bại dưới tay ta, đã đếm qua đầu ngón tay. Cái vòng tròn này không phải cho ta, chính là cấp cho Bạc tướng quân mặt mũi, chừa một đường lui.

Ngạo, đúng là ngạo nhân của nhà Morgan.

Không khi nơi này bỗng trở nên lạnh lẽo, Bạc Hùng cũng không nói thêm gì, nâng quyền lên, chân bước vào thế tấn.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Trên Trời Cố Sự

Nhìn bằng mắt thường, không gian xung quanh đang trở nên vặn vẹo do sự điều động năng lượng tinh thần trong vùng không chế của hai người.

Cả hai hoàn toàn nghiêm túc, đây là sự tôn trọng và kiên kị cần có dành cho đối phương.

Vương Bá tạo vòng bảo vệ hai lớp hoàn hảo, cùng với lớp giáp năng lượng cô đọng bọc sát thân. Không chỉ thế, từ vị trí đứng, Vương Bá để năng lượng tinh thần lan tràn cắm sâu vào mặt đất bên dưới, mục đích dễ hiểu, là tạo tầng đế giúp ổn định cơ thể, tránh bị đánh bay.

Bạc Hùng vẫn giữ thế nghiêm, năng lượng điều động không quá nhiều nhưng nhìn như thực chất, đây là đẳng cấp hoàng kim, dùng năng lượng như viên gạch xây nhà, chính xác, gọn gàng, không chút hao phí tỏa ra.

Năng lượng tinh thần của Bạc Hùng thấy rõ là tập trung nhiều hơn một lớp ở tay phải, chú ý xuất quyền không che đậy.

Nhìn Vương Bá chuẩn bị xong, ánh mắt Bạc Hùng lộ nét tán thưởng. Bạc Hùng hơn Vương Bá gần 10 tuổi nhưng nếu là 10 năm trước, chắc chắn Bạc Hùng không thể vận dụng năng lượng với hiệu suất tốt như thế. Bạc Hùng nâng tay, chỉ về hướng Vương Bá:

_ Ta sẽ xuất quyền vào giữa ngực ngươi, chú ý.

Vương Bá không đáp, nhưng hấn cũng chuẩn bị theo lời của Bạc Hùng, tạo thêm hai lớp khiên giáp năng lượng phía trước thân. Y gạt đầu ra hiệu đã

chuẩn bị xong.

Tạm dừng khúc này một chút.

Cũng ngay lúc này, xa xa phía trên bầu trời lúc này, có một nhóm chín người đang nhìn về chỗ Bạc Hùng và Vương Bá. Bọn họ không muốn, thì hai người bên dưới đừng mong nhận thấy được sự hiện diện của họ.

Trong đó, có bảy người là hộ vệ của nhà Morgan, có nhiệm vụ bảo vệ Vương Bá, họ luôn ẩn tàng trong tối, Vương Bá biết là họ luôn đi theo mình, nhưng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy. Đám người này phục trang sau lưng và trước mặt, đều có gia huy của nhà Morgan, không ngờ người có đẳng cấp thấp nhất, cũng là hoàng kim chiến sĩ. Là hoàng kim, chứ không phải chuẩn hoàng kim.

Bảy người bọn họ, tùy tiện chọn một người cũng là nhân vật phong vân một cõi. Nhiệm vụ của bọn họ không phải là làm bảo mẫu, họ chính là đi theo hộ vệ cho đến khi Vương Bá thăng cấp, có chỗ đứng thật sự trong tầng thứ. Trước lúc đó, hẳn có chuyện gì cũng không cần bọn họ xen vào, giữ lại một hơi thở mang về là được.

Bảy hoàng kim đẳng cấp đứng một chỗ, ai nghe thấy cũng phải hít vài ngụm hơi lạnh, cảm giác như trước mặt là bảy tòa núi lớn, cao cao tại thượng.

Nhưng tình huống lúc này thì hơi khác trong tưởng tượng một chút. Chính là vì hai người còn lại.

Nói nhanh, hai người đó, một người chính là ngài viện trưởng học viện cơ giới sĩ kiêm chủ tịch sản giao dịch tinh anh của Nha Trang thành, ngài Vô Tâm.

Người còn lại chính là ngài vệ trưởng bảo vệ công thành An Tất.

Hai người vốn đang có việc ở gần đây, thấy có chuyện vui thì bay tới xem. Không biết ngài An Tất lấy đâu ra cái bàn thấp, lại thêm bình trà với đĩa hạt dưa, thế là hai người bọn họ vừa lơ lửng ngồi uống trà trên trời, vừa nhìn xuống hai tiểu bối bên dưới.

Thân phận của hai người Vô Tâm và An Tất không tầm thường, nếu không muốn nói là phi phàm. Họ ngồi ở đó, đương nhiên bảy người hộ vệ kia phải bay tới ra mắt chào hỏi.

Vậy nên mới có cảnh tượng, hai người ngồi giữa cái nhau, bảy người xung quanh cúi mún gật đầu liên hồi, ai nói gì cũng gật, không dám bình bên nào bỏ bên nào. Lâu lâu còn phải cười trợ hứng. Có người hộ vệ mấy chục năm nay không biết cười, bây giờ phải ráng kéo miệng ra, kết quả méo luôn, cứ ề ệ gật gật, nhìn vào thì trở thành người vui vẻ nhất trong đám.

_ Phi, chuyện gì ngươi cũng thua ta, riêng cái khoản mặt dày thì công nhận ta thua ngươi. Vật do Hạc ta tịch thu theo chức trách, có giấy tờ hẳn hoi, làm gì có chuyện trả lại cho Vô Tâm ngươi. Mơ đi. Ngươi, ngươi, thấy ta nói vậy có đúng không.

Vài người hộ vệ của Vương Bá, đang đứng đối diện ngài An Tất, vừa đưa tay vuốt hạt dưa cùng nước mưa trên mặt, vừa gật đầu nhiệt tình, có cho vàng họ cũng không dám nói không.

_ Đồ da dày thịt béo không nói đạo lý kia, đồ là của đại sư Lý Khanh tự tay giao cho đệ tử ta, Lý gia còn không dám lấy, ngươi có tư cách gì mà giữ, thứ vừa ăn cướp vừa là làng, chính ngươi mới là mặt dày.

Nói xong thì ngài Vô Tâm hung hăng liếc xung quanh một cái, mấy hộ vệ bị ngài liếc trúng, giật mình hoảng hồn trở thành chim gõ kiến. Có người xém chút nữa bay không vững rớt xuống. Khi ổn định lại thì chợt nghĩ, lỡ rớt xuống thật cũng chưa chắc là không tốt, lấy cơ đó nằm luôn dưới đất, với ta nơi đó bình yên.

Hai người tranh cãi liên hồi, thỉnh thoảng đập bàn phun hột dưa nước mưa lấy khí thế, đương nhiên tất cả đều gạt qua một bên vào bảy gương mặt kia. Mưa nhân tạo luôn được bọn họ đáp lại bằng nụ cười sáng chói.

Dù vậy nhưng bảy người kia vẫn trong lòng cảm thấy may mắn. Ngài Vô Tâm và Hạc, năm xưa khi còn trong quân đội liên minh, tính tình không được tốt như thế này, mỗi lần gặp nhau không chỉ đấu võ miệng. Hai ngài ấy mà bạo phát thì còn kinh khủng hơn quân đoàn chiến.

_ Nhìn lại cái thân của ngươi đi, giáp là để cho người mặc chứ không phải cho lợn, mà ngươi không phải là lợn bình thường, ngươi là tinh lợn.

_ Ngươi mới là tinh lợn, cả nhà ngươi là tinh lợn, nhớ năm xưa ai là người bị ta đánh cho ăng ăng gãy đốt bỏ chạy. Ngươi là đồ tinh lợn kêu ăng ăng. Đồ này ta không trả, không thích sai thì ta đem bán đấu giá, nể tình quen biết ta cho ngươi giá phải chăng, đem cái học viện của ngươi ra đổi.

_ Lòi cái đuôi lợn của ngươi ra rồi nhé, thì ra là lâu nay ngươi ghen tị với ta, thèm khát cái học viện của ta. Được, nghĩ ngươi già rồi mà còn có chí cầu tiến, qua đi, ta cho ngươi canh công học viện, an tâm, ta sẽ xây cái chuồng cho ngươi an nghỉ trong đó.

_ Được lắm Vô Tâm, mấy chục năm tu luyện, võ miệng quả có chút thành tựu. Thử sửa ta xem, coi thử có tiến bộ gì không.

...

...

Tình thế đúng là sôi trào, bỗng hai vị đại nhân nhìn sang nhóm bảy người kia. Tình thế đúng là có chút vi diệu.

Bảy người, có ba người đang đứng cạnh ngài An Tất, liên tục gật. Ba người khác hướng về ngài Vô Tâm, tư thế trợ uy cổ vũ. Còn lại một người đứng ở giữa.

Nãy giờ không để ý, bây giờ nhìn lại, người này mặt mày dáo dác, người khác vừa cười vừa gật, còn hắn thì lại thêm cái kiểu lắc qua lại hai bên. Mà vừa rồi tranh cãi gay gắt, ai nấy mặt mày trầm trọng, tại sao hắn lại cười, mà nụ cười sao lại méo méo thế kia, thế là... Cười đều à?

_ Hừ. Ngài Hạc hắt cằm nhìn về phía hắn, có điều do nong mỡ dày nên trở thành rung toàn mặt, độ chấn nhiếp cao đến kinh người.

_ Hừm. Ngài Vô Tâm ánh mắt sắc bén, khí thế sát phạt năm xưa lần đầu tỏa ra, giống như chờ hắn bước nhầm một bước, cho dù tổn hại thân phận, cũng phải quyết đoán ra tay.

Hắn nhìn ba người bên phải, bọn họ nhìn hắn, ánh mắt xa lánh. Nhìn ba người bên phải, khóe miệng bọn họ lộ rõ sự khinh bỉ.

Từng người một đằng hắng.

_ Ta không quen hắn.

_ Còn ta thì thấy có quen, để bữa nào rảnh xem lại xấp lệnh truy nã, hình như có ảnh hắn trong đó.

_ Nãy giờ động thái của hắn rất đáng nghi, nhìn cái miệng hắn kia, đến giờ còn cười được.

_ Đúng vậy, điều đó chứng tỏ hắn tâm cơ thâm trầm, có tư cách làm nội gián.

_ Âm mưu gì, không lẽ hắn muốn kích động một hồi nội chiến, để hắn hưởng lợi cuối cùng. Thâm hiểm quá đi.

_ Huynh đệ, người thật làm ta thất vọng, làm người xin đừng làm thế.

Cùng một lúc tất cả mọi người đều có chung một nhận thức, tên miệng méo kia chắc chắn là người xấu, có tâm địa không tốt. Còn bọn họ, tất cả đều thiện lương.

Nhóm bảy người này là huynh đệ kết nghĩa, trưởng thành cùng một lửa với nhau, năm xưa khi còn trẻ là tổ đội tinh anh của nhà Morgan. Cùng nhau vào sinh ra tử, thân hơn anh em ruột thịt.

Bây giờ ẩn tàng làm lực lượng hộ vệ bí mật, tính ra họ sống với nhau cũng hơn nửa đời người rồi.

Bình thường họ không xưng hô bằng tên, chỉ gọi nhau theo số thứ tự, người đang đứng giữa kia chính là lão tứ. Bình thường khi di chuyển hoặc canh gác, kê cả bảy trận kháng địch, lão tứ đều giữ vị trí ở giữa. Nói thẳng ra là lão tứ là chuyên gia đứng kéo giữa. Nói hắn nhất thời chọn qua trái hay qua phải, có chút khó..

Tình huống này dùng đầu gối cũng hiểu rõ, hai vị đại nhân là muốn kéo thêm đồng minh, người càng đông thì khí thế càng lớn, đấu võ miệng thì khí thế là quan trọng nhất, ai cũng biết điều đó.

Còn sáu người kia, lũ phản thù kia. Mắt ta không có tròng nên mới nhận bọn mi làm anh em. Tâm địa bọn mi ta hiểu rõ, đám bọn mi lừa nhau chia mũi nhọn về phía ta, chính là thí chột giữ xe, dời sự chú ý của hai lão nhân gia lên ta. Giỏi lắm, giỏi lắm.

Nhưng các người đã quên một điều.

Trong ánh mắt của tám người kia, khí thế của lão tứ chợt bốc lên. Cái miệng méo khép một bên giựt giựt, giúp làm tăng nét thâm trầm.

Các người đã quên một điều.

Trong bàn cờ, con cờ đứng ở giữa trung tâm chỉ có một. Đó chính là con tướng.

Sắc lạnh, đúng vậy, ánh mắt này chính là sắc lạnh. Giống như con cừu lột bỏ lớp da nguy trang, lộ ra nanh vuốt.

Không khí cô đặc lại đến mức ngột ngạt.

Bỗng "bùm" một tiếng.

Lão tứ ôm bụng bay vút về phương xa, chỉ để lại một tiếng la thất thanh: Tiêu chảy rồi, giãy, giãy, giãy.

Đám người khi miệng mồm há hốc, sáu tên hộ vệ còn lại ngơ ngác nhìn nhau, sáu cặp mắt cùng sáng lên một lúc, cùng hô: _ tên kia muốn bỏ chạy, hai vị đại nhân chờ một chút, để bọn thuộc hạ đi bắt hắn về.

Nói xong thì cũng vút bay về phương xa. Để lại hai ông già bên bình trà cùng ngơ ngác.

Quá nhanh, quá nguy hiểm.

Ngài An Tất và Vô Tâm gật gù, hậu sinh khả úy, đúng là hậu sinh khả úy. Độc kể như vậy mà cũng nghĩ ra được, tâm cơ bậc này..., đúng là không thể coi thường lực lượng của nhà Morgan.

Hai người đưa mắt nhìn nhau cười cười, rồi ngài Vô Tâm chỉ ra một ngón tay, lập tức ở không gian chính giữa Bạc Hùng và Vương Bá, một chữ bằng năng lượng tinh thần cô đọng lại hiện lên, chính là chữ: "trống".

Cả Bạc Hùng và Vương Bá hơi sững một chút, khẽ đưa mắt nhìn quanh, sau đó cả hai chấp tay vào khoảng không, ra dấu cảm tạ.

Tình huống trận đấu này, lập tức bước lên một tầng thứ khác.

Xa thật xa ở một chỗ khác, bảy người hộ vệ tập trung lại một chỗ, không ngừng oán thán.

Hai lão phật gia ngài nói một tiếng là được, bọn ta chạy trốn còn không kịp, cần gì phải làm khó nhau đến thế, tìm ta thật không tốt lắm đâu.

Hzz, đi kiểm tra gừng uống thôi, lạnh lòng quá.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Song Kiêu Thế Hệ

Chiều thứ nhất.

Bạc Hùng sắc mặt không đổi, tung ra một cú đâm bằng năng lượng tinh thần. Chiêu thức không hề hoa mỹ, chùm năng lượng phóng ra ngưng tụ thành hình dáng một bàn tay nắm chặt, cứ vậy mà bay đi, không có cái gì gọi là bão tố phong ba hay lăng lệ. Mộc mạc đơn sơ, nếu muốn thì cũng có thể dùng từ phản phác quy chân.

Vương Bá thì khác, ngay lúc Bạc Hùng vừa xuất chiêu, gương mặt lộ rõ thần hình căng thẳng, tập trung, toàn tâm vận dụng năng lượng để gia cố các lớp bảo vệ của mình.

Nắm đấm năng lượng cứ vậy mà bay thẳng, xuyên qua vòng ngoài năng lượng đi vào bên trong, phá vỡ ba lớp khiến năng lượng gia cố mà không hề chậm lại, xuyên qua tiếp vòng trong năng lượng, tiếp xúc với lớp giáp năng lượng cô đọng.

Ầm, ầm, ầm. Tiếng năng lượng tinh thần và giáp năng lượng tinh thuần vang lên. Vương Bá liên tục gia cố lớp bảo vệ, thân hình hắn liên tục bị đẩy lui, kéo theo sự chuyển động của cả khối đất đá bên dưới, do các móc neo năng lượng đang cắm sâu.

Khi còn cách mép giới hạn hơn nửa bước chân, Vương Bá toàn thân gồng mạnh, hai tay chấp chữ X trước ngực, hét một tiếng, vung mạnh ra hai bên, đây là phóng ra năng lượng để khản lại.

Bùm một tiếng, bụi mù cuốn lên mờ mịt, Vương Bá phát tay tạo gió, khiến nó tan đi, nhìn lại, gót chân của hắn vừa chạm vào mép giới hạn. Tuy vậy, trên gương mặt của Vương Bá vẫn nở nụ cười tự tin.

Còn Bạc Hùng, vẫn nét điềm nhiên như núi, không chút ngạc nhiên.

_ Khá lắm. Ngài Vệ Trường An Tất vỗ đùi. Căn cơ rất ổn, tính tình cẩn thận, đáng tiếc, nếu phát thêm chút khí thế nữa thì sẽ có một chút phong phạm của ta khi xưa.

_ Ngươi nói ai?

_ Đương nhiên là thằng nhóc nhà Morgan, ngươi nhìn dáng người nó đi, không phải rất giống ta hồi còn trẻ hay sao.

Ngài Vô Tâm gương mặt khinh bi đến cùng cực, nhìn Vương Bá rồi nhìn Hạc, lại nhớ đến hình ảnh năm xưa của Hạc, đen nhem ồm tong teo mà lúc nào cũng đưa đôi vác cây đại kiếm to hơn thân mình, tới cái tướng đi cũng khó coi. Không chút liên quan gì đến hiện thực.

Ngài Vô Tâm đằng hắng không phân bác, tự nghĩ mình đại nhân không chấp tiểu nhân.

_ Nếu nói giống thì phải nói tới đệ tử của ta mới đúng. Bạc Hùng hất từ ngoại hình tới nhân phẩm, chính khí凛冽, tướng mạo phi phạm, tính tình trầm ổn. Đúng là thầy giỏi dạy trò tốt, năm xưa ta cũng như thế mà quét ngang cả thế hệ.

_ Không phải bò ngang à?

_ Bò lên cái bộ xương đen của ngươi thì có.

_ Hừ.

_ Hừ.

....

Ở bên dưới, Vương Bá tiếng về phía trước, khôi phục vị trí giữa tâm vòng tròn, hơi thở đều đặn, không có gì là một màn vừa rồi hẳn phải quá gần sức.

Lần này Vương Bá thu lại hết toàn bộ các lớp giáp năng lượng tinh thần bảo vệ. Kể cả lớp giáp cô đọng sát thân cũng không hề tạo ra, chỉ vung tay, phía trước người hiện ra một quả cầu năng lượng long lánh như nước bạc, nhấp nhô lơ lửng.

Đôi mắt Bạc Hùng nhú lại, hai người kia trên trời cũng tỏ vẻ ngạc nhiên. Vương Bá cất tiếng:

_ Đây là năng lượng tinh thần đặc thù của ta, Bạc Hùng huynh, huynh là người đầu tiên từ khi ta rời sư môn, có thể thấy được nó. Dù là vô ích nhưng ta vẫn khuyên huynh một câu, dùng hết sức mình đi.

Hồ vô thỏ cũng phải dùng hết sức, huống hồ giữa hai người, chưa biết ai là thỏ. Bạc Hùng ngay từ lúc bắt đầu đã vô cùng nghiêm túc, chẳng qua đòn vừa rồi, chưa dùng quá hai thành sức mà thôi.

_ Năng lượng đặc thù này... Hệ không gian? Bạc Hùng có chút thất kinh, nghĩ về một tiền bối khác vốn cũng mang họ Morgan, Bạc Hùng nói tiếp. Người là không gian giả.?

_ Đây đúng là năng lượng đặc thù hệ không gian, nhưng về phần ta, vẫn chỉ là đặc thù sư mà thôi, một bước kia, có lẽ phải ít lâu nữa mới bước ra được.

Nhưng lúc này, vẫn là dư dưng để đối phó với hoàng kim chiến sĩ, chứ đừng nói đến một hoàng kim vừa chuẩn như tướng quân.

Sẽ không là kiêu ngạo nếu như người có vốn đề kiêu ngạo.

Câu nói của Vương Bá không làm Bạc Hùng khó chịu, có chăng là thêm phần coi trọng đối phương mà thôi.

Chiêu thứ hai.

Bạc Hùng đưa tay phải lên, chỉ ra ngón trỏ, chuẩn bị phóng tia năng lượng, thẳng về phía quả cầu năng lượng đặc thù ngăn cách giữa hai người. Nếu là thí luyện năng lực, thì cũng không cần tiêu xả gì phức tạp.

Lần này Bạc Hùng quyết định dùng toàn lực.

Tia năng lượng đặc thù phóng ra, đòn đã xuất nhưng Vương Bá bên kia vẫn bộ dáng thông thả, thần tình không vui. Có lẽ đang nghĩ tại sao Bạc Hùng vẫn chưa xuất ra tuyệt chiêu của mình.

Chiêu thức vẫn là cơ bản, nhưng mức năng lượng Bạc Hùng vận dụng, so với đòn trước lớn, hơn phải gấp mười lần.

Tia năng lượng đi vào bên trong quả cầu, giống như bị nuốt mất, có vào mà không có ra.

Quả cầu sáng sủa một chút, rồi lóe lên ánh sáng mờ mờ. Ngay lúc này, vùng không gian phía sau lưng Vương Bá, hàng ngàn tiếng nổ lớn nhỏ vang lên. Nghe như có ai đốt mảy trăm dây pháo một lần.

Dễ hiểu, chính là quả cầu kia sau khi nuốt trọn tia năng lượng, thì chia năm sẻ bảy, phân tán rồi dẫn nó thoát ra vô số vùng không gian khác nhau xung quanh. Lần này, Vương Bá đứng ở thế bất bại. Mặc kệ chiêu thức của người có bao nhiêu sức mạnh, không chạm được vào ta, cũng chỉ là công cốc.

Hai người phía trên bầu trời không còn cười nói nữa, bọn họ nhìn chăm chú vào quả cầu kia. Với tầm mắt của họ, đương nhiên là có thể thấy được nhiều hơn.

Người lên trước là ngài An Tất.

_ Chẳng trách nhà Morgan có thể đứng vững vững không đổ, chính là vì thế hệ nào cũng có thiên kiêu số vận. Thế lực hai ông lớn giao cho hẳn thân phận đặc phái viên, chẳng phải ần ý đã quá rõ rồi sao.

_ Có ý gì cũng không quan trọng. Ta nghe nói đứa trẻ này cũng giống như các tiền nhân đời trước. Ngạo nhân của nhà Morgan, chẳng ai thêm đề ý đến chút tranh giành quyền lực vớ vẩn đâu. May mắn, bọn họ chính là may mắn của địa cầu.

_ Vô Tâm, người nghĩ đứa trẻ này có thể thật sự bước ra một bước kia hay không?

_ Không phải là được hay không, mà là bao lâu. Ta nghĩ sẽ sớm thôi, hẳn chỉ mới hai mươi, không nói đến món quà năng lượng huyền thoại kia, chỉ nói đến năng lực rèn luyện cơ bản, đã là hiếm có rồi. Tư chất này.. sẽ sớm thôi.

_ Mong là nhanh một chút. Ngài Hạc đại nhân ngăn đầu, nhìn xa xăm tình không. Con sóng dữ, sắp tới rồi.

Ánh mắt của Vô Tâm viện trưởng cũng lộ nét kỳ vọng.

Ở bên dưới, chiều thứ ba.

Bạc Hùng bình tĩnh nhìn tia năng lượng của mình bị hóa giải. Đôi mắt có chút hứng thú, nếu như Vương Bá không thể làm được, thì cũng ủng hộ cho lần kích động vừa rồi của hắn khi nhìn thấy quả cầu năng lượng đặc thù hệ không gian kia.

Một ngôi sao màu bạc bay ra khỏi tay áo của Bạc Hùng, nhanh chóng kích hoạt. Đó chính là Thanh Thương. Thứ đã đi theo Bạc Hùng từ khi rời học viện, đánh lên danh tiếng đến ngày hôm nay.

Bạc Hùng đạt chuẩn hoàng kim, có thể theo quy định của liên minh, đề xuất để nhận thiết bị phù hợp với đẳng cấp mới, nhưng Bạc Hùng vẫn quyết định chọn Thanh Thương làm vũ khí chính của mình.

Nếu vật và người đã có sự tương liên, thì không thể coi là ngoại vật nữa.

_ Vương Bá, lần này ta nghiêm túc. Cần thận.

Nói xong Bạc Hùng bộc phát khí thế, năng lượng tinh thần từ bốn phương cuộn cuộn kéo tới. Thanh Thương sáng lấp lánh, nhanh chóng nạp đầy năng lượng.

Phía bên kia Vương Bá cũng không cười nữa, quả cầu năng lượng không gian được hắn khuếch to hơn gấp đôi, sóng bạc đánh trên quả cầu cuộn lại với nhau tạo thành vô số ốc xoáy. Thật ra, kích thước này cũng là cực hạn của Vương Bá, hắn cũng không thể duy trì được quá lâu.

Nhưng cũng không cần, phía bên kia khi Bạc Hùng thấy Vương Bá đã chuẩn bị xong thì lập tức xuất chiêu.

Bạc Hùng phóng thương, là một đòn đâm. Thương vẫn nắm trong tay, nhưng từ đầu mũi thương, bay ra một Thanh Thương khác bằng năng lượng tinh thuần, ẩn chứa bên trong năng lượng dồn nén kinh người.

Khi Thanh Thương năng lượng đã thành hình, Bạc Hùng kích hoạt năng lượng đặc thù hệ kích phát của Thanh Thương.

Thanh Thương năng lượng phóng với tốc độ vô cùng về phía quả cầu năng lượng không gian, đâm thẳng vào bên trong.

Từng phân tán một, nó hoàn toàn bị quả cầu nuốt chửng.

Không khí tĩnh lặng. Quả cầu liên tục sáng sấp biến dạng.

Bạc Hùng gương mặt điềm tĩnh tự tại.

Gương mặt Vương Bá căng thẳng. Đưa hai tay ra phía trước, chính là đang cố ổn định lại quả cầu năng lượng không gian.

Nhìn thấy rõ Vương Bá đang cố gắng vận hết sức. Gân trán nổi lên, miệng ngọt máu tươi.

Bỗng,

Từ phía bên kia, mũi của Thanh Thương năng lượng lộ ra, chớp tắt như ánh đèn, có chút không ổn định. Nhưng vẫn đang dần dần lộ rõ, từng chút từng chút một dài hơn.

Nếu lúc phóng đi là nhanh như chớp, thì lúc lộ ra lại chậm chạp như đang có gì dằn nín lại. Nhưng nó vẫn đang không ngừng thoát ra.

Cuối cùng, khi Thanh Thương lộ ra hơn nửa. Một tiếng nổ lớn vang lên, quả cầu năng lượng tan rã, theo đó Thanh Thương phóng nhanh về phía Vương Bá.

Trong khoảng khắc cuối cùng, Vương Bá thở dài, cười tiếc nuối nhìn về phía Bạc Hùng. Khi thương năng lượng sắp chạm vào thì Vương Bá.. biến mất.

Rất nhanh vị trí mà Vương Bá hiện ra, là ở ngọn đồi thấp nơi hắn đặt mảnh ngọc bội.

Bạc Hùng phẩy tay, thương năng lượng đang bay ngang bỗng về một đường cong, rồi lượn thẳng lên bầu trời, biến mất.

Ánh mắt của Vương Bá lúc này càng thêm kinh ngạc, có lẽ đến lúc này mới tâm phục khẩu phục. Năng lượng phóng ra ngoài thì dễ, nhưng để điều khiển được, đặc biệt là điều khiển nhẹ nhàng như thế, trình độ này rất khó. Vương Bá tin chắc, nếu vừa rồi hắn không dùng năng lượng đặc thù để dịch chuyển tức thời, thì Bạc Hùng cũng có cách hóa giải, để không làm tổn thương hắn.

_ Cảm ơn Bạc Hùng tướng quân đã nương tay, chuyện lần này thật sự ta đã học tập được rất nhiều.

_ Ngươi cũng rất khá. _ Bạc Hùng nói ít, nhanh chóng thu Thanh Thương trên tay về trạng thái tiêu mất.

_ Vương Bá có việc gấp đi trước, mảnh ngọc bội này xin gửi lại chỗ tướng quân, khi nào có dịp, Vương Bá mong được tướng quân chỉ điểm thêm.

Nói xong Vương Bá biến mất, lần nữa dùng đến không gian dịch chuyển. Còn chuỗi ngọc cùng với cái quạt, bỗng nằm gọn trong tay của Bạc Hùng.

Hai vị kia trên bầu trời, nhìn nhau một chút, rồi cũng cùng chọn một hướng để bay đi.

Chỉ còn lại Bạc Hùng một mình đứng nơi đó. Hắn mân mê mảnh ngọc bội. Trầm lặng.

Bỗng Bạc Hùng ngẩn mặt cười lớn, tiếng cười vui vẻ hiếm có.

Bởi mảnh ngọc này đúng là có ấn ký của Doris, mà quan trọng nhất, dao động năng lượng trên mảnh ngọc này... còn rất mới.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Gặp Tần Phí

Khó khăn, phải cực kỳ khó khăn Vương Lang mới thoát khỏi nanh vuốt của cô nàng mũi chet Aurora. Có lẽ do tâm trạng không tốt, nên khi vừa nghe thấy Vương Lang muốn xin nghỉ phép buổi tối, cô nàng bạo nộ ngay.

Vương Lang dỗ dành, quay đầu bỏ chạy mà bên tai vẫn còn ổng ổng tiếng mắng của cô chủ nhỏ kia.

Dừng lại ở một góc đường, khi đã chắc là thoát, Vương Lang thở ra một hơi, nghỉ lại cho số phận càng lúc càng đi xuống của mình, từ cu li không công, trở thành cu li không công bỏ trốn. Vương Lang cất những bước chân nặng nề vào dòng người đông đúc.

Hắn ngẩng đầu lên, hít mạnh một hơi, việc từ trên trời rơi xuống coi như xong rồi, bây giờ hắn phải làm việc chính của mình. Đó là kiếm tiền.

Đích đến đã có, chính là sân giao dịch tình anh, từ lúc biết về nó, hắn đã coi đó là kho tiền của mình.

Khác với lần trước, lần này hắn đã hỏi han kỹ hơn, nơi hắn bước vào chính là cổng lớn của trung tâm giao dịch tình anh. Nơi đây thiết kế hoành tráng, không gian rộng rãi, người qua lại nhộn nhịp, khí thế bùng bùng.

Ở đây, trên vòm mái, không phải một, mà là cả chục bảng nhiệm vụ sáng nhấp nháy, mỗi giây mỗi khác, liên tục có nhiệm vụ mới được đưa ra.

Bên dưới, sảnh đón tiếp rộng như quảng trường, dễ có đến hơn ngàn người đang qua lại. Cách một khoảng thì lại thấy một hay vài nhân viên mặc đồng phục, bộ dáng niềm nở chuyên nghiệp, ít nhất là chưa thấy ai có gương mặt gian trá như tên Mạc Anh Hùng kia.

Đáng chú ý nhất, là có những nhóm tụ lại với nhau, ngồi bàn ghế như trong văn phòng hoặc đứng bắt loa la hét kêu gọi. Có băng rôn khẩu hiệu tờ rơi, mới nhìn tưởng như đang quảng cáo sản phẩm mới.

Vương Lang đi dạo một vòng, lắng nghe một chút.

_ Đến đây đến đây, chỉ cần đăng ký sẽ được nhận ngay 50 tinh thần tệ, công việc đơn giản, chỉ cần có giọng hét tốt mà thôi, hét theo ta, Tạ Oanh Oanh, chúng ta là fan club trung thành nhất của nàng, chúng ta yêu nàng..

_ Bán như cho không, bán như cho không. Mạch năng lượng các loại giá rẻ nhất thị trường, mua càng nhiều càng rẻ, đảm bảo nguồn gốc xuất xứ, hiệu xuất phù hợp với túi tiền.

_ Đi đâu mà vội mà vàng, mà vấp phải đá mà quàng phải chân. Đã bao giờ thấy ai bán sỉ lẻ phôi năng lượng chưa, đến đây đi, muốn phôi nào có phôi đó, nếu không có chúng tôi cũng có cách làm cho có. Đảm bảo hài lòng quý khách.

_ Việc nhẹ lương cao, tuyển cơ giới sĩ thanh đồng trở lên, công việc chỉ có một, đánh hội đồng băng nhóm Mạc rùa đen.

_ Tổ chức Mạc Đương Quy tuyển thành viên, cấp càng cao càng tốt, lương bổng hấp dẫn, đặc biệt tuyển người có thù hằn với nhóm gà con nhà họ Tần.

_ Giác mơ thành hiện thực, một bước lên trời, hãy đến với chúng tôi, dịch vụ mạ thiết bị uy tín nhất địa cầu, thanh đồng thành bạc ngàn, bạch ngân lên hoàng kim. Còn chờ gì nữa, chỉ 200 tinh thần tệ, bạn sẽ được ngắm nhìn mình trong tương lai.

_ Bạn cần tiền, bạn hết tiền, bạn muốn được giàu sang, hãy đến với chúng tôi, dịch vụ cầm đồ cấp tốc, uy tín, nhanh chóng, bảo mật thông tin khách hàng.

...

...

Sảnh chính đã trở thành cái chợ trời tinh anh tự phát, ra nhiệm vụ hay mua bán vật phẩm đều vô cùng nhộn nhịp, lý do là vì người tinh anh tập trung về Nha Trang thành mấy ngày nay quá đông, 10 cái bảng nhiệm vụ kia không đủ để cung ứng. Ban tổ chức cũng linh động, chỉ cần bọn họ đóng tiền thuê mặt bằng là được rồi.

Vương Lang mò mẫm, trong người hần trừ mấy vỏ kẹo ra, hình như không còn gì khác. Không tiền đi dạo phố đông, trong lòng nặng trĩu.

Bỗng Vương Lang chú ý đến một sạp hàng, chính xác hơn là một người trải chiếu đang ngồi, gương mặt buồn rười rượi. Phía trước là tấm bảng: "thu mua thanh năng lượng đặc thù hệ sinh mệnh, phẩm chất càng cao càng tốt, dùng đá nguyên liệu để đổi".

Phải nói đây là một trong những sạp hàng hiếm hoi vắng hoe trong sảnh giao dịch này. Người lạ nào vừa đến, nhìn tấm bảng, chưa đọc hết câu đã quay lưng bỏ đi, gương mặt giễu cợt.

Nói nhanh lý do, thanh năng lượng đặc thù hệ sinh mệnh là hàng hóa do liên minh độc quyền, cấm giao dịch số lượng lớn. Là thứ cung không bao giờ đủ cầu, giá cả trên trời, ai có dù là phẩm chất thấp, cũng giữ lại làm vật bảo mệnh. Càng là không đem đổi đá nguyên liệu, thứ đó cơ giới sĩ không cần, cơ giới sư thì không thiếu, có thiếu thì cũng dễ mua ở bên ngoài.

Người đang ngồi có gương mặt buồn đó họ Tần, tên là Tần Phí. Tần Phí họ Tần nhưng không có nghĩa là người của đại gia tộc Tần gia, y xa xôi cách họ mấy đời, muốn tự nhận là bàn chi cũng không được.

Tần Phí tuổi đời vừa hai mươi, là người tinh anh, vẫn đang nằm trong cấp thanh đồng. Y nhập học ở thành thị cấp hai, nếu so ra mặt bằng chung nơi đây, có thể nói là xa xôi hẻo lánh. Có lẽ do cuộc sống khắc khổ, cũng như tâm trạng buồn bã, râu ria không cạo, nên nhìn Tần Phí già hơn tuổi rất nhiều.

Tần Phí bày hàng ở đây đã mấy ngày, tiền đi đường trong người đều đem đóng mặt bằng hết. Khách đến hỏi thăm còn chưa có, đừng nói là giao dịch thành công. Bây giờ đã cuối chiều, mây tiếng nữa thôi là phải dọn hàng, nhìn hần u buồn thấy rõ, càng khiến người khác ngại ghê vô.

Vương Lang không có thanh năng lượng sinh mệnh, nhưng trong vùng chứa của hắn có một hạt giống của Mỹ Mỹ, đang chuẩn bị nứt ra, mọc chồi non. Hạt giống này trong vùng chứa của hắn giống như cá gặp nước, tha hồ hút năng lượng trong vòng sáng, chỉ mới mấy ngày mà đã to hơn không ít.

Dù sao cũng rảnh rồi, Vương Lang tiện chân ghé qua sạp hàng vắng hoe kia.

_ Ngươi có thanh năng lượng sinh mệnh?

_ Xin lỗi, ta không có.

Gương mặt Tần Phí vừa vui lên được một chút thì lại xụ xuống, hần mặc kệ Vương Lang ngồi xuống, không màng hỏi han thêm gì.

_ Mấy viên đá nguyên liệu kia, ta xem qua chút được không?

Tần Phí nhìn nhìn, rồi thờ dãi kéo cái túi sau lưng ra trước mặt Vương Lang, tiếp tục xụ mặt xuống.

Bên trong chứa đầy đá nguyên liệu, cũng chỉ là loại cơ bản, được cái phẩm chất rất tốt, dao động năng lượng dày đặc nhưng ổn định. Vương Lang cũng coi như là người có thường thức, đá nguyên liệu này bình thường cũng coi là mặt hàng có giá, nhưng đem đi đổi thanh sinh mệnh, có chút khó khăn.

_ Ngươi chỉ có một bao đá nguyên liệu này? Vương Lang hỏi.

_ Còn ngươi thì không có thanh sinh mệnh. Hỏi nhiều làm gì. Giọng của Tần Phí không cảm xúc.

Vương Lang hạ thấp giọng hơn.

_ Ta là sinh mệnh sư, ngươi nói thử xem cần thanh sinh mệnh để làm gì. Xem ta có giúp được không.?

Tần Phí dăm chiêu, hơi lưỡng lự một chút, nhưng vẫn cắn răng nói ra, dù sao nếu thân phận sinh mệnh sư của đối phương là thật, cũng xứng đáng để mọi người tôn trọng.

Tần Phí từ nhỏ may mắn nhặt được một quả trứng chim, sau khi ấp nở ra mới biết đó là trứng của tinh thú song hệ, bộ phi cầm lai thú. Đầu đại bàng nhưng thân hình là của thú ăn thịt, xếp vào bộ sư điều, nếu trưởng thành bình thường có thể tiến hóa thành tinh thú cấp ba, cấp bốn. Tần Phí đặt tên nó là Tiểu Phí.

Tiểu Phí có trí năng, khi bay được đã quay về sống ở vùng sinh tồn, nhưng lâu lâu vẫn ghé về thăm Tần Phí. Đến khi Tiểu Phí trở thành tinh thú cấp hai, thì bọn họ chỉ có thể gặp ở ngoại thành, vì quy định là cầm tinh thú cấp cao xâm phạm thành thị nhân loại. Mỗi lần gặp như vậy Tiểu Phí lại tặng Tần Phí một số thứ nó tìm được ở vùng sinh tồn, dù giá trị không cao nhưng vẫn giúp Tần Phí trang trải rất nhiều, một người một thú rất thân thiết, tình như huynh đệ.

Lần này Tần Phí có thể đến được Nha Trang thành là nhờ cưỡi Tiểu Phí bay qua vùng sinh tồn. Việc này không bị cấm, vì coi như Tiểu Phí là phi cơ cá nhân, có không ít các tuấn thú sư cũng dùng phương pháp này để di chuyển.

Chỉ là không có tuấn thú sư nào lại có năng lực chiến đấu thấp như Tần Phí. Trên đường đi bọn họ gặp một đàn tinh thú phi cầm khác loại đuổi giết. Là do Tiểu Phí không ngừng thiêu đốt cơ thể, thậm chí không tiếc cường ép tinh hạch đến mức sắp đổ vỡ, mới có thể có lẽ lẻ đến được phạm vi Nha Trang

thành. Bây giờ tiểu phí, phải nói là chín mạng, còn chưa tới nửa mạng để sống. Sợ là khó cầm cự thêm được nữa.

Nghe qua là đã biết mục đích Tần Phí vì sao phải bằng mọi giá kiếm thanh sinh mệnh, dù biết chỉ là kéo dài hơi tàn, nhưng không cố gắng thì lòng không yên.

Nghe xong chuyện, Vương Lang ra ý muốn giúp chữa trị cho Tiểu Phí kia.

_ Cảm ơn ngươi. Tần Phí chấp tay hướng về phía Vương Lang.

Thân phận sinh mệnh sư cao quý, mỗi người đều là báu vật của nhân loại. Dù ngươi có muốn, ta cũng không thể để ngươi mạo hiểm như vậy được. Với lại ta cũng biết rõ, tình trạng của Tiểu Phí, mười sinh mệnh sư cùng cứu chữa, may ra còn có cơ hội mong manh.

Một người, nếu không cẩn thận bị suy kiệt, được không bù mất.

Túi đá nguyên liệu này ngươi hãy giữ đi. Phần tâm ý này ta xin lĩnh. Có lẽ việc ta ngồi ở đây là sai, lúc này ta nên ở bên cạnh tiểu phí,.. đưa tiền nó.

Nói xong thì Tần Phí đứng thẳng dậy, không chờ Vương Lang trả lời, nhanh chóng thu dọn, chỉ chừa lại bao đá nguyên liệu, còn bản thân nhanh chóng hướng về cửa ra.

Vương Lang nhìn bóng lưng Tần Phí, đôi mắt suy tư, rồi nhanh chóng bước theo.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Ngủ Mà Kêu

Tại vùng ven của Nha Trang thành, Tần Phí chạy như bay phía trước, Vương Lang thông thả theo sau.

Vương Lang không có ý dẫu, nên Tần Phí sớm đã biết hấn đi theo. Hai người nhanh chóng chạy đến một hang đá nằm dưới chân núi rập rành ngoại vi Nha Trang thành.

Tại đó.

_ Đây là Tiểu Phí?

_ Phải.

Nếu Tần Phí không lên tiếng xác minh, có lẽ Vương Lang sẽ nghĩ mình đoán nhầm. Điều trước mắt thật khác với tưởng tượng ban đầu của Vương Lang.

Trước mặt hai người, đúng là có một con tinh thú đầu chim thân sư đang nằm thoi thóp, toàn thân cũng như mặt đất xung quanh toàn máu tươi, đôi cánh của nó treo hẳn ra một bên, không gấp lại được. Nhưng cả thân nó dài chưa tới nửa sải tay, sợ còn nhỏ hơn con chó nhà.

Tần Phí đang ngồi vuốt ve Tiểu phí, toàn thân rung rung, đôi mắt mờ nước.

Tiểu Phí lúc này sinh mạng đã sắp tắt, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, nó cố gắng gượng kêu lên mấy tiếng kék kék như đang lấy lòng, nó cố rướn cổ để tận hưởng bàn tay kia nhiều thêm một chút.

Cảm tượng thân tình này thật khó khiến người khác khó kìm nén cảm xúc.

Tần Phí nói, vừa là nói với Vương Lang, cũng như là đang nhắc nhở mình.

_ Tiểu Phí cố chống chọi với cả bấy phi điều. Vì lo cho ta đang ngồi trên lưng nên nó không dám chống trả lại, chỉ cố sức mà bay đi. Chỗ này, vết thương này, rồi chỗ này, là do đỡ đòn cho ta nên mới có.

Không chỉ tinh hạch, đến năng lượng sống trong nhục thể cũng bị nó tiêu đốt, tất cả đều dùng để cố sức bay nhanh. Thân hình nó vốn to lớn, chỉ mới mấy ngày, cơ thể nó đã bị co rút đến mức như vậy.

Vương Lang trầm lặng một chút, cuối cùng ra quyết định.

_ Để ta xem thử một chút.

Nói rồi không đợi Tần Phí lên tiếng, Vương Lang ngồi xuống, đưa hai tay chạm vào cơ thể của Tiểu Phí, bắt đầu phóng thích năng lượng đến từ hạt giống sinh mệnh.

Tần Phi ngẩn ngai, rồi cũng để yên, cho Vương Lang thử một chút, ít nhất cũng có thể giảm được đau đớn cho Tiểu Phi.

Năng lượng sinh mệnh được Vương Lang phóng thích ra dào dạt, không chút giữ lại, nhanh chóng nhập vào cơ thể Tiểu Phi, được nó hấp thu.

Tiểu Phi có linh trí, nó biết rõ người kia đang làm gì, nó cố tình thả lỏng, để năng lượng sinh mệnh dễ dàng được lưu chuyển trong cơ thể.

Một màn như phép màu diễn ra, những vết thương chồng chất của Tiểu Phi ngừng rỉ máu, bằng mắt thường có thể thấy được da thịt đang từ từ liên kết bên dưới, rồi da non dần dần khép lại. Khoảng mười phút, các vết thương đều đã tự phục hồi.

Lúc này Vương Lang dừng lại, hơi thở nặng nề mệt mỏi. Hắn không phải sinh mệnh sư thật sự, việc không chế năng lượng sống của hạt giống kia lưu chuyển thành dòng ổn định để đi ra ngoài không được tự nhiên lắm, cần chú tâm rất nhiều để gượng ép.

Tiểu Phi vui vẻ kêu lên một tiếng rõ to.

Tần Phi mừng rỡ, hắn cảm nhận được nhịp sống của Tiểu Phi ngày một tăng lên, khớp xương cánh gãy cũng liền lại. Dù chưa thể bay được hay cơ thể vẫn còn co rút nhưng như vậy so với lúc trước cũng là tốt lắm rồi.

Tần Phi cũng đã từng thấy sinh mệnh sư chữa bệnh, nhưng hoàn toàn khác với Vương Lang lúc này, chính là truyền năng lượng một chút rồi ngừng, chữa trị từng chút để tránh suy kiệt. Chứ không thể có hiệu quả nhanh chóng đến như vậy. Nói về hiệu suất, như này chính là đem vật chết biến thành vật sống, tuyệt đối không tầm thường.

Tần Phi chỉ thoáng nghĩ qua một chút, rồi hoàn toàn tập trung tâm tư vào Tiểu Phi trước mặt.

Tiểu Phi lúc này không thể coi là tinh thú được, vì tinh hạch hay năng lượng trong tế bào đều không có. Chỉ có nhục thân máu huyết bình thường. Tuổi thọ hay năng lực đều suy giảm, nhìn như một thú cưng bình thường.

Nhưng không sao, còn sống là tốt rồi. Tinh hạch là nguồn sống của tinh thú, hồi giờ cũng chưa nghe tinh thú nào tan vỡ tinh hạch mà còn sống cả, như Tiểu Phi lúc này đã là kỳ tích.

Tiểu Phi nhanh chóng gượng dậy, run rẩy xà vào lòng cũng Tần Phi. Một người một thú, vui vẻ vô cùng. Ánh mắt của cả hai nhìn Vương Lang vô cùng cảm kích.

Còn về phần Vương Lang, chính xác là bên trong vùng chứa của hắn, lúc này cũng không hề yên tĩnh.

Lúc Vương Lang dẫn hết năng lượng sinh mệnh bao xung quanh hạt giống, cũng là lúc hắn thu tay lại, tưởng mọi chuyện coi như đã xong.

Bỗng hạt giống kia rung rẩy, nứt ra một đường. Rồi nó như con ong đi tìm mật, bay lượn vòng quanh, cuối cùng lao vào trung tâm vòng sáng to nhất đang có của Vương Lang.

Năng lượng tinh thuần của vòng sáng đó cuộn lại như ốc xoáy, ào ào bị hạt giống kia hút vô.

Quá nhanh, thời gian bên ngoài chưa hết một hơi thở vòng sáng to nhất đã trở nên ảm đạm, cạn khô.

Hạt giống kia quen mùi, tiếp tục nhảy qua vòng sáng bên cạnh hút tiếp.

Vương Lang có 50 vòng sáng, cái sau to hơn cái trước, nhưng chẳng mấy khi tất cả đều đầy, lúc này hắn sau mấy ngày nghỉ ngơi liên tục hấp thu, chỉ mới đầy được gần 30 vòng. Đó là đã nhờ tốc độ hấp thu của Vương Lang nhanh hơn người bình thường đến mấy lần.

Cái hạt giống tham lam kia giống như đang ngủ bị kêu dậy, liên tục nhảy từ vòng sáng này qua vòng sáng khác, nếu chú ý kỹ thì sẽ thấy vết nứt trên hạt giống ngày càng rõ rệt.

Vương Lang đang nội thị vùng chứa thì hoảng hồn, mới chớp mắt mà hắn đã bị hút mất hơn chục vòng sáng, mà hạt giống kia thì không có dấu hiệu ngừng lại, thậm chí nhìn từ dao động, có vẻ như nó đang rất phấn khích.

Như nhớ lại chuyện cũ, Vương Lang nhanh chóng điều khiển ngôi sao Bắc Đẩu đang lơ lửng kia bay tới đập vào hạt giống, hắn thầm nhủ, không cần biết lợi hại ra sao, tốt nhất là đập cho nó bất tỉnh luôn.

Vương Lang bỗng nhớ Mỹ Mỹ, nhớ lại là nghiêng rằng, thứ do con hàng đó xuất ra, đúng thật không tốt lành gì.

Hả. Vương Lang ngăn người, chết tiệt. Cái ngôi sao kia vừa đập được mấy cái, không ngờ cũng là thứ hại người, đang ngủ mà kêu. Nó không giúp ngăn hạt giống lại thì thôi, không ngờ vẩy đuôi theo giặc, bay cùng hạt giống vào vòng sáng, liên tục hút lấy hút để.

Xong rồi, xong thật rồi. Số lượng vòng sáng còn 10, 9, 8.. Tại sao cuộc đời hắn chỉ toàn chứa chấp bọn ham ăn. Giống như có người thọc tay chôm tiền trong túi của mình, nghĩ vậy sẽ thấy được sự đau khổ của Vương Lang lúc này.

Hai thứ ham ăn kia không phân trước sau, liên tục càn quét. Giống như bị bỏ đói lâu ngày, mà có lẽ cũng thật là vậy.

Cho đến khi bọn chúng đang lao về vòng sáng cuối cùng, thì bỗng trong vùng chứa của Vương Lang xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu đỏ. Nhìn kỹ, đó chính là thứ mà Vương Lang tưởng là cộng kềm, mà tâm ma đã khiến hắn phải dùng 200 triệu tinh thần tệ để đổi.

Thanh tiểu kiếm xuất hiện, bộ dáng ngạo nghễ đứng chắn ngang đường đi của hạt giống sinh mệnh và ngôi sao Bắc Đẩu.

Ngôi sao kia như đang sợ hãi, lập tức bay ra xa, không dám lao đến vòng sáng cuối cùng nữa. Còn hạt giống thì chần chờ, cuối cùng như không cưỡng lại được, quyết định lao tới tiếp.

Thanh tiểu kiếm màu đỏ như bị chọc tức, nó lập tức xoay vòng, chém một phát vào hạt giống.

Ầm. Hạt giống ngừng lại, nơi thanh tiểu kiếm chém trúng là đỉnh của vết nứt trên vỏ. Rắc một tiếng, một khe hiện ra trên hạt giống. Thanh tiểu kiếm rút lui lại, đúng lúc này từ bên trong hạt giống, năng lượng sinh mệnh ồ ạt tràn ra từ khe nứt.

Vương Lang hoảng sợ, dòng năng lượng tuôn ra cuộn cuộn này quá nhiều quá dũng mãnh.

Năng lượng tinh thuần thì có chỗ chứa cơ bản là vòng sáng.

Năng lượng sinh mệnh mà hạt giống tạo ra trước đây không nhiều, chỉ vừa đủ để bao quanh nó.

Còn dòng năng lượng sinh mệnh này thì quá mãnh liệt, nó như con lốc cuốn khắp nơi trong không gian vùng chứa, độ bạo liệt của nó Vương Lang chịu không nổi, vùng chứa như sắp tan rã.

Đây thì phải tràn, Vương Lang quyết định mở một đường, phóng thích nó ra, mà mục tiêu đã có sẵn, chính là tiểu phí còn yếu ớt kia.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Tiểu Phí Thành Vương

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tần Phí, Vương Lang đưa tay ra, ôm chầm lấy Tiểu Phí.

Tần Phí đôi mắt xoay tròn, nghĩ về việc nhiều người có sở thích theo nghĩa đen là "thú tính", hắn rung rung ái ngại:

_ Lang huynh, xin hãy kìm chế, Tiểu Phí còn yếu lắm. Với lại nó là con đực đó nha.

Còn Vương Lang thì cả gương mặt đỏ ửng, gân mạch toàn thân căng cứng. Người có chút kiến thức về tâm sinh lý nhìn thấy sẽ lập tức phán định ngay, đây là triệu chứng khí huyết quá thịnh, xung khí quá vượng, giống như nhậu bằng xuân dược, cần lập tức xuất ra ngay.

Tiểu Phí coi như thông minh, nhìn Vương Lang xung động rồi nhìn Tần Phí bất lực không đành lòng. Nó cố gắng giãy giụa, nước mắt lưng tròng, miệng kêu la hoảng sợ: híp híp, kiếu kiếu.

Toàn thân Vương Lang rung lên bần bật, cánh tay thì siết chặt, cho dù Tiểu Phí có giãy giụa làm sao cũng không thoát được.

Tần Phí cắn răng nhìn vào mắt Tiểu Phí, rồi quay đi, nói:

_ Nhắm mắt lại đi Tiểu Phí, nhìn Lang huynh gấp gáp như vậy, chắc sẽ xong nhanh thôi.

Không nghe thì thôi, nghe rồi thì Tiểu Phí càng kêu khóc to hơn, bộ dạng sắp chết vừa rồi cũng không đáng sợ bằng.

Đúng lúc này, Vương Lang hét lên một tiếng, từ khắp mọi điểm trên cơ thể, năng lượng sinh mệnh cuộn cuộn tuôn ra, dày đặc đến mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường, bao trùm lấy Tiểu Phí, nâng nó bay lên.

Tạo thành một quả cầu năng lượng sinh mệnh nồng đậm, mà ở giữa chính là Tiểu Phí.

Tình huống vừa rồi của Vương Lang vô cùng hung hiểm, nói là mức nguy hiểm cao nhất mà hắn từng có cũng không sai.

Trình độ của Vương Lang lúc này không đủ để điều khiển dòng năng lượng sinh mệnh mãnh liệt kia, kể cả định hướng cho nó thoát ra cũng không thể, giống như như kêu đứa bé điều khiển đàn ngựa hoang, không bị giẫm chết đã là may mắn lắm rồi.

Khoảng khắc trước, khi vùng chứa của Vương Lang sắp đổ vỡ. Một lần nữa thanh tiểu kiếm màu đỏ lại giúp hắn.

Thanh tiểu kiếm đó chém ra một vùng không gian, lấy đó làm cửa để năng lượng có thể thoát ra, còn nó thì đứng chắn phía trước, khiến năng lượng khi cuốn qua bỗng chậm lại, ôn hòa hơn nhiều. Nếu không sợ rằng cả cơ thể Vương Lang đã rách toát ra từng mảnh.

Nói về Tiểu Phí đang ở trung tâm của quả cầu năng lượng sinh mệnh.

Cơ thể của nó như ánh đèn chớp tắt, không ngừng bị tan ra rồi hợp lại. Từng tế bào của nó bị phá vỡ, nhìn như bụi phấn, rồi ngay lập tức ngưng tụ thành xương cốt máu thịt, đặc biệt mỗi lần phần cuốn huyệt được tái sinh, thì lại phát ra âm thanh kêu gào đau đớn.

Cùng lúc đó, trong không gian bên trên chỗ bọn họ cũng xảy ra dị tượng. Bầu trời đang yên ả bỗng kéo mây đen cuộn cuộn, sấm chớp từ trên tầng cao kéo xuống không ngừng, giống như diêm báo con bão không lồ đang kéo đến.

Nếu có một tinh thú vương có mặt ở đây, chắc chắn sẽ vô cùng hâm mộ Tiểu Phí. Bởi quá trình nó đang trải qua, chính là thức tỉnh huyết mạch truyền thừa của tổ tinh thú.

Tiểu Phí là tinh thú song hệ, được kế thừa nhiều tố chất cơ thể tốt, nhưng cũng vì vậy, khiến huyết mạch của nó vô cùng mỏng manh, hỗn tạp. Nếu có nhiều cơ duyên, tối đa lắm nó chỉ có thể đạt đến cấp 3, nhưng phải là cấp 3 không huyết mạch, thiếu tri thức bản năng truyền thừa.

Tiểu Phí lúc này, giống như cuộn phim lặp đi lặp lại. Mỗi lần cơ thể bị tan vỡ, các tế bào yếu đuối hỗn tạp dần dần bị loại bỏ, các phần có huyết mạch tổ tiên thì được quả cầu năng lượng sinh mệnh kia nuôi dưỡng, không ngừng nhân lên. Chính là nói sau mỗi lần tan vỡ, huyết mạch của Tiểu Phí lại càng nồng đậm hơn.

Cơ thể Tiểu Phí không ngừng phóng to, còn to hơn lúc chưa bị thương. Mỗi tế bào hoàn thiện đều ẩn chứa sức mạnh kinh người trong đó.

Các tinh thú Vương trong lần tẩy lễ, thường chỉ có một hoặc hai lần lột xác. Đó là nghi thức trao đổi truyền thống, tộc đàn sẽ chọn tinh thú có huyết mạch nồng đậm nhất để tẩy lễ, một hai lần kích hoạt là đủ điều kiện phân tổ. Nếu nhiều hơn sẽ khiến năng lượng trong tinh hạch mất đi, máu huyết nồng đậm nhưng sức mạnh và tuổi thọ giảm. Chỉ có chức năng là làm cái máy để, giúp duy trì giống loài.

Còn Tiểu Phí, đến lúc này có lẽ đã lột xác hơn trăm lần. Nếu lúc đầu máu tổ tiên chỉ còn có nửa giọt, thì sau biết bao lần nhân lên, bây giờ có thể dùng xô để đo đếm.

Khi toàn bộ cơ thể của Tiểu Phí đã được tái tạo hoàn thiện, quả cầu năng lượng sinh mệnh trở nên mờ nhạt hơn, dần dần ngưng tụ lại thu làm hai quả cầu nhỏ nhập vào ngực của Tiểu Phí.

Quá trình kết thúc, Tiểu Phí hạ xuống đất, cơ thể nó to lớn hơn đến gấp rưỡi ban đầu, lông vuốt cánh đuôi mở, từng thứ một phải nói là vô cùng uy vũ, sắc nét, mạnh mẽ.

Tiểu Phí cúi đầu nói đầu nói bằng tiếng người với Tần Phí và Vương Lang:

_ Tần ca, ân công, xin chờ Tiểu Phí một lát. Tiểu Phí phải đi nhận truyền thừa của tổ tiên, một lần nữa xây dựng lại tinh hạch.

Nói xong Tiểu Phí bước ra khỏi động, giương cánh bay vút lên trời, thẳng vào trung tâm của cửa con lốc mây đen sấm chớp kia, mất hút.

Tần Phí bị đứng hình, những chuyện vừa xảy ra quá nhanh quá lạ thường, não bộ xử lý không kịp nên chỉ biểu hiện ra là bộ mặt ngốc trẻ. Tình hình là con ngốc này sẽ còn kéo dài.

Còn Vương Lang vẫn đang nhắm mắt nội thị vùng chứa của mình. Bên ngoài phát sinh gì, tạm bỏ qua.

Sau khi quả cầu năng lượng sinh mệnh bao bọc Tiểu Phí kia được tạo ra. Năng lượng sinh mệnh bên trong mới chỉ hao hết chưa được ba thành, lúc này thanh tiểu kiếm màu đỏ dần động, cắt đứt dòng năng lượng đang tuôn ra, khép lại vết nứt không gian kia.

Tiếp tục, nó xoay tròn, bay về một hướng, chính là về phía vòng sáng lớn nhất mà Vương Lang khai mở được, chính là vòng sáng thứ 50.

Nó chém một phát, màng ngăn cách vô hình của vòng sáng thứ 50 tan rã. Theo sau chính là dòng năng lượng sinh mệnh trôi nổi trong vùng chứa tràn vào. Lúc này, có lẽ do đã hao hụt mất một phần nên đã ôn hòa hơn.

Tất cả cuốn vào cho đến tia cuối cùng, theo đó, hạt giống sinh mệnh cũng theo vào, đến lúc này thì tất cả mới trở lại bình thường.

Tình huống lạ thường, Vương Lang có 50 vòng sáng, 48 vòng trống không, vòng đầu thì có năng lượng tinh thuần, vòng cuối thì có năng lượng sinh mệnh. Có lẽ do đó, nên biểu hiện suy kiệt vùng chứa của Vương Lang, đã tiết giảm đến rất thấp, chỉ hơn đầu nhứt một chút, coi như trong rui có mây.

Còn thanh tiểu kiếm màu đỏ, lang thang một vòng trong vùng chứa của Vương Lang, giống như bảo vệ đi tuần tra. Đến khi tới gần ngôi sao Bắc Đẩu thì bay vút nhanh, xác nhập lại với nó làm một. Mặt trước của ngôi sao Bắc Đẩu xuất hiện hình ảnh thanh tiểu kiếm màu đỏ chớp chớp, rồi lịm dần. Giống như một hình điêu khắc có sẵn.

Chuyện bên trong coi như đã xong, thứ Vương Lang cần phải nghĩ đến nhiều nhất chính là thanh tiểu kiếm màu đỏ kia. Dù sao cũng đang nằm trong người mình, từ từ mà nghĩ.

Đám con gái mới lớn hay nói, đừng giận em, đến em còn không hiểu rõ chính mình. Thật ra câu này dành cho Vương Lang hẳn mới là đúng nhất.

Thở ra một hơi, Vương Lang mở mắt, đứng dậy.

_ Tần Phí, có chuyện gì, Tiểu Phí đâu.

Não của Tần Phí đang khởi động lại, chưa nói được, rung rung chỉ tay về phí bầu trời.

Con bảo thật đáng sợ, sấm chớp dày như đan lưới, Vương Lang rung mình, hấn mà lọt vô con bảo này chắc rằng cũng bị đánh cho đen luôn.

Hai người Vương Lang và Tần Phí đầy tâm trạng, lặng im mà đưa mắt nhìn lên bầu trời. Thời gian trôi qua, cột bảo dần thu nhỏ lại, bây giờ đã có thể nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của Tiểu Phí. Hình như một lần nữa nó lại to hơn, màu lông càng rực rỡ ánh vàng, còn đôi cánh lấp lánh màu kim loại.

Tiểu Phí đang không ngừng bay xuyên suốt trên xuống, dưới lên, giống như đang tắm rửa trong con giếng lõi đó, dùng nó để lột xác lần cuối cùng. Thậm chí thấy rõ Tiểu Phí đang cố chọn những nơi sấm sét tập trung nhiều nhất mà bay đến.

Cứ như vậy cho đến khi trời quan mây tạnh, trả lại nắng chiều hoàng hôn mờ nhạt.

Tiểu Phí từ trên trời cao, bay xuống đứng trước mặt hai người. Nó từ từ thu nhỏ cơ thể lại, từ mấy chục trượng xuống còn gần hai trượng, vừa đủ tầm mắt nói chuyện. Đây là kỹ năng nó mới học được từ huyết mạch thức tỉnh, theo thời gian nếu luyện tập nhiều hơn, nó còn có thể biến thành hình thái khác.

_ Tần ca, Tiểu Phí đã trở thành vương trong chủng loài rồi. Ân công, ơn này không chỉ Tiểu Phí, mà cả tộc đàn đều phải khắc cốt ghi tâm. Tiểu Phí thật không biết phải làm sao nói hết.

Vương Lang chưa động đậy thì Tần Phí đã tỉnh khỏi cơn mê, nước mắt nước mũi đầm dề. Ôm chặt lấy Tiểu Phí mà khóc rống lên, không ngừng vuốt ve hun hít:

_ Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, ta chỉ cần Tiểu Phí khỏe mạnh thôi. Tiểu Phí giỏi, nay đã biết nói chuyện rồi, có biết ca hát gì nữa không, ngoại ngữ cũng được, thử kêu meo meo coi.

_ Ca, ta là trai thẳng đó.

_ Để ta xem coi ngươi có súrt mẽ gì không.

_ Đừng vuốt chỗ đó, nhạy cảm.

_ To thế này kia à, giống ta, rất hùng tráng. Lão bà ngươi sẽ thích lắm đây.

_ Ca, chỗ đó lại càng nhạy cảm, ta vẫn là trai tân đó, chưa khai nhụy đâu.

_ Vậy à, Tiểu Phí an tâm. Ta sẽ cho ngươi mượn quyển sách 36 thế huyền diệu, người hay thú đều dùng được, đảm bảo sẽ đạt đến đỉnh phong.

_ Ca, ta suy nghĩ kỹ rồi, đừng gọi ta là Tiểu Phí nữa, nghe không uy phong, đổi thành Đại Phí đi.

_ Đại Phí, hơi khoa trương, bắt quá ta thích, được rồi, từ giờ có người ngoài ta sẽ gọi ngươi là Đại Phí.

...

..

Vương Lang im lặng vui vẻ nhìn một người một thú hân hoan. Bao nhiêu đau khổ, đau đớn mấy ngày nay của bọn họ đúng là cần được phát tiết.

Thêm một lúc nữa.

_ Ca, ta có việc cần nói với ân công.

Tiểu Phí khụy hai chân trước xuống, đầu hạ thấp hướng về phía Vương Lang.

_ Tiểu Phí, bộ sư điều, tổ tiên là Lôi Vũ thú, xin được ra mắt Sinh Mệnh Vương Thần Thú. Nguyên như tổ tiên, mãi mãi phục tùng.

Vương Lang suy nghĩ, thông qua trò chuyện đôi lần với Mỹ Mỹ, hấn cũng biết vì sao Tiểu Phí lại gọi như vậy, đúng hơn là cái danh hiệu kia, chính là dành cho hạt giống ham ăn mà Mỹ Mỹ để trong vùng chứa của hấn. Vương Lang cũng không tiện từ chối, chỉ hỏi thêm vài câu nghi vấn:

_ Ngươi đã nắm được đủ tri thức truyền thừa?

_ Thừa sinh mệnh vương điện hạ, truyền thừa đã có, nhưng muốn nhận được trọn vẹn, cần thêm nhiều thời gian nữa mới được.

_ Ừ, cố gắng đi. Mà ngươi biết gì về tổ tiên Lôi Vũ thú của mình?

Tiểu Phí trả lời, là kiến thức có sẵn trong huyết mạch, coi như tạm rõ ràng.

Tổ tiên đời đầu của Tiểu Hắc là con của Lôi thần thú và Vũ thần thú, là hai trong 18 thần thú thuở sơ khai. Chính 18 thần thú đó, dựa vào pha trộn huyết mạch các đời, đã tạo nên hàng vạn vạn giống loài tinh thú và thú trên địa cầu.

Dòng của Tiểu Phí đã rất lâu chưa xuất hiện Vương thú, là cấp độ có thể sử dụng năng lực của tổ tiên. Tiểu Phí là đầu tiên suốt mấy ngàn năm qua. Lý do lớn nhất là sự khó khăn khi thức tỉnh của tinh thú đa hệ.

Tiểu Phí may mắn nhờ có cơ duyên Vương Lang ban cho, coi như đã thức tỉnh thành công, hiện trong cơ thể của Tiểu Phí, có hai tinh hạch, Lôi tinh hạch và Vũ tinh hạch. Mỗi cái có một truyền thừa riêng, khi kết hợp lại thì mạnh hơn bội phần. Mà muốn hình thành lại được tinh hạch, công lớn nhất vẫn là nhờ hai viên năng lượng sinh mệnh làm gốc rễ, hấp thụ con báo vừa rồi là biến đổi về chất.

Về năng lực chiến đấu, nếu Tiểu Phí tiếp tục phát triển, chắc chắn sẽ mạnh hơn nhiều các tinh thú vương cùng cấp khác, đó là chuyện trong tương lai gần.

Hiện với vai trò là vương trong bầy đàn, Tiểu Vũ đã nghe được tiếng kêu gọi của đồng tộc, nó cần phải hoàn thành trách nhiệm của mình. Ít nhất là tìm được một địa bàn tốt để tộc đàn sinh sống, tìm về.

Cho dù muốn ở lại cũng rất khó, tinh thú cấp cao vào thành thị nhân loại, không hẳn là không được, nhưng cũng có vài nguyên tắc, thông tin này là do Tần Phí biết được.

Tình cảm của Tần Phí và Tiểu Phí rất tốt, chắc chắn theo sự phát triển của Tiểu Phí, sẽ còn nhiều thử thách cũng như cơ hội hơn nữa.

Thân mang trách nhiệm, cả hai người bọn họ đều muốn rời đi.

Cuối cùng là màn cảm ơn.

Tần Vũ đem hết đá nguyên liệu hẳn có đưa cho Vương Lang, không chỉ một bao đã thấy, mà còn nhiều hơn nữa đựng trong thiết bị chứa đựng, tất cả đều đưa hết. Thiết bị loại chứa đựng này hay được gọi là túi không gian, rất mắc tiền, đây cũng không phải là của Tần Vũ, chính là vì đi xa nên mới mượn của người khác sài tạm. Bên trong có mấy thứ lặt vặt, ví như công tinh thần, cũng là đồ mượn, Tần Phí dứt khoát đưa luôn.

Tiểu Phí cũng muốn báo ân, nó ngưng tụ từ hai tinh hạch trong cơ thể, tạo ra hai viên ngọc, một viên lôi, một viên vũ. Ép Vương Lang phải cảm lấy làm kỉ niệm.

Lúc này thì Vương Lang chưa biết chắc, nhưng cũng mờ mờ đoán được, trong tự nhiên mà muốn kiếm vật có năng lượng đặc thù như lôi vũ, là vô cùng khó khăn. Giá trị hai viên ngọc này không thể thấp được. Huống hồ hai viên này phẩm chất rất tốt, là hàng tươi sống, thấy rõ được từng mạch năng lượng đặc thù nguyên vẹn cuốn thành dòng luân chuyển.

Tính tình Vương Lang tự hẳn hiểu rõ hơn ai hết, hẳn tuyệt đối không phải là người tham lam vật chất, bản thân quen sống thanh đạm từ nhỏ, không để tiền của làm vướng bận suy nghĩ của mình, thích cho nhiều hơn nhận. Vậy nên Vương Lang gạt lợc từ chối những món quà của anh em Tần, Tiểu Phí.

Cuối cùng khi Tần Phí cắn răng móc ra mấy thanh năng lượng dầu trong lưng quần, là thứ ban đầu định dùng để mua đồ cúng cho Tiểu Phí. Vương Lang mới miễn cưỡng nể tình nhận hết số quà kia.

Sau khi đáp ứng Vương Lang giữ bí mật chuyện này, một người một thú mới thở phào mà đi.

Chính Vương Lang cũng thở phào, vừa tiến về thành thị, vừa ngẫm nghĩ lại chuyện vừa rồi.

Thò tay vào ngực, thấy thiết bị túi không gian nằm yên đó, lòng hẳn thật thoải mái. Nghĩ lần trước nửa đêm nửa hôm cột tay nải đeo công tinh thần sau lưng, trách sao người khác không nghi hẳn là trộm.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Lặn Hai Vào Thành

Vương Lang men theo đường mòn núi, chạy về phía Nha Trang thành. Nói chạy là bởi vì trong vùng chứa của hắn chỉ còn một vòng sáng, không thể phí phạm năng lượng vào việc bay, đó là Vương Lang, nếu gặp người khác chắc đã suy kiệt đến chết.

Lần trước đi theo Tần Phí, thẳng hướng chim bay, còn bây giờ theo đường mòn lại dẫn ra đường chính, cuối cùng là đường dẫn đến cổng thành. Chính là cổng phía bắc.

Cổng nam của Nha Trang thành tiêu điều vắng vẻ, không ma nào dám đến. Còn cổng bắc thì hoàn toàn ngược lại, nếu đem so sánh, chính là đom đóm với trăng rằm.

Cổng bắc chính là biểu tượng cho sự phồn vinh của Nha Trang thành, riêng nó thôi đã nhìn như một cung điện thu nhỏ.

Tại đây, người người ra vô nhộn nhịp, thậm chí bên ngoài cổng còn có các loại kiến trúc xây dựng, tạo thành một khu thương mại sầm uất.

Cổng thành có hai tầng, tầng dưới dành cho người bình thường và các phi thuyền thương mại. Tầng trên dành cho tầng lớp tinh anh.

Vương Lang đang mặc phục trang riêng biệt, dù là hàng dỏm thì cũng bộc lộ được thân phận tinh anh, đương nhiên hẳn phải lên tầng trên để vào thành.

Nhà giàu thì cái cửa cũng giàu, sảnh đón tiếp tầng trên cũng nhộn nhịp không kém sân giao dịch tinh anh, có đủ các hoạt động mời chào, rao bán.

Tại đây, có hai cửa để báo danh vào thành, một là "tinh anh môn", phía trước có hàng dài mấy trăm người đang xếp thành hàng, chính là người bước xuống từ mấy phi thuyền hạng sang phía xa.

Cổng bên cạnh thì nhỏ hơn, nhưng bài trí công phu, tráng lệ. Chỉ có một hai khách bước vào, nhưng mỗi người đều có năm bảy nhân viên niềm nở tiếp đón, giới thiệu. Cổng đó chính là "đặc thù môn".

Người tinh anh đang xếp hàng, đa phần đều là tuổi trẻ, gương mặt không tránh khỏi nét tự cao, nhưng dễ nhận ra trong ánh mắt của họ, khi nhìn về đặc thù môn, là tràn đầy hâm mộ, kính ngưỡng.

Vương Lang điệu thấp, sau khi dạo một vòng trên sảnh thì hòa vào dòng người đang xếp hàng, thong thả tiến lên.

Có vẻ như đang quá tải, hàng người nhích lên từng chút.

Ngày thường tại cổng bắc nhìn cũng khá xô bồ, nhưng không quá khoa trương như thế này. Lý do là ngoài sự thu hút của kế hoạch thành hội, thêm phần lớn là công của sát thủ bốn bánh bao đen, khiến các yêu cầu về an ninh hay xác minh thân phận bị siết chặt. Tốc độ cấp giấy phép thông hành của mỗi người chậm hơn rất nhiều.

Đó là mấy điều Vương Lang loáng thoáng nghe được, nghe qua hẳn lại cười cười, hung thủ các ngươi đang tìm chắc giờ đang nằm trong lòng chủ tịch của các ngươi, cứ thong thả mà tìm, đừng vội.

Nhưng nghe thêm mấy câu, nụ cười chớm nở đã vội tàn:

_ Ngươi nghe nội dung lệnh "tinh thành" sáng nay chưa.? Cơ bản là giết nhằm còn hơn bỏ sót.

_ Đừng nói là nghe, chính mắt ta vừa nhìn thấy hồi sớm, có mấy kẻ thân phận bất minh, cứ cãi lại bảo vệ, tính vượt trạm vào thành, không ngờ bị thuộc tướng của La tướng quân một đòn đánh chết một tên. Mấy tên còn lại tan nát, sợ nửa cái mạng cũng không còn.

_ Đúng vậy, khi đó ta cũng có mặt, lần đầu trong đời ta thấy người tinh anh một con kiến cũng bằng.

_ Dĩ nhiên rồi, quân đội liên minh đã tiếp quản Nha Trang thành, không đùa được đâu, đặc biệt lần này là do La máu lạnh nắm quyền.

_ Chắc, đừng nhắc, vừa nghe tới tên người đó, chân tay ta bủn rủn hết cả, không được, ta phải về nhà.

_ Đúng vậy, ta cũng về, lỡ La máu lạnh kia không vui, đem hết tinh anh trong thành ra luyện hết một lần. Ta về ta tắm ao ta, dù trong dù đục ta vẫn là công tử gia. Thành này,.. quá nguy hiểm

Nói là làm, ngay lập tức có mấy người xếp phía trước rời khỏi hàng. Danh tiếng ba chữ La máu lạnh quá chấn động.

Vương Lang có nghe, cũng có hiểu, nhưng thấy có gì không đúng, lần trước gặp, hẳn thấy La tướng quân kia là người rất ôn hòa, khá ái.

Ngẫm nghĩ, bản thân hẳn hiện cũng không có thân phận gì để mà xác minh, không lẽ nói ta đang là cu li không lương trong thành, không ổn lắm. Tốt nhất nên lùi lại, suy nghĩ kĩ thêm một chút.

Đúng lúc này, từ bên trên lầu canh gác của cổng thành, bay ra một nhóm binh sĩ sáu người, toàn thân lấp lánh giáp bạc, chặn đường nhóm người vừa ra khỏi hàng

_ Đứng lại, các ngươi muốn đi đâu, tại sao không chờ để xác minh thân phận.

Nhìn toán binh lính tay cầm vũ khí, khí tức sát phạt không dấu giếm, đám kia hoảng hồn, mặt cắt không còn giọt máu.

_ Chúng ta, chúng ta.. chỉ là có việc nhà, cần phải về gấp, không muốn vào thành nữa.

Một binh sĩ nâng vũ khí cao lên một chút.

_ Nơi này coi như đã là nội vi Nha Trang thành, ngươi nói chưa vào thành, nghĩa là thế nào. Muốn đi cũng được, quay lại hàng, xác minh xong, muốn đi đâu thì đi.

Vừa nghe vậy đã có mấy người rục rịch quay lại hàng, nhưng vẫn có kẻ không cam tâm, nhìn hẳn phục trang lộng lẫy, toàn thân sải toàn đồ tốt, chính là thom phước mùi tiền.

_ Hừ, các ngươi là thứ gì mà lớn lối, nói cho các ngươi biết, bốn công tử ta là thiếu chủ của Kỳ Phong thương hội, cha ta là thành chủ thành thị cấp 2, hôm nay ta muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, xem ai dám làm gì ta.

Khí thế, đúng là rất có khí thế, mặt mũi phải nói là vô cùng đầy đủ, tên kia vừa nói xong thì vô cùng tự đắc, hất cằm nhìn xung quanh. Kì lạ, lần này xung quanh hẳn không có ánh mắt hâm mộ, vào hùa như mọi khi, thay vào đó là ngạc nhiên, thương hại. Còn mấy bằng hữu quen biết của hắn, ai nấy cuối đầu xoay lưng, nhìn trời nhìn đất, cái gì cũng nhìn chỉ không thèm nhìn hắn.

_ Ngươi phản kháng, ngươi thật là muốn phản kháng? Đám binh sĩ mặt lạnh nhìn nhau, dằn nén cảm xúc.

_ Phải, ta.. Á á á.

Quá nhanh, quá dứt khoát, tên kia chưa nói hết câu thì toàn thân đã dính đòn. Đội ngũ này mới lên ca trực, khó khăn lắm mới tìm được con đề té thần.

Bụp bụp bụp, mỗi người một đòn, chia đều ra mà đánh. Chưa hết một lượt thì tên kia đã thành cọng bún thiêu, mềm nhũn. Khi bị kéo bay đi thì đã hoàn toàn bất tỉnh, nhưng đôi mắt vô hồn trắng dã vẫn trào nước không ngừng. Kết hợp với cái liếc mắt và liếm môi thèm thuồng của binh sĩ khi lướt qua, chính là đánh chưa đã con ghien.

Đám người tinh anh tuổi trẻ ở đây, có người lần đầu thấy cách hành xử của quân đội liên minh, teo lại, co rút, giống như tắm nước lạnh mùa đông.

Không gian yên tĩnh đi rất nhiều, vắng vắng đâu đây bài hát, bé khỏe bé ngoan, bé thích xếp hàng.

Mất Vương Lang đảo mấy vòng, lục tìm hết trong trí nhớ, xem thử có cách nào qua được ải này hay không.

Cứ vậy thêm một lúc, cuối cùng cũng đến lượt Vương Lang báo danh vào thành. Trước mặt hắn là bàn đăng ký có năm bảy nhân viên bận rộn, hai bên là binh sĩ canh gác, xen kẽ có mấy người mặc quân giáp của liên minh, chính là lực lượng vừa mới được bổ sung.

_ Tên?

_ Vương Lang.

_ Mục đích vào thành?

_ Du lịch.

_ Đưa thẻ thân phận để đăng ký. _ Không có.

_ Có giấy tờ tùy thân nào khác không?

_ Không.

Hừ. Đám nhân viên đưa mắt nhìn Vương Lang, cảnh này không phải là bọn họ chưa gặp, tuổi còn trẻ, chốn nhà chốn học viện đi chơi một mình, giấy cho phép không có, mà đăng cấp chưa đủ nên cũng chưa cấp ấn ký tinh anh. Bình thường thì bọn họ có thể phạt để kiểm một chút rồi cho vô, nhưng hôm nay thì không dễ như vậy.

Từ bên cạnh, một quân sĩ bước tới, mặt không biểu tình:

_ Quy định mới, ai có thân phận bất minh, tạm giam bảy ngày. Đến khi có người bảo lãnh, mới được thả ra. Đi theo ta, khuyên ngươi nên hợp tác.

_ Ta không đi. _ Vương Lang ương ngạnh, lại cố tỏ vẻ không phục.

Binh lính hai bên bước lên một bước, người xếp hàng phía sau thì thụt lùi lại, chuẩn bị xem tiếp trò vui.

_ Ngươi chống đối?

Không biết có ai tốt bụng nói nhỏ:

_ Cậu bé, nghe lời quan quân đi, rồi gọi người nhà lên dất về, đừng như vậy.

Bỗng Vương Lang như hóa rồ, không thèm nhìn xung quanh, hắn đưa một cánh tay lên, vận dụng năng lượng phát ra.

Hành động này trong mắt người khác, chỉ có một từ để miêu tả, "hắn điên rồi, dám chủ động tấn công", "cậu bé, ra đi bình an".

Một binh sĩ đứng gần nhất cười lạnh, đưa tay chụp về phía cổ của Vương Lang, chính là một đòn đắc thủ.

Bỗng gương mặt binh lính đó biến đổi, ánh mắt hồ nghi, lập tức chuyển hướng chụp về phía bàn tay của Vương Lang.

Tay nắm tay, mặt nhìn mặt. Giữa hàng trăm con mắt đang nhìn vào, bộ dáng binh lính kia bỗng trở nên ôn hòa, dịu dàng, gò má còn có chút ửng hồng.

kích động.

Rồi có tiếng thở gấp dồn dập. Cuối cùng là tiếng rên ư ừ.

Trí tưởng tượng của tất cả mọi người đang mục kích thỏa sức bay bổng, chủ yếu nghĩ về sinh hoạt kiêng khem của các chiến sĩ ngoài không gian.

Một chiến sĩ khác trong đội ngũ bước ra, giọng ái ngại, định tách tay hai người kia ra.

_ Đội trưởng, như vậy không hay đâu, hãy nhìn...

Nói chưa hết câu, kia hần vừa chạm vào Vương Lang, tình cảnh cảm xúc lúc trước một lần nữa lặp lại.

Có quý, chắc chắn là có quý. Không lẽ tên thiếu niên kia bôi xuân dược trên tay, nhìn hần mặt mũi cũng có chút thanh tú, không lẽ đây là mị thuật trong truyền thuyết hay sao.

Trực tại đây là một tổ đội chiến sĩ tinh anh 10 người, bọn họ lập tức tiến lên nhằm phá giải tình huống khó coi kia.

Rồi.

Ư ừ, ư ừ. Mười người cùng rên, có khê lăm thì người ngoài cũng nghe rõ mồn một.

Đây là kim nén bộc phát, mười con sói một con dê. Vài người thâm nghĩ, nếu cả đội kia nhào vô, họ thà chết còn hơn.

Việc này hơi khác với trí tưởng tượng ban đầu của Vương Lang, sắc mặt hần khó coi, lập tức cắt đứt dòng năng lượng đang truyền ra, phát tay, tỏ ra một mối không vui. Kể từ khi dồn hết năng lượng sinh mệnh và hạt giống kia vào vòng sáng 50, việc thu phát năng lượng đó trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, không khác gì điều động năng lượng tinh thuần. Vương Lang tò vè, là đề hợp với hoàn cảnh.

Đám kia giật mình, nhanh chóng phục hồi khí thế, nhưng thần sắc không dấu được vẻ nuối tiếc, thèm thuồng. Người lên tiếng là đội trưởng:

_ Là do ta quá căng thẳng, chức trách trên vai, mong sinh mệnh sư bỏ qua cho. Mời ngài.

Lập tức theo hướng tay của đội trưởng, dòng người rẽ ra, mở một đường cho Vương Lang đi tới đặc thù môn. Tại đó có hơn chục người quần áo sang trọng, mặt mày hớn hờ, nhìn Vương Lang như cục vàng di động.

Tính riêng người đội trưởng, không ngờ chỉ mới chạm vào Vương Lang mấy khắc, mà nội thương mấy năm qua đã tan hết hơn bảy phần, xương cốt như được gột rửa, dòng năng lượng trong người hài hòa, có chút dấu hiệu muốn đột phá.

_ Sinh mệnh sư, trời, không ngờ hần là sinh mệnh sư.

_ Ta hiểu vì sao đám kia lại vậy rồi, chính là kiếm được chỗ tốt, ám thương lạnh lặn, khí huyết hồng hào.

_ Biết vậy ta cũng ráng vào ké một miếng, năm trước gãy xương, giờ đã liền lại nhưng cử động chưa tốt a.

_ Trời, ta biết trước thì tốt rồi, cái nhọt ở đít đã hành ta quên mất cảm giác ngứa mặt mà ngủ rồi.

Mọi người cứ vậy mà trầm trồ. Nhìn đám binh sĩ kia ghen ghét như bị ăn chặn tiền.

Vương Lang bước đi trong ánh mắt chịu mến của mọi người. Đặc thù sư quan trọng, còn sinh mệnh sư là quan trọng nhất nhì trong hệ thống đặc thù sư. Bọn họ có chức nghiệp thiên liên, là chữa bệnh cứu người, không bao giờ tranh đấu hay đánh giết với ai. Sự trân trọng của mọi người dành cho sinh mệnh sư, là thật tâm.

_ Sinh mệnh sư cao quý, lệnh bài của ngài đã có rồi đây. Nhìn ngài còn trẻ như vậy, Vương Lang, ta đoán ngài xuất thân từ gia môn chứ không phải học viện. Ta là Thái Phổ, không biết có thể có vinh hạnh kết giao với Vương Lang huynh đệ không đây.

Người nói chuyện là một trung niên tròn trịa, bề ngoài bình thường nhưng trang sức toàn thân lấp lánh bùng bùng, vị này là bộ trưởng kinh tế của Nha Trang thành, hôm nay có việc đến công bắc, thấy Vương Lang, nhanh chóng bước ra làm quen. Dù sao có thể kết giao với một sinh mệnh sư, cơ bản là trăm lợi, không có một hại.

Thái Phổ vừa bước ra, lập tức đám người đang định mời chào phía sau trở nên khó coi, chính là vè bị cướp mất chỗ tốt mà không dám nói.

Điều này đương nhiên Vương Lang nhìn ra, phẩm chất của Vương Lang rất tốt, từ nhỏ đã cực kỳ thích kết giao với tiền và những người có tiền.

_ Thái Phổ huynh quá lời rồi, người phải vinh hạnh là tiểu đệ mới đúng. Ta vừa mới đến, định góp chút sức cho Nha Trang thành, hy vọng huynh có thể cho ta lời khuyên để làm việc được hiệu quả tốt nhất.

Câu này vào tai người khác thì thấy Vương Lang rất tốt, rất có tâm, không hổ với chức nghiệp sinh mệnh sư, nhưng vào tai cáo già kinh tế như Thái Phổ, đương nhiên là ẩn ý dạt dào.

_ Chắc chắn rồi Lang đệ, đảm bảo ta sẽ tìm cho đệ những chỗ tốt nhất, mọi thứ đều dễ nói.

Hai người vừa đi vừa thông thả trò chuyện, sau đó ngồi riêng một phi cơ du lịch, bay thẳng hướng trung tâm Nha Trang thành.

Có cao nhân chỉ điểm, tâm trạng Vương Lang càng lúc càng rộng rãi, không ngờ thân phận sinh mệnh sư từ trên mình Mỹ Mỹ rót ra này, lại có nhiều chỗ tốt đến như vậy. Lần đầu tiên hắn nghĩ đến con hàng ham ăn kia, mà khóe mắt không nhãn lại.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Thả Con Tép

Người ta nói, nghe thánh nhân giảng đạo một ngày, hơn đọc sách ba năm. Câu nói này quả đúng với Vương Lang, chỉ trò chuyện đôi câu với Thái Phổ, con đường tài lộ đã mở rộng ra trước mắt hắn.

Chia tay Thái Phổ trong lưu luyến và lòng biết ơn vô hạn, Vương Lang thông thả đặt chân lên con đường lớn, trước mắt hắn là diễn võ trường lớn nhất ở Nha Trang thành, cũng là nơi đang tổ chức đại hội cơ giới sĩ.

Nhưng Vương Lang tới đây không phải để đánh nhau, nay tầm mắt đã cao hơn, mục đích của hắn chỉ có một, chính là kiếm tiền.

Có lệnh bài thân phận sinh mệnh sư mà thái phổ trao cho, nhân viên quản lý của diễn võ trường vừa nhìn thấy đã xoắn xuýt, cung kính dắt Vương Lang đến khu vực dành riêng cho mình.

Đánh nhau thì phải có thương tích, bị thương thì phải chữa thương, đó là lúc vai trò của sinh mệnh sư được bộc lộ.

Khu chữa thương được thiết kế yên tĩnh, biệt lập, trừ nhân viên phục vụ và các sinh mệnh sư ra, người ra vô đa phần đều nằm trên cán.

Có khoảng hơn hai mươi gian phòng chữa bệnh, nhưng lúc này chỉ có 5 phòng sáng đèn hoạt động, Vương Lang chính là phòng số sáu.

Năm phòng kia, đều là các nữ đặc thù sư đến từ nhà họ Tạ, số lượng huy động đến Nha Trang thành có nhiều hơn, nhưng phải chia ca làm việc, nghỉ ngơi tránh suy kiệt, nên trung bình cao nhất cũng không quá 10 sinh mệnh sư cùng chữa trị.

Lúc đầu do có quá nhiều người mền mọ, nhất là giả thương để vào gặp mặt các thiếu nữ Tạ gia, khiến nơi đây vô cùng hỗn loạn. Sau có quy định mới, có chuyên viên kiểm tra bên ngoài, chỉ những ai thương tích nghiêm trọng mới được khiên vào.

Tuy vậy vẫn là quá tải, số người bị thương không ngừng tăng lên, đặc biệt đầu thủ khi vào vòng trong thì thương tích càng nghiêm trọng. Khiến công việc của các sinh mệnh sư vô cùng vất vả, mệt mỏi, thậm chí cả người do chữa bệnh quá nhiệt tình, ngất xỉu, xém rơi vào trạng thái suy kiệt.

Việc này ban tổ chức cũng không biết làm gì hơn, chỉ có thể nhắc nhở thí sinh và cố gắng tài bồi hậu tạ các sinh mệnh sư thật tốt.

Vương Lang không vội đăng đèn chữa bệnh, hắn dạo một vòng, hỏi han tìm hiểu mọi thứ đầu vào đó. Làm ăn, là phải nghiêm túc, đó là điều quan trọng nhất mà Vương Lang học được suốt gần 10 năm trời theo học Lý Khanh sư phụ.

Bước một, Vương Lang cảm lệnh bài tới văn phòng đăng ký công tác. Tại đây hắn ngay lập tức được nhận tiền lương cơ bản 100 thanh năng lượng trung phẩm. Chính 1000 thanh hạ phẩm, mà nếu không tính trượt giá, nó tương đương với 1000 tinh thần tệ trong zone s. Số tiền này không nhỏ, đã gần bằng hai ba tháng lương của một viên chức tinh anh bình thường.

Cầm thanh năng lượng trên tay, Vương Lang không đi ngay mà âm trầm liếm mép nhìn người trung niên nhân, có gương mặt buồn bã hốc hác vừa đưa thanh toán cho hắn. Có vẻ là tổ trưởng của ca trực này, người đó thấy ánh mắt của Vương Lang thì hoảng sợ, không lẽ hắn định đánh cướp. Đến khi thấy bóng lưng Vương Lang khuất xa thì mới thở ra một hơi, y tiếp tục buồn bã làm việc.

Về phòng riêng được cấp, Vương Lang lập tức nạp số thanh năng lượng đó vào vùng chứa của mình, hắn còn mở túi không gian mà Tần Phi cúng nạp, lấy hết số thanh năng lượng có trong đó nạp vào. Vậy mà vẫn chỉ mới đầy được vòng sáng thứ hai, vòng thứ ba một phần 10 còn chưa tới.

Vòng sáng coi như là sinh mạng của người tinh anh, vòng sáng còn một nửa thì cái mạng cũng còn một nửa, đạo lý này đương nhiên Vương Lang hiểu rõ. Thanh năng lượng là tiền, mặc dù đau xót, nhưng tiền cũng không hơn được mạng.

Vương Lang trầm nghĩ, giá mà lúc này có con bảo tinh thần nào đánh xuống, hắn sẽ không ngại đem thân ra chống đỡ, hắn có niềm tin mãnh liệt, là vòng sáng màu xanh dương đang ngủ quên kia, chắc chắn cũng là một con hàng ham ăn.

Bước một xong, bước hai là đóng cửa thả thính.

Vương Lang không nhận bệnh nhân do nhân viên của diễn võ trường đưa đến. Hắn mặc phục trang sinh mệnh sư, tóc búi cao, cắm thêm cái que trên đó,

trên mặt gắn thêm hai chòm râu, trước ngực thì đeo lệnh bài thân phận. Tổng thể kết hợp thêm cái mặt non choẹt cổ nghiêm nghị của Vương Lang. Coi như xong phần thần thái.

Vương Lang huy động sáu nhân viên hỗ trợ đi theo sau, cố tình chọn những người lanh lợi, ưu tiên những người vừa gặp hắn đã lên tiếng nịnh nọt đầu tiên. Sáu người này cũng có chút bản lĩnh, không biết đồng loạt kiểm đầu ra bắn rôn đeo trên đầu, ghi một dòng chữ rất ít khoa trương " Biệt đội cứu thương, sinh mệnh sư vương cấp "

Đoàn người dẫn đầu là Vương Lang, đi dạo một vòng diễn võ trường, cố tình chọn những nơi đông đúc nhất mà chậm rãi lướt qua. Đi đến đâu cũng rộn ràng tiếng chào hỏi, vô cùng có khí thế. Trong phút chốc, Vương Lang đã trở thành tâm điểm chú ý.

Liếc ngang dọc một hồi, thời cơ coi như đã chín muồi, Vương Lang dừng lại, đằng hắng, bay lên trên đầu đám hộ vệ, năng lượng bộc phát, khí thế mãnh liệt.

Chính là bước ba, thả mồi.

Các đấu thủ đều thi đấu trong khu vực riêng, nơi đây là sảnh chung đặt màn hình quan sát. Bình thường mọi người đến đây là để nghỉ ngơi trò chuyện, tìm kiếm thông tin, ai cũng lịch sự không chế năng lượng bản thân tránh làm phiền người khác. Càng không có ai bay lượn, cơ giới sĩ đều có ngao khí, không ai thích có người đứng trên đầu mình.

Hành động của Vương Lang quả gây được hiệu ứng thu hút, hàng ngàn con mắt đồng loạt nhìn về phía hắn. May là có phục trang chức vụ, nếu không theo lệ ở đây, người đã bay lên rồi thì không cần phải bay xuống.

Ngay lúc vạn chúng chú mục, Vương Lang hét lên một tiếng, hai tay đưa ra phía trước múa múa, vẽ bùa, miệng lầm bầm mấy từ kì lạ. Cùng lúc đó, một khối năng lượng mờ mờ xanh lá hiện ra trước mắt.

Cái này cái này.. hắn là thầy cúng sao?. Lại thêm tổ đội sáu người bên dưới bày trận lắc lư, đúng là chi thiếu nhang đèn.

Tạo thanh thế xong, Vương Lang hai mắt trừng trừng, hét lên một tiếng vang động, tiếng hét có kèm năng lượng tinh thần để khuếch âm, có mấy thí sinh đang hôn mê cũng giật mình thức dậy.

Bỗng Vương Lang lao xuống, chính là về phía phòng đăng ký ngay khu vực chính giữa sảnh.

Hắn muốn làm gì, khí thế quá lớn, không lẽ gặp kẻ thù, thật muốn ra tay ngay tại đây?

Người kinh hoàng nhất lúc này chính trung niên nhân viên đang trực tại quầy đăng ký. Vừa nãy thấy Vương Lang liếc qua phía này mấy lần, lòng y đã thấy không ổn. Nay nhìn bộ dáng lao tới hùng hổ, mắt long sông sọc kia, con tim hắn teo thắt lại, không lẽ thật sự đối phương có thâm thù đại hận gì với hắn. Hay tổ tiên mình với hắn có thù danh giá, đúng rồi, chắc chỉ có vậy mới kết thù lớn đến thế này.

Trung niên nhân đó tên là Hà Nhật, nhưng những người quen thân hay gọi hắn là Hà Tật, Hà Tật hét lên một tiếng cứu mạng, rồi nhắm mắt lại cam chịu, bởi cho dù tâm hắn có muốn chạy, cũng không thể chạy được.

Có nhiều người muốn ngăn cản, nhưng phần vì Vương Lang quá nhanh, mà chủ yếu nhất là do màu áo của Vương Lang. Không ai muốn mất lòng một sinh mệnh sư. Vương Lang lao tới, chụp cổ áo Hà tật, nâng hắn bay lên cao.

Lúc này mọi người mới thấy rõ, phần thân dưới của Hà tật từ eo trở xuống hoàn toàn teo rút, bàn chân lộ ra như khúc củi, thấy rõ từng đốt xương.

Một số người quen biết Hà Nhật, đặc biệt là một số nhân viên đang có mặt, nhắm mắt lại không dám nhìn, chính là không đành lòng.

Hà Nhật mười mấy năm trước, cũng là tinh anh con nhà danh gia, gốc gác từ thành thị cấp một. Không ngờ một lần tham gia thí luyện ngoài không gian, không cẩn thận bị trúng đòn của thôn kim thú hệ độc thẳng vào cột sống. Xương cốt nát bấy, lại bị độc thâm nhập sâu trong tế bào. Gia tộc đã hết lòng cứu chữa, trả giá cực lớn mới giữ được mạng của Hà Nhật.

Thân còn nhưng tâm đã chết, vùng chứa của Hà Nhật vẫn còn nhưng không cách nào điều động, là do một phần hệ thần kinh đã thương tổn.

Hà Nhật bỏ nhà ra đi, mười mấy năm lưu lạc, cuối cùng dừng chân ở Nha Trang thành, may mắn tìm được một công việc không tệ, tưởng sẽ như vậy làm lụi sống qua hết một đời. Cho đến hôm nay.

Sau phút giây kinh ngạc ban đầu, mọi người lại càng ngạc nhiên hơn gấp bội khi biết Vương Lang kia đang muốn làm gì.

Năng lượng sinh mệnh mà sinh mệnh sư kia tỏa ra quá nồng đậm, thậm chí chỉ khí tức vương vãi ra đã khiến người ở xung quanh cảm thấy toàn thân lâng lâng, gân cốt giãn nở.

Tiếng rắc rắc, rối rối, rộp rộp vang ra từ cơ thể Hà Nhật. Chính là thay da đổi thịt, thấp rờ từ bên dưới lớp phục trang kia, từng lớp cơ bắp không ngừng phồng ra. Thậm chí những nếp nhăn sớm tới do đau buồn trên gương mặt của hắn, cũng đã giãn ra.

Năng lượng sinh mệnh trong suốt, nhưng ẩn ẩn vài tia xanh lá đầy sức sống thâm nhập vào cơ thể Hà Nhật, mỗi tia như vậy nhập vào thì cơ thể hắn lại cương lên, không ngừng thêm cường tráng.

Một chùm sáng lóe lên, như tiếng bạo nổ.

Vương Lang hét lên một tiếng đau đớn, miệng phun chút máu rồi bay ngược ra, rơi xuống đúng vào chỗ sáu tên đệ tử chờ sẵn, sắc mặt Vương Lang tái nhợt, năng lượng chập chồn, nhịp tim không ổn định, đây là dấu hiệu bước đầu của quá trình suy kiệt.

Sáu người kia đứng là tinh anh được tuyển chọn, đồng loạt nâng Vương Lang lên cao, cổ để tã áo bay phất phật, búi tóc bung ra, mái tóc dài đầy hình tượng, bọn họ lượn mấy vòng trong sảnh như tìm đường, vừa chạy vừa la hét không ngừng, phút bối rối nên chỉ nghe rõ được mấy từ như "thần thánh, nhân từ, thiện lương, quên mình, phổ độ chúng sinh, thánh nhân thời đại, tâm tài hoàn mỹ..." sau cùng thì mới khiến Vương Lang về hướng phòng riêng.

Còn Hà Nhật, hắn vẫn đang nằm nghiêng bay lơ lửng trên không trung. Cho đến khi toàn bộ năng lượng sinh mệnh tàn mạt được cơ thể hấp thu hết. Hà Nhật mở mắt, miệng cười vang sung sướng.

Hà Nhật gồng mình phóng thích năng lượng, lập tức tay áo, ống quần chịu không nổi bùng nổ, rách tan bay lá tả, lộ ra cơ bắp cuộn cuộn, chất chứa năng lượng dạt dào.

Trong cơn hưng phấn, Hà Nhật lập tức múa bài quyền 108 động tác của chiến sĩ không gian, cực kỳ hoa lệ.

Bỗng Hà Nhật định thần, gương mặt ngưng trọng như nhận ra điều gì. Hắn cởi tung áo bào vút xuống, lộ ra toàn thân cơ bắp. Sau đó Hà Nhật phóng thích năng lượng tạo thành vòng bảo vệ. Rồi từ vòng bảo vệ thu nhỏ lại, ép sát vào da Hà Nhật.

Một ai đó bên dưới kêu lên.

_ Giáp năng lượng, chính là giáp năng lượng. Hà Nhật kia không ngờ đã là bạch ngân chiến sĩ.

_ Không chỉ vậy, nhìn bước sóng của hắn đi, trầm ổn dày đặc, chắc phải là bạch ngân cấp bốn trở lên, đạt ngưỡng chuẩn hoàng kim trong tầm tay.

_ Hà Nhật hơn 10 năm trước bị thương, hôm nay mới ngoài ba mươi, đạt đẳng cấp này cũng không phải là thấp, một thời gian nữa, hậu tích bộc phát, chắc chắn sẽ còn tiến nhanh.

Liên tục là những lời chúc mừng gửi đến Hà Nhật, hắn vui tận tâm can.

Bỗng phía sau vang vọng tiến hò hét dẹp đường, chính là đoàn ca kịch đang nâng Vương Lang trên tay lao tới.

Khi đến trước mặt, Vương Lang như vừa hôn mê tỉnh dậy, khóe miệng vẫn còn vết máu tươi chưa khô, cố ngẩng đầu nhìn Hà Nhật hòa ái.

Hà Nhật bay xuống, quỳ gối dập đầu, nghẹn ngào lên tiếng:

_ Đa tạ sinh mệnh sư đại nhân, ơn này với Hà Nhật không khác gì tái tạo. Tri ân không gì nói hết, từ bây giờ trời cao chứng giám, mạng Hà Nhật là của đại sư, núi đao biển lửa, chỉ cần là vì đại nhân, quyết không cau mày.

Đám người xung quanh hít hà, lời này của Hà Nhật rất nặng, nhưng nghĩ đến ơn đức hắn vừa được nhận, xứng đáng.

Vương Lang như hồi dương phản chiếu, ho ra một ngụm máu tươi, rung rẩy. Cảnh tượng quá đạt, khiến mọi người không nhận ra ria mép của hắn tróc ra một góc.

_ Đừng nói vậy.. (Rung rung) chiến sĩ.. là phải.. cống hiến.. cho địa cầu.. như vậy.. ta đã.. mãn..

.. nguyện. (Xiu tiếp) Xong bước bốn, thu cần thả cá nhỏ.

Đám người kia lại tiếp tục khiến Vương Lang chạy vào, vừa đi vừa la hét thất thanh. Để lại Hà Nhật ở đó, cảm động đến tận cùng.

Văng vẳng xa xa lời nói khắc sâu vào tâm can của mọi người "đệ nhất sinh mệnh vương".. "phổ độ chúng sinh" "cứu nạn toàn địa cầu" "đem lửa nóng vào lòng chiến sĩ"...

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Bắt Con Tôm

Vương Lang đóng cửa thả chó. Bên ngoài văn phòng của hắn là sáu tên trợ lý nét mặt kên kênh, thấy bất kỳ ai tới gần đều làm làm lý kỳ, một câu duy nhất phóng ra:

_ Đệ nhất sinh mệnh vương, Vương Lang đại sư thân thể không khỏe, xin chó làm phiền.

Sáu người bọn họ cũng là thể hệ tinh anh, nhưng là cấp thấp, chỉ khai mở được một hai vòng sáng, người ta nói thà làm đầu chuột còn hơn đuôi voi, bọn họ không phải là chuột, nhưng đuôi voi thì chắc rồi.

Nhưng hôm nay thì khác, mặc kệ người đến là công tử tiểu thư nhà nào, gia tộc nào, thấy vừa mắt thì sáu người bọn họ còn tiếp chuyện, không thì lấy tay phẩy phẩy, ta thách người dám để lại cái rắm.

Một lần này thôi là bọn họ miễn nguyên rồi, một lần có mặt mũi, sau này chết đi cũng có chuyện kể lại. Đặc biệt là có một số người mang lễ đến thăm hỏi sinh mệnh sư Vương Lang, không thì tới gửi thiệp mời. Đương nhiên là phải làm theo luật, muốn con đường trơn tru đến tay Vương đại nhân thì phải xuất ra thành ý bồi trơn cho bọn họ. Vương Lang vẫn còn bất động, nhưng đám bọn họ đã kiểm đầy bao.

Phía trước cổng của Vương Lang còn có một người nữa, chính là Hà Nhật kia. Để báo đáp ân tình, Hà Nhật quyết định ở lại làm bảo vệ cho Vương sinh mệnh sư. Ngay lúc này hắn đang ngồi xếp bằng nhập định, tâm trí đi vào zone s để luyện tập thích ứng cơ thể mới. Nhưng chỉ cần bên ngoài có động, chắc chắn hắn sẽ liều chết xông lên.

Hành động vừa rồi của Vương Lang, trong mắt người nông cạn thì chỉ khá phi thường, cùng lắm là một sinh mệnh sư có tâm, hy sinh nhiều một chút để cứu giúp người khác.

Nhưng với những người có tầm mắt cao hơn thì lại khác, đây chính là quả bom rót xuống mặt hồ phẳng lặng. Hai chữ oanh động là quá đơn giản để hình dung.

Tìm hiểu nguyên nhân cận kề.

Video ghi lại quá trình chữa trị của Vương Lang, đã nhanh chóng được một người dấu tên truyền ra, góc quay rất đẹp và rõ. Người cung cấp video không để tên thật, chỉ để lại chữ ký, chính là "lục mạch cùng kiếm".

Theo đó, sự phân tích trở nên chính xác.

Để rộng đường dư luận, xin gửi đến mọi người trích dẫn bài báo của nhà nghiên cứu chuyên sâu, có kinh nghiệm lâu năm và trình độ bậc nhất chưa được công nhận về năng lượng sinh mệnh. Nhà nghiên cứu Vô Văn Phong.

"Tình trạng lúc trước của Hà Nhật, sinh mệnh sư bình thường không chữa được, năm xưa khi dùng thanh sinh mệnh cao cấp để cứu chữa, chỉ là giúp sống tạm mà thôi.

Để làm được việc trước mắt kia, không chỉ chữa lành thương tích mà còn kích phát tiềm lực, chính là phép màu. Mà thứ duy nhất tạo ra được phép màu, chính là năng lượng huyền thoại, cụ thể hơn ở đây là năng lượng sinh mệnh hệ huyền thoại.

Thanh năng lượng sinh mệnh huyền thoại, nhìn thấy gần đây nhất chính là thanh có màu đỏ máu mà đại sư Lý Hương Hương đại diện gia tộc trao cho La Thần. Thứ này là vật phẩm tiêu hao, sai một thì mất một, trình độ như gia tộc Hà Nhật chắc chắn không có, có cũng không dám đem ra. Không khéo có thể bị diệt tộc.

Còn một trường hợp nữa, cũng là trọng điểm muốn nói đến ở đây, chính là sinh mệnh giả, người nắm giữ năng lượng sinh mệnh hệ huyền thoại. Nhân loại đã từng xuất hiện duy nhất một sinh mệnh giả, người mà trong thời của mình, tầm ảnh hưởng, tầm quan trọng là tuyệt đối: Tiên Nữ Chung Tình.

Người tên Vương Lang kia, hiện chưa phải là sinh mệnh giả, nhưng đã rất gần đến mức đó. Bằng chứng chính là những tia năng lượng màu xanh lá mỏng manh thoáng xuất hiện kia. Ta sẵn sàng lấy đầu mình ra bảo đảm, đó chính là năng lượng sinh mệnh huyền thoại, không thể sai được.

Còn việc vì sao nó có màu xanh lá, không phải màu đỏ máu, ta nghĩ có lẽ vì đang là mùa xuân, lá xanh thì cái gì nó cũng xanh, ví như quần nhỏ cô hàng xóm ta đang mặc, cũng có màu xanh, bằng chứng quá rõ ràng. Nhân nói về mùa xuân, xin giới thiệu với mọi người tua du lịch "nắng vẫn còn xanh" lấy danh dự của mình, ta xin đảm bảo với mọi người, một khi tua du lịch này kết thúc, nếu vẫn chưa chết, du khách sẽ vô cùng trân trọng các giá trị của cuộc sống.

Hãy đến với tua du lịch nắng vẫn còn xanh, xanh như cỏ trên mộ của bạn"

...

..

Phân tích trên được rất nhiều người tán đồng. Thật ra thì đã sai bét nhè, tia năng lượng màu xanh lá kia của Vương Lang không phải là huyền thoại, nó cao cấp hơn nhiều.

Tia năng lượng màu xanh lá đó là Vương Lang cố gượng ép lấy ra từ khe nứt của hạt giống, do không nhiều nên chỉ mấy tia là hết sạch.

Nó là năng lượng cội nguồn của sự sống, năng lượng sinh mệnh bản nguyên. Thứ đặc sản duy nhất chỉ có thể có từ Mỹ Mỹ. Mà Vương Lang hiện đang là chi nhánh phân phối.

Nói về ảnh hưởng thực tế.

Tầng cấp thấp, mấy thanh niên đang không ngừng tới bãi phòng Vương Lang. Bọn họ chủ yếu là muốn kết giao, kéo tăng quan hệ. Đánh nhau trong đại hội cơ giới sĩ đúng là có thương tích, nhưng không đến mức phải nhờ, trích nguyên văn "đệ nhất sinh mệnh vương" chữa trị. Bọn họ nhìn xa hơn nhiều.

Tầng trung, người ở tầng này thì không dám nhìn xa, vì trên đầu còn có bảy cây đao lơ lửng. Chỉ là trong gia tộc bọn họ chắc chắn có người bị bệnh, hoặc có thiết bị nâng cấp cần mạch năng lượng sinh mệnh huyền thoại. Chỉ mong Vương đại nhân kia có thể giúp một lần là đã mãn nguyện rồi.

Tầng cao, bảy đại gia tộc, bất động, hoàn toàn bất động. Chiêu mộ một sinh mệnh giả vào nhà. Chưa biết phúc hay họa. Huống hồ còn có hội đồng liên minh. Tọa sơn chờ hổ đấu.

Tất cả hợp lại đã tạo nên vùng nước cho Vương Lang thả câu.

Ngồi nhịp chân cắn hạt dưa, Vương Lang rảo mắt qua danh sách lễ vật đưa tới. Vật phẩm thì cất vào túi không gian, thanh năng lượng các loại thì nạp thẳng vào vùng chứa. Ai biết lúc nào mấy con hàng kia nổi điên, lên con thêm ăn, phòng trước vẫn hơn.

Cả đồng tiền bạc, vậy mà chỉ mới đầy được năm vòng sáng. Lòng Vương Lang không ngừng đau xót.

Đã đến lúc thu cần câu, chuyện này thì Vương Lang vẫn đang đau đầu. Hiểu biết chung về các loại cá béo của hắn vẫn còn rất ít.

Đúng lúc này thì trợ lý số một, là người đại diện cho nhóm sáu người bên ngoài bước vào đưa cho Vương Lang một tấm thiệp bãi phòng. Nhìn tên ghi trên thiệp, Vương Lang bật cười, chuyên gia đến rồi.

Vương Lang lên giường đắp mền, gồng mình cho mặt tái một chút, lấy khăn chườm đắp lên trán, kiểm tra lại một vòng râu ria cẩn thận, rồi nói:

_ Mời huynh đệ của ta vào đi, khách khí một chút.

Cửa vừa mở đã nghe tiếng bước chân rầm rầm, cùng với đó là giọng náo nê ai oán:

_ Lang đệ ơi, ta vừa mới xa đệ mấy canh giờ mà tưởng chừng như mấy tháng. Huynh đệ ta đúng là tri kỷ tương phùng, bồi hồi nhớ thương như sóng biển tuôn trào ngàn năm không dứt, vì đệ ta sẵn sàng tắm nước sông ăn hải sản, không gì có thể chia cắt đôi ta. Ta cầm theo con dao rồi nè, hai đứa mình cắt máu ăn thề đi. Hà à à...

Người đến đương nhiên là Thái Phổ, bộ trưởng kiêm con buôn hàng đầu của Nha Trang thành. Thái Phổ vừa nhìn thấy Vương Lang nằm thẳng cẳng trên giường thì hít một hơi hết lớn, đôi mắt đỏ ửng, lấy tay vỗ ngực, do nhiều mỡ nên phát ra tiếng bạch bạch. Chạy tới ôm Vương Lang khóc rống. _ Trời ơi Lang đệ, tại sao lại đến nông nỗi này, đệ có biết nhìn đệ như vậy ta đau lòng lắm không. Ta ước gì nỗi đau này dồn hết lên người của ta, để ta, để ta.

Nói xong Thái Phổ lập tức mở túi không gian của mình, lôi ra một đồng thanh năng lượng, tất cả đều là thượng phẩm, chất một vòng xung quanh chỗ Vương Lang nằm. Để có đến hơn trăm viên.

Vương Lang hé mắt, tranh thủ nhìn vào bên trong túi không gian của Thái Phổ, nuốt nước miếng ừng ực. Chắc chắn, ta thấy rồi.

Giữ nguyên tư thế, Vương Lang âm thầm hấp thu thanh năng lượng, hàng thượng phẩm có khác, đi vào ngọt lịm. Chưa tới mười hơi thở, đã ngót hết năm phần, mấy hơi thở tiếp thì cạn sạch, Vương Lang đầy thêm một vòng sáng nữa.

Thái phổ tròn tròn, nếu không nhìn thấy tận mắt, sợ là tưởng Vương Lang dấu đầu hết. Hắn còn nhìn kỹ bên dưới mền, xem thử có dấu thanh nào ở đó hay không. Không lẽ một lần chữa bệnh lại tiêu hao nhiều đến thế, mỗi lần ăn này phải tính lại rồi.

Thái Phổ tiếp tục lấy ra thêm từng đó thanh năng lượng thượng phẩm nữa, lúc này về đau lòng của hắn mới là thật.

Tiếp tục mười hơi thở, Vương Lang nạp vô với công suất tối đa. Xong rồi thì khề ho một tiếng, nhưng chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Nước mắt Thái Phổ bắt đầu chảy thành giọt. Cấn răng liều lần cuối cùng, cũng là 100 thanh thượng phẩm, lần này hắn cẩn thận nói trước với Vương Lang:

_ Lang đệ, nếu thật tình thương tích của đệ trầm trọng quá, thì để huynh lần sau lại đến. Gặp đệ mới một chút, mà lòng ta đau xót quá, chịu không nổi.

Lúc chòng thanh năng lượng một lần nữa vui đi, Thái Phổ lại nhắc chừng: _ Ta thật sự chịu không nổi đó Lang đệ à, lòng ta đau xót lắm, muối ớt xát vào cũng không bằng đi.

Một lần nữa cạn sạch, trong ánh mắt khô sớ của Thái Phổ, Vương Lang chậm chậm mở mắt:

_ Thái Phổ huynh, huynh đến từ lúc nào, thật sự là ta vô cùng ngóng trông huynh đó, ở Nha Trang thành này, huynh chính là huynh đệ (ho hụ hụ) tốt nhất của ta.

Nói xong Vương Lang gấn gượng ngồi dậy, Thái Phổ lập tức đưa tay dịu, mau chứ Vương Lang mà nằm xuống lại thì hắn thật hết tiền để gọi dậy.

_ Từ từ, cứ từ từ. Ngay từ đầu ta đã biết đệ bất phàm, nhưng không thể ngờ được là con người của đệ lại quá thiện lương như vậy, vì cứu người mà bất chấp an nguy bản thân. Vương Lang đệ, đệ khiến ta vừa ngưỡng mộ vừa tự hào. Tấm lòng này ta dành cho đệ trời cao chứng giám, chính là thao thao giảng thủy, tận tận nhân son, chính là..

Thái Phở như đọc tuồng, tuôn ra đủ tích chuyện kim lang đông tây kim cổ, Bá Nha Tử Kỳ, Vườn Đào Tam Anh, Lưu Bình Dương Lễ, Trần Giả Cẩm Giang, Tào Quan Khóc Vũ... đúng là văn chương tuôn ra không ngớt. Biết là khóc càng to thì thương tâm càng ít, nhưng đáy lòng Vương Lang vẫn có chút âm ập.

_ Thái huynh, đệ thương thế chưa lành, vùng chứa suy kiệt, thật khó tiếp chuyện lâu. Nếu không có việc gì thì hẹn hôm khác chúng ta nói nhiều hơn.

Thái Phở bĩu môi, nhưng rất nhanh khôi phục, nếu không mất 300 thanh năng lượng thượng phẩm, thật y sẽ tin lời Vương Lang. Người thông minh nói ít hiểu nhiều, Thái Phở vào thẳng luôn chuyện chính, y đưa cho Vương Lang một danh sách.

_ Ba người ở đây tùy đệ chọn một, giá ta ghi sẵn cứ tính gấp đôi.

Vương Lang ngồi thẳng dậy, tỉnh táo hẳn ra, liếm mép nhìn vào danh sách, lúc nhìn giá tiền bên cạnh, mắt hắn lóe sáng, cười hề hề, mặc kệ ánh mắt khinh bỉ của Thái Phở:

_ Thái huynh, tại sao phải chọn một?

_ Ta biết đệ còn phải nghỉ ngơi, cả ba người tốt nhất đều chữa hết, chọn ở đây là thứ tự trước sau.

_ Ừm mmm, giá này có phần của Thái huynh chưa?

_ Đệ nghĩ ta là người như thế nào? Không lẽ ta lại ăn chặn anh em. Thật coi thường ta quá. Ta chỉ lấy bốn phần.

_ Thái huynh, ta vừa mới ho ra máu đó, sờ thử nè, ta lạnh toàn thân luôn.

_ Nếu là chữa hết cả ba người, ta chịu thiệt, giảm thêm một phần.

_ Đệ chữa bệnh tiêu hao ghê lắm, so với sinh mệnh sư khác, gấp mười thì không phải, nhưng gấp trăm là đúng.

_ Vương Lang, đệ còn trẻ, ngày tháng còn dài, ta già rồi, trong nhà còn nhiều miệng ăn. Ông nội nhỏ của ta tháng sau lấy vợ mới, gánh nặng đặt hết lên vai của ta.

_ Một phần, tình cảm chúng ta sâu nặng, đệ tặng huynh một phần. Chỉ vậy thôi, hơn nữa thì đệ không cam tâm.

_ Tên bất nghĩa kia, đừng ép ta trở mặt. Nghĩ ta là ăn mày hay sao...

Trận đấu kế tiếp vô cùng căng thẳng, mặt hai người đỏ như gà chọi, ly tách trong phòng cũng bể hết mấy phần.

Cuối cùng hai người thống nhất với nhau mức giá mỗi giới, Thái Phở lấy hai phần, tặng phẩm Vương Lang moi thêm được, quy ra tiền đưa thêm cho Thái Phở một phần.

_ Khi nào đệ bắt đầu chữa bệnh được?

_ Bây giờ luôn đi, làm nhanh lấy tiền nhanh, ta đi theo huynh.

_ Tốt, vậy đêm nay đến nhà người nào?

_ Ba người một lúc, huynh an tâm, đệ rất vô tư.

Thái Phở trừng mắt nhìn Vương Lang, cảm giác thâm sâu khó lường. Cuối cùng thì cười tươi như hoa, danh sách kia, cần phải làm dài hơn một chút. Y là môi giới, mà đã là môi giới thì có luật đầu tiên, ăn hai đầu. Vương Lang kia càng có bốn sự, tiền hắn kiếm được càng nhiều.

Một già một trẻ già già đi trước huynh đệ đệ, theo sau là sáu tiên trợ lý tiền hô hậu ủng, cuối cùng là Hà Nhật cục cung tận tụy. Đoàn người cứ thế cưỡi phi toa loại lớn bay khắp Nha Trang thành.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Bắt Con Cá

Mạnh viên ngoại, năm nay đã ngoài 80. Mới vài năm, trước khi chuyển về Nha Trang thành an dưỡng. Mạnh viên ngoại là cán bộ cấp cao trong bộ máy hành chính của liên minh, công tác tại tổng thành. Gia thế của ông coi như là có căn cơ, hiện nay số con cháu tinh anh có chức quyền cũng hơn chục. Tuổi già khỏe mạnh, con cháu đầy đàn, mọi người ai cũng khen Mạnh viên ngoại có phúc.

Ít nhất nhìn bên ngoài là như thế.

Mạnh viên ngoại có sáu người con, ba nam một nữ. Ba trong năm nam là người tình anh, hai người còn lại cũng tri thức thành đạt, chỉ còn lại người con gái út.

Người con gái này ông có lúc tuổi đã hơn lục tuần, ban đầu chính là niềm vui lớn nhất lúc tuổi già của ông, nhà có nếp có tẻ. Không ngờ ông trời trêu người, không cho ai được trọn vẹn, đứa con gái út này bẩm sinh đã khiếm khuyết, thần kinh không được bình thường, lúc mê lúc tỉnh, đến cả vệ sinh cá nhân cũng không tự làm được.

Bệnh này không chữa được, dù đã tìm mọi cao nhân có thể, tất cả đều chung một đáp án như vậy. Nhìn người bạn đời đã hai màu tóc, mỗi bữa cơm đều phải chạy theo đút cho đứa con đương tuổi đôi mươi, nước mắt tuôn ra không cách nào cầm lại được.

Chuyện nhà Mạnh viên ngoại trong thành ai cũng biết, biết rồi lại thờ dài, có người ác khẩu, có một đứa con như thế kia, tiền nhiều đến mấy lúc chết cũng không nhắm mắt được.

Mạnh viên ngoại có chút giao tình với Thái Phổ, lần này là do Thái Phổ chủ động sắp xếp, không cần biết có chữa được hay không, chỉ cần Vương Lang chịu gạt đầu, ân tình này Mạnh viên ngoại phải nhận.

Vương Lang vừa đến, đã thấy người nhà Mạnh viên ngoại xếp thành hai hàng cung kính đón chào, xã giao mấy câu, vừa bước vào phòng khách đã có hạ nhân mang ra cái khay, trên đó là đầy đủ tiền công chữa bệnh đã báo trước. Vương Lang sáng khoái nhận lấy, dứt khoát đi vào phòng ngay lập tức thăm bệnh cho Mạnh tiểu thư, để sau lưng nhiều những đôi mắt long lanh ngấp tràn hy vọng.

Nói sơ qua một chút về cách chữa bệnh thông thường của sinh mệnh sư.

Có hai cách cơ bản, một là sử dụng thanh năng lượng sinh mệnh, phóng thích và điều động theo phương pháp chung, kết hợp với năng lượng bản thân, đưa vào bên trong cơ thể người bệnh, cách này tương đối an toàn cho sinh mệnh sư, vì dễ khống chế, ít bị suy kiệt. Nhưng hiệu xuất chữa bệnh không cao, thường chỉ dùng cho những thương tích thông thường, phụ thuộc rất nhiều vào phẩm chất thanh năng lượng sinh mệnh sử dụng.

Cách thứ hai yêu cầu trình độ chuyên môn và đẳng cấp của sinh mệnh sư cao hơn. Chính là vừa nạp năng lượng tinh thuần vào, vừa lấy năng lượng tinh thuần ra, chuyển thành năng lượng sinh mệnh để chữa trị. Cách này phụ thuộc vào phẩm chất sinh mệnh sư, mà ảnh hưởng đến phẩm chất năng lượng sinh mệnh tạo ra, kết hợp thêm kiến thức chuyên môn về y khoa để đưa vào đúng lúc đúng chỗ, chính xác ở cấp độ tế bào hay từng bước sóng năng lượng. Đương nhiên hiệu quả chữa bệnh cao hơn.

Nhưng cách này rất nguy hiểm, đôi khi có những lúc mất khống chế, hoặc buộc phải chữa trị liên tục, hay bệnh tình chuyển biến bất ngờ. Khi đó sinh mệnh sư dễ gặp nguy hiểm, cơ bản là vì nạp vào không bao giờ bằng được lấy ra, tâm trí lại phải phân tâm, xác suất bị suy kiệt là rất lớn. Số lượng sinh mệnh sư hy sinh khi đang chữa bệnh cho người khác không phải là ít, một lý do quan trọng tạo nên điều đó nữa là, đa phần các sinh mệnh sư đều rất thiện lương, lấy cứu người làm chân ngôn, thương người hơn thương mình.

Quay lại chuyện chính, Vương Lang bước vào phòng, theo sau có khoảng 4, 5 người, Thái Phổ đương nhiên có, tại đó Mạnh tiểu thư đang im ngừ, không biết đang mơ điều gì mà miệng nhai chóp chép, nước miếng chảy thành dòng.

Thứ kế tiếp khiến Vương Lang chú ý, trên bàn uống trà đặt giữa phòng, trên đó đặt một cái khay ngọc, bên trên là ba viên thanh năng lượng tinh thuần cực phẩm. Giá niêm yết một cực phẩm bằng 100 thượng phẩm, nhưng không ai ngu mà bán giá đó, gấp 5, 7 lần may ra còn được.

Vương Lang đã tìm hiểu kỹ, nếu vừa rồi là tiền lương thì đây là nguyên liệu, là gia chủ chuẩn bị, dành cho sự tiêu hao của hắn trong quá trình chữa bệnh.

Vương Lang tiến tới phóng bước sóng năng lượng tinh thần nhẹ nhàng bao trùm lấy Mạnh tiểu thư. Đây là thao tác dò xét chuẩn bệnh thông thường. Trong sự quan sát của mọi người, nét mặt Vương Lang càng lúc càng trầm trọng, lúc gật đầu lúc lắc đầu, thỉnh thoảng đưa tay vuốt râu thờ dài, đau xót. Lúc kết thúc màn này, Vương Lang thở nặng ra một hơi, trầm mặc.

Cảnh này là Vương Lang hay thấy trong phim, bây giờ diễn lại, quá đạt.

Hắn đi tới, giữ nguyên biểu cảm như vậy, đặt tay lên thanh năng lượng cực phẩm, hàng tốt có khác, đúng ba hơi thở sau, ba thanh kia biến mất. Đám người kia tròn tròn con mắt, thông thường muốn hấp thu hết một thanh cực phẩm, thời gian nhanh nhất cũng phải một nén nhang, nội cái tài phá của này thôi đã đủ khiến người ta ngưỡng mộ.

Vương Lang đưa ánh mắt ái ngại nhìn Thái Phổ, rồi nhìn sang Mạnh viên ngoại. Ngay lập tức và ông ta hiểu ý, móc ra ba thanh cực phẩm nữa đặt lên bàn, rồi ông nhìn qua đứa con gái đang nằm, dứt khoát lấy ra thêm hai viên nữa. Ông lui bước, ôm lấy vợ của mình, nắm tay làm chỗ dựa cho bà.

Vương Lang thông thả hút thêm bốn viên nữa, cảm viên cuối cùng trên tay, cơ thể hắn bắt đầu phóng thích ra tầng năng lượng hài hòa. Bước tới gần Mạnh tiểu thư. Đưa hai tay ra phía trước, gồng mình tạo thế tấn, miệng lầm bầm đọc chú ngữ.

Thái Phổ cực kỳ tò mò, nhưng hắn kìm xuống được, lấy lý do tránh làm Vương Lang phân tâm, nhanh chóng lừa mọi người ra khỏi phòng, đóng cửa hộ pháp, nghiêm túc hơn hẳn chính là sáu trợ lý và một hộ vệ kia.

Mọi người nín thở chờ đợi, một con ruồi cũng không dám bay nhanh.

Bỗng bầm bầm bầm, từ trong phòng phát ra những âm thanh mãnh liệt, tiếng la hét gằng sức của sinh mệnh sư Vương Lang, hình như còn có cản trở phản chấn, có cả âm thanh bàn ghế đổ nát, nền nhà rung lên từng chấp. Ánh sáng chớp lóa, lập lờ như ma trôi. Nhìn cái bóng in trên cửa, hình như có ai đó, cầm cái gì đó, đập qua đập lại trên nền nhà.

Không khí ngưng trọng quý dị. Chẳng lẽ đây không phải chữa bệnh, mà là trừ tà, Mạnh tiểu thư bị quỷ nhập? Lo lắng như vậy nhưng không ai dám đưa sóng năng lượng vào để dò xét.

Mấy người phụ nhân, gia quyến, nữ giúp việc trong nhà tâm lý không vững, chịu không nổi gào lên khóc lóc sợ hãi. Người nhà Mạnh gia bắt đầu nghĩ, không cần chữa hết bệnh, chỉ cần Mạnh tiểu thư đừng bị đánh chết, coi như lần này đã thành công.

_ Mọi người cẩn thận, từ trong phòng phát ra tiếng hét thất thanh của Vương Lang. Tiếp đó một làn sóng năng lượng tinh thần mãnh liệt đánh ra ngoài, sáu tên trợ lý do đứng gần mà chân động thổ huyết. Sau phải nhờ Mạnh viên ngoại và Hà Nhật cùng ra tay mới hóa giải được.

Tiếp tục, mọi thứ biến mất, âm thanh ánh sáng đều không còn, im lặng, chính là hoàn toàn im lặng. Năm phút, mười phút, mọi người nín thở chờ đợi.

Nửa tiếng, rồi một tiếng. Bắt đầu có tiếng xì xào lo lắng.

Bên trong phòng vẫn im lặng. Bắt đầu có tiếng khóc, lần này là thậm thụt thút thít, rồi nước nở như đũa tang. Mạnh viên ngoại và Thái Phổ nhìn nhau, thấy rõ sự lo lắng không ngừng tăng lên trong đôi mắt của đối phương.

Gió nhẹ nổi lên, đưa mùi hương nhạt nhạt thoang thoảng vào mũi của họ. Há.. Đây là mùi máu, mùi máu tươi.

Mạnh viên ngoại và Thái Phổ lập tức lao tới cửa phòng, họ không chờ thêm được nữa. Nhưng chắn phía trước chính là Hà Nhật, bộ dạng liều chết, trừ khi bước qua xác hắn, không có lệnh của Vương Lang, không ai được vào phòng.

Tình hình này là phải chiến một trận. Quên nói lúc trước, Mạnh viên ngoại kia đương thời làm việc hành chính, nhưng công danh cũng là từ chiến trường không gian mà đánh ra. Thái Phổ kia cũng không kém cạnh gì, hai người nhanh chóng liên hợp, đồng loạt ra tay.

Ngay lúc cuộc chiến thảm liệt này sắp bắt đầu.

Kétttt. Cánh cửa phòng mở ra.

Bước ra là một thiếu nữ tuổi đôi mươi, dung nhan xinh đẹp, ngũ quan đoan chính, đôi mắt to tròn long lanh đang ngẩn lẹ. Nhìn Mạnh viên ngoại mà hét lên:

_ Chaaaaa.

Rồi nàng quỳ xuống:

_ Con gái bất hiếu, bao năm qua đã làm khổ cha mẹ rồi. Từ nay con gái nguyện cả đời hầu hạ, mãi mãi ở bên báo hiếu cho cha mẹ.

Vỡ òa, tất cả vỡ òa, hai mươi năm đau khổ phút chốc trở thành mây khói. Tất cả là dồn nén lại để cho khoảng khắc hạnh phúc này. Một lần nữa nước mắt lại rơi, nhưng đây là giọt nước mắt hạnh phúc.

Mạnh viên ngoại cùng phu nhân đương nhiên là hạnh phúc nhất, họ không cần con gái báo hiếu, họ chỉ cần con gái có thể tự tìm được hạnh phúc cho mình là được.

Như có pháo hoa nổ tung trên bầu trời, gút thắt được mở, mọi người ồ lên sung sướng. Nhà họ Mạnh giàu có nhưng ngày thường hành sự điệu thấp, biết đối nhân xử thế, những người này đang vui là thật lòng.

Tiếng chúc tụng vui mừng không ngớt, hàng xóm xung quanh ào ào cầm quà mừng chạy qua.

Bỗng có tiếng Mạnh viên ngoại la lên mừng rỡ.

_ Vùng chứa của con.. Trời, con đã khai mở rồi sao, một hai ba bốn... 17 vòng sáng. Ha ha ha ha ha, con gái của ta cũng là người tinh anh, 17 vòng sáng, ha ha ha ha, nó chính là tinh anh trong tinh anh..

Song hỷ lâm môn, chính là song hỷ lâm môn. Xoong nổi nào gõ mà phát ra tiếng, đều được mọi người chia nhau để hò hét, nhiều lúc không phải việc của mình, thấy người khác vui rồi vui theo, rồi cứ vậy mà vui, xếp hàng ca múa. Nụ cười hòa cùng nước mắt.

Bỗng có ai đó sung quá múa không đều, vấp té đầu u một cục mà nhớ ra.

_ Vương Lang sinh mệnh vương kia đâu rồi?

Một người hỏi, hai người hỏi rồi trăm người hỏi, cuộc vui dừng lại, trăm ánh mắt đổ về căn phòng kia.

Mạnh tiểu thư nói khẽ,

_ Lúc ta tỉnh dậy thì đã đứng trước cửa, cứ vậy mà bước ra, Vương ân công, chắc vẫn còn trong đó.

Người vẫn đang tức trực đứng gần nhất là Hà Nhật, hấn đẩy cửa bước vô, khựng một chút rồi hét lên kinh hoàng.

_ Vương.. đại... nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Bắt Kinh Ngự

Mọi người ulla vào phòng, cảnh tượng trước mặt quá kinh khủng, Mạnh tiểu thư hét lên một tiếng rồi úp mặt vào lòng Mạnh phu nhân, không dám nhìn nữa.

Bàn ghế đổ nát, cái giường vỡ vụn hơn một nửa, đồ gỗ đồ sành sứ không cái nào nguyên vẹn, tới gạch ốp nền còn tróc lên.

Đó vẫn chưa là gì, đập vào mắt mọi người ấn tượng nhất là máu đỏ, máu vung vãi khắp nơi, từng tia từng tia trên tường trên trần đầu đầu cũng có.

Giữa đống hỗn độn đó, Vương đại nhân đang nằm bất động, thoi thóp, tóc tai bù xù, hơi thở yếu nhược, sinh tử mong manh.

Thái Phở phản ứng đầu tiên, khóc lóc kêu gào thảm thiết, " mau mau, lấy thanh năng lượng đặt xung quanh Vương đại sư, đệ đệ của ta, ráng thêm chút nữa, đừng chết ".

Mọi người bưng tỉnh, sáu trợ lý và Hà Nhật lập tức bày trận hộ giá. Những người khác nhao nhao mở túi không gian, liên tục vô số thanh năng lượng các loại chất chồng xung quanh Vương Lang.

Mạnh viên ngoại trút hết hầu bao, la hét lớn tiếng hỏi quản gia nhanh chóng mở kho, chỉ cần là thanh năng lượng, bất kể phẩm chất, thấy là mang hết ra đây.

Vương Lang hé hé mắt, nuốt nước miếng, dốc hết sức toàn thân, hấp thu thả ga. Một thanh đưa vào là mất một thanh, lúc này ngại là ngu.

Hà Nhật gương mặt lạnh như băng, sáu trợ lý khóc lóc, cùng nhau hát bài tâm sáng như gương, phổ độ chúng sinh, cực có văn có điệu.

Thái Phở diễn sâu hơn, giậm chân vỗ ngực, nhận hết tội lỗi vào mình, thống thiết chân thành, chỉ hận chưa móc ruột già ruột non ruột thừa ra cho trời đất chứng giám.

Thanh năng lượng không ngừng được đưa vào phòng, đến khi quản gia hồi báo, sắc mặt Mạnh viên ngoại trở nên khó coi, ông nhìn quanh một vòng, ôm quyền rồi khảng khái nói. Người nghe là các hương thân phụ lão, ham vui nghe tin đến chúc mừng.

_ Mạnh nỗ quen sống đậm bạc, gia sản đều ký gửi tại tiền trang, hiện trong nhà số thanh năng lượng đang có không đủ dùng, mọi người ở đây, chỉ cần ra tay giúp đỡ, ngày sau tuyệt có hậu báo. Chỉ cần cứu được Vương ân công, giá nào cũng không tiếc.

Thấy mọi người vẫn bất động, Mạnh viên ngoại cắn răng nói thêm:

_ Lãi xuất 20 %.

Lúc này những người kia lập tức xôn xao, mau mắn móc hầu bao:

_ Mạnh huynh nói gì thế, tiền tài là vật ngoài thân, giao tình của chúng ta mới là quan trọng.

_ Vương sinh mệnh sư tấm lòng nghĩa hiệp, chúng ta đương nhiên giúp một tay rồi.

_ Mạnh huynh mà đưa tiền lời đến trước mặt ta là ta tuyệt đối không nhận, chuyển khoản được rồi.

_ Vì huynh, vì Vương sinh mệnh sư, ta giúp đỡ tuyệt không giữ lại, đây còn thiếu một chút, nhưng cứ làm tròn lên đi cho dễ tính, thêm cũng không sao.

Vẫn là tiền vào nhà trống, núi vừa cao sau một hơi thở thì lại cạn, con mắt mọi người muốn rớt ra, kì nhân đúng là không thể xét theo lẽ thường.

Mạnh viên ngoại cũng dần tỉnh táo, không lẽ Vương sinh mệnh sư kia là cái động không đáy, tiền đường già của ông, hình như chưa đủ trả nợ đó. Nhưng vẫn cắn răng mà mượn, vì con gái, mạng hai vợ chồng còn không tiếc, tiền bạc quan trọng gì.

Cứ như vậy thêm một chút, đến khi Thái Phở thấy không ổn, hao tổn càng nhiều thì phí môi giới càng ít, đau lòng hét lên "Vương đệ, nếu đệ không tỉnh lại, chắc là vì thanh năng lượng không hiệu quả nữa, ta lập tức kêu phi cơ, đưa đệ đến tổng thành an dưỡng, ta sẽ ở bên đến khi nào đệ tỉnh thì thôi. "

Ngay lúc này Vương Lang khẽ cử động, sắc mặt hồng hơn một chút, mở mắt nhìn về phía Mạnh tiểu thư. Tốc độ hấp thu cũng dần về bình thường.

Lập tức cả nhà họ Mạnh quỳ xuống kêu to:

_ Ân công, ơn như trời biển này, chúng ta không bao giờ trả hết, chúng ta sẽ...

Không để họ nói hết câu, Vương Lang yếu ớt lên tiếng: _ Mạnh tiểu thư, ta có thể chữa trị thành công, là do phụ mẫu nàng mấy năm nay không ngừng chăm sóc, yêu thương chữa trị cho nàng. Khiến cho bệnh tình ổn định, không bị thoái hóa. Việc của ta chỉ là làm thêm bước cuối mà thôi.

Không cần biết ơn ta, đây là phép màu mà tình thương tạo ra. Mạnh tiểu thư, ta mong nàng sẽ là một hiếu nữ, bù đắp cho cha mẹ hết thấy thời gian qua, như vậy hôm nay dù ta có chết, cũng mãn nguyện.

Với lại chuyện này nhớ kỹ, đừng đồn thổi ra ngoài, bản tính ta không thích khoa trương.

Nói xong thì Vương Lang ngắt đi, sáu hộ vệ theo lệ cũ, gom hết số thanh năng lượng còn sót lại cất đi, rồi nâng Vương Lang lên cao, Hà Nhật đi trước mở đường vừa đi chuyển vừa ca bài ca công đức, giọng hét trầm ổn, không vì người khác bái lạy tặng lễ vật mà lạc nhịp.

Gia đình Mạnh viên ngoại bỗng bề theo sau cảm kích không nói nên lời.

Đến khi nhóm người đã đặt chân lên phi toa, Vương Lang hé mắt. Thấy Thái Phổ đang đưa tay múa chân kể lể đủ chuyện, còn Mạnh viên ngoại thì cúi đầu, càng cúi càng tái, hình như đang đau xót mà phải cố cam chịu. Lúc sau khi Mạnh viên ngoại đưa ra một túi đồ, Thái Phổ xem xong vẫn chưa hết khó chịu, lâm bâm thêm mấy câu rồi mới chịu rời đi.

Phi toa cứ thế lượn một vòng trong trang viên, trong tiếng hò reo bay vút đi trên bầu trời của Nha Trang thành.

Phi toa coi như rộng rãi, 6 trợ lý chia chác tài sản, Hà Nhật nhắm mắt nhập định. Còn Vương Lang và Thái Phổ đấu mắt với nhau.

_ Lang đệ, chữa bệnh thật hao tổn vậy sao, từng đó là non nửa tài sản của Mạnh gia rồi đó. Người ta muốn báo đáp, mà vét cả nhà cũng chỉ còn cây cỏ thôi.

_ Sinh mệnh sư chữa bệnh, hao tổn năng lượng, đó là thiên công địa nghĩa, không lẽ huynh muốn ta suy kiệt đến chết mới vừa lòng. Mà cũng thật vậy lắm, đừng tưởng ta không biết vừa rồi huynh giấu bao nhiêu thanh cực phẩm vào tay áo.

_ Ngâm máu phun người, giấu đầu lòi đuôi, ta chưa thấy ai suy kiệt mà tình hơn sáo như vậy. Sợ rằng bản lĩnh lớn nhất của Lang đệ đây, không phải chữa bệnh cứu người mà là vơ vét tài sản mới đúng.

_ Ta vơ vét mà tạo phúc cứu người, còn đỡ hơn ai kia, canh lúc họ suy yếu mà cắt xuống mạng thịt, cái túi vừa rồi, chắc không nhẹ đâu nhỉ. Trời tối rồi, nếu đã ăn no thì về nhà ngủ sớm đi, chuyện vặt vãnh như thế này, đêm nay đệ làm một mình cũng được, an tâm, phần của huynh ngày mai ta đưa tới đủ.

_ Giỏi, giỏi lắm. Thái Phổ đứng dậy mặt nhìn trời, khoanh tay sau lưng, mắt xa xăm không buồn không vui nói.

Coi như ta coi thường đệ, không ngờ đệ mọc lông cũng nhanh quá, đã định bay đi rồi sao. Được lắm, cứ bay đi.

Chỉ tiếc,.. tiếc cho ta sao quá đa sự. Vì lo lắng đệ lao lực quá sẽ không tốt, đang tính dẹp bỏ cái danh sách nhà nghèo kia, thay vào đó tìm kiếm con cá lớn thật sự, phải nói là kinh ngư, ăn một lần là no một đời. (Thờ dài) đáng tiếc con đường này nay đã không chung.

_ Thái huynh, Vương Lang đứng dậy. Nhìn đi, đêm nay, sao trên trời có nhiều đến vậy, cũng không sánh bằng tình cảm hai huynh đệ ta được. Kiếp này huynh đệ, kiếp sau cũng là huynh đệ.

Đều là người có tấm lòng như nhau, hai người nhanh chóng nói chuyện tình thân, mắt ngắm sao trời mà lòng nghĩ đến thanh năng lượng.

Sáu trợ lý nhìn hai người mà mắt ngẩn lẹ, trong đôi gắp một tri kỷ như vậy, chết không hối tiếc.

Hà Nhật thì vẫn trầm lặng, theo lời Thái Phổ mà giảm tốc độ phi thuyền.

Nơi đến đã có, đi chậm lại phần là vì y lo lắng Vương Lang chưa hồi phục hoàn toàn. Còn quan trọng hơn là tạo thế cho lần làm ăn này.

Từ lúc bọn họ rời khỏi diễn võ trường đã có hàng trăm con mắt nhìn vào. Vừa rời tại nhà Mạnh viên ngoại, ít nhất cũng phải có vài trăm máy quay bao bọc.

Nhà họ Mạnh có thể sẽ theo lời Vương Lang, không đồn thổi ra ngoài, nhưng mấy trăm người hầu và hàng xóm thì chưa biết. Chắc lúc này ai cũng đang ôm máy quay mà kể lể, đứng ngoài cổng rào mà tường thuật rõ như núp dưới giường. Nghe nói có người còn lấy bàn thờ tổ tiên ra thề, lúc Vương Lang chữa bệnh trên trời có thánh thân hay rồng rắn gì đó bay xuống, phiên bản khác còn ghê hơn, nào là cắt ra từng khúc rồi ráp lại, hay quay về quá khứ lúc chưa sinh, chữa xong rồi mang đến hiện tại... Hiệu ứng truyền thông này, đã lan ra là không dừng lại được. Không ai thích lời đồn thổi hơn cánh báo đài.

Điều này sẽ nhanh chóng nâng cao danh tiếng của Vương Lang, theo đó đương nhiên phí chữa bệnh cũng phải tăng lên.

Hai huynh đệ vừa đi vừa lập mưu tính toán, phút chốc, điểm đến đã ở ngay trước mắt.

Chính khối kiến trúc lớn thứ hai ở Nha Trang thành, chỉ thua tòa nhà văn phòng công vụ chủ thành. Nơi đây chính là chi nhánh cấp một của hiệp hội sinh tồn giả đặt tại Nha Trang thành. Chính là tổ chức toàn quyền nắm trong tay tài nguyên mà nhân loại khai thác được từ vùng sinh tồn.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Trụ Sở Sinh Tồn Giả

Phi toa hạ xuống, khác với tưởng tượng ban đầu của Vương Lang, nhóm người bọn họ không tạo ra được chút sóng gió gì nơi đây.

Bầu không khí nơi đây hoàn toàn cách biệt với sự nhộn nhịp đang có ở Nha Trang thành.

Trụ sở sinh tồn giả nằm trên vùng bình nguyên phía tây ngoại thành Nha Trang, ba bên là núi, phía trước có một con sông băng ngang, cổng chính quay về hướng đông, nếu như nhìn tổng thể về phong thủy, nơi đây không tốt để làm ăn, có chăng thích hợp hơn để xây lăng tước.

Lượng sinh tồn giả ra vào trụ sở rất đông, khí thế bọn họ phát ra có chút hung bạo, có người còn dính trên y phục nhiều vết máu. Khác với người tinh anh, bọn họ đều lưng đeo đại đao, vai vác trường thương, hông đeo bảo kiếm, hào khí của người giang hồ nông đờm. Nhưng nhìn chung bọn họ đều giữ không khí yên tĩnh khi đến gần trụ sở, mọi hành động, giao dịch, chào hỏi đều tiết giảm âm lượng đến mức thấp nhất.

Người đeo thẻ bài sắt là tập sự, thẻ bài đồng là nhân viên phụ thuộc làm công hoặc học viên, thẻ bạc là võ sư, có thể đăng ký làm nhiệm vụ. Hiếm nhất là thẻ vàng, chính là các vũ sư, những người tạo nên chỗ đứng cho nhân loại trong vùng sinh tồn.

Tiếp dẫn nhóm người Vương Lang là một võ sư đeo thẻ bạc, tuổi xấp xỉ tứ tuần, người này thân thủ nhẹ nhàng, nói chuyện cực kì khách khí, điệu thấp nhưng vẫn ngẩng cao đầu, khiến người khác tự nhiên sinh lòng tôn trọng.

Y tên Văn Hành Trung.

Văn Hành Trung bộ dáng khoan thai, không vội đi vào chuyện chính. Thông thả vừa dẫn đường, vừa giới thiệu sơ qua về khung cảnh, bài trí xung quanh. Theo lời y, tổng thể kiến trúc nơi này được vẽ ra do một đại sư phong thủy lừng danh, đương thời được ví như thần tiên. Mục đích xây dựng không phải để khách trương, mà là tích tụ, ôn dưỡng khí vận từ từ. Không khí trầm lặng quý dị xung quanh, cũng do đó mà ra. Nếu để ý kĩ, cây cỏ mọc trong khuôn viên trụ sở, tươi tốt hơn nhiều so với bên ngoài.

Trụ sở sinh tồn giả này không xây cao, mà trải rộng ra từng vòng, giống như bìa tập bắn tên, người ở cấp độ nào thì sinh hoạt trong vòng kiến trúc đó. Càng vào trong thì càng quan trọng.

Bọn họ đang đi bộ trên con đường chính xuyên thẳng từ cổng vào tâm.

Có rất nhiều thứ đa dạng, lạ lẫm. Vương Lang bản tính ham học hỏi, tò mò liên tục đặt câu hỏi. Văn Hành Trung không lấy làm phiền, mỗi lần như vậy lại dừng một chút, trả lời xong mới đi tiếp.

_ Đây là tường niệm bia, mỗi tấm thẻ bài treo trên đó, đại diện cho một sinh tồn giả đã hi sinh, tên tuổi bọn họ đều được ghi chép lại cẩn thận, hậu nhân có thể theo đó mà nhận trợ cấp, hoặc hương khói tưởng nhớ. Bia này cứ cách một khoảng thời gian là hết chỗ treo, sẽ đem vào hậu viện.

_ Khu này chủ yếu là để luyện tập, áo trắng kia là các võ sinh, áo đen là lão sư, phải được lão sư chấp nhận thì mới được cấp thẻ bài, còn một cách khác là nộp đơn thi tuyển. Thi cả võ và văn, nội dung phần văn đa phần là kiến thức cơ bản và nội quy của vùng sinh tồn. Hết bất kỳ sinh tồn giả nào sẽ đều nhận được chung câu trả lời, muốn tồn tại được trong vùng sinh tồn, quan trọng nhất không phải chiến lược, mà chính tri thức, kinh nghiệm.

_ Chỉ cần đột phá, trở thành vũ sư thì sẽ được cấp lệnh bài màu vàng. Đãi ngộ của vũ sư rất tốt, thi thoảng mới làm nhiệm vụ, chủ yếu liên quan đến tồn vong của hiệp hội. Hiện ở đây cũng có vài vị, nhưng đều đang bế quan, rất ít khi gặp người ngoài.

_ Nơi này là nhà khách tinh anh. Cơ giới sĩ đến đây thì huấn luyện, luyện tập, chức vụ là lão sư cấp cao, lương thưởng rất tốt. Cơ giới sư thì đến để mua hoặc phát nhiệm vụ tìm những vật phẩm họ cần. Những người có giúp đỡ cho hiệp hội, thì lợi ích cũng nhiều, cơ bản nhất là ưu tiên hoặc giảm giá khi thu mua. Thi thoảng cũng có những vật phẩm quá quý hiếm bán ra, chỉ những người tinh anh thân thuộc, mới được tham gia đấu giá.

_ Đây là nhà ăn, món ăn nơi này có, nơi khác chưa chắc đã có. Nơi khác có, chắc chắn nơi này phải có. Chưa nói đến việc các trụ sư ở đây, tài năng đều thuộc vào hàng đỉnh cấp. Giá tiền cao thấp tùy món, có võ sư làm việc ba năm, vào đây chỉ đủ tiền ăn một bữa. Sánh được với nơi đây, có lẽ chỉ có tầng ba đại nhất lâu mà thôi.

_ Ở mỗi tòa lầu kia, là các vũ sư cao cấp nhất, bọn họ đều là tông sư võ học. Thành thạo quân đội liên minh, phải nhờ họ để hỗ trợ huấn luyện binh sĩ. Nói thêm một chút, hơn một phần ba số tông sư ở đây mang họ Trương. Cái gọi là Trương gia tâm quyền, chính là nhiều năm trước, được một vị ở đây, khởi nguồn tạo ra. Có không ít sĩ quan tinh anh cấp cao, năm xưa đã từng ở đây bài sư.

_ Đây là khu nuôi dưỡng tinh thú, tinh thú ở đây đều có ấn ký thân phận, dù đã bị thuần hóa, nhưng tố chất không kém gì giống loài trong vùng sinh tồn, chúng là phần chiến lực rất quan trọng của sinh tồn giả. Chức nghiệp tuần thú sư, là tương đồng không phân biệt người tinh anh hay bình thường, chỉ phụ thuộc vào thiên tư hay duyên phận cá nhân để phân cao thấp.

_ Kia là nơi bế quan sinh tử, người bước vào đó, nếu không để xác lại bên trong, khi bước ra chắc chắn là một Vũ sư kim bài. Văn Hành Trung ta bắt tài, không biết đến ngày tháng nào mới có thể bước vô.

_ Hồ này là năm xưa do một vị tiên bồi đào, nghe nói thông đến tận cùng có thể ra tới biển, nhưng chưa ai chứng thực được, thấy cái cây giữa hồ hay không, nó là đuôi của một con tinh thú sống bên dưới, nó và tiên bồi năm xưa đã có ước hẹn, trong một trăm năm nếu nó có thể thành Vương, thì cứ tùy nghi rời khỏi, tính tới nay đã hơn tám mươi năm rồi

_ Cẩn thận, hoa đó không chạm vào được, đừng coi thường thực vật, chính một vương thú đã từng nói, đứng đầu vùng sinh tồn không phải tinh thú ăn thịt, mà là một gốc cây. Sinh tồn giả nếu gặp tinh thú động vật, tùy nghi chém giết, mạnh được yếu thua, nhưng nếu gặp thực vật quý hiếm, phải hết to xin phép mới tiếng rồi mới dám hái.

..

...

Đoàn người cứ vậy bước tiếp, không chỉ Vương Lang, mà các người khác hôm nay cũng được mở rộng tầm mắt. Nhân sinh quan của họ cũng mở rộng, sự coi trọng dành cho hiệp hội sinh tồn giả càng tăng cao. Không hổ là thế lực lớn thứ hai của nhân loại trên địa cầu, chỉ riêng về tài phú, chưa chắc quân đội liên minh đã giàu hơn họ.

Văn Hành Trung cuối cùng dừng lại tại một lầu các, tại đó đã bày sẵn tiệc trà cùng một số món ăn nhẹ, ngửi mùi đã biết là hàng cao cấp. Mọi người tinh tâm dùng bữa, chủ nhà chưa lên tiếng, bọn họ cũng biết ý tránh dò hỏi. Dù không tung hô kèn trống, nhưng sự tôn trọng bọn nhận được suốt dọc đường, đã là vô cùng đáng quý.

Lát sau có tiểu đồng đến thông báo, Văn Hành Trung nghe xong khoanh tay trịnh trọng nói với Vương Lang:

_ Vương sinh mệnh sư đại nhân, sư phụ của tại hạ có lời, mời ngài vào phòng khách trò chuyện.

Vương Lang gật đầu, nói Hà Nhật hãy an tâm đợi ở đây, dù sao chủ nhà chỉ gọi đích tên hấn, giữ phép tắc là cần thiết. Nhưng không ngờ người phản ứng mạnh nhất lại là Thái Phổ:

_ Không được, ta là người mời Vương sinh mệnh sư đến, ta phải có trách nhiệm đi theo hộ giá, dù biết là dư thừa nhưng nếu không làm như vậy lòng ta sẽ không yên. Hành Trung tiểu huynh đệ, ta và Vương đệ thân hơn máu mủ, tình như thủ túc, xin hãy thành toàn.

Nhìn Thái Phổ nghiêm nghị, thành khẩn, nghĩa bất dung từ. Mọi người ở đây thoáng chút cảm động. Văn Hành Trung thông thả:

_ Thái Phổ huynh, chi phí thỏa thuận lúc trước, chúng ta xin được dùng để gửi hết đến huynh, là lời cảm tạ vì đã mời Vương đại nhân đến đây, không biết vậy đã đủ thành ý chưa.

Thái Phổ ngay lập tức ngồi phịch xuống ghế, bóc bánh bỏ vào miệng nhai chóp chép, không thèm nhìn, chỉ phẩy tay nói với Vương Lang:

_ Đệ đi nhanh chút đi, tranh thủ làm cho xong việc, ta mệt rồi, chờ lâu quá là ta về trước đó. Đi đi, đi đi.

Thần thái thế này, sáu tên trợ lý càng mãnh liệt ngưỡng mộ Thái Phổ, còn Hà Nhật thì trừng lạnh.

Vương Lang cũng lười nói, cười lắc đầu rồi quay lưng đi theo Văn Hành Trung.

Tiếp đón Vương Lang là một trung niên nhân gầy gò, nước da ngăm đen, bên hông có kim lệnh bài, mình chứng thân phận vũ sư. Toàn thân ông tạo cảm giác sắc bén nhưng khí thế tỏa ra lại ôn hòa, bình dị, Văn Hành Trung vừa nhìn thấy lập tức bái lạy rồi lên tiếng giới thiệu.

_ Thừa sư phụ, đây là Vương Lang sinh mệnh sư, là người mà bộ trưởng Thái Phổ đã giới thiệu.

Vương đại nhân, đây là sư phụ của ta, người là một trong các trưởng lão của hiệp hội sinh tồn giả, lời nói của người, có thể đại diện cho hiệp hội.

_ Ta là Tà Tấn, các hạ còn trẻ, nếu không ngại có thể gọi ta là Tà bá bá cũng được._ Tà Tấn vuốt râu ôn hòa.

_ Vương Lang xin ra mắt Tà tiên bồi.

_ Trung nhi, người ra ngoài trước, tiếp đãi bằng hữu của Vương Lang cẩn thận.

_ Đệ từ vâng mệnh.

Chỉ còn Tà Tấn và Vương Lang trong phòng, hương trầm thoang thoang, hai người không nhìn nhau, mặt hướng về mảnh sân nhỏ phía trước.

_ Vương Lang hiền diệu, uống trà đi.

Vương Lang mỉm cười, thông thả nhấp ngụm trà,:

_ Trà ngon. _ nói xong Vương Lang thở ra một hơi.

Tạ Tấn hơi nheo mắt lại, biểu hiện này của Vương Lang thật ngoài dự đoán của ông. Trà này là Ngọc Tuyết trà, cực kỳ quý giá, chỉ có thể hái được ở vùng cực bắc của vùng sinh tồn, có tác dụng thần, giảm căng thẳng một mối. Ngày thường bản thân ông cũng không tùy tiện dùng, lúc mời khách đa phần bọn họ đều nhấp liền mấy ngụm, tâm tác không ngớt mới đúng.

_ Chẳng lẽ Vương hiền diệu không vừa lòng với trà này? Không sao, để ta kêu người đổi loại trà khác.

_ Không phải. _ Vương Lang khoác tay _Chỉ là hậu bối trong phúc chốc lại nhớ về quê nhà, ngày thường cũng hay hầu trà sư phụ, hoài niệm, chỉ là hoài niệm.

Tạ Tấn vuốt râu hài lòng.

_ Khó kiếm được người có tâm lòng như hiền diệu đây. Lệnh sư có ái đồ như thế này, thật làm ta ngưỡng mộ.

_ Không dám, không dám. Khiến Tạ bá bá chê cười rồi.

Nếu Tạ Tấn biết Vương Lang đang nhớ gì thì chắc chắn sẽ chê cười. Ngày thường lão sư phụ gian thương kia của Vương Lang, hay canh lúc hai người đang cò kè trả giá mà đưa trà cho hắn uống, mỗi lần như vậy thì ý chí chiến đấu của Vương Lang lại tắt, chẳng biết sao cuối cùng luôn cảm chưa được một nửa tiền công ban đầu. Khiến hắn với trà đề phòng nhiều hơn thưởng thức.

_ Vương Lang hiền diệu, chắc Trung nhi đồ đệ của ta, đã giới thiệu sơ qua một vòng về hiệp hội sinh tồn giả, không biết hiền diệu có nhận xét gì hay không?

_ Nhận xét thì không dám, có chăng chính là một câu khen ngợi, sâu không lường được.

_ Ha ha, hay cho câu sâu không lường được. Lời này nếu đến tai các đại gia tộc, sẽ rất khó nghe đó.

_ Tạ bá bá, chuyện của giới cao tầng hậu bối không dám lạm bàn, chỉ là có chút tò mò cá nhân mấy chuyện, không biết có thể hỏi bá bá được hay không.

_ Hiền diệu cứ việc, đã lâu rồi ta không chuyện trò với người tuổi trẻ như hiền diệu đó, cứ hỏi đi, đừng ngại.

Vương Lang liền sốt sắng:

_ Vậy vũ sư nếu so chiến lực, có thể sánh với đẳng cấp tinh anh nào?

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Trưởng Thành

Tạ Tấn hơi bất ngờ, câu hỏi này nghe thì nghiêm trọng, nhưng thật ra không khác gì trẻ con hiếu kỳ, vui vẻ mà đáp:

_ Không thể so như vậy được, người tinh anh có nhiều lợi thế, luận chiến lực, người bình thường không thể nào bằng được, vũ sư về cơ bản cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Thấy Vương Lang chép miệng mất hứng, Tạ Tấn bí hiểm nói thêm.

_ Đó là so đầu, còn nếu là quyết chiến sinh tử, một vũ sư liệu chết, có thể nắm chắc tám phần, kéo theo một hoàng kim chiến sĩ đi cùng.

Vương Lang kinh ngạc:

_ Thật sao? Hoàng kim chiến sĩ? Chẳng phải vũ sư chỉ là người bình thường rèn luyện mà thành, làm sao có thể?

Ha ha ha ha.

_ Hiền diệu có biết hiện có bao nhiêu hoàng kim chiến sĩ hay không?

_ Không biết.

_ Chính thức là khoảng ba trăm. Vậy hiền đệ có biết có bao nhiêu vũ sư?

Lắc đầu.

_ Cũng chỉ khoảng ba trăm. Vậy nói thử ta nghe, nhân loại có bao nhiêu người tinh anh, có bao nhiêu người bình thường?

Vương Lang hít một hơi suy nghĩ, phút chốc đã hiểu được điều Tạ Tấn muốn nói. Người bình thường nhiều hơn người tinh anh vô số lần, vậy mà số lượng đỉnh cấp hai bên lại bằng nhau. Một bên là trong chất tìm ra chất, một bên là trong lượng tìm ra chất, khó nói hơn thua. Cũng có thể hiểu một cách khác, người bình thường muốn trở thành vũ sư, khó gấp nhiều lần người tinh anh muốn trở thành hoàng kim chiến sĩ.

Tạ Tấn chốt lại suy nghĩ của Vương Lang:

_ Một vạn người, sẽ có một người là vũ sư. Nhưng một vạn vũ sư, chưa chắc sẽ có một vũ sư.

Vương Lang hít một hơi lạnh, sự trân trọng với danh hiệu vũ sư lại càng cao hơn. Vương Lang đứng dậy, tháo hết râu ria giả trên mặt, lộ ra nét non nớt nhưng cương trực của mình, bước lên phía trước một bước, chấp tay cuối đầu thật thấp về phía Tạ Tấn. Cái khấu đầu này, ý nghĩa khác rất nhiều so với lần đầu gặp mặt.

_ Ha ha ha ha, là tại ta già rồi, tự nhiên thích khoa trương, hiền đệ đừng làm vậy, lại đây, ngồi đi, ngồi đi, trò chuyện, chúng ta tiếp tục trò chuyện.

Thiện cảm của Tạ Tấn dành cho Vương Lang tăng lên rất nhiều, không cần biết bình thường Vương Lang chiều trò như thế nào. Ánh mắt của Tạ Tấn nhìn rõ, phẩm chất tính cách của Vương Lang không tệ.

Thậm chí còn vượt trội, khoáng đạt hơn nhiều tên đệ tử Văn Trung Hành của ông, tên đệ tử đó vẫn còn khúc mắc thân phận phân biệt bên trong, giống như người nhìn thấy người trùng số. Lấy điều đó làm động lực tiến lên lúc này thì được, nhưng muốn tiến một bước, hòa hợp với thiên địa để trở thành vũ sư, khúc mắc đó sẽ trở thành tâm ma khó chém bỏ nhất.

Hai người tiếp tục trò chuyện, Vương Lang quen tột tò mò, chuyện gì thấy hỏi được thì cứ hỏi. Nếu thấy Tạ bá bá kia khó trả lời thì lập tức chuyển câu, một câu Tạ bá bá, hai câu Tạ bá bá, rót trà bóp vai xoa đầu gối, nịnh như ngày xưa nịnh sư phụ xin tăng tiền công, môn công phu vỗ đuôi ngựa này, là đỉnh cấp tuyệt học, thâm sâu không bờ bến, người có thể lĩnh ngộ thành công, vô cùng hiếm. Vương Lang theo sư phụ Lý Khanh từ nhỏ, coi như đã nắm được tí da lông.

Tạ bá bá kia cũng vui vẻ ra mặt, tính ra số lời ông nói hôm nay, nhiều bằng mấy năm cộng lại. Mà ở đẳng cấp Tạ Tấn, lời giải thích đương nhiên cao hơn nhiều so với Văn Hành Trung. Huống hồ đây là dụng tâm lý giải.

Tạ Tấn:

_ Trưởng lão? Không nhiều, luôn cố định là 18 người, chỉ có truyền lại hoặc bầu ra khi có người mất đi, không có thêm mới.

_ Tạ bá bá thật lợi hại, chắc chắn bá bá đứng đầu trong 18 người này rồi, nếu không phải thì là do bá bá khiêm tốn mà thôi, gác chân lên đùi con nê, bóp bóp bóp bóp, có người tinh anh nào trong trưởng lão hội không bá bá?

_ Có, đương nhiên có. Chủ trương của hiệp hội vô cùng cởi mở, không chỉ có người tinh anh, mà mỗi nhiệm kỳ, đều sẽ có ít nhất một tinh thú vương tham gia vào hội đồng. Cơ bản là chỉ cần đủ tài đức, được mọi người công nhận, là có thể đăng ký tham gia vào hội đồng. Mà vừa rồi người nói gì ấy nhỉ.

_ Lang nhi nói là, Tạ bá bá anh minh thần võ, cái gì cũng vượt trội hơn người, chỉ có một khuyết điểm duy nhất cần thay đổi, đó là quá khiêm tốn. Mà hiệp hội hình thành từ lúc nào vậy bá bá, chỉ riêng tòa kiến trúc này, cảm giác như đã từ rất lâu.

_ Ngươi nói đúng, đó chính xác là khuyết điểm của ta, không phải đứa trẻ nào cũng thông minh như ngươi đâu. Hiệp hội sinh tồn giả đã tồn tại từ rất lâu, tên gọi mỗi thời có thể mỗi khác, cách thức hoạt động cũng vậy nhưng đều giữ mục đích chung là cân bằng quyền lợi của nhân loại trên địa cầu. Cơ cấu hiệp hội như bây giờ là nhờ đại ca Vương Nhất thống nhất nhiều tổ chức rải rác lại mà thành, từ đó tạo nên sự phát triển ổn định mấy chục năm nay.

_ Đại ca Vương Nhất?

_ Tên tiểu tử ngốc này, kiến thức của ngươi bị gì vậy hả. Chuyện của đại ca không cần ta phải nói, lát nữa cho ngươi cuốn sách về mà học thuộc đi, chỗ đó, chỗ đó, bóp mạnh chút.

_ Chỗ này đúng không bá bá, để con. Vậy mối quan hệ của liên minh và hiệp hội là như thế nào?

_ Cùng chung mục đích, luật đầu tiên của cả hai đều viết giống nhau, " trung thành với nhân loại ". Thịnh thoảng có xích mích cũng chẳng là gì, toàn bọn hậu bối gây chuyện, người già chúng ta coi đó là dịp uống trà với nhau. Người tinh anh thì cũng chỉ là người mà thôi, xương trắng máu đỏ cả, không phải sao?. Thật ra mấy chục năm nay, từ khi có chiến trường không gian, bọn họ thiệt thòi nhiều lắm, mà chẳng phải ngươi cũng là tinh anh đó sao.

_ Thiệt thòi? Tại sao lại thiệt thòi. Bọn họ đều cao cao tại thượng, có chức có quyền cả mà, sung sướng hưởng còn chưa kịp, lấy đâu ra mà thiệt thòi.

_ Đúng là trẻ con, tầm mắt nông cạn. Nghe thử nha, mười năm nay chỉ có khoảng trên dưới mười mấy vũ sư qua đời, tám phần trong số đó là bệnh tật tuổi cao sức yếu. Số còn lại là do sơ xảy trong vùng sinh tồn. Nhưng ngươi có biết, cũng trong 10 năm đó, có bao nhiêu hoàng kim chiến sĩ chết trận tại chiến trường không gian hay không, hơn 40 người đó, mà trong đó số người nguyên vẹn xác mang về địa cầu chôn cất, sợ chưa đủ một bàn tay. Ngươi nói thử coi, không phải thiệt thòi, thì là gì?

Nghe xong, Vương Lang hít một hơi lạnh, nhân sinh quan của hắn một lần nữa rung động, bắt đầu từ hôm nay, sẽ có những chuyện hắn không muốn nghĩ, cũng phải nghĩ đến, con người là vậy, đi từng bước mà lớn, hôm nay, hắn một lần nữa thêm trưởng thành.

Nét mặt này của Vương Lang lọt vào mắt Tạ Tấn, nụ cười trên môi ông càng thêm rạng rỡ.

_ Làm gì đó, bóp mạnh thêm một chút đi, an tâm, ngươi là sinh mệnh sư, có nộp đơn xin ra chiến trường chiến đấu, cũng không ai ký cho đâu. Bóp thấp xuống một chút.

_ Tạ bá bá, còn vùng sinh tồn thì sao? Chẳng lẽ cả hiệp hội và liên minh hợp lại, đều không làm được gì à? Tại sao không thu hết vào, như vậy không tốt hơn sao, con nghe nói tổng diện tích nhân loại chiến đóng, còn chưa tới một phần mười diện tích của vùng sinh tồn.

_ Chắc, uống cho ngươi mặt mũi sáng sủa, sao đầu óc lại ngốc đến thế. Ta hỏi ngươi vào vườn hái trái bẻ cành tốt hơn, hay chặt hết cây nhóm củi tốt hơn. Mà cho dù có muốn chặt, cũng không chặt được. Nhớ kỹ một điều, không bao giờ được coi thường vùng sinh tồn, nhân loại có thể tuyên bố là chủ, nhưng chưa bao giờ thật sự là chủ của hành tinh này đâu. Thêm một việc nữa, hiệp hội có tinh thú vương tham gia, chẳng lẽ liên minh kia lại không? Hiểu chưa tiểu tử ngốc.

Tạ Tấn trưởng lão nói nghe hơi hột, nhưng vào tai Vương Lang như tiếng sấm, chuyện này nghe thì dễ hiểu, nhưng nếu không biết thì sẽ khó mà nghĩ đến. Những câu hỏi kế tiếp hắn dè dặt hơn nhiều.

_ Vậy còn bảy đại gia tộc thì sao? Đừng nói cũng dính líu vô đó nha.

_ Ta họ gì? Nói xong Tạ Tấn trưởng lão nhìn Vương Lang giễu cợt. Về mặt sắt không rèn thành thép.

Vương Lang hiểu ngay, Tạ trưởng lão, Tạ đại gia tộc, chẳng trách. Tuy nhiên thông qua câu trả lời này, Vương Lang cũng ngờ ngợ đoán được lý do tại sao mình được mời đến đây. Chính là các đại gia tộc thông qua thế lực bên trong hiệp hội sinh tồn giả, lên tiếng mời chào.

Lại nghĩ đến Thái Phổ, chẳng trách y thoải mái đến vậy, đây không phải là đi chữa bệnh, là hắn mang mình đi bán mới đúng. Nhưng nghĩ thông lại làm Vương Lang thoải mái hơn, tiếp xúc với Tạ Tấn, làm hắn thoáng nhớ đến những ngày còn sơ phụ. Đã vậy muốn biết gì thì hỏi luôn.

_ Tạ bá bá vừa nhìn đã biết là người phi thường, chẳng trách phải khiêm tốn đến thế, nếu không thì người khác chẳng phải ghen tị đến chết hay sao. Tạ bá bá, vậy tinh thú trong vùng sinh tồn, chẳng lẽ chịu bị chúng ta săn bắn đào bảo hay sao, tinh thú vương không lẽ để nói chuyện đến vậy.

_ Ngươi đi một vòng trụ sở rồi, có thấy ngôi mộ nào hay không?

_ Không thấy, chỉ thấy lệnh bài.

_ Nói sao nhi, đó là công phẩm. Sinh tồn giả nếu chết ở vùng sinh tồn, dù có thể, thì đồng đội cũng không đem xác về. Kể cả mấy mật thất bí quan kia, những người không ra được, sẽ có nhân viên vào dọn dẹp, lệnh bài giữ lại, còn xác... cũng đưa đi. Ngoài chiến trường không gian cũng vậy. Hãy nhớ, tất cả là vì nhân loại, vì địa cầu.

Vương Lang lạnh toát thân, lần đầu hắn nghĩ, nhiều khi là người bình thường, lại hạnh phúc hơn.

_ Tạ bá bá, người đừng khùng bỏ đầu óc của con nữa được hay không, nói chuyện gì đơn giản chút đi, ví dụ như ăn uống du lịch gì đó, đầu óc của con cần phải thư giãn a, căng thẳng, căng thẳng lắm rồi.

_ Được, nói chuyện đơn giản, uống trà đi, trà này là tên là Ngọc Tuyết, mấy năm trước có vị bằng hữu đem tặng ta, bình thường phải là khách quý lắm ta mới đem ra mời.

À, thì ra là có người tặng, cái này dễ hiểu, Vương Lang gật gù hớp một ngụm lớn.

Tạ Tấn liếc qua, ngay lập tức nói một câu mà ông đã nín nhịn bấy giờ:

_ Mấy năm trước có một vị bằng hữu khác, đem 50 thanh cực phẩm năng lượng đến, xin ta bán lại nửa cân trà, nhưng ta nói không.

Vương Lang sắc ngay lập tức, nhưng tay hắn nhanh hơn, lập tức bíp lại, dùng thêm ngón cái với ngón trỏ bóp chặt mũi lại. Tay còn lại đấm bùm bụp vào ngực, mặt mũi đỏ ửng, đèn gân trong tròng mắt cũng nổi, mãi một lúc mới nuốt hết được ngụm trà, không chảy ra một giọt. Cuối cùng mặt như con gà chọi mà gật gù.

_ Trà ngon.

_ Thật ngon? Không cần phải nịn ta đâu, có muốn đổi qua uống thứ gì đó mát hơn không? Nụ cười của Tạ Tấn trưởng lão lúc này là rạng rỡ nhất từ bấy đến giờ, có lẽ phải dùng từ khoái trá.

_ Không cần không cần, trà này là được rồi. _ Vương Lang nhấp thêm ngụm nữa, không đặt ly trà xuống bàn mà giữ chặt trong tay, thề chết không buông.

_ Đáng tiếc _ Tạ Tấn trưởng lão thở dài, chỉ vào bắp chân bảo Vương Lang bóp tiếp, giọng có chút ngậm ngùi _ Nói về uống trà, đến nay ta vẫn có một tâm nguyện không thành, đó là được một lần uống trạng nguyên trong trà, so với nó, trà này chỉ giống như cỏ dại bên đường, loại trà này đại diện cho trí tuệ, trà đó có tên là..

Đúng lúc này thì Văn Hành Trung từ bên ngoài tiến vào, bộ dáng hấp tấp:

_ Sư phụ, có La Cao Tường trưởng lão ghé thăm. Đệ tử nói sư phụ đang bận tiếp khách như ngài ấy vẫn..

_ Tạ Tấn huynh, nghe nói có khách quý đến thăm, chẳng biết La mỗ liệu có vinh hạnh được diện kiến hay không? Một giọng nói oang oang vang lên phía sau lưng Văn Hành Trung.

Văn Hành Trung kia cũng thông minh, không dại gì đứng giữa hai vị vũ sư, y bước qua một bước, lập tức biến mất.

Theo đó một lão nhân bước vào, người này nặng phải dễ gấp năm lần Tạ Tấn, nhìn y phúc hậu tròn trịa nhưng khí thế phát ra lại vô cùng sắc bén, cơ bản là hoàn toàn trái ngược với Tạ Tấn.

_ Di, Tạ Tấn lão rùa đen người lại đem thứ trà này ra lòe thiên hạ nữa à,. Vương Lang sinh mệnh sư đâu, để ta mời ông ấy về biệt viện của ta, cùng thưởng thức Vạn Mộc trà, đảm bảo tốt hơn thứ nước lã kia phải trăm lần.

Đương nhiên La Cao Tường thấy Vương Lang, cũng thấy bộ bào phục hấn đang mặc, nhưng quan trọng hơn là thấy Vương Lang mặt mũi non choét đang bóp chân cho Tạ Tấn, chẳng trách y không đề Vương Lang vào mắt.

Tạ Tấn vừa nghe thấy giọng La Cao Tường thì đã như lâm đại địch, chỉ hận không có ngay vũ khí trên tay, đến khi nghe La Cao Tường xúc phạm sở thích của mình thì không nhịn được nữa, toan xuất thủ.

Nhưng Vương Lang nhanh hơn một chút, nhanh chóng đứng dậy phía trước Tạ Tấn, một hơi uống hết ly trà, đặt lên bàn rồi vòng tay cúi đầu thật thấp với La Cao Tường:

_ Thưa La trưởng lão, ta là tiểu đồng đi theo hầu hạ Vương đại nhân. Vừa rồi lão nhân gia có việc gấp phải về trước, dẫn ta ở đây nhận lễ vật của Tạ trưởng lão rồi về sau, nếu La trưởng lão đây có gì sai khiến tiểu nhân xin nghe theo.

Tạ Tấn tròn to mắt nhìn Vương Lang, rồi từ từ khép lại, thẳng nhóc này.. lợi hại. La Cao Tường kia ăn quả đắng tới nơi rồi. Nhưng dù sao thân là đồng liêu, đều là trưởng lão, Tạ Tấn cũng phải giúp đỡ một chút.

_ Đúng vậy, Vương sinh mệnh sư có việc về trước rồi, La mập người có bận thì cũng về luôn đi, không tiễn.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: La Cao Tường Trưởng Lão

Vương Lang đoán không sai, thật ra lần gặp mặt ở đây, chính là vì Tạ gia muốn thông qua Tạ Tấn để mời chào Vương Lang, nhờ có Thái Phở, coi như Tạ gia nhanh tay nhất. Ngẫm lại như vậy cũng là hợp lý, Tạ gia là cái nôi sinh trưởng và đào tạo đặc thù sư, so với các gia tộc còn lại, sinh mệnh sư như Vương Lang vào Tạ gia là hợp lý nhất.

Tạ Tấn vốn xem như làm chút việc cho gia tộc, nhưng gặp qua Vương Lang, thấy hấn vô cùng hợp nhãn, chuyện công cũng có chút trở thành tư. Chuyện La Cao Tường nghe tin xuất hiện, là ngoài ý muốn, thường một trụ sở chỉ có một vị trưởng lão chủ trì là đủ, ở Nha Trang thành là Tạ Tấn, họ La kia đến chắc chắn không có ý tốt. Nhưng thấy biểu hiện của Vương Lang, chuyện này chưa chắc đã không hay. Hai người cùng nhau đóng vở kịch.

_ Họ La kia, không nghe ta nói gì à? Đi đi, đừng quấy rầy người khác nói chuyện.

Rồi cố tình bỏ qua vị khách không mời kia, Tạ Tấn vỗ vai Vương Lang, hòa ái như nói chuyện với con cháu trong nhà:

_ Vương Lang sư phụ của ngươi chính là nhân trung long kiệt, không ngờ lại thật sự là sinh mệnh giả. Đây là phúc của cả nhân loại, ngươi cũng không kém, cố gắng theo sư phụ học tập, nên nhớ tương lai phụ thuộc vào cố gắng của ngày hôm nay, thành công phải do chính mình nỗ lực mới đáng giá, hiểu chưa?

Vương Lang lại càng cung kính hơn:

_ Đa tạ Tạ trưởng lão đã nhắc nhở, sư phụ ngày thường cũng vô cùng tốt với học trò, luôn nhắc nhở ta phải cố gắng nhiều hơn, nhanh chóng nhận được y

bát của người. Sư phụ nói, bước chân sinh mệnh giả không chỉ dựa vào thiên tư hay may mắn, mà còn có thể như sư phụ, do nỗ lực không ngừng mà đạt được. Vì có chuyện khản không thể hoàn, sư phụ cũng vô cùng tiếc nuối vì không được trò chuyện với Tà trưởng lão lâu hơn, người dặn dò ta ở đây tiếp chuyện, chủ yếu là nghe được ý của Tà trưởng lão, để ngày sau người có thể hợp tác với... (liếc qua La Cao Tường) Tà gia nhiều hơn.

_ Dễ nói, ta và sư phụ người vừa gặp đã thân, cũng không cần phải nói gì nhiều, chẳng qua ta có mấy món đồ tầm thường, nhờ người cầm về đưa cho sư phụ như quà gặp mặt của ta, đương nhiên, phần của người chắc chắn là phải có rồi. Lại đây, lại đây.

Khi Tà Tấn đang định dắt Vương Lang đi thì La Cao Tường kia nhìn không được nữa, lập tức lên tiếng:

_ Khoan đã.

Tiếng hét là dành cho họ Tà, còn với Vương Lang, La Cao Tường khách khí hơn một chút:

_ Tiểu nữ, ta tên là La Cao Tường, là trưởng lão của hiệp hội sinh tồn giả, bản thân cũng là dòng chính của La gia. Không biết tiểu nữ có thể cho lão già ta chút mặt mũi, chuyện trò mấy câu hay không.

_ Họ La kia, người muốn làm gì. _ Chưa đợi Vương Lang trả lời, Tà Tấn phía sau đã bước lên một bước, không chút khách khí _ Đây là nhà của ta, người này là khách của ta, không đến lượt người kêu gào ngăn cản ở đây.

La Cao Tường đang định cự lại thì đã nghe giọng Vương Lang lễ phép cất lên:

_ Thừa Tà trưởng lão, ta chỉ là hậu bối, nếu người làm trưởng bối như La trưởng lão có việc cần, đương nhiên ta phải cung kính tuân theo, đó là lễ nghi phép tắc cơ bản, ngày thường sư phụ luôn dạy học trò phải giữ.

Nghe vậy mặt La trưởng lão đặc ý, còn Tà trưởng lão có chút chán chừ: _ Nếu vậy thì người cứ tiếp lão ta mấy câu, an tâm, có ta ở đây, việc gì muốn nói thì nói, việc không muốn.. Hừ.. tên kia không dám ép đâu.

Nói xong Tà Tấn phát tay đứng nghiêng qua một bên, lười nhìn mặt họ La kia.

La Cao Tường cười lạnh, hừ.. Ta sợ người chắc, Tà rùa đen người mà bình thường ta mới sợ, khản trương như vậy, chắc chắn trong lòng có quỷ, có chuyện không muốn người khác biết, để ta xem thử là chuyện gì.

_ Tiểu nữ tên gì, để cho lão già ta tiện xưng hô.

Gương mặt tròn trịa phút hậu như La Cao Tường mà đóng vai người tốt, chắc chắn đạt hơn nhiều so với Tà Tấn.

_ Học trò mồ côi từ nhỏ, may mắn được sư phụ nuôi dưỡng, ngày thường sư phụ vẫn gọi học trò là A Lang.

_ Sư phụ là Vương Lang, học trò là A Lang, lại nuôi người từ nhỏ, đây không phải vừa là thầy, vừa là cha rồi sao. A Lang tiểu nữ, người phải nghe lời sư phụ cho tốt, không được phụ sự kỳ vọng của Vương sinh mệnh sư đó. Mà không biết liệu ta có thể gặp sư phụ của người có được hay không?

_ Học trò xin cảm tạ lời dạy bảo của La trưởng lão, chắc chắn học trò sẽ nghe theo. Còn về việc hẹn gặp mặt, việc của sư phụ thì học trò không thể nói trước được. Ngày thường sư phụ vô cùng chuyên tâm tu luyện, rảnh tay một chút thì liền đi cứu người, không nữa là chỉ dạy cho học trò. Xã giao bình thường, sư phụ tránh được thì tránh, ví như vừa rồi, sư phụ gặp Tà trưởng lão, chuyện trò mấy câu thì phải lập tức đi ngay, dặn học trò ở lại thay người tiếp chuyện.

La Cao Tường nhìn xéo qua Tà Tấn một chút, vẻ khinh bỉ. " thì ra chỉ chuyện trò mấy câu rồi đi ngay, cũng là Tà rùa đen người già rồi mà cái nét không đối, thích tự trét vàng vào mặt, bây giờ người thấy mùi bùn chưa ".

_ Hây da, ta vốn đã nghe Vương sinh mệnh sư vì cứu người mà bất chấp an nguy bản thân, nay lại càng kính ngưỡng hơn. Vừa có tài vừa có đức, phải là người như vậy, thì mới đạt đến đỉnh cao được. Nhưng có việc ta thắc mắc, tại sao phải đến hôm nay mọi người mới nghe đến danh tiếng của sư phụ người, người như vậy không thể vô danh được a.

Vương Lang nghe xong thì thở nhẹ, nhìn ra khoảng sân phía trước, hồi tưởng:

_ Sư phụ lão nhân gia ngài, khi ta còn nhỏ thì người công ta đi, lớn thì cầm tay dắt, lưu lạc bình dị trong nhân gian, có cứu người cũng không để lại danh tính. Ngày thường cũng chỉ ăn rau củ hái được, ngày tắm nước sông, tối ngủ miếu vắng. Sau này ta mới biết, năm xưa ngài luôn bế quan tu luyện, chính là vì muốn chăm sóc dạy dỗ cho ta, cho nên ngài mới bước chân vào hồng trần. Lần này cũng vậy, là vì ta đang đến bước đột phá, cần vài ngoại vật. Nên sư phụ ngài mới phải bỏ qua sở nguyện mà xuất đầu lộ diện. Tất cả, đều là do ta đã làm phiền sư phụ.

La Cao Tường nhìn Vương Lang mà gật đầu, lại càng coi trọng hẳn. Nếu như theo lời hắn vừa nói, với người đã bỏ qua danh lợi như thế kia, việc chiêu mộ là quá khó khăn, đầu tư vào tên học trò kia sẽ dễ hơn, nắm được học trò, là có được sư phụ.

Tần Tà cũng gật đầu nhìn Vương Lang, ánh mắt cũng tán thưởng, nhưng thâm thúy hơn nhiều.

Lỡ mà không có một màn lúc trước, chắc chắn Tà Tấn cũng sẽ cảm thấy cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 163: Sư Môn Thần Bí

_ A Lang này, có thể cho ta biết, sư phụ của ngươi đang ở đẳng cấp nào hay không?

_ Ý của La trưởng lão là gì, nói rõ hơn chút có được không?

_ Ý ta là có phải như tên họ Tạ kia vừa nói, sư phụ của ngươi là sinh mệnh giả?

_ Điều này... _ Vương Lang nhìn qua Tạ Tấn trưởng lão như có ý xin lỗi. _ Thật ra, thưa La trưởng lão, ta chưa bao giờ hỏi, mà sư phụ cũng không đề cập đến trình độ của người, vậy nên ta không biết phải trả lời như thế nào, xin lỗi.

La trưởng lão trầm mặc, Tạ Tấn bên kia cũng vậy, đây cũng là điều quan trọng mà ông cần biết, có như vậy mới xác định được lợi ích mà gia tộc cần trong buổi gặp mặt này.

Vương Lang hiểu rõ một số luật của cuộc sống, hẳn muốn thu được lợi ích mà ban đầu muốn khi đến đây, thì cần bỏ ra giá xứng đáng.

Từ đầu Vương Lang cũng xác định rõ giá trị của bản thân, hạt giống sinh mệnh Mỹ Mỹ tặng cho hẳn là vô cùng quý giá. Vương Lang không biết một sinh mệnh giả có thể làm gì, nhưng hẳn biết khả năng mình đang có thì một sinh mệnh sư bình thường không thể sánh được. Nếu đã vậy hẳn cũng không ngại thể hiện ra một chút. Người hẳn nhắm đến lúc này là Tạ Tấn, phần lớn là vì thiện cảm ban đầu.

Nhưng có người còn gấp gáp hơn Vương Lang, La trưởng lão hỏi tiếp:

_ Vừa nãy ta có nghe nói, sư phụ của A Lang tiểu nữ là nhờ luyện tập mà có thể thăng lên phẩm chất năng lượng sinh mệnh của mình, không biết điều đó có là thật hay không?

_ Họ La kia, _ Tạ Tấn lên tiếng trước _ Ngươi hỏi vậy là có ý gì? Chẳng phải vừa rồi A Lang đã nói là không biết rồi sao? Đừng cày già chứ?

_ Tấn trưởng lão, La trưởng lão, không phải là ta muốn giấu diếm, chỉ là thật sự chưa nắm chắc nên không dám nói. Tuy nhiên có một việc ta có thể nói chắc, đó là bản thân ta, không phải là một sinh mệnh sư.

_ Không sao? Tạ Tấn cảm thấy khó nghĩ.

_ Nhưng ngươi vừa nói mình là truyền nhân của sư phụ. _ La Cao Tường nghi ngờ.

Vương Lang hít một hơi rồi nói:

_ Lời ta nói là thật, nếu theo như thường thức thông thường, ta không phải là sinh mệnh sư. Sau khi khai mở, ta chỉ là một người tinh anh bình thường mà thôi, chính sư phụ là người đã làm lễ khai mở cho ta.

Nhưng theo phương pháp dạy dỗ của sư phụ, hiện ta có thể coi như là một sinh mệnh sư, thậm chí còn vượt trội hơn bình thường.

Tạ bá bá, La trưởng lão lời ta nói là thật. Ta không phải sinh mệnh sư, mà là người được dạy dỗ để trở thành một sinh mệnh sư.

Vương Lang vừa dứt câu, hai vị kia kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau. Điều Vương Lang vừa nói nằm ngoài kiến thức thông thường của họ.

La Cao Tường âm trầm suy nghĩ.

Tạ Tấn nhìn Vương Lang kỹ hơn, bỏ qua trò đùa lúc trước về vị sư phụ kia, Tạ Tấn biết được phần ý chính mà Vương Lang vừa nói là thật, tiếng xưng hô Tạ bá bá kia là hẳn chủ động nói với mình. Đây nhiều hơn là lòng tin.

Nhưng La Cao Tường thì không dễ tin người như vậy, cũng là muốn thử thăm dò nhiều hơn:

_ Ha ha ha ha, dạy ra một sinh mệnh sư, A Lang ngươi nói hay lắm. Nếu thật sư phụ ngươi có bản lĩnh như vậy thì y đúng là thiên cổ kỳ nhân. A Lang, ta không trách ngươi, chỉ khuyên ngươi cố gắng ra ngoài học hỏi thêm, kiến thức thụ động là không tốt.

Lời La Cao Tường khách khí, nhưng ẩn ý thì rất rõ, chính là bảo A Lang kia đang nói bậy mà không biết, vẫn tin mình nói đúng.

Vương Lang bình thản, lần nữa khoanh tay nói:

_ Có lẽ La trưởng lão nói đúng, dù sao ta cũng chỉ nói những gì mình biết mà thôi.

Rồi Vương Lang hướng về Tạ trưởng lão:

_ Tạ Tấn bá bá, vừa rồi sư phụ trước khi đi, có giao cho ta một nhiệm vụ quan trọng, dặn là phải làm cho xong. Đó chính là chữa bệnh cho Tạ bá bá, bây giờ con có thể bắt đầu luôn được không, mau chóng hoàn thành để còn về phục mệnh sư phụ.

_ Có chuyện đó sao? Sư phụ người nghĩ nhiều quá rồi, lão già ta đây, trù tóc bạc ra, làm gì có bệnh nào khác. Không cần đâu, không cần.

Đây là lần đầu Tạ Tấn nói mà La Cao Tường không tỏ ý phản bác châm biếm, thậm chí y còn cố giấu một hơi trầm mặc.

Tạ Tấn trưởng lão nói đúng, sinh lão bệnh tử, như ông là không còn bệnh nữa, chỉ còn tử mà thôi.

Vũ sư không có vùng chứa, nên muốn sử dụng được năng lượng tinh thần, phải cất giấu nó bên trong từng tế bào, biến kinh mạch thành đường dẫn thu phát. Nói cách khác, cơ thể của vũ sư là một cái túi năng lượng, không khác gì tinh thú.

Nhưng tinh thú còn có tinh hạch làm kho chứa, năng lượng hấp thu được dư thừa sẽ dẫn về đó, giảm sức ép cho cơ thể. Dùng tinh hạch làm cội nguồn sức mạnh trong chiến đấu.

Còn vũ sư nếu muốn mạnh hơn, thì phải chứa đựng nhiều hơn, nhưng càng chứa nhiều thì cơ thể lại càng nguy hiểm. Tế bào giống quả bong bóng, căng quá thì nổ, còn cơ thể giống như dây treo quả tạ, tạ càng nặng, dây càng mau đứt.

Thông thường con đường của sinh tồn giả được ví von là có ba điểm một đích.

Điểm một là trở thành võ sư.

Điểm hai là từ võ sư thành vũ sư.

Điểm ba là sau khi thành vũ sư một thời gian, năng lượng hấp thu đã nạp đầy cơ thể, buộc phải dùng bí pháp đã thông, phá đi xây lại để chứa được nhiều hơn. Điểm ba này cửu tử nhất sinh, nhưng nếu không dám thực hiện thì có thể phế đi cơ thể, trở thành người bình thường mà chết già.

Thân phận trưởng lão như Tạ Tấn, La Cao Tường, đều là những người đã vượt qua điểm 3, đi đến đích, chính là tử.

Dù đã gia tăng khả năng chứa đựng, nhưng năng lượng vẫn không ngừng tăng lên. Sẽ lại đầy thêm một lần nữa, lúc này có muốn phế đi cơ thể cũng không được nữa. Chỉ có cách chờ bạo thể mà chết. Cố chữa trị cũng vô ích, năng lượng sinh mệnh như bột trét khe nứt, còn cơ thể của họ sớm mục nát như miếu đổ.

Tạ Tấn lớn hơn La Cao Tường vài tuổi, lại trở thành vũ sư sớm hơn vài năm. Hiện Tạ Tấn cũng sớm hơn đi đến bước cuối, lúc này đây năng lượng của ông là tràn đầy sung mãn nhất, nhưng sức sống lại ảm đạm nhất.

Hai người là địch mà cũng là bạn, thời gian gần đây La Cao Tường hay lui tới quấy rầy, cũng là đang chờ để đưa tiễn Tạ Tấn. Chi là không biết ít lâu nữa tới lượt ông, sẽ là ai tới đây.

La trưởng lão cũng lần đầu không phản bác Tạ Tấn:

_ La rùa đen kia nói đúng đó tiểu nữ, con người hấn khắc nghiệt xấu bụng, cả đời không ai ưa, già phải sống một mình, tóc có nhuộm đen lại thì cũng không kiếm được rùa lão bà đâu. Không cần tiểu nữ phải nhọc công.

_ Người..

Tạ Tấn xắn tay áo, chuẩn bị náo một trận thì Vương Lang lại nói:

_ Tạ bá bá, cho Lang nhi thử một lần có được không.

Tạ Tấn nhìn lại Vương Lang, ánh mắt này..

_ Được, người cứ thử một lần coi sao.

Nói xong Tạ Tấn ngồi xuống ghế, lấy từ trong ngực áo ra một cái túi da, đây là túi trữ vật, được làm từ dạ dày của nhiều loại tinh thú cấp cao, tính năng không khác gì thiết bị túi không gian của người tinh anh nhưng giá tiền thì cao hơn nhiều. Vài loại túi trữ vật cao cấp, có thể chứa được sinh vật sống trong một khoảng thời gian.

Tạ Tấn lấy ra một thanh năng lượng màu đỏ đậm, đây là thanh năng lượng sinh mệnh cực phẩm, vô cùng quý giá, các vị tướng quân ngoài chiến trường không gian, mỗi vài năm mới được liên minh cấp cho một thanh.

Dùng thanh năng lượng sinh mệnh để chữa bệnh, là phương pháp cơ bản của sinh mệnh sư. Vương Lang nhanh chóng nhận lấy rồi cẩn thận cất vào túi không gian của mình. Kế tiếp hấn về mặt ái ngại nói với Tạ Tấn:

_ Tạ bá bá hiểu nhầm rồi, phương pháp chữa bệnh của sư môn khác với bình thường, chỉ cần thanh năng lượng, đúng hơn là cần rất nhiều thanh năng lượng, phẩm chất càng cao càng tốt.

Mặt Tạ Tấn đen lại, La Cao Tường phía sau cũng ngẩn ra, miệng nói nhảm mà sao tay lại cắt nhanh thế, người cũng quá thành thật rồi.

Tạ Tấn coi như biết thêm Vương Lang, mở túi ra lần nữa, lấy ra thanh năng lượng, cũng là cực phẩm, được khoảng 10 thanh thì hỏi:

_ Đủ chưa.

Vương Lang lắc đầu.

Lại thêm mười thanh nữa, Vương Lang vẫn lắc đầu.

Tạ Tấn nhăn mặt, ông biết với tên tiểu tử trước mặt, đồ đã lấy ra rồi thì đừng mong cất lại. Ông không sử dụng được thanh năng lượng nhưng vẫn dùng như tiền tệ, khoản tiền này không nhỏ đâu, ai nói người sắp chết không cần tiền, phải nói là ham tiền tới chết mới đúng. Bỗng Tạ Tấn nhìn qua La Cao Tường, mắt lóe lên:

_ La trưởng lão, A Lang chữa bệnh cho ta, không cần biết có được hay không, nhưng nguy hiểm vẫn là có. Phiền người ra ngoài, như vậy quá trình sẽ an tĩnh hơn. Không tiền.

Hừ, La Cao Tường khinh bỉ nhìn Tạ Tấn, lười nói nhiều với y, bước tới lấy ra hai mươi thanh khác đặt lên bàn. Rồi cũng ngồi xuống một bên. Khoản tiền này nhiều, nhưng vẫn là bỏ ra được, coi như mượn hoa cúng phật, quan trọng nhất là muốn nhìn thử Vương Lang kia muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Câu Thông

Thấy 40 thanh năng lượng cực phẩm trước mặt, Vương Lang có chút hít thở không thông. Tính ra vừa rồi ở nhà Mạnh viên ngoại, diễn đủ trò như vậy, nhưng tổng cộng gom hết lại, thu vào cũng không quá 15 thanh cực phẩm. Nhất là thấy hai vị kia xuất ra dễ dàng như vậy, mắt Vương Lang đảo liên tục mấy vòng, đặc biệt liếc mép tập trung chú ý vào hai cái túi trữ vật kia.

Hai vị kia thấy vậy liền chột dạ, vô thức sờ vào ngực áo, nhét túi trữ vật vào sâu hơn. Tiểu tử kia tài năng chưa biết, nhưng nguy hiểm thì có thừa.

Được một hồi thì Vương Lang cũng nhịn xuống được, nghiêm túc trở lại, nhắm mắt dưỡng thần, phát ra sóng năng lượng bao trùm lấy Tạ Tấn trưởng lão.

Hai vị kia giật mình, lúc này tiểu tử trước mặt như đã trở thành một người khác, tĩnh lặng như tranh thủy mặc, thoáng có cảm giác cao thâm.

Lúc say Vương Lang thu lại sóng năng lượng, thở mắt thở nhẹ ra một hơi, dù lúc đầu hắn đã ần ần đoán được, nhưng bây giờ kiểm tra xong, mới biết tình hình của Tạ trưởng lão còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần mình tưởng tượng.

Cơ thể Tạ trưởng lão ngập tràn năng lượng tinh thần, nó luân phiên chuyển động như mạch máu, lại giống như ấm nước sôi, rất không ổn định.

Quan trọng nhất là Vương Lang rất khó nhận ra năng lượng sống hay còn gọi là sức sống của Tạ trưởng lão, rất mờ nhạt. Có thể nói lúc này cơ thể kia như đã chết, không khác gì một cỗ máy chạy bằng năng lượng tinh thần, lại đang quá công suất, luôn sẵn sàng bùng nổ.

Vương Lang cẩn thận để tay gần ngực Tạ trưởng lão, dẫn năng lượng sinh mệnh từ vòng sáng 50 chậm rãi đi ra.

Ban đầu đúng là sinh cơ có chút tăng lên, nhưng lại nhanh chóng giảm xuống, đưa năng lượng vào nhiều hơn cũng vậy, không khác gì đổ nước vào rổ.

Vương Lang hiểu rõ đây là vì tế bào của Tạ trưởng lão đã thoái hóa, giống như cây khô trốc rễ, chăm bón thế nào cũng không sống lại được.

Vương Lang thu tay, một lần nữa nhắm mắt định thần.

Hai vị kia nhìn nhau, ở trình độ của họ thì cũng không còn nhiều hi vọng ỏi, chỉ là bình thần. Ít nhất lần này họ cũng biết, tiểu tử kia thật sự có thể dẫn ra năng lượng sinh mệnh như một sinh mệnh sư.

Vương Lang lúc này đang nội thị vùng chứa của mình, hắn đang định làm một thí nghiệm, chính là muốn thử xem có thể cưỡng ép lấy ra tia năng lượng màu xanh bên trong khe nứt của hạt giống sinh mệnh hay không.

Câu trả lời là không.

Tia năng lượng màu xanh lá hắn đã sớm dùng hết, hiện trong vòng sáng 50, năng lượng sinh mệnh vẫn còn, thậm chí còn nồng đậm hơn lúc mới dẫn vô, hạt giống kia như đang ngủ, từ khe nứt thấy ánh sáng lấp lóe phát ra như nhịp thở đều đặn.

Năng lượng dò xét của Vương Lang có thể vào bên trong vòng sáng 50, nhưng không cách nào đến gần được hạt giống như lúc trước. Hạt giống kia hình như đang kháng cự lại hẳn.

Không xin được thì cướp, nhưng lấy gì để cướp. Trong vùng chứa của Vương Lang chỉ có vòng sáng xanh dương và thanh tiểu kiếm màu đỏ kia là có thể tác động đến hạt giống, nhưng cả hai thứ đó Vương Lang đều không thể điều khiển được, thậm chí nó là gì hẳn còn không biết.

Việc Vương Lang đang cố làm bây giờ, là câu thông với thanh tiểu kiếm màu đỏ kia. Mãi mà không được, sóng tinh thần của Vương Lang có thể đến được thanh tiểu kiếm, nhưng không có hồi âm đáp lại.

Đúng lúc này, tâm trí của Vương Lang nhận được lời mời đi vào vùng nội tinh thần, là nơi giao tiếp an toàn mà tâm nhãn tạo ra, tại đây một lần nữa hẳn gặp người khiến hẳn nghi kị nhất, chính là Vương Lang tâm ma.

_ Sao có gì không ổn à? Có cần ta giúp gì không?

_ Ta tưởng ta và ngươi lần gặp trước đã có thỏa thuận, ngươi sẽ không làm phiền ta nữa. Ngươi định bội ước?

_ Hây hây, đừng nóng, nói về nguyên tắc, ngươi không bằng ta đâu. Ta đang đọc sách ngủ quên, thì bị thằng tâm nhãn lôi vào đây đó chứ. Không tin ngươi hỏi hẳn đi.

"Phải" tâm nhãn xuất hiện. Là hình hài Vương Lang xoa tóc, thân trần đang xếp bằng nhắm mắt. Giống như pho tượng tạc hoàn mỹ.

"Vương Lang ý thức chính, ta cảm thấy thanh kiếm kia nguy hiểm, nhưng cũng thấy lợi ích có thể của nó, ta không điều khiển nó được, ngươi cũng không. Còn Vương Lang tâm ma, ngươi nói thử coi."

_ Khoan đã. _ Vương Lang ý thức nói trước. _ Đầu tiên phải làm rõ một điều, ta là chủ thể, hay là tâm nhãn ngươi, cuộc họp này là sao. "Từ lúc bắt đầu ngươi đã luôn là chủ, ta hay tâm ma, chỉ là có sau mà thôi. Còn cuộc họp này, là do trong tiềm thức ngươi mong muốn, ta chỉ sắp xếp."

_ Được, coi như ngươi nói đúng, nếu ta là chủ, ta muốn tên tâm ma kia biến mất, là hoàn toàn biến mất. Có được hay không?

"Ta đã nhận lệnh của ngươi, đã làm thử, nhưng không được. Có thể dùng suy nghĩ để điều khiển hành vi, nhưng không thể lấy suy nghĩ để điều khiển suy nghĩ. Hẳn là ngươi, ngươi là hẳn, khi ngươi vẫn còn muốn hẳn biến mất, thì hẳn vẫn còn. Dù ngươi áp chế hẳn vĩnh viễn, thì chính sự áp chế đó sẽ là bằng chứng tồn tại của hẳn. Trừ khi ngươi không còn, thì hẳn cũng sẽ không còn, ta cũng vậy. Ta hiểu điều đó, tức ngươi hiểu điều đó, hẳn cũng vậy."

Vương Lang ý thức im lặng, Vương Lang tâm ma lên tiếng:

_ Ngươi mặt đồ trắng, hẳn không mặc đồ, ta thì mặc đồ đen. Không lẽ ngươi dựa vào đó mà nói ta là người xấu. Mà cứ cho ta là người xấu đi, ngươi nghĩ thử xem, có người xấu nào lại tự làm hại mình hay không? Ngươi cần gì phải đề phòng với ta, mà đề ta nói một sự thật, ta chưa làm gì ngươi, mà ngươi lại mong dồn ta vào chỗ chết như vậy, chính ngươi mới là người xấu.

_ Ta tồn tại từ bấy lâu, vẫn luôn sống tốt, không cần đến hai ngươi xuất hiện. Lúc trước hay bây giờ cũng đều vậy.

_ Ngươi có suy nghĩ như vậy, tức là ta cũng có, nhưng ta đâu có nói ra, ngươi có cần phải tự làm xấu mặt như vậy hay không.

_ Ta không thích những thứ mình không biết, đặc biệt là những thứ ở bên trong mình.

_ Ta thích chắc, ta cũng coi ngươi là đồ thừa như vậy thôi.

"Vương Lang ý thức" tâm nhãn lên tiếng: "ngươi đừng chối bỏ như vậy nữa, ngươi biết chúng ta là gì mà, ta là lý trí của ngươi, vì ngươi không muốn sống như cỗ máy tính toán thiệt hơn, mới tách ta ra. Còn hẳn, khi ngươi sinh ra dục vọng tà ác kia, chính là vì ngươi không biết phải làm gì, mới tạo ra hẳn để phong ấn nó lại, hẳn chính là lý trí của ngươi đang không ngừng bảo vệ ngươi, là phần tâm linh lương thiện nhất của ngươi đang không ngừng không chế dục vọng kia. Tất cả đều chỉ vì một Vương Lang hoàn thiện, một Vương Lang có nhân tính, có cảm xúc, ngươi hiểu mà."

_ Ta biết, là tự ta mâu thuẫn. Cái gọi là bản ngã, không phải chính là vậy sao. Không cần vượt qua, không cần dẹp bỏ, không cần tôn thờ. Tồn tại hay không, đều là ý niệm.

Đến lúc này, cả ba Vương Lang, tâm ma tâm nhãn tâm trí, đều như được gột rửa. Đây là một lần đột phá quan trọng của Vương Lang, có những việc, biết là một việc, nhưng hiểu và chấp nhận lại là một chuyện khác.

Lần họp mặt bước vào nội dung chính:

_ Tâm ma, ngươi thật có thể câu thông với thanh tiểu kiếm màu đỏ kia.?

_ Không phải, ta cũng như ngươi thôi, chỉ là thứ bên trong ta,.. Nói sao nhỉ, thèm khát thanh tiểu kiếm đó. Cảm giác rất mãnh liệt, lần trước chính ta bị nó ảnh hưởng nên mới chủ động xuất hiện.

_ Tâm nhãn, nói lòng phong ấn, để tâm ma thử một lần, có được không?

"Quá nguy hiểm, khi tức bên trong thanh kiếm kia cũng vô cùng tà ác, hai thứ thứ tà ác cắn nuốt nhau, dù bên nào thắng cũng đều không tốt. Không

không chế được, chưa nói đến lợi ích nhận lại cũng không xác định. Ta khuyên là không. "

_ Tốt, người chỉ khuyên chứ không gây đánh đập ngăn cản, tâm ma, dừng cảm lên, thử một lần đi.

_ Ta không thử, ta muốn bế quan một vạn năm để độ hóa thứ bên trong ta, người mà ép ta thì ta sẽ giải phóng nó ra đó.

_ Càng tốt, mục đích ban đầu là vậy mà. Làm luôn đi. Dù sao ban đầu cũng chính người đòi mang nó vô, an tâm, nếu có chuyện gì, ta và tâm nhân sẽ cùng nhau hợp tác, thương tiếc cho người.

_ Ta thách người ép được ta đó, tâm nhân, chẳng phải người nói sẽ nguy hiểm hay sao.

" Dù sao cũng phải thử, nếu đã là chuyện xấu, biết sớm còn hơn biết muộn. Huống hồ khí tức thanh kiếm kia hiện không phải lúc toàn thịnh nhất, nên sớm thử "

Tâm nhân nói xong, không gian xung quanh biến hóa, lát sau thanh tiểu kiếm màu đỏ xuất hiện giữa ba người.

Ý thức và tâm nhân đứng sau hộ pháp, tâm ma chạm vào thanh tiểu kiếm, nói lòng phong ấn, mượn khí tức bên trong để câu thông với thanh tiểu kiếm. Ba người là một, những gì xảy đến bọn họ đều biết như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Mở Phong Ấn

Phong ấn mở ra, một lần nữa Vương Lang nhìn lại thứ mình đã niêm phong.

Kinh ngạc, lạ kỳ, không thể tưởng tượng được. Cho đến khi tâm ma bước lui lại một bước, thứ kia đã hoàn thành giải phong, đừng nói ý thức, đến tâm nhân cũng phải trừng mắt ra mà nhìn, tâm ma thì thộn ra.

Thứ kia là một đứa bé, một đứa bé trai khoảng mấy tháng tuổi đang bay lơ lửng. Trắng trẻo, bụi bặm, xinh đẹp, giống như thiên thần bé con. Bé như mới ngủ dậy, vung tay chân ngáp một cái, miệng còn chưa khô nước dãi.

Ôi... Ba tên Vương Lang mắt tròn xoe, nhìn bé trai kháu khỉnh kia, cung không thể tả. Chỉ muốn nhào tới mà cưng nựng.

_ Tâm nhân, ta nghĩ tâm ma niêm phong dục vọng kia lâu quá, bao nhiêu cái tà ác đều bị hấp hút hết rồi. Bây giờ thứ cần niêm phong, phải là hấn mới đúng. Tốt nhất là chặt tứ chi, bỏ vào hộp khóa lại.

_ Đừng có giỡn, ta tự kiểm tra rồi, ngay lúc này trong lòng ta chỉ nghĩ đến từ bi hỉ xả, phổ độ chúng sanh mà thôi, không tin ta đọc kinh cho người nghe, hát luôn cũng được, bao luôn ngoại ngữ.

" Đừng rộn, nhìn thanh tiểu kiếm kia kia ". Tâm nhân lên tiếng.

Bé trai kia vẫn lìm dìm chưa tỉnh hẳn, còn thanh tiểu kiếm kia thì từ từ to ra, theo đó hình dáng của nó cũng dần hoàn chỉnh.

Đó là một thanh huyết kiếm, từ lưỡi đến cán đều một màu đỏ quý dị, nó dựng thẳng ở đó, không gian xung quanh trở nên huyền ảo, ầm ầm sáng sủa như biển máu không ngừng lan ra. Ba người Vương Lang vô thức mà lui lại một bước.

Biển máu kia khi lan đến chỗ đứa bé thì rung mạnh rồi dừng lại.

Thanh huyết kiếm bay tới đối diện đứa bé, biển máu kia nhanh chóng tụ lại, lấy kiếm làm xương sống, một thân người bằng máu hiện ra. Hình người này không hoàn hảo, chỉ có tứ chi cơ bản, ngũ quan, các ngón tay chân không hiện rõ. Từ người máu đó vang ra giọng nói, rõ ràng là không phải nói với ba người Vương Lang:

_ Người gọi ta dậy sao, đã bao lâu rồi? Hả, nói ta biết đi, đã bao lâu rồi?

(im lặng)

_ Đã lâu đến vậy rồi sao? Tại sao ta lại còn tồn tại? Mà ta là ai? Đúng rồi, người nói đi, ta là ai?

....

_ Đừng nói dối ta, nói đi, ta thấy người rất quen thuộc, chắc chắn người biết ta, nói đi, ta là ai, người nói đi.

...

_ Ta không biết, ta chỉ nhớ người, chứ ta không biết người. Người là ai, ta là ai, đúng rồi, bọn họ, bọn họ còn sống hay không, nói đi, bọn họ còn sống hay không?

...

_ Ta không biết, ta không biết.

Ba người Vương Lang cảm thấy lạnh lẽo, bọn họ cảm giác được sự đáng sợ của người máu kia, phần nhiều hơn, là đến từ đứa bé xinh đẹp kia.

Người máu kia có lẽ đã mất đi thần trí, kìm ức chấp vớ, tâm thần mỗi lúc không ổn định, đang giao tiếp với đứa bé kia bằng một cách nào đó.

Còn đứa bé, đây mới điều khiến bọn họ lạnh sống lưng. Đứa bé vẫn lơ lửng nằm ngửa, nhưng cái bóng bên dưới của nó đã tách rời ra, di chuyển về phía sau lưng của huyết nhân.

Từ từ theo con điện cuồng của huyết nhân, cái bóng kia lớn hơn, hòa vào cơ thể máu kia. Từ bên dưới, màu đỏ trở thành màu đen, lan dần lên trên, đến khi đã ngang cổ thì tên huyết nhân kia mới nhận ra:

_ Người.. đang cắn nuốt ta. Ta nhớ người là ai rồi, ta nhớ rồi, chính người đã giết tất cả bọn họ, người chính là ma...

Đã muộn, màu đen đã hoàn thành bao phủ, trở thành một cái túi mà bên trong là huyết nhân đang không ngừng gãy vỡ. Mỗi lúc một yếu ớt dần, cho đến khi ngừng hẳn.

Cái túi thu nhỏ lại, ép lại từ từ, cuối cùng chỉ còn trước mắt ba người Vương Lang, thanh kiếm ban đầu, chỉ khác là màu đỏ máu kia nay đã thành màu đen. Từ thanh kiếm, cái bóng đen một lần nữa thoát ra, nhìn kỹ chỗ hai con người của nó, là hai điểm nhỏ bằng hạt gạo màu đỏ, chớp chớp như nhìn ba người Vương Lang, rồi quay về làm cái bóng của đứa bé kia.

Tâm linh tương thông, cả ba cùng lúc nghe được một giọng nói già nua, một mùi vang lên trong đầu:

_ Tiếp tục phong ấn ta đi, thanh kiếm kia từ nay sẽ là của các người.

Chỉ một câu như vậy, rồi lại im lặng hoàn toàn. Ba người Vương Lang tiếp tục hỏi, nhưng không có đáp lại:

_ Tâm nhân, ra đáp án chưa? Ý thức hỏi.

"Chỉ có một việc duy nhất phải làm, đó là tìm mọi cách vứt đi thanh kiếm kia, còn hình hài đứa bé trước mặt, cũng phải vứt đi."

_ Ta đồng ý, kêu ta niệm phong nó, khác nào làm thức ăn cho nó, một màn vừa rồi, ta tin là nó nuốt cả ba đứa mình, cũng không đủ bữa đâu.

_ Tâm ma, người tiếp xúc với nó gần nhất, lâu nay có thấy gì lạ không, ví như bị nó ảnh hưởng.

_ Chỉ có một lần người biết rồi đó, còn lại vẫn bình thường, tự nhiên ta có cảm giác, không phải ta niệm phong nó, mà là đang bảo vệ nó thì đúng hơn.

_ Tâm nhân, nếu mạo hiểm, lợi ích và rủi ro ra sao?

"Lợi là tiến thêm một bước, biết chuyện gì đang diễn ra, rủi ro thì đã có huyết nhân kia làm mẫu. Còn không làm gì, giống như chờ chết, người quyết định đi".

_ Được, tất cả vào vòng sáng xanh dương.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Thanh Hắc Kiếm

Vòng sáng xanh dương vẫn lờ mờ ngủ. Ngay từ lần đầu nó xuất hiện để cứu mạng Vương Lang, hắn đã có cảm giác vô cùng thân thiết với nó, giống như đây là thứ duy nhất hắn có thể tin tưởng được kể từ khi sự phụ mất tích. Quả thật về sau, mỗi lần vòng sáng xanh dương này hoạt động lại, đều là lúc Vương Lang gặp nguy hiểm đến tính mạng, gặp dữ hóa lành.

Lần này cũng vậy, ngay từ lúc trong đầu hiện lên hai chữ cắn nuốt, Vương Lang đã nghĩ ngay tới vòng sáng xanh dương, bàn và khả năng ăn uống, đến nay vòng sáng này vẫn là vô địch trong những thứ hắn chưa chấp.

_ Tâm nhân, người nghĩ sao?

" Bắt đầu đi ".

_ Tốt, tâm ma, người đầu tiên hãy phong ấn thứ kia lại.

_ Ta không có tự nguyện a.

Nhưng tâm ma vẫn bước tới, đưa tay nhẹ nhàng từ từ dung nhập đũa bé vào bên trong mình, từ đầu đến cuối đũa bé kia vẫn chìm trong giấc ngủ.

_ Tâm ma, có gì khác lạ không?

_ Hình như có, ta cần bế quan một ngàn năm để từ từ kiểm tra.

_ Tốt, cầm thanh hắc kiếm kia đi, thử xem có sử dụng được không. Mạnh dạn lên, nếu chuyện gì, ta và tâm nhân sẽ toàn lực chạy trước.

_ Người im cho ta.

Tâm ma không cần gấn sức, hấn chỉ vừa đưa tay lên thanh hắc kiếm đã lập tức bay vào, tâm ma vung qua vung lại mấy đường, nhắm mắt cảm thụ một chút, quay sang vui vẻ:

_ Bình thường, không có gì lạ cả, chỉ là một thanh kiếm bình thường, một chút năng lượng cũng không có.

" Buông nó ra đi. " Tâm nhân vừa nói xong thì lập tức lui lại, còn ý thức thì nhanh hơn, bây giờ đã cách tâm ma một khoảng, vẫn không ngừng chạy xa hơn.

Tâm ma giật mình nhìn xuống, bàn tay cầm kiếm của hấn bây giờ đã hóa thành màu đen, là từ cán kiếm dần dần lan ra, hấn lập tức muốn ném thanh kiếm đi, nhưng vô ích, bàn tay kia đã không còn do hấn lập tức điều khiển nữa. Màng màu đen kia thoáng chút đã lan đến bả vai, không chút dừng lại.

Ở xa, ý thức và tâm nhân nhắm mắt lại, do tâm trí tương thông, đây là bọn họ đang cùng với tâm ma bảo hộ tâm linh của mình.

Tâm ma cũng không giãy giụa nữa, chỉ đứng yên tĩnh tâm, để mặc bóng đen kia thôn phệ. Thật ra việc này ban đầu bọn họ đã đoán trước, đây chính là lao vào chết để tìm sống.

Theo bóng đen bao trùm, trong đầu bọn họ lần lượt hiện ra những hình ảnh xưa cũ. Đầu óc đắm chìm vào trong đó.

Trời đất tăm tối, mây tầng tầng rặng đỏ, rơi xuống là mưa máu, núi non trùng trùng đỏ vờ, không có cây, chỉ có xương trắng máu thịt phủ tràn lan, bình khí đao kiếm các loại vỡ nát, đây là chiến trường, cũng là một mồ chôn, địa ngục trong tưởng tượng, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tại ngọn núi xương cao nhất, xác người thối rữa, từng mảng hòa lẫn vào nhau chảy thành dòng từ trên xuống, tử khí nồng nặc đến mức đòi bọ cũng không sống được.

Trên đỉnh núi xương thịt đỏ, một thân người đang đứng, đúng hơn là đang bị đóng cọc, xuyên qua ngực hấn, cầm thẳng xuống bên dưới, treo hấn ngã ra lơ lửng là một thanh đại kiếm trong suốt như thủy tinh, nhưng một nửa bên dưới đã nhuộm đỏ bởi máu của hấn không ngừng chảy ra.

Tóc bạc trắng, gương mặt khô nứt lạnh lẽo, toàn thân không một chỗ lành lặn. Sinh cơ từ từ biến mất. Một giọng nói, đúng hơn là oán niệm từ người đó vang lên khắp trời đất.:

_ Các con của ta, vì giống loài tạp chủng đó, đáng hay không.

Các người muốn chết vì cho niềm tin của mình hay sao, các người bị gạt rồi, hãy nhìn đi, nơi đây ngoài máu thịt của chúng ta, có còn gì khác đâu.

Đề ta dạy các con một bài học cuối cùng, để các con thấy niềm tin của mình, cuối cùng sẽ đi về đâu.

Lấy máu của ta đan thành lưới, lấy xương ta dựng thành lồng, lấy ý chí của ta mà đòi đòi nguyên rủa, giống loài tạp chủng kia, sẽ không bao giờ thấy được thiên giới, tự do mà chúng tự gạt mình kia, mãi mãi là cái bẫy cho chúng trầm luân.

Ha ha ha, các con của ta, sống cùng với ta, chết cùng với ta, hãy ngủ đi, đợi một ngày thức dậy với ta.

....

Ý chí của Vương Lang vốn cũng vô cùng mạnh mẽ, đặc biệt là bản thể tâm nhân, là hoàn toàn do lý trí tạo thành. Nhưng ngay lúc này hấn cũng trở nên mờ mịt, hình ảnh kia, ý chí kia, giống như cường đoạt thiên địa, một mình Vương Lang chẳng đủ tư cách kháng lại.

Cả ba người Vương Lang đôi mắt vô hồn, thất thần, trong tâm khảm sinh ra lòng thuần phục, muốn hướng tới người kia để thuần phục, cung phụng.

Tâm ma kia lúc này đã hoàn toàn bị bóng đen kia cắn nuốt, một chút thiện lương của hấn, không đủ để bảo vệ mình, cái túi đen một lần nữa hiện ra, chỉ khác là lần này không có kháng cự.

Lần này đưa bé kia ở bên trong tâm ma, nên bóng đen cũng không cần tìm chỗ, khi túi đen xẹp xuống, tâm ma lại một lần nữa xuất hiện, dù hình dáng vẫn là của Vương Lang, nhưng chắc chắn đâu không phải là hắn.

_ Thú vị, đây là thứ có thể chịu nổi sự tồn tại của ta sao, yếu ớt nhưng rất sạch sẽ, các ngươi lại đây, dâng hiến cho ta. Câu này là gọi tâm nhãn và ý thức. Hai người đang mất hết thần trí kia. Bọn họ cũng vô thức tiếng lại gần. Đôi mắt mờ mịt.

Đúng lúc này, không gian xáo động, chính là vòng sáng xanh dương kia thức giấc.

Ngay lập tức không gian bị thu nhỏ lại, rung mạnh một, lập tức tâm nhãn và ý thức bị vòng sáng xanh dương phun ra ngoài.

Hai người nhìn nhau, nhớ lại một màn vừa rồi, đến bây giờ vẫn còn sợ hãi, giống như bọn họ là tội tử không ngừng kính ngưỡng người kia, sẵn sàng xẻ thịt ra để bày tỏ. " Sau này không liều như vậy nữa ", cả hai thống nhất như vậy rồi nhìn về vòng sáng xanh dương.

Ánh sáng của nó chớp tắt, lúc rực rỡ lúc tối tăm, lúc lại đổi màu, một nửa trở thành màu đen. Cả hai cố câu thông với tâm ma vẫn đang ở bên trong, nhưng không được.

Lát sau, một bóng đen bị vòng sáng xanh dương phun ra. Chính là tâm ma, mặt hắn ngơ ngác:

_ Ta còn sống sao, vị kia đâu rồi?

_ Vị nào?

_ Chủ của chúng ta.

Biết là tâm ma chưa ổn định, hai người kia nhắm mắt định thần, cố câu thông giúp hắn bình tâm lại.

_ Trời, đáng sợ quá, hai người các ngươi có còn nhân tính hay không, đẩy ta vào chỗ chết như vậy.

" Vật ngươi đang phong ấn kia thế nào rồi "

_ Vẫn vậy, nó không đáng sợ, thứ đáng sợ là bóng đen kia, không biết ai có thể để lại một tàn niệm, mà lại kinh khủng đến như vậy. Quan trọng hơn là, tại sao chúng ta lại dính vào nó.

_ Có nhớ chuyện gì xảy ra hay không?

_ Không, tốt nhất cũng đừng nhớ, hù chết ta rồi.

Đúng lúc này vòng sáng xanh dương phát ra ánh sáng mãnh liệt, rồi từ trong đó bay ra một thanh kiếm màu đen, một lần nữa bay thẳng vào tay tâm ma. Bất ngờ không cách nào tránh được.

Cầm thanh kiếm trên tay, tâm ma một lần nữa sợ hãi tột độ. Hai người kia cũng vậy, lúc này cũng đã cách xa một khoảng, sáu mắt nhìn nhau.

Vòng sáng xanh dương kia lại một lần nữa tỏa sáng, theo đó thấy một bóng đen bay ra nhưng lại bị vòng sáng xanh dương hút lại, hai bên dằng co, hắc khí từ bóng đen tiêu tán từ từ, vòng sáng đang ở thể thượng phong.

Bỗng bóng đen co cụm lại, từ chính giữa bay ra một viên ngọc màu đen, để mặc chỗ hắc khí còn lại cho vòng sáng xanh dương kia cắn nuốt.

Dưới sự quan sát của ba đôi mắt Vương Lang, viên ngọc đen kia lập tức nhanh như thuận di, đâm thẳng vào mi tâm của tâm ma đang cầm kiếm đứng ngơ ngác.

_ Chết tiệt, tại sao, tại sao cứ nhắm vào ta, ta muốn lương thiện a.

Nhìn thấy vòng sáng xanh dương kia sau khi hút xong chỗ hắc khí, trở nên ảm đạm, yếu ớt, ánh sáng yếu dần rồi một lần nữa như ngủ yên.

Coi như vòng sáng đã giúp hết sức, chuyện kế tiếp phải do bọn họ tự lo.

_ Tâm ma, bọn ta không câu thông được với ngươi, ngươi có còn.. là ngươi nữa không?

" Ta nghĩ là không đâu, ý thức, cùng với ta đánh một trận, hôm nay dù đồng vu qui tận, cũng không thể để ma đầu kia làm chủ bản thể. "

_ Khoan đã, khoan đã, ta bình thường, ta bình thường, các ngươi mới là ma đầu, hờ một tí là đánh đánh giết giết. Không lẽ do ta lương thiện, nên các ngươi hùa nhau ức hiếp ta.

_ Ngươi thật bình thường?

Hai người kia nói vậy nhưng vẫn không chút buông lỏng, bởi lúc này họ đã nhìn rõ thứ khác lạ của tâm ma.

Trên tâm mi của hắc, chỗ viên ngọc đen kia chui vào, xuất hiện ấn ký màu đen hình tròn, xung quanh là các đốm lửa cũng màu đen. Nhìn giống như mặt trời.

" Tâm ma, thả lỏng, tâm linh tương thông với bọn ta "

Lần này lại được, bọn họ cùng xét lại tất cả trong tâm trí, tất cả đều bình thường, giống như tất cả những gì còn sót lại chỉ là một chút hình vẽ trên mi tâm kia. Việc này đương nhiên không thể khinh thường, nhưng ngoài quan sát ra, bọn họ không làm gì được.

Trải qua tất cả, nếu nói bây giờ có thêm gì mới, chính là việc thanh kiếm kia, đã có thể bị Vương Lang điều khiển.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Chữa Trị

Vương Lang mở mắt, hít sâu một hơi thanh tĩnh. Cả quá trình vừa rồi trong thế giới nội của hắc, bên ngoài chỉ mới hơn nửa canh giờ, hai vị Tàn, La trưởng lão vẫn an tĩnh ngồi đó, không quấy rầy.

Vương Lang chấp tay nói với Tàn trưởng lão, sau đó là La trưởng lão:

_ Tàn bá bá, bây giờ con sẽ chính thức chữa trị cho bá bá, đây là phương pháp độc môn, thành bại chưa biết, chỉ mong trong suốt quá trình bá bá có thể toàn tâm hợp tác

La trưởng lão, sự tình quan trọng, khả năng của ta cũng chỉ có thể thực hiện được một lần. Tuy lòng đã nắm chắc nhưng không thể tránh khỏi hung hiểm, mong La trưởng lão hộ pháp dùm học trò.

Hai vị kia bật cười, không cần biết thật giả, cho dù là diễn trò thì tiểu tử kia cũng có đầu tư:

_ Tiểu điệp cứ thẳng tay mà làm, cần gì cứ nói.

La trưởng lão thì càng vui hơn:

_ Đúng vậy, dù sao mạng của Tàn lão đầu kia cũng không quan trọng, có chết cũng không sao, có gì trục trặc, coi như nguoi trừ hại cho dân, cũng là một việc thiện.

Chỉ chờ có nhiều đó, Vương Lang nhẹ nhàng nói ra:

_ Vậy số thanh năng lượng trên bàn, có thể tăng thêm chút nữa không, gấp 20 lần là tốt nhất, không thì 10 lần cũng được. Công pháp của sư môn ta rất đặc biệt, trả giá càng lớn, nhận lại càng nhiều.

Ánh mắt hai lão già rụt lại, đã nói thẳng nhóc này nguy hiểm mà không tin, mở miệng là đòi mua mạng người ta, cái gì mà trả càng lớn nhận càng nhiều, đâu phải nguoi trả đâu, nói gì chẳng được.

Vương Lang nhìn qua Tà trưởng lão:

_ Đây là vì chữa trị cho bá bá đó, cam đoan tiền đến bệnh đi, đừng tiếc.

Tà trưởng lão móc ra thêm 10 thanh cực phẩm năng lượng, tự biết đây không phải vì chữa bệnh, mà vì hai chữ bá bá kia.

Vương Lang lại nhìn La trưởng lão:

_ Cửa đi thay người, chữa được thì coi như Tà bá bá nợ ngài, chữa không được thì chính là đưa trước tiền phúng điếu, La trưởng lão phải thành tâm nha.

Lại thêm 10 thanh năng lượng đặt trên bàn, tổng cộng đã 60 thanh. Vương Lang trầm tĩnh, chỉ dùng vừa đủ chữa bệnh, dư bao nhiêu cất lại, năng lượng trong vùng chứa từ từ hấp thu cũng được.

Trong sắc mặt đen thui của hai vị trưởng lão, Vương Lang bắt đầu chữa bệnh. Cũng không cần phải múa may chiêu trò, lần này hắc phải toàn tâm cẩn trọng.

Vương Lang đặt một tay lên đồng thanh năng lượng, tay còn lại một lần nữa để trước ngực Tà trưởng lão.

Vương Lang hấp thụ năng lượng ồ ạt, từng thanh từng thanh biến mất nhanh chóng. Hai vị trưởng lão kinh ngạc, không cần biết nhiều, chỉ cần thủ pháp hút năng lượng kiểu này, nếu có thể học được, sẽ là trợ lực vô cùng quan trọng với người tinh anh.

Bình thường năng lượng khi hấp thu được, sẽ tự động nạp đầy các vòng sáng theo thứ tự trước sau nhất định, với Vương Lang là nhỏ trước lớn sau, đây gần như là quy tắc tự nhiên. Riêng lần này theo suy tính của Vương Lang, năng lượng đó được dẫn vào một chỗ nhất định.

Đó chính là vòng sáng to nhất, mà chứa bên trong là hạt giống sinh mệnh kia.

Để làm được điều này, công đầu là nhờ thanh hắc kiếm. Lần trước Vương Lang đã nhận ra, trong không gian vùng chứa của hắn, hắc kiếm rất có uy, nguyên tắc thông thường cũng phải thay đổi vì nó, có thể nói hắc kiếm là quản lý của vùng chứa, quyền lực còn cao hơn ý chí điều khiển của Vương Lang. Chính vì vậy hắn mới chấp nhận mạo hiểm mà giành quyền điều khiển hắc kiếm.

Năng lượng chảy thành dòng, bay trước là hắc kiếm, theo đó mà bay tới vòng sáng to nhất, tiếp tục tiến vào bên trong, rẽ vòng năng lượng sinh mệnh tàn mác kia ra, hắc kiếm đứng một bên như canh gác, tất cả năng lượng tinh thuần hút vào cứ theo đó mà tiến vào khe nứt của hạt giống.

Hạt giống sinh mệnh kia thoải mái nhận lấy, nhìn nó nhỏ bé nhưng bao nhiêu năng lượng tinh thuần đưa vào đều mất tăm không dấu vết.

Vương Lang vẫn nguyên tư thế, liên tục hấp thu. Tốc độ quá nhanh, khi hai người kia chưa hết giật mình thì đã voi hơn 10 thanh, ngạc nhiên chưa hết lại tăng thêm tầng nữa.

Vương Lang muốn lấy ra tia năng lượng màu xanh lá của hạt giống, kế hoạch đã có, cho nó ăn no rồi bắt nó nôn ra. Khâu cho ăn này làm hắn đau đớn.

Đồng thanh năng lượng đã voi hết bảy thành, hạt giống kia chỉ mới sáng lên một tý, Vương Lang đẩy nhanh hấp thu, hắn hét lên, nghiêm trọng:

_ Tần bá bá, La trưởng lão, giúp con, lấy ra thêm thanh năng lượng, tới lúc máu chốt. nếu dừng lại tất cả sẽ vô ích.

Hai vị kia thật muốn khuyên hắn dừng lại, họ nghi ngờ rằng công pháp độc môn của tên tiểu tử này là điểm tiền đại pháp, nhưng thấy nét mặt nghiêm trọng kia, cũng đành nghe theo. Mấy chục thanh năng lượng được lấy ra thêm, Tạ trưởng lão lại cắn răng móc ra thêm một khoản nữa, vạch vạch miệng túi trữ vật, ý nói hết rồi, thái độ rất chân thành.

Vương Lang đẩy mạnh tốc độ hấp thu, cuối cùng hắn cũng dứt khoát, dùng thanh hắc kiếm dẫn năng lượng tinh thuần từ ba trong bảy vòng sáng vừa nạp được vào hạt giống.

Cuối cùng, hạt giống kia cũng sáng lên, quang mang màu xanh bắt đầu phát ra. Vương Lang điều khiển thanh hắc kiếm đâm vào khe nứt của hạt giống, từ đó lấy ra được bảy tám tia năng lượng sinh mệnh màu xanh lá.

_ Tạ bá bá, toàn thân thả lỏng, đừng kháng cự.

Theo đó, ba tia năng lượng sinh mệnh được Vương Lang dẫn ra, tập trung ở tay, hướng lồng ngực của Tạ trưởng lão.

Vừa thoáng cảm giác được tia năng lượng xanh lá kia, hai vị trưởng lão hô lên một tiếng kinh ngạc. " Huyền thoại, là sinh mệnh huyền thoại. "

Hơi thở hai người trở nên dồn dập, việc này không tầm thường, một sinh mệnh sư bình thường lại có thể dẫn ra năng lượng huyền thoại, quan trọng nhất theo lời hắn đâu là bí pháp, mà là loại bí pháp có thể học được, ý nghĩa của vấn đề này, giá trị phi phàm.

Họ đang nghĩ đến giá trị của Vương Lang, Tạ trưởng lão thò ra, ân cần nói với Vương Lang:

_ Lang nhi, dừng lại đi, tâm ý này ta nhận. Năng lượng này quý giá, nhưng vô dụng với ta, giữ lại cho mình đi, đừng lãng phí vô ích.

La trưởng lão bên cạnh cũng gật đầu đồng ý, năng lượng sinh mệnh huyền thoại, không phải là chưa có người thừa, nhưng với tình trạng bước cuối của vũ sư, cũng chỉ là nước chảy sa mạc, không giữ được lâu, được không bù mất. Giới lắm chỉ kéo dài hơi thêm được mấy ngày, như vậy chẳng thà để Vương Lang lưu lại, chắc chắn có chỗ cần thiết hơn để dùng.

Vương Lang có nghe, nhưng không định dừng lại, hắn lại càng tập trung hơn vào hạt giống kia. Hiểu tâm ý của hai vị trưởng lão, biết tình cảm là không được, Vương Lang chuyển qua hăm dọa:

_ Hai vị, giúp tiểu đệ một lần, công pháp có chỗ đặc biệt, nếu dừng lại sẽ bị cản trở, hiểm họa vô cùng. Thanh năng lượng kia, xin hãy tăng thêm.

Hai vị kia nhìn nhau, không cần nói nhiều, lập tức lấy ra túi trữ vật. Chỉ thật sự là họ không còn nhiều thanh năng lượng, dù sao họ cũng không phải là người tinh anh, vật đồ ngoài dùng giao dịch ra cũng không quá trọng yếu.

Vương Lang vẫn toàn tâm hấp thu, phút chốc đồng kia lại cạn, tính ra lần này Vương Lang đã sai hơn trăm thanh năng lượng cực phẩm, chưa tính đến đến mấy vòng sáng thâm hụt.

Tia năng lượng xanh lá tập trung tại bàn tay đã hơn 15 tia, nhưng Vương Lang vẫn không hài lòng, hắn dứt khoát dùng hắc kiếm đánh mạnh vào khe nứt, cổ mở rộng nó ra. Chật vật một hồi, cuối cùng cũng lấy ra được tổng cộng 22 tia năng lượng sinh mệnh xanh lá, lượn lờ tập trung trên bàn tay của hắn.

Dù Vương Lang đã cố khống chế, dùng nhiều tầng năng lượng bao bọc, tránh tiêu tán. Nhưng năng lượng sinh mệnh tỏa ra vẫn vô cùng nồng đậm, hai vị kia ngồi gần đó, chỉ hít vào đã thấy khí huyết hưng thịnh, đầu óc minh mẫn lạ thường.

Vương Lang coi như đã cố hết sức, định thần tập trung thêm một lần nữa, lần lượt dẫn từng tia sinh mệnh đánh vào cơ thể Tạ trưởng lão.

Tia năng lượng đầu tiên đưa vào, Tạ trưởng lão nghiêng rặng, nén đi một tiếng kêu đau đớn. Trong ánh mắt ông phát ra tia sung sướng khó tả. Nhiều năm nay bởi cơ thể thoái hóa, ông sớm đã mất đi những cảm giác thông thường, nóng lạnh đau đớn, hay vị ngon thức ăn, chỉ còn trong trí nhớ. Nỗi đau này là minh chứng rõ nhất cho việc ông còn sống.

Tế bào đã chết thì không thể cứu được, đó là nguyên tắc cơ bản, việc tia năng lượng xanh lá đang làm lúc này là tìm những tế bào còn sống, chữa trị và nhân nó lên, việc này giống như từ giọt máu mà nuôi thành con gà.

Việc này với người bình thường thì chỉ cần một thanh năng lượng sinh mệnh huyền thoại là giải quyết được, thậm chí nếu vào tay một sinh mệnh sư giỏi, một thanh cứu ba bốn người cũng còn dư.

Nhưng với một vũ sư, đặc biệt là vũ sư cao cấp đã đột phá bước 3 như Tạ trưởng lão, có một trăm thanh sinh mệnh huyền thoại tặng kèm một sinh mệnh giả cũng vô dụng.

Tế bào của ông siêu việt so với người bình thường, đặc biệt ở khả năng chịu đựng năng lượng tinh thần tích tụ bên trong. Cho dù ông không vận dụng đến năng lượng, cũng rắn chắc phi thường, đao kiếm khó làm tổn thương.

Lần chữa trị này của Vương Lang chính là đập đi xây lại, so sánh có thể coi như bước thứ bốn của vũ sư.

Vương Lang cẩn thận đưa tia sinh mệnh xanh lá trước vào tim, khiến nó sống lại, lấy nó làm điểm đầu, theo kinh mạch mà dẫn đi khắp cơ thể.

Toàn thân Tạ trưởng lão như luân phiên bị nổ tung, theo đó là sinh mệnh dạt dào sống dậy, đau đớn cùng khoái cảm song hành, đôi mắt ông như có lửa, đây là khát vọng cầu sinh đơn thuần.

22 tia sinh mệnh xanh lá đã dùng hết. Tạ trưởng lão đang trong trạng thái khởi động lại không thể cử động, vẫn còn mấy huyết quan trọng trên ấn đường chưa hồi phục. Vương Lang đưa ánh mắt cầu cứu về phía La trưởng lão, là thái độ cần tiền không cần mạng.

Xung khắc nhất lại là thân nhau nhất, hướng hồ đây là tình huống cấp bách, La trưởng lão lập tức mở túi trữ vật, một lần ra tay là thể hiện thương hiệu giàu có của La gia. Chính là một viên năng lượng hình tròn trong suốt, phát sáng hơn minh châu, đây chính là viên năng lượng tinh thần cấp bậc tuyệt phẩm, vô cùng trân quý. La trưởng lão nhủ mảy một cái, dứt khoát đặt vào tay Vương Lang.

Năng lượng tinh thần nồng đậm tinh khiết tràn vào vùng chứa của Vương Lang, không chút cản lực, một lần nữa hạt giống kia lại tỏa sáng. Nhanh chóng, Vương Lang liên tục lấy ra hơn mười tia sinh mệnh xanh lá, đánh vào huyết thái dương của Tạ trưởng lão.

Đến lúc đó.

Tiếng tách tách nhỏ li ti xuất hiện khắp cơ thể Tạ trưởng lão, ông như bưng bình, bật mình đứng dậy, hít một hơi thở nạp thật sâu. Toàn thân ông cương cứng, gồng mình run lên một cái, theo đó một mảng bụi đen thoát ra khỏi cơ thể ông, đây là những tế bào chết đã bị thanh tẩy.

Mái tóc trắng của Tạ trưởng lão đã thành màu đen, lớp da đen xanh đã chuyển hồng, toàn thân ông ngập tràn sức sống, còn hơn lúc tráng kiện nhất, từ ông 80 già nua sắp chết, nay đã trở thành trung niên nhân uy mãnh, đương thịnh.

_ Ha ha ha ha, tế bào ta một lần nữa đột phá, giới hạn chứa đựng tăng lên không chỉ gấp bội, ta một lần nữa tái sinh.

Năng lượng tinh thần của Tạ trưởng lão không cần bạo phát, đã khiến La trưởng lão bên kia thấy khó thở, người kia hình như vừa mạnh mẽ hơn không chỉ mấy lần.

Không chỉ tràn đầy sinh lực, Tạ trưởng lão còn cảm thấy các tổ chất tự nhiên của cơ thể cũng tăng lên không ít, ví dụ bây giờ, qua mấy tầng ngăn cách, không cần cố gắng, ông vẫn nghe thấy rõ mồn một tiếng tim đập của La trưởng lão, nhanh như trống dồn nhưng thỉnh thoảng lại lạc mất vài nhịp.

_ Họ La kia, bây giờ chỉ cần một ngón tay, ta dư sức lấy xuống của ngươi hai tạ mỡ, có muốn thử hay không?

Không gì đáng sợ bằng kẻ thù có thêm vũ khí, La trưởng lão dè dặt hỏi Vương Lang:

_ Tiểu đệ, có phải ngươi quá tay, chữa cho cái đầu của lão nóng luôn rồi không, thử chữa thêm lần nữa đi, hao phí bao nhiêu ta chịu.

Đúng lúc này, Vương Lang buông lỏng, toàn thân như cộng bún, ngã nhào xuống đất, trên đường rơi hân chỉ kịp rên lên một tiếng:

_ Hao tài cứu mạng.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Kéo Lưới

Vương Lang nằm im re, hình như bị hôn mê bất tỉnh.

_ Tạ huynh, Ngọc Tuyết trà của huynh quả danh bất hư truyền, đúng là chí bảo trong trà.

_ Không dám, không dám. La huynh quá lời rồi, ai mà không biết đồ tốt trong thiên hạ, có mấy thứ mà La huynh không có chứ, đừng làm Tạ mỗ xấu hổ. Mà nghe nói đạo này bên chỗ huynh, có người tìm được thượng nguồn của ôn tuyền suối, nước đó mà pha trà, là cực phẩm đó.

_ Tạ huynh an tâm, lập tức sẽ có người mang ôn tuyền thượng nguồn qua đây, dùng nó pha Ngọc Tuyết, đúng là tuyệt phối.

_ Tâm ý này ta xin lĩnh, may sao ngoài vườn có mấy đoá kì lan đương nở, để ta chuẩn bị bàn tiệc, ta với huynh vừa trò chuyện vừa thưởng hoa.

Vương Lang ho sặc sụa, ọe ọe mấy tiếng, hình như trong cổ họng có máu.

_ Tạ huynh, lần này huynh khang phục, công lực lại thăng tiến mênh mông, là chuyện mừng của toàn bộ sinh tồn giả trong thiên hạ. La mỗ xin được phép mượn hoa cúng phật, phát thiệp anh hùng, tổ chức lễ chúc mừng Tạ huynh.

_ Không, xin người đừng quá khoa trương, chỉ là chút chuyện nhỏ của ta, đừng làm phiền mọi người, cứ ghi trong thiệp tiệc bảy ngày bảy đêm là được.

_ Tấm lòng của huynh thật khiến người người ngưỡng mộ, ta chắc chắn sẽ nói rõ với mọi người, lần này gặp được đại phúc, chính hoàn toàn là nhờ huynh không ngừng cố gắng tu luyện, lại ngày thường hành thiện tích đức, là ông trời chiếu cố người hiền.

Vương Lang đang nằm bồng toàn thân co giật, là biểu hiện cơ bản của việc bị cản trở, khí huyết không thông, nhìn rất nguy cấp.

_ La huynh, người ngoài không biết cứ tưởng là ta với huynh có xích mích, thật ra trong lòng ta, huynh chính là tri kỷ tâm giao, ta thành công lần này, công lớn nhất là của La huynh, xin nhận của ta lời cảm tạ.

_ Ấy đừng đừng, ta không dám nhận đâu, Tạ huynh, ngày vui mà chỉ có hai chúng ta ở đây, cũng quá tịch tịnh, hay chúng ta ngoài luôn đi, ta rất muốn được nhìn ngay khu vườn danh tiếng của huynh.

_ Được, chúng ta liền đi.

..

_ Khoan đã.

Người hét lên chính là Vương Lang, hắn từ đang quần quăn lập tức bật dậy, tay chống nạnh miệng la lối:

_ Hai người thật đúng là qua cầu rút ván, qua sông đục thùng đò, uổng công ta vừa rồi liều mạng, một câu lo lắng cũng không có. Tạ bá bá, tình nghĩa coi như không còn, đưa lệ phí chữa bệnh đây, từ nay chúng ta đường ai nấy đi.

Hai vị kia như đã biết trước, tùm tùm nhìn nhau cười:

_ Ta nói với La huynh rồi, chớ có lo. Chúng ta chưa bị nghèo đến chết thì nó chưa chịu đi đâu. Làm gì có ai ngắt xiu mà mất liếc trao tráo như nó.

_ Thôi, dù sao vừa rồi hắn cũng có ra chút sức, ở đây ta còn chút tiền lẻ, để ta thay huynh đưa cho hắn, đừng để sau này người khác nói chúng ta làm việc không rõ ràng.

Nhìn La trưởng lão thùng thảng móc trong lưng quần ra mấy thanh năng lượng loại thường đưa cho mình, Vương Lang cẩn thận cất đi, rồi tiếp tục tức giận đòi thêm, mở miệng toàn là những con số phi thường.

Cảnh tượng hai già ăn hiếp một trẻ cứ vậy mà rộn rã, cuối cùng Tạ trưởng lão buông ra một câu:

_ Bớt khóc lóc đi, muốn kiếm chỗ tốt thì đi theo ta.

Theo Tạ trưởng lão dẫn đường, ba người bọn họ đi đến phía sau hậu viện, cũng là khu vực trung tâm của trụ sở này.

Trước mặt bọn họ là hồ nước không lớn lắm, bề ngang khoảng ba bốn mươi trượng, chính giữa là mô đất trời lên, bên trên có ngọn tháp cao gấp đôi thân người, không thấy có cửa ra vào.

_ Vương Lang.

Tạ trưởng lão gọi, trò đùa sư môn thần bí vừa rồi ông sớm đã nói với La trưởng lão. Dù sao cũng không dấu được, mà cũng không cần, Tạ trưởng lão đã có sắp xếp khác.

_ Vừa rồi người chữa trị cho ta, thật sự đúng có thể dùng năng lượng bình thường, để có thể tạo ra tia năng lượng màu xanh lá kia.

Vương Lang nghe Tạ trưởng lão gọi tên mình, đã đoán ra được nhiều chuyện, cũng không dám diễn trò nữa.

_ Đúng vậy thưa Tạ bá bá, đây là cơ duyên ta may mắn có được, vừa rồi ta nói có thể truyền dạy, là nói dối.

_ Có thể nói cho ta biết, có phải cơ duyên người nhận được, đến từ vùng sinh tồn?

_ Dạ phải.

_ Vậy được rồi, ta cũng không hỏi thêm nữa. Sự huyền diệu của vùng sinh tồn, đến nay vẫn luôn là bí ẩn, không ai biết hết được, hy vọng người có thể sử dụng món quà của mình cho tốt.

Tạ trưởng lão lấy ra một tấm lệnh bài, đưa cho Vương Lang:

_ Cảm lấy, từ bây giờ người là khách khanh thiên phẩm của hiệp hội, trừ cấp bậc trưởng lão ra, người của hiệp hội sinh tồn già, người không đứng dưới ai. Lỡ như có gặp ai tò mò, có nó người cũng bớt phải giải thích.

La trưởng lão đứng gần đó, thấy tấm lệnh bài thì giật mình, đây là thứ nói là vô giá cũng không sai, theo luật của hiệp hội, một trưởng lão chỉ có quyền phát ra tối đa hai tấm lệnh bài như thế này.

Thân phận khách khanh, phân ra nhiều tầng, phụ thuộc vào sự cống hiến với hiệp hội mà được nhận. Trong đó khách khanh thiên cấp là cao nhất, thậm chí có trụ sở mà trưởng lão ra ngoài hành sự, giao lại quyền quản lý cho khách khanh thiên cấp, vậy mà cả chục năm nay, vẫn không ai có ý kiến gì.

Thân phận khách khanh thiên cấp còn có một tầng nghĩa nữa, nếu vị trưởng lão kia qua đời, người nắm lệnh bài, sẽ là lựa chọn số một cho việc kế vị. La Cao Tường ông trừ tấm đã giao cho đại đệ tử, cũng là con cháu trong nhà, tấm còn lại vẫn luôn giữ bên mình, không dám giao ra. Quyền lực của thân phận trưởng lão hiệp hội là rất lớn, ông sợ đời sau không kim được, sảy ra tranh chấp. Tấm lệnh bài này có thể coi như di chiếu truyền ngôi.

Vương Lang theo lệ cũ, người khác dám đưa thì hắn dám cầm. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng một hồi, lấy lưng quần chà cho cái lệnh bài sáng bóng lên, biết đây hẳn là đồ tốt, hắn cất vào rồi tiếp tục mục đích:

_ Tạ bá bá, có thân phận thì cũng tốt, nhưng vừa rồi ta chữa bệnh, toàn thân suy kiệt, vùng chứa của ta bây giờ trống không rồi, là nguy hiểm đến tính mạng đó. Tạ bá bá có sẵn trăm tranh năng lượng cực phẩm, hay chục thanh tuyệt phẩm hay không, con sai tạm cũng được.

La trưởng lão, lỡ Tạ bá bá không có, thì ngài cho ông ấy mượn tạm, hai người là huynh đệ tốt, đừng ngại.

_ Người im

Hai lão già đồng loạt ra tay, một người vào hông bên trái, một người hông bên phải. Thấy hắn nằm lăn kêu khóc, lòng họ cảm thấy thoải mái hơn.

Để mặc Vương Lang kêu ca, Tạ trưởng lão bước về phía bờ hồ, lấy ra lệnh bài thân phận của mình, tay múa pháp chỉ, một ẩn ký từ đó bay ra, nhập vào mặt nước.

Mặt hồ đang yên lặng bỗng như sôi lên, bọt nước tung tóe, từ trước mặt Tạ trưởng lão, một tấm bia trong suốt to lớn trôi lên, bên trong tấm bia là một trận pháp phong ấn hình thù phức tạp.

Trên mặt đất cũng lượn lờ những dòng năng lượng, chính là cả trụ sở hiệp hội sinh tồn già này, là một trận pháp khổng lồ, nơi đây chính là mắt trận.

La trưởng lão đương nhiên biết nhiều hơn, lo lắng hỏi:

_ Tạ huynh, huynh có nắm chắc hay không, hay đợi một thời gian nữa, để ta liên hệ với hội đồng trưởng lão giúp huynh một tay, sẽ an toàn hơn.

_ Đa tạ, nhưng ta tự có tính toán, việc này sớm muộn gì cũng phải làm cho xong. Với lại tổng thể trận pháp vẫn toàn vẹn, không sợ lật thuyền trong mương.

Tạ trưởng lão tiếp tục vận thủ pháp, theo đó tấm bia như bị mỏng đi một lớp, tách ra tạo thành hai viên ngọc trong suốt, Tạ trưởng lão tâm động, một viên bay về phía Vương Lang, một còn lại là rơi vào tay La trưởng lão.

Cầm lấy viên ngọc, Vương Lang kinh ngạc, đây không ngờ lại là do năng lượng tinh thần cô đọng lại, phẩm chất tuyệt phẩm, kích thước viên ngọc này còn to hơn viên La trưởng lão lấy ra lần trước, Vương Lang lập tức cất vào túi không gian. Hắn nghĩ nhanh, không lẽ cả tấm bia to lớn kia đều là năng lượng tinh thần tuyệt phẩm. Quá hấp dẫn rồi, Vương Lang vô thức bước về phía trước.

_ Người định làm gì? La trưởng lão chụp vai Vương Lang. _ Sự tình nghiêm trọng, đừng làm phiền Tạ bá bá của người.

Rất nhanh La trưởng lão hướng sự chú ý về phía bờ hồ, thần tình ông căng thẳng như lâm đại địch, có lẽ vì vậy mà không nhận ra ánh mắt của Vương Lang đang lướt xéo qua.

Phía bờ hồ, sau khi tấm bia bị Tạ trưởng lão bào mòn đi một lớp, mặt nước trở nên rung động mãnh liệt, giống như sắp phun trào.

Ầm ầm, mặt đất dưới chân mọi người rung lắc, theo đó là một tiếng rống kinh khủng vang ra từ bên dưới mặt nước, theo đó, một cái đầu tinh thủ to lớn trôi lên, đây là đầu của một con tinh thủ thường luồng, thấy rõ phần mang của nó đã bắt đầu lột xác, sắp trở thành giao long. Ngọn tháp mà vừa rồi Vương Lang thấy, không ngờ chính sừng trên đỉnh đầu của nó.

Con thường luồng chỉ lộ ra được từ giữa cổ đến đỉnh đầu, đã to như cây đại thụ, không biết toàn thân nó sẽ đến mức nào.

Vừa nhìn thấy tấm bia, nó lại gào lên tức giận, nó ngửa cổ rống thêm một tiếng, từ trong miệng nó có quang mang màu đỏ đánh về phía tấm bia.

_ Nghiệt sức to gan, đối thủ của ngươi là lão phu, để xem lần này ta thu thập ngươi thế nào.

Vừa dứt lời Tạ trưởng lão đã lăng không đứng chắn phía trước tấm bia, một tay đánh tan quang mang màu đỏ kia. Ông vận công, phóng nhanh như chớp, một quyền đánh vào cuốn họng của con thường luồng.

Quả là một đòn kinh thiên, nắm đấm của Tạ trưởng lão, vậy mà lại khiến sinh vật khổng lồ kia bật ra phía sau, chao đảo. Gào thét đau đớn, phần thịt chỗ cuốn họng vậy mà lại bay ra.

Tiếp tục, Tạ trưởng lão còn nhanh hơn nữa, xuất hiện ở vùng không gian trên đầu thường luồng, hai bàn tay xò ra hợp lại, ngón trỏ và ngón cái mỗi bàn chạm vào nhau, ông hét lên:

_ Nhất trọng chuông.

Từ lòng bàn tay ông phát ra năng lượng, đánh thẳng từ trên đỉnh đầu con thường luồng đánh xuống, tiếng xương cốt tổn hại vang lên rõ rệt, giống như có cái đe từ trên trời bay xuống đập vào nó.

Thường luồng không cam tâm, đau đớn chỉ làm nó thêm giận dữ, nó mở to hàm răng sắc nhọn, táp về phía Tạ trưởng lão.

Tạ trưởng lão mỉm cười, như chỉ chờ có vậy. Ông vẫn nguyên tư thế ban đầu, hô lên liên tiếp ba tiếng:

_ Nhị trọng chuông.

_ Tam trọng chuông.

_ Tứ trọng chuông.

Chuông sau mạnh hơn chuông trước, đánh vào miệng con thường luồng, chuông cuối khi miệng nó đã ngậm lại, tiếp tục đánh vào đỉnh đầu, từ trên nhìn xuống, chỉ thấy một màu huyết nhục.

Con thường luồng vẫn không cam tâm, hung tính bộc phát tận cùng, bỏ qua thương thế, cổ họng nó cương lên, lần nữa há miệng cố phóng đòn tấn công.

Tạ trưởng lão lần này bạo phát năng lượng, nếu dò xét, sẽ thấy ông đang phát sáng như mặt trời, năng lượng tụ lại ở ngực, tiếp theo dẫn đến hai tay, ông hét lên:

_ Ngũ trọng chuông.

Cảm giác như có một cây thiết bản khổng lồ đánh thẳng lên cơ thể con thường luồng, ép nó dẹp xuống.

Thường luồng đã bị đòn vừa rồi đánh chìm vào lòng hồ, một tiếng kêu cũng không để lại, trên mặt nước xương thịt nổi lênh bênh, mỗi miếng đều còn vương lại khí tức đáng sợ. Vừa rồi nếu không có tầng cấm chế của tấm bia kia ngăn cách, sợ rằng xung quanh hồ đã thành vùng đất chết.

Tạ trưởng lão từ từ hạ xuống, một lần nữa lấy ra lệnh bài niệm phong, bia nặng kia chìm xuống, mặt nước trở về yên tĩnh, chỉ khác là lần này giữa hồ không còn ngọn tháp - sừng kia nữa.

La trưởng lão đang tươi cười toan đi tới chúc mừng thì bỗng nhận nhớ:

_ Tên tiểu tử này.

Tiếp theo là tiếng cốc đầu rõ to, không chút nương tình tặng cho Vương Lang. La trưởng lão đau khổ nhìn viên năng lượng tuyệt phẩm trên tay mình, vừa rồi do quá tập trung vào trận chiến, không ngờ sơ hở, để cho Vương Lang âm thầm hấp thu, bây giờ nhỏ lại hơn nữa, còn nhỏ hơn viên vừa rồi lão bỏ ra.

La trưởng lão đưa tay lên, tính hỏi thăm cái đầu tham lam kia thêm lần nữa thì đã thấy Vương Lang ôm đầu méo mào chạy tới chỗ Tàn bá bá của mình.

_ Tàn bá bá, vừa rồi con bị ám toán, sém mất cái mạng nhỏ rồi, người lấy lại công đạo dùm con, dù gì con cũng là khách khanh gì đó nha.

Tàn trưởng lão gương mặt tái trắng, khí huyết có chút hỗn loạn, rõ ràng mạng vừa không nhẹ nhàng như biểu hiện ra. Dù vậy ông vẫn mỉm cười với Vương Lang:

_ Là ngươi tham lam, chứ La trưởng lão không phải là người hẹp hòi, thứ đó đáng gì đâu. Cho ngươi còn được.

La trưởng lão nghe vậy thì giật mình, lại nhìn thấy đôi mắt phát sáng của Vương Lang thì lật đặt cát viên năng lượng vào túi trữ vật, đến đây mới an tâm mà tới chúc mừng, không quên trừng mắt với Vương Lang một cái.

_ Tạ huynh, không ngờ huynh thật sự tiến thêm một bước, có thể xuất ta ngũ trọng chương, chúc mừng, thật đáng chúc mừng.

Lời La trưởng lão nói là thật, bình thường khi phong ấn bị suy yếu, muốn áp chế đầu thường luồng kia để tu bổ lại, cần ít nhất năm bảy trưởng lão ra tay, một chiêu cuối vừa rồi của Tạ trưởng lão, đúng là kinh thiên.

_ Là con thường luồng đó ép ta, không ngờ chân thân bị phong ấn bao lâu nay, công lực nó không giảm đi, lại còn tăng tiến. Lần này không áp chế, sợ vài năm nữa nó thật sự đột phá thành giao long thì sẽ là đại họa. Chỗ tâm bệnh nơi này của ta, coi như tạm cất xuống được rồi.

Cũng may là tiền bối các đời công lực cao thâm, sớm đã chuẩn bị sẵn, vừa rồi biểu hiện chưa đến 1 phần 10 sức mạnh thật của nó đâu, ta thành công áp chế, chính là nhờ vậy.

_ Ta chỉ không hiểu, tại sao huynh không chờ thêm chút nữa, dù sao thường luồng kia chỉ mới lộ sừng, còn một khoảng thời gian nữa mới cần áp chế.

_ Sớm hay muộn cũng như nhau, chỉ là ta muốn tranh thủ thêm chút thời gian để làm việc khác.

_ Tần huynh, huynh nói vậy là muốn ra đi hay sao, là đi tìm tiểu đệ của huynh, chẳng phải chấp pháp giả đại nhân đã nói không nên gượng ép rồi sao.

_ Ta biết, ta tuyệt không nghi ngờ lời của chấp pháp giả đại nhân, chỉ là làm người, có những việc không thể buông xuống được, không thử một lần, ta thật không cam tâm.

_ Chuyện năm xưa cũng có một phần lỗi của ta, huynh nói như vậy, ta lại càng áy náy. Được rồi, họ La này hôm nay coi như đã sống đủ, lần này để ta đi với huynh, nguyện cùng huynh hoàn thành tâm nguyện.

_ Đừng, tính của đệ đệ ta, ta hiểu rõ, nếu hấn muốn về thì không ai cản được hấn. Hấn còn sống nhưng lại mất tích bấy lâu, chắc chắn có lý do riêng, lần này ta đi, tìm hấn chỉ là phụ, làm việc của hiệp hội mới là chính. Ta còn có việc khác muốn nhờ La huynh.

_ Việc gì? ta chắc chắn sẽ hết lòng giúp đỡ.

Tạ trưởng lão nhìn về một phía, La trưởng lão nhìn theo, chính là nhìn Vương Lang vẫn còn đang xoa đầu.

_ Là hấn? Huynh có nhầm không, họ La ta con cháu hơn ngàn, học tâm kế từ nhỏ, nhưng không có mấy đứa xảo quyết hơn hấn đâu. Ta thấy huynh không cần phải lo, tốt nhất là lấy lại tấm lệnh bài khách khanh thiên cấp kia luôn đi, kéo lại bị hấn gieo họa a.

Tạ trưởng lão quay lưng, không nhìn mà nói chậm từng chữ:

_ Ta muốn huynh thay ta bảo vệ hấn trước thất đại gia tộc, ít nhất là trước khi hấn trưởng thành thật sự, khả năng chữa trị của hấn huynh thấy rồi, nếu tiếp tục hành xử như lúc trước, đón chờ hấn là gì, chắc huynh cũng biết.

La trưởng lão im lặng suy nghĩ, điều Tần trưởng lão vừa nói ông thật không muốn nghe, bởi chính ông vừa rồi cũng có chút tâm tư riêng, họ La thấy lợi không buông, Vương Lang rõ ràng là nguồn lợi lớn.

Nhìn bóng lưng của bằng hữu mình mấy lần, nghĩ về giao tình bấy lâu, rồi lại nhìn bản mặt lén lút của Vương Lang, La trưởng lão thở ra một hơi nặng nề:

_ Ta hứa với huynh, chỉ cần tên nhóc này biết phân biệt tốt xấu, ta còn sống một ngày, sẽ tận lực bảo vệ hấn một ngày. Dù sao đối với ta, sự tồn tại của hiệp hội, là quan trọng nhất.

_ Đa tạ.

Quen biết nhau đã lâu, Tạ trưởng lão nói hai chữ như vậy đã là quá đủ.

Hai vị trưởng lão thông thả bước cùng nhau đến vườn hoa uống trà, theo sau là Vương Lang miệng không ngừng nịnh nọt lấy lòng, lần này chủ yếu là nhắm vào La trưởng lão, dù sao cũng đã nghe là Tạ trưởng lão sắp đi xa, nước xa không cứu được lửa gần, chuẩn bị phía này trước vẫn tốt hơn.

Hai vị kia hỏi han Vương Lang đôi câu, những gì cần biết cũng đã biết, quan trọng nhất là biết hấn không xuất thân từ thế lực nào, điều này khiến họ an tâm không ít.

La trưởng lão dặn dò Vương Lang vài câu, đặc biệt chú trọng đến cách giữ gìn thân phận, kế tiếp tặng hấn mấy món đồ linh tinh, đặc biệt dặn dò là mấy món pháp bảo giả trang mà lúc trẻ ông có dùng qua, nói đến chuyện này ông tỏ ra đặc biệt đắc ý lẫn tự hào.

Tạ trưởng lão thì rộng rãi hơn, đưa cho hấn 10 thanh năng lượng cực phẩm, cũng dặn dò Vương Lang về tầm quan trọng của tấm lệnh bài kia, không được sử dụng lung tung. Cuối cùng theo sự mê neho của Vương Lang, Tạ trưởng lão kêu hấn cầm lệnh bài ra phòng giao dịch nhận 10 vạn thanh năng lượng trung bình mà dùng, thân phận ông bình thường cũng không trừ mấy thứ đó. Vật phẩm chính thức quan trọng mà ông tặng, là một bộ tâm pháp kích phát năng lượng, chính là phần gốc trong tuyệt chiêu ông vừa dùng, tuy là dành cho vũ sư, nhưng người tinh anh học tập, cũng sẽ chiếm được chỗ tốt.

Mà thật tính, chỉ riêng tám lệnh bài khách khanh thiên cấp kia, đã quý giá hơn tất thảy mọi thứ ông có.

Cuối cùng đến khi Vương Lang ngộ ý đến cái túi trữ vật, Tạ trưởng lão không ngại thương tích cơ thể mà tặng cho hắn liền tù tì mấy cước đuổi đi.

Đến khi chắc chắn hắn đã đi xa, hai vị mới an tâm nhìn nhau mà cười, tài năng chưa nói, chỉ riêng tính tình, tiểu tử kia đã là cực phẩm.

_ La huynh an tâm, con người tiểu tử kia không tệ, bình thường nhìn hắn tệ hại, nhưng phẩm chất bên trong của hắn, ta rất an tâm.

_ Họ La ta cũng tự tin là có mắt nhìn người, thằng nhóc này không chết, tương lai nhất định phi phàm, Tản huynh chưa nói ra, nhưng ta biết huynh đã có ý truyền thừa cho hắn, hy vọng hắn biết trân trọng.

_ Ta cũng mong như vậy.

Đúng lúc này thì Tạ trưởng lão nhận được tin nhắn, là đến từ phòng giao dịch:

" Hai tỉ thanh năng lượng là số lượng quá lớn, cần chút thời gian mới huy động được, vị khách khanh thiên cấp kia đã lấy trước hai triệu, hẹn bữa sau tới lấy tiếp. "

Chưa kịp phát hỏa thì lại có tin nhắn mới:

" Đá nguyên liệu cùng nhiều thứ khác giao dịch được mấy ngày nay đã được khách khanh thiên cấp thu nhận, còn dọn dò nhanh chóng gom hết trong kho, bữa sau lại ghé lấy. "

" Thằng nhóc khôn kiếp ". Tạ trưởng lão rít lên một hơi, lập tức lao ra ngoài, theo sau là La trưởng lão đang bẽ tay rôm rốp. Mới xa mấy chút mà bàn tay của ông đã nhớ tới cái đầu của tên lì lợm kia.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Có Thêm Huynh Đệ

_ Quá đáng, đúng thật là quá đáng quá thể, Tạ bá bá phạt ta thì thôi đi, dù sao cũng là ta mượn chút đồ mà quên hỏi, còn La mập kia lấy quyền gì mà đá ta, đã vậy còn liền hai cước, thù này Vương Lang ta xin khắc cốt ghi tâm, ngày sau chắc chắn sẽ trả cả vốn lẫn lời.

Nhưng cũng may là ta nhanh chân, hàng vẫn còn nguyên, coi như lần này vì tiền mà hy sinh thân xác.

Vương Lang một tay xoa hông, một tay vuốt ve túi không gian, bay xiêu vẹo mà hướng về khu trung tâm của Nha Trang thành.

Im lặng theo sau hắn chính là Hà Nhật, đám người còn lại sớm đã theo Thái Phổ về trước bày tiệc liên hoan. Dù sao Vương Lang cũng không định gặp lại bọn họ, theo lời La trưởng lão, thân phận sinh mệnh sư này của Vương Lang, không dùng nữa thì tốt hơn.

Về tới ngoại ô, Vương Lang chọn một quán trà mà ngồi xuống:

_ Hà huynh, ta có chuyện cần nói với huynh.

_ Đại nhân xin cứ nói, bất cứ chuyện gì, tiểu nhân xin nghe theo.

_ Đừng xưng hô với ta như vậy, bây giờ huynh đã biết, ta nhỏ tuổi hơn huynh rất nhiều, trước đây có nhiều chuyện chưa thể nói, mong huynh đừng giận. Ví như việc ta chữa trị cho huynh, cũng chỉ là ngẫu nhiên, là ta ban đầu có mục đích khác.

Thân phận sinh mệnh sư kia sau này ta sẽ không dùng đến nữa, ngày sau ra sao ta cũng không nắm chắc, huynh là nhân tài, tương lai hẳn nữa rộng mở, xin đừng đi theo ta mà khiến mình thui chột.

Hà Nhật nghe vậy, lập tức đứng dậy, hai tay chấp lại, cúi đầu thật thấp mà nói:

_ Đại nhân đừng nói vậy, bất kể lý do gì, Hà mỗ vốn là tử nhân, mạng của Hà mỗ là do đại nhân một tay lấy lại. Kể từ giây phút tự đứng lên được bằng đôi chân này, lòng ta đã nguyện đi theo đại nhân, lấy mệnh lệnh của đại nhân làm mục đích sống, chết vì vinh nhục của đại nhân, sống vì ý niệm của người, dù làm cầu nô cũng vì người mà sửa. Tuyệt không hối hận, tuyệt không hai lòng, tuyệt không bao giờ chùn bước.

Vương Lang đứng dậy, cảm động đỡ hai tay của Hà Nhật:

_ Huynh thật sự muốn vậy sao, lòng ta sẽ cảm thấy áy náy đó.

Hà Nhật vẫn cuối đầu, đành thếp:

_ Nếu đại nhân không muốn Hà Nhật đi theo, chỉ có một cách duy nhất, là Hà Nhật tự phế bản thân, một lần trả lại ân tình của đại nhân.

_ Thật sự muốn vậy sao, giờ hối còn kịp đó.

_ Không hối.

_ Đừng vậy mà, suy nghĩ kỹ thêm chút đi.

_ Không cần suy nghĩ.

_ Ngon.

Vương Lang hí hửng kéo Hà Nhật ngồi xuống, nhanh tay rót nước, vui vẻ:

_ Hà đại ca, ngồi xuống, chúng ta làm việc quan trọng.

_ Đại nhân..

_ Gọi Vương đệ đi, nếu không chúng ta không nói chuyện được đâu.

_ Như vậy không đúng với thân phận.

_ Thân phận gì, đệ ba tuổi ra đường đã chỉ có anh em, là bằng hữu thì đừng thêm thân phận gì khác, gọi cho đúng đi rồi vô nói chuyện quan trọng nè.

Hà Nhật suy nghĩ một hồi, cuối cùng cắn răng mà nói:

_ Lang... đệ.

Vương Lang lại càng cười tươi hơn, úp mở: _ Đúng rồi, Hà huynh tập trung nha, bây giờ chúng ta sẽ làm chuyện quan trọng nhất của tình huynh đệ, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

_ Ta đương nhiên sẽ như vậy, nhưng cụ thể là chuyện gì?

_ Chia của.

Vương Lang kêu Hà Nhật mở túi không gian ra, rồi lập tức đổ vào một đồng thanh năng lượng, cũng gần nửa số hấn vừa kiếm được. Riêng nguyên liệu các loại, vì Hà Nhật là cơ giới sĩ nên không cần, hấn xung phong giữ lại.

Trong mấy món đồ La trưởng lão tặng cho, có mấy thứ là cơ giới sĩ có thể dùng được, ví dụ như một đôi sáo trang bạch ngân, mấy viên tạc đạn loại đồ bảo mệnh dùng một lần... Vương Lang đưa hết cho Hà Nhật, dù sao tư tưởng của hấn cũng chán ghét chuyện đánh đấm, hòa khí phát tài mới tốt.

Tình huống biến hóa thật nhanh, nhưng thái độ tự nhiên chân thành của Vương Lang, đã khiến tất cả đều dễ chấp nhận.

Hà Nhật từ đầu đến cuối ngồi yên, thỉnh thoảng cười nhẹ, trên đời có những thứ là vô giá, lại có những thứ không thể nào nhắc đến giá trị, tấm lòng của Hà Nhật lúc này là như thế, dùng lời không thể nào nói hết được.

_ Hà huynh, nói ta nghe, lý tưởng sống đời này của huynh là gì.

_ Ta..? Ta chỉ cần huynh đệ của mình sống tốt là được.

_ Vương Lang ta đương nhiên sẽ sống tốt rồi, huynh an tâm, ta hỏi là lý tưởng khác, là cái huynh có khi còn trẻ, lúc chưa bị thương.

_ Ta đã quên rồi.

_ Đừng gạt đệ mà, hay huynh không muốn nhận người huynh đệ như ta.

Hà Nhật lại thờ dài, biết là không nói sẽ khó được yên:

_ Năm đó khi còn trong học viện, ta chỉ có một tâm nguyện duy nhất, là ra chiến trường không gian lập công vì địa cầu, chỉ vậy thôi.

_ Không được, cái đó không tính, ai chẳng nói ra được, ta nói còn hay hơn huynh. Cho ta biết tâm nguyện khác của huynh đi, cái nào kích thích nhiều hơn chút.

_ Không có.

_ Có mà, nói đi, đừng ngại.

_ Ta.. muốn chiến thắng một người.

_ Hay đó, là ai.

_ Phi tinh Bạc Hùng.

_ Nghe quen quen, mà huynh có thù với hắn à?

_ Không, hắn là một chiến binh đích thực, ta tôn trọng hắn, muốn hắn là đối thủ của mình. Ta muốn chọn hắn làm mục đích vượt qua.

_ Có chí khí _ Vương Lang vỗ đùi _ Rất có chí khí. Vậy khi nào thì huynh định đi đánh nhau với hắn.

_ Mười năm trước ta đã không bằng hắn, bây giờ lại càng khó. Nghe nói Bạc Hùng y đã đặt chân vào ngưỡng cửa hoàng kim, khó lại càng thêm khó. Việc này, đừng nói nữa.

_ Huynh nói vậy là không được rồi, nếu dễ thì cần gì gọi là tâm nguyện, cứ đánh đại, lần này không thắng thì lần sau thắng. Huống hồ huynh còn có ta, ta cũng có huynh đệ khác, cùng lắm tất cả bọn ta bay vào hội đồng hắn trước, huynh ra đòn cuối, như vậy cũng là thắng mà. An tâm, tâm nguyện này ta sẽ giúp huynh.

Hà Nhật cũng lười nói với Vương Lang, điều kè như vậy hắn cũng nghĩ ra được, nói nhiều thêm sợ sau này Bạc Hùng kia khó sống tốt.

Chuyện trò thêm nhiều nữa, Vương Lang cũng nói rõ mong muốn của mình. Hắn có một số việc cần làm, Hà Nhật chắc chắn cũng vậy, nếu đã là huynh đệ thì dù thế nào cũng là huynh đệ. Tạm thời lúc này nên tách ra sẽ thuận tiện hơn, thông tin liên lạc đã có, không lo gì sau này khó gặp lại.

Hà Nhật dù không muốn nhưng ngắm nghĩ kỹ, cũng gật đầu đồng ý. Cuối cùng hai người chọn hai hướng khác nhau ở Nha Trang thành mà bay đi. Hà Nhật ngoái đầu lại mấy lần nhìn Vương Lang, trong lòng nhiều hơn một tia ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Buổi Đón Tiếp Của Tạ Gia

Nói về La Thần, mấy ngày nay phải nói hắn phong quang đầy đủ, đặc biệt sau lần sự kiện đoạt vé được truyền hình trực tiếp, La Thần hắn hiện đang nằm trong top gương mặt tinh anh tuổi trẻ sáng giá tại Nha Trang thành.

La Thần mấy bữa nay vô cùng bận rộn, khó có dịp người cùng thế hệ từ khắp nơi tề tựu, hắn lấy danh nghĩa là đại công tử đích tôn của La gia đi khắp nơi kết giao, tạo bè kéo cánh, đặc biệt chú ý đến con cháu các gia tộc bậc trung, những người này ngày sau sẽ là trợ lực quan trọng cho hắn.

La gia khác với các gia tộc khác, thân phận người đứng đầu không cần đến năng lực cá nhân, chỉ đặc biệt chú trọng đến đầu óc chiến lược, khả năng quản lý và phát triển gia tộc. Chính vì vậy biểu hiện gần đây của La Thần được các bậc trưởng bối trong nhà rất coi trọng. Tài khoản cá nhân của hắn cũng được tăng thêm rất nhiều, đây là lệ phí kết giao cần thiết, có đầu tư thì mới thu được lợi nhuận.

Chỉ khổ cho Lý Bá, bị La Thần kéo đi la cà khắp nơi, sáng tiệc nhỏ chiều tiệc lớn, La Thần mở miệng ra là giới thiệu hắn như con cháu trong nhà, mong mọi người chiều cố dùm, khiến Lý Bá nhọc nhằn vô cùng. Mỗi lần Lý Bá cương lên thì La Thần lại lấy ra lệnh bài trưởng lão mà đại sư Lý Hương Hương đưa cho, muốn cãi cũng không cãi được. Cấp bậc con cháu và trưởng lão, là một tầng thân phận lớn, gia tộc càng lớn thì quy định càng nghiêm minh, đích hệ như Lý Bá càng phải làm gương.

Hiện nay tại Nha Trang thành, thế lực ăn bám sau lưng La Thần đã gần trăm, mỗi người đều có xuất thân nhất định, ngày ngày kéo nhau đi đông vui như trẩy hội, nơi nào cũng lấy La Thần làm đầu tàu tung hô, cho đến ngày hôm nay, khi bọn họ kéo nhau đến bãi phỏng các nữ đặc thù sư của Tạ gia.

Không chỉ La Thần và Lý Bá, hiện ở nơi này người đông nườm nượp, tùm lại thành từng nhóm lớn, nhưng không khí ngược lại rất vui diệu, mọi người đều giữ im lặng, thỉnh thoảng nhìn nhau có chút cân bằng, nói là toàn bộ người đại diện thế hệ trẻ các gia tộc đều có mặt hết ở đây đều không sai.

Khu biệt viện của Tạ gia tại Nha Trang thành từ sớm đã vốn là tụ điểm hấp dẫn hàng đầu của người tinh anh trẻ tuổi, chỉ riêng lầu trại bọn họ dựng xung quanh đã đến mấy ngàn, mỗi khi nhóm các nữ đặc thù sư của Tạ gia đi ra, tiếng tung hô huyết sáo vang lên như sấm, chưa nói đến nếu người đi ra là thân tượng Tạ Oanh Oanh, bọn họ càng khoa trương hơn nữa.

Ở một thành thị bất kỳ, có thể chiếm một nơi riêng để hình thành chỗ ở tự trị của mình, chỉ tuân theo quy định của liên minh, không phụ thuộc vào các đạo luật hay nguyên tắc riêng của thành thị, chỉ có thất đại gia tộc là có thể. Trang viên này có thể coi như đại sứ quán, người ham vui bu bên ngoài thì được, nhưng muốn vào trong thì không, lỡ bị giết chết, theo luật vẫn là chủ nhà đứng.

Cổng chính nhà họ Tạ ở Nha Trang thành im lìm, lâu nay vẫn thế, bình thường chỉ có cổng phụ mở để người trong nhà ra vào. Tạ gia là gia tộc sống khép

kín, bình thường không giao thiệp nhiều, khách thật sự quan trọng sẽ đón tiếp ở nhà từ đường gia tộc hoặc trụ sở đặt ở tổng thành, khiến công chính trụ sở các nơi càng không có lý do mở ra.

Nhưng hôm nay thì khác, cánh cổng chính kia không chỉ mở ra, mà còn mở rộng hết cỡ, cùng hai hàng người nhà họ Tạ xếp phía trước đón chào, khoa trương hơn, người dẫn đầu đoàn chào đón đó chính là đại sư cấp s kiêm gia chủ của Tạ gia Tạ Phương Uyên, bám váy sát phía sau chính là một trong thất đại tiên nữ thời này Tạ Oanh Oanh.

Nhà họ Tạ xuất ra mặt mũi lớn đến thế chính là vì khách đến lần này không tầm thường, ví thử như người đến là gia chủ các gia tộc, sợ một nửa số người đón tiếp này cũng không có, chứ đừng nói đến đích thân đại sư Tạ Phương Uyên dẫn đầu.

Đại sư Tạ Phương Uyên vóc dáng nữ nhân yếu đuối, nhưng đứng im lặng một chỗ lại giống như định hải thần châm, vạn chúng chú mục, không ai dám ồn ào làm loạn.

Trong lòng mọi người, sự tôn trọng dành cho Tạ Phương Uyên đại sư là vô cùng, không nói đến sự nỗ lực không ngừng nghỉ trên con đường thành công của người, chỉ nói đến tấm lòng của đại sư dành cho thế hệ tương lai đã là xưa nay hiếm, hơn một nửa thông tin trong chương trình giảng dạy cơ bản tại các học viện cơ giới sư là do người một tay biên soạn. Tất cả các nghiên cứu của đại sư Tạ Phương Uyên đến nay đều không đăng ký độc quyền, đây chính là món quà lớn giành cho các gia tộc hạng vừa và nhỏ.

Đứng gần khu vực trung tâm nhất là bên truyền thông, gần như 9 trên 10 máy quay đều hướng về hai nữ nhân một lớn một nhỏ nhà họ Tạ.

...

..

"_ Xin chân thành gửi lời chào và thăm hỏi sức khỏe đến tất cả các quý vị khán thính giả đang theo dõi chương trình truyền hình trực tiếp của đài truyền hình Vĩnh Long 1, tôi là phát thanh viên Thích Nói Dốc, tôi sẽ tường thuật trực tiếp các thông tin tại hiện trường, chính là tại cổng chính của đại gia tộc Tạ gia đặt tại Nha Trang thành. Theo như thông tin tôi nắm được, từ ngày đầu tiên dựng nên, đón tiếp khách khứa đến ăn tiệc tân gia, đây là lần đầu cánh cổng chính kia mở ra.

Đây là một sự kiện đặc biệt quan trọng và hấp dẫn, lát nữa đây đồng hành với tôi sẽ là một khách mời nổi tiếng, người sẽ nói rõ hơn với quý vị về ý nghĩa của sự kiện này, nhưng trước hết, tôi xin được phép giới thiệu chung về một số hình ảnh nơi đây.

Như quý vị đã thấy, lầu trại xung quanh biệt viện trụ sở nơi đây đã được dọn dẹp, người đến tham quan đã được các công tác viên của Nha Trang thành hướng dẫn xếp thành hàng ngăn nắp. Dễ dàng nhận ra bọn họ đều là những người trẻ tuổi và đang xếp thành từng nhóm riêng biệt, chỉ cần đọc băng rôn bọn họ đang giương sẽ dễ dàng thấy được sự phân biệt đó.

Đầu tiên là băng rôn chiếm số lượng lớn nhất, theo thứ tự:

" Oanh Oanh, chúng ta yêu người "

" Tuệ nữ Mộng Băng Doanh, nữ thần trong lòng ta. ". " Lý Nhi Nhi xin hãy yêu ta đi "

" Tiểu tiên nữ La La, mãi đợi chờ là ta "

" Violet mãi mãi một tình yêu "

....

Tít tít tít..

Vâng thưa quý khán thính giả, chúng tôi đã kết nối được với khách mời danh dự ngày hôm, xin được giới thiệu với tất cả mọi người, nhà nghiên cứu nổi tiếng với hơn 80 loại bằng cấp khác nhau, là người tiên phong trong lĩnh vực sản xuất bằng giả, đồng thời cũng là nhà sáng lập của tổ chức một thành viên " tiên phong nói khoác thời đại" xin giới thiệu với mọi người, tiên sinh Vô Vô Khoác.

Thưa tiên sinh Vô Vô Khoác, ngài có thể nói cho mọi người biết, lý do diễn ra sự kiện đón chào ngày hôm nay của Tạ gia có được không ạ.

Hình ảnh tiên sinh Vô Vô Khoác xuất hiện trên màn hình là cảnh ông đang đứng trên một phi thuyền hạng trung, bên dưới có mấy chục người khiên lác qua lác lại, phía trước là quạt gió cỡ lớn, thổi làm râu tóc ông bay bay.

_ Vâng thưa anh Thích Nói Dốc, ngay lúc này trên tay tôi chính là giấy mời của Tạ gia dành cho tôi, nhưng rất tiếc do đường xá xa xôi, ngay lúc này dù tôi đang cưỡi phi thuyền ở tốc độ nhanh nhất, vẫn không thể đến kịp, chắc chắn với sự kiện lần này của Tạ gia, đây chính là tổn thất rất lớn.

Tôi xin được đi thẳng vào vấn đề, lần mở cửa đón chào này xuất phát từ tư cách cá nhân của gia chủ Tạ gia, đại sư cấp s Tạ Phương Uyên. Lời mời là gửi đến cho tôi, cùng các đồng僚 của đại sư.

Nội dung ghi trên thiệp mời là cùng gặp mặt để nghiên cứu về thiết bị năng lượng không gian huyền thoại vừa được tìm thấy của đại ca Vương Nhất, Tạ gia với tư cách chủ nhà sẽ là người chủ trì buổi gặp mặt.

Còn về mức độ long trọng mà Tạ gia bày ra, mọi người sẽ biết rõ hơn khi các khách mời đến nơi.

Tôi cũng không ngại mà nói thêm một câu, hơn một nửa sự tiếp đón chuẩn bị kia, chính là dành cho tôi, nhân đây tôi cũng xin gửi lời xin lỗi chân thành nhất về việc tôi không thể có mặt, đến người đồng liêu của mình, Tạ Phuong Uyên đại sư.

_ Vâng thưa tiên sinh Vô Vô Khoát, chắc chắn đại sư Tạ Phuong Uyên và tất cả mọi người cũng đều sẽ vô cùng tiếc nuối vì điều đó, tiện đây có một việc tôi chưa rõ lắm, mong tiên sinh nói thêm một chút, đó là tại sao buổi gặp mặt lại lấy tư cách cá nhân của đại sư Tạ Phuong Uyên, mà không phải là của Tạ gia hay những thế lực khác.

_ Cảm ơn anh Thích Nói Dóc, đó là một câu hỏi rất hay, cũng rất nhạy cảm, tôi sẽ trả lời một cách đơn giản dễ hiểu nhất.

Không thể là Tạ gia đứng ra tổ chức được, thậm chí bất kỳ gia tộc nào khác cũng không được, kể cả nhà Morgan.

_ Vì sao.?

_ Vì đâu là vật của đại ca Vương Nhất, đơn giản vậy thôi.

Đúng lúc Vô Vô Khoát tiên sinh vừa dứt lời, như đã hẹn trước, lập tức trên bầu trời xuất hiện hàng loạt phi thuyền cao cấp các loại, mỗi chiếc mỗi vẻ, bên trên đều có dấu hiệu ẩn ký của các đại gia tộc.

Bên dưới, theo sự điều động của đại sư Tạ Phuong Uyên, mảng sân trước của biệt viện xuất hiện một phi toa kích thước siêu lớn, theo đó người nhà Tạ gia lần lượt bay lên lần nữa xếp thành hàng, đây chính là khu vực đón tiếp theo nguyên tắc thông thường của người tinh anh, ví như tại công thành bất kỳ đều có phân trên dưới.

Trong ánh mắt ngóng chờ của tất cả mọi người, từng chiếc phi thuyền hạ thấp xuống, theo đó các vị khách từ từ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Trương, Lý, Tần, Mạc

Phi thuyền hạ cánh đầu tiên là của Trương gia, dẫn đầu đoàn người là hai vị đại sư mặc áo bào trắng, ký hiệu cấp bậc của họ là cấp A A, hai vị này là huynh đệ song sinh, từ lâu đã nổi tiếng với phương pháp song hợp khi chế tạo, nhờ phương pháp này, sản phẩm họ tạo ra có thể tương đương với sản phẩm của đại sư cấp S. Theo đó nếu một ngày bọn họ có thể cùng tiến thêm một bước, kết hợp với nhau chắc chắn sẽ vượt qua một đại sư cấp S bình thường.

Hai vị huynh đệ đại sư này tên lần lượt là Trương Phái Thu, Trương Phái Phóng, mặc dù không phải là đại sư cấp S, nhưng sự có mặt của họ hôm nay cũng coi như là có thể đại diện cho Trương gia, vừa đặt chân xuống đài đón tiếp, bọn họ đã chủ động lên tiếng ra mắt Tạ Phuong Uyên đại sư trước, dù tuổi đời bọn họ có thể cao hơn, nhưng cấp bậc thâm nghiêm, lễ nghi cần phải giữ:

_ Phái Thu, Phái Phóng xin được ra mắt Phuong Uyên đại sư, lần này chúng tôi thay mặt đại huynh cảm thiệp đến đây, xin được theo lời đại huynh gửi đến Tạ đại sư chút quà mọn. Quà nhỏ, thành ý lớn, mong người nhận cho.

Lời vừa dứt phía sau đã có người mang lên một cái rương nhỏ, phía Tạ gia cũng có người bước ra nhận, mang đến trước mặt Tạ Phuong Uyên đại sư mở ra, bà thoáng nhìn một chút rồi gật đầu hài lòng:

_ Thay ta nói lời cảm tạ đến Trương Bất Động lão huynh, lễ vật này quá quý trọng rồi. Chẳng hay huynh ấy dạo này sức khỏe vẫn an khang.

Người Tạ đại sư vừa nhắc đến chính là đại sư cấp s của Trương gia, Trương Bất Động, cũng chính là huynh ruột của hai người kia.

_ Đại huynh vẫn khỏe, lần này huynh ấy đang trong giai đoạn bế quan trọng yếu, không thể đến được. Mong Tạ đại sư thông cảm.

_ Không sao, ta chỉ tiếc nuối mà thôi.

_ Mạn Mạn tỷ. _ Đúng lúc này thì Tạ Oanh Oanh vui vẻ kêu lên, theo đó từ phía sau hai người Phái Thu, Phái Phóng, Trương Mạn Mạn bước lên ra mắt.

Hai cô nương vốn đã quen biết từ trước, đều là thiên kim lá ngọc cành vàng, người người yêu quý, sự xuất hiện của hai người khiến không khí trở nên hòa hoãn, vui vẻ tự nhiên hơn rất nhiều.

Chào hỏi cơ bản đã xong, đoàn người Trương gia bước qua một bên, để lại Mạn Mạn ở chỗ Oanh Oanh chọn một góc thủ thi trò chuyện.

Kế tiếp hạ cánh là phi thuyền của Lý gia, dẫn đầu bước ra là đại sư cấp A A Lý Phùng Nhân, theo sau là đại sư cấp A Lý Chính Thắng và Lý Nhi Nhi.

Bọn họ vừa đến Nha Trang thành là tới đây ngay, đoàn người không đông lắm, chỉ hơn chục, tất cả đều bận bảo vệ thân phận của học viện Lý tính đệ nhất.

Lý Phùng Nhân đại sư tuổi đã cao, là người thuộc thế hệ trước, hiện đang là đại sư đứng đầu của Lý gia, việc ông có mặt ở đây chứng minh thành ý của họ, khi ông lên tiếng, Tạ Phương Uyên đại sư cũng tiếng lên một bước đáp lễ, nhớ năm xưa nàng còn phải gọi ông một tiếng lão sư.

Lý Nhi Nhi là người cảm lễ vật, sau khi được Tạ đại sư mỉm cười đồng ý, đã lập tức sà qua bắt chuyện với hai tiểu cô nương kia, thái độ cực kỳ hòa đồng, hiện đã có hơn một phần ba máy quay là chĩa về hướng bọn họ.

Nhà họ Lý nổi tiếng là biết đối nhân xử thế, kết giao rộng khắp, riêng Tạ đại sư năm xưa cũng từng có chút nợ ân tình với Lý gia, vậy nên thái độ của bà rất tốt, chủ động hỏi han Lý Phùng Nhân thêm vài câu, cũng hẹn sau này sẽ gặp mặt nhiều hơn nữa.

Kế tiếp là người của Tần gia và Mạc gia, là bọn họ cố tình cùng nhau đáp xuống, nghe nói năm xưa tổ tiên hai nhà đã có thù hằn sâu nặng, nên hậu nhân đến giờ vẫn còn thói quen cạnh tranh, trước nay đều không chịu thua nhau phân tấc nào.

Cấp bậc đại sư dẫn đầu của hai nhà vẫn là A A, dù sao đại sư cấp s vốn là phượng mao lân giác, ngày thường đều bận trăm công ngàn việc, không dễ gì ra mặt. Để đại sư cấp A A mang theo quà lễ đến, đã là đủ mặt mũi cho chủ nhà.

_ Tần Bát xin thay mặt sư phụ, ra mắt Tạ đại sư, lần này đại diện đến đây, ta có mang theo một hộp hai mươi mũi tên tích hợp, mỗi mũi có thể chứa đựng tới ba dòng năng lượng đặc thù, tất cả đều là một tay sư phụ luyện chế, đẳng cấp hoàng kim, mong Tạ đại sư nhận cho.

Tạ Phương Uyên đại sư chưa kịp lên tiếng, người đại diện nhà họ Mạc đã lần tới, cố tình bước cao hơn một bước: _ Mạc Anh cũng xin đại diện cho sư phụ, gửi đến Tạ đại sư chút quà mọn, đây là 21 thiết bị cơ giới đồng nhân tự hành, lúc bình thường có thể dùng như nô bộc, khi chiến đấu tương đương với chuẩn bạch ngân, nếu nạp đủ năng lượng lúc tự bạo thì tương đương một kích hoàng kim, là sản phẩm độc quyền không bán ra của Mạc gia, mong Tạ đại sư nhận cho.

Khoe mặt của Tần Bát giựt giựt, làm gì có ai mang tặng mà có số lẻ 21, vừa rồi chắc chắn họ Mạc kia bỏ thêm vô để lẫn cơ mình, nếu không có Tạ đại sư ở đây, chắc chắn ta sẽ bỏ người vô để thành 22.

Tạ Phương Uyên cười cười, hai người kia cùng lú� với nàng, nhưng có lẽ tâm tính chưa đủ, nên mới không bước ra được một bước, đây cũng không phải lần đầu hai nhà họ đấu đá nhau, Tạ đại sư khách sáo mấy câu rồi cố tình xếp bọn họ đứng ở hai phía, tránh thêm rắc rối.

Thất đại tiên nữ, mỗi nhà một người, hai tiên nữ của hai nhà Tần, Mạc cũng có đến, là Tần Linh Linh và Mạc Dung Dung, theo truyền thống gia tộc, bọn họ ghét nhau ra mặt. Ở bên dưới, nhóm người hâm mộ của bọn họ cũng hâm he nhau, sắc mặt không tốt lành gì.

Tần Linh Linh và Mạc Dung Dung chào hỏi xong cũng đến chỗ ba nàng kia hội hợp, chỉ là bọn họ không nói chuyện với nhau, mỗi người mỗi phía, lấy Tạ Oanh Oanh đứng giữa, năm cô nương như hoa như ngọc, khí chất dung mạo phi phàm, khiến số máy quay hướng vào tăng lên gấp bội, đám thanh niên tinh anh bên dưới nay cũng chỉ có một chỗ duy nhất để thả hồn.

...

_ Thừa Vô Vô Khoác tiên sinh, hiện đã có bốn trong sáu đại gia tộc khách mời đến ra mắt, chuyện thâm cung bí sử của họ chúng ta xin không bàn đến ở đây, tôi chỉ muốn đại sư có thể giúp giới thiệu một việc, đó là bốn món quà mà bọn họ mang lại, liệu có gì thú vị mà mọi người cần biết hay không, ví dụ như món quà nào là quý giá nhất chẳng hạn.

Tiên sinh Vô Vô Khoác lúc này không ở trên phi thuyền nữa mà đã quay về phòng làm việc của mình, trên bàn làm việc của ông là một cái hộp đang đóng nắp, phía trước có dán mảnh giấy ghi dòng chữ "Quà tặng Tạ Phương Uyên mười mười", nghe xong câu hỏi, Vô Vô Khoác tiên sinh suy nghĩ một chút rồi vuốt râu trả lời:

_ Đầu tiên để ta nói bốn món quà đó là gì, rồi sau hãy phân tích.

Quà của Trương gia là một khối đá nguyên liệu có chứa năng lượng đặc thù, dựa vào màu sắc bước sóng thấy được, ta nhận định đây là năng lượng đặc thù hệ âm thanh. Năng lượng hay đặc thù sư hệ âm thanh đều cực kỳ hiếm gặp, món quà này chắc chắn là Trương gia chủ ý muốn dành tặng cho Tạ Oanh Oanh tiểu thư, bởi vì chức nghiệp của Oanh Oanh tiểu thư chính là âm thanh đặc thù sư.

Món quà này với người khác, có thể nói là gân gà, vô tác dụng. Nhưng với những người cần, trong trường hợp này là Tạ gia, phải nói là quý giá vô cùng, dùng nhiều tiền chưa chắc đã mua được. Món quà này thể hiện sự quan tâm của Trương Gia.

Món quà của Lý gia là một khối bảo mộc, nó tuy không được xếp vào hàng nguyên liệu chế tác thiết bị, nhưng lại là loại sản phẩm phụ trợ vô cùng hữu ích cho cơ giới sư trong quá trình chế tác.

Bảo mộc kia khi đốt lên như trầm hương, có tác dụng an thần dưỡng khí, tăng sức tập trung, có thể nâng cao hiệu suất thành công khi chế tạo, tránh suy nhược nếu bị cản trở, cũng là vật giá trị phi phàm. Thông qua món quà, Lý gia muốn thể hiện sự chân thành của mình.

Còn món quà của hai nhà Tần, Mạc, hoàn toàn là phe của, đúng vậy, nghe rõ lời ta nói, bọn họ chính là muốn phe của.

Thiết bị năng lượng tinh thần có công năng đặc biệt do đích thân đại sư cấp S tạo ra, nếu đem đi đấu giá, chắc chắn sẽ có giá tiền cao hơn nhiều so với món quà của hai nhà trước. Nhưng điều ta muốn nói ở đây, là mục đích phía sau của hai món quà đó.

Dù là mũi tên hay đồng nhân người máy, đều có tình thiết kế có khả năng tích hợp năng lượng đặc thù để hoạt động, mà Tạ gia chính là dẫn đầu trong lĩnh vực năng lượng đặc thù, bọn họ tặng quà cũng chính là gửi đến Tạ gia lời mời cùng hợp tác. Ta biết tính của Phương Uyên muội, sẽ không dễ dàng gạt đầu với bọn họ đâu, nhưng thấy gai mắt thì vẫn phải nói ra.

Còn về món quà quý giá nhất với Tạ Phương Uyên, đây, để ta cho các người thấy, chính là món quà của ta. (mở hộp)

Cái xu chiêng này, là do ta ngày đêm nghiên cứu trăm ngàn tấm hình chụp cận cảnh các kiểu của Uyên muội, rồi dựa vào trí tưởng tượng cùng óc phán đoán phi phạm của mình mà tạo ra, đảm bảo một khi Tạ muội mặc vào, sẽ là đẹp từng cen ti mét, hoàn hảo mọi góc nhìn, cõi lòng sẽ thấy ấm áp như có bàn tay nồng nhiệt của ta chạm vào.

Phương Uyên muội, tấm lòng của ta là thật, đừng chằng số ta nữa, nghe máy đi.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Đại Sư Morgan Raddi

Sự kiện đã đến lúc cao trào, từ trên trời hạ xuống hai phi thuyền cao cấp, vừa nhìn đã thấy vượt trội hơn nhiều so với các phi thuyền trước. Chính là phi thuyền của La gia và nhà Morgan.

Hạ cánh trước là phi thuyền của La gia, bước ra đầu tiên là đại sư cấp s La Chính Phong, tay ông cẩn thận dìu một bé gái đi theo, không ai khác chính tiểu tiên nữ La La.

Theo sau đại sư La Chính Phong là đoàn người hộ tống, ông đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, sau đó xoa đầu La La, nói nhỏ vài câu, rồi để cô bé theo đoàn người tùy nghi chọn một chỗ phía trước mà đứng. Khi thấy La La đã hòa vào nhóm thiếu nữ các nhà kia, ông mới an tâm mà chấp tay sau lưng, yên tĩnh nhìn về một hướng, chính là chỗ phi thuyền của nhà Morgan.

Ngay lúc La Chính Phong đại sư bước ra, Tạ Phương Uyên đã chủ động đi đến ra mắt, ông chỉ gật đầu không nói gì, hai một trước một sau người cứ thế chuẩn bị đón chào vị khách khác.

Hai vị đại sư cùng đẳng cấp, nhưng La Chính Phong đại sư sớm đã thành danh, năm xưa cũng chỉ điểm cho Tạ Phương Uyên rất nhiều, thái độ này của ông cũng dễ hiểu, hơn nữa ngay lúc này, ông đang có mối quan tâm lớn hơn.

Một phi thuyền lấy màu đen làm chủ đạo từ từ hạ cánh, trên thân phi thuyền cách điệu gia huy của nhà Morgan, là một chữ M lớn viết như cánh dơi. Luận về kích thước, phi thuyền của La gia có thể to hơn, nhưng về khí thế, độ tinh xảo và cấp bậc trang bị, phi thuyền màu đen kia đương nhiên cao cấp hơn một bậc.

Cửa mở, hai hàng chiến sĩ tinh anh khoảng hai mươi người theo thứ tự bay ra, chọn hai cánh xung quanh khu vực đón tiếp mà hạ xuống, sóng năng lượng tinh thần dò xét của họ tạo thành màn bọc tất cả bên trong, sau vài hơi thở thì im lặng thu lại, khí tức bọn họ lúc này thu liễm, nhưng thần tình cho biết họ đang trong trạng thái sẵn sàng trực chiến.

Trong sảnh đón tiếp, trừ vị trí chỗ La Chính Phong và Tàn Phương Uyên đại sư, cùng chỗ các thiếu nữ đang đứng, mọi góc ngách đều bị làn sóng kia quét qua vài lần, tất cả đều biểu hiện hợp tác, không thái độ gì. Thân phận của người trong phi thuyền kia xứng đáng được bảo vệ cẩn thận như thế.

Từ cửa xuống phi thuyền, một cuộn thảm đỏ tự động trải ra, đến chỗ hai vị đại sư đứng thì dừng lại. Kế tiếp, một thiết bị bay giống như chiếc ghế đệm lớn xuất hiện, theo hướng trải thảm mà từ từ bay ra, ngồi bên trên chính là vị khách quan trọng nhất của ngày hôm nay, đại sư Morgan Raddi, người được coi là đứng đầu trong lĩnh vực cơ giới sư.

Dù chưa công bố chính thức nhưng mọi người đều tin rằng đại sư Raddi sớm đã vượt qua cấp S, đặt chân vào đẳng cấp hằng tinh. Cùng với ngài lãnh tụ, ông chính là người bảo chứng cho vị trí đệ nhất gia tộc của nhà Morgan.

Do đôi chân từ lâu đã bị liệt, thiết bị nhìn giống chiếc ghế kia chính là phương tiện di chuyển hàng ngày của ông. Raddi đại sư gầy gò khắc khổ, sức sống ảm ảm không hiện, ông bình thản tĩnh lặng nhưng trong ánh mắt mọi người đang nhìn, là cảm giác uy nghiêm cùng ngưỡng mộ không ngừng tăng lên.

Đại sư Morgan Raddi tiến về phía hai vị đồng liêu, còn nhóm người đi theo thì đến khu vực trung tâm sảnh để đứng, cố tình chọn điểm cao nhất tập hợp.

Khác với các nhà khác, nhà Morgan và họ La không cầm theo quà tặng, chỉ gửi thiệp cảm ơn.

Dễ nhận thấy các nhà khác đều tự giác vây xung quanh, lấy chỗ nhà Morgan làm trung tâm chú ý. Nổi trội nhất trong bọn họ chính là tiểu thư của nhà Morgan, Morgan Narci.

Narci còn có tên thường gọi là Thủy Tiên, đây là tên nàng thường dùng khi ở bên ngoài gia tộc.

Giống như gia tộc của mình, Thủy Tiên là người đứng đầu trong danh sách thất đại tiên nữ. Không chỉ vì dung mạo hay khí chất, chỉ riêng tài năng của Thủy Tiên cũng đã khiến mọi người ngưỡng mộ, có người nói cho dù không tính đến xuất thân của Thủy Tiên, cô vẫn xứng đáng với vị trí mình đang đứng.

Thủy Tiên không hòa vào với nhóm sáu nàng kia, cô đứng một mình thanh tĩnh, đôi mắt nhìn xa xăm, khí chất như thần tiên này khiến ánh mắt đổ vào nhiều không kém chỗ sáu người kia.

Nói về chỗ ba vị đại sư, nơi đây đã bị họ tạo không gian ngăn cách, người ngoài không thể nghe họ nói gì.

Người lên tiếng là Raddi đại sư.

_ La Chính Phong, người cũng vất vả rồi, đa tạ. Người cũng vậy, Phương Uyên

La Chính Phong đại sư im lặng gật đầu, còn Tạ Phương Uyên thì cung kính hơn:

_ Phương Uyên không dám, hai vị mới là người lao tâm, vì việc chung mà không ngại đường xá xa xôi, việc của tiểu thiếp chỉ là mở cửa đón chào, mượn hoa cúng phật mà thôi.

Việc họ nói có một tầng ý nghĩa phía sau, chỉ một số ít người biết.

Thật ra việc mở một buổi đón chào, có quy mô lớn như thế này, chỉ kém một chút so với đại hội cơ giới sư thường niên. Chính là ý của Raddi đại sư, mượn Tạ gia ra mặt tổ chức.

Thậm chí nguồn gốc của kế hoạch thành hội của Nha Trang thành, cũng là do đó mà ra.

Nói vậy mới thấy tầm ảnh hưởng to lớn của Raddi đại sư, chỉ một ý niệm của ông, đã biến nơi đây thành trụ sở tạm thời của người tinh anh, cả cơ giới sư và cơ giới sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Tiên Nữ Cuối Cùng

Đại sư Morgan Raddi hỏi:

_ Chính Phong, ta nghe nói Thiết Huyết đã tiếp quản Nha Trang thành, có hấn trấn giữ, lòng ta cũng an tâm, các nhà khác chuẩn bị thế nào rồi?

La Chính Phong đại sư khoan thai trả lời:

_ Lần gần đây nhất ta gặp, Thiết Huyết hấn nói mọi việc đã chuẩn bị xong tám phần, bên quân đội liên minh dưới sự điều động của Trương Phá Thiên tướng quân cũng vậy. Phía đại nhất lâu và hiệp hội sinh tồn giả đều đã có phản hồi. Tất cả đều đã theo kế hoạch ban đầu của ngài Raphen. Duy chỉ có một vị quan trọng nhất, vẫn giữ yên lặng đến giờ, có lẽ phải cần Raddi ngài ra mặt dò hỏi.

Nghe xong, Raddi đại sư trầm ngâm suy nghĩ, ông chậm xoa trán mấy lần, người La Chính Phong nói đến, đương nhiên ông biết là ai, chính là vị thành chủ của Nha Trang thành, ngài Richard Alfred, luận về bối phận, chính ông còn kém ngài đó nhiều:

_ Nhấn với bọn họ, ta gửi lời cảm ơn, không cần biết chuyện ta lo ngại có đến hay không, lần này là ta nợ mọi người một mối ân tình. Còn về ngài thành chủ, xong việc ở đây ta sẽ lập tức đến bãi phỏng, có sự giúp đỡ của ngài ấy, sự việc lần này mới coi là chuẩn bị đầy đủ.

Nhìn qua bên một chút, ông hỏi thêm:

_ Uyên nhi, người có gì muốn nói hay sao?

Tạ Phương Uyên phía sau cung kính, cúi thấp đầu, đắn đo một chút rồi trả lời, vẫn giữ nguyên cách xưng hô năm xưa với Raddi đại sư:

_ Lão sư, có một việc học trò không hiểu, dựa theo thông tin mà Lý Khanh đại sư để lại, cùng với suy đoán của lão sư, sự việc lần này vô cùng nghiêm trọng, nếu không muốn nói là vô cùng hung hiểm.

Vậy tại sao kế hoạch của ngài thư ký Raphen lại không phải là sơ tán, mà còn cố tình tập trung đông đúc, thậm chí hướng vào người trẻ tuổi, bọn họ không giúp được gì, chưa nói còn liên lụy, lỡ có chuyện gì sẽ là tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Việc này học trò vẫn chưa thể hiểu.

Nghe xong lời của Tạ Phương Uyên, La Chính Phong đại sư nhìn sang cười nhẹ, tâm tính của nàng so với mấy lão già bọn họ vẫn là quá đơn thuần, không phải nàng không thể hiểu, mà là cố tình không chịu hiểu. Vừa nghe đã biết lời vừa rồi không phải là hỏi, mà là cố tình muốn thử một lần xem có tác

động được đến lão sư Raddi của mình hay không.

Ánh mắt Raddi đại sư nhìn Tạ Phương Uyên càng hòa ái, năm xưa nàng chính là người học trò ông yêu mến, ưu ái nhất, cũng là vì tâm tính đơn thuần như vậy, bây giờ gặp lại, vẫn như nhìn thấy tiểu nha đầu năm xưa. Câu trả lời của ông cố ý nói tránh đi một chút.

_ Người nhà Richard không có ai tầm thường, tất cả đều là bậc đại trí, người khác không hiểu được cũng là bình thường, Raphen huy động như vậy tất có lý do của hắn, ngài thành chủ tỏ ra thờ ơ kia cũng vậy. Kể cả tiểu nha đầu Doanh Doanh kia, động thái gần đây của nó, ta lại càng thấy khó hiểu. Nếu đây đã là cái nhìn lớn, vậy người chỉ cần làm tốt việc của mình, chắc chắn mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.

Nói xong, thầy Phương Uyên kia vẫn chưa hết băn khoăn, ông lại mỉm cười. Bỗng ánh mắt ông lập tức nhìn về một hướng, kế tiếp là La đại sư cũng nhìn theo. Hành động này của bọn họ khiến những người khác đang nhìn vào cũng ngạc nhiên, tất cả bất chú, cùng đưa mắt nhìn về phía xa.

Rồi Raddi đại sư lần đầu, khóe môi mở ra toàn bộ, tiếng cười của ông khiến mọi người, đặc biệt là đoàn hộ tống nhà Morgan ngạc nhiên, đã lâu rồi họ mới thấy đại sư thả lỏng mình như vậy.

Từ phía xa có người đang cười phi toa bay tới, khi nhận ra là ai, không khí nơi đây lại càng thêm rộn ràng vui gấp bội, chỉ riêng Tạ đại sư cùng vài vị tiên nữ kia, là có chút phức tạp.

Người đến không ai khác, chính là vị tiên nữ cuối cùng trong danh sách, tuệ nữ Mộng Băng Doanh. Vậy là lần đầu tiên kể từ khi được lập nên, thất đại tiên nữ cùng tiểu tiên nữ dự bị La La, tụ họp lại một chỗ. Với nhiều người ngày hôm nay, sẽ là vô tiền khoáng hậu, kỉ niệm khó quên nhất trên đời.

Băng Doanh đến, khí thế chỗ mấy nàng kia lập tức bị áp chế, đặc biệt là chỗ nàng Thủy Tiên, ngoại hình khí chất thì không dám bàn, chỉ riêng về danh khí tài năng, Mộng Băng Doanh sớm đã trội hơn nàng nhiều bậc. Thậm chí nhị gia gia của nàng, Raddi đại sư, cũng đã nhận Băng Doanh làm đệ tử thân truyền, còn Thủy Tiên nàng cũng chỉ là học trò đi theo mà thôi. Vậy nên chỗ bên cạnh đại sư lúc này, nàng không đứng được, còn Băng Doanh kia thì tự nhiên như đi dạo trong vườn nhà.

Mộng Băng Doanh hạ xuống, tà áo nhẹ nhàng, không ai dám cản, lập tức hướng về chỗ ba vị đại sư, cố tình chọn xoay lưng về phía Raddi đại sư mà đứng.

_ Băng Doanh xin ra mắt La đại sư, bái kiến Phương Uyên sư tỷ. Được hai vị hạ cố, Nha Trang thành đúng là quá vinh hạnh.

La đại sư lên tiếng.

_ Lệnh phụ ở nhà vẫn khỏe chứ, hy vọng ta có dịp được bái phỏng.

_ Thưa La đại sư, phụ thân tiểu nữ đúng là đang ở gia viên, sức khỏe của ông vẫn rất tốt, tiểu nữ sẽ thay ngài chuyển lời khi có thể.

_ Ừ, người tốt.

Kế tiếp là Tạ Phương Uyên đại sư, hai người khác cấp bậc, nhưng cùng bối phận, đều là học trò của Raddi đại sư, chỉ khác một người là ký gửi theo học, còn một người là thân truyền đệ tử, Tạ Phương Uyên đương nhiên là sư tỷ, nhưng luận cấp bậc sư môn, Băng Doanh lại trọng yếu hơn một bậc. Mối quan hệ của hai người này đúng là vô cùng vi diệu, thái độ biểu hiện ra bên ngoài cũng thế:

_ Băng Doanh muội đúng là có linh, vừa rồi sư phụ vừa nhắc đến muội, lời vừa dứt đã thấy bóng người, bản lĩnh này ta không học được, chẳng trách sao sư phụ ưu ái muội đến như vậy.

La đại sư lập tức quay mặt đi, để mặt hai nữ kia đầu mắt với nhau, khói lửa này ông chịu không nổi.

_ Tạ sư tỷ nói vậy, tiểu muội không dám nhận, nghe nói sư tỷ đã đến Nha Trang thành từ lâu, hôm nay nhờ hồng phúc của sư phụ, muội mới được gặp mặt tỷ. Tính ra người được ưu ái hơn là tỷ mới đúng, sư phụ chọn chỗ tỷ để đến đầu tiên, muội là nghe người ngoài nhắc đến mới biết, chắc là trong lòng sư phụ, sớm đã không có người học trò này rồi.

Một câu nói đã kích cả sư môn, Tạ Phương Uyên chưa đáp trả đã nghe tiếng Raddi đại sư ho khan phía sau, nghe là hòa hoãn, nhưng rõ ràng có chút thiên vị một phía:

_ Phương Uyên, nhường nhịn Doanh Doanh một chút, gần đây nó đã vất vả nhiều rồi. Tính ra cả kế hoạch lần này, cũng là một tay nó dàn dựng.

Sau đó là lấp liếm:

_ Doanh Doanh, ta nghe nói con vừa rồi có gặp nguy hiểm, có bị thương chỗ nào không, tại sao lại bất cẩn như vậy. Y bát cả đời của ta, vẫn cần con truyền lại đó.

Mộng Băng Doanh quay lại bĩu môi, biểu hiện nũng nịu này, trừ Raddi đại sư, người khác đừng hòng thấy được, kể cả ông cậu Raphen của nàng:

_ Y bát, y bát. Sư phụ chỉ lo tới việc truyền thừa của người thôi, làm gì có chuyện để Doanh Doanh trong lòng, con thấy lỗi mình gặp chuyện gì, sư phụ chỉ lo tìm học trò khác mà buồn. Uống cho Doanh Doanh, ngày nào cũng cầu mong lão gia gia ngài mạnh khỏe.

_ Nói vậy, ta đương nhiên lo cho con, lần này ta tới là còn định dắt con về, chuyện ở Nha Trang thành này, cứ để người khác lo, bốn học viện cùng toàn

bộ di sản của ta, chính là để cho con, đừng ở đây làm mình bị thui chột.

_ Thấy chưa, sư phụ mở miệng ra là truyền cái này cái kia, chẳng chút nào quan tâm tới con, tính ra con không vì nhớ người mà chạy tới đây, sợ chẳng cách nào khác gặp được sư phụ.

Raddi đại sư không ngừng nịnh nọt Mộng Băng Doanh, hai thầy trò còn thân hơn cha con. Mà thật sự là vậy, Raddi đại sư không lập gia đình, mà Băng Doanh thì thiếu tình thương của cha từ nhỏ.

La Chính Phong bên cạnh thì lắc đầu không thèm nghe thầy trò kia diễn kịch, ngẫm lại, ông tự thấy mình may mắn, La La nhà ông thông minh ngoan ngoãn xinh đẹp dễ thương biết bao nhiêu, luận về truyền hậu thế, ông rõ hơn Raddi kia một bậc.

Còn Tạ Phương Uyên thì khó chịu rõ ra mặt, mặt dù bản thân hiện đã đạt đến cấp S, nhưng nàng biết chắc chắn Băng Doanh bên kia cũng sẽ nhanh chóng đuổi kịp, thậm chí còn vượt trội hơn, luận về tư chất, rõ ràng Phương Uyên nàng không thể bằng được. Nàng không ghen với tài năng của Băng Doanh, chỉ ghen với sự ưu ái thiên vị quá rõ ràng của sư phụ.

Không phải là Raddi đại sư không có tâm truyền dạy, chỉ là có nhiều thứ, chỉ dựa vào cố gắng làm không đủ. Đặc biệt trong con đường cơ giới sư, biển học rộng vô bờ, đi một bước khó một bước, bản lĩnh của sư phụ, Phương Uyên muốn học cũng không học được, Băng Doanh thì lại khác, nói học một hiểu mười vẫn là còn khiêm tốn, thỉnh thoảng suy luận của nàng, đến sư phụ còn phải ngẫm nghĩ, khiến việc truyền dạy đôi lúc trở thành luận bàn.

Mộng Băng Doanh biết tầm quan trọng của mình trong lòng sư phụ, được dịp nhõng nhẽo, nàng cũng không ngại nhiều một chút, tính ra cảm giác thân tình này, chỉ có sư phụ mới đem đến được cho nàng.

Được một lúc, coi như đã chịu làm hòa, Mộng Băng Doanh bắt đầu vào chuyện chính:

_ Sư phụ, có một người mà Băng Doanh muốn người gặp, nếu nhận ra, chắc chắn sư phụ sẽ vô cùng kinh ngạc.

_ Vậy sao? Ta cũng muốn xem thử trò có gì bất ngờ.

Mộng Băng Doanh mỉm cười bí hiểm

_ Mỹ Mỹ, Mỹ Mỹ xinh đẹp, đệ ra gặp lão sư của ta một chút có được không.

Theo đó, Mỹ Mỹ hiện ra, thì ra này giờ nó vẫn bám trên ngực của Băng Doanh mà ngủ. Nó ngáp dài một cái, không thèm quan tâm đến mấy vị đại sư, chớp chớp mắt lấy lòng Băng Doanh, rồi như nhận ra điều gì, nó chăm chăm nhìn về một phía bên dưới, chợt nó tỏ ra sợ hãi, rùng mình truyền âm với Băng Doanh mấy câu rồi biến mất. Lần kế tiếp thoáng hiện là trong vòng tay của tiểu cô nương La La, cười tươi rồi ngủ tiếp. Cả quá trình chỉ có mấy người ở đây và La La biết, mỗi người một biểu hiện khác nhau.

Tạ Phương Uyên đại sư không hiểu lắm, chỉ thấy con tinh thú cún này thật lạ.

La Chính Phong và Raddi đại sư trừng mắt kinh ngạc quan sát, họ nhìn nhau, thấy rõ trong mắt có ba phần ngạc nhiên, ba phần sợ hãi, còn lại là vui mừng.

Raddi đại sư hạ thấp ghế bay xuống, giọng hơi run nói với Mộng Băng Doanh:

_ Doanh nhi, vị này.. có phải là... thần..

Mộng Băng Doanh gật đầu, theo đó, sự im lặng bắt đầu, bọn họ có nhiều việc mới cần phải suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Thiện Giả Bất Lai

Sau mấy câu trò chuyện, Raddi đại sư chốt lại vấn đề về việc xuất hiện của Mỹ Mỹ:

_ Chính Phong, ta nghĩ chuyện này chỉ nên bàn tới đây thôi. Một vị thần vương hiện thế, việc này chắc chắn không đơn giản, nội tình phía sau không phải chúng ta có thể quán được, đợi ta gặp qua thành chủ đại nhân rồi hãy tính tiếp.

Nhìn qua Tạ Phương Uyên, ông nói tiếp:

_ Phương Uyên, người đã đến đủ, nên vào việc chính rồi, cấp bậc đại sư đi vào, còn bọn trẻ, cứ để bọn chúng giao lưu với nhau. Chắc người đã có chuẩn bị.

Tạ Phương Uyên đại sư lĩnh mệnh, bay lên cao, dùng năng lượng tinh thần truyền ra âm thanh:

_ Buổi đón tiếp hôm nay đã kết thúc, các vị đại sư xin hãy theo Tạ Phương Uyên ta vào trong, cùng nhau nghiên cứu di vật mà đại ca Vương Nhất đế lại. Những người khác, xin hãy nghe theo người tiếp dẫn của Tạ gia.

Rồi nàng nhìn xuống một vòng, ần ần nói tiếp:

_ Nhân dịp tuổi trẻ tinh anh cơ giới sư các nhà đều có mặt, Tạ gia ta cũng có một phần hậu lễ gửi tặng, chỉ là mong các người có thể lấy được.

Tạ Phương Uyên đại sư nói xong thì cúi người hướng Raddi đại sư ra dấu mời, người nhà họ Tạ đang xếp hàng lập tức tách ra hai bên cung kính, chính giữa là đường hướng vào cổng chính, người các nhà khác lập tức bắt trước theo, cuộn thăm dò kia tiếp tục lần đến khi đến mép cổng thì dừng lại.

Theo đó, lấy Raddi đại sư dẫn đầu, La Chính Phong đại sư thứ hai, đoàn người gần chục đại sư từ cấp A trở lên hướng về phía cổng chính mà đi vào.

Khi Raddi đại sư đã đến điểm cuối của tám thăm dò, ngài xoay ghế bay lại, nhìn xuống sảnh đón tiếp, các vị đại sư khác theo cấp bậc mà đứng theo thứ tự bậc thang trên xuống.

Raddi đại sư nói, do vừa rồi là có màn năng cách, nên bây giờ mới là chính thức mọi người nghe được thanh âm của đại sư:

_ Các người tuổi trẻ, ta cũng có món quà muốn tặng cho các người, là món đồ chơi nhỏ thích hợp cho cơ giới sĩ, mong các người có thể cố gắng nhiều hơn, phục vụ cho nhân loại, cho địa cầu.

Phương Uyên, con hãy thay ta sắp xếp.

_ Dạ lão sư.

Việc bên ngoài coi như đã xong, bọn họ chuẩn bị tiến nhập vào Tạ gia để bàn chuyện chính. Cánh cổng kia theo vị đại sư cuối cùng bước vào cũng toan khép lại.

Đúng lúc này, từ phía xa, một tiếng hét dài vang đến:

_ Khoan đã, chờ lão phu.

Tiếng hét kèm năng lượng phát ra không chút khống chế, may là ở đây đều là người tinh anh, nếu không sớm đã ngã ngựa toàn bộ. Cho dù là ai, hành động này cũng quá khiếm nhã, chưa nói đến việc có mặt ở đây còn là mấy vị đức cao vọng trọng.

Đám tiểu bối phía dưới nín thở, đang rầm rì bàn tán, còn mấy vị kia đại sư thì sắc mặt không tốt lắm, vài người nhao nhao lần nữa bước ra ngoài cổng, xem thử người đến là ai mà to gan lớn mật. Vài người còn định hét lên lấy uy đàn áp.

Có hai bóng người một lớn một nhỏ đang bay đến, đến khi nhận ra người phía trước là ai, bước chân bọn họ rụt lại, tự giác lui về sau mấy bước, một lần nữa lấy Raddi đại sư dẫn đầu.

Hai bóng người hạ xuống sảnh đón tiếp, đến lúc này tất cả mọi người đều nhận ra người đến là ai, chính là ngài Vô Cùng Cực, viện trưởng của học viện cơ giới sư Nha Trang thành, còn người phía sau là một tiểu cô nương đang mặc đồng phục của học viện.

Từ cổng chính của Tạ gia, người đầu tiên bay ra chính là tuệ nữ Mộng Băng Doanh, nàng vui vẻ tiếp đón viện trưởng Vô Cùng Cực, xưng hô lại rất thân thiết:

_ Đại bá bá, con chờ người mãi, sao giờ người mới đến.

_ Nha đầu người có sao, tưởng có sư phụ đến thì đã sớm quên lão già này rồi.

Viện trưởng Vô Cùng Cực vuốt râu hưởng thụ, Băng Doanh kia là tiểu nữ từ bé đã lớn lên trước mắt ông, năm mẹ nàng qua đời ông cũng có mặt, tiếng đại bá bá kia là do chính mẹ nàng gửi gắm.

_ Đại bá bá đừng chọc Doanh nhi, trong lòng ta đương nhiên bá bá là quan trọng nhất rồi.

Ha ha ha, Viện trưởng Vô Cùng Cực cất tiếng cười vang, ông nhìn thẳng vào Raddi đại sư mà hét sáng khoái:

_ Tên ngồi xe lăn kia, nghe thấy chưa, Doanh nhi nói là ta quan trọng hơn người đó, nể tình người tàn tật, về sau cứ ở yên trong nhà đi, lỗi lầm năm xưa của người ta cũng bỏ qua, chức vụ lão sư của Doanh nhi, về sau cứ nhường lại cho ta là được rồi.

May là lúc Vô Cùng Cực đại sư vừa cười, không gian xung quanh đã được Tạ đại sư bao lại, nếu không để bọn nhỏ kia nghe được, chắc chắn sẽ có nhiều suy nghĩ không tốt, người có thể xưng hô kiểu đó với Raddi đại sư, hình như đến nay vẫn chưa nghe thấy. Quân tử không nghe lời nói nhảm, Raddi đại sư giữ vững phong độ, coi như chưa nghe thấy câu vừa rồi kia, hướng hồ ông biết rõ, nếu mình tỏ ra tức giận, thì đã trúng kế người trước mặt.

_ Lão quái người muốn gì?

Raddi đại sư khẽ phẩy tay, Mộng Băng Doanh biết điều liền lui lại hầu bên cạnh thầy của mình, dù sao nói về cần mặt mũi, vị bá bá kia vẫn là thích gây chuyện nhiều hơn.

Vô Cùng Cực viện trưởng đảo mắt nhìn đội ngũ đại sư kia một lần, tính ra cũng không có mấy ai dám đấu mắt với ông.

_ Ta muốn gì? Muốn tới thăm hỏi bạn cũ, không được sao?

Raddi đại sư cũng khẽ nhìn qua hai bên, không ngờ La Chính Phong kia lại thông minh, sớm đã vào trong, không hiện diện chỗ này. Vậy là trọng trách đối phó lão già kia, chỉ còn một mình ông gánh vác:

_ Nói thử coi, ở đây có ai là bạn cũ của ngươi, riêng ta thì không dám nhận cái vinh hạnh đó. Nơi đây không đón chào. Nếu không có việc gì khác mời ngươi về cho, không tiễn.

Đúng thật luận về bối phận, nếu Raddi đại sư đã không nhận, những người khác lại càng không dám nhận tăng quan hệ này. Nhưng điều đó không làm khó Vô Cùng Cực viện trưởng.

_ Đây không phải nhà của ngươi, ta ở hay đi không đến lượt ngươi quyết định, Tạ gia chủ Tạ Phương Uyên, đây là đạo làm chủ nhà của các ngươi hay sao? Đại sư các nơi đều mời tới, không lẽ ta là người của thành này lại không được mời?

Tạ Phương Uyên đại sư rung mình, không phải là nàng quên mời, mà là không dám mời. Nếu danh sách có tên của Vô Cùng Cực viện trưởng, chắc chắn sẽ không ai dám tới.

Thân phận của Vô Cùng Cực viện trưởng vô cùng nhạy cảm, nói là khai quốc công thần đời trước của liên minh cũng không sai, chỉ là tính tình ông quá cô quái, bình thường không đặc biệt người sẽ không vui, mà người từng xích mích với ông, ví dụ như Raddi đại sư, thầy của nàng, hận đến mấy cũng chỉ ngậm bồ hòn làm ngọt. Hồi giờ chưa thấy ai đặc biệt với Vô Cùng Cực viện trưởng mà có kết quả tốt.

Việc lần này là chính sự, những tình huống không xác định thế này nên càng ít càng tốt.

Nhưng khách đã đến nhà, thầy của mình còn không làm gì được, Tạ Phương Uyên càng không dám tỏ thái độ:

_ Xin Vô Cùng Cực viện trưởng lượng thứ, đây đúng là thiếu sót của Tạ gia ta, có lẽ do người dưới làm việc không cẩn thận, thông tin gửi đến ngài có chút chậm trễ, ta sẽ khiển trách họ sau. Cổng đã mở, xin mời viện trưởng đi vào, Tạ gia ta xin được đón tiếp.

_ Không cần. _ Vô Cùng Cực viện trưởng khoác tay. _ Việc các ngươi các ngươi cứ làm, ta là người có thân phận, đứng chung đội ngũ các người có chút hạ thấp mình, hôm nay ta đến đây chỉ có hai việc, làm xong ta sẽ đi, không phiền các người nữa.

Ngài Vô Cùng Cực viện trưởng vừa dứt lời, ánh mắt của tất cả các vị đại sư lập tức sáng lên, mặc kệ thế nào, tiền được vong hồn kia đi là tốt nhất. Kinh nghiệm người đi trước đã có, nhiều người vẫn còn nhớ, vị kia đã từng khiến các tiền bối trong nhà của mình khổ sở như thế nào, trừ Raddi đại sư ra, bọn họ chưa đủ trình độ cùng ngài ấy gõ nhịp.

Tạ Phương Uyên đại sư gương mặt rạng rỡ, cung kính hỏi thăm:

_ Xin hỏi hôm nay viện trưởng ngài hạ cố đến đây, hai việc cần làm, là việc gì. Tạ gia nếu có thể, chắc chắn bằng mọi giá sẽ hoàn thành.

Vô Cùng Cực viện trưởng cười lên ha ha:

_ Không có gì, chẳng qua ta có việc gần đây, tiện ghé vào thăm mấy người một chút. Doanh nhi, lại đây với đại bá, gần đây ta có mấy món đồ tốt, muốn tặng cho con.

Mộng Băng Doanh xin phép Raddi đại sư, một lần nữa tà tà bay tới, nhìn nụ cười của đại bá bá, nàng đã lờ mờ đoán được tám chín phần mười ông muốn làm gì.

Ngài viện trưởng niềm nở, móc trong người ra mấy thứ, cố tình trình diễn một vòng rồi đưa cho Băng Doanh.

_ Ta hoàn cảnh khó khăn, tiết kiệm được một chút tài sản, ở đây có hai tấm thẻ tiền, mỗi tấm một trăm triệu tinh thần tệ, con cầm lấy tiêu vật.

Ta biết con gần đây luyện tập chế tạo đang đến lúc mấu chốt, tiện đây ta cũng mấy trăm khối đá nguyên liệu cao cấp các loại, là do ta gom góp nhiều nơi mới có, học phải đi đôi với hành, con cứ thẳng tay mà dùng, hết nhớ nói ta.

Còn đây nữa, là thanh năng lượng tinh thần cao cấp các loại, có cả năng lượng đặc thù, con giữ đi, ta già rồi, chẳng có việc gì cần sai đến.

Cứ như vậy, Vô Cùng Cực viện trưởng liền từ từ đem ra một đồng tài vật đặt vào tay đưa cháu Doanh Doanh của mình. Thỉnh thoảng nhìn lên dò xét chỗ Raddi đại sư, thấy gương mặt ông càng đen thì ngài viện trưởng càng vui.

Mộng Băng Doanh thì cười khổ, chuyện năm xưa của sư phụ và đại bá bá nàng cũng có biết một chút, hôm nay nàng đứng giữa, trận này đại bá bá lại thắng một hiệp rồi.

Phần chuẩn bị coi như đã xong, ngài viện trưởng kéo Mộng Băng Doanh sang một bên, bắt đầu vào chuyện chính:

_ Hôm nay việc đầu tiên ta muốn làm khi tới đây, chính là muốn giới thiệu đệ tử chân truyền của ta. Tên của nó là Donna.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Donna Lộ Diện

Từ phía sau lưng viện trưởng Vô Cùng Cực, Donna bèn lên bước ra, đúng hơn là bị kéo ra. Từ lúc đầu đến đây Donna đã chọn cách khom thật thấp, đầu mặt xuống đất mà đứng, chỉ mong đừng ai chú ý tới mình. Cộng thêm phong thái kính người của Vô Cùng Cực sư phụ vừa rồi bùng phát, nếu ở đây có cái hổ, hôm nay Donna sẽ hạnh phúc hơn sinh nhật.

Một thiếu nữ tuổi đời mới mười mấy, trong bộ trang phục cơ giới sư cấp thấp rộng thùng thình, mái tóc hơi lộn tuộm, kết hợp với đôi kính cận to nửa gương mặt, sợ hãi cúi đầu không dám nhìn lên. Không thể nói là quá xinh đẹp, nhưng nét đáng yêu ngây thơ thì có, khác với vị sư phụ không biết trời đất của mình, Donna dễ lấy thiện cảm của mấy vị kia. Vừa nhìn đã thấy cô là người học trò siêng năng cần mẫn, chưa trải sự đời.

Cô bé Donna rung tới mức lời chào cũng không thoát ra được hết miệng, cứ len lén nhìn từng vị đại sư phía trước mà lắp bắp rặn từng chữ.

Viện trưởng Vô Cùng Cực thì không màng tới cảm xúc của Donna, gương mặt vô cùng hài lòng mà quảng cáo:

_ Lão phu nói cho các ngươi biết, ta lần lộn sắp hết đời người, mãi đến hôm nay mới tìm được một người đệ tử ưng ý để truyền thụ sở học cả đời của ta.

Hãy nhìn cho kỹ đi, trước mặt các ngươi chính là người sẽ phát trương quang đại con đường nghiên cứu độc nhất vô nhị, đỉnh cao nhất của cơ giới sư, lĩnh vực năng lượng tinh thần vĩnh cửu của ta.

Sở nguyện cả đời, tích lũy cả đời của ta sẽ do nó kế thừa.

Hít sâu một hơi, dẫn đo mấy giây, Vô Cùng Cực viện trưởng dứt khoát nói thêm:

_ Sắc phong mà tổ chức hai ông lớn dành cho ta, ngày sau cũng sẽ do nó kế thừa.

_ Nói vậy, _ người trầm tĩnh như Raddi đại sư lần đầu hét lên. _ Vô Cùng Cực, ngươi muốn náo thể nào ta cũng không quản, chuyện năm xưa đúng sai thế nào, đến nay ta cũng chưa từng oán trách ngươi một lời nào. Mỗi người một chí hướng, hai tiếng huynh đệ năm xưa Raddi ta chưa hề quên, dù có thế nào, cho dù ngươi có thế nào, ngươi vẫn là thân ca của ta.

Nhưng điều ngươi vừa nói, ta không thể chấp nhận được, không phải là vì ta hay gia tộc, mà vì cả nhân loại.

(Thở dài)

Nhị ca, chuyện sắc phong không thể đem ra đùa được. Nhân loại sắp gặp đại nạn, chẳng lẽ huynh không biết, mỗi một sắc phong, là một đường lui cho nhân loại đó.

Raddi đại sư nói xong thì trầm mặc, hai tiếng nhị ca này đã rất lâu rồi không thốt ra, là ông cũng không tránh được cảm xúc.

Các vị đại sư đang có mặt, kể cả Mộng Băng Doanh, lúc đầu khi nghe viện trưởng Vô Cùng Cực nói thì cũng vô cùng ngạc nhiên, có người còn phản nộ. Nhưng khi lời của Raddi đại sư vừa hết, bọn họ cũng im lặng, chính là không biết nói gì hơn. Cuộc nói chuyện này bọn họ không xen vào được.

Vài vị đại sư tuổi trung niên hoặc trẻ hơn, đang cố nhớ về những điều mình từng được nghe các trưởng bối trong nhà kể lại. Còn số ít vị khác, ví như Lý Phùng Nhân đại sư tuổi đã cao, đây là một dòng hồi ức.

Nhưng nhìn chung bọn họ đều có chung một nhận định, việc viện trưởng Vô Cùng Cực vừa nói, là vô cùng thiếu trách nhiệm.

Viện trưởng Vô Cùng Cực cũng lặng đi một chút, gương mặt ông thoáng phút chốc mất đi nét đùa bỡn vui vẻ hằng ngày. Ông đứng đó, bào phục đơn giản, râu tóc trắng xóa dài, nét mặt đó, ánh mắt đó, bóng lưng như gánh cả thiên hạ đó. Khiến cho người khác trong một cái chớp mắt, chợt nghĩ về một người vĩ đại khác thật sự đang gánh cả thiên hạ, ở tổng thành.

_ Raddi. Viện trưởng Vô Cùng Cực trầm âm nói.

Ngươi đến bây giờ vẫn vậy, vẫn cái tính cố chấp đó, tin cái gì là quyết theo cho bằng được, đưa ngươi cục đá bảo là cái trứng, ngươi cũng ráng ấp ra được con gà. Lúc nào ngươi cũng làm đại ca và ta lo lắng.

Raddi.

Thiên tư của ta không bằng người, cũng không thể chuyên tâm bằng người, cả đời này chắc ta sẽ không thể nào hoàn thành được tâm nguyện của mình.

Nhưng người thì khác, ta biết giấc mơ năng lượng hoàn mỹ này người còn ấp ủ hơn ta. Chỉ là vì gánh nặng trên lưng mà dần lòng gặt bỏ. Là nhị ca không tốt, không san sẻ được cho người. Mấy chục năm ta lẩn tránh, là mấy chục năm người vất vả, một tiếng xin lỗi ta cũng không có mặt mũi mà nói ra.

Raddi, tin nhị ca một lần cuối này, nhị ca cả đời hồ đồ, nhưng lần này tuyệt đối không hồ đồ.

Đứa trẻ Donna này, là tia sáng hy vọng cuối cùng mà ta có. Ta truyền lại sắc phong cho nó, không phải vì ta muốn, mà là trách nhiệm, là thứ nó xứng đáng có. Ta muốn truyền lại nghiên cứu cả đời của ta cho nó, rồi để một ngày khi ta không còn, sẽ để nó đi theo người, giúp người hoàn thành giấc mơ của cả hai chúng ta.

Năng lượng vĩnh cửu, là có thật.

Raddi, giấc mơ của chúng ta, lần nữa có thể thấp lên rồi.

Đừng vội trả lời, hãy xem đây.

Lời vừa dứt, viện trưởng Vô Cùng Cực lập tức lấy ra túi không gian của mình, một thiết bị hình hộp được ông ném ra. Sau vài nhíp thờ, cái hộp tự động tách ra, các chi tiết linh kiện theo thứ tự lắp ráp lại, tiếng lách cách đều đặn, thể tích một tầng dần, từng khối thiết kế hoàn thiện, đến cuối cùng thành hình. Đây là một bàn chế tạo di động loại cao cấp của cơ giới sư, trên có mái che, hai bên là ngăn hộc các kiểu chứa đầy đá nguyên liệu, dụng cụ các loại được sắp xếp gọn gàng, tinh xảo đẹp mắt. Riêng bàn chế tạo này đã xứng gọi là kho báu.

Xong hết thấy, Vô Cùng Cực viện trưởng bước lui lại, nhìn Donna và nói:

_ Donna, con giúp ta một việc, hãy cho mấy vị ở đây thấy quá trình chế tạo của con. Đừng ngại, không có sức ép gì đâu, hãy làm như lúc ở học viện ta đã hướng dẫn con là được.

Donna vốn là cô gái sống khép kín từ nhỏ, ngay cả ở nhà với chị em cũng chẳng mấy khi mở miệng. Dù màn ngăn cách kia đã che chắn hết số đông người bên dưới, nhưng đứng trước mặt những vị đại sư danh tiếng ở đây, Donna đã cố nhưng vẫn không giữ được bình tĩnh.

_ Sư phụ, con..sợ.

Vô Cùng Cực viện trưởng vẫn đang thần tình nghiêm túc, biết là mình đang làm khó con bé, khỏi cần bắt mạch, chỉ cần thấy chân tay nó rung lay bầy là đã rõ, đứng còn không vững, làm sao bắt nó chế tạo.

Ông cũng lập tức giải quyết vấn đề, nếu là do sức ép mấy vị kia vô hình gây ra, che hết đi là được. Ông vung tay, một màn chắn năng lượng mới được tạo ra, chỉ bao bọc lấy Donna và bàn chế tạo. Màn chắn này chỉ ngăn tầm nhìn một phía của Donna, còn mấy vị kia vẫn có thể dùng mắt thường quan sát bên trong.

Cách này đơn giản nhưng hiệu quả, Donna bên trong màn chắn năng lượng sau mấy giây đầu ngỡ ngàng, cũng dần dần bình tĩnh lại. Trước mắt cô lúc này chỉ có nguyên liệu, thiết bị và một vùng không gian trắng thoáng đàng.

Hít một hơi, Donna tự tin bước tới, một tay cầm bút khắc, tay kia chọn đá nguyên liệu.

Donna với việc chế tạo, là hơn cả đam mê, đó là tình yêu. Giống như lần trước khi theo Vương Lang học lén, đến ngăn cách nam nữ nàng còn không ngần, chút vướng mắc còn sót lại nơi đây, bây giờ đã không còn nữa.

Cùng với ánh mắt kì vọng vô cùng của Vô Cùng Cực đại sư, các vị còn lại cũng định thần quan sát bàn chế tạo. Chuyện vừa rồi hai vị đại nhân nhà Morgan nói, bọn họ cũng biết ít nhiều. Đặc biệt là liên quan đến chuyện sắc phong của thế lực hai ông lớn. Sự tình không thể xem thường.

Lời của Vô Cùng Cực viện trưởng bọn họ không có khái niệm tin hay không, đúng hơn là không dám bàn đến.

Tất cả đều toàn tâm tập trung quan sát quá trình thiếu nữ kia chế tạo, để biết được lý do vì sao ngài Vô Cùng Cực lại dám đặt cược lớn đến thế.

Những việc đó Donna không cần biết đến, bây giờ trong đầu cô chỉ nghĩ đến thứ mình sắp chế tạo.

Donna vẫn đang là học viên, nếu thi chức nghiệp thì chức sư còn chưa tới, chẳng qua trong quá trình mấy năm học tập, các bước chế tạo thiết bị cơ bản cô đều đã nắm được.

Vừa rồi sư phụ đã nói cứ làm như lúc trong học viện, nghĩ lại, mấy ngày qua bái sư, đãi ngộ có nhiều, thậm chí phòng chế tạo cao cấp của học viện nay đã có tên Donna ngoài cửa. Còn sư phụ, ông vẫn chưa thực sự dạy cô điều gì, có chăng là có đưa cho cô một quyển sách. Dận cứ học thuộc là được, lần này là Donna đang chế tạo theo nửa đầu quyển sách cô nhớ được.

Đầu tiên là tạo phôi, lấy hình ngôi sao năm cánh làm chủ, bảy ngôi sao như vậy cùng vài mẫu phôi khác được tạo ra.

Donna rất nhớ bài, trong hàng trăm loại nguyên liệu có tại đây, cô chọn ra đúng bảy loại yêu cầu như trong sách, kích thước cũng đạt chuẩn.

Có mấy vị gật đầu, thao tác dùng bút của Donna chưa được gọi là điêu luyện, nhưng cũng gần như thế, học trò của họ cũng không mấy người làm được.

Kế tiếp là hợp phôi, quặn thạch các loại được Donna cân đo cẩn thận, từng chút tạo thành hợp kim đúc phôi, quá trình này cũng coi là tạm được. Cách pha trộn hợp kim mỗi thiết bị, mỗi đại sư lại có cách khác nhau, bọn họ cũng không tiện bình phán.

Chỉ là bọn họ có chút băn khoăn, không biết nha đầu kia muốn chế tạo thứ gì mà tại sao lại chỉ tạo ra vài phôi như vậy, bởi thông thường, thiết bị đơn giản nhất cũng phải do mấy chục phôi mới hợp thành hình được. Thiết bị nha đầu này chế tạo, không lẽ là đèn lồng hay sao.

Dù sao bọn họ đều đi con đường cơ giới sư, chẳng đường nào cũng đã trải qua. Quá trình quan sát này dù có chút mất thời gian, vẫn là thưởng thức, không ai lấy làm phiền lòng.

Tiếp tới là quá trình khắc mạch, khi Donna bắt đầu xoay đầu bút khắc, ánh mắt của Vô Cùng Cực viện trưởng tỏa sáng, liếc nhìn Raddi đại sư vẫn đang trầm ngâm, khóe miệng ông lộ ra nụ cười khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Donna Gây Sóng Gió

Nếu như tạo phôi là mua gỗ đẽo thành khung tranh, hóa kim là chọn giấy để vẽ, hợp phôi là chọn màu, thì bước kế tiếp, khắc mạch, chính là bắt đầu vẽ những nét đầu tiên. Thông thức cơ bản ghi trong tất cả các giáo án, đều coi quá trình khắc mạch là quan trọng nhất, ảnh hưởng nhiều nhất đến phẩm chất thiết bị, và thông thường cũng lấy đó để đánh giá trình độ của một cơ giới sư.

Dựa vào hình dáng, kích thước, loại nguyên liệu, nét khắc đậm nhạt... mà theo đó có phân thành vô số các loại mạch khác nhau, trong đó chỉ hơn hai phần các loại mạch là được đưa vào chương trình giảng dạy cơ bản. Những học viện cao cấp hơn thì thể giảng dạy được nhiều hơn, nhưng vẫn chỉ nằm ở mức cơ bản.

Việc này không phải do tiêu cực, các vị lãnh đạo luôn cố phát triển hơn việc truyền dạy ngành chế tạo thiết bị, nhưng đó là trong các ngành học khác, việc khắc mạch thì không.

Khắc mạch khi đã ở một trình độ nhất định, muốn tiến thêm phải phụ thuộc vào rất nhiều vấn đề. Giống như ngộ tính trong võ học, khả năng cảm nhận trong nghệ thuật, nó phụ thuộc rất nhiều vào thiên tư của người học. Một mạch đơn giản có thể truyền dạy hàng loạt cho trăm ngàn người thành công, nhưng một mạch phức tạp thì không thể. Kêu một người có thiên tư bình thường luyện tập, giống như dùng củi mục xây nhà, tốn thời gian, công sức, tiền của, mà kết quả nhận được lại chẳng ra gì.

Chính vì vậy ở đầu ra của ngành học cơ giới sư, có nhiều loại chức nghiệp khác nhau, phân theo từng giai đoạn của việc chế tạo, giúp cho người học có cơ hội tìm được công việc thích hợp với khả năng của mình.

Số vòng sáng Donna khai mở được không nhiều, con đường ban đầu cô có thể đi chính là thi chức nghiệp, có lẽ là chức sư, còn may mắn hơn là tạo sư, vậy đã là điểm cao nhất. Nhưng bây giờ thì khác, sau lần gặp gỡ với Vương Lang, lúc cùng với Vương Lang khắc mạch, Donna như đã phá được bức tường ngăn cách vô hình của bản thân, nguyên nhân cho việc đó thì khó nói, chính bản thân Vương Lang là người trong cuộc còn chưa hiểu, Donna lại càng không.

Nhưng Vô Cùng Cực viện trưởng thì khác, sau khi nhìn thấy quá trình khắc mạch của Donna tại phòng thi đấu, ông biết thứ Donna đang sở hữu, còn quý giá hơn bất kỳ số lượng vòng sáng khai mở nào. Lúc này đây ông đang tạo ra cơ hội cho chính Donna, cũng như cho các người kia một lần được đưa ra lựa chọn. Lúc này chỉ còn chờ vào chính sự thể hiện của con bé.

Donna bắt đầu khắc mạch. Là loại mạch được vẽ lại trong quyển sách kia, chỉ là vẽ theo, thấy sao vẽ vậy, thậm chí Donna còn không biết tên hay chức năng của loại mạch đó.

Có màn ngăn cách, các vị đại sư nếu muốn nói chuyện cũng không ngại làm phiền tới Donna, theo thông thường chỉ nên im lặng quan sát, sẽ đúng với khí độ của bọn họ. Nhưng Tần Bát đại sư và Mạc Anh đại sư, lâu ngày mới gặp mặt, nếu để yên cho đối phương trong lòng sẽ thấy có lỗi.

Người bắt đầu trước là Tần Bát đại sư, có lẽ vì vừa rồi bị Mạc Anh đại sư lấn cơ lấy tặng quà, khiến trong lòng chột nẩy sinh tình cảm:

_ Họ Mạc, nhìn tiểu nữ kia chế tạo ta lại nhớ đến người, hình như phải hơn bốn chục tuổi đầu người mới thao tác được như vậy a.

Mạc Anh đại sư chỉ nhìn qua, không nói gì.

_ Đây Mạc Anh, có vấn đề gì khó nói sao, hay sợ nói ra thì lộ cái đầu rỗng của mình, không sao, nhìn tiểu nữ kia chế tạo, có vấn đề gì không biết, người cứ hỏi ta sẽ trả lời, đừng nên dẫu dốt.

Mạc Anh đại sư vẫn im lặng, lần này là không thèm nhìn.

_ Này lão Mạc, không nói thì không sao, nhưng hỏi mà không nói thì người ta kêu bị câm đó. _ Tàn Bác đại sư có chút thừa thắng xông lên.

Mạc Anh đại sư bước tới phía trước một bước, hất đầu ra hiệu bảo Tàn Bác đại sư tới gần, rồi thấp giọng mà nói:

_ Chú ý giữ vệ sinh, bản mặt người không sao, nhưng mặt mũi của sư phụ người, của Tàn gia vẫn là cần phải giữ.

Nói xong Mạc Anh đại sư vỗ nhẹ lên vai Tàn Bác đại sư mấy cái ra về trường rồi chậm rãi lùi về chỗ cũ, họ Tàn kia muốn đấu với ông, nội lực vẫn là chưa đủ.

Tàn Bác đại sư mặt đỏ, biết nhục là do mình tự chuốc nhưng vẫn không nhận được, đang định lao lên thì nghe thấy tiếng đằng hắng, chính là của La Chính Phong đại sư, người này giờ vẫn núp bên trong, không biết đã bước ra từ lúc nào. Theo đó Tàn Bác nhìn lại, thấy gương mặt của mấy vị ở đây có chút không đúng, đến Mạc Anh kia cũng tỏ ra nghiêm trọng, là thật không phải giả vờ.

Nhìn lại chỗ bàn chế tạo, ánh mắt của Tàn Bác đại sư cũng lập tức nghiêm trọng, vô thức lẩm bẩm:

_ Không thể nào a, là mạch trùng mạch, nha đầu kia mấy tuổi, học được bao lâu rồi?

_ Nhìn kỹ lại đi. _ Mạc Anh đại sư lần đầu trả lời nghiêm túc: _ Không phải mạch trùng mạch, phức tạp hơn nhiều. Đây không phải khắc mạch, là dụng tâm nhập mạch.

Tàn Bác đại sư hít một hơi lạnh, lập tức nhận ra điều Mạc Anh đại sư muốn nói. Nha đầu Donna kia đang trong trạng thái phi thường huyền diệu, đầu bút khắc chỉ hơi chuyển động nhẹ, nhưng mạch khắc lại từ đó mà tuôn ra không ngừng, chính là hiện tượng dụng tâm nhập mạch của bậc đại sư cao cấp, chỉ là cô nương rõ ràng không phải.

Khắc mạch cơ bản là quá trình lấy nguyên liệu làm mực, dùng bút khắc mà vẽ ra trên phôi các loại đường dẫn dòng năng lượng, từ đó tạo nên tính năng của thiết bị. Giống như học viết chữ, học khắc mạch chủ yếu là luyện động tác tay cầm bút khắc cho nhuần nhuyễn. Vậy nên trong giáo án giảng dạy, thường cho học viên vẽ mạch trên giấy trước, đến khi thuộc lòng rồi mới vẽ lên phôi.

Nhưng ở một đẳng cấp cao hơn trong lĩnh vực cơ giới sư, cụ thể là ở cấp đại sư, việc khắc mạch sẽ phát triển thành một bước mới, khi các yêu cầu đã thỏa mãn. Đại sư không cần dùng tay để vẽ, chỉ cần dùng năng lượng tinh thần của mình để điều khiển, mực từ đầu bút bay ra sẽ tự tạo thành mạch khắc, chính là dùng tâm vẽ mạch.

_ Không thể nào, bước sóng năng lượng tinh thần của nha đầu kia vừa rồi ta đã có dò xét qua, rõ ràng còn non nớt, chúc sư cũng chưa bằng, làm sao nó có thể dụng tâm nhập mạch được. Vô lý. _ Tàn Bác đại sư lần nữa không kìm được thốt ra.

_ Người có phải cơ giới sư không đó, bỏ qua hai chữ vô lý đó đi, thử nhìn xem con bé đang khắc loại mạch gì. _ Mạc Anh đại sư lên tiếng nhắc nhở.

Cùng cấp với nhau, nhưng luận về tâm cảnh, đúng là Tàn Bác vẫn còn thua Mạc Anh một bậc. Biểu hiện của Tàn Bác đại sư quá khoa trương, nhìn về phía Donna như đứa bé nhìn thấy mưa kẹo, muốn gì có đó.

_ Đây..đây là mạch gì, nhăng cuội, rõ ràng là vẽ nhăng cuội. Làm gì có loại mạch nào kì dị như thế.

_ Đây là phân tầng nhập mạch, không phải vẽ nhăng cuội như người nói đâu, cô bé kia đang là định vẽ nhiều mạch khác nhau lên một phôi, theo ta thấy thì đã có hơn ba loại mạch, chỉ là...

Người nói chính là Lý Phùng Nhân đại sư, dù chưa đạt cấp S, nhưng luận về thâm niên nghiên cứu, lời ông nói đáng để mọi người chú ý lắng nghe:

_..tất cả đều là mạch trùng mạch, lại liền nét, nhìn như một mạch duy nhất. Làm như vậy rõ ràng không đúng, năng lượng dẫn vào lập tức sẽ tắc nghẽn, phản phê, làm sao có thể hợp hình thành thiết bị.

Tất cả ở đây đều là đại sư chế tạo, tâm với nghề đương nhiên có, nếu là có việc cùng trao đổi, không ai ngại bàn luận, người kế tiếp lên tiếng là đại sư cấp S Tạ Phương Uyên:

_ Phân tầng nhập mạch không có gì sai, chỉ cần coi mỗi phôi là một thiết bị riêng lẻ, vấn đề là yêu cầu của nó cực kì khó khăn, chính xác về mạch, lại phải đúng về cấu trúc chung. Mỗi phôi là một chi tiết hoàn thiện, vậy muốn hợp nhiều phôi để thành thiết bị tổng thể, toàn cảnh cấu trúc cực kỳ phức tạp, chỉ riêng việc thiết kế, không mất vài năm nghiên cứu, trăm lần sửa đổi, là không thể tạo ra được.

Bọn họ tiếp tục quan sát, bây giờ không còn là thưởng thức, mà là dụng tâm nghiên cứu, thậm chí có vị còn rục rịch lấy ra thiết bị ghi hình, tính có gì không hiểu thì đem về nhà hỏi thầy là được.

Thấy ánh mắt nghiêm trọng của mấy người kia, Vô Cùng Cục viện trưởng mỉm cười, đợi thêm chút nữa, đến khi các người nhận ra..khắc..khắc..khắc.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Donna Gây Sóng Gió (2)

Mạch khắc dưới đầu bút không ngừng tuôn ra, chỉ dùng trên một phôi, mà số lượng mạch không khác gì số lượng của một thiết bị hoàn chỉnh.

Mạch trùng mạch, liên tầng hợp mạch, chỉ một nét bút duy nhất, xếp chồng lên nhau liên lạc, tạo thành một khối kiến trúc có hình thù kì lạ. Hình thù này, khiến mọi người cảm thấy quen quen, bọn họ không kim được bắt đầu cố nhớ đã nhìn thấy hình ảnh tương tự ở đâu.

Bỗng có một vị châm chậm thốt ra từng từ, chính là Mạc Anh đại sư:

_ Đây,..kia...chính là.. Ngôi sao có bảy cánh, chính là.. Bắc Đẩu.

Mạc Anh đại sư có thể gọi ra cái tên đó, không phải vì ông đã từng thấy trực tiếp, mà là trong một dịp được tham quan phòng chế tạo của một vị đại nhân nổi tiếng trong gia tộc, đại sư Mạc Thiên Sâu. Mạc Anh ông đã được đọc ghi chép của người kia để lại, mô hình trong đó, và hình ảnh mạch khắc trước mặt kia, là y hệt. Mạc Anh ông vốn vô cùng ngưỡng mộ Mạc Thiên Sâu tiền bối, bản ghi chép kia đã khắc sâu trong ký ức, một cảnh bây giờ, trong lòng ông đang dậy sóng.

Còn mấy vị kia khi nghe hai chữ Bắc Đẩu được thốt ra, tâm thần bọn họ liền chấn động. Đó đã từng là giấc mơ, là lý tưởng của cả một thế hệ, chỉ tiếc là những ngọn cờ đầu dẫn lối giấc mơ đó, đến nay đã không còn. Thiếu nữ tên Donna kia, không, là ngài Vô Cùng Cực viện trưởng kia, đang muốn làm gì.

Không lẽ họ có thể thành công hay sao?

Thời gian không ngừng trôi qua, phôi đầu tiên đã được Donna khắc xong, kì lạ, phôi bản gốc là ngôi sao năm cánh, nhưng khi nhập mạch vào lại trở thành bảy cánh, dùng mạch để tạo hình phôi, việc này chưa nghe nói tới bao giờ, giống như dùng mực mà vẽ ra con chim bay được, vô lý.

Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, mà đã có nhiều điều vô lý bày ra, bọn họ cũng không tiện đi tìm cái có lý. Tâm tư bọn họ chỉ có một, chính là thứ Donna đang chế tạo kia, sau khi hoàn thành, sẽ là gì đây.

Donna cầm lên phôi thứ hai, một lần nữa trạng thái dụng tâm nhập mạch lại bày ra, hình thù những mạch mới này, lại càng phức tạp hơn phôi trước gấp bội.

Dễ nhận ra, Donna đang ở trạng thái vong ngã, tâm thần hợp nhất, hoàn toàn đặt mình vào quá trình chế tạo, cô bé đang như người ngủ mơ nhào lộn trên mép tường, nếu bị đánh thức, tất cả sẽ tan biến mất, khi tỉnh lại mà hỏi, có lẽ chính Donna cũng không biết mình đang làm gì.

Theo dòng mạch khắc bay lượn kì ảo tuôn ra không ngừng, đôi mắt của các vị đại sư như bị cuốn vào đó, đây là cái tâm cầu học trong sáng của người tài thật sự. Chỉ có Vô Cùng Cực đại sư là thỉnh thoảng liếc ngang liếc dọc, " bọn nhãi kia vẫn chưa nhìn ra sao, buồn cho cả một thế hệ, lão già ta ngay lần đầu đã thấy, các người định chờ tới bao giờ. "

Đúng lúc này, có ba người trong nhóm mười mấy người kia thần tình trở nên căng thẳng, hai người trong đó vô thức đưa mắt nhìn nhau, chính là Raddi đại sư và La Chính Phong đại sư, họ nhận ra sự kinh ngạc pha lẫn hoảng sợ trong mắt nhau, lớn hơn nhiều lần so với từ nãy giờ cộng lại, nếu để ý kỹ, bàn tay của La Chính Phong đại sư đang vô thức siết chặt, còn chiếc ghế bay của Raddi đại sư thoáng rung lắc mất kiểm soát. Hai người họ hít vào là hơi lạnh, nhưng thở ra thì nóng bỏng, chính là do tâm tư đang dồn nén.

Người thứ ba có biến hóa vậy mà lại là người duy nhất trong nhóm chưa đạt cấp đại sư, chính là tuệ nữ Mộng Băng Doanh. Cùng lúc với hai vị đại sư cấp s kia, nàng nhận ra chuyện kỳ lạ gì đang diễn ra ở Donna.

Mộng Băng Doanh được kế thừa huyết mạch quý giá của tổ tiên Minh Vương, biểu hiện đầu tiên là trí tuệ xuất chúng phi thường. Bản thân cô dù theo một cách khác so với Vương Lang, cũng đã hình thành được tâm cảnh tri thức của riêng mình.

Tâm cảnh của Băng Doanh hoạt động, ngay lập tức vô số ký ức hình ảnh cô từng nhận được bắt đầu sàng lọc, lấy từ khóa tìm kiếm là Donna, mọi thứ thông tin xung quanh hiện ra nhanh chóng. Danh sách nhân khẩu Nha Trang thành, danh sách học viên trong học viện cơ giới sư, địa chỉ đăng ký thường trú, sổ nhân khẩu... Ngài vệ trưởng An Tất, người đỡ đầu từ đại nhất lâu, tên tuổi các chị em trong nhà, sự kiện mấy mươi năm trước, mười mấy chị em trong nhà, qua lễ nửa tội tất cả đều khai mở thành công..

Tổng kết lại đã cho ra một đáp án, việc Vô Cùng Cực viện trưởng quyết định truyền lại sắc phong của mình cho Donna, là vô cùng chính xác. Cô gái này, sẽ là một phần quan trọng trong tương lai của nhân loại.

Chỉ mất thêm chút thời gian, đã có người thứ tư nhận ra có điều gì không đúng, chính là Tạ Phương Uyên đại sư, có lẽ do tâm kế chưa sâu, nên nàng buộc miệng thốt ra, giọng có chút lo lắng:

_ Không hay rồi, mau ngăn tiểu nữ kia lại, là suy kiệt.

Vừa nói xong, trong một khắc định thần, nàng chợt nghĩ đến điều mà ba người kia đang nghĩ, sự hoảng loạn theo vậy càng tăng lên.

Kế tiếp là các vị đại sư khác, bọn họ cũng từ từ nhận ra. Lên tiếng đầu tiên vẫn là Tàn Bắc đại sư:

_ Không ổn, quá trình dụng tâm nhập mạch tuy nâng hiệu suất của mạch khắc lên rất nhiều, nhưng trả lại chính là sự hao tổn rất nhanh của năng lượng tinh thuần trong vòng sáng. Nha đầu kia không cần biết khai mở được bao nhiêu, nhưng một mạch phức tạp vừa rồi, chắc chắn đã hao tổn cực lớn.

Không được rồi, phải dừng nha đầu đó lại ngay.

Mạc Anh theo đó cũng nói thêm:

_ Đúng vậy, nên lập tức chấm dứt quá trình chế tạo, thiên tư của nha đầu kia rất khá, nếu Vô Cùng Cực đại nhân muốn mình chứng điều gì, nhiều đó đã được rồi, đừng gượng ép thêm nữa, hậu quả khôn lường.

Hai huynh đệ Trương Phái Thu, Trương Phái Phóng cũng toan tiến lên, hướng về phía Vô Cùng Cực viện trưởng ra ý ngăn cản. _ Chờ đã, hãy dùng sóng năng lượng dò xét đi.

Người nói chính là Lý Phùng Nhân đại sư, đôi mắt ông như sáng lên, có chút liếc nhìn ba vị đại sư cấp S. Thấy được thái độ, ông thở ra một hơi nặng nề, có chút thương xót, là ông đang nghĩ về chính ông, về Lý gia.

_ Năng lượng của nha đầu kia, vô cùng ổn định, nhịp sống cũng vậy, không hề có dấu hiệu suy kiệt, kì lạ, ta thậm chí còn thấy sóng tinh thần của nó, ngày một sung mãn, dạt dào, sao thế được.

Vẫn là Tần Bác đại sư lên tiếng trước, lần này đây cũng là ý của Mạc Anh đại sư.

Rồi bỗng nhiên, tất cả như nhận ra điều gì, thần sắc biến hóa, đôi mắt tập trung như đang nhớ lại điều gì.

Kinh hoàng.

Bọn họ nhìn về phía viện trưởng Vô Cùng Cực, thấy nụ cười khá ố đang rạng rỡ trên gương mặt của ông, lòng họ càng thêm chắc chắn. Ngay lập tức có người lật đặt lấy ra thiết bị truyền tin, chuyển ở đây cần lập tức truyền về cho các đại nhân khác trong gia tộc.

Một dòng suy nghĩ xẹt qua trong đầu họ, nếu điều đó là thật, liệu món thiết bị Bắc Đầu kia, có thể trong một lần này được tạo ra hay không. Sóng gió liên tiếp, lòng người khó bình yên.

Thu hết tất cả thái độ của đám người kia, Vô Cùng Cực viện trưởng thông dong bước lên, chọn phía trước Donna mà chống nạnh, vuốt râu liếm mép, mắt đảo vòng vòng, hờ hàm răng đen ủa thiếu thốn của mình ra mà lên tiếng:

_ Sao rồi, không lẽ các ngươi không ai có lòng nhân đạo, định đứng đó mà nhìn học trò duy nhất của ta suy kiệt đến chết à. Thật là vô lương tâm mà, lòng ta đau đớn lắm đó.

" Chết tiệt, lão khốn kia hết chỗ đứng rồi à, bước qua một bên coi, nhanh đi Mạc Anh. "

Giọng nói này không phải của mấy người ở đây, là của vị ở đầu bên thiết bị truyền hình liên lạc mà Mạc Anh đại sư đang cầm.

Tương tự, thiết bị liên lạc của mấy vị đại sư cấp A khác cũng vang lên, nội dung cũng gần giống nhau, trước là chửi Vô Cùng Cực viện trưởng đứng chắn tầm nhìn, sau là chọn góc quay khác. Các vị đó đều muốn ghi lại hình ảnh mạch khác mà Donna đang thực hiện. Kết cấu và phương pháp khác của loại mạch này, càng về sau càng kỳ lạ, đáng để nghiên cứu, đáng để học tập.

_ Khoan đã. _ Vô Cùng Cực viện trưởng đưa tay ra ngăn cản. _ Tất cả ở yên chỗ của mình, không ai được cử động, nếu có ai dám nhúc nhích, ta lập tức kêu con bé dừng lại.

Trùng mắt một cái, ông tiếp tục hét toát lên:

_ La Chính Phong, ngươi muốn làm gì, rút cái cổ của ngươi lại, nhìn cái gì mà nhìn. Họ Tần kia, định làm gì đó, hạ thấp tay xuống, định quay lên à, tin ta đập cái máy quay vào mặt ngươi hay không.

Coi như đã tạo khí thế xong xuôi, Vô Cùng Cực viện trưởng bắt đầu thương nghị:

_ Raddi, nói thử đi. Có muốn ta kêu Donna dừng lại hay không? Lỡ nó suy kiệt thật thì rất nguy hiểm a.

Đại sư Raddi không muốn đùa với người trước mặt, ông nói vào thẳng vấn đề chính:

_ Nhị ca, có phải cô bé Donna này, sở hữu "trí tâm thông minh".

Việc rõ ràng lòng là một chuyện, nhưng công khai xác nhận lại là chuyện khác, phải có người nói ra, thì về sau mới bàn tiếp được.

_ Phải, thì sao? Vô Cùng Cực đại sư hất cằm tự tin xác nhận.

Sách có câu, thất phu vô tội,hoài bích kỳ tội. Chỉ là nếu có bản lĩnh không sợ trời không sợ đất như Vô Cùng Cực viện trưởng, tội này phải là do người khác gánh thay, ông cực kỳ dũng mãnh hét lên, chủ ý là cho mấy vị đang ở xa xem trực tiếp cũng nghe rõ:

_ Là Vô Cùng Cực đại nhân ta đây, hôm nay công khai tuyên bố, học trò chân truyền của ta, con bé Donna kia, chính là người sở hữu " trí tâm thông minh" của thời đại này. Nghe rõ chưa, là học trò của ta sở hữu (hết) Trí...Tâm... Thông... Minh.

Chương 178: Donna Gây Sóng Gió (3)

Sự phân biệt đầu tiên của người tinh anh và người bình thường là việc khai mở được vùng chứa. Nhờ đó, người tinh anh có thể tích trữ được năng lượng tinh thuần trong các vòng sáng của mình, để có thể dùng năng lượng tinh thuần đó làm chìa khóa nguyên liệu, điều khiển được năng lượng tinh thần có sẵn trong tự nhiên.

Đó là nguyên tắc số một, cả cơ giới sư và cơ giới sĩ đều phải tuân theo, và sự phát triển đẳng cấp chính là luyện tập để nâng cao hiệu suất sử dụng năng lượng của bản thân.

Trong lĩnh vực chế tạo, giới hạn đẳng cấp của cơ giới sư ngoài phụ thuộc vào kỹ năng, kiến thức có thể áp dụng, ràng buộc lớn nhất chính là sự hao hụt vùng chứa trong quá trình chế tạo.

Mỗi khâu chế tạo đều có yêu cầu riêng của nó, tuân theo các định luật tự nhiên, ví như năng lượng tinh thần ở dạng tồn tại cơ bản, có tổ hợp có phân rã, để thiết bị tạo thành hợp nhất, đa phần quá trình chế tạo phải là liên mạch. Không thể có chuyện cơ giới sư vì hao hụt vùng chứa mà nghỉ tay nạp lại, chờ ổn thỏa mới chế tạo tiếp. Giống như rèn sắt, chậm một thoáng là phải nung lại từ đầu.

Nói như vậy cơ bản là, dựa vào vòng sáng khai mở được, có thể nói trước được cơ giới sư đó sẽ đi được bao xa trong ngành chế tạo. Người có số vòng sáng ít, không thể duy trì được quá trình chế tạo một thiết bị cao cấp, và ngược lại. Ví như để trở thành một đại sư, người có thể chế tạo được thiết bị cấp hoàng kim trở lên, đa phần số vòng sáng khai mở được phải trên con số 15, đó là yêu cầu thấp nhất.

Thường thức chung là vậy, nhưng mọi thứ đều không có tuyệt đối hoàn toàn, thực tế đã từng có trường hợp ghi nhận được, có người hoàn toàn phá bỏ đi định luật hao phí kia, trường hợp đó trong tên gọi chuyên môn, được gọi là "trí tâm thông minh".

Còn nhiều cách gọi thông thường khác, giống như "người được chọn" "người được thừa nhận" "con cưng địa cầu" hay khoa trương hơn như "thánh nhân" "thần nhân"... Ở đây chúng ta sẽ mặc định cách gọi cơ bản "trí tâm thông minh".

Trí tâm thông minh là cách gọi dành cho người được địa cầu ban phước, có thể sử dụng, điều động được năng lượng tinh thần mà không cần sử dụng đến năng lượng tinh thuần làm vật dẫn. Nói thẳng ra là đi buôn mà không cần vốn.

Thêm một việc nữa, chính vì không phải phân tâm vào khống chế vùng chứa, người có trí tâm thông minh có thể toàn tâm vào quá trình bên ngoài, dễ dàng đạt được hiệu suất cao nhất.

Ví như Donna trong quá trình khắc mạch, nếu theo cách thông thường thì trình độ của Donna không cách nào khác ra, nhưng nhờ món quà phi thường của mình, việc của Donna làm lúc này chính là chỉ cần suy nghĩ nhớ lại, mạch sẽ tự thành hình, gọi là sao chép cũng không sai.

Rào cản tự nhiên đã không còn, chỉ cần Donna cố gắng rèn luyện học tập, con đường cơ giới sư của cô là không hạn định, nếu được đào tạo bài bản, vượt qua đỉnh cao nhất hiện nay, bước thêm một bước mới, chỉ trong tầm tay.

Nếu đó là món quà của riêng Donna, vậy những người khác có thể tìm được lợi ích gì?

Một cơ giới sư muốn chế tạo một thiết bị vượt quá khả năng của mình, kỹ năng đã đủ nhưng năng lượng tinh thuần thì không, nếu có Donna bên cạnh, trí tâm thông minh sẽ tự động sao chép những gì được truyền đạt, hoàn toàn đồng bộ, giao cho cô thực hiện những quá trình hao tổn nhất, vậy việc chế tạo sẽ trở nên vô cùng đơn giản. Huynh đệ song sinh Trương Phái Thu, Trương Phái Phóng cũng theo phương pháp đó mà tăng hiệu quả chế tạo.

Ngành chế tạo bát đại tinh thâm, muôn ngàn đường đi lối rẽ, phát kiến mới mỗi ngày một nhiều. Có những vị đại sư, dựa vào thiên tư, định hướng đam mê của riêng mình, khai mở ra con đường mới mà đạt được thành công, nhưng cũng chính vì vậy mà vô cùng khó khăn trong việc truyền thừa. Tim hậu nhân có tư chất đã khó, tư chất hợp với con đường của mình lại càng khó hơn.

Không ai muốn sự nghiệp, thành tựu của mình, cố gắng của cả đời mình, đến khi chết đi lại tàn lụi, không người kế tục. Thực tế cũng đã có những ngành bị tàn lụi, ghi chép vẫn còn đó nhưng không ai chế tạo thành công. Danh sách tạo tinh huyền thoại bảng có đến hơn nửa là những thiết bị như vậy, được một vị nào đó cống hiến cả đời hy sinh chế tạo ra, hậu nhân bất tài chỉ biết bảo quản chờ ngày hư hại, thành công một lần rồi trở thành duy nhất, là tâm bệnh của người chế tạo, cũng là căn rút hổ thẹn của đời sau. Ví như thiết bị Thần Ảnh của La gia, dù La Chính Phong đại sư đã đạt cấp S, vẫn là vô phương chế tạo.

Nhưng có trí tâm thông minh, chỉ cần truyền dạy, sẽ là một phiên bản hoàn hảo của mình, lại thêm lợi thế dễ tiếp thu có được, ngày sau càng thêm hy vọng phát triển rực rỡ. Chính là liều thuốc thần để chữa mọi tâm bệnh đó.

Hay như những dự án thế kỷ, những phát kiến do nhiều người cùng nhau nghiên cứu xây dựng, quy mô quá lớn, nằm ở tầm đại gia tộc hoặc liên minh, bản thiết kế đã có nhưng không cách nào bắt tay thực hiện được, còn lựa chọn nào tốt hơn là nhờ đến trí tâm thông minh.

Tóm lại, trí tâm thông minh là bản ưu đãi siêu cấp, giúp vượt qua mọi giới hạn mà tự nhiên áp đặt. Còn Donna kia, quá quá quá sức quý giá. Là một người có thể nắm được vận mệnh của rất nhiều người trong tay.

So sánh sắc phong của thế lực hai ông lớn và thân phận trí tâm thông minh, chỉ là món quà tặng kèm mà thôi.

Vấn đề là có thứ chần ở giữa bọn họ và kho báu kia, chính là một lão già có nụ cười khả ố, viện trưởng Vô Cùng Cực, người nổi tiếng là vô cùng thiếu nhân cách, đạo đức, lòng tự trọng hay uy tín. Ông thích nghe người khác nói lý, còn ông thì không.

Kết quả đã đạt được, cũng không cần diễn trò nữa, Vô Cùng Cực viện trưởng đưa tay xóa đi lớp màn năng lượng xung quanh bàn chế tạo. Cũng nhanh tay thu lại tất cả, chỉ để lại Donna đứng ngơ ngác ở đó, như người vừa tỉnh cơn mê.

_ Sự phụ..con khác chưa xong, vẫn còn một chút nữa.

_ Không cần khác tiếp nữa. _ Vô Cùng Cực viện trưởng dứt khoát, giọng nạt nộ _ Sau này cũng không cần phải khác nữa, lui về văn phòng của ta làm việc hành chính đi, rảnh thì đi thu học phí còn nợ. Giai con nhiệm vụ trong ba năm phải thu đủ học phí còn thiếu. Chuyện đó quan trọng, nhớ chuyên tâm một chút.

_ Con biết rồi. _ Donna lí nhí trả lời, có chút sợ hãi.

_ Hoang đường.

_ Vô lý.

_ Không thể làm thế được.

_ Donna con, đi theo ta.

Giọng nói vang lên không phải từ những người ở đây, là đến từ mấy vị cao cao tại thượng thông qua thiết bị liên lạc mà hét lên.

Một lần nữa Vô Cùng Cực cười lộ ra mấy cái răng rụng của mình, ông gãi gãi chỗ dưới cằm, nhổ mấy cọng râu mọc ngược, bộ dáng cực kỳ vô lại lắm lắm " tưởng các ngươi nhìn được, dám chơi tính toán với ta sao. Đi buôn bắt đầu. "

Vô Cùng Cực viện trưởng bắt đầu dọn mâm ăn cỗ:

_ Để lại thiết bị liên lạc, trừ Lý Phùng Nhân, dưới cấp S, tất cả lui ra một bên...à quên, Doanh Doanh, con cũng ở lại đi, đứng bên cạnh Donna. Chúng ta bắt đầu vào chuyện chính.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Vui Chơi Có Thưởng

Tạm dừng ở chỗ mấy vị đại sư cấp S, ta hãy nói về sảnh đón tiếp của Tà gia, nơi tuổi trẻ tinh anh các nơi đang tề tựu.

Khi màn chắn năng lượng được tạo ra, cảnh tượng nơi cổng chính của Tà gia coi như đã mất khỏi tầm mắt của mọi người ở đây. Đám thanh niên tất cả thờ phào, sức ép vô hình của các vị kia, dù không có ý nhưng vẫn khiến bọn họ khó thở.

Tâm điểm chính nơi đây chính là khu vực trung tâm, nơi có bảy nàng tiên nữ của bảy đại gia tộc đang đứng, trong đó, Thủy Tiên của nhà Morgan là đang đứng một mình. Đôi mắt của cô khi nhìn thấy Mộng Băng Doanh kia có thể cùng sánh vai với các tiền bối mà đi vào bên trong, lộ ra nét u buồn khó tả.

Raddi đại sư là trưởng bối ruột thịt của cô, ngày thường Thủy Tiên luôn đi theo bên cạnh, vừa học tập vừa chăm sóc cho ông, vậy mà trong lòng của ông, Thủy Tiên nàng không thể nào so với Mộng Băng Doanh được.

Đã không ít lần Raddi đại sư tuyên bố ra bên ngoài, Mộng Băng Doanh chính là người thừa kế y bát của ông, vị trí ông đang đứng, chính là dọn sẵn chỗ cho Mộng Băng Doanh ngày sau, người nhà Morgan cho dù muốn hay không muốn, cũng phải tuân theo. Đây chính là tâm bệnh lớn thứ hai của đám lãnh đạo nhà Morgan, chỉ sau ngạo nhân Vương Bá kia. Phù sa ao nhà mà chảy ruộng ngoài, đây như cái vết đời đời của nhà Morgan, gọi là lời nguyên cớ không kém lắm.

Khẽ nhìn qua chỗ bên kia một chút, nơi sáu nàng kia đang tụm lại, đôi mắt của Thủy Tiên lại ánh lên tia tự tin.

Mộng Băng Doanh là hậu nhân của truyền thừa cổ xưa, Thủy Tiên nàng có thua cũng không sao. Nhưng sáu nàng kia, luận về mọi mặt, nhan sắc tài năng danh tiếng, Thủy Tiên nàng đều xếp trên không chỉ vài bậc. Ví như số nam nhân trẻ tuổi đang reo hò ở đây, non nửa là gọi tên nàng. Thủy Tiên là thiên kiều thời này của nhà Morgan, mà nhà Morgan thì đứng đầu trong thất đại gia tộc. Đây là đẳng cấp, thứ không dễ gì có được.

Mấy nàng kia đương nhiên cũng không nhìn được, thỉnh thoảng lên nhìn về phía Thủy Tiên đang cao cao tại thượng, đây là khí chất tự nhiên của Thủy Tiên, nhưng khó ngăn trong đầu bọn họ phát ra hai chữ "xanh xè".

Khó trách, dù được gọi là tiên nữ hay thiên kiều, cơ bản bọn họ cũng chỉ là thiếu nữ mới lớn, nếu bắt mình tự động điều thấp trước người con gái khác, như vậy mới là không đúng. Mà trung thực nhận xét, nếu bỏ qua hết mọi hậu thuẫn phía sau, chỉ luận dung mạo khí chất, mấy nàng ở đây, ai nấy đều xứng đáng là lá ngọc cành vàng, hạc trong bầy gà, tiên nữ hạ phàm cũng không sai.

Nếu nói trong đây có ai là vui vẻ tự nhiên nhất, là nẫu chốt tạo nên sự hòa hoãn của các bên, chính là Tạ Oanh Oanh và La La, có lẽ vì hai nàng nhỏ tuổi nhất. Oanh Oanh là chủ nhà, lễ tiếp đãi là đương nhiên, huống chi bản tính của nàng cũng ngây thơ trong sáng, dễ lấy được cảm tình của người khác.

Nhưng La La kia thì khác, dù mới 12 tuổi, nhưng sự ngây thơ của cô bé có kèm theo vô số tội, ngay lúc này đây, niềm vui của La La chính là vì một lần nữa được ôm sát thủ bốn bánh bao đen trong lòng. Mọi người không nhìn thấy được Mỹ Mỹ, nhưng nụ cười hạnh phúc của La La thì có, vô thức họ để La La đứng trung tâm, làm cầu dao trò chuyện. Tình huống cứ vậy cho đến khi phía người tiếp dẫn của Tạ gia có động tĩnh mới.

Đại sư cấp A, Tạ Minh của Tạ gia, nếu không tính đến vài vị đặc biệt trong đoàn hộ tống của các nhà, ông hiện giờ là người có thân phận cao nhất ở đây. Sau khi xác định phần quan trọng của buổi đón tiếp đã hoàn thành, theo sự sắp xếp từ trước, Tạ Minh đại sư bắt đầu triển khai chương trình tiếp theo. Đây là tiết mục Tạ gia đã chuẩn bị sẵn, chủ yếu dành cho đám thanh niên tài tử ở đây có dịp thể hiện bản thân.

Theo sự điều khiển của Tạ Minh đại sư, sảnh đón tiếp hạ xuống mặt đất, tiếp theo mọi người bên trên bước xuống. Ngay khi người cuối cùng rời đi, sảnh đón tiếp lập tức biến đổi. Thì ra thiết bị này còn có chức năng khác.

Trước mặt mọi người không còn là mặt sảnh rộng rãi nữa, nó đã trở thành một khối kim loại hình hộp vuông, bốn mặt bên có bốn cánh cửa, lần lượt đánh số thứ tự từ một đến bốn.

Trừ người của Tạ gia hẳn đã biết trước, những người khác khó tránh khỏi một phen bất ngờ, thiết bị đa tính năng đương nhiên bọn họ đã từng thấy, nhưng loại có kích thước lớn và tự động biến hình được như thế này quả ít gặp, coi như lần này đã mở rộng thêm tầm mắt.

Chuẩn bị đã xong, đại sư Tạ Minh bay lên, dùng năng lượng truyền âm đến mọi người:

_ Ta là Tạ Minh, thân phận đại sư cấp A, nay nhận mệnh lệnh của gia chủ, ta sẽ là người chủ trì nghi thức tặng quà của Tạ gia dành cho tất cả thiếu niên tinh anh ở đây.

Lưu ý, vì số lượng quà tặng có hạn, nên đề công bằng, chúng ta đã sắp xếp một trò chơi nhỏ, lấy món quà làm phần thưởng, đảm bảo không thiên vị bất cứ ai.

Luật chơi rất đơn giản, quà đã để sẵn bên trong cái hộp hình vuông này, các ngươi cứ tự tiện vào trong tìm kiếm, ai lấy được thì sẽ của người đó. Chỉ cần là người tinh anh dưới ba mươi tuổi, mặc kệ thân phận gì, đều có thể tham gia.

Về số lượng quà, cứ năm mươi người bước vào, sẽ tự động thêm một phần quà, không có giới hạn cuối cùng. Ta nhìn thấy ở đây có khoảng hai nghìn thiếu niên tinh anh, để chứng minh thiện ý, ta sẽ bỏ vào trước năm mươi phần quà, về sau nếu số người tăng thêm thì mới theo luật cũ.

Đương nhiên đây chỉ là một trò chơi, các ngươi có thể tùy ý lựa chọn có tham gia hay không, nhưng ta khuyên là hãy tham gia, vì món quà mà Tạ gia ta chuẩn bị, là vô cùng cần thiết cho các ngươi.

_ Đại sư Tạ Minh, có thể nói trước món quà đó là gì hay không? Một ai đó kêu lên.

_ Ha ha ha, tuổi trẻ đúng là hay nóng vội, được rồi, ta cũng đang định nói. Thứ Tạ gia ta muốn tặng, chính là một loại trái cây, mà có lẽ các ngươi hay biết về nó với cái tên, " trái kí ức hoàn hảo ".

_ Hà. _ Lập tức có người kinh hô, _ Thứ quý giá như vậy mà Tạ gia cũng bỏ ra được sao, thật không hổ là đại gia tộc.

_ Vậy trái kí ức hoàn hảo đó là cái gì? Những người không biết thì sau vài câu đối đáp, lập tức cũng trở nên kinh ngạc.

Sau một hồi rầm rì, không khí bên dưới nhanh chóng trở nên cuồng nhiệt, sức hút từ món quà đúng là quá lớn.

Đại sư Tạ Minh mỉm cười, hiệu ứng này đúng là thứ ông trông chờ. Lần này gia tộc quả đã hao tốn, nhưng đổi lại tiếng tăm, người đại diện như ông đây mặt mũi cũng được thom lây. Ho mấy tiếng đề tình hình dịu xuống, ông nói tiếp.

_ Như ta đã nói. Để đảm bảo sự công bằng, trò chơi lần này không khảo hạch đẳng cấp trình độ hay kiến thức của các ngươi, cũng không phân biệt cơ giới sư hay cơ giới sĩ. Thứ quan trọng nhất để có thể giành chiến thắng trong trò chơi này, chính là ý chí. Người nào có ý chí mạnh mẽ, sẽ là người đi được xa nhất.

Cuối cùng, ta muốn nói thêm một thông tin bổ sung, đó là đến khi kết thúc, người nào thu được nhiều trái kí ức hoàn hảo nhất, người đó sẽ được nhận thêm một món quà nữa, chính là món quà của đại sư Morgan Raddi dành tặng. Nói trước, bản thân ta cũng không biết món quà đó là gì, chỉ ai nhận được mới biết.

Chỉ vậy thôi, những gì cần biết ta đều đã nói, việc còn lại các ngươi cứ tham gia rồi sẽ biết. Bắt đầu đi.

Nói xong thì đại sư Tạ Minh vung tay, bốn cánh cửa bốn bên của cái hộp không lồ mở ra. Theo đó, thanh niên từ xung quanh ùn ùn lao vào trong, khí thế lớn hơn nhiều so với đám con nít mặc quần đùi đi giựt đồ cùng.

..

...

_ Thừa tiên sinh Vô Vô Khoác, ông có gì muốn cho khán giả biết về thử thách mà lần này Tạ gia tạo ra, dành cho thanh niên tinh anh tuổi trẻ kia, hoặc là về thiết bị hình hộp không lồ kia cũng như món quà tên là "trái ký ức hoàn hảo. "

_ Cảm ơn anh Thích Nói Dốc vì câu hỏi đi thẳng vào trọng tâm của anh, tôi sẽ lần lượt trả lời.

Đầu tiên về lý do Tạ gia tổ chức sự kiện đoạt quà. Lý do chính thì đơn giản, là quảng bá hình ảnh gia tộc cũng như tạo sân chơi cho bọn trẻ. Lý do phụ có lẽ là thu thập thêm thông tin để lên danh sách kén rể, Tạ gia là gia tộc nữ quyền, các đời đều chọn thanh niên tài tuấn các nơi về ở rể, việc này khi có dịp ta sẽ nói sau.

Về thiết bị hình hộp kia, ta cũng thấy nhiều rồi, gần như đại gia tộc nào cũng có, nó là hộp không gian thí luyện, bên trong chính là một mảng không gian nhân tạo, có kích thước tùy ý, được thiết kế để có thể thay đổi theo nhu cầu người sử dụng. Yêu cầu để chế tạo thiết bị này không khó, ta rảnh rỗi cũng làm được vài cái, cơ bản không khác gì túi không gian.

Nhưng để có thể tạo ra tính đa dạng và hiện thực hóa không gian bên trong, cùng với các thông số phép tắc có thể tùy chỉnh, thì yêu cầu về số lượng nguyên liệu dùng khi chế tạo là con số kinh thiên, không phải đại gia tộc thì không thể gánh nổi.

Cuối cùng thì là về phần thưởng trái ký ức hoàn hảo.

Trái ký ức hoàn hảo là loại thực vật có một tính năng vô cùng đặc biệt, cụ thể là, nếu người ăn nó vào, thì trong ba mươi hơi thở tiếp theo, bất kỳ thông tin nào người thu nhận được, không giới hạn thể loại, tính chất hay số lượng, sẽ trở thành ký ức không bao giờ phai mờ trong tâm trí người. Bất kỳ lúc nào người cần, khoảng thời gian ba mươi hơi thở đó, sẽ trở thành thước phim quay chậm rõ ràng rành mạch trong đầu người. Chính là nhớ được một lần, sẽ thành mãi mãi, không bao giờ quên.

Ví như người ăn trái ký ức hoàn hảo vào rồi nhìn kỹ bất kỳ loại mạch khắc nào, thì sau này người chính là kho lưu trữ của loại mạch khắc đó, tùy thời có thể chính xác khắc ra.

Nói sơ vậy đã thấy sự quý giá của nó, ai mà không muốn có thêm niềm tin vào trí óc của mình.

Thêm một vấn đề nữa, loại trái ký ức hoàn hảo này là sản vật độc môn của Tạ gia, chỉ bọn họ mới có thể xuất ra được. Cho dù người có ra bao nhiêu tiền để mua, cũng phải xem bọn họ có muốn bán hay không. Khiến vật đã quý lại càng thêm quý.

Nhớ năm xưa khi ta còn trẻ, Tạ gia kia vì muốn chiêu mộ ta, đã đem ra vô số món đồ quý giá, trái ký ức hoàn hảo kia chính là một trong số đó.

_ Vậy tiên sinh có thể cho mọi người biết, ký ức mà tiên sinh đã lựa chọn ghi nhớ khi đó sau khi sử dụng trái ký ức hoàn hảo hay không?

_ Số đo ba vòng của Tạ Phương Uyên nàng khi đó.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Chơi Đúng Cách

Việc Tạ gia tổ chức vui chơi có thưởng đúng là một dịp may hiếm có đối với đám người tinh anh tuổi trẻ nơi đây, đặc biệt ở tầm quý giá của trái ký ức hoàn hảo kia, là vô cùng thực tế với sự phát triển hiện nay của bọn họ.

Có nó, nếu khéo đầu tư sử dụng, coi như đã nắm chắc một phần bản lĩnh trong tay, thứ mà bình thường bọn họ khó tiếp thu được, thậm chí nếu may mắn, có thể nắm được chút gì đó của bí kíp truyền thừa quý giá nào đó, dù chỉ là da lông, vẫn là vốn liếng quan trọng để sai ngày sau.

Chỉ trong mấy hơi thở, khu vực xung quanh đã vắng hoe, chỉ còn lại đội ngũ quay phim cùng đám phóng viên truyền hình. Đa phần là người lớn tuổi, những người trẻ hơn dưới ba mươi cũng sớm bỏ vị trí công tác, lao vào dòng người thí luyện cầu may kia. Kể cả nhóm bảy tiên nữ cũng có sáu người sớm đã đi vào, chỉ riêng La La nhỏ tuổi nhất là chưa, đúng hơn là không được phép tham gia, hộ vệ của La gia sau sự việc lần trước nay đã cản trở hơn rất nhiều. Dù sao có Mỹ Mỹ ở trong lòng, cô bé cũng không buồn.

La La không buồn, nhưng Mỹ Mỹ thì có buồn, bởi nó cảm nhận được từ đằng xa, lấp ló nơi góc khuất. Có một người đang liếm mép nhìn nó, rõ ràng một gương mặt bất thiện.

Mọi người vui, nhà nhà vui, ai nấy cũng đều vui, duy chỉ có một người không vui, đó chính là La Thần, người đang nhăn nhó mặt mày ủ dột đứng trước cửa, vẫn đang ngập ngừng chưa muốn đi vào.

Đối với La Thần mà nói, bất kỳ loại thi đấu nào cũng đều là khổ nạn, chung quy cũng vì hai chữ mặt mũi của gia tộc, mà bản thân hắn thì không có năng lực để giữ lấy. La Thần chọn con đường cơ giới sĩ, năm nay đã 17 tuổi, mà vẫn loanh quanh thanh đồng cấp thấp, hai chữ thiên kiều chưa đến lượt hắn được nhận.

La gia coi trọng con cháu dòng tay đen như La Thần là ở khoảng tâm kế, lòng dạ càng đen thì càng tốt. Mà người lòng đen thì phải biết đánh cho da mặt sáng, nếu không thì thì thôi, đã thi thì phải có giải. Lỡ sáu gia tộc kia đều có người xướng tên lên nhận giải, mà La gia hắn thì không, khoảng tiền vừa được cấp thêm gần đây chắc chắn khó bảo toàn.

Đó chính là lý do vì sao sau lần gặp may ở sự kiện đoạt vé vừa rồi, La Thần chỉ mặc sức ăn chơi, tạo bè kết đảng, bất cứ kiểu thi đấu nào khác hắn đều cố hết sức tránh né.

Thậm chí khu vực bán kính xung quanh diễn võ trường nơi tổ chức đại hội cơ giới sĩ, hắn chưa từng đặt chân vào, có việc cũng chọn đi đường vòng. Là cẩn thận, tránh bị xui xẻo mà rơi vào thế gài phải tham gia, nhưng ở đây thì không tránh được, ban đầu là chính hắn hồ hào dẫn đầu cả trăm người tới. Bỏ về thì sau này khỏi bàn tới mặt mũi.

Nguy cơ hơn nữa, lỡ có đứa con cháu nào cũng họ La thay hắn giết được giải, hậu họa sẽ khó lường. Nếu biết trước có hôm nay, thì ngày xưa ta đừng đến, dù lòng mang tâm trạng như vậy nhưng La Thần vẫn cắn răng bước vô. Trận này mà không đánh, mang tiếng bỏ cuộc thì càng nhục nhã hơn.

Khi cơ thể đã hoàn toàn dung nhập vào bên trong, không gian xung quanh La Thần lập tức biến đổi, giống như như hắn bị cuốn bay tự do vào lốc xoáy mờ mịt, cuối cùng, hắn rơi tự do xuống bề mặt bên dưới, chính là đã chính thức bước vào không gian thí luyện lần này.

Là con cháu dòng chính của đại gia tộc, kiểu thiết bị không gian loại này La Thần không lạ gì, bản thân hắn cũng từng một hai lần tham gia qua. Chỉ là mỗi nhà mỗi kiểu, bố trí lần này của Tà gia thật sẽ khiến hắn chịu khổ.

La Thần đang ở trong một vùng không gian rộng lớn, cảnh quan chính và duy nhất ở đây chính là sa mạc, xung quanh hắn trù trời xanh mây trắng ra, chỉ còn cát và cát, cát mịn mù bốn phương, trải rộng tới chân trời, đương nhiên là một cọng cỏ cũng không có.

Khẽ động một chút, La Thần lại thờ dài, loại thí luyện kiểu này chính thứ hắn ghét nhất, vừa rồi người Tà gia nói là công bằng, hắn ghét nhất chính là công bằng, bởi vì như thế này đúng là quá công bằng.

Quy tắc thí luyện hắn cũng đã nắm được, là thông tin tự động truyền đến. Mục đích lần này cơ bản đúng là chỉ thử thách ý chí của thí sinh.

Vùng không gian này không có năng lượng tinh thần, vùng chứa cũng bị phép tắc nơi đây phong ấn. Về cơ bản, người tinh anh đang có mặt trong sa mạc này, đã không khác gì người bình thường. Thậm chí năng lượng để mở túi không gian cũng không có.

Còn qui tắc thí luyện thì gần như không có, đại khái là trái kí ức hoàn hảo được đặt rải rác khắp nơi, mọi người cũng phân ra khắp nơi, cứ thoải mái lang thang tìm kiếm, có chút hơi dựa vào may mắn mà được. Tuy nhiên phân thông báo cũng có nói thêm, khoảng cách di chuyển càng lớn, thì tỉ lệ may mắn tìm thấy trái kí ức hoàn hảo càng tăng. Còn nếu muốn bỏ cuộc cũng đơn giản, chỉ cần phát động suy nghĩ, giao tiếp với thiết bị, sẽ tự động truyền tống ra ngoài.

Cũng không ngăn cấm quay lại lần nữa, nhưng tỉ lệ nhặt được trái kí ức hoàn hảo cũng sẽ tính lại từ đầu. Thời gian trôi qua bên trong và bên ngoài cũng không giống nhau, giống như cách tính trong zone s, lấy mốc là thời gian thật bên ngoài, theo tỉ lệ thích hợp mà bắt đầu co giãn. Trong đó tỉ lệ may mắn tăng lên, phụ thuộc vào thời gian và khoảng cách di chuyển bên trong.

Ngẫm nghĩ một hồi, mọi thứ La Thần đều hiểu rõ, chỉ có cái tỉ lệ may mắn là còn hơi mờ mịt.

Vậy khác nào đưa thăng mù lên rầy, thí luyện, thí luyện kiểu gì đây. La Thần thờ dài, không lẽ phải trông cậy vào phúc trạch tổ tiên, vô tình lượm bảo. Mà suy nghĩ kĩ, tổ tiên nhà họ La cũng không làm được nhiều điều tốt lắm, mong chờ kiểu đó, bỏ qua được rồi.

Dù sao cũng không có nguy hiểm, La Thần dần bước đi về phía trước, trong lòng thầm nghĩ, giá vô tình gặp tiểu đệ Lý Bá, ép hắn công một đoạn thì càng hay.

Năm phút, mười phút, chưa đầy nửa tiếng sau, La Thần đã thấm thía ý nghĩa câu nói vừa rồi của Tà Minh đại sư, cái gì là thử thách ý chí.

Đem thân thể con người bình thường lang thang trong sa mạc hoang vu, nắng chói chang, gió khô nóng, mặt trời gay gắt, cảnh tượng trùng trùng điệp điệp, đi mãi miết không thấy điểm dừng. Đây hơn cả hành xác, là ép khô người theo đúng nghĩa đen.

Người tinh anh, đặc biệt là cơ giới sĩ, có trăm ngàn cách tập luyện. Nhưng không có kiểu nào giống thế này. Đây là tự làm hại mình, không giúp được gì đến việc thăng cấp. Con cháu nhà giàu như La Thần lại càng đau khổ, cảm giác tiền hô hậu ủng vừa sinh ra đã có, nay đâm đầu vào đây, không khác gì đem con cá lên cạn, càng giãy giụa thì càng thôi thúc.

Tình hình cũng có chuyển biến mới, đúng lúc vừa qua được nửa canh giờ, không gian thí luyện lại truyền đến tin tức, tỉ lệ nhặt bảo vừa tăng lên một phần trăm. Một con số vừa đáng thương vừa bị kịch.

Dưới sự hành hạ của sa mạc, La Thần thấy rõ sức sống của mình ngày một giảm, chủ yếu đến từ sự mất nước và nhiệt độ quá cao. Hắn cũng hiểu rõ cái gọi là kiểm tra ý chí hay tỉ lệ may mắn kia là gì, đó chẳng qua che giấu phương pháp đúng đắn để vượt qua thí luyện.

Cơ bản chính là, khi số người còn trụ lại bằng đúng với số lượng trái kí ức hoàn hảo có ở đây, thì bọn họ mới thật sự có cơ hội để được nhận. Cái tỉ lệ may mắn là để hợp thức hóa và làm mau làm nản lòng thí sinh, cũng là cách để xếp hạng về sau. Còn về ý chí, chính là nói trụ được bao lâu trước khi có đủ người bỏ cuộc. Đây là một cuộc đua đào thải.

Hiểu rõ vấn đề, La Thần lập tức bỏ cuộc. Trận này phải đánh dài hơi, hắn cần phải chuẩn bị cẩn thận, tin chắc những kẻ có đầu óc khác cũng nghĩ như vậy.

Quả nhiên khi rời ra bên ngoài, La Thần cũng đã thấy một số thí sinh có suy nghĩ giống hắn, toàn là những gương mặt quen thuộc đến từ các gia tộc có tên tuổi, ngày thường bọn họ quen ngồi trên cao, chút mưu trí này cũng nên có.

Không gian bên trong cái hộp vuông kia là thật, chỉ là được gói gọn lại khi nhìn từ bên ngoài. Tác động của nó đến cơ thể đương nhiên cũng là thật, ngay lúc vừa bước ra, cảm giác khát nước, say nắng mệt mỏi của La Thần vẫn rất rõ ràng, thậm chí còn cả vết bóng nắng trên da.

Ngay lập tức La Thần lấy ra thanh sinh mệnh để chữa trị, phục hồi đến trạng thái tốt nhất. Không có thương tích gì nghiêm trọng, nên hắn chỉ cần dùng chưa đến nửa thanh sinh mệnh loại thường là đủ.

Tiếp theo là tới khâu chuẩn bị, La Thần mở túi không gian của mình ra.

Đầu tiên là thay phục trang thích hợp khi đi trong sa mạc, trùm càng kín càng tốt, riêng áo lót bên trong thì dùng loại có thể tự tản nhiệt và thấm hút mồ hôi, cũng không ngại cảm ra mồ hôi và kính đen đeo mắt, găng tay găng chân đương nhiên phải có.

Tiếp theo là nước và lương thực, do túi không gian khi vào bên trong sẽ không thể sử dụng được, nên La Thần phải có sự chọn lọc cẩn thận, hiệu quả cao nhất nhưng phải nhẹ cân nhất, tốt nhất là nước lọc, thức ăn nhiều dinh dưỡng và viên nén vitamin.

Cần chú ý bỏ ra những thứ có năng lượng tinh thần, vào trong đó không sai được lại trở thành gánh nặng, không chừng phải vứt bỏ. Mà Tà gia cũng thật tuyệt tình, giả có thể đem được thanh sinh mệnh vào, thì trận này La Thần hẳn chắc chắn sẽ ở thế bất bại, thứ đại sư Lý Hương Hương lần trước đưa cho, thanh sinh mệnh huyền thoại, hắn vẫn còn giữ ở đây.

Sau một hồi tính toán chi ly, La Thần bộ dạng chòm kín người, vác trên vai cái túi nặng vài mươi cân, lần nữa tự tin bước vào khu vực thí luyện. Quay đầu nhìn lại, những người vừa rời khỏi, nay cũng không khác hắn mấy, tất cả đều chuẩn cho quá trình hành hương trong sa mạc. Lần thí luyện lần hai của La Thần bắt đầu.

Vừa rời nếu La Thần nhìn kỹ thêm chút, sẽ thấy trong đám người đó, có một nam thiếu niên mặt mũi sáng sủa nhưng lại có nụ cười khả nghi, bộ dáng lén lút. Cũng đang tí từng tiếng vào bên trong, khoe miệng vừa cười vừa lẩm bẩm:

_ Mỹ Mỹ an tâm, lần này ca mà mua bán được, đảm bảo sẽ có cho đệ một bữa ăn no ngập mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: La Thần Lựa Chọn

_ Chết tiệt, Tà gia tính làm cái gì đây, chỉ toàn cát là cát, có cần chán vậy không.

La Thần ngồi phịch lên một đụn cát, lấy ra túi nước cuối cùng, cẩn thận nhấp từng ngụm một. Hắn chỉ uống nước, không dám ăn, dù sao trong sa mạc thì cái khát vẫn đáng sợ hơn cái đói.

Hôm nay đã là ngày thứ ba hắn lang thang ở đây, cái chỉ số may mắn kia hiện đang là 20 phần trăm, mà nói thật con số đó cũng không quan trọng, chỉ có chút an ủi là lần gần đây nhất cập nhật, La Thần hẳn đang ở trong top dẫn đầu, đây là nhờ ngay lúc đầu hắn đã đưa ra lựa chọn đúng đắn.

Sa mạc mỗi lúc một khắc nghiệt, mức tăng lên tỉ lệ thuận với con số may mắn kia, cả mặt trời và nhiệt độ đều không ngừng gia tăng cấp độ hành hạ lên cơ thể của người thí luyện.

Dự tính lúc đầu của La Thần, lượng nhu yếu phẩm kia ít ra phải đủ cho hắn cầm cự được một tuần, không ngờ mới ba ngày đã hết, Tà gia thật biết cách hành hạ người khác.

Không ổn, tình hình này là không ổn, với tốc độ mất nước hiện nay của La Thần, túi nước này chỉ đủ cho hắn cầm cự tối đa một ngày nữa, không biết các người khác chuẩn bị như thế nào, riêng hắn đến mức này coi như là cực hạn.

Không phải La Thần chuẩn bị không tốt, đúng hơn là đã rất tốt, trong mấy mươi ký hành trang hắn mang theo, có đến chín phần là nước, chỉ là nơi đây

toàn thời gian mặt trời nắng gắt, không có phân ngày đêm để bọn họ có thời gian giảm sức, việc mất nước diễn ra liên tục. Cộng với việc phải di chuyển không ngừng, chính là vì điểm số được tính bằng cả thời gian và quãng đường di chuyển được.

Ngẫm cho kỹ, hình như lần này không phải là kiểm tra ý chí, mà là kiểm tra sức mạnh đơn thuần của cơ thể. Ví như nếu La Thần khỏe hơn, lượng tư trang có thể mang theo tăng lên vài lần, vậy thì lại càng nắm chắc.

Không lẽ, La Thần chợt nghĩ, lần này mục đích kén rể của Tạ gia là muốn nhắm vào Trương gia, gia tộc trâu bò nổi tiếng. Nhớ lại lúc đứng trước cổng, cái túi hành trang mà đám Trương gia mang theo, còn to hơn cả người hắn. La Thần vuốt mặt, cũng là bị Tạ gia gạt, cái gì là công bằng kia chứ, rõ ràng là bọn họ muốn đòi khẩu vị, không lẽ phong cách thư sinh trang nhã kiểu như hắn đã hết thời.

Cũng còn một cách khác, đó là lần nữa bỏ cuộc, một lần nữa chuẩn bị lại từ đầu. Vừa nghĩ, La Thần lập tức lắc đầu bỏ qua, luật chơi lần này vốn không có lợi cho hắn, giới hạn tự nhiên của cơ thể là có hạn, thử lần nữa kết quả chưa chắc sẽ tốt hơn. Với lại thả là bỏ luôn, chứ một lần nữa trải nghiệm, hắn chịu không nổi.

Đám lần này cho đến khi kết thúc, bảng danh sách người thành công nhận được trái kí ức hoàn hảo kia tất cả đều bắt đầu bằng chữ Trương. Một đám trâu bò chen chúc nhau nhận giải, cảnh tượng này thật khó coi, thử thả vào đó mấy cọng cỏ, chắc chắn tiếng rống sẽ rất vang dội.

Lục lại trí nhớ, La Thần chưa có giao hảo với ai họ Trương, kể cả trò chuyện khách sáo mấy câu cũng không có. Bọn cuồng tu không am hiểu phong tình đó, ngày thường ngoài đánh nhau, cũng là đi tìm người khác để đánh nhau, chỉ riêng việc bọn họ lần này tới Nha Trang thành, cả đám đem mừng mền vào diễn võ trường cấm trại, là quá đủ để hiểu.

Những thiếu nữ xinh đẹp của Tạ gia kia, không lẽ phải tuân theo sự sắp xếp của gia tộc, kiếp này gửi thân cho đám cốt đột kia chà đạp, thật đau lòng.

Càng nghĩ thì càng tức tối, mang tâm trạng nặng nề, La Thần lần nữa đứng lên, nặng nề từng bước đi tới. Lại nghĩ về Lý Bá tiểu đệ của mình, La Thần cam đoan hắn đã sớm bỏ cuộc. Thân thể cơ giới sư như Lý Bá, trụ được kiểu hành xác này mấy canh giờ, đã là kì công hiếm có.

Lý Bá ơi Lý Bá, hy vọng người đừng bỏ cuộc quá sớm, gia tộc người có thất vọng cũng không sao, nhưng làm ta thất vọng là không tốt. Dù sao cũng là đại sư Lý Hường Hường tự tay gửi gắm mi cho ta, ta coi mi là con chó, nhằm, con cháu trong nhà. Người tệ quá cũng làm ta mất mặt đó.

Có lính gác cũng thật tốt, đặc biệt là kiểu lính gác gánh cả đại gia tộc như Lý Bá, chỉ cần thoáng nghĩ về hắn, cảm giác cao cao tại thượng của La Thần lập tức phục hồi. Lòng hắn thăm thẳm, không biết lần sau ra đường, có nên tặng thêm cho Lý Bá kia sợi dây xích có gắn nơ hay không.

Dẫn thân trong cát nóng, mặt trời chói chang trên đầu, cảm giác như chỉ cần đưa tay lên là chạm tới. Nhiệt độ lúc này đám đã lên đến 60, mí mắt của La Thần đã khô cháy, muốn chớp phải dùng tay vuốt xuống. Mả đôi tay cũng không tốt hơn, đã đỏ ra như gỗ, nếu cố co mấy đầu ngón tay lại, các đốt sẽ rớt ra.

Một ngày nữa trôi qua, nước đã hết, túi hành trang mang theo sớm đã vứt bỏ, một lớp áo ngoài cũng không màng giữ lại, đến chính La Thần còn không tin nổi là mình còn trụ lại được đến lúc này. Trong đầu La Thần, những tia lý trí cuối cùng còn sót lại, không ngừng gào thét kêu hắn hãy bỏ cuộc. Kể cả dùng bài toán lợi ích để tính toán, cũng chỉ một đáp án duy nhất là bỏ cuộc.

Cơ thể và tâm trí là một, sự thương tổn cũng không đến một mình, cảm giác cái chết phủ xuống không dễ vượt qua, nếu không cẩn thận sẽ lưu lại tâm ma, giống như con chim sợ cành cong, trẻ nhỏ sợ đòn, cả đời về sau sẽ không dám mạo hiểm, đây chính là điều lo sợ nhất của người học võ.

La Thần là cơ giới sĩ, cơ thể không đến mức vạm vỡ nhưng cũng rắn rỏi, chắc khỏe, cơ bắp từng khối là có. Vậy mà lúc này đây nhìn hắn, một cái giá áo là đã thành hình, may ở đây không có gió, nếu không hắn bay như cánh diều, chắc sẽ đi xa hơn.

La Thần không còn nghe tới tin báo của hệ thống thí luyện nữa, đúng hơn là hắn không quan tâm, trong lòng chỉ còn một ý niệm, đó là nâng đôi chân lên, và đặt xuống, từng chút từng chút mà tiến tới.

Đây không còn là ý niệm, mà là tâm niệm. La Thần không biết vì sao hắn vẫn bước đi, ý muốn bỏ cuộc sớm đã bỏ qua, mục đích hơn thua cũng không còn.

Nếu cho La Thần một lý do cho việc này, có lẽ đây là một mong muốn từ sâu thẳm bên trong hắn, một mong muốn mà chính hắn cũng không biết. Đúng hơn là bao nhiêu năm đã từng sống, hắn được dạy để không cần phải biết. La Thần chỉ có xuất thân, nó chính là tất cả những gì mà người khác cũng như chính hắn, nghĩ là mình có. Và cũng chính cái gọi là xuất thân đó, đã che lấp đi tất cả những gì mà hắn có thể có.

La gia quá lớn, truyền thừa của La gia thậm chí còn xa xưa hơn nhà Morgan, lật lại sách sử, con quái vật La gia không chỉ một hai lần khuấy động thiên hạ, một tay che trời, thay triều đổi đại. Người ta nói nhà Morgan là đứng đầu, nhưng nếu đập nổi chìm xuống so đầu, hươu chết về tay ai còn chưa biết.

La Thần từ khi sinh ra, đã mặc định được chọn là người cầm cờ điều khiển con quái vật đó.

Tay đen tay trắng, người vinh kẻ nhục, một đứng trên bục một núp sau hậu đài. Việc phân chia kiểu này các gia tộc khác cũng có, nhưng không tàn độc đến mức tuyệt tình như La gia.

La Thần từ khi sinh ra đã được chọn và dạy để trở thành người xấu, định nghĩa kiểu người xấu này cũng rất đơn giản, đặt lợi ích của bản thân và gia tộc lên cao nhất, hại người mà nhận được một đồng, thì cứ thẳng tay nhiệt tình mà hại, không màn tới quá trình, chỉ xem kết quả cuối cùng. Thậm chí đến chính bản thân mình, nếu cần thiết vì gia tộc, cũng sẵn sàng góp thêm vào đó một đồng. Cái gọi là tình thân, cũng phải xem cân lên nặng nhẹ được bao nhiêu.

Bản thân La Thần nhờ tư chất thông minh cùng sự dạy dỗ cẩn thận, cho đến nay hấn chưa làm một việc gì mà thiếu đi hai chữ lợi ích, lấy hại người lợi mình làm chí hướng. La Thần tới nay đã đánh ra danh tiếng bản thân. Đám người mấy ngày nay lon ton đi theo hấn, thậm chí cũng không cần tốn chút tâm cơ, bọn họ là sợ La Thần, với hấn tuyệt không thể là địch, vì người lãnh hậu quả chính là cả gia tộc phía sau.

Tính tới nay trừ Lý Bá tiểu đệ kia ra, La Thần cũng chưa thực tâm kết bằng hữu với ai, kể cả nhận Vương Lang làm đại ca, cũng chỉ xuất phát từ tình thế ép buộc, về sau là coi trọng năng lực, đặt lợi ích lâu dài.

Còn Lý Bá, chẳng qua là bị La Thần hấn hại nhiều quá, nhiều tới mức quen tay, bây giờ có làm thêm nữa cũng không nghĩ là xấu.

Lần này La Thần bỏ qua tính toán, làm một việc mà thấy rõ chỉ có hại, là ngu ngốc, là một lần hấn không dùng tới cái đầu để nghĩ, chỉ nghe theo tiếng gọi từ sâu thẳm bên trong mình.

Lột bỏ đi tất cả, tiền bạc địa vị mưu toan, bỏ luôn gánh nặng trên vai hay tương lai sắp đặt. La Thần muốn biết bản thân mình là ai, mình là gì, nghĩ gì và có thể làm gì. La Thần muốn một bằng chứng về sự tồn tại của mình, một cơ hội để thấy được giá trị sống cho bản thân.

Sinh ra trong một đại gia tộc như La gia, giống như cục bột mặc người khác nhào nặn, đến suy nghĩ trong đầu cũng do họ tô trét mà thành. La Thần như con thoi, sớm đã quen với việc đưa đẩy, đôi lúc tưởng là nghĩ cho mình nhưng thực tế là không.

Gần chợ thì mua bán, gần nghĩa trang thì khóc đám ma. Một lần này tưởng là tình thế đưa đẩy, nhưng lại chính là quyết tâm của La Thần, chọn một cách tàn nhẫn nhất để gột rửa mình, một lần tìm thấy bản ngã, tìm thấy chính mình.

Không mục đích lại chính là mục đích. La Thần cứ lê tấm thân tàn đó mà bước tới, nhích từng chút từng chút một. Thịt đã khô nước, xương cứ thế mà kêu cọt kẹt.

Rồi hấn gục xuống.

Đầu óc như hoang tưởng, những khao khát hoang đường ập đến.

La Thần nghe thấy tiếng nước chảy xè xè bên cạnh, hơi nước mát ập vào mặt như có thật. Nước như có mùi, mùi hương thật nồng đậm.

Hấn lại thấy gương mặt của người huynh đệ Lý Bá mờ ảo hiện ra dưới nắng mặt trời, đang lặng im nhìn hấn, hình như còn nở nụ cười.

Biết là ảo giác, ảo ảnh, nhưng cũng là tốt đẹp.

La Thần đôi mắt không nhắm lại, cứ vậy mờ đi.

...

..

Lý Bá kéo lại khóa quần, lấy chân hất người kia nằm ngửa ra. Đến khi nhận ra đó là ai, hấn nở nụ cười vô cùng sáng chói, còn hơn cả ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Trạm Dừng Giữa Sa Mạc

La Thần mở mắt, từ từ chớp vài cái, hấn theo bản năng nội thị cơ thể, tình trạng suy yếu vẫn còn nhưng rõ ràng đã khá lên không ít.

Thấy trên ngực mình vẫn còn một nẫu nhỏ của thanh năng lượng sinh mệnh cấp thấp, La Thần biết con nguy hiểm kia đã qua đi, cũng đúng, hấn đã có tính toán trước, Tà gia làm sao dám để thí luyện sinh chết trên đất của họ kia chứ.

Hấn bắt đầu ngó nghiêng.

Trên đầu không còn cái nắng gay gắt kia nữa, thay vào đó là lều bạt căng trải rộng, so sánh trong và ngoài, giữa bóng râm bên trong và cát nắng chói lóa bên ngoài, không khác gì thiên đường với địa ngục.

Cựa quậy một chút, hấn nhận ra mình đang nằm trên thảm vải trải rộng phủ lên phản gỗ, mỏng manh nhưng thật êm ái.

Chép miệng, La Thần chạm ngay vào cái ống hút, đầu bên kia là nước trà mát mát lạnh, càng hút càng đã ghiền.

Ôi ta đã sống lại rồi, thiên đường chính là đây. Có lẽ cái thí luyện chết tiệt kia của Tà gia đã chấm dứt.

Khi đã hoàn toàn tỉnh lại, cộng thêm tiếng râm ran trò chuyện xung quanh, La Thần càng tin chắc điều đó. Nhưng nhìn nhìn rồi nghĩ nghĩ thêm một chút tình huống xung quanh, hình như lại không phải.

Cái lều này khá rộng, chỉ cắm cọc căng bạt che phần mái, bốn phía trống không, nhưng như vậy đã là quá tốt với thí luyện sinh tham gia, vì cái nắng chính là thứ hung hiểm nhất, tránh được nó đã là quá đủ.

Trong lều phân ra từng khu vực đặt phẳng gỗ, trên đó là các nhóm thí sinh ngồi quay quần với nhau, cũng có những người giống La Thần, một mình một phần.

Nhắm đếm, ở đây có khoảng trên dưới trăm người, toàn là những gương mặt quen thuộc với La Thần, đa phần đều là con cháu xuất thân từ các gia tộc lớn.

Có chuyện gì ở đây?

La Thần nhanh chóng chụp một tên gần đó hỏi thăm, chỉ đôi ba câu là hắn hiểu sơ sơ mọi chuyện.

Theo suy đoán của mọi người ở đây, nơi này là trạm dừng chân giảm sức mà Tà gia sắp đặt, người thí luyện chỉ cần đạt được thành tích nhất định, ở đây có lẽ là tỉ lệ may mắn thì sẽ tự động tìm được nơi đây. Nói là suy đoán là vì chưa có thông báo chính thức của hệ thống, nhưng có lẽ cũng không khác lắm.

Bởi vì ngay bên ngoài trạm dừng có cái bảng to dùng ghi rõ: Tà gia trả lâu, hoan nghênh quý khách.

Dù vậy nhưng trạm dừng này không hề khiến mọi người biết ơn Tà gia, mà ngược lại chính là lòng người căm phẫn. Lý do chính là, phí tổn để có thể đặt chân vào đây, chưa nói tới tiêu sài các thứ, là quá sức đắt đỏ.

Thuê một chỗ ở đây, lệ phí không tính bằng ngày, mà là bằng giờ, mỗi tiếng đồng hồ trôi qua bên dưới cái bóng râm này có giá một ngàn thanh năng lượng phẩm chất trung bình, tức sơ sơ ngủ một giấc mười tiếng đồng hồ, chưa được nửa ngày là đã bay mất tương đương giá trị của một thanh năng lượng cực phẩm, cái giá này không phải ai cũng bỏ ra được. Đó là chưa nói đến giá tiền của các loại nhu yếu phẩm có bán nơi đây, nói là giá trên trời cũng còn khiêm tốn.

Phải nói là cái giá tiền này lấy được mạng người.

Nhưng giữa thiên đường địa ngục hai bên, tiền bạc không phải là lựa chọn. Ví như nếu ép La Thần đâm đầu ra ngoài cái nắng kia thêm một lần nữa, hắn sẽ không ngại ngừng gì mà lựa chọn từ bỏ.

Hệ thống thí luyện cứ cách mỗi giờ đều thông báo số người còn sót lại, đến nay gần như tất cả đều tụ tập tại nơi đây. Có thể nói đây chính là chặng thứ hai của lần thí luyện này.

Vừa nghe tên kia phân tích La Thần vừa ngẫm nghĩ, đôi mắt hắn nhú lại, nếu đúng như lời tên kia nói, Tà gia lần này đúng là suy tính thâm sâu, đi buôn một vốn mười lời, phần thưởng trái trí nhớ hoàn hảo kia nói là cho không, đi tìm là có, nhưng lệ phí thu được dọc đường dăm sẽ nhiều hơn đến mấy lần.

La gia hắn có lẽ đã bị mang tiếng oan, nói là biết làm ăn, có lẽ đề họ Tà lên trước mới đúng.

Trạm dừng chân này lúc ban đầu chỉ có một người quản lý, là một lão trung niên mặc trang phục của Tà gia. Còn lúc này đã kết nạp thêm một người nữa, y chuyên đi thu tiền, còn lão đầu kia thì nhiệm vụ đuổi khách, đây là cặp đôi máy chém ăn ý.

Ở nơi thí luyện này mọi người không thể sử dụng năng lượng tinh thần, nhưng trong bán kính trạm dừng chân này thì có thể, đây chính là điểm giá trị nhất của nơi này, chính vì vậy mà La Thần có thể nhanh chóng phục hồi cơ thể vốn đã tắt đèn của mình.

Người tinh anh nếu không thể sử dụng được năng lượng tinh thần, không khác gì đem cá ra khỏi nước, vậy mới biết nơi này quý giá đến thế nào, nhưng cái giá để được ở lại thì cũng quá quý.

La Thần ngẫm nghĩ, bỗng giật mình nhìn xuống, tiện chân đạp tên kia ra xa, lăn liền mấy vòng. Chính là vì nhân lúc La Thần sơ hở, tên kia tranh thủ ngậm cái ống hút trà mật của hắn.

Suy đồi, tên kia cũng không phải ai xa lạ, đường đường cũng là con cháu gia tộc hạng trung, có chút tên tuổi. Vậy mà lại làm việc ăn chờ uống chực như thế kia, thật mất mặt. Lại nhìn hắn sau khi lò mò đứng dậy, cười nịnh nọt rồi nhìn bình trà đá mà nuốt nước miếng. La Thần lại càng thấy đau xót hơn, không biết hắn đã hút được bao nhiêu, đây đều là tiền a.

Có thể sử dụng được năng lượng tinh thần, La Thần lấy từ túi không gian ra viên năng lượng sinh mệnh, chỉ cần dùng loại phổ thông, thêm một thoáng là hắn đã phục hồi hoàn toàn. Kế tiếp là đi thể hiện cái thân phận danh giá của hắn.

...

_ La lão đại, _ Chào La lão đại.

_ La công tử đã tới rồi à, mọi người ở đây ai cũng đang nói về La công tử đó.

_ Quý nhân tới rồi, La công tử đứng là rồng trong loài người, có công tử ở đây mọi người an tâm hẳn lên.

...

...

Rất nhanh chóng La Thần đã tụ tập xong đám tay chân của mình, hẳn là người biết chọn vây cánh, có thể còn trụ lại được ở trạm dừng chân này đến hiện tại, đều là con cháu các gia tộc top đỉnh, không so được với thất đại gia tộc nhưng vẫn là thượng tầng trong lớp trung lưu.

Mối quan hệ của thất đại gia tộc rất vi diệu, vừa gần lại vừa xa, La Thần cũng không chủ động kết nối lung tung, dù sao danh tiếng của hắn trong thế hệ này cũng không tốt lắm. Có thể lực hỗn tạp này là hắn chuẩn bị cho mai sau, nhưng bây giờ dùng tạm để nắm bắt chút tin tức, coi cũng được.

Mỗi người một tiếng, La Thần nắm rõ thêm nhiều tình hình lúc này, có những việc mà chính hắn cũng không ngờ tới.

Việc đầu tiên là theo lần thông báo gần đây nhất của hệ thống thí luyện, La Thần hẳn vậy mà đang nghiêm nhiên đứng đầu trong danh sách xếp hạng tỉ lệ may mắn, vượt lên trên cả đám hung nhân nhà họ Trương. Tin tức này bất ngờ đến mức chính La Thần cũng phải mất chút thời gian định thần mới thông thoáng được.

Thí luyện lần này có đầy đủ tinh anh của các gia tộc cùng thế hệ tham gia, mỗi nhà mỗi ưu điểm mạnh yếu khác nhau, vậy mà lại để cho tên chuyên đi cửa sau như La Thần hắn đứng đầu, thật có lý mà. Không lẽ chỉ mới chịu khổ một chút mà ông trời đã chứng giám như vậy sao. Ai nói ông không có mất chứ.

Tầm ảnh hưởng về mặt tinh thần đã có, việc thứ hai chính là yếu tố ảnh hưởng đến giá trị thực tế của La Thần tại đây.

Chính là tiền.

Muốn tồn tại ở sa mạc bốn bề hoang vu này thì trạm dừng chân tại đây chính là phương pháp duy nhất.

Mọi người đều có chung một nhận định nữa, trừ con số tỉ lệ may mắn ra, chỉ cần là người đã sai hết nhu yếu phẩm hành trang mang theo, thì trạm dừng này sẽ tự động xuất hiện trước tầm mắt.

Muốn thắng trong cuộc thi tìm kiếm trái ký ức hoàn hảo thì cơ bản là phải trụ lại trong nhóm 50 người cuối cùng còn lại. Với giá tiền thuê chỗ ở cùng các nhu yếu phẩm nơi đây, cuộc thử thách tinh thần chịu đựng đã trở thành cuộc chạy đua về tiền. Đây là một sự biến đổi kinh khủng thuộc về chất.

Cho dù biết trước là sẽ không sử dụng được năng lượng tinh thần, nhưng thiết bị không gian chứa đựng vốn là vật bất ly thân của người tinh anh, đương nhiên bọn họ phải đem theo. Đây là lúc để so xem túi tiền của ai sâu hơn.

Nếu biết trước có loại thử nghiệm này, ban đầu bọn họ đừng chuẩn bị com nước, cứ nhét đầy thanh năng lượng vào túi không gian, xem ra lại có nhiều phần thắng hơn.

Có những người cố tình lách luật của trạm dừng chân bằng cách thuê chỗ trú một giờ, rồi ra ngoài chịu nắng, đến khi chịu không nổi nữa thì vào thuê tiếp rồi dùng thanh năng lượng sinh mệnh để phục hồi. Không ngờ lại bị tên tiểu ma đầu tay sai thu tiền kia chọc gậy bánh xe, buộc bọn họ phải đóng trước tiền thuê dài hạn, nếu là ngắn hạn thì phải đóng tăng gấp mấy lần. Điều này đã gây ra hận thù trên diện rộng trong làn sóng thí luyện sinh.

Nhưng chỉ là ở những người tuổi trẻ thuộc gia tộc cấp thấp, còn như La Thần thì đó lại là chuyện tốt tốt, thân phận như hắn mà làm mấy trò như vậy cũng không hay lắm. Đây là trò chơi đào thải, bỏ cuộc càng nhiều càng nhanh thì càng tốt cho những người ở lại.

Nơi đây có luật, người nắm luật chính là lão già canh gác của Tà gia, bọn họ đương nhiên có thể phản kháng, nhưng dưới mái hiên thì buộc phải cúi đầu. Cũng có khi đây là luật ngầm mà Tà gia cố tình đặt ra, mà người được lợi chính là con cháu các gia tộc nhiều tiền lắm của, bọn họ không lên tiếng phản đối, người khác càng không có tư cách nói chuyện.

Kế tiếp là vô số lời xin xỏ mượn tiền gửi đến tai La Thần, ai nấy đều chủ động hẹn hò trả lãi hậu hĩnh, con nhà tài phiệt như La Thần, không mượn hắn thì mượn ai.

Trái kí ức hoàn hảo là thứ vốn không mua được bằng tiền, Tà gia độc quyền sở hữu, hồi giờ chỉ thấy họ đem tặng hoặc đổi, chưa thấy buôn bán bao giờ. Cơ hội lần này để có thể sở hữu được nó, với các gia tộc hạng trung đúng là ngàn năm hiếm có, chưa nói đến vinh quang nhận được phía sau, đây là cuộc thi, đương nhiên sẽ có người được kẻ thua.

Bọn họ nhà giàu, tiền bạc trong người đương nhiên có, nhưng với hao phí nơi đây vẫn là đu theo không nổi, chỉ mua một chỗ đặt chân, chưa nói đến đồ ăn thức uống, đã là quá sức chịu đựng. Tiền hao phí ở đây chính là làm ăn, không xuất ra thì thôi, đã lỡ theo thì phải theo đến cùng, may ra còn có cơ hội thu lại. Nếu bỏ cuộc chính là mất cả chì lẫn chài.

Lãi suất hứa hẹn lúc này đã trở nên không tưởng, lên đến năm phần có hơn. Đây đều là do bọn họ đã suy nghĩ kỹ, đem chỗ dựa phía sau ra làm đảm bảo, tuyệt không phải nhất thời bốc đồng.

Còn La Thần thì vẫn đang bình tâm suy nghĩ, nếu đây là cuộc chạy đua dài hơi về vốn. Cho người khác mượn tiền không khác gì tự chặt dây đu của mình, việc ngu như vậy La Thần không tiện làm.

Liếc nhìn về chỗ thành viên sáu nhà khác, La Thần nhận ra bọn họ đều có tình tỏ ra tách biệt, có lẽ cũng cùng chung suy nghĩ với hắn, nơi này không phải thi đánh đấm, càng tụ tập thì càng không có lợi. La Thần nhẩm tính cũng nên tự tìm đường thoát cho mình, tiền để trong túi mới là tiền khôn, cứ thế này thì một xuất lấy được trái ký ức hoàn hảo đã trong tay.

Nhưng những tính toán của La Thần đều phải thay đổi, đó là khi hắn biết được vấn đề quan trọng nhất, chính là danh tính của kẻ tay sai đòi tiền người người căm ghét kia là ai, chính là là kẻ vừa bước tới sau lưng La Thần, liền lập tức khiến đám người kia thối lui chạy trốn, cùng với đó là giọng nói vô cùng quen thuộc, nghe thân thương như con cháu trong nhà:

_ Họ La nguoi tình rồi à, có bao nhiêu tiền móc ra đưa hết cho ta, bình trà đá kia cũng không phải miễn phí, nê tình quen biết ta giảm cho nguoi một phần.

Không ai khác chính là Lý Bá tiểu đệ kia.

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Trạm Dừng Giữa Sa Mạc (2)

_ Buông ta ra, họ La nguoi mà còn ép ta nữa thì dừng trách ta kêu người tống cổ nguoi ra sa mạc, thật uổng tâm lòng của ta khi lòi nguoi vào đây mà.

_ Lý Bá ơi Lý Bá, trung thực một chút đi, chuyện nguoi kể không phải quá hoang đường hay sao. Nguoi họ Lý, không phải họ Tạ, làm gì có chuyện lần thí luyện này nguoi được bọn họ trải thảm cho như thế chứ.

Lý Bá vẫn ra sức giãy giụa, cố gắng thoát khỏi thế kẹp cổ tra khảo của La Thần, chỉ là luận chiến lược, Lý Bá hẳn còn lâu mới bằng được, dù sao Lý Bá hẳn là cơ giới sư, sức tay chân sao bằng được cơ giới sĩ như La Thần.

_ Dừng nghĩ ai cũng như nguoi, Lý Bá ta là người có nhân phẩm, lời ta nói ra chắc như đinh đóng cột, lừa gạt nguoi, hừ, chỉ làm giảm thân phận của ta.

La Thần cũng biết được là Lý Bá không nói dối, chút hành hạ này coi như nghi thức ăn mừng gặp mặt của hai người. Không phải là La Thần hoàn toàn tin tưởng cái nhân phẩm gì đó của Lý Bá, chẳng qua nếu lời Lý Bá nói là dối, thì nói dối cũng ngu quá đi, người làm huynh đệ của hắn không thể quá tệ như vậy.

Lý Bá kia sở hường, vào sa mạc thí luyện là lập tức thấy trạm dừng chân này trong tầm mắt. Bước vào thì được tặng chức ông chủ nhỏ, thông thả ngồi mát ăn bát vàng. Vừa nghe đã khiến người khác sôi gan.

La Thần buông tay, mặc kệ Lý Bá la làng đòi trả đũa, hắn hít một hơi trầm ngâm suy nghĩ, thì thảo, vừa đủ để Lý Bá nghe rồi yên tĩnh lại, cũng bắt đầu suy nghĩ.

_ Nghĩ kỹ lại đi Lý Bá, chuyện tốt trên đời không thể tự nhiên từ trên trời rớt xuống đâu. Liệu đây có phải là âm mưu nhắm vào họ Lý nguoi hay không?

Lý Bá khựng lại, chuyện này đúng là hắn đã có nghĩ đến, nhưng là nghĩ chưa thông nên tạm không nghĩ nữa.

Kế tiếp lại là giọng của La Thần, nhẹ nhàng từ tốn, đầy tính dẫn dắt:

_ Ta nghĩ chuyện này có chín phần là bẫy, cơ bản chính là đánh vào cái danh tiếng giới kết giao của họ Lý nguoi.

Tạ gia tạo ra một hồi thí luyện, lại tạo thêm cái trạm dừng chân của sau này. Ta tin chắc không phải vì tiền, bọn họ lâu nay chỉ đóng cửa chờ người khác mang tiền đến, kiểu chặt chém này tuyệt không phải tác phong lâu nay.

Ta nghe phong phanh bên ngoài có lời đồn, Tạ gia đang đến thời điểm chiêu rě số lượng lớn, vài mươi năm một lần. Chuyện làm rě nhà họ Tạ với người khác đương nhiên tốt, nhưng với thân phận kẻ thừa như chúng ta thì không. Nên nhớ con cái sinh ra trong cửa nhà họ Tạ, buộc phải theo họ mẹ Tạ gia.

_ Nhưng như vậy thì liên quan gì đến ta, chắc chắn một ngàn phần trăm gia tộc sẽ không chịu để ta đi ở rě đâu. _ Lý Bá có chút mờ mịt.

_ Lý gia nguoi không muốn nhưng Tạ gia thì chưa biết, nhìn nguoi yếu yếu nhưng cũng là giống giên tốt. Lần này là bọn họ trong vùng thí luyện này cho nguoi củ cải rốt, rồi tặng thêm cây gậy khiến người khác ghen ghét. Nói thử coi Lý Bá, có phải nguoi nhận được nhiều ánh mắt bất thiện lắm hay không.

_ Đúng là có chút chút.

_ Thấy chưa, ta đoán không sai mà. Chính là Tạ gia muốn hình ảnh nguoi trong mắt người khác đi xuống. Từ đó chia tách nguoi, sau này có ngã giá mua thân nguoi cũng rě thêm chút chút.

_ Không phải vậy chứ, ta chẳng qua chỉ hò hét thu tiền, mọi người có ghét thì ghét lão già canh cổng kia, liên quan gì đến ta.

_ Nếu là người thì người ghét ai, ông lão làm nhiệm vụ hay tiểu tử vậy đuổi theo sau dựa hơi.

_ Ta...

Lý Bá nghiêm trọng, hơn ai hết hẳn hiểu việc kết giao quan trọng như thế nào với Lý gia, nói các mối quan hệ đó chính là sợi dây cuối giữ Lý gia ổn định lúc này cũng không sai. Mặc dù gia tộc không đặt gánh nặng này lên vai hẳn nhưng nói là không cần nghĩ đến cũng không được.

_ Lý Bá, bình tĩnh lại đi, không cần quá lo lắng, may cho người là có ta ở đây, đề ca, ca sẽ giải quyết chuyện này giúp người.

Hai người La, Lý chụm đầu lại to nhỏ rì rầm, lấy La Thần làm chủ đạo, Lý Bá gật đầu rồi rít, thỉnh thoảng hẳn ngẩng lên phản kháng nhưng cuối cùng cũng xiu xuống.

Cũng không có âm mưu gì lớn, cơ bản là La Thần muốn Lý Bá thôi chức, chủ động nhường công tác thu tiền này lại cho hẳn.

Lý Bá không ngu, biết đây rõ ràng là La Thần kia tính kế mình, giành miếng ăn. Nhưng với mức độ thân thương xương máu của hai người, thà để họ La kia tính kế thì vẫn tốt hơn là họ Tạ. Với lại chuyện đi vòng vòng thu tiền, lúc đầu thì có vui, nhưng bây giờ đã dần dần trở nên khó xử, Lý Bá hẳn thật không hợp làm chủ nợ.

Bàn tính xong xuôi, lấy La Thần dẫn đầu, hai người hùng hổ cổ tóa ra khí thế hướng về phía cổng trước của trạm dừng chân, nơi có ông lão họ Tạ đang ngồi gác ở đó.

Cặp đôi này đã thành công thu hút sự chú ý của mọi người, dù sao bọn họ vô hình chung, đều có ý tránh xa chỗ ông lão kia, đây là tâm lý chung của các con nợ.

Trong ánh mắt dõi theo của mọi người, hai tên kia đã đứng trước mặt ông lão, khí thế là đã có, dù sao bọn họ cũng là top đỉnh vai về thể hệ này. Chỉ là với ông lão kia nhiều đó vẫn không ăn thua, ông ta vẫn điềm nhiên nhắm mắt, hướng mặt về phía sa mạc mênh mông, không chút biểu tình.

Lý Bá là người lên tiếng trước:

_ Lão bá à, ta tự nhận mình năng lực không đủ, hay là lão để La công tử đây đảm nhận chức vụ của ta đi. Huynh ấy chính là người đủ tài năng phẩm chất, đảm bảo sẽ giúp lão thu nhiều tiền nhất có thể.

Kế tiếp là La Thần:

_ Lão bá à, ta gọi người là Tạ lão nhé, chắc không sai đâu nhì. Tên tiểu tử họ Lý này nói không sai đâu, chuyện tiền bạc giao cho hẳn chính là giao trứng cho ác, chỉ tiền hẳn nợ ta là bao nhiêu hẳn còn không biết. Ta mà ngồi tính tiền lời lâu nay chắc chắn sẽ khiến hẳn giật mình chết giấc.

Với lại lão nhìn coi, gương mặt hẳn đầy đủ nét tham lam nham hiểm, làm sao không có chuyện lên lút biển thủ, ta chơi với hẳn từ nhỏ, tật xấu đó của hẳn ta rành nhất, tuyệt không sai đâu. Có ta, chính ta là ứng viên tốt nhất cho công việc này, lão cứ an tâm giao phó.

_ Tạ lão, Tạ lão, người nói gì đi chứ, ta rất thành tâm rồi bỏ chức vụ mà.

_ Ta cũng rất thành tâm nhận chức vụ này, đây chính là tâm động trời xanh đó. Lão gật đầu cái đi.

_ Tạ lão...

Mặc kệ hai người nói gì, lão đầu kia vẫn án binh bất động. Mọi người xung quanh sau lúc đầu ngạc nhiên đã bắt đầu cười thầm. Hai tên kia diễn kịch cũng kém quá đi, dù không biết Tạ gia có ý gì, nhưng cũng không thể tùy ý bọn họ muốn sao thì muốn. An phận chơi theo luật đi, tổng cổ luôn hai tên đó là tốt nhất.

Tình hình không giống với dự định cho lắm, thấy đã tốn hơn lít nước miếng mà vẫn không đả động gì được lão già kia, hai tên La, Lý bắt đầu sinh lòng thoát chí. Cũng ngờ rằng liệu lão già có phải cũng là một bộ phận của lần thí luyện này, mặc định theo hệ thống.

Đúng lúc này, lão già kia bắt đầu động, chỉ là một cái ngẩng đầu nhìn về hướng La Thần.

La Thần lập tức lui lại một bước, chân khụy xuống như muốn ngã, thần sắc biến đổi không ngừng.

Kinh ngạc, ngờ vực, cực kỳ kinh ngạc rồi chuyển qua sung sướng vui mừng.

Lý Bá đứng bên cạnh thộn ra nhìn La Thần, chẳng hiểu mô tê gì, tính lấy chân đá thử hẳn một cái. Rồi lão già kia lại nhìn về hướng Lý Bá.

Cảnh vừa rồi lặp lại, định lực của Lý Bá còn kém, hẳn té ngựa luôn, tay hẳn rung rung chỉ tay về phía trước, miệng lắp bắp: "Đại. đại..."

Ngay lập tức bàn tay của La Thần bịt chặt miệng của Lý Bá.

Hai người đơ thêm một chút, chính là đang nghe lời truyền âm của người trong bộ dạng lão già kia, mà không ai khác chính là Vương Lang Vương đại ca,

người đại ca từ trên trời rớt xuống mà họ nhận ở Lan Đông thành.

Lời truyền âm ngắn gọn, vừa hỏi thăm vừa dặn dò giải thích. Người thông minh nghe ít hiểu nhiều, rầm rầm các thông tin, âm mưu, tính toán chạy như điên trong đầu ba huynh đệ.

Lúc sau.

Vương Lang diễn trọn vở, âm ừ gập đầu một cái rồi tiếp tục nhìn về sa mạc mênh mông.

Hai tên La Lý kia nhìn nhau, hai nụ cười rạn rở.

Sâu trong đôi mắt này, ta đã thấy kim tiền chạy loạn, đây không phải là cờ đến tay, mà là bao bộ đựng tiền đang rộng mở, đợi người khác tự động tới nạp đây. Không muốn phát tài cũng không được.

Mọi người xung quanh khi chứng kiến cảnh hai tên kia chụm đầu nhỏ to, thỉnh thoảng liếc bọn họ mà cười liếm mép, da đầu bọn họ bỗng co lại, da gà chạy rần rần. Cao trào là lúc hai tên kia cúi đầu chấp tay hướng lão giả kia mà hét lớn:

_ Tà lão tiền bối an tâm, bọn học trò sẽ cố gắng hết mình, hứa không làm người thất vọng.

Chương mới của tiết mục thí luyện bắt đầu.

Bonus.

_ La Thần, khỏe chứ.

_ Ngươi, ngươi...

_ Bình tĩnh đi.

_ Vương Lang đại ca, đệ nhớ ca quá.

_ Khỏi, trạm dừng này do ta tạo ra, không liên quan gì đến Tà gia, lát sau ta sẽ giải thích. Bây giờ ngươi tính toán nhanh đi, nên nhớ, càng nhanh, càng nhiều, càng tốt. Ta lấy một nửa.

_ Bớt chút đi ca, đệ đạo này sống cực khổ lắm.

_ Im

...

_ Lý Bá, khỏe chứ.

_ Á á á á.

_ Bình tĩnh đi. Chào hỏi sau, hợp tác với La Thần mà giải quyết cho xong vụ này, giao hết cho hai ngươi đó.

_ Á á á á.

...

_ La Thần, là thật à, đó là đại ca?

_ Đương nhiên, người ta kết bái đầu thề tâm thường, cả đời ta chỉ sai một lần lúc nhận ngươi làm huynh đệ thôi.

_ Im đi. Vậy còn Tà gia, còn cái bằng môn bài có ghi tên bọn họ.

_ Đồ ngu, thế mà cũng hỏi, đây là vào kho gạo nấu cơm, trá hình một chút là gấp lửa bỏ tay người. Trong đất Tà gia đương nhiên phải giấu cò họ Tà rồi. Đại ca là tinh anh ta ngưỡng mộ, bản lãnh chưa nói, chỉ một nước này đã đủ khiến ta khâm phục. Hồi ngu nữa là ta kêu đại ca từ ngươi đó.

_ Đại ca làm chủ chỗ này, hèn gì ta vừa vào sa mạc là lọt vào đây luôn, một chút nắng cũng chưa thấy.

_ Nói nữa ta đánh ngươi đó. Nghe thêm một từ nắng nữa là ta ra tay. Đại ca rõ ràng là quá thiên vị mà, hành ta đang nắng như con khô. Hay thấy cái mặt ngu của ngươi tội quá nên mới vậy, nhưng vẫn là bất công với ta.

_ Ngươi ngu thì có, vậy giờ phải làm gì.

_ Chỉ hai chữ,: vơ, vét.

Chương 184: Rút Lui

Thân là trưởng tử thế hệ này của La gia, La Thần cũng coi như là người quen làm việc lớn. Hành động kế tiếp của La Thần vô cùng nhanh nhẹn, dứt khoát. Chính là tuyên bố ra qui tắc đấu giá mua chỗ dừng chân.

Lấy cái bóng của người được gọi là Tà lão, mà chính là đại ca Vương Lang của mình, La Thần đưa ra phương án.

Không rề rà, đơn giản là La Thần hét lên một cái giá, ai trả được thì nộp tiền ở lại, không thì tự giác bước ra ngoài. Cứ vậy giá tăng dần lên đến khi nào chỉ còn năm mươi người là được.

Lúc đầu đương nhiên có nhiều người râm ran phản đối, đây chính là trắng trợn bóc lột, lấy vật chất mà phân định thắng thua. Nhưng về sau ngấm lại, không cần chủ sự lên tiếng tiếp, sự phản đối đó dần dần lắng xuống.

Tự tập ở đây đều là tinh anh thế hệ, đầu óc có kém thì cũng ăn đứt người thường. Nghĩ kỹ cho thông, phương pháp này lại có chỗ tốt.

Ngay từ đầu việc đóng tiền thuê chỗ theo giờ, đã biến lần thí luyện này thành cuộc chạy đua tiền bạc, xem túi ai to hơn. La Thần đưa ra cách đấu giá, chính là dứt khoát giải quyết, chấm dứt việc càn túi từ từ.

Thay vì móc ra từng chút rồi hồi hộp chờ đợi, thà so luôn một lần. Ít nhất như vậy những người có hầu bao không rung rinh còn có thể nguyên vẹn đi ra, không bị hút máu đến trắng tay.

Không biết kiếm đâu ra cái búa gỗ, với bộ dáng rất chuyên nghiệp, La Thần lập tức đưa ra cái giá đầu tiên, lấy thanh năng lượng tinh thần trung phẩm mà kêu giá. Hai trăm thanh.

Khá tốt, không có ai bỏ cuộc. Đầu là con nhà có tên có tuổi, một chút tiền nhiều đó cũng không bọc theo thì quá mất mặt đi.

Đến khi lên mức một ngàn thanh thì khác, non nửa người đã tự giác ra tắm nắng.

Giá tiếp tục tăng lên, khi đến mốc một ngàn ba trăm thanh thì dừng lại. La Thần lẩm nhẩm đếm, lúc này ở đây chỉ còn lại vừa đủ năm mươi người, tính luôn đại ca Vương Lang bên ngoài là năm mươi một.

Nói thêm một chút, hơn chín phần người ở đây xuất thân từ đại gia tộc, có vài người còn lại cũng là đến từ các nhà có danh tiếng. Việc này không có gì lạ, cũng giúp cho những kẻ bỏ cuộc kia bớt đau khổ. Người ta nhà giàu a, mình đưa không lại cũng phải thôi.

Hơn một ngàn thanh trung phẩm năng lượng không phải là số tiền nhỏ, đã tương đương với tiền lương một năm của sĩ quan bậc trung rồi. Vài tên trong nhóm người bỏ cuộc không phải là không mạng ra được, nhưng ngẫm cho kỹ thì bỏ cuộc sớm vẫn hay hơn.

Đương nhiên trong nhóm người còn lại không phải ai cũng có thể tùy tiện mang theo bấy nhiêu tiền theo người, nhưng thông thả nói vài câu huy động người ở bên là quá dễ, chỉ cần nói ra tên họ của mình. Đây chính là lợi ích của việc chọn bạn mà chơi, chọn nhà mà đẻ.

Luật đã đưa ra nên cũng chẳng ai làm trái, dù sao cũng là đang ở trong đất của người khác, tình huống tiếp theo là rất nhiều người đứng ngoài nắng giương đôi mắt u buồn nhìn bên trong.

Biết chuyện đã rồi nên sau một hồi náo nhiệt bọn họ lần lượt chọn bỏ cuộc, từng người từng người rời khỏi bãi cát nóng này.

Coi như bọn họ có thêm bài học, cái mà Tà gia gọi là thi đấu công bằng quả nhiên chính xác, những người có thể lọt vào trong quả nhiên chính là bỏ "công" chọn những người "bằng" với họ.

Còn người bên trong thì thanh thoi hơn rất nhiều, coi như cửa đi thay người. Nghèo chút thân gia nhưng không còn phải chịu cảnh mỗi giờ mỗi khác phải đóng tiền thuê.

La Thần sau khi gom tiền một vòng, hần hí hửng cảm hơn sáu mươi ngàn thanh năng lượng trung phẩm hướng về phía Vương Lang.

_Ồ đưa đủ, La Thần ngại không thu phần chia của mình à.

_Đại ca nói gì kỳ vậy, túi tiền này đại ca cứ tùy tiện giữ lấy, sau này thông thả thì chuyển khoản cho đệ là được rồi. Mà nhớ, chuyển hết vào tài khoản của đệ, không cần chuyển cho Lý Bá, bọn đệ sau này tự tính toán sau.

Vương Lang cười trừ, khen cho La Thần kia ăn vụn biết chùi mép.

Mọi chuyện coi như đã xong, mục đích ban đầu mà Vương Lang mò vào đây, trước là thăm thú cho vui, sau là rình mò vài chỗ tốt. Để có thể làm được việc này công lớn nhất đương nhiên thuộc về Mỹ Mỹ. Đẳng cấp năng lượng của nó đã vượt qua giới hạn của thiết bị không gian thí luyện này.

Vương Lang đang trong tình trạng thiếu hụt vùng chứa cũng như cạn tiền trong tài khoản zone s. Khoản thanh năng lượng này coi như mưa rào trong mùa hạ.

Hai người thông thả truyền âm.

_ Đệ với Lý Bá định ở Nha Trang thành trong bao lâu?

_ Cho đến khi chương trình thành hội này kết thúc, bọn đệ dù sao cũng phải quay về học viện, kỳ nghỉ mỗi năm cũng sắp hết rồi. Mà sao đại ca cũng ở đây? Đệ tưởng ca đang trên đường đến học viện Lý tinh đệ nhất.

_ Chắc! Chuyện dài lắm, nói chung là xui xẻo từ trên trời rơi xuống, ý ta là muốn nói theo nghĩa đen.

Lúc này thì Lý Bá kia cũng lò mò đi tới.

_ Đại ca, tinh thần tệ lần trước ca chuyển cho đệ...

_ Không có gì, có phúc cùng hưởng thôi, không cần để trong lòng.

_ Không, ý đệ là tiền chia lần này cũng chuyển nhanh vào nha. Đệ dạo này đang túng thiếu, mà lại có mấy món đồ cần mua.

" Không có tiền đồ." Vương Lang và Lý Bá lên tiếng cùng lúc.

Ba huynh đệ chuyện trò ít nhiều, sơ sơ cũng hiểu thêm về nhau một chút trong mấy ngày này.

Vương Lang như sực nhớ ra điều gì:

_ A,ta có món đồ muốn tặng cho hai đệ đây, dù sao lần trước kết nghĩa ta cũng chưa đưa quà ra mắt.

_ Đại ca đừng làm thế, đệ ngại lắm, hí hí hí hí...

_ Đúng vậy, không cần phải thế đâu, ngại mà, hé hé hé hé.

"Ồ, vậy thì thôi."

_ Đừng.

_ Đừng.

...

Vương Lang trong mấy ngày gần đây đã có thêm nhiều kiến thức về lĩnh vực người tinh anh, cả thường thức cơ bản hay chuyên môn.

Nói là so sánh với lúc rời khỏi Nha Trang thành thì khác một trời một vực cũng không sai. Món quà mà Vương Lang tặng cũng đã được chuẩn bị kỹ. Đó là từ lúc ở bên ngoài khi nhận ra hai tiểu đệ của mình cũng có mặt ở đây.

Vương Lang lấy ra hai tấm thẻ nhớ, thông tin bên trong là do đích thân hắn ghi chép vào.

Với La Thần, đây là bản tóm tắt do tâm nhãn cô động kiến thức từ kỹ năng chiến đấu mà Vương Lang rút ra từ kinh nghiệm bản thân trong học viện Bắc Đẩu, mà quan trọng hơn là từ bản ghi chép Trương gia tâm quyền. Đây là sự tinh lọc cẩn thận và chính xác, độ quý giá của nó phụ thuộc rất nhiều và khả năng lĩnh hội của La Thần.

Món quà của Lý Bá, đơn giản hơn mà cũng quan trọng hơn. Đây là toàn bộ kiến thức mà Vương Lang có về lĩnh vực mạch trùng mạch. Không chỉ là hình thức, bố cục, mà còn là ghi lại quá trình cách vẽ từng nét một, gọi là cầm tay mà dạy cũng không sai.

Vương Lang chưa được kiến thức qua về những thông tin mà các học viện sẽ giảng dạy. Nhưng trong sự phân tích của hắn, những thông tin này quan trọng và cần thiết, tặng cho hai thẳng đệ, chắc chắn bọn nó sẽ cần.

Vương Lang không giải thích nhiều.

Hai đứa kia thấy tấm thẻ thông tin thì mặt xiu xuống, bọn hắn thật mong đây là tấm thẻ tiền hơn. Nhưng dù sao cũng thành thật nhận lấy.

_ Đại ca lát nữa có định lấy trái kí ức hoàn hảo không? _ La Thần lên tiếng trước.

_ Không. Nói chuyện với hai người xong ta sẽ lập tức thoát ly.

_ Sao vậy, trái này tốt lắm đó, cũng mấy năm rồi chưa xuất hiện trên thị trường. Lúc này không lấy thì sau này chưa chắc có cơ hội đâu. _ Lý Bá thật lòng quan tâm.

_ Cảm ơn đệ, nhưng làm người nên biết đủ, với lại lý do ban đầu ta vào đây cũng không phải là vì nó, kiếm được khoản này đã làm quá tốt rồi. Dù sao lần này cũng là mạo danh họ Tạ để nạo vét, không lẽ còn ở lại chờ bọn họ thu dọn tàn cuộc.

_ Nhưng mà..

_ Không cần, tự ta có sắp xếp.

Vương Lang vỗ vai hai thằng đệ, nói thêm mấy câu thì chuẩn bị rời khỏi.

Chỉ là trong cái vỏ vai của mình, Vương Lang đã lén tặng mỗi tên một hạt giống sinh mệnh mà hắn xin được từ Mỹ Mỹ. Tuy không phải là loại hạt giống truyền thừa quý hiếm mà hắn đang có, nhưng cũng là thứ hiếm có khó tìm, đẳng cấp sinh mệnh huyền thoại hàng thật giá thật.

Còn chuyện về Mỹ Mỹ, cũng như vài thứ kỳ ngộ gần đây, không phải là Vương Lang không muốn nói, mà là chưa đến lúc.

Còn lý do Vương Lang khẳng khái rời đi, bỏ qua sự hấp dẫn của trái ký ức hoàn hảo. Chủ yếu là vì đã có tâm nhân, con hàng này muốn nó nhớ thì để, còn quên thì khỏi đi. Trái ký ức kia với Vương Lang, gọi là gân gà cũng không sai.

Nói là làm, trong một trăm con mắt nhìn theo, Vương Lang lững thững tiến về phía xa mạc. Đến khi đã đủ xa, hắn cời bỏ lớp đồ hóa trang trên người, chọn lệnh rời khỏi. Lúc đến cổng ra thì cũng lén lén chọn một góc rồi mất hút.

Bên trong không gian thí luyện của Tạ gia, đúng như dự đoán của mọi người, khi số lượng người tham gia còn lại đúng năm mươi thì quá trình chuyển sang bước mới.

Đại sư Tạ Minh hiện ra, sau một cái nhìn thì ông thốt lên kinh ngạc.

"Ồ, đâu ra cái lều trại này vậy? "

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Phần Hai Của Thí Luyện

Sau một hồi kiên nhẫn nghe đám thiếu niên kia trình bày, đại sư Tạ Minh chốt lại bằng một câu vô cùng có trách nhiệm:

_ Việc này tất sẽ có sắp xếp, chung quy lại, các ngươi có muốn thi tiếp hay không, hử?

Để tăng thêm sức nặng cho câu nói, đại sư Tạ Minh vung tay, lấy ra một chiếc rương tinh xảo, trong suốt bằng năng lượng. Vừa nhìn đã biết, bên trong chính là trái ký ức hoàn hảo vô cùng trân quý kia.

Cả đám kia không một ai trả lời vì còn đang bận nuốt nước miếng.

Với kẻ không có đủ tiền thì tiền là vạn năng mua được mọi thứ, nhưng với những người đã có rất nhiều tiền rồi thì mới biết có vô số thứ không thể dùng tiền để trao đổi. Trái ký ức hoàn hảo kia chính là một thứ như thế.

Nó vốn là một trong những lá bài chủ của Tạ gia, chuyên dùng để gian lận.

Tạ gia nhân số ít, truyền thừa mỏng, nhưng đời đời vẫn nghiêm nhiên cao cao tại thượng, có một phần công rất lớn của trái ký ức hoàn hảo kia.

Nghiên cứu về năng lượng đặc thù là một công việc khó khăn, đào tạo được một chuyên gia trong lĩnh vực này là kỳ công chồng chất, còn đào tạo một đội ngũ đông đảo các đặc thù sư xuất sắc như Tạ gia thì đến nay vẫn chưa có gia tộc nào làm được.

Cơ giới sư, cơ giới sĩ của Tạ gia có thể không phải là giỏi nhất, nhưng tuyệt đối là có hiệu suất làm việc tốt nhất.

Đó là vì họ có căn cơ rất tốt, mà công đầu phải kể đến chính là trái ký ức hoàn hảo kia. Nó là thứ khiến truyền thừa của Tạ gia chỉ có phát triển, chứ không bao giờ mai một.

Thấy ánh mắt háo hức của đám thanh niên kia, đại sư Tạ Tâm cười lạnh, đừng nói là bọn chúng, kể cả chính ông cũng xúc động không thôi. Trái ký ức hoàn hảo này trong gia tộc cũng là vật quý khó cầu, thân phận của ông muốn có được cho đám hậu bối cũng phải tốn một phen tâm sức.

May là trái này có giới hạn về độ tuổi cũng như số lần phục dụng. Không quá ba mươi và không quá ba lần cho một người. Nếu không chính ông cũng

chịu bỏ mặt mũi mà tham gia thí luyện cũng không biết chừng.

Việc đem một lần năm mươi trái xuất ra không thể chỉ là ý của gia chủ Tạ Phương Uyên, mà là sau khi trưởng lão hội thương nghị mà thành. Thâm ý phía sau đương nhiên có, chỉ là không tiện nói ra.

Còn việc tự nhiên xuất hiện cái lều trại trong không gian thí luyện, hay người được gọi là Tạ lão kia, nói thật ông cũng không biết. Chỉ lúc này bên trên mới giao thiết bị không gian thí luyện cho ông quản lý, còn bình thường thì không đến lượt. Có lẽ có sắp xếp khác, nhìn một đám đều là gương mặt thân quen trong bảy nhà, dù có sắp xếp gì thì cũng dễ hiểu.

Vương Lang lúc này đang tiêu điều ở bên ngoài đương nhiên không biết mình vừa tạo phúc cho các đại gia tộc như thế nào, mà có biết cũng không quan tâm, lúc này hắn đang bận rộn chỉnh chu thu nhập, mà quan trọng nhất là phải hoàn thành lời hứa cho ăn của Mỹ Mỹ.

Ở đâu bán đồ ăn ngon nhỉ, nghe nói là đại nhất lâu.

...

Tạ Minh đại sư nhanh chóng sắp xếp phần thứ hai của chương trình thí luyện.

Theo sự điều khiển của ông, không gian xa mạc khô nóng kia biến mất, thay vào đó là không gian cơ bản giống như diễn võ trường. Đám 50 người kia thở ra nhẹ nhõm, lần chịu khổ vừa rồi đúng là khó quên.

Phần thí luyện thứ hai này rất đơn giản, có hai cánh cổng, một dành cho cơ giới sư, một dành cho cơ giới sĩ, cả hai đều dẫn đến nơi có trái ký ức hoàn hảo.

Tại đây mọi người lại có thể sử dụng năng lượng tinh thuần của mình. Đương nhiên cũng được phép sử dụng các thiết bị tinh thần mang theo.

Ở cổng cơ giới sĩ, mỗi người vào cổng sẽ được dẫn đến một không gian khác nhau, tại đó họ sẽ gặp đấu thủ mà không gian thí luyện sắp xếp, dựa vào thực lực biểu hiện ra tương ứng mà đối thủ gặp mạnh yếu khác nhau, có thể là người, tinh thú, hay hình nhân. Sau khi vượt qua lượng đối thủ nhất định, sẽ nhận được trái ký ức hoàn hảo.

Không giới hạn số lượng trái nhận được, nhưng mỗi lần chỉ được một trái, muốn thêm phải vượt ải lại từ đầu, đương nhiên lần sau sẽ khó hơn lần trước. Tốc độ vượt ải càng nhanh thì độ khó càng tăng.

Tại cổng cơ giới sư, mọi thứ đơn giản hơn nhiều, chỉ đơn thuần thử thách về việc chế tạo thiết bị.

Người tham gia đều tập trung ở một nơi, tại đó họ được cung cấp nguyên liệu cần thiết cho việc chế tạo.

Có những nhiệm vụ được đặt ra, mỗi nhiệm vụ tương ứng với lượng điểm nhất định, khó dễ cao thấp khác nhau. Sơ chế nguyên liệu, tạo hình, hợp phối hay khắc mạch...tùy ý lựa chọn.

Tuy nhiên phải chú ý một điều, mỗi nhiệm vụ sẽ có số điểm và tài nguyên cấp phát tương ứng, nếu người không hoàn thành, làm hao phí nguyên liệu, sẽ buộc phải dùng số điểm của nhiệm vụ khác để bù vào.

Mỗi trái ký ức hoàn hảo sẽ được nhận khi đạt đủ số điểm tương ứng, lấy được nhiều hay ít sẽ phụ thuộc vào năng lực của mỗi người. Cùng một người nếu muốn đổi thêm một trái, thì giá trị điểm trái kế tiếp sẽ tăng lên nhiều lần.

Thí luyện sẽ kết thúc khi cả 50 trái đều bị lấy đi. Người nhận được nhiều trái nhất sẽ có thêm phần quà mà đại sư Morgan Raddi chuẩn bị. Nếu số lượng trái bằng nhau sẽ dùng mốc thời gian vượt qua để sắp hạng.

Quy định cơ bản là vậy, nhìn chung thì luật chơi rất công bằng, mọi người đều có cơ hội như nhau.

Nhưng có một việc rất rõ ràng, 50 người tham gia, 50 phần quà. Có cách để mỗi người đạt được nhiều hơn một trái, tương ứng cũng sẽ có người không đạt được trái nào.

Các nhiệm vụ đều độc lập, mỗi người chỉ có thể dựa vào năng lực của mình mà hoàn thành, người làm không được, rõ ràng là người vô dụng.

Để nhận được một trái, theo sắp xếp của luật chơi, chắc chắn người phải dùng hết năng lực của mình, còn muốn nhận được trái kế tiếp trước khi số lượng trái bị hết, thì năng lực của người phải vô cùng ưu việt, ít nhất phải có bước đột phá rõ ràng trong thời gian ngắn.

Nếu không người chưa kịp nhận được trái thứ hai thì số lượng trái đã hết. Cái quy định về thời gian rõ ràng có sức kích thích rất lớn.

Như vậy với những người có năng lực, nhận được một trái không khó, nhưng trái thứ hai sẽ là vô cùng khó. Ít nhất trình độ của họ phải hơn gấp đôi so với người khác.

Năm mươi người tham gia, chỉ có tám người là cơ giới sư, còn lại đều là cơ giới sĩ. Con số này rất thực tế, ở bên ngoài tỉ lệ còn thấp hơn nhiều, nói là một phần mười cũng không quá.

Bởi vì chỉ cần khai mở vùng chứa thành công, qua đào tạo huấn luyện, mạnh yếu khác nhau, người tinh anh nào cũng có thể trở thành cơ giới sĩ. Nhưng

đem tài nguyên để đào tạo một người tinh anh không có tư chất thành cơ giới sư, là vừa lãng phí vừa làm hại họ.

Gần như tám cơ giới sư ở đây chắc chắn đã có được được một trái ký ức hoàn hảo cho riêng mình. Còn chuyện kiếm được nhiều hơn thì cũng có thể, một ứng cử viên sáng giá trong đó đương nhiên là niềm hy vọng của Lý gia.

...

_ Lý đệ yêu quý, cố gắng nhiều lên nha. _ gương mặt của La Thần cực kỳ khả ái.

_ Xê ra, ta chưa ăn cơm, không có gì để ới.

_ Đừng tuyệt tình như vậy mà, ta thật tâm cố vũ cho đệ đó.

_ Muốn gì thì nói, mà tốt nhất là đừng nói. _ Lý Bá lúc này phải nói là mặt lạnh như tiền.

_ Đệ kiếm dư cho ta một trái đi, thật sự kèo này ta không tự tin cho lắm. Tình nghĩa huynh đệ mấy chục năm, không lẽ đệ lại tính toán với ta.

_ Ta chưa mười tám, đâu ra mấy chục năm.

_ Ý ta là có duyên tiền kiếp, kiếm dư cho ta một trái đi mà.

_ Nói nghe dễ thế, những người khác ăn chay hết cả à, ta kiếm được một trái cho mình là đã mừng rồi. Đâu dư ra cho người.

_ Được mà, ta tin đệ làm được mà. Chỉ cần cố gắng chút xíu, có gì làm khó được tinh anh đệ nhất hai mươi một vòng sáng của Lý gia chứ. Ta chỉ cần một lời hứa của đệ thôi.

_ Được, ta hứa.

_ Thật! La Thần quýnh cả lên.

_ Nếu như kiếm được nhiều hơn ba trái, dư bao nhiêu, ta sẽ cho người hết.

"Người". La Thần chưa kịp bạo nộ thì Lý Bá đã bay vọt vào trong cổng thí luyện.

Nói thật thì Lý Bá cũng cực kì tự tin trong lần thí luyện này. Nhìn sơ tám người ở đây, xét về trình độ chế tạo nếu muốn xếp ngang với hắn, có lẽ chỉ có tiên nữ Thủy Tiên của nhà Morgan.

Lý Bá sinh ra đã có 21 vòng sáng, lại là người thiên sinh tư chất thông minh, luôn được các đại sư dạy dỗ khen ngợi. Chưa nói chính bản thân hắn cũng vô cùng siêng năng cần mẫn, luôn khắc khe với bản thân.

Nếu là so về năng lực, đương nhiên không có lý gì hắn lại thua.

Quả nhiên sau khi nhìn sơ các yêu cầu về nhiệm vụ, Lý Bá bình thản cười tự tin.

Yêu cầu ở đây đúng là có khó hơn trong học viện một chút, nhất là ở phần trăm hiệu suất của sản phẩm đầu ra, ví như độ tinh khiết của phôi sau khi hợp thành, cần đạt hơn 70 phần trăm. Đây đã là mốc tiêu chuẩn của chức nghiệp chức sư.

Nhưng với Lý Bá hắn thì không có gì, nền tảng của hắn rất tốt, thường thì khi luyện tập, hiệu suất của hắn luôn đạt mốc đó, thậm chí muốn hơn cũng dễ dàng.

Có nhiều loại nhiệm vụ, cao điểm nhất đương nhiên cũng khó nhất là các loại liên quan đến quá trình khắc mạch, quán linh, hợp hình...

Nhưng Lý Bá không ngốc, cũng không có cái suy nghĩ ầm đầu háo danh háo thắng.

Các bước kia hắn đã học và cũng có thể hoàn thành. Nhưng hoàn thành với hiệu suất như thí luyện đưa ra thì không nắm chắc. Nếu quá cố, làm không xong còn bị trừ điểm, đương nhiên sẽ mất nhiều hơn được.

Lý Bá chọn con đường an toàn, chọn nhiệm vụ vừa phải và cố gắng hoàn thành nhanh nhất có thể. Nhìn qua thì thấy bảy người còn lại đều có cùng suy nghĩ với hắn.

Có khả năng và sự chuyên tâm, cùng với lựa chọn phương pháp đúng đắn. Đương nhiên sẽ đạt được mục đích.

Lý Bá sau khi điên cuồng làm nhiệm vụ pha chế hỗn hợp nguyên liệu để đúc phôi. Sau hơn nửa ngày trời. Cuối cùng cũng đã đủ điểm để đổi được một trái ký ức hoàn hảo.

Xê xích gần như cùng lúc với hắn, chính là Thủy Tiên của nhà Morgan.

Cả hai đều không có gì bất ngờ, nếu như với tên tuổi của họ mà không làm được như vậy thì mới là ngạc nhiên.

Cầm trái ký ức hoàn hảo trong tay, họ không tiếp tục nhận nhiệm vụ mà đều chọn ra ngoài nghỉ ngơi.

Lý do là vì quá trình chế tạo luôn hao phí rất nhiều tâm lực cũng như thiếu hụt năng lượng tinh thuần trong vùng chứa. Nếu quá cố sẽ gây hậu quả xấu cũng như giảm chất lượng thành phẩm. Việc nghỉ ngơi là cần thiết.

Thêm một lý do nữa, nếu bây giờ cố cày điểm để kiểm thêm trái khác, chính là ngu ngốc. Vì số điểm để đổi được trái thứ hai là tăng gấp năm lần trái thứ nhất. Không lẽ ngồi mấy ngày trời để tạo phôi, cho dù người có làm được thì thời gian làm xong cũng chưa chắc còn trái cho người đổi.

Lý Bá bước ra ngoài, thoáng nghỉ ngơi một chút, bắt đầu suy tính xem có nên sử dụng trái ký ức hoàn hảo ngay tại đây hay không. Lý Bá tin nếu phục dụng xong, hẳn năm chắc sẽ đủ khả năng nhận các nhiệm vụ mới cao điểm hơn.

Như vậy đương nhiên là rất nóng vội, với Lý Bá một trăm phần trăm là hại nhiều hơn lợi.

Trái ký ức hoàn hảo chỉ có hiệu quả với ba lần sử dụng đầu tiên. Với gia thế của mình, Lý gia chắc chắn dư khả năng kiếm thêm hai quả nữa cho Lý Bá.

Việc chọn kiến thức gì để lĩnh hội là vô cùng quan trọng, nói nó là hướng đi cho tương lai cũng không sai, cần được các bậc tiền bối hướng dẫn và chuẩn bị sẽ tốt hơn.

Rõ ràng là Lý Bá không nên sử dụng nó ngay lúc này.

Nhưng hẳn không cam tâm.

Con đường của hắn lâu nay đúng là được trải thảm, nhưng đến lúc không còn thảm để đi nữa thì sao. Lý gia hiện không có đại sư cấp s, vậy lấy gì để chắc chắn hắn sẽ đạt được.

Con đường mình đi phải do mình chọn lấy. Người làm việc lớn thì phải có tầm lòng rộng lớn.

Lý Bá quyết định sẽ sử dụng trái ký ức hoàn hảo ngay lúc này.

Làm liều không có nghĩa là làm ngu. Lý Bá cần phải suy nghĩ thật kỹ loại kiến thức nào mình sẽ ghi nhớ.

Nhớ là một chuyện, hiểu là một chuyện, cần thiết lại là một chuyện khác.

Lướt qua rất nhiều các loại thẻ thông tin đang nằm trong tay, Lý Bá bắt đầu lựa chọn. Ma xui quỷ khiến thế nào, hắn lại quyết định ngó qua tấm thẻ mà đại ca Vương Lang tặng một chút.

_ Hả, cái này là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Việc Nhà Họ La

La Phúc gia chủ bữa gần đây tâm tình rất tốt, La gia sóng yên bể lặng, chuyện của tiểu công chúa La La hữu kinh vô hiểm, bên tài vụ cũng vừa đưa lên danh sách, thu nhập quý này vượt chỉ tiêu một khoản. Cộng thêm vài việc tốt nhỏ lẻ khác, người làm gia chủ như ông không muốn vui cũng không được.

Đang vây xung quanh ông là đám người bên kế toán, mà đại diện chính là La Toán.

Sau cái chết của La Tĩnh và chuyện về quê làm ruộng của La Kế, La Toán lúc này chính là người đứng đầu lo sổ sách của La gia.

La Toán là người được một vị tộc lão lựa chọn đề cử, hẳn có đầy đủ phẩm chất của một người đóng vai nhân vật phụ chuyên nghiệp.

Hậu thuẫn không dày, con cháu không đông, bình thường cũng biết điều thấp làm người, đầu óc không quá chói sáng nhưng được cái siêng năng cẩn mẫn. Nói chung là mẫu người càng đứng cao thì càng không dám nhảy loạn.

Nhưng nhân vô thập toàn, làm người ai không có khuyết điểm, La Toán có một cái tật, chính là rất hay lo xa. Làm người biết tính trước là tốt, vấn đề là La Toán luôn lo theo hướng tiêu cực, đã vậy lại không biết giữ trong lòng, cứ gặp dịp là nói ra, cứ như sợ người ta không biết bụng mình toàn chuyện xấu.

Hôm nay tốt ngày, Đường trưởng lão thấy trong người khỏe khoắn nên cũng có mặt tại đây, vừa uống trà trò chuyện, vừa tranh thủ ngó qua chuyện của gia tộc

_ Ân, sổ sách khá rõ ràng, nhưng mấy cái khoản chi khẩn cấp này là sao đây, phần này không nhỏ đâu.

Đường trưởng lão hỏi sơ, nhưng trong lòng La Toán mấy động, vội vàng trả lời:

_ Một cái là của đại công tử, khoản tiền chuyển lần trước hình như không đủ, mới vừa rồi ta theo lệnh của đại công tử mà chuyển thêm. Lại sợ nhờ việc của đại công tử nên ta một lần tự ý tăng gấp ba, cũng không thấy hồi âm lại gì.

_ Hừ, không đi chợ không biết củi gạo mắc, hần quanh năm trong quân đoàn, có việc gì mà suốt ngày cần đến tiền. Tính thẳng nhỏ này ta biết, tiền dư vào tay hần im đi còn không kịp, lấy gì mà hồi âm. Sau này cứ theo lệ thường mà làm, đừng dễ dãi với hần quá._ Đường trưởng lão không vui không giận đáp.

La Toán:

_ Khoản thứ hai là của La La tiểu thư, ta chỉ mới đặt cọc trước, nhưng lúc này không cần sai nữa, vài bữa nữa sẽ hồi về.

_ Chuyện gì mà đặt trước, rồi lại phải hồi về.

_ Là.._ La Toán rung lên._ lúc đó tiểu thư không có tin tức, ta hướng người...lo trước hậu sự.

_ Hoang đường, La Phúc gia chủ đập bàn _ Chuyện của La La tới khi nào mới đến lượt người lo, mà có lo cũng không thể xuẩn ngốc như vậy, tin này mà đến tai Thiết Huyết với Chính Phong, người mười cái mạng cũng không đủ trút giận.

Sắc mặt La gia chủ với Đường trưởng lão sa sầm, La La trong lòng họ quan trọng cũng đâu kém, tên La Toán này cũng quá sai rồi. Coi như chuyện đã qua, lần này tạm tha cho hần.

La gia chủ thật hết tâm trạng thương trà.

_ Còn gì nữa nói luôn đi.

_ Dạ, còn một khoảng cuối là ta mới gần đây hướng ra bên ngoài, thu mua trái kí ức hoàn hảo của Tà gia, là muốn mua của thí sinh tham dự thí luyện. 50 trái xuất ra, ta nghĩ nếu trả đại giá, có chăng sẽ thu mua được một hai.

Ừm, chuyện này người nghĩ không sai.

La gia chủ thờ dài, suy nghĩ một chút rồi nói.

_ Có bao nhiêu đứa trẻ của gia tộc còn tham gia bên trong.

_ Tin mới nhất là tại vòng hai còn 50 người, trong đó La gia ta có 5 người bên trong, một cơ giới sư với bốn cơ giới sĩ, nếu so ra về số lượng, thì La gia ta ít nhất trong các nhà.

La gia chủ quay sang nói với Đường trưởng lão:

_ Sơ qua chuyện này cũng nói lên gần đúng thực lực các nhà, có vẻ lứa thời đại này, La gia ta không vượt trội gì mấy, nếu không muốn nói là có chút thua kém. Ta thật không yên tâm. Đường trưởng lão:

_ Hzzz, gia chủ đừng quá lo, thời vận mỗi lúc một khác. Thấp một chút sức cá nhân, nhưng lấy tổng thể bù lại, La gia ta vẫn là xé xích dẫn đầu, hướng hồ ta vẫn còn có La La.

_ Nói đến La La ta cũng yên tâm phần nào, nhưng chỉ dựa vào mình nó cũng quá gượng ép, dù sao chỗ đứng muôn đời luôn là dùng nắm đấm giành lấy. Thiết Huyết hần coi như trong quân đội trụ đủ danh vọng, nhưng còn người kế thừa hần thì sao đây.

_ Đại công tử khai mở đặc thù sư, năng lực luôn được đánh giá tốt, chắc chắn có thể tiếp bước Thiết Huyết tướng quân mà.

_ Đường thúc không cần phải an ủi ta, ta tin ngài cũng hiểu rõ, đứa nhỏ kia tâm kế có thừa, nhưng cũng chính vậy mà tâm trí không vững, con đường rèn luyện không chuyên tâm, nói hần lấy hoàng kim chiến sĩ làm mốc thì không quá khó, nhưng muốn tiến thêm một bước thì không cách nào nắm chắc. Hi vọng kiếm một chức danh tốt là được rồi.

_ Còn đệ đệ hần La Thần? Ta nhớ năm xưa còn nhỏ, biểu hiện của hần đâu kém gì huynh trưởng của mình. Liệu có nên không suy xét một chút định hướng của hần.

_ Không cần, chuyện này vốn là trưởng lão hội đã quyết. Đứng đầu phe tay đen bắt buộc phải là dòng chính, như vậy mới đảm bảo sự trung tâm. Ta chỉ có hai đứa cháu ruột, nếu đứa lớn đã chọn theo phe tay trắng, thì đứa kia cũng không cần phải chọn nữa. Nếu La Thần hần cũng là đặc thù sư thì còn có thể nghĩ, nhưng hần không, vậy nên, cứ huấn luyện hần chuẩn bị thế chỗ ta là được.

_ Dòng chính cũng không phải mình hần, thân đường huynh đường đệ chẳng lẽ không chọn được một ai. Gia chủ ngài không thể nghĩ thoáng hơn sao.

_ Ta chỉ có một đứa con trai, vậy mà hần lại đi trước. Để lại ta hai đứa cháu này, không lẽ ngài muốn ta đẩy cả hai ra chiến trường không gian. Chút tâm

ý này, Đường thúc chẳng thể thông cảm cho ta sao.

_ Hzzz, cũng là ta người già nhiều chuyện, gia chủ yên tâm, còn chút hơi tàn, ta sẽ gấn hết sức để La Thần hấn bình yên kể vị ngài.

_ Ta thay hấn tạ on Đường thúc.

Nói đến tâm bệnh của mình, La gia chủ có chút thoát lực.

Bỏ qua cái ghế gia chủ, đóng vai ông nội, liệu có người ông nào muốn đóng một cái lồng nhốt cháu mình từ nhỏ hay không. Huống hồ cái lồng này có bao nhiêu tàn khốc, chính ông là người biết rõ nhất.

Đúng lúc này thì thiết bị liên lạc của La Toán kêu lên, đây là do thám tử đặt tại sân ngoài Tạ gia điện về. Thí luyện đã kết thúc, hấn đang đóng vai người mua bí mật giấu tên tiếp cận thí sinh có thành tích tốt để ra giả thu mua.

Thám tử kia chỉ đóng vai trò tiếp cận, còn thỏa thuận trực tiếp giá tiền thì phải do La Toán kia làm chủ.

Có mấy vị cao tăng ở đây nên La Toán không dám lên kút, trực tiếp mở loa ngoài lên mà kêu giá.

Loa vừa mở ra thì bên kia đã chủ động nói trước. Là giọng nói vừa nghe đã biết là của một cực kỳ cao ngạo tiểu tử.

_ "Ta nghe nói ngươi là chủ sự mua bán trái kí ức hoàn hảo. Đúng là ta có chút dư dưng ở đây, nhưng muốn ta bán hay không phải do ngươi ra giá vừa ý.

Khoan nói giá của ngươi, trước ta muốn ngươi biết rõ hai việc.

Một, ta là người duy nhất lúc này dư dưng trái kí ức hoàn hảo, những thí sinh còn lại cho mình dưng còn chưa đủ, muốn bán ra họa chẳng có bị điên, nhưng ta đảm bảo người lấy được trái này chắc chắn không thể là kẻ điên.

Hai, chính là điều quan trọng nhất, nhà ta cực kỳ có tiền, bất kể nhà nào khác đem tiền ra so đốt, chắc chắn nhà ta cháy cuối cùng, ngươi suy nghĩ đi. Một giá vừa ra, ta mà không hài lòng, lập tức đi không quay đầu.

Giọng nói kia vừa vang lên thì La gia chủ đang uống trà giật mình phun hết vào mặt La Toán, sau khi nghe xong hai điều trên thì lại sặc phun thêm lần nữa.

Nhìn bên cạnh thấy Đường trưởng lão cũng đang hồ nghi sắc thái, La gia chủ hét vào thiết bị liên lạc:

_ Nhãi con, có tin ta dùng một cây gậy để đối với ngươi.

Đầu dây bên kia:

_ Hơ, hơ, ông nội...

Bạn đang đọc truyện *Cơ Giới Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.